CARISSA BROADBENT

DÜŞMÜŞ TANRILARIN ÇOCUKLARI

KAYIP KALPLERİN SAVAŞI - II

Hiçbir savaş temiz değildir. Haklı nedenleri olan, hatta zaferle çıkılan savaşlar bile temiz değildir.

Tisaanah ardında bıraktığı köleleri kurtarabilmek için kendi özgürlüğü üzerinden bir pazarlık yapmıştı. Ama kanıyla imzaladığı anlaşma doğrultusunda birlikler için savaşmak zorundaydı... Max ise onu her ne pahasına olursa olsun korumaya kararlıydı.

Ancak ihanet Ara'yı paramparça ederken Max ve Tisaanah çok daha kanlı bir ikileme düşüyordu. Tisaanah imkânsız bir zafer için Reshaye'nin gücüyle kumar oynamak zorunda kalacaktı. Komutanlığa zorlanan Max'in ise unutmayı umduğu her şeyle... geçmişi ve gizemli sihir gücüyle bir kez daha yüzleşmekten başka çaresi yoktu.

Bu arada birliklerin sırlarından bile karanlık güçler ortaya çıkıyordu.

Kadim sihir ve kirli sırların ağına düşen Tisaanah ve Max için tek bir soru vardı. Zafer için, güç için... aşk için neleri feda edeceklerdi?

ISBN: 978-625-366-160-1
MARTI
/martiyayinlari
9 786253 661601

CARISSA BROADBENT

DÜŞMÜŞ TANRILARIN ÇOCUKLARI

KAYIP KALPLERİN SAVAŞI - II

Senin için.

Şu anda bu kitabı okuman dünyanın en mükemmel şeyi.

Teşekkürler. Umarım seversin.

GİRİŞ

Her şey bir fısıltıyla başlamıştı ve bir çığlıkla bitecekti. Arada olanlar ise düğüm düğüm bir kader dansıydı.

Bir zamanlar kadere inanırdım. Tanrılara inancım vardı, kaderin büyük bir planın parçası olduğunu düşünürdüm. Daha büyük bir şeyin küçücük bir parçası olduğuma inanmak neden çok rahatlatıcıydı? Önemsizliğim beni neden o kadar mest ediyordu? Belki çaresizce yalnız olduğumdandı ve bu inanca değer veriyordum...

Beni bırakamazsın çünkü ikimiz aynı yolun yolcusuyuz.

Artık böyle şeylere inanmıyordum. Tanrılar var olsaydı, şimdiye kadar bana bir şeyler söylemiş olurlardı. Ölüme kokusunu alacak kadar yakındım, parmaklarımı ölüler âlemini dünyadan ayıran buzlu cama bastıracak kadar yaklaşmıştım. Camdan bakıyordum ama toz ve kemikten başka bir şey görmüyordum.

Hayat ya da ölümde çok az kesin bir şeyler olduğunu öğrenmiştim. Örneğin kemikler konuşmazdı. Tozlar şarkı söylemezdi. Bu yüzden bir kalp atışının sıcaklığına duyduğum özlemle unutulmuş bir şarkının detone melodisini mırıldanmaya başladım.

Her şey bir fısıltıyla başlamıştı ve bir çığlıkla bitecekti. Arada yaşanacakların daha vakti vardı.

KISIM 1
ALEVLER

BÖLÜM BİR

TISAANAH

Hava aniden göğsümü doldururken gözlerimi zifiri karanlığa açtım. Terlediğim için saçlarım yüzüme, kaba kumaştan örtüler ise bedenime yapışmıştı. Kulaklarıma hücum eden kanın uğultusu geminin ahşap gıcırtılarını, okyanusun çalkantılarını ve etrafımda uyuyan insanların düzenli nefeslerini bastırıyordu.

Bir şey geliyor.

Beynimde yankılanan fısıltı beni dengesiz bir paniğe sürüklüyordu. Gözümü her kırptığımda Reshaye'nin anıları saldırıya geçiyordu. Altın sarısı saçlar, bembeyaz bir oda, ufkun hemen ötesinde görünmez bir şeyin bana... bize uzanmasının verdiği hissin boğuculuğu ortaya çıkıyordu.

Yavaşça doğrulup ayağa kalktıktan sonra onu sakinleştirmeye çalıştım. En azından elimden geldiğince sakinleşmesi için zorluyordum.

Kimseyi uyandırmamak için çok dikkatli adım atmam gerekiyordu. Gemi büyük olsa da o kadar çok yolcu vardı ki, yataklardan feragat edip yere serilen şiltelerde neredeyse omuz omuza uyumak zorunda kalmıştık. Sonuçta Esmaris Mikov'un konağı neredeyse şehrin tamamı sayılırdı. Üstelik o şehirde yaklaşık bin tane köle yaşıyordu. Askerler, hizmetçiler, uşaklar, seyisler, çiftçiler, zanaatkârlar, aşçılar... Elbette dansçılar da vardı, tıpkı bir zamanlar benim olduğum gibi.

Kimi ailelerini bulmak ya da Mikov Konağı'nda kalmak üzere, artık resmen birliklerin yönetimine giren Threll'de kalmayı seçmişti. Büyük çoğunluk bizimle Ara'ya geliyordu. Orada özgür olacaklardı fakat Ara benim boynuma tasma takmıştı.

Bunu düşündüğüm anda, Reshaye'nin zihnimin gerilerinde kıpırdandığını hissettim. Bu küçücük hareket bile gerilmeme yetiyordu.

Adım atmak için yere baktım. Serel yanımda belli belirsiz horluyordu. Aradan bir hafta geçmiş olmasına rağmen, onu ne zaman görsem kalbim arkadaşımı bulduğuma inanamıyormuş gibi tuhaf bir şekilde sızlıyordu. Bazen gerçek olduğundan emin olmak adına ona sık sık dokunmamak için kendimi zor tutuyordum.

Uzun zaman önce tanrılara inanmaktan vazgeçmiştim. Ölümlü erkeklerin kontrol ettiği hayatım yüzünden, ölümsüz birilerinin kaderin iplerini çekiştirdiğini düşünmek içimi rahatlatmaya yetmiyordu. Fakat arkadaşımın yanımda uyumasını ancak bir tanrının bize gerçekten el uzatmasıyla açıklayabilirdim.

Diğer yanım boştu.

Uyuyanların arasından parmaklarımın ucunda geçip tahtaları gıcırdatmamaya çalışarak merdivenleri çıktım. Güverte beni serin havasıyla karşılamıştı. Gökyüzü kadife bir battaniye gibi üstümüzde uzanıyordu. Sendeleyerek ilerleyip küpeşteye yaslandım. Serin rüzgâr terle kaplanmış tenimi soğutuyordu ama kalbim deli gibi atmaya devam ediyordu.

Rüyaydı, diye fısıldadım Reshaye'ye. *Güvendesin. Gerçek değildi.*

Bir tıslama düşüncelerimin arasında dolaştı. ***Her zaman gerçek. Öyle ya da böyle. Bu dünyada ya da sonrakinde. Burada ya da ötesinde neresi varsa.*** Aldığım derin nefes ensemdeki tüylerin kabarmasına neden oluyordu. Gözlerimi ufka kaldırırken onun huzursuzluğunu ve korkusunu hissedebiliyordum. ***Bir şey...***

Gözlerim gökle denizin birleştiği o belli belirsiz arafta dolaştı. Reshaye'nin merakı, ufkun çizgisini son gücüyle araştırıyordu.

Küpeşteden aşağı doğru eğildim, neye bakmam gerektiğini bilmiyordum. Sanki biraz daha uzanırsam aradığım şeyi görebilecekmişim gibi bir güç beni kendine çekiyordu...

Biri vücudumu kavrayıp geriye çekince sendeleyip beni sarmalayan kolların arasına yığıldım.

"Yüzmek için fazla soğuk," diye mırıldandı kulağıma. Tüylerim bambaşka bir sebep yüzünden diken diken olmuştu. O dudakların kulağımdaki varlığı vücudumu alevler içinde bırakıyordu.

Reshaye hiçbir şey söylemeden zihnimin derinliklerine gömüldü.

"Düşmeyecektim ki."

"Yine de riskli bir iş yapıyordun. Hatırladığım kadarıyla iyi bir yüzücü sayılmazsın."

"Offf." Parmağımı kaburga kemiklerinde dolaştırdım. Max ise duymayı beklediğim, o bastıramadığı kahkahayla beni serbest bıraktı. Ona doğru döndüm, sinir olmuş gibi görünmeye çalışırken yüzüne aksi bir gülümseme yerleştirmişti. Tabii gülümsemesinde her zamanki gibi sol taraf baskındı. Gülümsemesine hiç düşünmeden karşılık verdim.

"Zaafımdan faydalanarak gücünü kötüye kullanıyorsun," dedi Max.

Omuz silktim. "Bazen kendimi tutamıyorum. Bu artık normal karşılanmalı."

Bir haftadır sürekli birlikteydik. Birbirimize neredeyse hiç dokunmamış olmamız işkence gibi geliyordu. Yaşananlardan sonra hiç yalnız kalamamıştık ama bir zamanlar yaptıklarımızı aklımdan çıkaramadığımı itiraf etmeye utanıyordum.

Dudaklarının sıcaklığı kulağımda hâlâ nabız gibi atıyordu. İğ-

neleyici bir şeyler söylemek üzere pis bir sırıtış takındım. Ancak o gözlerinde beliren ciddi endişeyle, "Kâbus mu gördün?" diye sordu sessizce.

"Çok gerçek hissettiriyor."

"Öyledir."

Kâbuslarımın nasıl hissettirdiğini ondan başka kim bilebilirdi ki?

Elini uzattığında kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

Dalga geçercesine bir nefes verdi. "Hadi ama, Tisaanah."

Bir yanım ona göstermek istiyordu... Fakat benimle burada olmak için nelerden vazgeçtiğini bildiğimden ona endişelenecek başka bir şey vermek istemiyordum.

Avucumu açtığımda birlikte baktık. Bir zamanlar albino lekelerimin altında görülebilen damarlar neredeyse siyah bir renge bürünmüştü.

Kaşları çatıldı.

"Reshaye hakkında hâlâ anlayamadığımız bir sürü şey var," diye mırıldandım. "Belki bu da bilmediğimiz tuhaflıklardan biridir."

"Bilinmeyenlerden hoşlanmıyorum."

Neredeyse kahkaha atacaktım.

Öyleyse yandın, dostum. Çünkü bilinmeyenler her yanımızı kuşatmış durumda.

Göz göze geldiğimizde kelimeler boğazıma dizildi. Ay ışığında bakışları parlak ve sert görünüyordu. Bu gözler içimde pusuya yatan yaratığın neler yapabileceğinin en büyük hatırlatıcısıydı. Max'in gözleri geriye doğru kayınca ortaya çıkan kapkara azimli bakışları ve alevlere bürünen bedenini hâlâ gözümde canlandırabiliyordum.

Çok güzeldi. Korkutucuydu.

Tekrar elime baktıktan sonra omuz silkip geri çektim. Gözlerimi denize... Ara'ya doğru çevirdim. "Endişelenecek daha önemli meselelerimiz var." Bizi orada neyin beklediğini bilmiyordum. Mikov Konağı'ndan ayrılmamızın ardından birkaç mutlu gün boyunca zafer sarhoşluğuna kapılmıştım ama sonrasında kâbuslar giderek canlanmıştı. Ara kıyıları yaklaştıkça birliğin boynuma taktığı zinciri daha çok hissetmeye başlamıştım.

Sonuçta bir anlaşma yapmıştım. Birlikler bana Threll lordlarını devirip ardımda bıraktıklarımı kurtarabilmem için ihtiyaç duyduğum gücü vermişti. Ancak karşılığında kendimi satarak yine köle olmuştum. Üstelik bu sefer etrafa tatlı dokunuşlar ve güzel sözler yerine ölüm saçacaktım.

Düşüncesi bile midemin düğümlenmesine neden oluyordu. Max'in Sarlazai'deki yıkımla ilgili hatıraları gözlerimin içine işlemişti. Aynı yıkımı tekrarlamayacaktım.

"Her şeyden eşit derecede endişelenecek beyin kapasitesine sahibim," diye mırıldandı Max.

Elini tuttuğumda sıcacık tanıdık parmaklarını benimkilere kenetledi.

"Sence döndüğümüzde neyle karşılaşacağız?"

Uzunca bir saniye sessiz kaldı. "Bence hiçbir şey mantıklı değil," dedi sonunda. "Nura'nın fazlasıyla sessiz olduğunu düşünüyorum. Bence birliklerin Sesri'yle tuhaf bir savaşa girmesi çok garip. Ayrıca çaresiz görünüyorlar... Beni en çok bu korkutuyor çünkü neden çaresiz olduklarını bilmiyorum. Bu yüzden eve döndüğümüzde neyle karşılaşacağımızı da bilmiyorum ama hoşuma gitmeyeceğinden eminim."

Umarım döndüğümüzde yaşanacak cehennem savaşına hazırsındır, demişti Nura.

Hazır olmaktan başka seçeneğim yoktu. Etrafım bana ihtiyacı olan insanlarla doluydu. Sekiz yıl önce annem tek çocuğunu alnından öpüp korkunç ve belirsiz bir geleceğe göndermişti. Sadece bir şansa sahip olmamı... *yaşamamı* istemişti. Üstelik sönen hayatlara layık bir hayat yaşamak için elimde tek bir şans vardı. Artık küçük kızlar gece vakti annelerinin kucağından alınmayacaktı. Artık anneler ölüm madenlerinde çalışmayacaktı. Böyle bir fedakârlığın karşılığı olamazdı.

Max'e doğru baktım. Gözleri uzaklara dalıp gitmişti. Göğsümü sıkıştıran suçluluk duygusu ve sevginin birbirine karıştığını hissedebiliyordum. O zaten şimdiye kadar kimsenin yapmadığı fedakârlıklar yapmış, çok korkunç acılar yaşamıştı.

"Anlarım," dedim sessizce.

Gözlerini bana çevirdi. "Hmm?"

"Yapamayacaksan anlarım. Başka bir savaşa girmek istememeni anlarım."

Yüzünde acının gölgeleri dalgalandı ama hemen sonra bakışları yumuşadı. "Eğer sen yapabiliyorsan, ben de yapabilirim," diyerek yanağımı okşarken daha yumuşak bir sesle ekledi. "Karşılaşacağımız şey umurumda değil. Yalnız değilsin."

Tanrılar aşkına...

Gözlerim okyanusa doğru kaydı çünkü ona bakmaya... bana bakışını görmeye kalbim dayanmıyordu. Bir an için her şeyin üstesinden gelebileceğimizi düşünmemi sağlamıştı.

Ancak sonra Reshaye'nin sesi beynimde isli bir duman gibi kıpırdandı. ***Haklı***, diye fısıldıyordu. ***Hiçbir zaman yalnız olmayacaksın.***

ERTESİ SABAH SEREL'LE birlikte küpeşteye yaslandık. Gece çok az uyuyabilmiştim ama ağrıyan gözlerime rağmen yorgun hissetmiyordum. Tam aksine içim kıpır kıpırdı.

Serel çenesini havaya kaldırıp tuzlu deniz havasında gözlerini kırpıştırarak, "Bugün karaya ulaşıyoruz, değil mi?" diye sordu.

"Syrizenler kıyıya yakın olduğumuzu söylüyor. Bulutlar olmasaydı kuleleri görebilirdik."

Alçak sesle uzun bir ıslık çaldı. "Kuleler. Mükemmel bir manzara olmalı."

"Gerçekten etkileyici." İnkâr etmek mümkün değildi. Ara'ya ilk geldiğimde o kadar hastaydım ki, yaptığım seyahati bile hatırlamıyordum. Tek hatırlayabildiğim şey, Ara kayalıklarında yükselen kulelerdi. Muhteşem görüntüleri karşısında hastalığımı bile unutmuştum. Haftalar sonra ilk kez *umut* hissetmiştim.

Reshaye anının kokusunu alarak acı acı kıkırdadı. ***Çok aptaldın. Çok saftın.***

"Görebileceğim aklıma bile gelmezdi." Serel'in dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı. Fakat kısık ses tonu, sözlerinin derinlerindeki burukluğu hissetmemi sağlıyordu.

Boğazıma bir yumru oturdu. "Çok seveceksin." Kendime bunun doğru olduğunu söylüyordum. Öyle *olmalıydı*. Serel neredeyse her şeyi severdi. Hiç çaba sarf etmeden, pervasızca harekete geçen iyimser biriydi. Ara'ya farklı hisler beslemesi için bir neden göremiyordum. Yine de bilmediği o kadar çok şey vardı ki... Ben *bile* bir sürü şeyi bilmiyordum.

Dönüp güverteye baktım. Neredeyse bütün yolcular yukarı çıkmıştı, o yüzden etraf hiç olmadığı kadar kalabalıktı. Herkes yaklaştığımızı biliyordu ve Ara'yı ilk kez görme fırsatını hiç kimse kaçırmak istemezdi.

Ara'da yaşayanların tepkisiyle karşılaştırıldığında sığınmacıların duyguları açık bir kitap gibi okunabiliyordu. Heyecan o kadar yoğundu ki, şurup kıvamında bir sis soluyormuşum gibi hissediyordum. Üstelik altında başka şeylerin tadını da alabiliyordum.

Gerginlik. Tereddüt. Korku.

Gözüm geminin diğer ucundaki iki kişinin etrafına toplanan sığınmacılara kaydı. İçlerinden biri Serel'den biraz daha büyük olan Filias'tı. Koyu renk saçları kısaydı ve kirli sakalı vardı. Kocaman gözlerini bitmek bilmeyen bir kuşkuyla neredeyse her zaman kısarak etrafına bakıyordu. Riasha onun yanındaydı, ellili yaşlardaydı, sakin yüzlüydü ve kızıl saçları kırlaşmıştı.

İkisi hep bir aradaydı, etraflarında her zaman insanlar oluyordu. Esmaris'in köleleri olmalarına rağmen onları pek tanımıyordum çünkü konaktan dışarı çıkma iznim yoktu, onlar ise tarlalarda çalışıyordu. Serel kolluk güçlerine katılan Filias'la birkaç kez görüşmüştü ama ben gemiye binene kadar ikisiyle de tanışmamıştım. Onlar hakkında fark ettiğim ilk şey etraflarına adeta *azim* yayıyor olmalarıydı.

Gemidekilerin çoğu daha iyi bir hayat kurmak için bizimle gelmişti. Ancak Filias ve Riasha çok daha büyük bir şey inşa etmek istiyordu. Bunu tabii ki içten bir şekilde destekliyordum ama Filias'ın bana her zaman temkinli ve kuşkulu gözlerle baktığını da görüyordum.

Alınmıyordum. Şaşırmıyordum bile.

Muhtemelen hakkımdaki hikâyeleri... korkunç sihrimi duymuşlardı. Hepimiz aynı efendinin köleleri olsak da gemidekilerin hepsi farklı insanlardı. Hepimiz düşmüş ülkelerden toplanmıştık. Bu ülkelerden bazıları, Threll lordları daha büyük bir tehdit olana kadar birbiriyle savaşmıştı. Bu yüzden bazıları için kurtarıcıydım. Diğerleri için de ruhunu kapkara bir tanrıya satan bir Nyzrene kızıydım. Onlara yardım etmiştim ama bana güvenmek zorunda değillerdi.

Belki de böyle düşünmekte haklıydılar. Muhtemelen bu insanları savaşın yıktığı bir ülkeden başka bir savaşa sürüklüyordum. Muhtemelen hepsini koruyamayacaktım. Kendimi nasıl koruyacağımdan bile emin değilken onları nasıl koruyabilirdim ki? Birliklerle kan anlaşması yapmıştım ve Reshaye beynimin derinliklerine yerleşmişti.

Max'i bulana kadar bakışlarım istemsizce güvertede dolaştı. O da Sammerin'le birlikte küpeşteye yaslanmıştı. Heyecanla bir şeyler anlatıyormuş gibi görünüyordu.

Açık bir kitap gibi olduğunun farkında mıydı acaba? Uzakta olmama rağmen neredeyse söylediklerini duyabiliyordum.

"Eee... Seks nasıl?"

Havaya kalkan kaşlarımla arkadaşıma doğru döndüğümde muzip sırıtışıyla karşılaştım. "*Ne?*"

"Duydun."

"Seks falan yok."

"Ah, affedersin. *Sevişmek diyecektim.*"

"Serel!" İkna etme çabasıyla ciddi görünmeye çalıştım ancak yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. "Seks de yok, sevişmek de."

"Ne yazık derdim ama yalan söylüyorsun."

"Bunu nereden..."

"Seni yemek istiyormuş gibi bakıyor. Hem de yavaş yavaş, tadını çıkararak..."

Artık yüzüm alevler içindeydi. Yine de bu sözlerin zihnimde uyandırdığı *sahnelerin* keyfini sürme isteğime engel olamadım.

"Gördün mü?" Serel'in işaret ettiği yere dönüp baktığımda Max'in bana baktığını gördüm. Göz göze geldiğimizde arkadaşça el sallayıp başını çevirdi.

Tanrılar aşkına... *Gerçekten* açık bir kitap gibiydi.

"Ben..." Nasıl bir cevap vereceğime karar vermeye çalıştığım sırada Serel'in gözleri aniden kocaman açıldı. Omzumun üstünden ileriye bakıyordu.

Hayranlık dolu Threll nidaları güverteyi doldurdu.

Serel hayranlıkla küfretti.

Dönüp baktım.

Etrafımızdaki sis dağılmış, puslu hava Ara manzarasına dönüşmüştü.

Sonunda kuleler karşımızdaydı.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM İKİ

MAX

Kuleleri görmenin içimi rahatlattığı bir dönem vardı. Aslında rahatlamanın da ötesinde, onlardan *ilham* alıyordum. Binaların gücü, güzelliği ve devrilmez kararlılığına hayrandım. Kilometrelerce öteden görülebilmeleri bunun kanıtı değil miydi? Kuleler, tıpkı birlikler gibi doğruları karaya ve denize duyuran birer deniz feneri gibiydi. Hayatımda hiçbir şeye böylesine sarsılmaz bir inanç duymamıştım.

Zaten bir daha aynı inanca sahip olmam mümkün değildi.

Kuleleri görünce kaşlarım çatıldı, kıyıya ulaşmamıza sadece birkaç saat kalmıştı. Ara'nın ilk işareti olan iki ışık sütunu gökyüzüne uzanıyor, bulutların arasında kayboluyordu. Threll'den gelenler ise nefeslerini tutmuş bir şekilde onu işaret ederek mutlulukla sırıtıyordu.

Ancak ben bambaşka bir şey görüyordum. Henüz tanışmadığımız zamanlarda bunun gibi bir geminin küpeştesine yaslanmış

halde duran Tisaanah'yı gözümde canlandırabiliyordum. Tamamen yalnızdı, gerçekten çok hastaydı. Muhtemelen aynı manzara karşısında *rahatlamıştı* çünkü birliklerin tüm dünyayı kurtaracağına inanmıştı. Oysa birliklerin gözü, sahip olduğumuz her şeyin üstündeydi.

Bir zamanlar güç ve kararlılık gördüğüm yerde artık unutulan vaatlerin korkunç izlerini görüyordum. Benim için öylesine yapılan bir zafer hareketinden farksız bir manzaraydı.

Canları cehenneme.

Tisaanah arkadaşının yanındaydı. Serel tıpkı diğerleri gibi ışıltılı ve umut dolu gözlerle ufuk çizgisine bakıyordu. Ama Tisaanah'nın bakışları biraz daha sert... hatta soğuk sayılırdı. Dudaklarının kenarı ciddiyetle kıvrılmıştı. Acaba aklını kurcalayan bir plan var mıydı? Sonuçta planlar kurmaya bayılırdı.

Peki ya ben? Bilinenler için yanıp tutuşuyordum ama neredeyse tamamen dürtülerimle hareket ediyordum. Dürtülerim çığlık çığlığa bağırıyordu fakat ne yapacağımdan emin değildim.

"Gemiden inmek için sabırsızlanıyorum," diye söylendi Sammerin. Zarif bir pervasızlıkla küpeşteye yaslanmıştı ancak adım kadar emindim ki kusmamaya çalışıyordu. "Karaya ayak basmak... iyi gelecek."

"Orada bizi bekleyen şeyle karşılaştığımızda iyi hissedeceğimizden pek emin değilim."

"Hmm." Anlaşılmaz bir sesle karşılık verdi. Ardından piposundan derin bir nefes alıp halka şeklini verdiği dumanları rüzgâra savurdu. Sadece gergin olduğunda piposunu ortaya çıkarırdı. Nefesi kelimelerinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Keşke ben de kaygılarımı saklama konusunda iyi olsaydım. Deniz yolculuğundan nefret ediyordum ama bazı anlarından kesinlikle hoşlanmıştım çünkü bir anlamda tatil gibiydi. Threll halkının umut ve heyecanlarını anlamak için dillerini bilmem gerekmiyordu. Üstelik son birkaç gün boyunca, deniz hayatında vakit geçirirken kendimi unutmam çok kolay olmuştu. Özellikle Tisaanah'yı seyrederken bunu yapabiliyordum. Serel'e gerçek olduğundan bir türlü emin olamıyormuş gibi bakıyordu. Etrafa

mutluluk saçan bir halleri vardı, sanki birbirlerini tekrar gördüklerine çok sevinmişlerdi.

Bu gerçekten hoştu, yaşanan diğer her şeye değermiş gibi hissettiriyordu. Çünkü tepemizde toplanan kapkara bulutlara rağmen... onu mutlu görmek her şeye değerdi.

Eslyn'le Ariadnea'nın yakınlarındaki dalgın ve perişan görünen Nura'ya göz attım. Syrizenler gözleri olmadığı halde insanın içini okuyan bakışlarıyla sinir bozucuydu ancak yanlarındaki kadının sessizliği onlardan çok daha korkutucuydu. Yolculuk boyunca neredeyse hiç konuşmamıştı. Buna rağmen onu gittiğimiz yöne doğru attığı bakışlardan ve yüz hatlarının sertleşmesinden ne düşündüğünü bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Savaşacak mısın?" diye sordu Sammerin. "Tisaanah'yla birlikte Sesri'nin savaşında olacak mısın?"

"Onu savaşta yalnız bırakmayacağım kesin." Cevabım fazlasıyla hızlıydı, oysa düşüncesinin bile avuçlarımın terlemesine neden olduğunu inkâr edemezdim. Gerginliğimin diğer nedeni, benimkinden başka bir liderin peşine takılan insanlara karşı silahımı kullanmak zorunda olmamdı. Son savaş bende derin izler bırakmıştı. Küçücük zaferlerin ne kadar ağır bedellere sahip olduğunu çok iyi biliyordum. "Tisaanah'nın yanında olacağım," derken daha çok kararlılığımı kendime hatırlatmaya çalışıyordum. "Ama hepsi bu kadar. Onun için yapacağım, birlikler için değil."

Sammerin'in ağzından tekrar bir duman yayıldı. Ryvenai Savaşı onu da mahvetmişti ama yara izlerini benden daha iyi saklıyordu. Son günlerde suskunlaşmıştı. Bu seferki farklı bir suskunluktu, içindeki dalgın kaygılarla giderek ağırlaşıyormuş gibiydi.

"Başka birini bulabileceğimizden eminim," dedim. "Ara'ya gittiğimizde işine geri dönmek istersen başka birini arayabiliriz." Havadan sudan konuşuyormuş gibi davranıyordum ama Sammerin özenle takındığım pervasızlığı paramparça eden gözlerle bana bakıyordu.

"Onun kadar iyisini bulamazsın." Attığı kısacık ve karanlık bakış sayesinde Tisaanah'yı içinde pusuya yatan yaratık olarak

görmediğini anlamıştım. "O şeyi başkasının kontrol edebileceğini sanmıyorum. Zaten işin o noktaya gelmeyeceğini umuyorum."

Boğazıma bir yumru oturdu. Rahatlamış hissetmekten nefret etsem de Sammerin'den başka güvenebileceğim birini tanımıyordum. Beden sihrindeki ustalığı sayesinde, Reshaye kontrolden çıktığında Tisaanah'yı etkisiz bırakabilecek nadir birkaç insandan biriydi. Üstelik sağlam bir kişiliğe sahipti, bu konuda bir tek ona güvenebilirdim. Nura'nın beynime girip bana bütün bir şehri yok ettirdiği gün o yanımda değildi. Reshaye'nin ailemi öldürmek için benim ellerimi kullandığı gün de yoktu. Asla dile getirmese bile, o zamanlardaki yokluğunun yükünü omuzlarında taşıdığını biliyordum.

Konuşacak bir şey kalmamıştı. Bu yüzden omzuna hafifçe vurup tekrar denize dönerek yaklaşan kuleleri seyrettim. Gölgeleri giderek daha soğuk bir hal alıyordu.

"TUHAF," DİYE MIRILDANDIM. Sesli konuştuğumun farkında bile değildim.

Sammerin yanımdan onayladı. "Tuhaf."

Tisaanah pruvada yanımıza gelmişti. Bir şey söylemiyordu ama dile getirmediği endişenin farkındaydım.

Artık limanı görecek kadar yaklaşmıştık. Threll halkı heyecandan yerinde duramıyordu, biz de geminin ön tarafında endişeyle manzarayı seyrediyorduk.

Bir terslik vardı.

Minik renkli beneklerden oluşan limandaki insanları göremeyecek kadar uzak olsak da bir sürü altın renkli ceketi seçebiliyordum. Kraliyet askerlerinin üniformaları görülmeyecek gibi değildi. Önümüzde yükselen kuleler sanki... her zamankinden daha karanlıktı. Her yer sessizdi. Başkent limanında yüzlerce balıkçı teknesi görmek elbette şaşırtıcı değildi ama şu anda neredeyse her yer son derece güzel gemilerle dolup taşıyordu.

"Savaş gemileri," dedim.

Tisaanah panikle bana baktı. "Savaş gemileri mi?" *Şimdiden mi?* diye soruyordu aslında.

Kabul etmeliydim ki, kendimi savaşa hazırlamıştım ama gelir gelmez kendimizi mücadelenin ortasında bulacağımız aklımdan bile geçmemişti.

Nura'nın gösterdiğinden çok daha fazlasını bildiğinden emindim. Hep birlikte ona doğru dönmüştük. O bile yaklaşan kıyıyı kafa karışıklığının eşlik ettiği bir endişeyle seyrediyordu.

"Oraya gidemeyiz," dedi Tisaanah başını iki yana sallayarak. "Gemide bu kadar insan varken olmaz. Bunu göze alamam."

"Limana yanaşmayacağız," diyerek çenemle geminin yan tarafındaki kayıkları işaret ettim. "Biz önceden gidip neler olduğuna bakalım. Sonra gemiye kılavuzluk ederiz."

Kimse karşı çıkmayınca hazırladığımız kayıklara atladık.

Silahlarımız uzatıldığında kendi mızrağımı kavrayıp Tisaanah'ya da kılıcı İlsahaj'ı verdim. Bir an için göz göze geldiğimizde aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum. Silahlarımız elimize değdiği anda bir haftalık huzurumuz yerle bir olmuştu.

Kayık sonunda şapırtılar çıkararak suyla buluştu. Tisaanah, Sammerin, Nura, Eslyn'le birlikte yola çıkmıştık. Ariadnea gemide kalmıştı, küreklere sarılmamızı boş göz yuvalarıyla izliyordu.

Sessizlik içinde limana giderek yaklaşıyorduk. Omzumun üzerinden baktığımda bizi gören altın rengi ceketli birkaç kişinin toplanmaya başladığını gördüm. Ancak kıyıya birkaç kulaçlık mesafe kaldığında üniformalardaki tuhaflığı fark ettim. Kraliyet Ordusu üniformalarına *benziyorlardı* ama iyi bir taklit değildi. Üstelik göğüslerindeki kırmızı sembolü seçemiyordum.

Bir terslik vardı. Kraliyet Ordusu, ülkenin kraliçesinin sembolünü bile taşımazdı.

Kayığımız ahşap iskeleye çarparken limandaki en az iki düzine askere yenileri ekleniyordu. Omuzlarında kırmızı bir pelerin olan komutan ilk sıradan bizi seyrediyordu. İki asker yukarı çıkmamıza yardım ettiğinde ayağımın altında sallanmayan zeminin tadını çıkaracak zamanı bile bulamadan gözlerimi komutana çevirdim. Artık aklım iyice karışmıştı.

"Selam, Maxantarius," diyordu adam gergin gülümsemesiyle. "Uzun zaman oldu. Geri döndüğünü duyduğumda inanmakta zorlandım."

"Elias. Gerçekten... uzun zaman oldu." Onunla tanıştığımda otuzlarındaydı ve bildiğim en iyi askerlerden biriydi. Hâlâ eskisi kadar zorlu biri olduğuna emindim fakat artık kahverengi saçları kırlaşmış, yüzüne çizgiler eklenmişti.

Gözlerinin benden Tisaanah'ya, Sammerin'e ve Nura'ya kayması dikkatimden kaçmadı. Hepimizi hedefi değerlendiren bir asker gibi süzüyordu. Askerlerin nezaket maskelerinin ardında benzer bir beklentiyle ellerini kılıçlarında tuttuklarını fark etmiştim.

Bu topluluğun üzerinden arkadaki şehrin merdivenlerine bakınca... küfretmemek için kendimi zor tuttum.

Şehrin girişine barikat kurulmuştu.

Gemideyken limanın kalabalığı yüzünden görememiştik. Ahşap yapılar şehirden limana inen basamakları kapatmıştı. Üstelik önünde bekleyen askerler vardı.

Bu yüzden limanda hiçbir hareket yoktu. Liman giriş ve çıkışlara kapatılmıştı. Bir tuzağın içine düşmüştük. Elias'ın bakışları sayesinde tuzağı kimin kurduğunu tahmin edebiliyordum.

Nura'yı başıyla selamladığını gördüm. "Nura. Seni görmek her zaman büyük zevk."

"Bizi neden köşeye sıkıştırdığınızı sorabilir miyim?" Nura buz gibi bir sesle konuşuyordu.

Elias duyduklarına hiç şaşırmamış gibi kıkırdadı. "Sizi köşeye sıkıştırmak gibi bir niyetim yok. Eğer silahlarınızı bırakırsanız, neden burada olduğumuzu memnuniyetle açıklarım."

Tisaanah'yı merakla süzmesini mızrağımı sımsıkı kavrayarak izledim. "Şahsen tersini tercih ederim. Çirkinleşmeye gerek yok."

Göz ucuyla Eslyn'in mızrağını kaldırdığını görebiliyordum. Bedeni bir kanaryanın üzerine atlamaya hazırlanan bir kedi gibi gerilmişti. "Bizler Ara Kraliçesi'nin askerleriyiz," diyordu. "Bize silah doğrultarak ihanet suçu işliyorsunuz. Bırakın geçelim."

Elias'ın kaşları anlık bir şaşkınlıkla çatıldı. "Sizler asıl Ara Kralı Atrick Avines'e ihanet eden Zeryth Aldris'in askerlerisiniz. Elbette buna izin veremeyiz. Aldris'le olan bağlantınız, sizi de Ara'ya ve tahta karşı gelen asiler yapıyor. Silahlarınızı yere bırakın."

Ne?

Hiçbirimiz hareket etmedik ama kafalarımızın karıştığı kesindi.

Atrick Aviness? Aviness, Sesri'nin dayısıydı. Peki ya Zeryth'in bütün bunlarla ne alakası vardı?

"Zeryth?" diye tekrarladım.

"*Kral?*" dedi Tisaanah. "Biz sadece..."

İyimser biri olarak meseleyi barışçıl bir şekilde çözmek için bir şansımız olabileceğini düşünmüştüm. Ama bir an sonra, Eslyn harekete geçip umutlarımı yerle bir etti. Bir sıçrayışta mızrağının sihirle cızırdayan ucunu komutanın boğazına dayamıştı. "Sakın bizi tehdit etme," diye kükredi.

Elias'ın bakışları çeliktendi. "*Silahlarınızı bırakın!*" diye tekrarladı.

Aynı anda bütün askerler kılıçlarını çekti.

"Aklınızdan bile geçirmeyin," diye tısladı Nura.

Zaman adeta yavaşlamıştı. Gözüm arkadaki askerlere kaydı. Onların da bizi hain olarak gördüğü anlaşılıyordu. Hedefler çoktan belirlenmişti, limana bizi öldürmek için gelmişlerdi.

"Üçüncü kez tekrarlamayacağım," dedi Elias.

Yalan söylemiyordu, o daha sözü bitmeden adamlarının harekete geçtiğini görebiliyordum. Daha damarlarımda dolaşan sihri ya da mızrağımı düşünemeden tüm kılıçlar havaya kalkmıştı.

Hızla bir darbeyi savuşturup hemen ardından diğerini engelledim. Mızrağım bir kılıçla çarpıştığında komutanla burun buruna geldim. Elias beni geri iterken sarf ettiğim güç yüzünden titriyordum.

"Geri çekil," diye emretti dişlerini sıkarak.

"Gitmemize asla izin vermeyecektin."

Dudakları sertçe gerildi. Yapacağı hamleleri önceden sezmiştim. Birini engelledim ancak diğeri bedenime isabet etti.

Dizlerim artık yerdeydi. Hızla arkamı döndüğümde başka bir askerin kılıcını kaldırdığını gördüm...

Hemen sonra bir iniltiyle iki büklüm oldu. Karnını tutarken parmaklarının arasından kapkara çürümenin aktığını görebiliyordum. Tisaanah gerileyen askerin arkasından görüş alanıma girdi, elinde duran İlsahaj kanlar içindeydi. "Sakın ona *dokunma*," diyordu.

Ayağa kalkmayı başardım.

Teşekkür edecek, soru soracak ya da nefes alacak zaman yoktu.

Söyleyebileceğim her şey çelik çarpışmaları arasında kaybolup gitmişti.

BÖLÜM ÜÇ

TISAANAH

Şiddet havada şimşek gibi çaktı. İpler gerilerek koptu, sonra bir anda etrafımızı sarıverdi.

Kontrol bendeydi ama zorlanıyordum. Reshaye kaslarıma saldırıyor, beni güçle besliyor, adeta sarhoş ediyordu. Askerlerin Max'e saldırdığını gördüğümde içimde kabaran öfke... İşte bu duyguya kendimi teslim etmem gerçekten çok kolaydı.

Sihrim damarlarımda ve parmak uçlarımda kükreyerek İlsahaj'a akıyordu.

Bizi böyle mi karşılayacaklardı? diye hırladı Reshaye. ***Hainler. Kime ihanet ettiklerini görecekler. Neler yapabileceğimizi görecekler.***

Acı koluma saplandı. Son anda kaçtığım kılıç darbesi yüzünden bir sıyrık almıştım. Başka bir asker hızla üzerime atılıp kılıcını kaldırdı... ama sonra aniden kaskatı kesilip durdu. Sammerin'i göz ucuyla görebiliyordum. Bir elinde kılıcı vardı, diğer

elini ise havaya kaldırmıştı. Yumruğunu sıktığı anda karşımdaki asker yere yığıldı.

Teşekkür etmeye çalıştım ancak konuşmaya nefesim yoktu. Zaten hızla başka bir atağı karşılamak için dönmem gerekmişti. Ben saldırıları karşıladıkça İlsahaj askerlerin vücudunda çürümüş kesikler açıyordu.

Max'e yaklaşıp sırtımı ona yasladım, birbirimizin zayıf noktalarını koruyorduk. İyi bir dövüşçüydü, ustalıkla harmanlanan hareketleri zarifti. Ama aldığı her darbede biraz daha yalpalıyordu. Kılıcını boğazlardan kaçırıp kollara doğru savuruyor; öldürmek için değil, yaralamak için vuruyordu.

Reshaye'nin hayal kırıklığı içimde tıslayarak kıpırdandı. ***Max bir korkak.***

O daha fazla kontrol için kıvranırken zihnime uzanan parmaklarını sıkıca tuttum. Bu dikkat dağınıklığının bedelini kalçama inen kılıç darbesi yüzünden kesilen nefesimle ödedim.

Olduğum yerde sendeledim, savunmasız anımda önüme beyaz bir parlaklık fırladı... Yeni saldırıya karşılık verememiştim ancak Nura çoktan araya girip bıçaklarını askerin kaburgalarına saplayıvermişti. Sihri bedenini bir gölge gibi sarmıştı. Bu kadar yakınımdayken, kısacık bir anlığına onun varlığını hissetmek bile sırtımda doğallıktan fazlasıyla uzak bir ürperti gezinmesine sebep oluyordu.

Gözlerimi kırpıştırdığımda Esmaris'in kan çanağına dönmüş yüzünü gördüm.

Altın sarısı saçlar, kanlı tırnaklar, bembeyaz bir oda ve...

Reshaye'nin beni neredeyse boğan dehşetini zihnimin gerilerine itebilmek için bütün gücümü kullanıyordum. Başka bir saldırıyı savuşturmayı başardım. Niyetlendiğimden daha sert bir darbe indirdiğim asker, göğsünde tomurcuklanan bir çiçekten farksız olan çürük yarayla sendeleyerek üzerime geldi. Bıyıkları daha yeni çıkmaya başlamıştı, yanaklarında sivilce izleri olan genç bir çocuktu ve gözlerini korkuyla kocaman açmıştı.

Ama duraksayacak... kendimi sorgulayacak zamanım yoktu çünkü askerler ardı ardına üzerime saldırıyordu. Reshaye'nin

damarlarımda akan öfkesiyle hepsine kılıç savururken, karanlık sihrim Max'in alevlerine karışıyordu.

Bir ara dönerek savaş meydanından denize, masum yolcularımızın olduğu gemiye doğru baktım.

Gösterişli savaş gemilerinden ikisinin rıhtımdan ayrıldığını fark edince yüreğim bir panik dalgasıyla sıkıştı. *Kaçın!* diye bağırmak istiyordum. Sanki sesim denizin ötesine ulaşabilirmiş gibi... *Hemen kaçın!*

Bir darbe ciğerlerimdeki nefesin boşalmasına neden olduğunda sırtüstü yere yapıştım. Elias üzerime atılarak bileklerimi kavramıştı ve zırhı itemeyeceğim kadar ağırdı. Merakla kısılan gözleriyle yüzümü süzüyordu. "*Sen kimsin?*"

Bileklerime odaklanıp sihrimi çağırarak cevap verdiğimde acıyla inleyip elini geri çekti. Avucu simsiyah bir çürükle kaplanmıştı.

Sendeleyerek tekrar ayağa kalkarken etrafıma bakındım. Max aynı anda dört askerle dövüşürken zorlanıyordu. Nura fazlasıyla bitkin görünüyordu. Sammerin sihriyle kontrol altına aldığı yedi askerin kontrolünü kaybetmek üzereydi. Cesetlerin ortasında duran Eslyn ise mızrağını bir cesetten çekip arkasından saldıran birine hızla karşılık veriyordu.

Sayıları çok fazlaydı. Çok fazla.

Parmaklarım kıvrıldı.

Sona erdirebiliriz, diye fısıldıyordu Reshaye.

Bunu istemiyordum.

Sona erdirecek güce sahibiz.

Hayır.

Neden?

Hayır.

Son itirazım pamuk ipliğine bağlıydı...

Zemin bir patlamayla sarsılınca dizlerimin üstüne düştüm. Kulaklarım çınlarken birinin giysimin yakasını tutarak beni patlamaya doğru çektiğini hissedebiliyordum. Saldırmaya hazırlandığım sırada bir kadın kulağıma tısladı. "Sana *yardım* ediyorum."

Sonunda duman dağılınca ne olduğunu anladım.

Syrizenler.

Bir düzineden fazlası görünmez kapılardan çıkıyormuş gibi aniden limanda belirmişti. İçlerinden biri Max'i tutup geri çekti. Diğerleri de Sammerin, Nura ve Eslyn'in yanına koştu. Limanın belirli noktalarında ortaya çıkmaya devam ediyorlardı.

Yerde çok fazla kan olduğu için ahşap rıhtımda kayıyordum.

"Sıkı tutun," dedi Syrizen kulağıma.

"Gemi..." diye başlasam da gerisini getiremedim. Dünya bulanıklaşırken kaybolup gittik.

ANİ SESSİZLİK KULAKLARI sağır eden cinstendi. Yerdeki dizlerim kanla değil, avuçlarımı bastırdığım çimlerin çiy damlaları yüzünden ıslanmıştı.

"Beni resmen yaktı!" diyordu sinirli bir ses.

"Uyarsaydınız öyle bir şey olmazdı," diye hırladı Eslyn. "Neredeyse Vivian'ın kafasını koparıyordum."

Başımı o tarafa doğru çevirdim. Max de benim gibi ellerinin ve dizlerinin üzerinde duruyordu. Güçlükle doğrulduktan sonra nefes nefese, "İyi misin?" diye sordu.

Başımı sallayarak ayağa kalkıp yanımızdaki kadınlara döndüm. Beni kurtaran çilli sarışın kadın bileğindeki kapkara yaraya pis pis bakıyordu. Benim eserim olduğu kesindi.

"Gemi," dedim. "Birlikte getirdiğimiz sığınmacılar..."

"Gemiyi aldık," dedi hafif tahammülsüz tavrıyla. "Oraya da birkaç Syrizen gönderdik. Kıyıya getiriyorlar. *Bu* gerçekten gerekli miydi? Resmen..."

"Niye buradayız?"

Max'in sesindeki bir şey başımı hızla çevirmeme neden oldu. Hareketsizce dururken yüzündeki kan çekilmişti, gözlerini ileri-deki bir noktaya sabitlemişti.

İşte o zaman nerede olduğumuzu fark ettim.

Önümüzde bir malikâne yükseliyordu. Çok güzeldi, pürüzsüz beyaz taştan yapılmış gösterişli cephesi altın plakalar ve heykel-

lerle süslenmişti. Ön tarafta altın sütunlar vardı, ferforje bir balkon bütün katı dolaşıyor, kemerli girişteki çifte beyaz kapıların iki yanında son buluyordu. Bahçe kapılarındaki bronz aslan bizi süzüyormuş gibi görünüyordu. Binanın arka tarafı dağlık bir araziye bakıyordu. Uzakta kare şeklinde büyükçe binaların tünediği bir sur olduğunu görebiliyordum. Bir tür kale olabilir miydi?

Burayı tanıyordum.

Hiç gelmemiş olmama rağmen tanıyor, tanıdığım halde bir türlü adını koyamıyordum.

Reshaye'nin sinirleri bozulmuş gibi düşüncelerimin arasında kıvrandığını hissettim. ***Bu yeri görmeyeli çok oldu,*** diye fısıldadı.

Bahçe kapısının ortasında bir Syrizen duruyordu. Belinin etrafından geçip omzuna tutturulan kırmızı bir kuşak yürürken arkasından sürükleniyordu. Syrizenlerin çoğundan yaşlıydı. Kır saçlarını sımsıkı bir topuz yapmıştı. "Gelin," diye seslendi. "Kral sizi görmek istiyor."

Kral?

"Kral?" dedi Sammerin. Önümüzdeki binaya kocaman gözlerle bakarken o bile biraz huzursuz görünüyordu.

Max ise nefes almayı unutmuş gibiydi. "*Neden buradayız?*" dedi yine.

"Kral her şeyi açıklayacak," dedi kadın usulca. "Gelin."

"Oraya girmem." Max gözlerini bana çevirdi. Çenesini sıkmıştı, gözleri ateş saçıyordu. Bir anda anılar beynime üşüştü.

Max'in anıları.

Koyu saçlı kardeşlerinin bahçe kapısında onu karşılamak için koşuşturması, babasının sırıtışı, annesinin ona sarılması...

Reshaye'nin gazabı ve cesetler...

Hepsi bu evdeydi.

Korvius'taydık. Max'in çocukluk evindeydik.

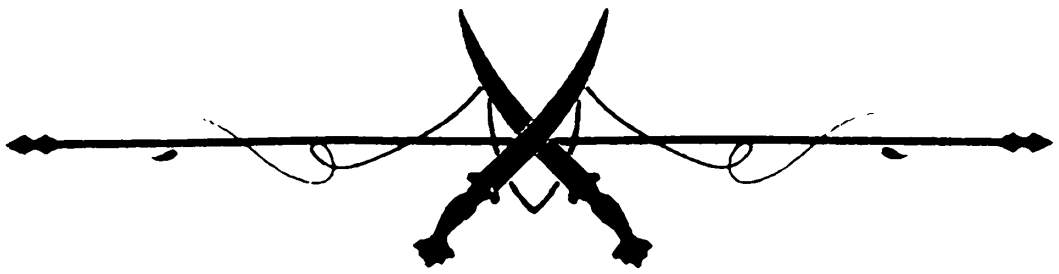
Anserra çenesiyle işaret ederek, "Burada olmaktan hoşlanmayacağını söylemişti," diye cevap verdi. "Onunla ne kadar çabuk konuşursan, o kadar çabuk ayrılabilirmişsin."

Max gerginlikten resmen titriyordu. "*Kim?*" diye sordu sıktığı dişlerinin arasından.

Nura yürümeye başlarken, "Kim olacak?" diye mırıldandı. "Tabii ki, Zeryth Kahrolası Aldris."

BÖLÜM DÖRT

AEFE

Bir zamanlar prensestim.

Tabii o zaman henüz çocuktum. O gücü... ve güvenliği düşüncesizce kullanmanın ötesine gidemeyecek kadar küçüktüm. Çoğu çocuk gibi konumumdan hiç kuşkum yoktu. Konumumu hak edip etmediğimi sorgulamıyor, bir gün ayrıcalığımı kaybedebileceğimi aklımın ucundan bile geçirmiyordum.

Diğer yandan bunları düşünmek için bir nedenim de yoktu. Fey halkının en güçlü ailelerinden biri olan Teirness soyundan geliyordum. Ancak öyle bir soydan gelen bir insan dokunulmaz olduğuna inanırdı. Kayalıkların üstüne tüneyen Volkan Konağı'nın cilalı siyah taş duvarlarıyla çevrelenmiş harika bir odada yaşıyor, pencerem in gördüğü muhteşem manzaranın farkına bile varmıyordum. Yerden o kadar yüksekteydim ki, aşağı bakmak aklıma gelmiyordu.

On yıl boyunca güç ve konforun oburluğuyla yaşamıştım. Üstelik çok seviliyordum. Şimdiyse o günler başka bir dünyadaki yapayalnız bir düşkünün zalim rüyasıymış gibi hissettiriyordu. Belki de gerçekten rüyaydı çünkü bir şimşek çakmasıyla uyanmışım gibi hızla sona ermişti.

Elimdeki zaten geçici bir güçtü. Prenseslik unvanına asla sahip olmamalıydım. Damarlarımdaki lanetli kan lekeliydi.

Bir gece yatağıma girmiştim. Uyandığımda babamın elleri boğazımdaydı. Belki o gece beni öldürmeliydi ama hayatımı almak yerine unvanıma el koymakla yetinmişti.

Asıl şaşırtıcı olan şey, olayların fazlasıyla çabuk ve kolay bir şekilde gerçekleşmesiydi. Sabah olduğunda kız kardeşim eski hayatımın zirvesine yerleşmişti. Belli ki bir prensesin yerine başkası geçebiliyordu. Dünya hiçbir şey olmamış gibi dönmeye devam ederken ben gücün zirvelerinden düşüyor, düşüyor, düşüyordum.

Bir zamanlar prensestim.

Ama o çok eskidendi. Hâlâ yere çarpmayı bekliyordum.

BAŞIM TAŞ ZEMİNE çarptığında dişlerim yanağımın içini parçaladı, gözlerim kardı, kulaklarım uğuldadı.

Ancak dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Yoğun sıcaklık dişlerimin arasından sızıyor, çenemden damlayıp yerde mor gölcükler oluşturuyordu. Bir an için dünya yavaşlayıp suskunlaşmıştı.

Sonra her şey bir anda geri geldi. Ter ve şarap kokusu, sarhoş izleyicilerin arsız tezahüratları, ayaklarımın altında kayan kumlar, doğrulurken ellerimin altında hissettiğim sert taş, hızla döndüğümde tenimi okşayan serin hava...

Son olarak, kemikli bir yüze çarpan parmaklarıma yayılan acı hissi geldi.

Karşımdaki adam geriye sendelemişti, vücudu benden iri olsa da bir erkeğe göre cılızdı. Üstüne atıldığımda diş etlerimden jilet gibi keskin dişlerin fırladığını hissettim. Rakibim kaçmak üzere

döndü ama yeterince hızlı değildi. Kulağını yakaladığımda acıyla uludu. Et parçasını ağız dolusu kanla birlikte yere tükürdüm. Tekrar ayağa kalkmasına fırsat kalmadan...

"Aefe!"

Sesi duyunca duraksadım. Omzumun üzerinden hızlı bir bakış atarken kalabalığın arasındaki son derece mutsuz yüzü gördüm. Dikkat dağınıklığımı fırsat bilen rakibim ayağa fırlayıp başıma bir darbe indirdiğinde dengemi kaybettim.

Bir çuval gibi yere yığılmıştım. Her yer griydi. Etrafımı tekrar görebilmeye başladığımda komutan Siobhan'ın tepemde durduğunu fark ettim. Kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Başını iki yana sallarken koyu renk saçları dalgalanıyordu.

"Zavallı bir meydan dövüşü yüzünden kovulacaksan, en azından girdiğin savaşı kazan."

"Teirness'e hakaret etti," diye terslendim. İstemesem de nefes nefeseydim.

"Senin de hatalı olduğunu ona göstermen gerekiyordu, öyle mi?" Kınayan tatsız bakışlarını küfürler mırıldanarak kanlar içindeki zeminde kulağını arayan rakibime çevirdi. "Gördüğüm kadarıyla haddini fazlasıyla bildirmişsin."

"Ben..."

"Bahane dinlemeyeceğim. Kalk. Duvar. Şimdi."

Fırlattığı pelerinim karnıma çarpınca yüzümü ekşiterek, "Peki, komutanım," diye inledim.

Arkasını dönmek için hareketlendi ama ayağa kalkmaya çalıştığım sırada kıpkırmızı gözlerini kıstı. "Aldığın eğitimi böyle bir yerde kullanarak ettiğin yemine hakaret ediyorsun," dedi tekrar bana doğru bakarken. "Bu saçmalığı haklı çıkarmak için Teirness adını kullanarak o ismin şerefini lekeliyorsun. Üstelik dövüşü kaybederek kendine yazık ediyorsun."

Dudaklarımı sımsıkı kapatırken gözlerimi yere indirdim ve çizmemin bağcıklarını düzeltmeye odaklandım.

Evet, bir zamanlar prensestim. Artık prenses olmamam muhtemelen çok daha iyiydi. O tür şeylere layık değildim. Fazlasıyla fevriydim, çok dürüsttüm ve doğuştan zavallıydım. Vol-

kan Konağı tahta sürdüğüm leke olmadan çok daha iyi, güvenli ve güçlü olurdu. Ben süslü el yazılarıyla kraliyet kararnameleri yazmak yerine, kendi hikâyemi barların kanlı yer döşemelerine yazacaktım.

Yine de... böyle anlarda geçmişe bakıp bir şeyler dilemekten kendimi alamıyordum.

Sonunda kendimi toparlamayı başardığımda komutanım çoktan gitmişti.

VOLKAN BÖLGESİ'NİN BİR mil ötesinde bir sur vardı. Tepeden bakıldığında uçurum çok daha ihtişamlı görünüyordu. O kadar siyahtı ki, bakınca yıldızlı bir geceyi andırıyordu.

Bunun nedeni taşın yüzeyi boyunca kıvrılarak dolaşan gümüştü. Uzaktan gören biri, güneş vurana kadar bunların metalik bir süsleme olduğunu düşünebilirdi. Ancak yakından bakıldığında, avuç içi büyüklüğünde girdaplar ve taşa özenle oyularak gümüşle boyanmış binlerce resim olduğu anlaşılabiliyordu. Her bir parça, üstüne oyulmuş birçok desenden oluşuyordu. En uzunu uçurumun yüzlerce metrelik kenarına yayılıyor, diğer resimlerin gümüş ipleriyle birbirine dolanıyordu. Resimlerin birçoğu destanları, tanrıların ya da kahramanların hikâyelerini, krallarımızın ve kraliçelerimizin köklerini ölümsüzleştiriyordu. Aralarında günlük sıradan hikâyeler de vardı. Bir çocuğun doğumu, bir düğünün tarihi, nesiller boyunca aktarılan aile işlerinin hikâyesi... Hepsi eşit yer kaplıyordu.

Volkan Bölgesi evimizdi ve tüm Sidnee Feyleri sınırları sevgiyle koruyordu. Ama benim için sur evimle, halkımla ya da atalarımızın büyük başarılarıyla gurur duymanın da ötesindeydi. Hayır... ben daha çok hikâyelerle ilgileniyordum. Tıpkı evimiz gibi bedenlerimize de işleyecek kadar değer verdiğimiz hikâyeler vardı.

"*Aefe.*"

Siobhan'ın sert sesiyle atım Rhee irkilip öne atılınca eyerimde savruldum. Ardından komutanımın buz gibi gözlerine doğru döndüm. "Ne?"

"*Ne mi?*" Burnundan soluyordu. "Artık seninle nasıl baş edeceğimi bilmiyorum."

"Özür dilerim, ben..."

"Sorun da tam olarak bu, Aefe. *Özür.* Özür dilemek, sorumluluğu bir şekliyle kabullendiğin anlamına gelir. Pişman olduğunu ve bir dahaki sefere daha iyisini yapacağını ima eder. İlk özür dileyişinde sana inanmıştım. Peki ya şimdi?" Bir yırtıcının hesapçı gözleri ve bir askerin heykelden farksız ifadesiyle beni süzdü. "Üzgün olduğunu sanmıyorum. Yaptıklarından pişman oluyorsun ama bence kendini geliştirmekle hiç ilgilenmiyorsun. Aksi takdirde, şimdiye çoktan kendini geliştirmiş olurdun."

Sözleri içime oturmuştu. Yutkunup iç çekerken bağcıklarını söktüğüm deri ceketimi sıvayarak kolumu uzattım. Cezamı almayı bekliyordum.

Siobhan dudaklarını büzdü. "Çek şu kolunu," dedi en sonunda. "Zaten yer kalmamış."

"Ama ben..."

"Sen falan yok. Çek kolunu."

Tereddüt etsem de kolumu indirdim.

Haklı sayılırdı. Bileğimden dirseğime kadar uzanan tenim, dövmelerimin üzerinde kural ihlalleri ve utanç verici durumlar için atılan kapkara *X* işaretleriyle doluydu. Kahramanlık hikâyelerine hiç de uygun olmadığımı anlatıyordu. Sidneeler arasındaki en büyük ceza bir hikâyenin silinmesiydi... Daha da kötüsü, olası hikâyelerin iptal edilmesiydi.

Bazen koluma baktığımda resmen tokat yemiş gibi oluyordum. Bütün küçük kabahatler, duygusal patlamalar ya da sinir krizleri birikmişti. Anlatılmaya değer bir hikâyenin parçası olma umutlarımı silip süpürmüştü.

Çenemi sıkarak kolumu indirdim ve işaretlerimi siyah derinin altına gizledim.

"Ama yakında mesele beni aşacak, Aefe," diye ekledi usulca. "Kılıç Birliği, dengesiz birini istemez. Bu hem güvenilmez hem de tehlikeli bir durum."

Göğsümde bir dehşet dalgası yayılırken gözlerimi kocaman açtım. "Kovulamam, Siobhan."

"*Komutanım*," diye düzeltti sertçe. "Bana düzgün bir şekilde hitap edeceksin."

Konuşmak için kendimi toparlamaya çalıştım, azarlaması bütün ağırlığı ve keskinliğiyle aramızda asılı kalmıştı. Ona bakmaya cesaret edemesem de gözlerini üzerime diktiğini hissedebiliyordum. Kılıç komutanları arasında en gösterişli, en başarılı ya da en tehlikeli komutan olmayabilirdi. Ama adil ve istikrarlıydı. Bu da onu diğerleri arasında en korkutucu yapan şeydi. Biri hakkında kötü düşünmesi tutku ve gururun geçici sancıları yerine, dengeli bir terazinin hassaslığına sahip yargılarına dayanıyordu. Benden hoşlanmayan başka komutanlar da vardı. Kızgın anlarımda hepsinin bana karşı kişisel problemleri olduğunu söyleyebiliyordum. Peki ya Siobhan?

Değersiz olduğuma karar verdiyse, bu gerçekten de öyle biri olduğum anlamına gelirdi. Belki bu yüzden arkadaşlığını ve saygısını kazanmayı çok istiyordum çünkü bunların değerli olduğunun farkındaydım.

Siobhan'ın bakışları yumuşadı. "Bazen bizden biri olmak isteyip istemediğini bile merak ediyorum."

"Elbette istiyorum," dedim hemen. "Olmam gerekiyor."

"Neden?"

"Kraliyet ailesi için Kılıç Birliği kadar önemlisi yok," diye cevap verdim. "Kimse onlara daha büyük bir sadakatle hizmet etmiyor. Kimse güvenlerini hak etmiyor."

Gözlerinde acıma kıvılcımları uçuştuğuna yemin edebilirdim. "Kraliyet ailesine *hizmet* etmen gerekmiyor, Aefe. Sen de o ailedensin."

"Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Ama doğru. Babanın ne söylediği önemli değil."

Mathira.

Bu kadar kolaymış gibi söylendiğini duyunca canımın neden yandığını anlamak mümkün değildi. Bir yanım Siobhan'ın meseleyi böyle görmesiyle duygulanıyor, diğer yanımsa babamı savunmak için başkaldırmak istiyordu. Sonuçta tahta uygun olmamam onun suçu değildi.

Yine de bu sözlerde doğruluk payı olabilirdi. Kılıç olmakla hiç ilgilenmiyor olabilirdim, belki de tek istediğim kendimi kanıtlamaktı. Babasının ayaklarının dibine ölü sıçanlar bırakan bir kedi gibiydim. *Bak sana ne getirdim. Beni hâlâ sevmiyor musun?*

Düşünceleri aklımdan kovarak, "Önemi yok," dedim. "Yerimi kaybedemem. Ne yapmam gerektiğini söylemen yeterli."

"Kötü kararlarına engel olmak benim sorumluluğum değil. Olsaydı bile..."

Aniden dikkatimi bir şey çekince başımı önümüzde uzanan sık ormana çevirdim.

"... kimseyi seni değiştirmeye zorlayamam. Sana nasıl..."

"Şşt," diye fısıldadım.

"Konuyu böyle kapatamazsın, Aefe..."

"Komutanım, *dinleyin*."

Kulakları seğirirken kaşları çatıldı.

İşte o sırada duyduğumdan emin olamadığım ses yine yükseldi. Bir gurultu sayılabilecek alçak ses ormanın yutacağı kadar uzaktaydı. Belli belirsiz bir hareket...

Siobhan'la bakışırken ellerimiz kılıçlarımıza doğru gitti. Konuşmamıza gerek yoktu. Yavaşça atlarımızdan aşağı kaydık, çalılığın içinden geçerken ses çıkarmamaya özen gösteriyorduk.

Sesi daha iyi duyduk. Kesinlikle bir insan sesiydi. Ama ne diyordu? Kelimeleri anlayamıyordum.

"*Sa-ta-na ...ga... Sa...*"

İki adım daha atınca anladım. "*Satagana*," diye fısıldadım. "*Satanaga* diyorlar."

Satanaga bir yardım ve sığınma isteğiydi. Bütün soylu aileler, sadece çok büyük trajedilerde kullanılmak üzere bu sözcükte karar kılmıştı.

Siobhan'ın gözleri kocaman açıldı. Etrafında dönerken ted-

birli olmayı unutmuştu. "Konuş!" diye bağırdı. "Buradayız! Biz Sidnee Kılıç Birliği'yiz! Talebini duyduk!"

Çalılıkları kılıcıyla yardığında bir bataklığa adım attık.

Aynı anda nefesim kesildi.

Her yer ceset doluydu.

Tahminimce bir düzine, belki daha fazla ceset kanlı izler bırakarak bataklığın neredeyse her yerine yayılmıştı. Kadın ve erkeklerin yanı sıra birkaç çocuk da vardı. En yakındaki kızıl saçlı erkek dışında hiçbiri kıpırdamıyordu. Adam bataklıktan çıkmaya çalışıyormuş gibi elini uzatmıştı. Diğer eliyle mosmor kana bulanmış karnını tutuyordu. Başını hafifçe kaldırıp dehşet dolu gözlerimizi görünce, "*Satanaga*," diye fısıldadı.

"*Mathira*, hepsi öldü mü?" Kendimi tutamadan kelimeler ağzımdan fırlayıvermişti. Hemen cam gibi gözlerle bakan adamın yanına diz çöktüm.

Belli belirsiz bir perişanlıkla başını iki yana salladı.

"Bölgeye geri dön," diye emir verdi Siobhan. "Üsten yardım getir. *Hemen.* Yaşayan varsa bile müdahale edilmezse her an ölebilir." Dizlerine kadar suya girmişti, cesetleri dışarı çekiyordu.

Doğrulurken titreyen parmaklar bileğimi kavradı. Kestane renkli adam belli ki bayılmamak için kendini zor tutuyordu. "Beni..."

"Geri geleceğim," dedim.

"*Lütfen*," dedi hırıltıyla. "*Görmeleri... gerek.*"

Gerçekten bunu mu düşünüyordu? Volkan Konağı'ndakilerin buz gibi taş yüreklere sahip olduklarını mı sanıyordu? Kendi gözümüzle görmezsek yardım etmeyeceğimize mi inanmıştı?

Nedense onu bırakmak istemedim. Ayağa kalkıp boynumdaki küçük çelik tüpü ağzıma alarak Rhee için öttürdüm. Atım çalıların arasından dörtnala gelirken elimden geldiğince adamı bataklıktan çıkarmaya çalışıyordum. Öylesine çok titriyordu ki, her an elimden kayıp gidebilirdi. Sıcak kanı her tarafıma bulaşmıştı. Çok fazla kan vardı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Rhee'nin sırtına atarken adamın ıslak bir şekilde hırıldadığını duymuştum. Onun ardın-

dan atıma binip düşmemesi için adama sımsıkı sarılarak son hızla yola koyuldum.

Ağaçların arasından adeta uçarak geçiyorduk. Adamın ceketi özel kesimdi, yüksek yakası bronz iplikle dikilmişti ve boynunun arkasında üçgen şeklinde bir mühür vardı.

Taş Konağı. Küçük ama saygın bir bölgeydi. Volkan Bölgesi'nin en yakın komşusu olmasına rağmen kilometrelerce uzaktaydı. Kaşlarım çatıldı. Buralara kadar *sürüklenerek* mi gelmişlerdi?

"Kim yaptı?" diye fısıldadım ormanda hızla ilerlerken. Surun ardındaki simsiyah karanlık artık görünüyordu. "Ne oldu?"

Cevap beklemiyordum. Adam atımın boynuna yaslanmıştı, kanı üçümüzü de mora boyuyordu. Başını çevirince gözünün yeşilini hayal meyal görebildim.

"İnsanlar," diye inledi.

İnsanlar mı?

Bildiğim kadarıyla bölge ailelerinin hiçbiri asırlardır insanlarla iletişim kurmamıştı. Feylerle karşılaştırıldığında insanlar son derece güçsüz yaratıklardı. Oysa bataklıkta en az bir düzine Fey cesedi saymıştım.

Bu imkânsızdı.

"Sonra," dedim. "Sonra konuşuruz."

Adamın dudaklarından anlayamadığım kelimeler dökülüyordu.

Ona doğru eğildim. Artık burç kapılarından bölgenin tanıdık gölgelerine dalmıştık.

"Ne?"

"Ben on üçüncüyüm," diye mırıldandı. "Taht için."

Sonra eyerin üstüne yığılıp tamamen sustu.

BÖLÜM BEŞ

MAX

"Güvenli bir şekilde gelebilmenize sevindim. Hem de yaşanan... tüm o heyecana rağmen. Anlaşılan denizdeyken mektuplarımızı almamışsınız. Oturun. Yiyin. Acıkmış olmalısınız."

Zeryth masanın başında otururken eliyle sofrayı işaret ediyordu. Sonuna kadar doldurulan tabaklar özenle yerleştirilmişti. Tavuk, balık, pilav, çeşit çeşit ekmek, küp küp doğranmış meyveler ve mum ışığında parlayan kıpkırmızı sulu etler vardı... Masaya otuz kişi rahatlıkla sığardı ama beşimiz tek bir köşeye toplanmıştık. Diğer uçta Sesri'nin Valtain danışmanı Tare gözlerini kısmış halde oturuyordu. Zeryth ise masanın baş kısmında ayakta durmuş, her zamanki rahat sevimliliğiyle bize bakarak gülümsüyordu.

Zeryth.

Zeryth, aile evimin yemek odasında, tam da babamın oturduğu yerde duruyordu. Üstelik başında bir *taç* vardı.

O kadar öfkeliydim ki konuşmakta zorlanıyordum. "Neden buradayız?" diye üsteledim. Ama sözlerim havayı yaran iki ıslıkla kesildi. Kulağımın yanından geçen üç gümüş ışıltı saçlarımı yalamıştı.

"*Yılan*," dedi Nura tükürürcesine.

Zeryth masaya yaslanmıştı. Boynunu ovuştururken arkasındaki duvar kâğıdına saplanan üç bıçağa bakıyordu.

Nura yanımda kaskatıydı, gözleri öfkeyle adeta buz tutmuştu.

"Hoş geldin, sevgili yardımcım," dedi Zeryth bütün tatlılığıyla.

"Hiç utanman yok mu?"

"Mesela... senin gibi mi? Daha otuz saniye geçmeden bana suikast girişiminde bulundun!"

Nura bilerek isabet ettirmemişti. *Keşke tersini yapsaydı.* Yine de nutkum tutulmuştu, oldukça nadir bir andı.

"Açıklaman gereken çok şey var, Zeryth," dedi Tisaanah. Usulca konuşuyordu ama sesinde ölümcül bir tını vardı.

Zeryth doğrulup yine gülümsedi. "Evet, öyle. Oturun da konuşalım."

Oturun.

Tüm yaşananlara rağmen, bu kelimenin dişlerimin arasından acı bir kahkaha fırlamasına sebep olması komikti.

Zeryth'in gülümsemesi buz tuttu. "Komik bir şey mi var?"

"Zeryth Aldris başına kondurduğu bir taçla beni *lanet olası çocukluk evimde* yemek yemeye davet ediyor. Bu durum komik değilse tam olarak nedir?" Avuçlarımda maun ahşap masanın direncini hissettiğimde öne eğildiğimi fark ettim. Sol başparmağımın altındaki sıyrığı hissedebiliyordum. Bu izi on beş yıl kadar önce, kaleminin ucuyla incecik bir parşömene bir şeyler karalayan Variaslus bırakmıştı.

Zeryth şimdi o masanın başına geçmişti, *bana* oturmamı söylüyordu.

"Sesri nerede?" diye sordu Sammerin.

"Neden *buradayız?*" diye ekledim. Çünkü her şeye rağmen dönüp dolaşıp geldiğim tek soru buydu.

Yine de Zeryth'in tereddüt bile etmeden pervasızca verdiği

cevabı hiç beklemiyordum. "Kraliçe Sesri öldü," dedikten sonra bifteğinden bir ısırık alıp şapırtılarla çiğnemeye başladı. "Yiyin. Tüm bunlar çöpe gitmesin."

Hepimiz donmuş gibi sessizce kalakalmıştık. Gözlerimiz önündeki tabağa boş gözlerle bakarken sandalyesinde büzüşen Tare'nin üzerindeydi.

"At kazası," diye ekledi Zeryth. "Korkunçtu."

Sammerin kuru bir sesle, "Kaza," diye tekrarladı.

Zeryth bir kaşını havaya kaldırdı, ardından çatalını bırakıp devam etti. "Sesri birliklere çok güveniyordu," diyerek yanındaki danışmanı gösterdi. Ancak Tare hâlâ boş gözlerle önüne bakıyordu. "Sonuçta kraliçenin vârisi yoktu ve yaşı sebebiyle uzunca bir süre vârisi olmayacaktı. O yüzden ölmeden önce, vefat durumunda tacını başkomutana bırakmaya karar verdi. Böylece..." Göğüs cebinden katlı bir parşömen çıkarıp masada açtıktan sonra bize doğru kaydırdı.

Okumak için başımı uzattım.

Kraliçe Sesri olarak, bir vârisim olmadığı için bu kararnameyle vakitsiz vefatım durumunda...

Geri kalan birkaç paragraf dolambaçlı laf kalabalığında göz gezdirdikten sonra önemli kısma geldim.

...tacın, Ara'ya en bağlı ve bu rol için en nitelikli kişi olan Gece ve Şafak birlikleri başkomutanına geçeceğini bildiririm.

Sesri'nin imzası yazının altındaydı.

"Ama tabii..."

Zeryth'in kendini beğenmiş sırıtışını başımı kaldırmadan bile sesinden hissedebiliyordum.

"Bütün bunlar yardımcım için hiç sürpriz olmamıştır. Size anlatmadı mı?"

Birden her şey soğuk bir gölge gibi üzerime çöktü.

Threll'e giderken birkaç hafta önce, *Bütün bunlar neden? On üç yaşında bir kraliçe için mi?* diye sormuştum Nura'ya.

Şimdi bütün taşlar yerine oturmuştu. Onlar... Zeryth ve Nura amaçlarına uygun lordları başa getirmek için küçük kraliçeyi kullanmış, herkesin ondan nefret etmesini sağlayarak başka bir alternatife kucak açılmasını sağlamıştı.

Nura bıçakları tacı çaldığı için değil, Zeryth bu işi *onsuz* yaptığı için fırlatmıştı.

Başımı yukarı kaldırdım. Tisaanah delici gözlerini yanımızdaki kadına dikmişti ama Nura buz gibi bakışlarının altına gömdüğü bir tepkisizlikle hâlâ Zeryth'e bakıyordu.

"Cevap vermedin," diye hırladım. "Neden bu..."

"Biraz sabredersen yapılacak daha bir sürü iş olduğu için *burada* olduğumuzun açıklamasını duyacaksın, Maxantarius. Kimse yemiyor mu? Hmm?" Derin bir iç çekerek ayağa kalktı. Tabağını dramatik hareketlerle kenara çekti ve yanındaki sehpadan aldığı parşömeni masaya açtı. Ara'nın bir haritasıydı. Çeşitli şehirler kırmızıyla işaretlenmişti, en büyük kırmızı halka başkenti çevreliyordu. "Gördüğünüz üzere, Sesri ölümü durumunda tahtı başkomutana... yani bana devretmeyi uygun gördü. Ama tahmin edilebileceği gibi, kuzen sürüsü bu gerçeği kabullenmeye pek yanaşmıyor. Özellikle de Atrick Aviness. Ryvenai asilleriyle yerimi sağlamlaştırmak ve sadık ordumu toplamak için kraliyet ilanından hemen sonra kuzeye geldim." Bakışları bana doğru kaydı. "Elbette hepimiz Korvius'un kuzeyin askeri merkezi olduğunu biliyoruz. Teyzen Lysara senin de ittifakta olduğunu öğrendiği için yeni kralı ağırlamaya fazlasıyla can atıyordu."

"Lysara," diye tekrarladım.

Lanet olsun, tabii ya... Perişan teyzemin onu ağırlamasına şaşırmamıştım, yine de biraz... Hayal kırıklığı mı hissetmiştim? Bir an için merak etmekten kendimi alamadım.

"Muhtemelen beni Brayan'ın davet ettiğini düşünmüyordun," dedi Zeryth.

Hayır. Bu saçma bir düşünceydi. "Öyle bir şey yapmaz."

Zeryth burnunu kırıştırdı. "Evet, yapmaz."

Bildiğim kadarıyla büyük ağabeyim neredeyse on yıldır bu topraklardan uzaktaydı. Evi teyzemize bırakıp Besrith'de seyahate çıkmıştı. Bunun için onu suçlayamazdım.

"Her neyse..." Zeryth boğazını temizledikten sonra nahoş bir sesle devam etti. "Saraydan o kadar kısa sürede ayrılmanın hata olduğunu kabul ediyorum. Başkentteki bazı kişilerin kraliyet

soyuna olan sadakatini hafife aldım. Ben ayrıldıktan sonra Aviness'in askerleri sarayda kontrolü ele geçirdi. Büyük bir engel değil elbette, sonuçta ne kadar güçlü olduğumuz ortada."

Gözleri Tisaanah'ya kaydığında dişlerimi sıktım.

Tisaanah da ona buz gibi gözlerle bakıyordu. "Mikov Konağı'nda neyle karşılaşacağımızı biliyordun," dedi usulca. "Ahzeen Mikov'la kavga etmiştin. Birliklere kızgın olduğunu biliyordun. Davetin bir tuzak olduğunun farkındaydın. Ama bize hiçbir şey söylemedin. Bazılarımızın geri dönemeyeceğini mi umuyordun? Yoksa sadece tacı çalmak için Ara'ya gelirken bizden kurtulmak mı istedin?"

"Davetiye yazılı geldi. Üstelik yeteneklerinize güveniyordum ve bu konuda haklı da çıktım. O gece olanlarla ilgili inanılmaz hikâyeler duydum." Zeryth gözlerini bana çevirdi. "Gerçekten ilginç şeyler."

"Tabii ki başkente gidip çalınan tahtını sana geri vermemizi istiyorsun," dedi Tisaanah.

Kafasının içinde dönen çarkları resmen görebiliyordum.

Zeryth alnındaki tacı okşarken, "Bu kelimeleri reddediyorum," diye cevap verdi. Taç sanki rahatça takamıyormuş gibi başında oldukça tuhaf duruyordu. "Ama evet, tahtın gerçek sahibine başkaldıran asilerin icabına bakmamız gerekiyor."

"Asiler?" dedi Nura sinirle gülerek. "Bir avuç yoldan çıkmış askerden bahsediyormuşuz gibi konuşuyorsun. Atrick Aviness bu bölgenin, belki de tüm dünyanın en iyi ordularından birine sahip. Ayrıca haritanda en az beş tane soylu aileyi işaretlediğini görebiliyorum."

Söyledikleri doğruydu. Ara'nın en köklü ve güçlü bölgeleri haritada kırmızıyla işaretlenmişti. Zeryth'in hükümdarlığına en çok karşı çıkan kişilerin bu ailelerden olması benim açımdan hiç şaşırtıcı değildi. Bazıları için kraliyet soyunun sona ermesi, ileride taht üzerinde hak iddia etme şanslarını da kaybetmeleri anlamına gelirdi. Ancak zaten birçoğu sadece ilkesel olarak bu duruma karşı çıkardı. Zeryth birlikler için çalışırken büyük güç kazanmış olsa da soylu kanından gelmiyordu. Ara soylularının

gözünde, Zeryth tahta çıkarak asil ailelerin yaşam tarzlarını tehdit eden isimsiz bir piçten başkası değildi.

"Başkenti geri almaktan bahsediyorsan... Ne kadar güçlü olursak olalım, etraf kan gölüne dönecektir," dedim. Onun Tisaanah'ya... ve bana büyük bir zevkle baktığını fark etmiştim.

"Başka bir yol mu öneriyorsun?"

Özellikle sessiz kaldım. Elbette bir cevabım vardı ama Ara'yı fethetmenin en iyi yolunu anlatarak Zeryth'e *danışmanlık* yapacak değildim.

Nura benim yerime konuştu. "Başkent sadece Aviness'in ordusunun kontrolündeyse, *belki* kolayca geri alma şansın olabilir. Ancak bunun için en azından Gridot, Lishan, Varnille ve Archerath ailelerini yanına çekmen gerekir." Çenesiyle haritadaki beş şehri işaret ediyordu. "Güçlü ordularının yanı sıra, kraliyet soyuyla da derin bağları var. Onlar olmadan Aviness'in güçleri dağılır."

Zeryth başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünüyorum. Öyleyse bu yoldan yürüyeceğiz. Tisaanah bana Varnille ve Archerath'ı devirmem için yardım eder. Siz de Max'le birlikte Gridot, Lishan ve batıdaki birkaç küçük yerleşim birimini halledersiniz."

Tisaanah'yla bir an için bakıştık.

"Kesinlikle olmaz," dedim.

"Bu insanları devirmek yerine müttefikin yapabilirsen çok daha güçlenirsin," diye ekledi Tisaanah. "Yok etmek yerine onları kendi orduna katarsın."

Tisaanah'nın aslında önerdiği şeyin ne kadar gerçeklikten uzak olduğunu bildiğini görebiliyordum. Fakat aynı zamanda, Ara soylularını bunun gerçeklikten ne kadar uzak olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Bu resmen delilik olurdu. O aileler, Zeryth gibi birinin önünde diz çökmektense binlerce askerden oluşan ordularını ve kendi hayatlarını kurban etmekten çekinmezdi.

Zeryth'in bakışları da bunun farkında olduğunu söylüyordu. Bir anda rezil gerçeği gördüm, aslında yaptığı her şey bunun içindi. Birliklerin manipülasyonları, Tisaanah'nın kanıyla im-

zaladığı anlaşma... Asıl savaş buydu. Zeryth ondan bu hizmeti bekliyordu. Tisaanah bu uğurda insanları öldürecekti.

Onun yanından bir an için bile ayrılmayacaktım.

"Reshaye'yi kontrol altında tutmak için buradayım," dedim. "Hepsi bu kadar. Kahrolası ülkeyi dolaşıp senin için lord toplayamam."

"Oyunu bırakalım. Masadaki herkes neden burada olduğunu biliyor. Üstelik bu neden Reshaye değil." Öne eğildiğinde pis sırıtışı ciddileşti. Kendime hâkim olmak konusunda zorlanıyordum. "Büyük bir savaşçı ve muhteşem bir hünerci olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Bütün ordular senin gibi birinin yanlarında olmasından şeref duyar. Buna benim ordum da dahil. *Ama...*" Dudakları yukarı kıvrıldı. "Çizgiyi aşarsan... beni hafife alırsan... hiç onaylamadığım şekilde bana *bakmaya* devam edersen, Tisaanah'nın bundan sonraki beş yılını cehenneme çeviririm. Geçmişte olanlar düşünülürse, kesinlikle bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Tisaanah nefesini dişlerinin arasından verdi.

Öfkem adeta damarlarımı yakıyordu. Bir an için Zeryth'i oracıkta öldürmeyi düşündüm. Bunu yapabilirdim. Üstelik burada beni kim durdururdu ki?

Zeryth'in gözleri aklımdan geçenleri harfiyen biliyormuş gibi çakmak çakmaktı. "Size göstermek istediğim bir şey daha var," diyerek ceketinin kolunu dirseğine kadar sıyırdı. Bileğinde bir dövme vardı. Deseni tanımıyordum. *Stratagram*'a benziyordu ama çok daha karmaşık ve kaotikti. Çemberin içindeki çizgiler öylesine iç içe geçmişti ki, nasıl bir tasarım olduğu anlaşılamıyordu. Çemberin etrafında kelimeleri andıran minicik şekiller vardı ama bildiğim hiçbir dilde değildi. Kapkara mürekkep Zeryth'in albino teninde öfkeli bir mora dönüşmüştü.

"Güzelmiş," dedim kuru bir sesle. "Çok güzel, Zeryth. Ama iltihap kapmış gibi görünüyor."

"Bu bir dövme değil," dedi Zeryth. "Bir sihir. Benim ve Tisa-

anah'nın kanından yapıldı. Bu sihir, ikimizin hayatını birleştiriyor. Yani ben ölürsem, o da ölür."

Kalbim tekledi. Tisaanah'ya baktığımda onun da gözlerinin kocaman açıldığını görebiliyordum.

"İmkânsız," diye gürledim.

Zeryth kolunu aşağı indirirken gülümsedi. "İmkânsız diye bir şey yoktur, Max. Buradaki herkes bunu çoktan anlamış olmalıydı."

İmkânsız, diyordu içimdeki inatçı ses... Çaresizce haklı olmak istiyordum. *Olamaz. İmkânsız.*

Tisaanah öylesine sessiz hareket etmişti ki, avuçlarını masaya bastırarak eğildiğini çok sonra fark ettim. Yüzü tamamen sakindi ama gözleri adeta alev almış gibi parlıyordu. "Anlaşmanı imzaladım," diyordu usulca. Sesi keskindi. "Senin için savaşacağım. Başka çarem yok. Ancak senden çok daha güçlü adamları yendim, Zeryth. Bilmelisin ki, güç arzuları işimi çok kolaylaştırdı."

"Alınma," dedi Zeryth. "Sadece karşı karşıya olduğum riskler konusunda gerçekçi davranıyorum. Sadece kendimi koruyorum. Yerimde olsan farklı davranmayacağını sen de çok iyi biliyorsun."

Ben öyle davranmazdım. Tam da bu yüzden asla onun yerinde olmayacaktım.

Zeryth dalgın bir şekilde tacını okşarken yüzünde belli belirsiz bir kafa karışıklığı belirip kayboldu. Hemen ardından pervasız gülümsemesi geri geldi. "Güç nedir biliyor musunuz?" dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Asıl güç, seni öldürmek isteyen dört kişiyle aynı odada tek başına olmak ve buradan canlı çıkacağını bilmektir."

BÖLÜM ALTI

TISAANAH

Nyzerene düşmeden önceki hayatımı çok az hatırlıyordum. Kaçtığımızda o kadar küçüktüm ki, kaybettiğim ülkem hafızama kazınmış bölük pörçük hislerden ibaretti. Bazen hatırladığımın farkında olmadığım anlar en beklenmedik zamanlarda geri gelirdi. Şimdi de Max ve Sammerin'le birlikte daha önce hiç gitmediğim ama kendi ülkemden çok daha iyi tanıdığım güzel bir evin koridorlarında yürürken... Öfkemle uyanan Reshaye beynimin gerilerinde tıslayarak ulurken o kayıp hatıralardan biri gözümde canlanıyordu.

Babamın masasının üzerinde küçük ve işe yaramaz bir metal mekanizma dururdu. Sürekli hareket eden, birbirine kenetlenmiş bir dizi pirinç halkadan oluşuyordu. Nyzerene başkentinin işgal edildiği gece, çalışma odasında parmaklarımı masanın kenarına kenetlemiş halde duruyordum. Dünya gerçekliğimi koruyan tek şey o halkaların dönüşünü, dönüşünü, dönüşünü izlemekti.

Beynim şimdi de aynı şeyi hissediyordu. Dönmeye devam etmesi gerekiyordu çünkü durursa her şey paramparça olacaktı.

İki yanımda yumruklarımı sıktığımda tırnaklarım avuçlarıma gömüldü.

Zeryth'in sözleri hâlâ kulağımdaydı.

Ben ölürsem, o da ölür.

Ne kadar da rahat söylemişti! Hayatım, oyununda işine yaramadığı anda kenara atacağı bir şeye nasıl da kolay dönüşmüştü.

Hep öyleydi, diye fısıldadı Reshaye. Dokunduğu hatıranın içinde Esmaris'in söyledikleri duyuluyordu.

Bin altın değerindesin.

Max etrafını görmezden gelebilecekmiş gibi gözlerini önüne dikerek hızla yürüyordu. Onu suçlayamazdım. Göz ucuyla ailesinin hayaletlerini görebiliyordum, Reshaye'nin bölük pörçük anıları her kapıya ve koridora, gördüğümüz bütün tablolara takılıyordu.

Yine de evin güzelliği inkâr edilemezdi. Hatta ilk kez kendi gözlerimle gördüğüme inanamıyordum. İçerisi de her santimiyle, dışarıdaki zarif işçiliğin benzerini sergiliyordu. Oymalı pirinç sütunlar koridorları aşağıdaki balo salonundan ayırıyor, yer döşemesi karmaşık mozaiklerden oluşuyordu. Maun ağacından yapılmış kapılar kusursuzdu. Yürürken göz ucuyla görebildiğim tüm duvarları sanat eserleri süslüyordu.

Beni alıp götürmelerinden korkuyormuş gibi elimi sımsıkı tuttu. Sonra hiç tereddüt etmeden sarmal bir merdivenden aşağı indi. Cam tavandan içeri dolan ışıkla çarpıcı görünen bir galeriden ve çift kanatlı bir kapıdan hızla geçti.

Serin ve nemli bir hava aniden üzerime akın etti. Gökyüzü geldiğimizden beri iyice kararmıştı. Max biraz yavaşlarken bir bahçede, patikaların açıldığı geniş bir taş avluda yürüyorduk. Dağlar tepemizde yükseliyordu. Bir milden daha az bir mesafede askeri kalelere benzeyen binaları görebiliyordum. Hareketlilik beklediğimden fazlaydı. Üniformalı askerler arazide kümelenmişlerdi, çok daha fazlası uzaktaki üslere doğru gidiyordu.

"Zeryth sadık birliklerini toplamak için buraya geldiğini söy-

lemişti," diye mırıldandı Sammerin. "Anlaşılan doğruyu söylü-yormuş."

Max bir küfür mırıldansa da yürümeye devam etti.

Bizi görenler hemen fısıldaşmaya başlamıştı.

Maxantarius Farlione? Onun gerçekten...

"Peki ya şimdi?" diye homurdandı Max. O kadar alçak sesle konuşmuştu ki, neredeyse söylediği şeyi duymayacaktım.

Şimdi mi?

Yanlış soruydu. Bundan sonra ne olacağını çok iyi biliyordum. Birliklerle yaptığım anlaşmanın gereğini yerine getirecektim. Bana ihanet etmesine, sevdiğim insanları parmağında oynatmak için hayatımı kullanmasına, ondan neredeyse Mikov ailesinden daha çok nefret etmeme rağmen Zeryth için savaşa girecektim. Bana yaptığı şeylere rağmen ona istediğini verecektim.

Ama bir şey söylememe fırsat kalmadan Max'in adımları aniden durdu. Kaşlarını çatarak gözlerini biraz ilerideki asker grubuna dikmesi beni korkutuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Sammerin.

Max patikada ilerlemeye başlarken, "*Moth!*" diye bağırdı.

Moth mu?

Baktığı yere dönünce koyu yeşil ceketli gençlerin arasında duran kişiyi gördüm. Max'in sesini duyan çocuk öyle hızlı döndü ki, kıvırcık sarı saçları etrafa savruldu. Hemen ardından kocaman gülümsedi ve sevinçle sohbeti yarıda bırakıp koşarcasına yanımıza geldi. "Dönmüşsünüz! Buraya geleceğinizi söylemişlerdi ama bu kadar çabuk gelmenizi beklemiyordum. Eee, başardınız mı? Köle tacirlerini öldürdünüz mü?"

Sammerin sakince, "Moth," dese de sesi gerginliğini saklayamıyordu. "Sen neden..."

"Burada ne işin var?" diye bağırdı Max. "Üzerindeki lanet şey de ne?" Moth'u dinlemiyor, yüzüne bile bakmıyordu. Tek gördüğü sanki onun üzerindeki ceketti. Yakadaki güneş sembolü, cebe işlenmiş isim ve o çok tanıdık gelen pirinç düğmeler...

Kafa karışıklığım korkuya dönüştü. Bu bir askeri üniformaydı.

Moth'un da keyfi kaçmıştı. "Eh... hepiniz gitmiştiniz. Helene o kadar da iyi bir öğretmen değildi. İki hafta önce bize *bir sürü* para önerdiler..."

"Böylece sen de orduya yazıldın," diye mırıldandı Sammerin.

"Sen. Ne. Yaptığını. Sanıyorsun?" Max usulca başlamıştı ama sonlara doğru sesi yükselmişti. "Sammerin seni *iki* haftalığına yalnız bırakınca gidip orduya mı katıldın?"

Ara'da tanıştıklarım arasında duygularını neredeyse hiç kontrol edemeyen tek kişi Moth'du. Şimdiyse heyecanı yerini incinmeye bırakmıştı. "Ben... sadece... sen ve Sammerin ordudaydınız, o yüzden... düşünmüştüm ki..."

"Belli ki *düşünmemişsin*. Aptalca bir karar vermişsin, Moth. Büyük *düşüncesizlik*."

"Ben... sadece..."

"Sen sadece *ne?*"

"Max," diye mırıldandım koluna dokunarak.

Nefesini dişlerinin arasından verdi.

Moth'un gözleri ikimiz arasında mekik dokuyordu, en sonunda ustasının üstüne kilitlendi. "Buna sevineceğini düşünmüştüm," derken sesi bir çocuğunkinden farksızdı.

Sammerin bundan etkilenmiş gibi görünüyordu. Üstelik bunu hissedebiliyordum. "Niye böyle düşündün ki?" diye sordu.

Max alaycı bir şekilde güldü. "*Sevinmekmiş*. Hayır, Moth. Senin daha akıllı..."

"Max." Bileğini kavradığımda gözlerime baktı. "*Yeter.*"

Göz göze kaldığımız o küçücük anda aramızdan geçen görünmez kelimeleri görebiliyordum. Sonunda elimden kurtulup döndü ve uzun adımlarla yürümeye devam etti.

Moth ağlamamaya çalışıyordu. "Özür dilerim," dedi usulca. Belli ki başka ne diyeceğini bilemiyordu, ne için özür dilediğini bile bilmiyordu.

Ben biliyordum. Ayrıca onu çok iyi anlıyordum. "Mesele sen değilsin, Moth," derken gözlerimi ona çevirdim. Yuvarlak yüzüyle henüz çok gençti, sakallarının çıkmasına belki daha yıllar vardı.

Sammerin'le göz göze geldik. Aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum.

Öfkemden midem bulanıyordu. Moth'a değil, onu buraya getiren her şeye öfkeliydim.

O daha çocuktu.

Peki şimdi? Dünya ona neler yapacaktı?

Dünya bize neler yapacak? diye fısıldadı beynimin gerilerinden alçak bir ses.

"Mesele sen değilsin," diye tekrarladıktan sonra Max'in peşinden gittim.

EVİN ARKA TARAFINDA ona yetiştim. Ana patikalardan hızla dönüp bahçenin kıyısındaki aşırı uzamış otların bulunduğu sessiz bir yere gelmiştik. Hava kararıyor, sis yoğunlaşıyor, gri gökyüzü uzaktaki dağları birer siluete dönüştürüyordu. Önümüz yemyeşil sık ormanlarla doluydu, malikâne ise arkamızda yükseliyordu.

Max aniden durdu. Ellerini cebine sokarak ağaçların karşısında başını eğdi.

Bir süre konuşmadan öylece durduk.

"Onu savaşa göndermezler," dedim sonunda usulca. "Değil mi?"

"Bilmiyorum. Sonuçta orduya almışlar. Başka çareleri kalmazsa..." Boğazını temizledi. "Geçen sefer savaşın sonlarına doğru askerlerin yaşı on üç, on dört civarındaydı. Hepsi çocuktu."

Omzunun üstünden eve bakmak üzereyken son anda vazgeçmiş gibi başını eğmesi gözümden kaçmamıştı. Ölen çocuklar sadece savaş kurbanı değildi.

Gözümü kırpmamla birlikte anıları... Reshaye'nin anıları beynime üşüştü. Kan, ateş ve *öfke*... O korkunç gece, Farlione çocuklarının çiçek yaprakları gibi ezilen hayatları...

Elimi uzattığımda parmakları beklenmedik bir güçle parmaklarıma kenetlendi. Sanki batan bir gemideydi ve onu kıyıya bağlayan tek şey bendim.

Ya da tam tersiydi.

"Demek her şey bunun içinmiş," diye mırıldandım. "Zeryth'in taht sevdasıymış."

"Bunun olacağını tahmin etmeliydim," derken gözlerini yumdu. "Ama tabii ki yapmadım. Geç olana kadar lanet olası hiçbir şeyi göremedim."

Taht ve taçtan çok daha fazlasından bahsettiğini biliyordum. Savaşın ya da Zeryth'in çok daha ötesinde bir şeyden bahsediyordu. Konu bendim. Reshaye beynimin gerilerinde kıpırdanınca ürperdim.

"Bu imkânsız," dedi Max. "Bir hayat, başka bir hayata böylesine bağlanamaz. Blöf yapıyor."

Sessizliğimi korudum.

Zeryth'in bize yalan söylemiş olma ihtimali elbette vardı. Ancak bize bileğindeki o tuhaf şeyi gösterdiğinde bütün odayı dolduran o tuhaf sihir gücü... Sanırım konu o kadar basit değildi. Üstelik muhtemelen Max de bunu biliyor, sadece kabul etmek istemiyordu.

"Anlaşmayı bozmanın bir yolu olmalı. Kan anlaşmasını bozmanın yolları olduğuna dair söylentiler duymuştum. Doğru insanlarla konuşursam belki..."

"Bozmak?"

"Elbette. Zeryth'i tahta oturtan kişi olmak ister miydin?"

Hayır. Cevap kafamın içinde kararlı bir şekilde çınlıyordu. *Hayır, istemezdim.*

Ama bunun yerine, "İstemesem de bunu yapacağım," diye cevap verdim.

Max gözlerini bana çevirdi. Hayal kırıklığı karnımda bir baskı oluşturuyordu. "*Onun* nefes almaya bile hakkı yok."

"Önemli değil."

"*Önemli* değil mi?"

"Ondan nefret etmediğimi mi sanıyorsun? Tabii ki nefret ediyorum. O... o beni..." Cümleyi nasıl bitireceğimi bile kestiremiyordum. Ne diyebilirdim ki? Zeryth beni köle halimle bırakmıştı, şimdi de beni başka bir köleliğe sürüklüyordu. Çaresiz insanları

kurtarma arzumu kullanarak beni ölümcül bir silaha dönüştürmüştü. Artık hayatımı kullanarak başkalarını da kontrol ediyordu. O kadar öfkeliydim ki, nefesimin kesildiğini hissedebiliyordum.

Sonra gözümün önüne gemideki sığınmacılar geldi. Bana son umutlarıymışım gibi bakıyorlardı. "Anlaşmayı yapmamın bir nedeni vardı," dedim boğulurcasına. "O neden değişmedi. Kendi savaşım için Zeryth'in yanında savaşacağım."

"Ne savaşından bahsediyorsun? Onunki sadece ego savaşı!"

"Anlaşmayı kanımla imzalarken Sesri'nin egosuna hizmet ettiğimi düşünüyordum. Arada bir fark var mı?"

Dünyalar kadar fark varmış gibi bana baktı. "Aradaki fark Zeryth. Aradaki fark *Reshaye*."

"Reshaye'yi daha önce kontrol ettim," dedim. "Yine yapabilirim. Onun gücüyle savaşta daha az kan dökülmesini sağlayabilirim."

"Nura gibi konuşuyorsun."

Sözleri bir bıçak yarası gibiydi. Yüzüne yayılan pişmanlık ifadesini gördüğüm halde elimi geri çekerek, "Ne söylememi istiyorsun?" diye tersledim. "Her şeyi bırakıp gitmek istediğimi mi söyleyeyim? Bunu çok istiyorum, Max. Tabii ki istiyorum. Ama her şeyi öylece bırakıp gidemeyecek bir sürü insan var. Benim gibi kızlar hâlâ cehennem azabı yaşıyor. Köleyken beni kurtarmadığı için Zeryth'den nefret ediyorsun ama şu anda benden aynı şeyi yapmamı istiyorsun."

Yüz ifadesi dalgalandı. "Aynı şey değil."

"Neden değil? O insanlar karşında durmadığı için mi? Onları beni sevdiğin gibi sevmediğin için mi? Benim gözümle görmüyorsun diye onları yok sayıp bir kenara atamazsın. Hepsi benim kadar önemli, hepsi benim kadar sevgiyi hak ediyor. *Hiçbir şey* yapmamak bir *ayrıcalık*, Max. Bir sürü insan bu ayrıcalığa sahip değil."

Çenesini sıkarak bana bakarken gözlerindeki pişmanlık, hüzün ve öfke tohumları birbirine karışıyordu. "Hiçbir savaştan temiz ellerle çıkamazsın," diye cevap verdi. "Haklı nedenlerle girdiğin savaşlardan bile. O savaşlardan galip çıksan bile."

Haklı olduğunu biliyordum. Threll savaşlarında, zafer pahasına sevdiğim bir sürü insanı kaybetmiştim.

Ama başka çarem var mıydı?

Yaklaşıp yanaklarını tutarak, "Bu savaşa girmek zorunda değilsin," diye fısıldadım. "Yeterince fedakârlık yaptın."

Alnını alnıma yasladı. Birbirimize çok yaklaşmıştık, teninin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Tekrar konuştuğunda öfkesinin yerini bitkin bir teslimiyet almıştı. "Bu asla bir seçenek değil, Tisaanah," diye mırıldanırken bana sarıldı.

Aşağı düşüyormuş gibi hissediyordum. Daha birkaç saniye önce planlarıma sımsıkı tutunurken, şimdi onun kollarında kaybolmuştum. Leylak ve kül kokusu her yanımı sarmıştı. Yüzümü boynuna gömerek kokusunu içime çektim. Kendine hâkim olmakta zorlanıyordu, nefeslerinin titrediğini hissedebiliyordum.

Hafifçe geri çekilip yüzüne baktım. Dudaklarım aralanmıştı ama ne diyeceğimi ben bile bilmiyordum. Daha konuşmama fırsat kalmadan beni öptü. Opücüğü kelimelere dökemeyeceğimiz her şeyi anlatıyordu. O birkaç tatlı saniye boyunca nefeslerimizi, dudaklarımızı, dillerimizi paylaşırken hiçbir şeyin önemi yoktu.

Hayattaydık, oradaydık ve birlikteydik.

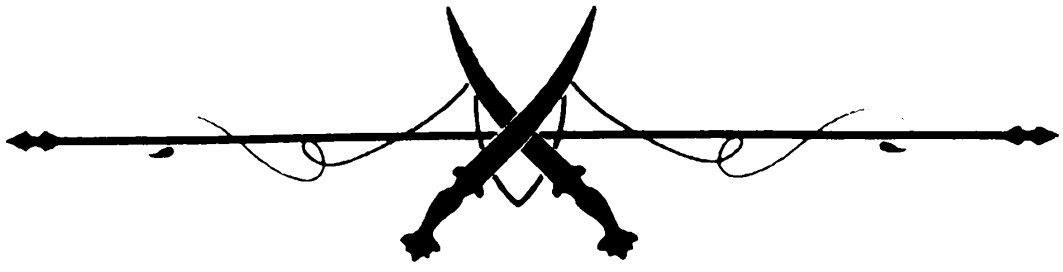
Sonunda yine alnını alnıma yaslayarak, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ben sadece... yani burada olmak..." Kelimeler boğazına diziliyormuş gibi görünüyordu.

Kalbim acıyla sızladı. Bahçe kapısından girdiğimizden beri jilet üstünde yürüyormuş gibi acı çektiğini görebiliyordum. "Geçen sefer gibi olmasına izin vermeyeceğiz," diye fısıldadım. "Bir yolunu bulacağız."

Kendime bunu yapabileceğimizi söylüyordum. Max sesimde şüphenin izlerini duymasına rağmen üstelemedi. Bunun yerine çeneme küçük bir öpücük kondurup alçak sesle konuştu. "Sana inanmak istiyorum."

BÖLÜM YEDİ

AEFE

"Söyledikleri doğru olamaz," dedi kral.

"Hayatta kalanların hepsi aynı şeyi söylüyor, lordum," dedi Siobhan. Babamın ayaklarının önünde... cilalı taştan kemerin altındaki şık ve kapkara kürsünün karşısında, kraliyet tahtına kadar yükselen cam gibi siyah basamakların ucunda diz çökmüştü.

Babam, annem ve kız kardeşim taçlarını taşıyorlardı. Gece Tacı babamın kırlaşmış uzun kahverengi saçlarını süslüyordu. Annemin benimkine benzer gümüş çıkıntılarla tasarlanmış gümüş tacı, bembeyaz teni ve kızıl-siyah buklelerine çok yakışıyordu. Aslında anneme olan benzerliğim tüyler ürperten cinstendi ancak onun kadar güzel olmam imkânsızdı. Tenim daha kırmızıydı, ağzım biraz daha büyüktü, aşağı doğru çekik olan kocaman gözlerim yüzünden annem sürekli üzgün göründüğümü söyleyerek benimle dalga geçerdi.

Geçerdi.

Annemle çok uzun zamandır şakalaşmıyorduk. Dalgın gözlerle tahtında otururken güzel yüzünde söylenenleri duyduğuna dair hiçbir iz yoktu. Hayal meyal hatırladığım zamanlarda son derece esprili ve konuşkan biriydi. Şimdiyse sadece güzeldi ve o güzelliğin altında olan her şey güvelerin kemirdiği ipekten farksızdı. Ancak her şeye rağmen, asla sahip olamayacağım zarafetiyle dururken göz kamaştırıyordu.

Kız kardeşim Orscheid bir zarafet timsaliydi. Koyu teni, açık renk saçları ve geceden farksız kapkara gözleriyle babama benzese de duruşunu annemden almıştı. Annemin yan tarafında otururken ellerini zarifçe kadife elbisesinin kucağında birleştirmişti. Başında gümüş bir taç vardı. Siobhan'la içeri girdiğimde belli belirsiz gülümsemiş olsa da artık gözleri endişeyle yere sabitlenmiş durumdaydı.

Babam hâlâ kuşkuluydu. "İnsanların bunu nasıl yapabileceğini anlayamıyorum," dedi kaşlarını çatarak.

Siobhan başını önüne eğdi. "Taş Ev'e altı tane Kılıç gönderdik. Çok fazla ceset buldular, Teirna. Altmış cesetten sonra saymayı bırakmışlar ama bu sadece küçük bir bölümüymüş. Kurtulan başkaları da olabilir fakat Atecco'da kimseyi bulamadık."

"Atteco'da *kimseyi* bulamadınız mı?" diye fısıldadı Orscheid. Korktuğu açıkça belli oluyordu. Çocukken hınzır ablası olarak onu hep hayalet ve canavar hikâyeleriyle korkuttuğum için şu anda nasıl hissettiğini anlayabiliyordum. "Bütün şehir... *Hiç kimse yok muydu?*"

"Biz kimseyi bulamadık."

Bu cümle birkaç saniye havada asılı kaldıktan sonra babam sordu. "Revirlerimizde kaç kişi var?"

"On dokuz," dedim.

Gözleri bana kaydı. "Konuşabilen var mı?"

Babamın bakışları altında küçülmem aptallıktı. "Henüz yok, hiçbiri kendinde değil. Sadece atla getirdiğim kişi insanlardan bahsetmişti ama daha fazlasını anlatamadı."

"Ben de öyle duymuştum," dedi babam karamsar bir tavırla.

Eh, artık herkes duymuştu. Atın üzerinde getirdiğim adam şehrin girişinde bizi karşılayan Sidnee grubuna anlamsız birkaç kelime söylemişti. Ardından dehşet içindeki bir kadının omzuna yığılmıştı, koluma bulaşan mor kanı hâlâ olduğu yerde duruyordu.

"Bir şey daha var," dedim. "Taş Tacı'nın on üçüncü veliahdı olduğunu söyledi. Atecco düştüyse ve başka kurtulan yoksa, o zaman..."

Taht odasında boğuk mırıltılar dolaştı. Annem parmaklarını dudaklarına bastırmıştı, yüzünde beliren korku barizdi. Bu haliyle masum bir çocuğa benziyordu. "Tek başına..." diye fısıldarken sesi çok alçaktı. Belki de içinden konuştuğunu sanıyordu ama daha fazlasını söylemesine fırsat kalmadan babam onu susturup elini tuttu. Annem yüzündeki düşünceli ifadeyle kenetlenen parmaklarına bakıyordu.

"Kurtulanlardan gözünüzü ayırmayın ve uyanan olunca beni hemen haberdar edin," dedi babam. "Özellikle de bahsettiğin kişi... Bir an önce onunla konuşmak istiyorum. Yapmak istediğim en son şey, veliahdın yaşadıklarını hayal etmek zorunda kalmak."

ÇOK BİTKİNDİM. BİZİMKİLERİN yanından ayrıldıktan sonra odama doğru yönelmiştim ama komutan beni durdurdu. "İşimizin bittiğini düşünecek kadar aptal olamazsın."

"Az önce bataklıktan bir düzine ceset çıkardım, Siobhan."

"Yeminini..." Gözünü kısarak saatlerden birine baktı. "Dört saat önce de bozdun. Yaşananlar yüzünden sur daha iyi korunuyor. Ancak asker sayısı arttığı için daha çok silahın temizlenmesi gerekiyor."

Başka bir komutan olsaydı muhtemelen itiraz ederdim. Ama Siobhan'a karşı gelmek? Bir taşla konuşsam daha iyiydi. Bıkkınlıkla iç çekip cephanenin yolunu tutarken bileğime bulaşan kanın arasındaki izlere bakmaktan kendimi alamadım. Bir tercih hakkım olsaydı, yeni bir *X* işareti almak yerine temizlenmeyi seçerdim.

Bu yüzden kalan enerjimi toparlayarak bölgenin en yakınındaki Kılıç Ocağı'nın yolunu tuttum. Bulunduğum yerden çok uzaktaydı ve karanlık görünüyordu, sanki çoktan gece olmuştu.

Volkan Konağı bölgenin kayalıklarına inşa edilmişti. Sonu gelmek bilmeyen koridorlar camsı siyah taştan yapılmıştı. Duvarda göz kırpan gümüş ışıklar tavanda oyunlar oynuyordu. Kayalıklarımızın içinde bulunan bütün yapılar; evler, dükkânlar ve idari binalar bir bütün oluşturuyordu. Ayrı ayrı tasarlanmışlardı ama hepsi aynı taştan oyulmuştu ve aynı kalpten besleniyordu.

Bir çocukken ve Teirness soyunun bir üyesiyken ailemle birlikte diğer evlere diplomatik ziyaretlerde bulunurdum. Bütün o müstakil evler, yüksek devlet binaları ve süslü saraylar ülke için bariz bir gurur nedeniydi. Ama bana göre hepsi yağmurda kalmış kâğıttan heykeller kadar savunmasızdı. Göğün altında duruyorlardı, yağmur ve rüzgâra rağmen öylece... *dışarıdalardı.* Birbirlerinden çok ayrı duruyorlardı. Tabii o zamanlar bunları düşünecek kadar büyümemiştim. Gece karanlığından korktuğum çocukluk günlerimde, avucumu duvara yasladığım bir anda bölgede yaşayan binlerce insanın kalp atışlarını hissedebildiğime yemin edebilirdim. Başka evlerin odalarında aynı şeyi yaptığımda soğuk tuğladan başka bir şey hissedemezdim.

Bu akşam o kâğıttan saraylar dışında hiçbir şey düşünemiyordum. Taş Ev, yıllar önce ziyaret ettiğim yerlerden biriydi. Şimdi bir virane olmak üzere terk edilmişti.

Silahları temizleme işi bittiğinde neredeyse gece yarısı olmuştu. Fakat odama gidip karanlıkta tek başıma yatma düşüncesine katlanamıyordum. O yüzden, önceki gün çıkardığım sıkıntıya rağmen beni sevgiyle karşılayan tavernaya gittim. En sevdiğim şarap tek bir kelime etmeme gerek kalmadan önüme getirildi. Sıcak hava beni adeta sarıp sarmalıyordu, müzik kükrüyordu, bir yabancı gözünü benden ayıramıyordu.

Volkan Evi'nde sevdiğim şeylerden biri de buydu. En büyük Fey evlerinden biriydik, burada her zaman yabancı birileri olurdu. İçkinin unutturamadıklarını duvar dibinde başlayıp yatağımda biten ıslak öpüşmeler unutturuyordu. Yeterince karan-

lıksa kolumdaki *X* işaretlerini saklamam gerekmezdi. Yeterince sarhoşsam hiçbir şeyi umursamazdım.

Diğer her şey *yalnız* kalmaktan iyiydi.

Ama bu gece, başkalarının nefesinde unutamayacağım bir şey peşimi bırakmıyordu. Dokunuşlara davet çıkarmaya yetecek kadar içtim. Bir, iki, dört kadeh... Yine de tavernadan tek başıma sendeleyerek çıktım. Nereye gideceğimden emin değildim. Bölgenin derinliklerine gitmek yerine odama gittiğimi fark edince kendi kendime şaşırdım.

Revir kanadında her zaman birileri olurdu ama saat iyice geç olduğundan etrafa sessizlik hâkimdi. Tek bir adım sesi bile duyulmuyordu. Sarhoş olmama rağmen, on yıllara dayanan eğitimim sayesinde benim adımlarım bile sessizdi. Bir köşeyi dönüp hafif aralık bir kapıdan içeri süzüldüm...

Sonunda karşıma bakır saçlı adam çıktı.

Tablolardan farksızdı, kapalı gözlerini çevreleyen koyu renkli kirpikler bembeyaz yanaklarına değiyordu. Hiç hareket etmiyordu. Daha önce yüzünü gördüğümden emin değildim. İlk karşılaştığımızda yüzü acıyla çarpılmıştı ve kan içindeydi. Şimdiyse porselenden yapılmış gibi tertemiz görünüyordu.

Sakinliği bedeninin geri kalanıyla karanlık ve keskin bir tezat oluşturuyordu. Bu kadar çok kan olmasına şaşırmıyordum. Vücudu resmen parçalara ayrılmıştı.

Siyah ipek örtüler belinde düzgünce katlanmıştı, düz karnı açıktaydı. Manzara karşısında dişlerimin arasından keskin bir nefes aldım. Teninin üzerinde otlar, çiçekler ve iyileştirici sihirler vardı. Eflatuna bulanmış sargılar kaburgalarını sarıyordu. Sidnee şifacıları muhtemelen bütün günü ve gecenin büyük kısmını sihirlerini kullanırken Mathira'yla kız kardeşlerine dualar fısıldayarak geçirmişlerdi. Görünüşe göre, sayıları *oldukça* fazlaydı.

Adama öylece bakarken kendime geliyordum. Buraya neden geldiğimi bilmiyordum. Aptalca bir fikirdi. Tam dönecektim ki bir ses... bir inilti duydum.

Tekrar ona baktım. Adamın kirpikleri belli belirsiz titreşiyordu. Bir elini karnına götürüyordu.

İki adımda hızla yanına gittim. "Yapma," diyerek elini tuttum. "Karnına dokunma. Yaralısın."

Başını çevirirken gözlerini beni görebilecek kadar araladı. Sidnee halkında görülmeyen türden yosun yeşili gözleri vardı. Elini şaşırtıcı bir güçle elimden kurtarıp dirseklerinin üzerinde doğrulurken bir kez daha inledi. Boynunu eğerek vücudundaki yaralara bakmaya çalışıyordu.

"Dur," diye tekrarladım. Adam yine sargılara dokunmaya çalışıyordu. "Onlar seni iyileştirmek için."

Ama elimi uzattığımda başını iki yana sallayıp geri çekildi. "*Görmem* gerekiyor," diyordu boğuk sesiyle. İki sargıyı açtığında mor kan yaradan sızmaya başladı. Ben bir küfür savurup kanamayı durdurmak için etrafta bir şifacı, daha fazla sargı, herhangi bir şey görmeye çalışırken adam kanın yayılmasını seyrediyordu.

"Gerçekmiş," dedi sonunda fısıltıyla. Sesindeki tını durak-samama sebep oldu. Saf bir öfkeyle dolup taşan gözlerini bana çevirmişti.

"Evet," diye fısıldadım. Sanki kalbime bıçaklar saplanıyordu.

"Kaç... kaç kişi kaldı?"

"Sen dahil on dokuz."

Yüzünü buruşturdu. Kan bembeyaz karnından akıyor, çarşafları mora boyuyordu.

Tekrar küfrettim. "Kıpırdama," derken sargıları yaralarının üstüne yerleştirdim. Muhtemelen acı çekiyordu ama hiç tepki vermedi. "Burada güvendesin," dediğimde bakışları korkunç bir şey söylemişim gibi karardı.

"*Güvende mi?*" derken sesi tırtıklı bir bıçaktan farksızdı.

"Konuşma," diye cevap verdim. Zaten bir anda bütün gücü tükenmiş gibi başını yastığa bırakmıştı.

"Yağmur sesi gibiydi," diye mırıldandı. Ardından öfkesi sonsuz bir kedere dönüştü.

Sözlerinin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Muhtemelen o da ne dediğinin farkında değildi. Ancak kederi beni esir almıştı, hiçbir şey düşünemiyordum. Elini tutarak, "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım.

Bana tekrar baktığında gözleri dalgındı. Başını belli belirsiz iki yana sallayarak, "Girmeyecek," diye mırıldandı. Hemen sonra bilincini tekrar yitirdi.

Orada olmamalıydım. Tanrıların reddettiği biri, kutsal bir şifa merkezinde tehlike olarak görülürdü. Fakat adama bakarken tek düşünebildiğim, yıllar önceki Taş Ev ziyaretimizdi. Yağmurun altında ayrı ayrı duran bütün o küçük evler...

Yalnızlıktan daha hüzünlü bir şey yoktu. Şimdi o yalnızlığa sonsuzluk eklenmişti.

O yüzden gözlerim kapanırken bile adamın elini bırakmadım. Sabaha karşı kalbimi saran panikle uyandığımda soğuk taşı bulana kadar elimle karanlığı yokladım. Hâlâ ellerimiz birbirine kenetlenmiş haldeydi. Taş Bölgesi'nden gelen adamın sıcak elini tutarken, diğer elimle yüz binlerce başka insan arasında bağ kurduğumu hayal ediyordum.

BÖLÜM SEKİZ

MAX

Zeryth'in yanına döndüğümde saat geç olmuştu. İçeri girmem için işaret veren nöbetçilerin kayıtsız tavırları sinir bozucuydu. Benim gelmemi bekliyorlardı. Zeryth geri geleceğimi biliyordu.

Kütüphanedeki çalışma masasında oturuyordu. Beni görünce abartılı bir şekilde şaşırdı. "Maxantarius. Bu ne sürpriz." Gülümserken yapmacık bir ifadeyle kafası karışmış gibi yüzüme bakıyordu. "Son konuşmamızda anlaşılmayan bir şey mi var?"

"Moth Rethem," dedim. "Yeni acemi. Komutan Charl'ın birliğinde. Onu birliğimde istiyorum."

"Acemi? Ama neden..."

"Birliğimde olacak mı, olmayacak mı?"

Zeryth omuz silkti. "Nasıl istersen. Charl'ın sıkıntı çıkaracağını sanmıyorum," derken yan gözle bana baktı. "O zaman cömertçe teklif ettiğim görevi resmen kabul ettiğini varsayabilirim. Öyle değil mi, General Farlione?"

Bana böyle hitap etmesi tüylerimi diken diken ediyordu. Üstelik verdiğim cevap sinirlerimi iyice bozuyordu. "Evet. Kabul ediyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi neşeyle.

Ancak konuşmasını beklemeden odadan çıktım. Koridorun ortalarında aniden duraksadığımda, köşeden dönen Nura'yla bir an için sessizce bakıştık. Onu son kez bu evde gördüğümde hayatlarımız bambaşkaydı ve bunu fark etmek gerçekten tuhaftı. O zaman ailem henüz hayattaydı. Nura'yı sevmiş, ona bütün kalbimle güvenmiştim. Şimdi düşüncesi bile zalim bir şaka gibi geliyordu. Her yanımız savaşın ve Reshaye'nin bizden aldığı her şeyle sarılmıştı. Burada olmamızın tek nedeni oydu.

"Büyük gizem çözüldü," dedim. "Demek bütün bunlar tahtı ele geçirmek içindi."

Yüz ifadesi dalgalandı. "O kadar basit değil."

"Değil mi? Çünkü buradan binlerce kişiyi öldürmeye hazırmış gibi görünüyorsun. Peki ne için? Taht için mi? Hem de Tisaanah'nın hayatı pahasına?"

"Ona istediği her şeyi vermemişim gibi konuşuyorsun."

Söylediği şeye istemsizce güldüm. Duygusuzluğuna ve acımasız olma yeteneğine hayran olduğum zamanlar olmuştu. Her zaman benden daha iyi bir askerdi. Bunun için ödediği bedelleri anlamam bile on lanet olası yılımı almıştı.

"Seni anlayamıyorum, Nura," derken ona sırtımı döndüm. "Bu evde durup yüzüme karşı böyle konuşabilmeni anlayamıyorum."

Cevabını beklemeden koridorun sonuna ilerlediğimde arkamdan seslendi. "Max... Zeryth'e görevi kabul ettiğini söyledin mi?"

Adımlarım dursa da arkamı dönmedim. Sessizliğim yeterli cevaptı.

"Buna değecek," dedi Nura. "Söz veriyorum."

Neredeyse kahkaha atacaktım. *Sanki verdiğin sözlerin bir anlamı varmış gibi.*

Birliklere ruhumu ilk sattığımda, en azından kendi bağırsak-

larımı deştiğimin farkına varamayacak kadar genç ve aptaldım. Fakat bu sefer bıçağın her santimini içimde hissediyordum.

TİSAANAH'YLA GECEYİ MÜŞTEMİLATLARDAN birinde geçirdik. Ona evde kalamayacağımı söylerken samimiydim. Onunla birlikte bahçenin sınırındaki buz gibi müştemilatın küçük karyolasında kıvrılmış yatarken, evin duvarlarının üstüme geldiğini hissedebiliyordum. Sanırım beni asıl etkileyen şey kokuydu. *Stratagram*'la geldiğimiz anda, daha gözlerimi açmadan bile nereye geldiğimizi anlamıştım. Çam ve demir kokuları beni on yıl öncesine götürmüştü. Şimdi de aynı kokular beni buraya bağlıyordu.

Tavandaki kirişlere düşen ay ışığını seyrettim.

Tisaanah tavşan uykusundaydı. Bir ağacın toprağa köklerini salması gibi bana sımsıkı sarılmıştı.

Zihnimde tek bir cümle dolaşıyordu.

Yarın Zeryth Aldris'in savaşına gideceğim.

Korkunç şekilde çarpıtılmış bir gerçekliği yansıtan saçma bir cümleydi.

Keder içinde beş yıl önce olduğum adamı düşündüm. Seveseed zindanlarından canlı çıkmayı bir şekilde başardıktan sonra hiçliğin ortasındaki o bahçeli kulübede yaşamayı düşünen bir adamdım. Tıpkı üzerinden su akan bir kaya gibi oradan hiçbir yere kıpırdamayacaktım.

O adama acıyor muydum, yoksa onu kıskanıyor muydum? Emin değildim. *O kararlıydı*. Dünya üzerinde kurtarılmaya değer hiçbir şey olmadığından... öyle bir şey olsa bile zaten kurtarmak için hiçbir şey yapmayacağından *emindi*. Her şey bir yana, hiçbir şart altında bir daha *asla* savaş meydanlarına geri dönmeyeceğini *adı gibi biliyordu*.

Kararlı olmayı özlüyordum.

Diğer yandan...

Tisaanah'nın göğsümdeki ağırlığı devreye girdi. Sıcak nefesini çenemin altında hissedebiliyordum. Saçları burnumu gıdıklıyordu.

Diğer yandan... diye düşündüm. *Böyle bir şey var.*

Saat gece yarısını geçmişti. Dikkatle kaba kumaştan yapılmış örtüyü açarak Tisaanah'nın kollarından kurtuldum ve çizmelerimi çıplak ayaklarıma geçirip doğruldum.

Kapıdan sessizce çıktığımda dışarısı o kadar soğuktu ki dişlerim takırdıyordu. Yüceler aşkına... yılın bu zamanında kuzeyin geceleri ne kadar soğuk olduğunu unutmuştum. Ceket almaya gerek duymamıştım, o yüzden ellerimi pantolonumun cebine sokup eve giden ana patikadan yürüdüm. Etrafta çok fazla insan yoktu, her yeri tekinsiz bir sessizlik kaplamıştı.

Uzun bir yürüyüştü. Bahçe kapıları yerine arkaya dolanarak daha bir kılıcı bile doğru dürüst tutamazken Brayan'la idman yaptığımız açıklığa gittim. Ardından patikaları kullanarak Atraclius'la bir zamanlar koşu yarışı yaptığımız yere ulaştım. Ağaçların karanlığında Kira'nın kulübesine giden patikayı seçebiliyordum.

Ana girişin görkemiyle karşılaştırıldığında, balkonlardan birinin altında duran kapı küçük sayılırdı. Parmaklarımı pervazdan içeri kaydırdım. Sürgünün nerede olduğunu içgüdüsel olarak hâlâ biliyordum. Doğru bir açıyla itildiğinde kapı açılabiliyordu. Bunu keşfeden ilk kişi Atraclius'tu. Sonrasında kardeşlerimle aramızda bir sır olarak kalmıştı. Hepimiz kullanıyorduk... Brayan bile arada sırada çaktırmadan eve girme ihtiyacı duyuyordu.

Sonunda içeri sızdım.

Etraf fazlasıyla sessizdi. Evde kalanlar yukarı katlarda olmalıydı, duvardaki apliklerin loş ışığında koridorlar bomboştu. Dar merdivenden iki kat yukarı çıkıp ana avluya açılan dar hizmetçi koridorlarına gelince durdum.

Kıpırdayamıyordum.

Çift kanatlı kapılar önümdeydi. Arkasında balo salonu, büyük merdiven ve ailemin eski yatak odalarına giden koridorlar vardı. Orada yaşamış, o odada ölmüşlerdi. Onları orada öldürmüştüm.

Sekiz çift göz, kapının yanındaki eski bir aile tablosundan bana bakıyordu. Küçük bir tabloydu, daha çok bir taslaktı ama annem bunu hep sevdiği için burada tutmuştu. Ailem şimdi rahat ve doğal fırça darbelerinin arasından bana bakıyordu. Babamın

gözlerindeki gülümseme, annemin yüzüne yerleşmiş derin düşünceler... Kira henüz on yaşındaydı, yapacak çok daha önemli işleri varmış gibi görünüyordu. Zarif görünmek için çabaladığı belli olan Variaslus onun hemen yanındaydı. Sonra ikiz kardeşlerim resmedilmişti, biri sırıtırken diğeri kaşlarını çatıyordu... Atraclius'un sert tavrı o kadar komikti ki, onu tanıyan herkes aslında her şeyle dalga geçtiğini anlayabilirdi. Brayan çok asil ve ciddiydi. On sekiz yaşındaki asık suratlı ben, o anda ne kadar şanslı olduğumdan habersizce duruyordum.

Birden nefes almakta zorlandım. Bu yüzleri rüyalarım dışında görmeyeli çok olmuştu.

"Bunca yıl sonra burada olmak tuhaf."

Arkamdan gelen sesle kanım dondu. Tanıdık bir sesti. Aksanı yoktu.

Dönüp ona doğru baktım. Tabloya yaklaşırken ay ışığı Tisaanah'nın yüzüne düşüyordu. Ama hantal adımları ona ait değildi.

Bütün kaslarım taş gibi sertleşirken gözlerimi kapattım. "Defol." Kelime göğsümden kopup gitmişti sanki. Tisaanah'nın yüzünü bu şekilde görmekten daha korkunç bir şey olamazdı. Onu *o* yapan her şey elinden alınmıştı. Üstelik ailemin hayaletleri önünde dururken tiksintim o kadar yoğundu ki, zar zor nefes alabiliyordum.

Elini uzatarak bir adım daha attı. "Kızgınsın."

Geri kaçtım. "Dokunma bana."

Tisaanah'nın gözlerinin ardındaki Reshaye soğuk bir merakla elini indirdi. "Onca yıldan sonra bile hâlâ ölümlerini rüyanda görüyorsun. Hem de seni zayıf düşürmelerine rağmen." Merak yerini incinmeye bırakmıştı. "Benden başka kimsen yoktu. Yine de rüyanda onların ölümlerini gördün."

Onlar benim en değerli parçamdı, demek istiyordum. *Ne hakla böyle konuşabiliyorsun?*

"Burada istenmiyorsun."

"Ben hep burada olacağım. Hep içinde olacağım gibi."

Tekrar uzandığında Tisaanah'nın omuzlarını kavradım. "*Bana dokunma.*"

Kocaman gözlerindeki meraklı öfkeyle bana bakıyordu. "Benimle niye böyle konuşuyorsun? Seni ben güçlü yaptım. Sana sevgimi verdim. Ben..."

"Sevgi?" Güldüm. Öfkem içimde fokurduyordu. "Sen sevginin ne olduğunu bilmiyorsun."

"Sevmek istemektir," dedi hızla. "Sevmek arzulamaktır. Sahiplenmektir. Sevginin ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sende sevgiyi görmediğimi mi sanıyorsun? Göz koyduğun her şey, Maxantarius. *İstediğin* her şey. Bir kalbin diğerinin atışlarını özlemesi sevgiyse, o zaman sevginin ne olduğunu biliyorum. Onu seviyorum. Seni sevdim."

On yıl sonra ilk kez Reshaye'yi dinlerken nefret ya da korkudan başka bir şey hissetmiştim.

Ona *acıyordum*.

"İşkence gibi olmalı," diye tısladım. "İnsana bu kadar yakın olup, insanlıktan hiçbir şeyi anlayamamak çok korkunç olmalı. Tek yapabildiğin şey, çok uzun zaman önce olduğun şeyin gölgesinin gölgesini taklit etmek. Tek yapabildiğin yok etmek çünkü bunun dışındaki her şey dokunamayacağın kadar uzakta kalıyor."

Tisaanah'nın yüzü hiç alışık olmadığım bir sırıtışla çarpıldı. Omuzlarından kavrayıp uzak durmaya çalışmama rağmen elini uzatıp parmak uçlarıyla çenemi okşadı. Dokunuşunda nabız gibi atan sihri hissedebiliyordum.

"Sana her şeyi verdim. Her şeyi, Maxantarius... Hâlâ yas tutuyorsun. Ona dokunduğunda kalbin başka şeyler söylüyor. Onun da durumu farklı değil. Acısını hissediyorum. Seni kaybetme düşüncesiyle nasıl acı çektiğini görüyorum. Sen de kederini göremeyecek insanlar için acı çekiyorsun. Bu ikinizi de güçsüz yapıyor ancak hâlâ duygularınızı her şeyden üstün tutuyorsunuz. *Neden?*"

Öfke ve çocuksu bir kafa karışıklığıyla keskinleşen sorusu havada asılı kaldı. Cevabı görmeye çalışıyormuş gibi yüzümü inceliyordu.

Elini yavaşça uzaklaştırdım. "Bana dokunmamanı söylemiştim."

Gerilerken çenesi kilitlenmişti ama gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı.

"O senden daha güçlü," dedim. "Ben değildim ancak Tisaanah güçlü. Eğer ona zarar verirsen seni o çok sevdiğin beyaz odaya kendi ellerimle koyarım, Reshaye. Hatta sonsuza kadar orada kalman için elimden geleni yaparım. *Sonsuza kadar.* Beni anladın mı?"

Elini kalbinin üzerine götürdü. "Bir şeyler değişti, biliyor musun?" dedi usulca. "Çok derinlerde. Bütün... bunlardan çok daha derinlerde. Sanki..." Kaşları çatıldı. "Sanki bir şeyler arıyor, geliyor, beni görmeye çalışıyor. Ama görülmek istediğimi sanmıyorum."

Reshaye'nin tutarsız saçmalıkları için hiç sabrım yoktu. Özellikle de ailemin tablosunun önündeyken ona katlanamazdım. "*Anlıyor musun*, Reshaye?"

Farklı renkteki gözler bana çevrildi, duyguları incinmiş gibi cansız bakıyordu. İrisleri öfkeyle parladıktan sonra insana ait olamayacak kadar tekinsiz bir neşenin kıvılcımlarıyla dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Anlıyor muyum?" diye tekrar etti. "Elbette anlıyorum. Birbirimizin en karanlık gölgelerini hep anlamışızdır, Maxantarius."

BÖLÜM DOKUZ

TISAANAH

Max ertesi gün yanımızdan ayrıldı.

Zeryth birliğini kurmakta zaman kaybetmemişti.

Ryvenai karakolunun üst katlarındaki balkondan mavi-yeşil denizi ve altın rengi kumsalları ilk kez gördüğünde yanındaydım. İşte o anda, her şey baş döndürücü bir şekilde gerçeğe dönüşmüştü. Max birliğiyle birlikte Ara'nın en iyi korunan bölgelerinden biri olan Antedale'i, ardından da Lishan'ı işgal etmek üzere yola çıkacaktı. Arada diğer birkaç küçük şehri ele geçirecekti.

Ben de buradan kendi savaşıma gidecek, şehirleri fethedecek, onunla aynı şeyi yapacaktım ama mücadeleyi onun kadar dert etmiyordum. Max'in aklından geçenleri bilmek için sihrimi kullanmama gerek yoktu.

Ellerini önünde sımsıkı kenetlemişti, omuzları gergindi, ordu hazırlıklarını seyrederken çenesini sıkıyordu. Üstünde bir general üniforması vardı. Doğan güneş güçlü profilini altın rengiyle

belirginleştiriyordu. Başkasının gözünden planlarına dalmış asil bir askeri lider olarak görünürdü. Ama üniformasının düğmelerini ilikleyip yüzündeki kızgınlıkla aynaya otuz saniye boyunca bakarken yanındaydım. Buraya gelmeden önce elimi yakarır ya da özür dilercesine... Belki de ikisinin karışımıyla sıkmasından can sıkıntısını hissetmiştim. Sert yüz hatlarındaki ifadenin stratejik bir odaklanma değil, korku olduğunu biliyordum.

En kötü kâbusunu yaşadığından emindim.

Hepsi benim yüzümdendi.

Sefere çıkmasına sadece birkaç dakika kalmıştı. Bana döndüğünde veda zamanının geldiğini anlayınca kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Dilimin ucuna kadar gelen Ara ve Threll kelimelerinin karışımı beni boğuyordu. İhtiyaç duyduğumda her zaman güzel şeyler söyleyebilmiştim ama böyle anlarda... En güzel kelimelerin bile yavan ve yırtıcı gerçeklerden ibaret olduğu anlarda nutkum tutuluyordu.

Max'e halsizce gülümsedim. "Sen de canlı kalırsan, canlı kalacağıma söz veriyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu bir motivasyon konuşması mı?"

"Elbette," dedim hiçbir şey umurumda değilmiş gibi. Sonra ona doğru yaklaştım. "Hem de en iyisi."

"Yaşananların egonu törpülememiş olmasına seviniyorum."

Boğazımdaki yumru o kadar büyüktü ki artık konuşamıyordum.

Max'in sırıtışı yavaşça soldu.

Ellerini tuttuğumda alınlarımız birleşti.

"Eğer sen yapabilirsen..." diye mırıldandı. "Sanırım ben de yapabilirim." Göz göze geldik. O kadar yakındık ki, gözlerinin beyazında ortaya çıkan her bir damarı... bakışlarında gezinen bulutları görebiliyordum. "Başarman gerekiyor. Anlaştık mı?"

Konuşmaya cesaret edemediğim için başımı sallamakla yetindim ve yanaklarını tutarak onu uzun uzun öptüm. Ayrıldığımızda dudaklarım üşüyor, uzaklaşan ellerinin boşluğu avuçlarımı yakıyordu.

Birliklerin ayrılışını Zeryth'le birlikte balkondan seyrettim.

Altın renkli ufukta yeşil bir lekeye dönüşene kadar onlardan gözümü ayıramamıştım. Max son bir kez dönüp el salladığında artık bir noktadan ibaretti. Ona karşılık verirken gözlerime iğneler batıyordu.

Zeryth'in beni seyrettiğini hissediyordum ama o tarafa hiç bakmadım.

"Geri gelecek," dedi.

Gelse iyi olur, diye düşündüm. *Gelmesi gerekiyor.*

"Neden o?" diye sordum. "Neden senden böylesine nefret eden birini birliğine general yaptın?"

"Çünkü iyi bir asker."

"Bir sürü iyi generalin olduğundan eminim."

"Belki de tek sebebi, benden nefret etmesine rağmen ona bunu yaptırabilmemdir."

Zeryth'e doğru baktım. Dudaklarının kenarında çarpık bir gülümseme vardı. Duvara yaslanarak dirseğini taşa yaslamıştı. Güneşin altında yatan bir kedi kadar pervasız görünüyordu.

Ona yakından baktım.

Bir tuhaflık vardı. Pervasızlığı prova edilmişti, gülümsemesi fazlasıyla zorlamaydı ve ses tonu özenli aksanıyla vıcık vıcık tatlıydı. *Hayır.* O kadar pervasız değildi. Tam olarak değildi.

Çenesini havaya kaldırdı. "Niye öyle bakıyorsun?"

"İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun? Sanırım on dört yaşındaydım, değil mi?"

Zeryth kıkırdadı. "Muhtemelen."

"Benim gibi görünen biriyle karşılaştığım için çok heyecanlanmıştım. Aramızdaki farklılıklara rağmen çok heyecanlıydım." Kaşlarımı kaldırarak yüzümdeki altın rengi lekeleri işaret ettim. "Ara'yı anlatmanı istediğimde bıçağını çıkarıp bir elmanın üzerine kıtaları çizmiştin. Threll ve Besrith'i, hatta Fey topraklarını bile eklemiştin. Bana Ara'nın nerede olduğunu göstermiştin."

Gülümsemesi dalgındı. "Hatırlamıyorum."

"Hatırlamadığından eminim ama o elmayı çürüyene kadar sakladım." Meyve eti büzüşmüş, *kıtaların* oluşturduğu lekeli kabuklar sinekler tarafından delinmişti. Sağlam tutmak için

elimden geleni yapmıştım ancak boğucu ve sıcak Threll yazında imkânsızdı. Sonunda pes edip çöpe attığımda, tıpkı şimdi parmak uçlarımın yarattığı çürüme gibi görünen kapkara haliyle dünyanın korkunç bir tasvirine dönüşmüştü. Zeryth ise çoktan gitmiş, yeniden denizlere açılmıştı. Elmayı çöpe attıktan sonra penceresiz küçücük odama dönmüştüm, ondan geriye sadece bir rüya kalmıştı.

"Çok küçüktüm," diye devam ettim. "Benim için yaptığın şeyin iyilik olduğunu düşünmüştüm. Fakat sen her zaman ulaşamayacağın bir dünyayı arzuluyordun, Zeryth." Pelerinime sarınıp üşüyen parmaklarımı cebime sokarak merdivenlerden indim.

BENİM İÇİN MUĞLAK olsa da Max'in ailesinin güçlü bir soya sahip olduğunu anlıyordum ama Farlione evinin koridorlarında yürümek bana yepyeni bir bakış açısı kazandırıyordu. Reshaye'nin bölük pörçük anıları yerine evi kendi gözlerimle görmek gerçekten çok farklı hissettiriyordu. O silik anılar gerçeğin yanından bile geçemezdi.

Max ailesi hakkında nadiren konuşurdu. Farlione ailesinin katledilmeden önce nasıl bir aile olduğunu ancak şimdi anlayabiliyordum. Bu ev, kraliyetten sadece iki adım uzaktı.

Koridor duvarları tablolarla doluydu. Kahverengi gözleriyle uzaklara dalan, uzun siyah saçlı bir kadın portresinin önünde durdum. Dudaklarındaki yarım gülümseme, dalgın olduğunda Max'in yüzünde beliren tebessümle aynıydı. Muhtemelen onun annesiydi. Hemen yan tarafta şakakları kırlaşmış bir adam vardı. Gülümseme izleri derinleşmişti ve yüz hatları Max'e çok benziyordu, onun babası olduğundan emindim.

Arkamdan birinin sessizce yaklaştığını duydum.

"Bugün çalışmaya başlamamız gerekiyor," dedi Nura. "Strateji kurmalıyız. Tabii idman da gerekiyor. Güçlerimiz bölünmüşken Kazara'yı almak kolay olmayacak. Tek şansımız sensin. Başkente ne kadar çabuk geri dönersek, bu kâbus o kadar çabuk biter."

Önceki gün sofrada bıçak fırlattığından beri bu kadar güçlü bir hoşnutsuzluk dile getirmemişti. Nura'nın ilk kez bu kadar uzun açıklama yaptığını duyuyordum. Sesinde başka bir şey daha vardı. Bir huzursuzluk hissettiği kesindi. Soğukkanlılığına rağmen, eve ilk girdiğimizde yüzündeki ifadenin belli belirsiz değiştiğini görmüştüm.

Dönüp ona baktım. "Neden o bıçakları isabet ettirmedin?"

Dudakları gerildi. "Kan anlaşması yapan tek aptalın sen olduğunu mu sanıyordun?"

Ah.

Mesele sonunda anlaşılmıştı. Bunu neden daha önce tahmin edememiştim ki?

"Ona karşı gelemezsin."

"Öldüremeyeceğim kesin."

Seçtiği kelimenin benimkinden farklı olması dikkatimden kaçmadı.

"Zeryth'le ikimiz... hiç anlaşamayız," diye devam etti. "Onun yardımcısı olmak, başkomutanın başarısız olan rakiplerinden biri olduğum ve ölürse yerine geçeceğim anlamına geliyordu. Bunu tiksindirici bulsam da anlaşmaya sadakat yemini eklemesi o zaman mantıklı gelmişti."

Konuşurken kelimeler canını yakıyormuş gibi görünüyordu. O adamdan *nefret* ettiğinden emindim. Zeryth'in bu kadar yol almasının tek nedeni de buydu.

"İkimiz bu konuda ortağız," diye ekledi. "Bu işi olabildiğince çabuk bitirmek ikimizin de iyiliğine olur."

Bir şey söylemeden birkaç adım uzaklaşarak tablolara baktım. Koyu renk saç ve gözleri olan birçok genç yüz beni seyrediyordu. İçlerinden birinin kim olduğunu fark edince kalbim tekledi.

Böylesine farklı görünmesi inanılmazdı. Max tabloda henüz genç bir adamdı. Yüzü biraz daha yumuşaktı ama onu diğerlerinden ayıran şey, keskin ve soğuk bakışlarıydı. "Farklı görünüyormuş."

"*Farklıydı.* Daha az... korkuyordu. İstediği bir şey için elinden geleni ardına koymazdı." Nura uzunca bir süre sustu. Sonra

belli belirsiz bir hüzünle, "Mükemmel potansiyeli vardı," diye ekledi.

Söyleyiş şekli çenemin kasılmasına neden oluyordu. *Mükemmel potansiyeli vardı*, derken Max'in sahip olmadığı cesarete bu çocuğun sahip olduğunu söylüyormuş gibiydi. *Elinden geleni ardına koymazdı*, derken sesinde sanki bir takdir vardı.

Max savaşın bedelini görmüş, bu bedelin kabul edilemeyeceğine karar vermişti. Bu korku değildi, şefkatti. Peki duvardan bana bakan kibirli çocuk? O cesur biri değil, aptalın tekiydi. Aynı şekilde bakan bir sürü genç Threll askeri görmüştüm. O bakışlar kendilerini affettiklerini ve sadece *yapmaları gerekeni yaptıklarını* söylüyordu.

Max bir şey kaybetmemiş, tam aksine kazanmıştı.

Tekrar döndüm. "Syrizenler sığınmacıların yerleştirildiğini söyledi. İşe başlamadan önce onları görmek istiyorum."

"Daha sonra..."

"Önce onları göreceğim, ardından işe koyulacağız."

Ses tonumdan tartışmaya değmeyeceğini anlamış olmalıydı ki can sıkıntısıyla bir nefes verdi. "Peki, nasıl istersen."

THRELL SIĞINMACILARI ŞEHRİN kıyısındaki kocaman çirkin binalara yerleştirilmişti. Ufalanan taş ve çürük tahtadan yapılmış bu yapılar ev değildi, birer gecekondu sayılırlardı. Daireler küçüktü ama harap ve bakımsız olmasalardı çok daha iyi görünürlerdi. Çevrelerinin de pek iyi olduğu söylenemezdi. Yerleşim yeri başkentin hemen dışında, surları ve kuleleri görebilecek kadar yakın bir yerdeydi. Çok geçmeden bu şehirde kopacak olan kıyameti düşününce avuçlarım terlemeye başlıyordu.

Durumu sorduğumda, "Burası güvenli bölge," dedi Ariadnea. "Tartışmasız. Üstelik Aviness ya da Zeryth almayı planladığı şehre zarar vermek istemez."

Bu hoşuma gitmemişti. Hiçbir şey hoşuma gitmiyordu. Anlaşmada belirtmediğim detayların ürpertici olasılıkları soğuk bir

gölge gibi tepeme dikiliyordu. Taleplerimi dikte etmek için saatler harcamış, karşıma çıkabilecek her açığı kapatmak için çok dikkatli davranmıştım. Ama buna nasıl engel olabilirdim ki? Çalışan tuvalet ve sağlam pencere gerekliliğini hangi kelimelerle tanımlayabilirdim?

Sığınmacılar meşguldü, yeni hayatlarına alışmaya çalışıyorlardı, ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı. Ancak sihrim sayesinde, belirsizlik yüzünden duydukları kaygıyı en az heyecanları kadar güçlü bir şekilde hissedebiliyordum. Sonuçta savaştan harap olmuş bir ülkenin neye benzediğini... savaşın ne tür tehlikeler barındırdığını çok iyi biliyorlardı.

Nura, Syrizenlerle birlikte gitmişti ama Sammerin hâlâ yanımdaydı. Sessizliği benimle aynı şeyi düşündüğünü söylüyordu.

"Daha özenli olmalıydım," diye söylendim.

"Bütün sonuçları tahmin ve kontrol etmen mümkün değildi."

Hayatım bundan daha fazlasını satın alamaz mıydı?

Bunu dile getirmesem de Sammerin rahatlatmak istercesine omzuma dokundu.

Biraz zaman geçtikten sonra, yeni dairesine yerleşmesine yardım etmek için Serel'in yanına geldim. *Yerleşmek* doğru bir ifade sayılmazdı çünkü Esmaris konağından yanında sadece eski püskü deri bir çanta getirmişti, üstelik konağa geldiğinde de aynı çantayı kullanıyordu. Üç gömleğiyle iki pantolonunu rafa koyduğu sırada tavandaki su lekelerini sayarak etrafta dolaştım. Kitaplık olmadığı için yıpranmış dört kitabını duvarın dibine özenle yerleştirmişti. Ardından çekmecesine bir zamanlar annesine ait olduğunu bildiğim gümüş kolyeyi, yıllar içinde çok güzel çalmayı başardığı teneke flütünü ve kemikten oyulmuş küçük bir kuş biblosunu yerleştirdi. Son olarak, muhtemelen içinde durduğumuz daireden bile değerli kılıcı...

Kılıcı yerleştirirken, "Neredeyse atacaktım," dedi burnunu kırıştırarak. "Eh... sonuçta *onun* kılıcı. Biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum." Ara'ya geldiğim anda mutlulukla bir kenara attığım kanlı ceketimi ve Max'in şöminesinde yanan kesik saçlarımı düşündüm.

"Yine de..." Eski bir dostunun omzunu okşarcasına kabzaya dokundu. "Ne olur ne olmaz."

Ne olur ne olmaz.

Arkadaşımın bunu bir daha asla söylemek zorunda kalmamasını istiyordum. Keşke o kılıcı ardında bırakabilseydi. Odada volta atıp yeni evini incelemesini seyrederken boğazıma bir yumru oturuyordu. "Özür dilerim," dedim. "Buranın bu kadar..." Kelimeler dilime dolanıyordu. "Yakında sana daha iyi bir yer buluruz."

"Ne? Bu harika." Bana bakarak sırıttı. Tanrılar aşkına... Serel'in gülümsemesi gibisi yoktu. Gülümseyince bütün yüzü aydınlanıyordu. Pencereye gidip kollarını iki yana açtı. "Şuna bak. *Özgürlük* böyle bir şey, Tisaanah." Gösterdiği *özgürlük* aslında üzerine terbiyesiz Ara kelimeleri yazılmış tuğla bir duvarla çöp yığınlarının olduğu dar bir arka sokağın nefes kesen manzarasıydı. "Güzel değilse ne olmuş?" derken kuşkuculuğumu hissetmiş gibiydi. "En iyi şeylerin güzel olması gerekmiyor."

Başka bir dünyada, hakkımda yapılmış aptalca bir esprinin açtığı kapıdan memnuniyetle girerdim ama şu anda nutkum tutulmuştu. Ona inanmak istiyordum. Kollarını indirip başkentin varoş kesimlerini seyrederken gülümsemesi soldu, ardından kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu. İşte o zaman, arkadaşımın içindeki kuşkuları hissedebildim.

Serel artık özgürdü. Ama diğer pek çok kişiyle birlikte bir kez daha bildiği her şeyden koparılıp onları umursamayan bir dünyaya fırlatılmıştı.

Bunları telafi etmenin bir yolunu bulacaktım.

GÜNÜN GERİ KALANI hayal gibi geçti. Antrenman yaptım ve strateji kurdum. Stratejilerle haritaların üzerinden geçerken Nura, Syrizenler ve Zeryth'le bir toplantıya katıldım. Reshaye'nin dizginlerini dikkatle tuttum, göğsümde açılan kaygı yarasını özenle kapattım.

Elbette içimden geçenleri asla yüzüme yansıtmıyordum. Endişelerimi gizlemek başarılı olduğum konulardan biriydi, o yüzden ipek yumuşaklığında olan sakin bir özgüven pelerinine sarındım.

Tüm çabalarıma rağmen, Sammerin akşam yemeğimizi yerken göstermek istemediklerime dair bir ipucu yakalamış gibi bana bakıyordu. "Yorgun görünüyorsun." Bu sözleri yatıştırıcı olmaktan çok bir hakaret gibi hissettiriyordu. Sonuçta açıkları yakalamak gibi bir yeteneği vardı.

"Sen de öyle," diye karşılık verdim.

Sammerin kıkırdadı. "Kuşkusuz."

"Moth için mi endişelisin?"

"Max onu koruyacaktır. Yani elinden geldiğince korur."

Elinden geldiğince...

Bunun ne anlama geldiğini ikimiz de biliyorduk. Moth'u sihir ve kılıçtan korumakla yaralardan korumak bambaşka şeylerdi. Üstelik ikimiz de savaşın daha derin yaralar açtığını biliyorduk.

Sessizce kadehini çalkalamasını izledim. İlk tanıştığımızda sakinliği hiç bozulmayacakmış gibi görünürdü, şimdiyse dile getirmediği endişelerini kadehinin üzerinde beliren bir sis dalgası gibi görebiliyordum.

"Bazen hiç bitmemesinden korkuyorum," diye mırıldandım.

Cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı. "Bazen ben de korkuyorum." Gözlerini masadan ayırmadan kadehini bıraktı. "Ama bir şeyleri iyileştirmek istediğim için bir şifacı olma savaşı verdim... yıkım yeteneğim pek yoktu."

Yıkım yeteneğim pek yoktu.

Sammerin beni ilk iyileştirdiği zaman yaralarımın nasıl göründüğünü düşündüm; kas, sinir ve et sanki kendi iradesiyle bir araya gelmişti. Threll'deki köle tacirlerinin merkezinde Reshaye'nin kontrolünü kaybetmem karşısında bedenimi nasıl dizginlediğini hatırlayabiliyordum. Yapması gerekeni yapmıştı ve buna seviniyordum. Ama böyle bir gücün doğasındaki karanlığı görmezden gelemezdim. Belki o da tıpkı benim gibi gücünün karanlığını omuzlarında taşıyordu.

"İnsan bedeni muhteşem bir makine, biliyor muydun?" derken adeta kendiyle konuşuyordu. "Bütün kaslar, damarlar ve sinirler mükemmel bir ahenkle çalışır ama bu düzeni bozmak çok kolaydır. İyi bir asker değildim, yine de birliğimde en yüksek ölüm sayısı bendeydi. *Verimliydim.* Bundan vazgeçemediler."

Burnu tiksintiyle belli belirsiz kırıştığında sırtım ürperdi. "Nasıl ayrıldın?"

"Reshaye içindeyken Max için bana ihtiyaçları vardı. Üstelik benden bir şifacı değil, savaşçı olmamı bekliyorlardı. Max işte o zaman itiraz etti. Bir şifacıya ihtiyacı olduğunu ve beni istediğini söyledi. Zaten benden başka şansı yoktu." Belli belirsiz gülümsedi. "En azından o öyle söylüyor."

Gülümsedim. Tabii ki başka şansı yoktu. "Seni savaşçı olarak hayal bile edemiyorum," dedim. "Tam bir şifacısın."

"Doğrusunu istersen şifa da bir savaş, Tisaanah." Son derece sakin bakışlarının altındaki keskin ve acımasız ifadeyle gözlerini bana çevirdi. "Bazen sadece hislerin doğrultusunda hareket edersin. Bazen de ne yaparsan yap, o savaşı kaybedersin. Şifa her açıdan öldürmekten daha zordur ama bu hep böyle olmuştur. Ben her iki yoldan da yürüdüm. Yok etmek kolaydır. Yaratmak zordur." Arkasına yaslanıp piposundan uzun bir nefes çekti. Tekrar konuştuğunda dudaklarından dumanlar çıkıyordu. "Ama buna değer."

KONUK KANADINDAKİ ODALARDAN birine yerleştirilmiştim. Evin yaşanan bölümleri kadar ölüm kokmuyor, Reshaye'nin anılarını canlandırmıyordu. Yine de karanlıkta yatarken Max'in yokluğunu sızlayan kemiklerimde hissedebiliyordum. Sevdiklerimi kaybetmeye alışmış olsam da yalnızlığın jilet gibi dişleriyle canımı böylesine yakacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.

Reshaye sıkıntımın etrafına pipodan süzülen dumanlar gibi yerleşti. Kederimi merakla incelediğini hissedebiliyordum. Başka şartlar altında duygularımı saklardım ama çok yorgundum.

Bu hissi biliyor musun?

Hüznü tanıyorum.

Hüzün değil. Daha çok...

Neydi? Ayrıldıktan dakikalar sonra özlediğim Serel'i ardımda bıraktığım anları... Üzerinden yüzünü unutacağım kadar çok uzun zaman geçmiş olmasına rağmen, annemi kaybetmenin hâlâ kanayan yarasını görmesine izin verdim.

Yas, diye mırıldandı Reshaye.

Yas kavramını anlaması şaşırtıcıydı. *Sanırım bir açıdan yas sayılabilir. Birinin yokluğuna üzülmek.*

Maxantarius için böyle hissetmiştim. Senden önce.

Tiksintimi bastırdım. *Onu özleme... yasını tutma hakkını nereden buluyorsun? Hem de yaptıklarından sonra?* demek istiyordum ama düşüncelerimi özenle onun ulaşamayacağı bir yere ittim.

Peki ondan önce?

Öncesi yok.

Seni taşıyan başka insanlar?

Maxantarius'tan önce sadece beyaz, beyaz, beyaz vardı. Başkaları oldu. Ama artık kırık camlardan farkları yok.

Deniz kokusu. Aynanın karşısında bakır rengi saçlarını geriye tarayan bir kadın. Ahududu tadı.

Daha önce?

Daha önce?

Başkalarının içinde yaşamadan önce. Hep böyle mi var oldun?

Sessizlik. Yaslı bir boşluk. ***Sanmıyorum***, diye fısıldadı. ***Belki bir zamanlar bir şeydim ama ne olduğunu hatırlamıyorum. Belki de hiçbir zaman başkalarının kalıntılarından başka bir şey olmamışımdır.***

Tarlalardaki eller. Tekrar tekrar. Güneş ışığında altın rengi görünen eller. Parlak siyah bir yüzeye yansıyan ama hafızasını ne kadar zorlarsa zorlasın Reshaye'nin bir türlü hatırlayamadığı bir yüz.

Fazlasıyla... insaniydi. Hüzünlüydü.

Ne istiyorsun, Reshaye?

Onca zaman sonra bunu sormak aptalca geliyordu. Belki de onun ne istediğini bildiğimi sanıyordum. Sevgi... daha doğrusu sevginin çok daha karanlık ve çarpık bir türünü istediğini düşünmüştüm.

Uzun bir sessizlik oldu. Reshaye'nin soruyla boğuştuğunu hissedebiliyordum.

Bir hikâye istiyorum.

Hikâye?

Hayatla ölüm arasında bir şeylerin var olduğunu kanıtlayan bir hikâye. İki arada çok fazla kaldım. Ben... Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. ***Gerçek bir şey istiyorum. Hayat ya da ölüm... aradaki hiçlikte kalmak istemiyorum.***

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Nasıl bir cevap beklediğimden emin değildim ama Reshaye'nin ölmeyi dileyeceği aklıma bile gelmemişti.

Çalışmamız gerekiyor, diye mırıldandım. *Neler yapabileceğimizi hepsine göstermemiz lazım. Bunu çok dikkatli bir şekilde yapmalıyız. Ama bana yardım edersen sana bir hikâye vermenin bir yolunu bulurum, Reshaye. Sana ölümü vermenin bir yolunu bulurum.*

Seni niye dinleyeyim ki? Bana defalarca ihanet ettin.

Kılıç idmanında. Max'in elleri tenimdeyken. Mikov Konağı'nda onu devre dışı bıraktığımda.

Sana bir şey kanıtlayamam. Sadece bana güvenmen gerekiyor.

Güven, dedi tükürürcesine. Çirkin bir kahkaha attı. ***İnsanlar böyle şeylere çok fazla değer veriyor. Bir şeylere nedensiz inanıyor.***

Benimle savaşırsan kazanırım. Threll'de kazandığım gibi.

Bazen merak ediyordum. Gerçekten kazanmış mıydım? Yoksa Reshaye'nin yapmamı istediği şeyi mi yapmıştım?

Uzun bir sessizlik oldu.

Tercih senin, diyerek zihnimin perdelerini sımsıkı kapattım.

Benim de bir tercih yapmam gerekiyordu.

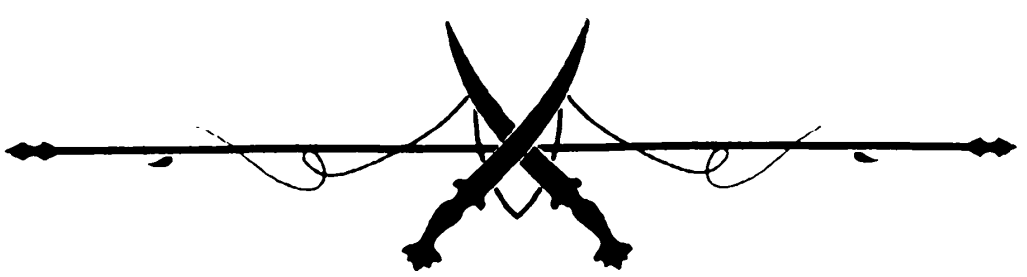
Zeryth'in savaşında seçme şansım olmamıştı. Ancak her şeyi kontrol edememiş olmam, bazı şeyleri kontrol edemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Kazanabilirdim. Üstelik hızla kazanabilirdim. Hayatım Threll lordlarının obur ellerinden aldığım güç kırıntılarını çalmakla geçmişti. Üstelik kırıntılardan daha fazlasını yapabiliyordum.

Ben böyle doğmuştum.

BÖLÜM ON

AEFE

"Burada *ne* yapıyorsun?"

Zonklayan baş ağrıma zımpara kağıdı gibi eklenen sesle birlikte gözlerimi zorla açtım. Boynum ağrıyordu. Yanağım siyah ipeğin üstündeydi, belimden olmayacak bir açıyla kıvrılmıştım ve başım yataktan aşağı sarkıyordu. Gece içtiğim içkinin bulandırdığı anılar birer bulamaçtan ibaretti.

Yaşlı bir şifacı memnuniyetsizlikle tepeme dikilmişti. "Burada *uyuyamazsın*."

"Kalmasını ben istedim."

Mahmurluktan çatlayan yumuşak ses hemen yanımdan gelmişti. Kendimi doğrulmaya zorlarken elime baktım. Parmaklarım zarif ve uzun parmaklara kenetlenmiş durumdaydı. Gözlerim parmakların sahibinin koluna, omzuna ve en sonunda yüzüne kaydı. Yeşil gözler şifacı kadına bakıyordu.

Taş Bölgesi'nden gelen adamdı.

Birden anılar beynime hücum edince elimi hızla çekip yataktan kalktım. "Özür dilerim, ben..."

Şifacı kocaman gözleriyle sadece adama bakıyordu. "Bağışlayın. Sizi bu kadar erken beklemiyorduk. Teirna uyanır uyanmaz yanına gitmenizi istedi." Ardından buz gibi gözlerini bana çevirdi. "Babanız burada olmanızdan hiç hoşlanmayacak. O gelmeden önce gitseniz iyi olur."

Başımı diğer tarafa çevirdim.

Kadın telaşla çıkıp gittikten sonra tuhaf bir sessizlik çöktü. Kendimi zorlayarak sırtımı dikleştirdim. "Özür dilerim."

"Gerek yok," diye karşılık verdi. Beni tuhaf bir şekilde süzüyordu. "Şifacı babandan bahsetti."

Yüzümü ekşittim. Bazen... çoğunlukla bilmemeleri işime gelirdi.

"O zaman..." diye devam etti. "Sanırım..."

"Hayır. Prenses olan kız kardeşim," dedim hemen. "Ben gideyim," derken ona sırtımı döndüm.

"Bekle. Adın ne?"

Duraksayarak adama baktım. Çatlak sesindeki Taş Bölgesi aksanı, ağzından çıkan kelimelere tuhaf bir melodi katıyordu.

"Aefe," dedim. "Aefe Ei'Allaugh."

"Aefe," diye tekrarladı yavaşça. Sanki ismimi bir yudum şarap gibi ağzında dolaştırıyordu. Yorgun gözlerinin altındaki koyu halkalar, bakışlarını daha delici bir hale getiriyormuş gibiydi. Çok uzun zamandır ilk kez bu kadar incelendiğimi... *görüldüğümü* hissediyordum. Sırtımdan bir ürperti geçti. Durumu ilginç mi bulmuştum, yoksa rahatsız mı olmuştum? Tam olarak bilemiyordum.

"Peki senin?" diye sordum.

"Caduan Iero."

Iero soyadını bilmiyordum ama saraylıların bağlantılarını ezberlemem gereken zamanlar çok geride kalmıştı. Üstelik Taş Ev çok küçük bir bölgeydi.

"Tanışma şansı yakaladığımıza sevindim, Caduan Iero," dedim usulca. "Tanışacağımızı hiç sanmıyordum."

Yüzünde adını koyamadığım bir dalgalanma oldu. "Burada kal."

"Babam kalmamamı tercih eder."

"Ama ben kalmanı istiyorum. Beni buraya sen getirdin, nedenini de dinlemelisin," dedikten sonra ekledi. "Lütfen."

Olduğum yerde duraksadım. Beni gördüğünde babamın yüzünde belirecek ifadeden ve açıklamama vereceği tepkiden korkuyordum. Ancak Caudan'ın yüz ifadesinin derinliklerinde tuhaf bir şeyler vardı. Bu belli belirsiz tavır en büyük korkularıma ayna tutuyormuş gibi hissediyordum.

Hiçbir şey yalnız olmaktan daha kederli olamazdı.

Yatağın kıyısına oturarak, "Peki," dedim.

BABAM YALNIZ GELMEDİ. Siobhan'la birlikte Sidnee savaş ve casusluk ustası Klein'i de yanında getirmişti. Odaya girip beni gördüklerinde tuhaf bakışlar attılar. Siobhan kafa karışıklığını özenle saklıyordu. Klein'in saklamaya çalışmadığı saf tiksintiye her zamanki gibi aynı şekilde karşılık verdim. Babam belli belirsiz bir tereddütle gözlerini kısmıştı ama kınayan bakışları midemin kasılması için yeterliydi.

Caduan bakışları fark ettiyse bile belli etmedi. Acı çektiğinden emindim, buna rağmen parçalanan bedeninin ve ani yalnızlığının acısını da göstermiyordu. Babam, Klein ve Siobhan ciddiyetle başsağlığı dilediğinde neredeyse hiç tepki vermedi.

"Taş Bölgesi'nde olanlar bizi derinden üzdü, Caduan Iero," dedi babam. "Büyük bir trajedi. Aynı şeylerin başka evlerin başına gelmesine asla izin vermeyeceğiz."

Caduan ona bakmadan, "Gittiniz mi?" diye sordu. "Gördünüz mü?"

"Gittik," dedi Siobhan usulca.

"Hiçbir şey kalmadı."

"Kalmamış."

"Bana insanlardan bahsetmiştin," diye mırıldandım. "Ancak

bunun... gerçek olamayacağını düşünüyorum." *Olabilir miydi?* Sorum bütün ağırlığı ve ekşiliğiyle havada asılı kaldı.

Caduan'a beklentiyle baktık ama gözlerini karşı duvara dikmişti. Sanki duvarın ardındaki ufku görebiliyordu. "Dünya üzerinde çevre koşullarına Taş Bölgesi'ndeki Atrivez kelebekleri kadar hassas olan başka hiçbir yaratık olmadığını biliyor muydunuz?"

Babamın kaşları çatıldı. "Affedersin?"

"Sihre karşı içsel bir duyarlılığı olan çok az sayıda Fey canlısı vardır. Bu kelebekler güçlü bir sihre değil, bir böceğin tipik duyularının ötesine geçen şeyleri tahmin etmesine yeten türden bir efsuna sahiptirler. Sonuçta o kelebekleri öldürmek zordur. Atecco'da kalabalık bir popülasyonları vardır çünkü çok az yırtıcı onları yakalayabilir. En ufak bir tehlike hissettiklerinde uçup giderler." Yosun yeşili gözlerini bize çevirdi. "O sabah hepsi uçup gitti. Binlercesi tersine akan bir şelale gibi göğe uçuştu. On bin kelebeğin kanat çırpmasını hayal edebilir misiniz?"

Sakince konuşuyordu ama örtülerinin üzerinde parmaklarını kenetlediğini görebiliyordum. Gece duyduğum delice sözlerini hâlâ hatırlıyordum.

Yağmur sesine benziyordu.

"Yağmur," diye fısıldadım.

Başını eğerken dudaklarının kıyısında korkunç bir gülümseme seğirdi. "Aynen öyle. Çok güzeldi."

Adeta duyabiliyor, onları gözümde canlandırabiliyordum.

Gülümsemesi kaybolurken, "Sonrası hiç de güzel olmadı," diye devam etti. "Binlerce insan asker Atecco'ya girdi. Geldiklerini bile görmedim. Bağrışmaları ve çığlıkları duyduğumda şehrin çeperindeki arşivler üzerine çalışıyordum. Pencereden dışarı baktım ama katliam çoktan başlamıştı. Her yerdeydiler. Çoğu sihir kullanıyordu." Kısa bir es verdiğinde çenesinde bir kas titredi. "İnsanlarımızdan çoğu kaçmadı," dedi sonunda. "Sayıları çok fazlaydı. Toplayabildiklerimi buraya getirdim. Orada kalamazdık, uzun süre dayanamazdık."

"Ama insanlar bizden çok daha güçsüzdür," dedi Klein. "Nasıl oldu?"

Caduan belli belirsiz bir nefes verdi. "*Güçsüz.* Doğa böyle işlemez. En güçlü yırtıcıların bile düşmanları vardır. Üstelik sayıları üç kat fazlaydı..."

"*Üç kat mı?*" Siobhan nefesini tuttu.

"Şaşırdınız mı? İnsan ömrü bizimkinin kırıntısı sayılır, hatta fiziksel olarak bizden daha güçsüzdürler. Ama bir Fey beş yüz yılda en fazla bir ya da iki çocuk doğururken, insanlar çok daha sık ve kolayca ürüyor. Ayrıca tekrar sihir gücüne kavuştular." Bakışları sertleşti. "İnsanlar dağları, çölleri ve denizleri fethedip tehlike saçan birlikleriyle dünyanın en yaşanmaz yerlerini terk ederken biz burada öylece oturduk ama... Onlardan daha güçlü olduğumuzu düşünüyoruz."

"Çünkü öyleyiz," dedi Klein inançla. "Taş Bölgesi'nde yaşanan trajedi tekrarlanmayacaktır. Sizi hazırlıksız yakalamışlar ama bundan sonra kimseyi şaşırtamayacaklar."

Caduan ona sert bir bakış fırlattı. "Aşırı gururlu olmanız içimi rahatlatmıyor. Neden böyle düşündüğünüzden bile emin değilim." Basit bir gerçekten bahsediyormuş gibi konuşuyordu. Belki de söylediği kadar basitti. İntikam ve hemen harekete geçme vaatleriyle kendimizi rahatlatabilirdik ancak bunun Caduan'a ne faydası olurdu? Kaybettiği onca insana ne faydası olabilirdi ki?

Hiç.

Yağmur altında soğuk tuğla yığınlarından farksız evleri düşündüm. Farkına bile varmadan, "Burada kalabilirsin," dedim hızla. "İstediğin kadar. Halkınla burada bir eviniz olabilir. Tabii... isterseniz." Cümlem bittiğinde yanaklarım yanıyordu çünkü yüzüme dikilen üç çift gözü hissedebiliyordum. Haddim olmadan bir öneride bulunmuştum. Volkan Bölgesi inatla ayrılıkçılığı savunurdu ve aramız bozuk olmasa da Taş Bölgesi müttefiklerimiz arasında değildi.

Babamın bakışlarını görmezden gelip yanımdaki adama baktım. Bir kez daha hata yaptığımın farkına varmamış gibi görünüyordu. Üstelik bakışlarında belli belirsiz... kıvılcımlar çakıyordu. "Teşekkürler," diye cevap verdi. "Çok iyisin."

"Lafı bile olmaz. Halkınız da dilerseniz istedikleri kadar burada kalabilir," dedi babam.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Uygunsuz kaçan önerime rağmen, babamın birilerine böylesine kolay bir şekilde süresiz barınak sağlaması nadirdi.

"Halkım," dedi Caduan usulca. Daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

"Hepsi revirde, toplam on sekiz kişi var. Çoğu henüz ayılmadı ama yürüyebilecek kadar iyileştiğinizde onları ziyaret edebilirsiniz." Yüzünün rengi atan Caduan'ın kaşları çatılınca babam sözlerine devam etti. "Taht vârisi olduğunuz söyleniyor."

Caduan bana doğru bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar ellerine çevirdi. "On üçüncü çocuğum. Vâris olduğum söylenemez."

"Bu pek doğru sayılmaz."

"Artık var olmayan bir ülkenin başında kimin olduğunun bir önemi yok. Hayaletler ve enkazlar lidere ihtiyaç duymaz."

"Revirde bir krala her zamankinden daha çok ihtiyaç duyan on sekiz kişi var."

Caduan bir yerine iğne batmış gibi irkildi. "O kral asla ben olmamalıyım."

"Belki de öyledir..." dedi babam. "Ama durum bu."

Uzun bir sessizlik oldu. Caduan başını tekrar kaldırıp gözlerime baktığında dile gelmeyen tereddütlü bir karar aldığını görebiliyordum. Sırtımda yeni bir ürperti gezindi.

"DURUM ACİL."

Revirden ayrılıp doğruca babamın çalışma odasına gittik. Kapı kapandığında hava hemen değişmiş, sakin tavır dışarıda bırakılmıştı. Odada sadece buz gibi bir odaklanma hali vardı.

"Paranoyaya kapılmamıza hiç gerek yok," dedi Klein. "Taş Bölgesi küçük bir yer ve hazırlıksız yakalandılar. Bizim öyle bir..."

"Katledilmelerinin kendi suçları olduğunu mu söylüyorsun?" dedim kendime hâkim olamadan.

"Sadece mantıklı bir durum saptaması yapıyorum."

Mantıklı. Binlerce insanın ölümünde nasıl bir *mantık* olabilirdi ki?

"Hâlâ yeterli bilgiye sahip değiliz," dedi Siobhan. "Bunu nasıl başardıklarını anlayamıyorum. Sayıca fazlaydılar ama böylesi bir yıkım neredeyse imkânsız. Üstelik bunu neden yaptıklarını da bilmiyoruz."

"Bu sorulara verilebilecek cevapların daha iyi hissetmemi sağlayacağını hiç sanmıyorum, Komutan Ai'Reid." Babam pencerenin önüne doğru ilerledi. Bölge sınırındaki çiftliklere bakıyordu. Onların da arkasında surlar vardı. Çok yüksekte olduğumuz için surların ardında kalan sık ormanları görebiliyorduk. Taş Bölgesi'nin kalıntıları orada bir yerlerdeydi. Yani buraya çok uzak sayılmazdı.

"Katılıyorum," dedi Siobhan. "Ama tepkisel eyleme geçmek yerine bu cevaplara öncelik vermemiz gerekiyor. Taş Bölgesi için gerçekten üzgün olsam da onları değil, kendi çıkarımızı düşünmemiz gerektiğini hatırlamak zorundayız."

Kaşlarım havaya kalktığında hızla ona doğru döndüm. O kadar öfkeliydim ki, sesim boğazıma takılıyordu.

"Neymiş o çıkarlar?" diye sordu babam. Omzunun üzerinden bakarken gözleri bana kaydı. "Bir şey söyleyecekmiş gibi duruyorsun, Aefe."

Donup kalmama neden olan bakışları karşısında bir şey söylemeye hiç alışık değildim. Hatta buraya gelmeme neden izin verdiğini bile kestiremiyordum. Ama Caduan'ın kederini hatırlarken düşüncelerimi balçığa dönüştüren, kelimelerimi hızlandıran bir öfkeye kapılıyordum. Hiç düşünmeden cevap verdim. "Bence hepsi bir ödlek dövüşüydü. Sayıca üstünlük göstererek baskın yaptılar. Taş Bölgesi'ne yaptıklarını başkalarına da yaparlar. Buna izin veremeyiz."

"Henüz neden saldırdıklarını bile bilmiyoruz," dedi Siobhan. "Erken varsayımlarda bulunmayalım. Belki tek dertleri Taş Bölgesi'dir."

"Bölgelerimiz arasındaki sınırı umursadıklarını mı sanıyorsun? Biz onların sınırlarıyla ne kadar ilgileniyoruz ki? *Fey* kanı döktüler. Kime yaptıkları önemli değil, intikamı alınmalı." Duvarın yanında dururken avucumu soğuk taşa bastırdım. "En azından bizi koruyacak surlarımız var. Başkalarında o da yok. Eğer diğerleri de Taş Bölgesi'nin kaderini yaşarsa... Fey nüfusundan geriye sadece biz kalırsak... En sonunda lağımda saklanan farelerden bir farkımız olmaz."

Babama bakmaya cesaret edemiyordum. Birkaç saniye bekledikten sonra başımı kaldırdım. Pencereden dışarıyı seyretmeye devam ediyordu.

Siobhan duvardaki haritaya döndü. Bütün detaylar doğrudan volkan taşının üzerine gümüşle işlenmişti. "İnsanların yaşadığı yere en yakın güneydeki bölgeler büyük tehlike altında ama bu sayede daha fazla bilgi edinebiliriz." Deniz ve adalara en yakın bölgeleri temsil eden minik sembollere parmağını bastırdı. Sazlık Bölgesi. Coşkun Deniz Bölgesi. Notilüs Bölgesi... "Ama hepsi Titherie'yle müttefik."

"Iero bahsetmedi ama Taş Bölgesi bile teknik açıdan Titherie'nin resmi olmayan bir üyesidir," diye ekledi Klein. *Titherie* kelimesini dışkıdan bahsediyormuş gibi söylerken burnunu kırıştırmıştı.

Fey bölgelerinin çoğu iki ittifaktan oluşuyordu. Titherie'ye Rüzgâr Bölgesi liderlik ederken, Volkan Bölgesi de müttefiklerini Caidre bayrağı altında toplamıştı. Bu iki ittifak... pek anlaşamıyordu. Uzun zamandır savaş olmamıştı ancak yaşanan korkunç savaşlar unutulacak cinsten değildi.

"Aefe haklı," dedi babam sonunda. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. "Bu iş bölgeler arası çatışmalardan çok daha fazlası olabilir," diye devam etti. "Cevapları almak için Titherie'yle birlikte çalışmamız gerekiyorsa... Öyle olsun."

Klein kaşlarını kaldırdı. "Saygısızlık etmek istemem ama Rüzgâr Bölgesi'ne güvenemeyiz. Hayali bir tehditle ilgili korkularımızı, zaten boğazımıza kılıç doğrultmuş birilerine..."

"Kararımı verdim," diye sözünü kesti babam. "Bu akşam Rüzgâr Bölgesi'ne mektup yazacağım."

ÇOK GEÇMEDEN BÜTÜN Taş Bölgesi yaralıları iyileşti ve Caduan bir törenle taç giydi.

Fikrin babamdan çıkması şaşırtıcı değildi. Caduan'ın renginin solmasına neden olsa da babam geleneklerin korunmasına her şeyden çok önem verirdi.

"Taç giyme töreni mi?" demişti Caduan. "Bir düzine insan için mi?"

Babam aptalca bir soruyla karşılaşmış gibi ona bakmış, "Aynen öyle," diye cevap vermişti.

Tören babamın taht odasında gerçekleşmişti. Siyah taştan duvarın dibine dizilen Taş halkının sayısı çok azdı, denizde kaybolmuş yapayalnız gemilere benziyorlardı. Bir şeyler söyleniyor, dualar fısıldanıyor, Taş ritüelleri Sidnee ayinlerine karışıyordu. Caduan'a tacını takan kişi babamdı. Bir geyiğin bakır ve cilalı taştan yapılmış boynuzlarını andıran güzel taç, Kılıç Birliği'nin bölgeden kurtarabildiği birkaç eserden biriydi.

Caduan ayağa kalktığında bir avuç insandan oluşan halkı eğildi. Gözlerimin yandığını hissedebiliyordum. Taç giydiği gün babam dünyanın en güçlü adamı gibi görünmüştü. Ona hayrandım. Rahat gülümsemesi ve cesur özgüveni fani bir yaratıktan çok bir doğa gücüne yakışır cinstendi.

Peki ya Caduan? Öylece dururken millerce uzaklıktaki evini ararcasına halkının, babamın ve surların ötesine bakıyordu. Bir anlamda... kaybolmuş gibi görünüyordu.

Ertesi sabah şafakla birlikte Rüzgâr Bölgesi'nin temsilcileri geldi.

BÖLÜM ON BİR

MAX

Gerçekten arkama bakmamaya çalıştım. Böylesi daha kolay olacaktı. Atlarımızla uzaklaşırken nefes almakta zorlanıyordum. Bir sürü candan sorumluydum, Ara'nın en güçlü şehirlerine saldırmam emredilmişti. Bir şehir kalesi ve Zeryth'in zaferi yolundaki önemli duraklardan biri olan Antedale'den başlayacaktık. Elbette bu sadece bir başlangıçtı.

Yorgun olsam da askeri üs gözden kaybolmadan önce elimde olmadan dönüp baktım. Balkonda duran Tisaanah kırmızı bir lekeden ibaretti. Son bir kez ona el salladım.

Moth yan tarafımdaydı. Çocuğa ne hareket etmeye ne de onu dinlemeye pek niyeti olmayan iriyarı, hantal bir at verilmişti. O anda eğlenceli bir şey bulmaya çalışsam muhtemelen çok eğlenirdim.

Moth baktığım yere doğru döndü. "O ne yapacak?"

Yüceler aşkına... Sanki bu soruya ihtiyacım varmış gibi!

"Korvius'u savunacak."

Moth'un kaşları çatıldı. "Tek başına mı?"

Midem kasıldı.

Hayır, tek başına olmayacak. Zeryth'in ordusuyla gidiyor, diyebilirdim.

Hayır, ona ihanet eden Zeryth ve herkese yenine sakladığı bıçakları fırlatan Nura'yla birlikte gidecek, diyebilirdim.

Hayır, yıkımdan başka bir şey bilmeyen kana susamış kadim bir varlık olan Reshaye onun yanında olacak, diyebilirdim.

Bunun yerine, "Evet," demekle yetindim. Böylesi gerçeğe daha yakın geliyordu.

Moth bir şey söylemedi, tuhaf bir şekilde sessizdi. Ama göz ucuyla omzunun üstünden hâlâ üsse baktığını fark ettiğimde aklında bir sürü kara bulut dolaştığını görebiliyordum.

Antedale yolculuğu uzun sürecekti. Birliğim tamamen hünercilerden oluşmadığı için *stratagram* kullanmak pek kullanışlı olmayacaktı. Yüzlerce kişiyi aynı anda bir yerden başka bir yere *stratagram*'la götürmenin büyük riskleri vardı. Gittikleri yerde üst üste yığılmaları bir yana, daha önce bir topluluğun iç içe geçmesiyle gerçekleşen korkunç kaza hâlâ anlatılırdı.

Birliğe liderlik eden iki komutanım vardı. Bir Solarie olan Essanie, benden daha uzun boyluydu. Kahverengi saçlarını tepesinde toplardı. Muhtemelen kırklarındaydı, keskin gözleri herkese meydan okuyordu. Onu sadece askerlik dönemimden hatırlıyordum. O zamanlar güçlü ve pratik bir asker olduğunu düşünürdüm. Tuhaf bir şekilde aynı zamanda Zeryth'le yakınlık kurmuştu. O zaman bile bu oldukça şaşırtıcı bir durumdu.

Diğeri Arith adında bir Valtain'di. Hayranlık uyandıran bembeyaz sakalı ve sürekli çattığı kaşlarının altından bakan kocaman gözleriyle çok yakışıklıydı. Sürekli konuşuyordu ama aynı zamanda zeki olduğu belliydi ve adamları ona hayranlık duyuyordu. Çok uzun zaman önce, bunun bir komutanı birliğin başında tutmaya değecek bir özellik olduğunu öğrenmiştim.

İkisi de yetenekli komutanlar, becerikli hünerciler ve iyi askerlerdi. Ama sadece yetenekleri için seçilmediklerini biliyordum. Zeryth'in bana lütfettiği hâkimiyete rağmen, etrafımı

çaktırmadan kendi güvendiği insanlarla çevirmemesi aptallık olurdu. Essanie ve Arith emirlerime boyun eğiyordu ancak asıl sadakatleri Zeryth'e yönelikti. Çizgiyi aştığım anda beni üst makama rapor edeceklerinden emindim.

Zaten çizgiyi aşmak gibi bir niyetim yoktu. Ondan nefret etsem de Zeryth haklıydı. Acınası derecede temkinli bir adamdım ve Zeryth'in Tisaanah'ya yönelik tehditleri aklımdan çıkmıyordu. Buna inanmak istemiyordum. Lanet olsun, hâlâ inanamıyordum. Ancak o kadar zaman sonra birini kaybetme korkusunun ne kadar güçlü olabileceğini unutmuştum. Bazı şeyleri asla göze alamazdım.

O akşam kampı kuran askerleri seyrettim. Gerginliklerini belli etmiyorlardı. Belki de çok genç oldukları için heyecanlıydılar. Moth kadar küçük değillerdi ama birkaç tanesi onunla yaşıt sayılırdı. Birlikte böbürleniyor, etrafa sataşarak kendilerini aptal durumuna düşürüyorlardı.

Onları seyretmek midemin kasılmasına neden oldu. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı, çok yorgun hissediyordum. Teoride uzun bir yolculuktan sonra aç olmam gerekiyordu ancak önümdeki çorbayı sadece izliyordum. Sonunda kâseyi verdiğim Moth çorbayı hızla bitirdi.

Yemekten sonra çoğu asker içmeye niyetlenirken uzun boylu bir çocuk yanıma geldi. "Komutan Farlione? Biraz vaktinizi alabilir miyim?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Suskun dalgınlığımdan başka rahatsız edebileceği bir şey yoktu. Boğazımı temizleyip ayağa kalktım. "Elbette."

Hava kararmıştı. Ay ışığına sadece kamptaki ateşler ve fenerler eşlik ediyordu. Genç adamın açık kahverengi saçları, çukur gözlerini ve yarı özür dileyen çarpık gülümsemesini neredeyse saklıyordu. Nedensizce onu tanıdığım hissine kapılmıştım ama nereden tanıdık geldiğini kestiremiyordum.

"Sadece sizinle şahsen tanışmak istedim, efendim," diyerek başını eğmesi, midemin burkulmasına neden oluyordu.

"Ah, selam vermene hiç gerek yok... Sadece..." Elimi uzattığımda şaşkınlıkla baktı ve çabucak elimi sıktı.

"Benim için şereftir, efendim," dedi. "Phelyp. Phelyp Aleor."

Gerçek bir tokat gibi çarptı. "Aleor," diye tekrarladım.

Kaşlarını şaşırmış gibi kaldırarak sırıttı. "Hatırlıyorsunuz..."

"Elbette." Ses tonumda irademin dışında var olan bir rahatsızlık vardı.

Unutabileceğimi mi sanıyordun?

Boğazımı temizledim. "Onun nesi oluyorsun?"

"Kardeşiyim, efendim."

Önümdeki genç adama baktım. Muhtemelen on dokuz, en fazla yirmi yaşındaydı. Ağabeyi de tanıştığımız zaman aynı yaşlardaydı, benzerlikleri inanılmazdı. Aynı toy duruş, çelimsiz kollar, gür saçlar...

"Rian sizden hep büyük saygıyla bahsederdi," dedi Phelyp. "O yüzden generalimiz olduğunuzu duyduğumda..." Başını iki yana salladı. "Eh, doğrusunu isterseniz, küçüklüğümde evimizde bir efsane olarak anılırdınız. Sarlazai zaferiniz... Yanınızda savaşmak benim için bir şereftir, efendim."

Şeref kelimesi midemi bulandırıyordu. "O şeref bana ait," dedim. "Rian iyi bir adamdı. Dünya onsuz daha kötü bir yer."

Phelyp'in yüzünde hüzün dalgalandı. "Teşekkür ederim, efendim. Ağabeyim iyi bir askerdi. Böyle düşündüğünüzü bilmek ona dünyaları verirdi."

Sözlerini düzeltmemek için kendimi zor tuttum.

Hayır, ben öyle söylemedim. İyi bir asker değil, iyi bir adam dedim. Arada dağlar kadar fark var.

Uzunca bir süre konuşmayınca çocuk huzursuzca ağırlığını diğer ayağına verdi. "Eh... Geri dönsem iyi olur ama sizinle şahsen tanışmak istemiştim. Tekrar teşekkürler, efendim. Bu bir şereftir."

Yüceler aşkına! Bu çocuk başka kelime bilmiyor muydu?

"Aynı şekilde," diye homurdandım. Phelyp tekrar selam verip kumsaldaki ateşe yöneldi.

Sohbetimizin hayaletiyle baş başa kalmıştım. Niye bu kadar etkilenmiştim? Çok saçmaydı. Ama bir anda öylesine... Ne? Öfkelenmiş miydim? Öfke hissettiklerimi tam olarak karşılamıyor-

du. Rian Aleor'un hayatını hiçbir değeri yokmuş gibi bir kenara atan ve ardından küçük kardeşini de aynı obur canavarın ağzına fırlatan bir dünyaya başka ne hissedilebilirdi ki?

"İyi misin, Max?"

Moth'un çekingen sesiyle düşüncelerim dağıldı. Dönüp baktığımda elindeki boş kâseyle gözlerini kocaman açarak beni seyrettiğini fark ettim. Bütün gün boyunca neredeyse hiç konuşmamıştık. Belli ki önceki gün tanık olduğu öfke patlamam onu korkutmuştu.

Cevap vermek yerine sordum. "Orduya neden katıldın?"

Gözleri daha da büyüdü. "Söylemiştim ya... Diğer öğretmenim o kadar iyi değildi, hem..."

"Hayır, Moth..." Burun kemerimi sıkarken iç çektim. "Seni azarlamak için sormadım. Sadece merak ediyorum." Temkinli gözlerle baktığını görünce ekledim. "Gerçekten. Çok merak ediyorum."

"*Yalan* değildi. Hepsi doğru. Helene, Sammerin kadar iyi bir öğretmen değildi. Hem çok... *aşırı* çok para söz konusuydu. Babamı biliyorsun..."

"Babanın paraya ihtiyacı varsa, duruma başka bir çözüm bulabilirdik."

Gözlerini yere indirdi. "Sadece o değil. Yani... Sen, Sammerin ve Tisaanah oradaydınız. *Köle tacirlerini öldürüyordunuz!* Bense hiçbir işe yaramadan ders çalışıyordum. O yüzden orduya asker çağrısı yaptıklarında düşündüm ki..." Omuz silkti. "Belki böyle daha faydalı..."

"Moth... Lanet olsun, henüz on iki yaşındasın ve..."

"*On üç.*"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ah, öyleyse tamam."

"Orduya katıldığınızda on iki yaşındaydınız," diye tersledi.

Mideme yumruk yemiş gibi oldum. "O farklıydı."

"Niye? Sizin kadar iyi bir hünerci olmadığım için mi? Daha iyi olabilirim. Sürekli çalışıyorum, son bıraktığınızdan beri daha iyi iş çıkarıyorum. Siz Threll'e gittiğinizden beri hiçbir şey kırmadım. Ben de sizin kadar *iyi* olabilirim." Kaşlarını çatmıştı,

elindeki kâseyi sımsıkı tutuyordu. "Çok daha fazla çalışıyorum. Sizin kadar iyi olmak istiyorum."

Gözlerimi yumduğumda karanlıkta çok eski bir anı canlandı. O zaman on yedi yaşında olan ağabeyim, on yaşımdayken elime bir kılıç tutuşturmuştu. Yoksa onu seyrettikten sonra kılıcı ben mi almıştım? Aldığım derin nefesi yavaşça dişlerimin arasından verdim. "Hünerci olarak değerinin ve becerinin savaş meydanında ne kadar zaman geçirdiğinle hiç alakası yok."

"Ama..."

"Sammerin'le Ryvenai Savaşı'nın etkilerinden kurtulmak için on yıl uğraştık. Beni anlıyor musun?"

"Ama..."

Parmağımı kaldırdım. "*Sakın...*" dedim. "Sözümü kesme. *Dinle.* Seni yardımcım yapmak için bu birliğe aldırdım. Antedale'e ulaştığımızda kampta kalacak, savaştan millerce uzakta önemli lojistik işlerle uğraşacaksın. Anlaşıldı mı?"

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Ama..."

"*Anlaşıldı mı*, Moth?"

Uzun bir sessizlik oldu. Düşüncelere dalmıştı. "Yani yardımcı olamayacağım," dedi sonunda.

"Bazen yapabileceğin en iyi şey hiçbir işe yaramamaktır," diyerek konuyu kapattım.

BÖLÜM ON İKİ

TISAANAH

Rüyamda Esmaris'le olan bir anımı gördüm.

On beş yaşındaydım, Esmaris'in kadife kaplı salonlarından birindeydim. Salonun diğer ucunda iki köle kadın vardı. Henüz efendimin gözdesi değildim. Kadınlar benden daha büyüktü, büyüleyici güzellikleri çarpıcıydı. Esmaris ve generalin kucağına yayılmışlardı. Adamların davranışları rahatsız ediciydi. Yine de ben dahil herkes oradaki rolünü biliyordu. O kadınlar cepteydi, bense merak unsuruydum. Harika kelebekler yapabilen, tuhaf gözlere ve tuhaf bir tene sahip olan Parçalı bir kızdım.

Esmaris ve general iş konuşuyordu. Salonda uçuşurcasına dans ederken kulağım onlardaydı. Henüz çocuk sayılırdım ama kulak misafirliğinin değerini çoktan anlamıştım.

Esmaris halinden hiç memnun görünmüyordu. Doğudaki değerli topraklar için yine güçlü bir Threll ailesiyle savaştaydı.

Son derece becerikli ordusu sayesinde toprakların çok küçük bir kısmını ele geçirmişti. Niyeti daha sonra bütün gücüyle saldırmaktı. Ama rakipleri bu zaferi karşısında o kadar öfkelenmişti ki, adamlarını tarlaları yakmak üzere göndermişlerdi. Bu bir intihar saldırısıydı. Yangın çıkaranlar... köleler o yangınlarda ölmüştü. Aile toprağını geri istemiyordu, verdikleri zararın nedeni, kaybettiklerinin acısını çıkarmaktan başka bir şey değildi.

Ancak elbette Threll lordları oyunu böyle oynardı. Aç değillerdi, o yüzden binlerce tonluk tahılın yok edilmesi onlar için bir anlam ifade etmiyordu. Köleleri insan değil, birer maldı. İntikam uğruna feda edilecek birkaç canın neredeyse hiç önemi yoktu.

Esmaris'in generali son derece mutsuzdu. Konuşurken yüzü biraz daha morarıyor, ağzından fırlayan tükürükler yanına yayılmış kadının incecik kollarına saçılıyordu. Kadının tükürüğü silmeye çalışmaması mükemmel bir kendine hâkim olma yeteneğiydi.

"Hepsini mahvedeceğiz," diyordu adam yumruğunu masaya vurarak. "Ordumuz onlarınkinden iki kat büyük. Threll'de askerimiz kadar yeteneklisi yok. O aileyi haritadan sileceğiz."

Oysa Esmaris'in öfkesi soğuk ve hesaplıydı. "Silebiliriz," dedi sakince. "Ama silmeyeceğiz."

Ben bile şaşırmıştım. Generalin yüzü kafası karışmış gibi çarpıldı. "Saygısızlıklarını karşılıksız bırakamayız."

"Elbette. Ama onlar anlamsız bir yıkımı tercih ettiler çünkü daha büyük bir yıkım düşünemeyecek kadar küçük beyinliler."

"Mikov ismine saygısızlık ettiler," diye gürledi general. "Merhameti hak etmiyorlar."

Esmaris'in öfkesi bir yılanın saldırısı gibiydi. Hep böyle olmuştu. Soğukkanlılığı bir anda kaybolurken generalin boğazını kavrayıp başını masaya yapıştırdı. "Merhamet?" diyordu ağır ağır. "Bunun *merhametle* ilgisi yok."

General çırpınıyor, nefes almaya çalışıyordu.

Donakalmıştım. Diğer iki kadın da Esmaris'e bakmaktan kaçınıyor, gözlerinin önünde olandan habersizmiş gibi davranıyorlardı.

"Bin ölü adam ne işime yarar ki?" Esmaris öne eğildi. "Ölüler hiçbir işe yaramaz. Ölüler adını hatırlamaz."

Baktığımı fark edince gözleri bana kaydı. Nefretinden öylesine korkuyordum ki, ne konuşabiliyor ne de nefes alabiliyordum. Zalim yüzüne bakmamam gerekirdi. Olanları görmezden gelmem gerekirdi.

Ama gözlerimde heykellerin yüzündekinden daha fazla bir yargı görmediğinden ona bakmamı önemsemedi. Yakasını bıraktığı general masaya yığılmıştı.

Esmaris Mikov o aileye saldırmadı. Şehirlerini yok edebilir, bütün tarlalarını ateşe verebilirdi. Bunu yapmadı. Bunun yerine çocuklarını sakat bıraktı, kısırlaştırdı. O çocuklara yapılanların sadece hikâyelerini duymuş, doğruluklarından şüphe etmesem de abartıldıklarını ummuştum.

Esmaris tek bir hamlede sadece birkaç can üzerinden aileyi yeryüzünden silmiş, cesetleri geri göndermişti. Sadece bir çocuğu hayatta bırakmıştı. Çocuğun dilini kesmemişti, böylece olanlardan kimin sorumlu olduğu ve aslında ne kadar merhametli olduğu bilinecekti.

Bir daha kimse Esmaris Mikov'a saldırmadı.

"TİSAANAH."

Gözlerim anında açıldı. Bir terslik olduğunu hissetmiştim. Gözlerim karanlığa alışırken elim İlsahaj'ın kabzasındaydı.

Sonunda bir gölge seçtim. Beyaz ten, beyaz saçlar, beyaz gözler, beyaz kıyafet...

Nura bana, "Kalk," dediğinde çoktan hareketlenmiştim.

"Ne oldu?" Nasılsa daha o anlatmadan bir şeyler olduğunu biliyordum. Havada Reshaye'nin iştahını uyandıran, şimşeğe benzer bir elektriklenme vardı.

"Kazara bizden önce davrandı," dedi Nura. "Çok yakınımızdalar. Onları geri püskürtme zamanı." Kilerdeki sıçanları temiz-

lemek ya da uzun zamandır budanmamış çalıları kesmek gibi sevimsiz bir ayak işinden bahsediyormuş gibiydi.

Uzattığı asker ceketimi giyip karanlıkta çizmelerimi ayağıma geçirdim.

Nura bir anlığına emin değilmiş gibi bana bakış fırlattı. *Stratagram* kullanacağını düşünemeden buz gibi bir hava duvarına çarptım. Karanlık yatak odasının yerini, ay ışığının zirvelerini boyadığı dağların gümüş gölgeleri almıştı. Karakolun iki yanındaki duvar alabildiğine uzanıyordu. Syrizenler etrafımızı dolduruyordu. Hepsi ufka bakıyordu.

Bir an için yerin coğrafi özelliğinden dolayı neye baktığımı anlayamadım. Sonra aniden onları gördüm ve küfretmemek için kendimi zor tuttum.

Kaç kişi olabilirlerdi? Bin? İki bin? İlerideki kayalıkların arasına yayılmışlardı. Bazıları at üstündeydi, diğerleri yayandı. Hepsi kan kırmızısı noktalardan ibaret meşaleler taşıyordu.

"Nasıl bu kadar hızlı gelebildiler?" dedi Nura sertçe.

"*Stratagram.* Ayrıca kayalıkları kendilerine siper ettiler." Anserra merakla bana baktı. "En azından büyük kurtarıcımız burada."

"Tam bir kurtarıcı," diye mırladı tanıdık bir ses. O tarafa dönünce Zeryth'in yaklaştığını gördüm. Ellerini beyaz renkli uzun ceketinin ceplerine sokmuştu. Dudaklarında çarpık bir gülümseme vardı. Ancak yaklaştığında sakin sesinin ve sırıtışının altında, her zamanki renk vermeyen ifadesini ekşiten bir şeyler olduğunu görebiliyordum.

"Kazara'nın müttefikliği için Esmee Varnille'e istediği her şeyi verdiğimi biliyor muydun? Cömertliğimin karşılığını böyle gösteriyor."

"Dedikodu hızlı yayılır," dedi Anserra. "Ordunun dün gittiğini öğrenmişlerdir."

"Kurbanlık kuzu gibi kendi başıma kalacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorlar? Asıl kasabın kim olduğundan habersizler." Zeryth gözlerini tekrar bana çevirdi. Sakin yüz ifadesi artık çelik gibiydi. Onda bir değişiklik vardı. Daha sert, daha keskin, daha

az kontrollüydü. Yanıma geldiğinde gözlerinde nefretten başka bir şey olmadığını fark ettim. Gözlerinin altında daha önce hiç görmediğim koyu halkalar vardı. "O köle tacirlerine yaptıklarını gördüm," diye hırladı. "Bunlara daha *beterini* yapmanı istiyorum."

Reshaye korkuma karşı ya da kana açlık duyarak beynimde kıpırdandı.

Orduya baktım. *On bin asker. On bin can.*

"Köle tacirleri sadece elli kişiydi," dedim. "Burada binlercesi var."

Yapabileceklerimizin yanında hiç kalır, diye tısladı Reshaye. Tereddüdümden alınmış gibi konuşmuştu.

Zeryth çirkin bir kıkırtıyla güldü. Sonra çenemi tutup sanki beni öpecekmiş gibi yüzümü kendine çevirdi. "Neler yapabileceğini bilmiyormuşum gibi davranma."

Bu kadar yakındayken gözlerinin etrafındaki bembeyaz tene bir örümcek ağı gibi yayılan koyu renkli damarları seçebiliyordum. Beni bırakıp diğerlerine dönerek, "Ervai geçidinden geliyorlar," dedi Zeryth. "Kayalıkları yıkarsan altında ezilirler."

Ezmek. Resmen askerleri kayaların altında *ezmekten* bahsediyordu. Kusmamak için kendimi zor tuttum. Genzim aniden duman kokusuyla dolmuştu. "Büyük kayıp olur," diye cevap verdim. "Esmee Varnille teslim olursa, Kazara'yla birlikte orduları da ele geçirmiş olursun. Senin olabilecekken niye onları yok edesin ki?"

"Esmee Varnille ve şehirdekiler, benimle işbirliği yapmaya hiç niyetleri olmadığını açıkça belli ettiler."

"Nefretinin kararlarını gölgelemesine izin veriyorsun," dedi Nura. "Tisaanah haklı. Çok değerli kaynakları çöpe atıyorsun."

Zeryth alçak sesle kıkırdadı. "Sevgili, Nura. Yoksa buz gibi minik göğsünün altında atan zayıf kalbinin atışlarını mı duyuyorum?"

"Bu insanlar Aṙa halkı, Zeryth," diye tısladım. "Krallık yapacağın insanlar. Bunu düşün."

Bunlar insan, Nura. Hatıra geldiği hızla kayboldu. Nura onu bütün şehri katletmeye zorlamadan önce Max böyle söylemişti.

Ve onu hiç unutmadılar, diye fısıldadı Reshaye. ***Hepsine gücünü gösterdi. Hâlâ hatırlanıyor. O ölümler zaferi getirdi.***

"Kararlarımı mı sorguluyorsun, komutan?" diyen Zeryth'in dudakları pis bir sırıtışla gerilmişti. "Elbette bunu düşündüm. Varnille teklifimi her geri çevirdiğinde... bana her alçak deyişinde düşündüm. Kayalıkları yık. Bana dünyayı şok edecek bir zafer ver." Cebinden çıkardığı küçük şişeyi Eslyn'in eline tutuşturdu. "Onunla birlikte git. Yardım etmek için bunu kullan."

Eslyn kaşlarını çatarak eline baktı. "Bu...?"

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi Zeryth ama kulaklarım zonkladığından onu zar zor duyuyordum.

"Hata yapıyorsun, Zeryth."

Bir hışımla arkasını döndü. Öfkesi sonunda alev almıştı. "Sakın beni sorgulama. Emrediyorum ve sana anlaşmayı hatırlatıyorum, Tisaanah."

Sertçe nefesimi tuttum. Sözleri aniden gerilen bir tasma gibi boğazımı kavramıştı. Zeryth'in sihriyle zihnimi sıktığını, sıktığını, sıktığını hissedebiliyordum.

"Bana zafer ver, Tisaanah. Bana adımı duyduklarında Varnille ve diğer asil kanlı dostlarının titreyeceği bir zafer ver. Beni korkulacak biri yap. Ne pahasına olursa olsun yap. Bu bir emirdir."

Bu bir emirdir.

Bu bir emirdir.

Kelimeler bir zincirin halkaları gibi etime batıyor, düşüncelerimi darmadağın ediyordu. Bir anda bütün dünyayı sis bastı.

Zeryth uzun adımlarla uzaklaşırken olduğum yerde sendeliyordum. Eslyn yanıma gelip, "Emir emirdir," diye mırıldandı.

"Bir saniye," dedim. Başım zonkluyordu. "Dur, ben..."

Ben bunu yapamam.

Kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Beynimle dudaklarımın arasında bala saplanmış sinekler gibi takılıp kalmışlardı.

Yapabiliriz. Zeryth'in istediğinden çok daha fazlasını yapabiliriz.

Ben de bundan korkuyordum.

İnsanlar! Her zaman yapabileceklerinizden ödünüz kopuyor.

Askerler geçitten hızla akıyordu.

Eslyn acırcasına baktı. "Anlaşmayı imzalarken ne yapacağını sanıyordun?"

Nura beni kenara çekip yaklaştı. "Zor olduğunu biliyorum. İnan bana, çok iyi biliyorum. Ama Zeryth kesin bir zafer istiyor. Bugün ne kadar büyük güç gösterirsek, savaş o kadar çabuk sona erer. Hemen ardından Threll'deki şahsi savaşına geri dönebilirsin, Tisaanah. Bunu bir düşün."

Tanrılar aşkına! Nasıl da kolayca mantığını kurmuştu. Sanki basit bir denklemdi, basit bir oyundan ibaretti.

Diğer yandan... Beni bekleyen ve söz verdiğim insanları düşündüm. Böyle mi olacaktı? Onlara yolu kayalıkları kana boyayarak mı açacaktım?

O insanlar seni ya da halkını umursuyor mu sanıyorsun?

Sorgulayacak zamanım olmadı. Eslyn kolumu tuttuğu anda buhar olduk.

BU BİR EMİRDİR.

Kelimeler bir tasma, bir kalp atışı, bir vaat ve bir lanetti.

Düşünmedim. İlsahaj'ı çıkarmıştım, kaslarım artık bana ait bile değildi.

Şiddet uyuşturucu madde gibi Reshaye'ye çarpmıştı, öfke dolu tatmin duyguları içimi dolduruyordu.

Bu bir emirdir.

Eslyn'le savaşın ortasında belirdik.

Zeryth'in diğer birlikleri çoktan bulundukları karakollardan fırlayarak duvarı korumaya başlamıştı. Max gitmeden önce rakibe sayıca çok üstün gelirdik. Şimdiyse savunmamız zayıf sayılırdı. Zihnimdeki sise rağmen Zeryth'e hak vermeden edemiyordum. Zafer ve yenilgi arasındaki farkı ben yaratacaktım.

Bu bir emirdir.

"Yukarıya dövüşerek çıkmamız gerekecek," dedi Eslyn. Sesi kaosta neredeyse duyulmuyordu. "Kayalığın çıkıntısı boyunca

ilerleriz. Ben *stratagram* yerleştiririm. Senin yardımınla aralarından geçeriz." Tuhaf bir şekilde bakmış olmalıydım ki konuşmaya devam etti. "Endişelenme. Bunu yapabiliriz."

Asıl endişem *bunu* yapmaktı. Başka şartlar altında bir hünercinin gücünü kullanarak bütün bir kayalığı devirmesi çılgınlık olurdu. Ayrıca bir Valtain olarak taş üzerinde sınırlı etkim vardı. Ama diğer yandan Reshaye içimde duruyordu. Onun neler yapabileceğini biliyordum.

Askerler aralarında olduğumuzu çok geçmeden fark etti. Bizim hemen ardımızdan diğer Syrizenler de gelmiş, bir anda mızraklarıyla saldırarak korkunç hediyeler gibi arkalarında kanlı cesetler bırakmaya başlamıştı. Birden ortalık karıştı.

İlkini öldürmek zorunda olduğum için öldürdüm. Baltasını kaldırarak üzerime atılmıştı. Düşünmeden karşılık verdim. Dönüp baktığımda gözleri çoktan solmuştu, deri zırhı çürüyordu ve İlsahaj kanla kaplıydı. Parmak uçlarım ve tenimdeki sihir kılıcının damarlarına akıyordu.

Bu bir emirdir.

Reshaye'yi mest eden bu hissi unutmuştum. İçimdeki yaratık kontrolü gizlice ele almaya başlamıştı. Artık kendi düşüncelerimle onunkileri ayırt etmekte zorlanıyordum.

Yardım etmeme izin ver, diye fısıldadı. ***Bırak yardım edeyim.***

Suçluluk duyguma acıyormuş gibi şefkatle teklifte bulunması tuhaf bir şekilde komikti ama kontrolü tekrar ele aldım. Reshaye istediği kadar direnebilirdi.

Eslyn kayalığın bir tarafına ulaştığımızda Zeryth'in verdiği şişeyi çıkarıp avucunda kırdı. Yarasından akan kanla gümüş sıvı birbirine karışmıştı. Nefesini tutarken gövdesi beklediğinden çok daha büyük bir darbe almış gibi kasıldı. Ama hemen kendini toparlayarak avucunu kayaya bastırdı ve kanıyla bir *stratagram* çizdi. "Yardım et," diye inliyordu.

Bu bir emirdir.

Elimi kayaya bastırırken en başta hiçbir şey hissetmedim. Sonuçta bir Valtain'dim. Taşla konuşamıyordum ve taş da beni din-

lemek istemiyordu. Reshaye'nin dizginlerini gevşettiğimde güç damarlarıma hücum etti.

Bir çatırtı duyuldu, sihir yeterli olmamıştı. Eslyn dönüp sırtını kayaya yaslayarak arkamızdan gelen askerlere baktı. "Zaman yok, Tisaanah," dedi nefes nefese. Mızrağını cansız bir bedenden geri çekti.

Bırak ben yapayım, diye hırladı Reshaye.

Bu bir emirdir.

Kontrolü bıraktığımda bana ait olmayan bir gülümseme dudaklarıma yayıldı. Güç, karanlığı aydınlatan bir ışık gibi içime yayılıyordu. Elimden fırlayan kapkara uzantılar taşı ufalıyordu.

Bu bir emirdir.

Bir anda içimde bir şeyler koptu. Kontrol edemediğim korkunç bir andı. Dünya bir renk karmaşasından ibaretti. Yüzümdeki kan sıcaktı. Eslyn'le birlikte döndük, havadaki kılıcımın kabzası o kadar kaygandı ki tutmakta zorlanıyordum.

Kendime bunu yapan kişi olmadığımı söyleyebilirdim. Askerleri ölüme gönderenin kendi elim değil, Reshaye'nin eli olduğunu söyleyebilirdim. Etrafımdaki her şeyin bulanıklaşmasına izin verebilirdim. Ölüm, pis kokular, Reshaye'nin neşesi, kölelerin yüzlerindeki çaresizlik, beni bekleyenler, kaybedecek zamanı olmayanlar...

Bu bir emirdir.

Utanacak bir şey yok, diye fısıldadı Reshaye. Başka biri daha yere yığıldı. ***Bu adamlar hiç tereddüt etmeden seni öldürür. Sana asla saygı göstermezler. Sevdiklerinin hayatını asla düşünmezler. Bırak bizden korksunlar. Bırak kim olduğumuzu görsünler.***

Bir *stratagram*, iki *stratagram*... Eslyn ıskalamadan vuruyordu, kumaşı diken bir iğne gibi bir yerden diğerine geçiyorduk. Vurduğumuz her darbeyle kayalar zayıflıyordu.

Kendimi serbest bıraktım. Birçok açıdan dizginleri Reshaye'ye vermek daha kolaydı. Sorumluluğu üstümden atabilirdim. Kendimi biraz daha zorlarsam bedenime bir daha asla sahip çıka-

mazdım. Reshaye emirleri yerine getirebilir, savaşı kazanabilir, sığınmacılara güzel haberlerle dönmemi sağlayabilirdi.

Neden olmasındı ki? Zaten onunla savaşamazdım. Reshaye iliklerimdeydi. Zeryth boğazımdaydı. Ölümden başka hiçbir şey getirmeyen sihir parmak uçlarımdaydı. Binlerce kölenin hayatı da omuzlarımdaydı.

Bu bir emirdir.

Başımı eğip bir yüz gördüğümde aniden korktum. Hedefimle aramda genç bir adam yatıyordu. Hatırlamadığım bir darbemle bacağı parçalanmıştı. Belki de Syrizenlerin işiydi. Çamurlu sarı saçları alnına yapışmıştı, kocaman ıslak mavi gözleri vardı. Bir anda aşinalık duygusuyla sarsıldığımda Reshaye zihnimde geriledi.

Çocuk tıpkı yıllar önce ilk gördüğümde hayatı için Esmaris'e yalvardığım Serel'e benziyordu.

Donakaldım.

Bu bir emirdir.

Durma! diye kükredi Reshaye.

Fırsat yakalayan başka bir asker omzumu yaraladı.

Eslyn beni itip mızrağını saldırgana sapladıktan sonra beni kayalıklara çekti. Birlikte tekrar gözden kaybolup tepede ortaya çıktık. "Sen ne yapıyorsun?" diye tıslıyordu. "Duracak zamanımız yok. Zaten bir tane kaldı. Sonra kayalık yıkılacak."

Reshaye'nin sihri parmak uçlarımda zonkluyordu.

Bu bir emirdir.

Gözlerimi yumup Zeryth'in emrini kelimesi kelimesine hatırladım.

Bana zafer ver, Tisaanah. Bana adımı duyduklarında Varnille ve diğer asil kanlı dostlarının titreyeceği bir zafer ver. Beni korkulacak biri yap. Ne pahasına olursa olsun yap.

"Hayır," dedim boğulurcasına.

"Hayır mı?" diye tekrarladı Eslyn.

Hayır mı? diye tısladı Reshaye.

"Beni ön tarafa götür," dedim Eslyn'e. "Çabuk. Şuraya, hisarın ötesine." Geçitteki birçok askerin kafasını karıştırmıştık ama hâlâ akın ediyor, Korvius sınırındaki karakollara koşuyorlardı.

"Ama emir..."

"Emri uyguluyorum. *Şimdi*, Eslyn."

Küçük bir tereddüdün ardından istediğimi yaptığında kayalıkların arasından geçen dar bir patikaya ulaştık. Askerler kan içinde kıvranan bir yılan gibi patikadan üstümüze geliyordu. Kayalıkları devirmeden de onları durdurabileceğimi biliyordum. Reshaye sayesinde güçlüydüm.

Bizi yenemezler, diye fısıldadı Reshaye. ***Hepsini gebert. Neler yapabileceğini göster.***

Hayır.

Titriyordum. Kontrolü elde tutarken zorlanıyordum.

Neden? Zayıf olamayacak kadar güçlüsün.

Sen de çok küçük düşünüyorsun. Sana en çok istediğin şeyi vereceğim.

Askerler farkımıza varmışlardı. Yaklaşıyorlardı.

Eslyn huzursuzca, "Tisaanah..." diye mırıldandı.

Ellerimi kaldırıp sihrin birikmesine, birikmesine, birikmesine izin verdim... Reshaye'nin öfkesini topladım.

Hatırlanmak istiyorsan neden izleyicilerini yok edesin ki? diye fısıldadım. *Güçlü olmak istediğini söylüyorsun. Ben de bunu istiyorum. Gücü nasıl elde edersin?*

Kullanarak.

Kontrolümü sarsarcasına düşüncelerime hücum ettiğinde sihir parladı ama onu geri püskürttüm.

Tanrı olarak, diye mırıldandım. *İzleyicilerinin hayatlarını bağışlayarak, onları müridin yaparak.*

Esmaris'in sesi duman gibi beyin kıvrımlarımda dolaşıyordu. *Ölüler adını hatırlamaz.*

Askerler yaklaşıyordu.

Hadi gel, onlara yapabileceğimiz her şeyi gösterelim, Reshaye. Bir hikâye yazalım.

Bütün gücümle, sihrimle, her şeyimle atıldım. Sihrimi yere, taşa, havaya boşalttım. Her yanımda kıpkırmızı kelebekler uçuşmaya başladı.

Başta yeterli olmayacağını düşündüm. Reshaye'ye ihtiyacım vardı.

İçimdeki yaratık ne yapmak istediğimi anlayamadığı için öfkeli ve tereddütlüydü. Ama o sırada askerlerin duraksadığını fark etti.

Gördün mü? diye fısıldadım. *Bize nasıl baktıklarını görüyor musun?*

Bir canavar değil, bir tanrı görüyorlardı.

Bu kadarı yeterdi. Reshaye kontrolü ele geçirip sihrini öylesine bir yoğunlukla benimkine kattı ki, iç organlarımın birbirine geçtiğini hissettim. Nefes alamıyor, konuşamıyor, etrafımı saran kör edici ışıkta neredeyse hiçbir şey göremiyordum.

Güçlü bir rüzgâr dalgasıyla askerleri geçide doğru gerilettim, gerilettim, gerilettim. Sonra avuçlarımı toprağa bastırdım. İlk kez benimle konuştuğunu, sihrimin toprağa aktığını hissedebiliyordum.

Sihir patlayınca taş çatırdadı. Göğü kaplayan kan kırmızısı kelebekler güneşi kırmızıya boyuyordu.

Şimdi, diye emrettiğimde canavar itaat etti.

Zeryth'in emrettiği üzere kayalıklar aşağı indi.

Duman kalktığında askerler koca kayalıkların paramparça olarak geçidi kapattığını göreceklerdi.

Üstelik beni görmüşlerdi. Kılıcım havadayken sırtımdan çıkan kan kırmızı kanatlarla şehre kalkan olduğumu görmüşlerdi.

BÖLÜM ON ÜÇ

AEFE

Üzerinden beş yüz yıldan fazla zaman geçmişti. Sidnee ve Wyshraj halkı ben doğmadan önce dostça görüşüyordu. Kapılarımız açıktı, hatta bölgemizde bir temsilcileri vardı.

Ailem ve Kılıç Birliği, bölgenin uçurum yamacına bakan, gümüşle çevrili, en yüksek ve en büyük balkonlardan birinde duruyordu. Manzara güzeldi, neredeyse uçsuz bucaksızdı. Orman ve bataklıkların çok uzağında, yalnızca güneşli günlerde ortaya çıkan Taş Bölgesi'nin en yüksek tepeleri hayal meyal seçilebiliyordu. Şimdi her yer şafağın kan kırmızısına boyanmıştı.

Babam, annem ve kız kardeşim gökyüzüne karşı duran birer gölgeden ibaretti. Bir tablo gibi mükemmel olan görüntülerine hayran olmamak elde değildi.

Gelenleri görmeden önce duyduk. Tıpkı yaprakların hışırtısı gibiydi.

Şşşşşşş.

Oysa gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

Ses yaklaşırken esinti boğazımı sıkan bir rüzgâra dönüştü. Annemin uzun siyah saçları, arkasında kuzgun kanatları gibi dalgalanıyordu. Kız kardeşim uçmaması için tacını sıkıca tutuyordu. Elim kılıcımın kabzasındaydı.

ŞŞŞŞŞŞŞ.

Bir anda her yeri kapladılar. Mavi gökyüzünü balkonun altından yükselen kanatlar sarmıştı. O kadar hızlı ve mükemmel bir uyumla hareket ediyorlardı ki, gören biri kızıl şafağın ışığına ve gölgelerine boyanan devasa boyutlarda tek bir yaratık olduğunu sanabilirdi. Bembeyaz güvercinler, kapkara kuzgunlar ve sapsarı narin ispinozların renklerinde dalışa geçtiklerinde bir renk cümbüşüne dönüştüler. Ardından zarif bir sis bulutu etraflarını sardı, gözden kayboldular ve sis dağıldığında balkona inmeye hazırlanan Feyler ortaya çıktı.

Kocaman açtıkları güzel kanatlarıyla birlikte.

"*Mathira*," diye fısıldadığımda Siobhan dürterek beni susturdu.

Elimde değildi. *Gözümü* onlardan alamıyordum.

Mükemmel bir senkronizasyonla sıralar halinde yere konduklarında incecik kumaşlar etraflarında dalgalanıyordu. Son konanlardan biri erkek, diğeri ise kadındı. İkisi de şampanya rengi saçlara sahipti. Kıyafetleri diğerlerinden daha gösterişliydi. Öne çıkıp başlarıyla selam verdiler. Şaşırtıcı bir şekilde babam peşlerine takılmıştı. Tuhaf bir manzaraydı, yine de duraksamadan onu takip ettik.

Başımı kaldırdığımda Rüzgâr Bölgesi'nin Kraliçesi Shadya'nın geldiğini gördüm. Pür beyaz kanatları, uzun ve kıvırcık olan kızıl saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Altın tacı başındaydı. Kanatlarını açarak bizi seyrediyordu. Sonra kanatları bir anda... duman gibi kayboldu. Sonunda babama dönüp başını eğerek selam verdi. Turkuaz şifon elbisesinin etekleri sandaletlerinin etrafında toplanmıştı. "Teirna Reidnacht," diye selam verdi. "Yıllar sonra davetiniz büyük onur." Mırıldanırcasına konuşuyordu.

"Halkınızla birlikte sizi burada görmek bir şereftir, Es'reen Shadya," diye karşılık verdi babam.

İki halk karşı karşıya dururken bakışlarımızı saklamakta zorlanıyorduk. Çok farklıydık. Sidneeler gümüş işlemeleriyle sahip oldukları en iyi, parlak kumaştan siyah ve mor elbiselerini giymişlerdi. Kılıç Birliği'nin deri kıyafetlerindeki işlemeler kendi hikâyelerini anlatıyordu.

Oysa Wyshraj halkı... Eh, giydiklerine *elbise* bile denemezdi. Sanki uzun bir kumaş parçası alıp güzel bir şekilde sarınmışlardı. Hepsi altın, turkuaz ya da beyaz renkliydi. Onların tenini açıkça görmek Sidneeler için şok ediciydi. Erkekler göğüslerinin yarısını açıkta bırakacak şekilde omuzdan geçen tek bir örtü kullanıyorlardı. Kadınlar ise çoğunlukla göğüslerini örtecek şekilde sarınmış, omuzlarına birer pelerin almışlardı.

"Sence bu kıyafetlerle mi savaşıyorlar?" diye fısıldadım Siobhan'a. "Tek bir hatalı harekette bütün sırları ortalığa serilir."

Bu sefer beni susturmaya çalışmadı. Dudaklarının kıyısındaki sırıtışı görebiliyordum.

Bakışlarım kraliçenin yanındaki uzun, altın rengi saçlı iki kişiye kaydı. Kadın erkeğin kulağına bir şey fısıldıyordu. Muhtemelen kaba ama pek de komik olmayan bir şeyden bahsediyordu çünkü adam hiç tepki vermedi. Pencerelerden yansıyan altın ışık tenini parlatıyordu. Omuzları genişti, kolları kaslıydı, güzelliği ve sakinliğiyle mermer heykelleri andırıyordu. Bu kıyafetleri giymekte ısrar edeceklerse, en azından iyi göründüklerini kabul etmemiz gerekirdi.

Babam kenara çekildi. "Sizi karım Alva'yla tanıştırayım, Kraliçe Shadya. Bu da kızım Orscheid. Teirness."

Cici kız kardeşim nazikçe reverans yaparken kıpkırmızı kesilmişti.

Shadya başını eğdi. "İkinizle de tanışmak büyük şeref. Anlatılanlardan da güzelsiniz."

Sessizce onları izliyordum. Orscheid'ın yerinde durmayalı uzun zaman olmuştu. Ancak bazen kendime engel olamayıp Rüzgâr Kraliçesi'nin önünde reverans yapmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyordum.

Babam Caduan'a doğru döndü. "Kral Caduan Iero'yu da sizinle tanıştırmak isterim, kraliçem."

Kadının selamı bu sefer daha derindi.

Caduan'ın karşılık vermediğini görünce... dehşete düştüm. Öylece orada duruyor, Shadya'ya onu parçalamak istiyormuş gibi bakıyordu.

Caduan'ı omuzlarından tutup sarsmak istiyordum.

Mathira'nın lanetlediği aptal herif, öyle durma! Selam ver!

Hava gergindi. Caduan sonunda dizlerinin üstüne çöktüğünde herkes rahatlayarak sessizce bir nefes verdi.

Shadya saygısızlığını fark etmemiş gibi ona tatlı tatlı gülümsedi. "Tebrik ederim, Kral Caduan. Yine de size tacı giydiren koşullar nedeniyle gerçekten üzgünüm. Bölgenizin başına gelenleri başkalarının yaşamasına izin vermeyeceğimizden emin olabilirsiniz." Ardından bize dönerek sesini yükseltti. "Beş yüz yıl sonra bölgelerimiz tekrar bir araya gelecek." Ateş saçan gözlerini tekrar Caduan'a çevirdi. Ondan da benzer bir vaat beklediği belliydi. Belki sert bir birlik açıklaması, bir intikam yemini, öfkeli bir kan ve umut sözü...

Caduan sadece, "Saygı duyarım," demekle yetindi.

Neredeyse boğuluyordum. "*Saygı duyarım mı?*" diye mırıldandım.

"*Şşt!*" diye tısladı Siobhan ama o bile benzer tepkisini saklayamıyordu.

Herkesin dehşet içinde kendisine baktığını fark ettiyse bile, Caduan dışarıya hiçbir şey belli etmedi.

Neyse ki, Shadya bu tuhaf sözlerin üstüne gitmemeyi tercih ederek bize bakıp kollarını açtı. "Bu da bizi asıl meseleye getiriyor, değil mi? Konuşup tartışacak çok şeyimiz var fakat zamanımız dar."

Babam ciddiyetle başını salladı. "Buna hiçbir itirazım olamaz. Benimle gelin."

BABAMIN EN GÜZEL toplantı odasındaki uzun, siyah camdan yapılmış masanın etrafına oturduk. Duvarlar Fey saraylarını ve Sidnee sanatçılarının gözünden insan topraklarını gösteren detaylı haritalarla doluydu. Elbette her zamanki gibi babam özellikle burayı seçmişti. Duvardaki parşömen parçalarının bile Sidnee klanının gücüne uzak duranlara bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Sözlerimizi balla kaplardık ama içinde ağız tadını bozan, hatta zehir olabilecek bir acılık mutlaka bulunurdu.

Oturduğumuz masa uzundu. Siyah volkan taşından yapılmış yüzey boyunca saraylılar sırayla dizilmişti. Gümüş çerçeveli yüksek pencerelerden ışık sızıyordu. Wyshraj tarafının sırtı pencerelere dönüktü, o yüzden uçuşan saçları ve bol cüppeleri arkadan vuran ışıkta parlıyormuş gibi görünmelerine neden oluyordu. Karşılarında oturan Sidneeler deriden yapılmış koyu renkli elbiselere bürünmüştü. Ortadaki Caduan'ın iki klandan da farklı olan görüntüsü, onu dikkat çekici bir şekilde yalnız kılıyordu.

Her iki klanın en saygın stratejistleri mevcut durumu özetlerken zaman geçip gidiyordu. Taş Bölgesi'nde yaşananları anlatması istenince Caduan sakin ve gerçekçi bir şekilde olayları anlattı. Yine de konuşurken gözlerini masaya indirmesi dikkatimden kaçmamıştı. Soğukkanlılığındaki tek çatlak buydu. Sidnee ve Wyshraj klanları insan tarafının saldırganlıkları hakkında bildiklerini paylaştılar ama anlatılanlarda çok da önemli bir şey olmadığı yavaş yavaş ortaya çıkıyordu.

En sonunda, "Bu yüzden generallerim son derece taktiksel bir yaklaşım öneriyor," dedi Kraliçe Shadya. Başıyla daha önce fark ettiğim sarışın kadınla yanındaki adamı işaret ediyordu. "Başkomutanlarım Ishqa ve Iajqa Sai'Ess, kabul edilebilir bulacağımızı düşündüğüm bir plan geliştirdi." Kadınla adam ayağa kalkıp devasa bir haritanın iki yanında durmuştu.

"Elimizdeki bilgiler ve Kral Caduan'ın saldırıyla ilgili anlattıkları doğrultusunda bir konu son derece açık," dedi Iajqa. Kadının sesi alçak ve berraktı. "İnsanlar sürpriz avantajından kabul edilemeyecek derecede faydalanmayı başardı. İlk adımımız bu riski devre dışı bırakarak düşmanla ilgili bilgi toplamak olmalı."

"Bilgi toplama ve savunma stratejisi geliştirme üzerinden bir başlangıç öneriyoruz," dedi Ishqa.

"Dikkatli adımlar atacak kadar zamanımız yok," diye araya girdi Klein.

"Karşılık verme tepkinizi çok iyi anlıyorum," dedi Ishqa. "Taş Bölgesi'ne yapılan saldırı kesinlikle bedelinin kanla ödenmesini gerektiriyor. Bu bedeli onlara ödeteceğiz. Ama zaman içinde, yavaş yavaş." Haritaya dönüp zarif eliyle Volkan Bölgesi'nin olduğu kuzey Fey topraklarını işaret ederek konuşmayı sürdürdü. "Fey ailelerinden seçkin fertlerle küçük bir grup oluşturup güneye giderek saldırganları ve saldırının nedenini araştırmayı öneriyoruz," derken daha ücra ve küçük adaları parmağıyla işaret ediyordu. "Güneyde önce Sazlık, ardından Notilüs ve Coşkun Deniz bölgelerine gideceğiz. Ardından tampon bölge ve insanların yaşadığı topraklara ilerleyeceğiz."

"İnsanlar?" dedi Siobhan. "Bu akıllıca olur mu?"

Ishqa'nın yüz ifadesi neredeyse hiç değişmedi ama dudaklarının kıyısında bir gülümsemenin hayaleti belirmişti. "Yaklaşık yüz yıldır Rüzgâr Ordusu'na hizmet ediyorum, elli yıldır komutanım. Bu süre içinde, savaş zamanında keskin gözlü ve iyi silah kullanan seçkin birkaç kişiden oluşan bir gruptan daha iyisi olmadığını öğrendim. Bir savaş başlamadan ancak böyle bitirilir."

Sesindeki kibirden hoşlandığım söylenemezdi ancak haklı olduğu kesindi. Odadaki diğer herkes bir yana, Siobhan bunu çok iyi biliyordu.

Babam başını salladı. "Kesinlikle. Sizinle gelecek bir birlik kurabiliriz."

"Birliğe gerek yok," dedi Ishqa. "Önerim Volkan ve Rüzgâr bölgelerinden ikişer temsilci olması. Sayı ne kadar az olursa, dikkat çekmeden o kadar çok bilgi toplayabiliriz."

"Bu arada..." diye araya girdi Iajqa. "Burada birleştirdiğimiz ordularımızı eğitip olacaklara hazırlanacağız. Volkan ve Rüzgâr bölgeleri önderliğinde birlik olan Fey güçleri, dünyanın en güçlü ve en maharetli gücü olacaktır." Heyecana kapılıyormuş gibi giderek daha hızlı konuşuyordu.

Heyecanını paylaşmamak elimde değildi.

Wyshraj halkı kasıntı ve kötü giyimli olabilirdi ama savaşçıları efsanelere konu olmuştu. Kılıç Birliği'nin dövmelerine gösterdiği özeni, savaştan kalma yara izlerini sergileyen incecik kumaşlarla gösteriyorlardı. O komik kıyafetleri bile ölümcül güzelliklerini daha çok ortaya çıkarıyordu.

Gözlerimi kırptığımda kapkara giyinmiş Kılıç Birliği'ni bembeyaz Wyshraj şövalyeleriyle yan yana savaşırken hayal edebiliyordum. Işık ve gölge. Taş ve gök. O kadar güzel bir manzaraydı ki, düşünürken tüylerim diken diken oluyordu.

Babama göz attım. Bu potansiyeldeki inanılmaz güzelliği görüp görmediğini merak ediyordum. Görse bile belli etmiyordu.

"Wyshraj tarafından kimlerin keşif yapacağını belirlediniz mi?"

"Iajqa buradaki askeri birliklerin oluşumunu sağlayacak," dedi Shadya. "Ishqa da keşif misyonundaki temsilcim olacak. Elbette eşit işbirliğinde dilediğiniz generali gönderebilirsiniz. Düşünmek isterseniz..."

"Beklemeye gerek yok," dedi babam kararlılıkla. "Savaş generalim Klein, ordu oluşumu görevinde Amiral Iajqa'ya destek olacak. Sidnee Kılıç Birliği'nden kızım Aefe, keşif gezisinde Volkan Bölgesi'ni temsil edecek."

Neredeyse kendi nefesimde boğulacaktım. Babam adımı söyledikten sonrasını duyamıyordum.

Anın önemini elbette anlayamayan Wyshraj başıyla onayladı. Sidneeler gözle görülür bir şekilde kaskatı kesilmişti. Birkaç kişi kafası karışmış gibi bana kaçamak bakışlar fırlattı. Kimse tek bir kelime etmiyordu. Ama ne düşündüklerini çok iyi biliyordum çünkü *ben de* aynısını düşünüyordum.

Neden?

Klein, babam korkunç bir hata yapmış gibi bana bakıyordu. Siobhan'ın delici gözlerini yüzümde hissedebiliyordum. Tüm bunlara rağmen, sadece beni hiç sevmeyen ya da saygı göstermeyen babama bakıyordum. Benden çok daha vasıflı askerlere sahip olduğu halde, diğer her şeye rağmen beni *seçen* babama...

"Ben de gideceğim."

Araya giren ses düşüncelerimi dağıttı. Başımı masanın diğer ucuna çevirdim.

"Keşif misyonuna," dedi Caduan. Karşılaştığı sessizliğe bir açıklama yapma niyetiyle konuşmuştu. Her zamanki gibi acınası bir şekilde ortamı yanlış okumuş olmalıydı.

Shadya cevap verdi. "Belki de böyle tehlikeli bir görevi askerlere bırakmak daha iyi olur. Kral olarak burada görüşlerinize ihtiyacımız olabilir."

"Taş halkından geriye bana hiç ihtiyaç duymayan bir avuç insan kaldı," dedi Caduan. "Hiçbir şey yapmadan burada kalmama ihtiyaç duyduklarını söylemek bir açıdan... Hem bana hem de onlara bir hakaret olur."

Shadya kaşlarını kaldırdı. Şaşkın görünen Ishqa ise gözlerini hızla üç kez kırpıştırdı.

Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Caduan'ı anlamak mümkün değildi. Herkes ona uğruna cinayet işleyeceğim türden bir saygı göstermeye çalışıyordu. Ancak o her seferinde bunu pervasızca elinin tersiyle itiyordu.

"Bunun akla yatkın olduğunu düşünmüyorum," dedi babam.

"Katılmıyorum." Caduan aniden jilet keskinliğine dönüşen bakışlarını masada dolaştırdı. "Hatırlatayım. Evimin yok edilmesini izledim. Halkımın katledilmesini seyrettim. Bütün dünyam yakılıp yıkıldı. Burada oturup birilerinin bana bütün bunların neden olduğuna dair cevaplar vermesi için beklemeyeceğim. *Nedenini* bilmek istiyorum. Sonunda kimin yaptığını öğrendiğimizde, sebeplerini onun dudaklarından duymak istiyorum." Alçak sesle söyledikleri havada asılı kaldı.

Daha konuştuğumun farkına varamadan, "Buna karşı çıkmak mümkün değil," diye karşılık verdim.

"Öyle," dedi Shadya. Caduan'ı merakla süzüyordu. "İstediğiniz gibi olsun, Kral Caduan."

TOPLANTIDAN SONRA ZİYAFETE geçildi. Şok halimden çıktıktan sonra o kadar heyecanlıydım ki, mantıklı düşünmek konusunda zorlanıyordum. Akşam yemeği boyunca devirdiğim birkaç kadeh kutlama viskisinin hiç de yardımcı olmadığı bir ruh halindeydim. Kendimi çalgıcıların müziğine kaptırıp dansa katıldım. Sonunda babamın kalkıp uzaklaştığını gördüğümde harekete geçtim. Onu sessiz bir koridorda tünellerin taş gölgesini seyrederken buldum. Ancak birkaç adım kaldığında aniden kendime geldim. Çoğu zaman fazlasıyla keskin ve patavatsız sözlerime güvenmemek için yeterli nedenim vardı, o yüzden sesimi çıkarmadım.

"Ne var, Aefe?" Babam arkasını dönmedi. Gözünü koridorun ucundaki kapkara duvara dikmişti.

"Nereye bakıyorsun?"

"Surlara. Bazen dünya tehlikeli ve emniyetsiz bir yer oluyor. O zaman... surlara bakmak hoşuma gidiyor."

Avuçlarını taşa bastırdığında içim kıpır kıpır oldu. İçimdeki küçük çocuk, aramızdaki küçücük benzerliklere tutunmak istercesine çığlıklar atmak istiyordu.

Aynı şeyi ben de yapıyorum!

Boğazımı temizledim. "Surlara hizmet etmek büyük... çok büyük bir şeref. Teşekkür ederim."

Babam yan gözle baktı. Gözlerinde acıma kıvılcımları gördüğüme yemin edebilirdim. "Sen ne düşünürsen düşün, Aefe. Sende... potansiyel olduğuna inanıyorum," derken bakışları bileğimdeki kapkara *X* işaretlerine kaymıştı. "Sadece potansiyelini kullanamıyorsun."

"Sence her şey farklı mı olurdu?" diye sordum usulca. "Nasıl olabileceğini hiç hayal ettin mi?" Anında yüzümü ekşittim. Her zamanki gibi sormamam gereken şeyleri soruyordum ve alacağım cevabın canımı yakacağından emindim.

"Olmayan gerçeklikleri hayal etmenin faydası yok."

"Ben hâlâ *kızınım*." *X* işaretleriyle değil, dövmeyle kaplı olan sağ kolumu açıp atalarımın hikâyelerini anlatan yara izlerini gösterdim. "Senin hikâyeni kendi kanımmış gibi tenimde taşıyorum."

"Keşke kanın bundan ibaret olsaydı."

Sözleriyle irkildim. Her seferinde olduğu gibi yine canımı yakmayı başarmıştı. Fakat bunun nedeni doğru olmasıydı.

Babam bana doğru döndü. Yüzünde her zamanki tipik soğukluğundan çok daha derinlerde, okuyamadığım tuhaf bir ifade vardı. Onu tanımasam sevgi... belki de pişmanlık olduğunu düşünebilirdim. "Böyle olmasını ben de istemezdim," dedi babam. "Ancak tanrılar seni lekeledi. Neden Teirness olamayacağını sen de biliyorsun..."

"Teirness olmak isteyen kim?" diye fısıldadım. "Tek istediğim kızın olmak." Sözlerim bam teline dokunmuş gibi başını çevirince anında pişman oldum.

Tekrar konuşmaya başladığında ses tonu çok daha mesafeliydi. O küçücük özel anı mahveden dürüstlüğümden nefret ediyordum. "Önemli bir dönemeçteyiz, Aefe," diye açıkladı. "Kanlı yolların kesiştiği yerdeyiz. Önemli bir görevin var. Bu görev, işin ne kadar kanla sonuçlanacağını belirleyecek. O Wyshraj komutanına güvenmiyorum. Gözün üstünde olsun. Gerçeği aramalısın. Sidnee halkının geleceği sana bağlı." Kısa bir ara verdikten sonra ekledi. "Sana *güveniyorum*."

Bunu duymak beni mest etmişti çünkü babamın böyle konuşacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.

Kararlı elini omzuma yerleştirdi. "Bana potansiyelini göster, kızım."

Belki alkolden, belki de günün heyecanındandı. Belki sadece uzun zamandır özlemini duyduğum omzumdaki dokunuşu yüzündendi. Gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışarak boğulurcasına, "Evet," dedim. "Göstereceğim. Göstereceğim."

BÖLÜM ON DÖRT

TISAANAH

Ayışığı Kitaplığı

"Emrim bu değildi," dedi Zeryth. Alışılmadık bir şekilde ofisinde volta atıyordu. Sonuçta volta atacak biri değildi.

Çamura ve kana bulanmış ceketimle öylece duruyordum. İlsahaj hâlâ elimdeydi. Savaş meydanından döner dönmez onun yanına çağrılmıştım. "Bana emrettiğin şeyi harfiyen yerine getirdim," diye cevap verdim. "Zafer istiyordun, o zaferi sana verdim."

"*Gerilemelerine izin verdin.*" Zeryth kızgınlıkla dönüp bana baktı. Gözlerinin altında koyu halkalar belirginleşmişti. Bakışları kırık bir camın kenarı kadar keskindi. Daha önce böylesine vahşi baktığını hiç görmemiştim, adeta bir yabancıya dönüşmüştü.

"Bütün o insanları öldürmemi mi *istiyordun*, Zeryth?"

"Yaptıklarının nasıl sonuçlar doğurabileceğini anlamaları gerekiyordu."

"Korktukları kesin."

"Yetmez."

Odada volta atmaya devam ediyordu. Onu dikkatle izledim. Aklını kaçırmış gibi davranıyordu. "Sana bir ceset yığını vermemi mi bekliyordun, Zeryth?" dedim usulca. "Ölümün Sesri yerine senden gelmesini daha çok takdir edecekleri düşüncesine nereden kapıldın?"

Dudakları gerginlikle kasıldı. Bir anlığına iç çatışması yüzünde dalgalandı. Zeryth korkuyordu. Ancak sonra yüz ifadesi hızla değişti. "Bunu herkesten daha iyi biliyorsun," dedi öfkeyle. "Yerimde olsaydın zorbalık yapmadan sana saygı duyacaklarını mı sanıyorsun? Üstelik yabancı bir köle olarak? Sakın bana nutuk çekme, Tisaanah. Zorlamadığım sürece isimsiz bir piçin önünde diz çökmeyeceklerini biliyorsun çünkü beni de saygı duymaya zorladılar." Artık neredeyse bağırıyordu. Sesi havada utancı andıran yapışkan bir duyguyla yankılanıyordu.

Arkasını döndüğünde anladım.

Ordularının başına tam olarak bu yüzden Max'i seçmişti çünkü hayatta en çok istediği şeye o sahipti. Sadece askeri zekâ söz konusu değildi, aynı zamanda yıllar önce başkomutanlığa aday olduğu zamanlardan bahsettiğinde söylediği üzere; Max Ara'nın saygın bir ailesine mensuptu. Birden zihnimdeki taşlar yerine oturdu. Dört aday olduğunu söylemişti. Biri savaşta ölmüştü. Max ailesinin ölümünden sonra inzivaya çekilmişti. Sarlazai'dan sonra iyileşmesi uzun sürdüğü için Nura da rekabete devam edememişti. Bu yüzden geriye sadece o kalmış, yeni başkomutan olmuştu. Onu kimse *seçmemişti*, sadece başka aday kalmadığı için görevi devralmıştı.

Zeryth'in ne kadar kaygan bir zeminde olduğunu anladığımda dünyaya bakışım değişti.

"Çekilebilirsin," dedi arkasını dönmeden. Yüzünü göstermek istemiyormuş gibiydi. Belki de gerçeği anladığımı hissetmişti.

Odama dönerken ayaklarım ardımda kanlı izler bırakıyordu. Koridorlarda sakinliğimi korumayı başardım ama kapıyı kapattığım anda içimde bir şeyler koptu. Yatağa bile gidemeden yere yığıldım.

ESMARİS'İN OFİSİNDEKİ KADİFE divanda uzanırken parmaklarımın ucundan kelebekler uçuşturuyordum. Savaş meydanında tekinsiz görünen kelebeklerim, şimdi minicik gümüş kanatlardan ibaretti. Tıpkı benim gibi bir süsten ibaretti. Esmaris generalin boğazına sarıldığında diğer kölelerle birlikte bir terslik yokmuş gibi davranmıştık. Sanki adamın suratı masaya yapışmamıştı, sanki öfkesini her an bize yöneltebilecek bir canavarla aynı odaya hapsolmamıştık.

Bir gün öfkesinin bana yöneleceğini biliyordum.

"Bin ölüyle ne yapacağım?" diye hırlıyordu Esmaris. "Ölüler adını hatırlamaz."

Başımı kaldırıp ona baktım.

Oda birden boşalmıştı. General ve kadınlar yoktu. Esmaris kapkaranlık bakışlarını bana çevirmişti. Sanki birden merakla onu izlediğimi fark etmişti. "Zeki olduğunu mu sanıyorsun, Tisaanah?"

Gülümsedim. "Birazcık."

"Hâlâ bir kölesin. Hep bir köle olarak kalacaksın."

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Yüzündeki tüm çizgileri, çilleri, gümüş saç tellerini görebiliyordum. Rüyamda bile bütün ayrıntıları hatırlayabiliyordum. Esmaris bana bir süs eşyasıymışım gibi bakarken, ben onu tam olarak ezberlemiştim.

"Ölüler adını hatırlamaz," diye mırıldandım. "Ama söylesene... her neredeysen orada benim adımı hatırlayabiliyor musun?" Çenesini tutup başını kaldırdım. Ona tepeden bakabilmek kalbimi hızlandırıyordu. "Bir zamanlar senden öğrendiğim her şeyi sana göstermek için hevesle didinip duruyordum. Benimle gurur duymanı istiyordum. Çok komik, değil mi?" O parayı biriktirebildiğimi anlayınca beni öldüresiye dövmeye çalıştığı gün gözlerinde gururdan çok daha farklı bir şey oluşmuştu. "Ama hâlâ sana göstermek için yanıp tutuşuyorum, Esmaris," diye fısıldadım. "Umarım görürsün. Umarım senden çaldığım bilgiyle bütün dünyayı yakıp yıktığımı görebilirsin."

İşte o zaman gülümsedi. Artık avuçlarımın arasında gözlerinin altında kapkara damarların belirdiği Zeryth'in yüzü vardı. "Ancak bize neye mal olacağını hiç söylemediler, Tisaanah," diyordu. "O kadar aşağıdan yukarılara tırmanmanın bedeli ne? Bunu ödemeye razı mısın?"

Gözlerimi kırpıştırdım.

Zeryth gitmişti. Esmaris gitmişti. Konağın yerini tanıdık kollar almıştı. Kül ve leylak kokuları ciğerlerimi dolduruyordu. Yakıcı bir sıcak tenimi gıdıklıyor, dudaklar omzumda, göğüslerimde, boynumda, dudaklarımda dolaşıyordu.

Max dudakları kulağımda gezinirken, "Birlikte yanmak o kadar da kötü olmazdı," diye mırıldanıyordu. "Değil mi? Bunu istiyorsun. İstediğini biliyorum."

Kabul etmeye korktuğum bir gerçeği söylüyordu. Onun için nelerden vazgeçebileceğim... onu kaybetmekten ne kadar korktuğum gerçeğini dile getiriyordu.

Böylece gitmesine izin verdim.

Bir nefeste gidiverdi.

Yalnızdım.

Değilsin. Asla yalnız değilsin.

Dönüp baktığımda alacakaranlıkta bir siluet gördüm. Mikov Konağı'nda gördüğüm gibi, Reshaye bir gölgenin gölgesiydi. Karanlıkta bana bakıyordu.

Yaklaştım. *Neye bakıyorsun?*

İşte o zaman uzanan eli... o yoğun izlenme duygusunu hissettim.

Önemli olan ne gördüğüm değil, diye fısıldadı. ***Önemli olan neyin bizi gördüğü.***

Karanlığa uzandım...

"NEFES AL, TİSAANAH."

Alnıma bastırılan buz gibi bir soğukla bütün vücudum kasılırken körlemesine... bir şeylere uzandım. Neye uzandığımdan

emin bile değildim ama elim çanağın kenarına değdiği anda midemdekileri içine boşalttım.

İşim bittikten sonra başımı kaldırıp loş fener ışığında gözlerimi kırpıştırdım. Nura üzerime eğilmişti. "Burada ne işin var?" diye sorarken dilim dolanıyordu. Tanrılar aşkına... ilk kez olduğundan beri böyle hissetmemiştim.

"Bu halde yalnız kalamazsın. Al şunu," deyip elime küçük bir şişe tutuşturdu. "İç."

"Sen nasıl..."

"Daha önce gördüklerimle karşılaştırıldığında bile orada yaptığın şey mükemmeldi," dedi sert bakışlarıyla. "Neler yaşadığını bildiğimi unutuyorsun sanırım. Böyle bir şey yapmanın nasıl bir güç gerektirdiğini çok iyi biliyorum. En müthiş silahımızın sırf gösteriş yaptığı için odasında yalnız başına ölmesini istemediğim için beni bağışla. Hadi *iç*. Kendi lanet olası iyiliğin için iç."

Şişeden bir yudum aldığım anda pişman oldum.

"Sakın kusma," dedi Nura.

"Deniyorum," diye mırıldanarak başımı kaldırdım. En azından denedim. Yüzünü çevreleyen saçlarıyla farklı görünüyordu. Her zamanki tipik uzun yakalı ceketini değil, daha önce hiç görmediğim... korkunç yanık izleriyle kaplı tenini gösteren bir gecelik giymişti. Gözlerimi açmakta zorlandığım halde ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Tatsızca sırıttı. "Biz ve yara izlerimiz," diyordu. "Sanırım ikimiz de bedel ödemenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz."

Aynı değiliz, demek istiyordum ama tam o anda vücudum ani bir acı dalgasıyla sarsıldı. Reshaye korkunç bir şekilde uluyordu. Bana ve daha birçok insana ait anılar birbirine geçmiş, yüzlerce anı parçası aynı anda zihnime hücum etmişti. Her şey beyaza, beyaza, beyaza boğuluyordu.

Acı.

Kendime geldiğimde yerdeydim. Titriyordum, terliyordum ve alnımda soğuk bir bez parçası vardı.

"Aptal," diye söylendi Nura. "Değer miydi? Bütün o gösteriye değdi mi?"

Acının en derinlerinde düşüncelerimin berraklaşması tuhaftı.

Yerimde olsan kabul eder miydin? diye sormuştu Zeryth. *Bir köle kız olarak? Sana saygı duymalarını nasıl sağlardın?*

Esmaris haklı olabilirdi. İnsan olarak yaşayıp ölmek kolay değildi. O askerlerin fısıltıları hâlâ kulağımdaydı. Bugün bana bir köle ya da bir kadın olarak değil, bir tanrıça olarak bakmışlardı.

"Değdi mi?" diye sordu Nura.

Başım hâlâ çanağın üzerindeydi. Dudaklarımda çirkin bir gülümseme belirdi. "Evet," dedim boğulurcasına. "Buna değdi."

Hemen ardından yine kendimden geçtim. Gerçeklik gri bir loşlukta rüyalara karışıyordu. Belki de verdiğim cevabı sadece hayal etmiştim. Biraz sonra gözlerimi zorla açtım. Belki Nura'nın elinde şarap kadehiyle bir şeyler okuması da hayaldi.

"Sen," dedim boğulurcasına.

Bana kayan gözleri buz gibiydi. "Selam, Reshaye," dedi kadehini bırakarak.

Dudaklarımda pis bir sırıtış titreşti. "Burada benimle yalnız olmaktan korkmuyor musun?"

"Beni öldürmek isteseydin, çoktan öldürmüş olurdun."

"Yine de korkunu gördüm. Korkunun ne kadar derinlerde aktığını biliyorum."

Anılar cam kırıkları gibiydi. Ellinci kez yere düşerken nefretle çarpılan yüzü. Beyaz, beyaz, bembeyaz bir odada cansız bir kolun üzerine kendi kanını akıtan hali. Savaşan, savaşan, savaşan bedeni.

Şimdi ay ışığında yıkanan yüzü ve soğuk gülümsemesiyle bana bakıyordu. "Olabilir," diye cevap verdi. "Ama senden korkmaktan çok nefret ediyorum. Ayrıca nefretim hep daha güçlü olmuştur."

"Nefret." Kelimeyi dilimde dolandırırken elimi göğsüme bastırdım. "Tisaanah senden nefret ediyor. En az benim kadar nefret ediyor."

"Daha azını beklemezdim." Nura yavaşça kalkıp yaklaştı. "Neden o?" diye fısıldadı sonunda. "Bir sürü insanı reddettiğin halde neden onu seçtin?"

Alçak sesle kıkırdadım. "Onu kıskanıyorsun."

"Kıskanmıyorum."

"Kıskanıyorsun. Üstelik eski sevgilinle birlikte olduğu için değil, *benim* yüzümden onu kıskanıyorsun. Senin meşhur beyninin neresinde yaşayabilirdim ki? Korktuğun her şey gibi beni de buz ve çelikten yaptığın sarayına hapsedebileceğini mi sandın?" Doğrulurken kaslarım çığlıklar atıyordu. Öne eğildiğimde neredeyse burun buruna geldik. "Beni aslında istemedin çünkü içinde olursam aklından geçen her şeyi bilecektim."

Nura'nın yüzü sertleşti. Gözleri karanlıkta iki metal parçası gibi parlıyordu. "Seninle henüz işimiz bitmedi, Reshaye," diye cevap verdi. "Nefretimizi besleyip bizi güçlendirmesini, aptallaştırmasını ya da ikisini birden yapmasını sağlayabiliriz. Sakın aklına yanlış bir şey gelmesin. Senden nefret ediyorum. Hayatımda nefret ettiğim her şeyden daha çok nefret ediyorum senden." Geri çekilip pencereden dağ manzarasına baktı. "Ama ikimiz de başka bir şeyin gelmekte olduğunu biliyoruz. Ayrıca yollarımız hâlâ kesişiyor."

Sırtımda bir ürperti gezindi. Bir an için sihir katmanlarının altından bir siluetin belirdiğini görür gibi oldum. Fakat bir kez daha kendimden geçerken dünya hızla rüyalar âlemine dönüştü.

Nura'nın sesi son duyduğum şey olmuştu. "Gerçek savaş henüz başlamadı," diye mırıldanıyordu.

BÖLÜM ON BEŞ

MAX

Korvius'a düzenlenen saldırının haberini aldığımda Antedale'nin kapısındaydık. Mektup askeri bir rapordan fazlası değildi, yaşananlar tek bir sayfada özetlenmişti. Tisaanah'nın inanılmaz performansıyla parlak... *aptal* cesaretini anlatmak için kelimeler yetersiz kalırdı. Sade bir dille yazılanları okurken neredeyse kahkaha atacaktım.

Tisaanah Vytezic kayalıkları yıkıp şehri hayali kanatlarla koruma altına aldı. Güç gösterisi Kazaranları geriletmeye yetti.

Ah, bundan kuşkum yoktu.

Sesi hâlâ kulağımdaydı. *Bir yolunu* buluruz, diye fısıldamıştı. Sonunda o yolu bulmuştu. Savaşı kansız bir şekilde kazanmak için mükemmel performansa sahip silahını bildiği en iyi şekilde kullanmıştı.

Parlak bir fikirdi.

Ama gurur anı uzun sürmedi. Rapor askeri kayıp ve hasar

sayılarıyla bitiyordu. Arka sayfa boştu. Tisaanah'nın durumuyla ilgili bilgi yoktu.

Midem kasıldı. Reshaye'nin sihrini kullanmanın sonuçlarını çok iyi biliyordum. Raporda bildirilenlere göre, Tisaanah muhtemelen tükenmiş durumdaydı.

Raporu tekrar okuduktan sonra bıraktım. Ardından temiz bir parşömenle bir kalem aldım. Fakat tereddüt içindeydim. Ne yazacaktım ki? Ona ne soracaktım? Hayatım boyunca kelimelerle boğuşmuştum ve şimdi hepsi kalemimin ucuna hücum ediyordu. Sonunda aklımdakileri yazdım.

Tisaanah,
İyi olduğun haberlerini bekliyorum, seni harika aptal.
Max

Sayfaya baktım. Sonra satırların arasına bir kelime ekledim.

Tisaanah,
İyi olduğun haberlerini bekliyorum, seni harika aptal.
Sevgiler,
Max

Şiir ödülü almayacağım kesindi. Zaten kelimeler hislerimi yansıtmaktan yoksundu. Yine de mektubu katlayıp üzerine bir *stratagram* çizerek gönderdim.

ALTIN KULELERİN SÜSLEDİĞİ yüksek taş surlarla çevrili Antedale iyi korunuyordu. Gridot ailesinin sembolü olan kurt bayrağı kapıların üzerinde dalgalanıyordu. İğrenç derecede gösterişliydi, neredeyse bir mil öteden bile görülebilecek kadar büyüktü ve solmaya başlayan güneşin altında bile parlayacak kadar cilalıydı.

Görünüşe göre, Gridot unvanını elinden almak üzere yola

çıktığımızın farkındaydı. Şehre vardığımızda Antedale ordusunun bizi beklediğini ve askerlerin şehir girişlerine konuşlandığını gördük.

Harika.

Acil bir tehdit oluşturmamak için yeterince uzakta durarak onlardan çok daha güçlü olduğumuzu gösterdik. Bir bakışta bile durum çok açıktı. Sayılarımız eşit olabilirdi ama Antedale ordusu çoğunlukla gönüllü askerlerden oluşurken benim yanımda yüzlerce yetenekli hünerci vardı.

Buna rağmen içim rahat değildi.

Yapmaktan nefret etsem de komutanlarına bir ulak göndererek teslim olmalarını ve Gridot'un gerçek kral Zeryth Aldris'e bağlılık yemini etmesini talep eden bir mektup gönderdim. Bir saat sonra mektubum buruşturulmuş ve çamur olduğuna inanmayı seçtiğim bir şeye bulanmış halde geri döndü. Cevap sadece bir satırdı.

Büyük Antedale şehri Zeryth Aldris'in temelsiz emrini reddediyor.

Onları suçlayamazdım.

"Aptalca bir karar," diye fikrini belirtti Essanie.

Aptalca ya da cesurca... Hangisi olduğundan emin değildim.

"Bir saat bile dayanamazlar," diye ona katıldı Arith.

Buna kuşku yoktu.

"Adamlarım saldırıya hazır," dedi Essanie. "En iyisi gece saldırmak. Işık ve ateş hünerimizi kullanırız. Onlarda yeterince hünerci yok."

Surları koruyan o zavallı aptalların çoğunu katletmemizi sağlayacak avantajlarımızdan biri de buydu. Katliam olacağı kesindi.

Arith başıyla onayladı. "Kahvaltıda yola çıkmış oluruz," dedikten sonra kahkaha attı. "Yüceler aşkına... karım evlilik yıldönümümüze yetiştiğimi görünce çok sevinecek. Bilirsiniz..."

"Sanmıyorum." Antedale haritasını açıp şehrin dolambaçlı yollarını temsil eden mürekkep çizgilerini inceledim.

"Efendim?"

"Karını umutlandırma," dedikten sonra haritayı bırakıp komutanlarıma döndüm. "Bu gece saldırmayacağız."

"Saygısızlık etmek istemem ama bu kararın nedeni nedir?" diye sordu Essanie. Egzotik kuşlar beslemek için ordudan ayrıldığımı duyurmuşum gibi tuhaf tuhaf yüzüme bakıyordu. "Ne bekliyoruz? Kazanabiliriz."

Cevap verirken kadının Zeryth'e olan sadakatinin ve benimle ilgili verdiği sözlerin farkındaydım. "Kazanacağız," dedim. "Ama onları sayıca ezmek kralın itibarını sarsar. Böyle yaparsak Sesri'den hiçbir farkı kalmayacak. Bunu mu istiyorsun?"

Essanie ve Arith bakışırken şaşkındı. "Bence kralın şu anda tek ihtiyacı gücünü göstermek," dedi sonunda Essanie. "Hafife alınmayacağımızı gösterirsek, diğer asilere bir uyarı vermiş oluruz. Yine saygısızlık etmek istemem, general... fakat kralın stratejisi bu."

Elbette öyleydi.

"Kralın emirlerine karşı gelemeyiz," diye ekledi Arith.

Elbette karşı gelemezlerdi.

"Emirlere karşı gelmiyoruz," derken ayağa kalkıp gerindim. "Yanlış anlamayın, muhteşem kralımız istediği zaferi elde edecek. Ancak o zafer bu gece gelmeyecek. Birliklerinizin yanına dönüp dilerlerse dinlenebileceklerini söyleyin. Emirleri almak için sabah toplansınlar." Odadaki sessizlik sağır ediciydi. Ellerimi ceplerime sokup komutanlara baktım. Hiç hareket etmiyorlardı. "Eee? Konuşacak başka bir şey var mı?"

Yüz ifadelerine bakılırsa söylemek istedikleri *bir sürü* şey vardı. Essanie'nin yüzünde bariz bir itiraz vardı, Arith ise kafası karışmış gibi görünüyordu. Ama ikisi de iyi eğitimli ve işinin ehli olan komutanlardı, iyi eğitimli askerler emirleri sorgulamazdı. O yüzden başlarını eğip selam verdikten sonra beni çadırımda yalnız bıraktılar.

Sandalyeme oturup çadırın tavanına baktım.

Zeryth haklıydı. Ben doğam gereği temkinli bir adamdım ve şu anda bir kumar oynuyordum. Bundan hoşlanmayacağı kesindi.

Ama elde etmeyi başardığı muhteşem zaferiyle Tisaanah aklımdan çıkmıyordu. Eski dostum Rian'ın artık hayatından so-

rumlu olduğum kardeşini düşündüm. Her iki cepheden boş yere yitirilecek canları gözümün önüne getirdim. Zeryth'in hükümdarlığını reddetme suçu işledikleri için bütün bu insanları ölüme mahkûm mu edecektim?

Buna hayatta izin veremezdim.

O gece daha kendi planımı yazmayı bitirmeden Zeryth'den *stratagramla* bir mektup geldi. Bu durum Essanie ve Arith'in ona sadakatleriyle ilgili düşüncemi doğruluyordu. Belli ki bana fırsat bırakmadan olan biteni ona hemen aktaracak kadar sadıktılar.

Mektup kısaydı.

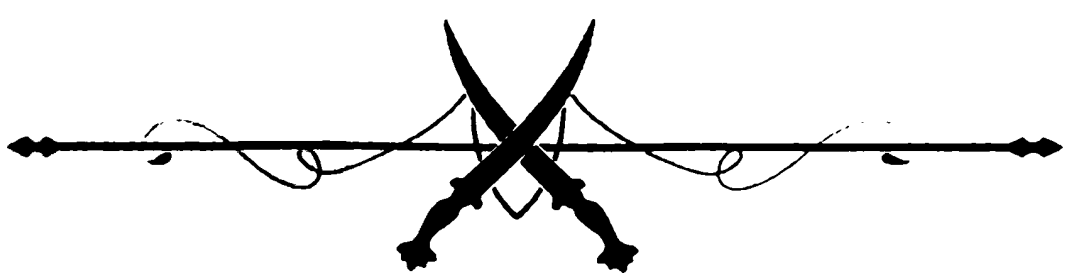
Komutan Farlione,
Umarım hepimizin hayrına, ne yaptığını biliyorsundur.
Z.

Cevap yazdım.

Muhteşem kralım,
Biliyorum.
General Farlione

BÖLÜM ON ALTI

AEFE

Beşimiz erkenden at sırtındaydık. Şafak sessizliğinde vedalaşırken babamla ağırbaşlı bir şekilde selamlaştık. Yanağıma küçük bir öpücük konduran annemin lavanta kokusu, tıpkı kısacık sevgi gösterisi gibi uçucuydu. Sadece kız kardeşim her zamanki gibi davranarak ailemle aramdaki buzu kırmıştı. Uzaktan adeta bir sanat eseri kadar saf görünüyordu. Hayatım boyunca onun aileme benzemesinden, kız kardeşim olmak yerine bir Teirness olmasından korkmuştum. O sabah öyle zarif görünüyordu ki, sonunda o günün geldiğini düşünmeden edememiştim. Oysa güzel yüzü çarpılırken büyük bir sevgiyle kollarıma atılmıştı.

Deri savaş kıyafetlerim zarif ipek elbisesiyle buluştuğunda yanağından öperek, "Kendine dikkat et, kardeşim," diye fısıldadım.

"Sen de," dedi boğulurcasına. "Seni çok özleyeceğim..."

Ama babam o sırada öksürdü. Mesaj oldukça açıktı. Zaten

tereddütlü olan müttefiklerimizin önünde fazlasıyla duygusal davranıyorduk. O yüzden gözlerimin yanmasına aldırmadan geri çekildim. Bir daha hiç geriye bakmadım.

Grubun yanına giderken Caduan'ın beni izlediğini hissedebiliyordum. Beni yargılıyor muydu? Yoksa meraktan mı bakıyordu? Hangisi olduğundan emin değildim. Caduan söz konusuyken hiçbir şeyden emin olamıyordum. Birileriyle vedalaştıysa bile ben görmemiştim. Hatta bizi uğurlamaya gelen küçük Taş Bölgesi grubu bile krallarının ardından el sallamamıştı.

Atlarımızı sürerken sessizdik. Çıkan tek ses, atlarımızın kuru otları ezen toynaklarıydı. Yol taşlı bir zemine dönüşürken etrafımızdaki ağaçlar çoğaldı. Sidnee bölgesinin sınırına yaklaşıyorduk. Dönüp tekrar baktım. Doğan güneş simsiyah cam duvarı kırmızıya boyarken ailem yalnızca bir noktadan ibaretti. Zaten çok geçmeden gözden kayboldular.

Evden bu kadar uzaklaştığım son seferde henüz bir çocuktum. Bir daha uzaklara gideceğim aklıma bile gelmemişti. Üstelik şimdi bir *Wyshraj* ile yoldaydım.

Elbette yanımda gelmesi için hiç düşünmeden Siobhan'ı seçmiştim. Ishqa ise Ashraia adında bir generalinde karar kılmıştı. İriyarı yapısıyla diğer Wyshraj askerlerinden daha sert bir ifadesi vardı. Uzun siyah sakalının yanı sıra, ördüğü saçları neredeyse beline geliyordu. Sol yanağını çirkin bir şekilde kesen yara izi, Siobhan'la kuşkulu bir memnuniyetsizlikle ona her bakış fırlatışımızda kırışıyordu. Bize güvenmiyordu ve bunu bilmemiz umurunda değildi. Haksız sayılmazdı, biz de ona güvenmiyorduk. Diğer yandan Ashraia'nın dürüstlüğünü Ishqa'nın buz gibi nezaketine tercih ederdim. Adamın sakinliği bana durgun bir gölün yüzeyini hatırlatıyordu. Derinlerde nasıl tehlikeler olduğunu kestiremiyordum ama o yüzeyde bulutsuz bir gökyüzü vardı.

Saatlerce neredeyse hiç mola vermeden sessizce yol aldık. Bu hızla gidersek ilk hedefimiz olan Sazlık Bölgesi'ne ulaşmamız sadece bir hafta sürecekti. Hem Sidnee hem de Wyshraj tarafı bölge kralına birer mektup yazmış ama her iki taraf da bir cevap alamamıştı. Yine de Sazlık Bölgesi halkının Volkan ve Rüzgâr

bölgeleriyle pek iyi anlaşamayan nadir küçük uluslardan biri olduğu çok iyi bilinirdi. Muhtemelen parçası olmak istemedikleri bir çıkar çatışmasından uzak durmaya çalışıyorlardı.

Bu yüzden... çatışma ihtimali aklımdan çıkmıyordu.

Gruba liderlik etmesi sinirimi bozan Ishqa durup gözlerini alacakaranlık göğe çevirdi. İki kere havayı kokladıktan sonra öylece bir duyuruda bulundu. "Geceyi burada geçireceğiz."

Neredeyse itiraz edecektim çünkü ses tonundan nefret etmiştim ama hepimiz yorgunduk ve kimsenin itiraz etmeye niyeti yoktu.

Siobhan ve Ashraia tavşan avına birlikte gitti. Sonuçta gruptan hiç kimse karşı tarafı silahıyla tek başına bırakmak istemiyordu.

Biz de diğer hazırlıklara giriştik.

Özlememize kalmadan geri dönmeleri uzun sürmedi. Ashraia kızgın bir boğa gibi yürüyordu. "Saygısız," dedi tükürükler saçarak. Ölü sincapları kuyruğundan taşıyordu.

"Komik," diye söylendi Siobhan. Onun da elinde iki cansız bıldırcın vardı.

Avladıklarını görünce ağzım sulandı. Bütün gün bir şey yememiştik ve açıkçası bıldırcın, Ashraia'nın kemirgenlerden çok daha cazip görünüyordu.

Ateşi yakan Ishqa doğrulup alevlerin yansıdığı alnına düşen altın rengi saçlarını geriye attı. "Sorun ne?"

Bir sorun olduğu gayet ortadaydı.

Siobhan bana sinirli bir bakış fırlatıp başını iki yana salladı.

"*O*," diye gürledi Ashraia. "Geleneklerimize hiç saygısı yok."

"Çamurun içinde bırakmam çok mu saygılı olacaktı?" diye karşılık verdi Siobhan.

Adam burnundan soluyordu.

Bakışları sertleşse de Ishqa'nın yüz ifadesi çok değişmedi. Gözünü... Siobhan'ın elindeki ölü kuşlara çevirmişti. "Biz kuşları öldürmeyiz," dedi buz gibi bir sesle. "Üstelik yemeyiz."

Gönülsüzce haklı olduğunu kabul ediyordum.

"Wyshraj geleneklerine saygı göstermek için... kemirgen

yerdim ama daha önce hiç bilmediğim bir konuda suçlanmamayı tercih ederim." Siobhan öfkeli gözlerle Ashraia'ya baktı. "Arkamdan saldıranların canlı kalması nadir bir durumdur."

Kaşlarım havaya kalktı. "Saldırmak?"

Siobhan ateşe yaklaştığında omzundaki kanlı sıyrığı görünce sakin diplomatik yaklaşımımın yerini bir öfke dalgası aldı. Düşünmeden elim kılıcıma gitmişti. İki adımda kılıcın ucunu iriyarı adamın çenesinin altına dayadım. "Sakın bir *daha* ona el kaldırma," diye hırlarken gözlerimden adeta ateş fışkırıyordu.

Tehdit daha dudaklarımda soğumamıştı ki, arkamda bir sıcaklıkla birlikte boynumda çeliğin soğuğunu hissettim. "Ben de aynısını senden rica ediyorum." Ishqa'nın nefesi saçlarımdaydı. Sakin sesi boynuma dayadığı çelik kadar soğuktu.

Bütün silahlar doğrultulmuş halde nefessiz iki saniye boyunca durduk. Sonra herkes aynı anda silahları bıraktı. Birbirimize temkinli gözlerle bakıyor, ilk hamleyi karşı tarafın yapmasını bekliyorduk. Ishqa'ya gözlerimi sabitlemiştim. Ateş aramızda kükrüyor, alevler yüz hatlarında oyunlar oynuyordu.

Babamın verdiği sorumluluğu bütün ağırlığıyla omuzlarımda hissediyordum. Bu görevde Ishqa'yla eşit konumdaydık. Şimdiye kadar gruba önderlik etmesine izin vermiştim ama hepsi buraya kadardı. Wyshraj halkı bin yıldır düşmanımızdı ve bu tuhaf iş bittikten sonra yine bize düşman kesileceklerdi. Bunu unutmayı göze alamazdım.

İlk konuşan olmayı reddettim. Ishqa da inatçı görünüyordu. Göz göze dizginleri ele geçirmek için sessiz bir savaşa girişmiştik.

Caduan sessizliği sonunda bozdu. "Çocuk gibi davranıyorsunuz." Bariz bir şekilde rahatsız olduğunu ortaya koyması aramızdaki gerilimi yumuşatmaya yetmişti.

Ishqa komutanıma doğru döndü. "Ashraia sana kılıçla saldırmamalıydı. Onun adına özür dilerim."

"Kendisinin özür dilemesini tercih ederim," dedi Siobhan.

Sesi çıkmayan Ashraia burnunu kırıştırmıştı. Ishqa başıyla işaret verince sinirle homurdandı. "Gelecekte kılıcıma hâkim olacağım ama dilime hâkim olmayacağım konusunda uyarırım."

"Aynen," diye karşılık verdi Siobhan. "O yüzden buna karşı çıkmayacağım."

Ishqa gözlerini önce bana, sonra ayağımın ucundaki bıldırcına çevirdi. İçinden geçenleri biliyordum. Nezaket gereği ne yapmam gerektiğini söylemek istiyordu. Ancak nezaket konusunda hayatım boyunca becerikli olmamıştım. Üstelik lanet olası meşhur inadım dudaklarımın adeta yapışmasına neden oluyordu.

"İyi," dedim sonunda öfkeyle. "*Geleneklerinize* saygı göstermek için bu akşam bıldırcınları yemeyeceğiz. Gelecekte de kuş avlamaktan geri duracağız." Sesimdeki siniri duymak zor değildi.

Ishqa başını eğdi. Dumanın mı, yoksa hayal gücümün mü eseri olduğunu bilmiyordum ama gözlerinde keyifli kıvılcımlar çaktığına yemin edebilirdim. "Teşekkür ederim, Aefe."

"Ben teşekkür ederim, Ishqa," diye karşılık verdim gönülsüzce.

"Tanrılara teşekkürler ederim," diye mırıldandı Caduan.

İçten çıkışını duyunca kıkırdamaya başladım.

SİNCAPLARI PİŞİRDİK. BÜTÜN gün yolculuk yapmış beş savaşçı için zavallı bir öğündü ama yine de yemeğin niteliği veya niceliğiyle ilgili şikâyet edecek durumda değildim. İki Wyshraj savaşçısının gözlerini yumup başlarını göğe kaldırdıklarını gördüğümde çoktan iki büyük lokma ısırmıştım.

İşaret parmaklarını alınlarından kalplerine, oradan da toprağa kaydırırken dudakları sessizce kıpırdıyordu. Siobhan ve Caduan'la birlikte sessizce yemeğimizi yerken onları seyrettik. Ishqa bütün zarafetiyle... Eh, en azından o zarif görünüyordu ama Ashraia gibi iriyarı birinin hareketleri komik kaçıyordu.

Hareketleri defalarca tekrarladıktan sonra sonunda gözlerini açtıklarında Caduan, "Dua mı ediyorsunuz?" diye sordu. Ses tonunda yargı değil, sadece merak vardı.

"Evet." Ishqa bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Sidneeler dua etmiyor mu?"

"Tanrısız olduklarını duymuştum," diye homurdandı Ashraia.

"Tanrılarımız var," dedim kızarmış sincaptan bir ısırık daha alarak. "Ama bizimkiler onlar için aptalca danslar yapmamızı istemiyor."

"Tanrılarımıza sevgimizi her şeyimizle gösteririz," dedi Ishqa sakince. "Onları sıklıkla andığımız için tanrılarımız bize iyilik bağışlar."

"Bizimkiler de bizi boş bırakmıyor işte."

Sahi mi? diye fısıldadı zihnimin gerilerinde alaycı bir ses. *Seni o yüzden mi lekelediler?*

Sincaptan yeni bir ısırık alırken fısıltıyı beynimin gerilerine ittim.

"Şu anda yardımlarına her zamankinden daha çok ihtiyacımız var," dedi Ishqa. Gülümsemesi solarken gözleri uzaklara dalmıştı. Yüzünde ilk kez endişeye benzer bir ifade görüyordum.

"Tanrıların yardımına güvenerek hareket edemeyiz," dedi Caduan. "Bence bize sadece kendimiz yardım edebiliriz." Yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı. Ateşin ışığında burnu ve ciddiyetle sıktığı çenesi belirginleşiyordu. Başını tekrar yukarı kaldırmadı.

Ishqa ona acımanın kıyısında bir bakış attı. "Halkınızın her şeyden çok inanç ve sihrin değerini anladığını biliyorum. Taş Bölgesi muhteşem tapınaklarıyla bilinir. Üstelik âlimlere çok değer verilir. Böyle karanlık zamanlarda inanca her şeyden çok ihtiyacımız var."

"Tapınaklar güzeldi," dedi Caduan usulca. Sanki hatıralara dalmış gibi dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirmişti. Sonunda gözlerini tekrar ateşe çevirdiğinde gülümsemesi kayboldu. "Ama insanlar tapınakları da genelevler kadar kolayca yıkıp geçti. Âlimler ve fahişeler şimdi aynı mezarı paylaşıyor."

Bunun üzerine ne söylenebilirdi ki? Sessizce yemeye devam ettik.

HERKES ÇOKTAN UYKUYA dalmıştı ama ben gece göğünü seyrediyordum. Geceyi evden uzakta geçirdiğim zamanlar on

yıllar öncede kalmıştı ve o zaman bile küçük bir Teirness olarak dünyanın en güzel saraylarında ağırlanmıştım.

Peki ya şimdi? Şimdi gökyüzünün altında yalnızdım, yıldızlara doğru bakıyordum. Kendimi hiç böylesine küçük ve savunmasız hissetmemiştim. Gözlerimi ne zaman kapatsam, Caduan'la birlikte gelenlerin kanlı yüzlerini görüyordum.

Ormanda bir hışırtı duyduğumda dikkatim dağıldığı için sevindim. Gözlerimi kocaman açarak yavaşça doğruldum. Ateş sönmeye yüz tutmuştu. Siobhan her an harekete geçecekmiş gibi yastığının altındaki bıçaklarından elini ayırmadan uyuyordu. Örtülerin üstüne yayılan Ashraia bir ayı gibi horluyordu. Eli zarifçe kılıcının kınında duran Ishqa ise sanki taştan oyulmuş gibi hiç kıpırdamıyordu. Grubumuzun diğer tarafındaki yatak boştu.

Ormandaki sesi takip edince bir açıklıkta duran adamı buldum. Açıklığın tam ortasında bir ateş topu süzülüyordu. Sihirle yapıldığı belliydi ama Caduan'a sihir kullanıp kullanmadığını hiç sormamıştım. Sırtı bana dönüktü. Çok geçmeden elindeki kılıcı fark ederek donakaldım. Elim hemen kendi kılıcıma gitti.

"Endişelenme," derken sesi bir fısıltıdan ibaretti. Omzunun üstünden bakıp belli belirsiz gülümsedi. "Hain amaçlarım yok."

"Ne yapıyorsun?" diye sorarken elim hâlâ belimdeydi.

Caduan'ın gözleri belime doğru kaydı. "Aslında bu biraz utanç verici."

Yere baktım. Yılların eğitimi sayesinde adım izlerini fark etmem çok zamanımı almadı.

İleri, geri, ileri, geri.

Elimi kılıcımdan çekip, "İdman yapıyorsun," dedim yanına giderek. Elindeki bir Taş silahıydı. Tacının güzelliğiyle yarışacak kadar usta bir elden çıkmıştı. Hayran olmamak elde değildi. Zarif ve narin olmasına rağmen ölümcül olduğu kesindi. Kabzadaki bakır işlemeler ve çeliğe oyulmuş kadim Taş yazıtları göz alıyordu.

Caduan kılıcına baktı. "Çok uzun bir süre kılıç sallamayı sadece bir spor olarak gördüm. Üstelik pek becerikli değildim. Ama bu şartlar altında..."

Yüzümü buruşturdum, devam etmesine gerek yoktu. Havada asılı duran ateş topuna tekrar baktım. "Sihir sözcüsüsün."

"Evet."

Akşam söylediklerini hatırlayınca kaşlarım çatıldı. "Ama dua etmiyorsun."

"Ettiğim söylenemez."

"Peki sihir tanrılardan gelmiyorsa, tam olarak kimden geliyor?"

Dudaklarının kenarı seğirdi. "Sen sihir sözcüsü müsün?" diye sordu.

Belimdeki kılıcın kabzasını okşadım. "Sihir sabırlılar içindir. Ben çeliği tercih ederim." Bir cevap değildi ancak durumum son derece karmaşık olduğu için cevap vermek istememiştim. Üstelik bu adam bana bakarken içimi okuyormuş gibiydi. Gözlerimi yere çevirip adım işaretlerini inceledim. "Bana hareketlerini göster."

Caduan duraksadı. Sessiz bir meydan okumayla kaşımı kaldırdığımda hemen harekete geçti. Kılıç tutuşuna şaşırmıştım, hareketleri zarif ve kusursuzdu. Buna rağmen tekniği muhtemelen sadece mermer bir salonda işine yaramış, kılıcını silahtan ziyade bir dans partneri olarak kullanmıştı. Güzel ama kullanışsızdı.

Hareketleri bittiğinde bana dönerek, "Bildiğim bu kadar," diye itiraf etti. "İşe yaramaz olduğunu biliyorum."

Bunu tecrübelerinden mi biliyordu? Daha önce dövüşüp başarısız mı olmuştu? Diğerlerinden daha kötü olan yara izlerini düşündüm. O izler kaçan birine ait olamazdı.

"Tekrar yap," dediğimde itaat etti. Ama bu sefer daha üçüncü adımını attığında kılıcımı doğrultup önüne atladım ve hareketlerinden birine karşılık vererek onu yeni bir hamle yapmaya zorladım. Tökezlediğinde fırsatı değerlendirip kılıcının zarif hareketini alttan kestim. Bu sefer kendini daha hızlı toparladı. Bir sonraki manevrasında kaçmam gerekti, diğerini karşıladığımda kılıçlarımız birbirine kilitlendi.

"Yalnız idman yapamazsın," diye açıkladım. "Hamlelerini zarifleştirmek değil, etkinleştirmek için çalışmalısın."

Merakla yüzüme baktığında gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tuttum. *Mathira*... bu kadar yakından incelenmek çok rahatsız ediciydi. Üstelik tuhaf bir heyecana kapılıyordum.

"Keşke evde öğrendiklerim daha pratik olsaydı," dedi Caduan. "O zaman belki her şey farklı olurdu. O zaman belki..."

Delici gözleri dalgınlaşırken kalbim sızladı. "Olmayan gerçekler üzerinden hayal kurmanın kimseye faydası yok." Farkında olmadan babamın sözlerini tekrarlamıştım. "Bunun tek çaresi, o hayalleri eyleme dökmek."

Caduan gözlerini kırpıştırdı. Tekrar bana baktığında, yüzünde o ana kadar hiç tanık olmadığım tuhaf bir memnuniyet vardı. Kimse bana böyle bakmamıştı. "Neden Teirness değilsin?" diye sordu usulca.

Geri çekilip kılıcımı kınına soktum. "Çünkü Teirness kız kardeşim."

"Volkan Sarayı protokolünü biliyorum. Güç anneden en büyük kıza geçer..."

"Annemin sağlığı yerinde değil."

"O zaman..."

Bu kadarı yeterdi. Hızla ona doğru döndüm, aniden kılıcını elinden kapıp onu yapraklarla kaplı zemine yapıştırdım. Kılıcım boğazındaydı. İkimiz de nefes nefeseydik. "Daha çok çalışman gerekiyor," dedim.

Caduan gözlerini kıstı, konuyu kapattığımı elbette anlamıştı. Dudaklarının kıyısında bir gülümseme seğirdi. "Buna karşı çıkamam."

"Sana yardım ederim. Tabii istersen."

Gülümsemesi gözlerini ısıtıyordu. Gerçekten bir insanın bakmak isteyeceği türden gözlere sahipti. "Senden yardım almak benim için şereftir, Aefe."

İsmimi niye böyle söylüyordu?

Ayağa kalkıp kılıcını yere fırlattıktan sonra, "Kalk," dedim. "Çok soru soruyorsun."

İKİ HAFTA YOLLARDA geçti. İlk kamp gecesinde kılıçları çektikten sonra kendimize hâkim olmayı başarsak da aramızda yay gibi gergin bir hava vardı. Geceleri kamptan sessizce ayrılıp ormanda idman yapmak üzere yanına gidiyordum. Yetenekli sayılırdı ama dikkatimi asıl çeken şey daha çok öğrenmeye olan arzusuydu.

Gerçi öğrenmek istediği tek şey kılıç kullanmak değildi. Her gece kılıcı kadar sorularını da savuşturmam gerekiyordu. Bir şeyleri öğrenmekten keyif aldığını kısa sürede anlamıştım. Belki de bakışları yüzünden halkı tekrar birleştirmeyi başarmıştı.

Ancak ona kendimi açmaya hazır değildim. Üstelik açıklayamadığım nedenlerle, birlikte geçirdiğimiz geceler uzun ve yorucu günlerin sonunu aydınlatıyordu. Kontrol edemeyeceğim bu kadar çok şey varken, somut bir şeyle uğraşmanın getirdiği bariz bir tatmin duygusu hissediyordum.

Sazlık Bölgesi'nden henüz hiçbir yanıt gelmemişti. Sessizlikleri bir anlama gelmeyebilirdi. Belki de çok şey ifade ediyordu.

Son gecemizdeki idmanımız tam bir saçmalıktı. Sabırsızdım, iyi öğretemiyordum. Caduan da dalgın ve beceriksizdi. Birkaç denemenin ardından bir kütüğün üzerine çöktüm. Duygularımı saklama konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım. Şu anda da kaygılarım beni yiyip bitiriyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Sence yarın neyle karşılaşacağız?"

Bana doğru döndü. Son kapışmamızda nefesi kesilmişti. Üzerindeki ince keten gömlek terden ıslandığı için hâlâ iyileşmekte olan yaralarıyla kaslı göğsüne yapışmıştı. Bataklıktan sürükleyerek çıkardığım kanlı bedenden çok daha farklı görünüyordu. Yine de dile getirmediği hatıralar bedenine satır satır işlenmişti. "En iyisini düşünmek istiyorum," diye cevap verdi. "Ama en kötüsüyle karşılaşacağımızdan kuşkulanıyorum." Bir durum tespiti yapıyormuş gibiydi.

Ona bakarken kaşlarımın arasında bir çizgi oluşmuştu. "Nasıl

bu kadar sakin kalabiliyorsun? Senin yerinde olsam..." Devamını getiremedim. Kelimeleri tam olarak bulamıyordum. Muhtemelen benzer bir şey yaşasaydım kendi öfkemde boğulurdum.

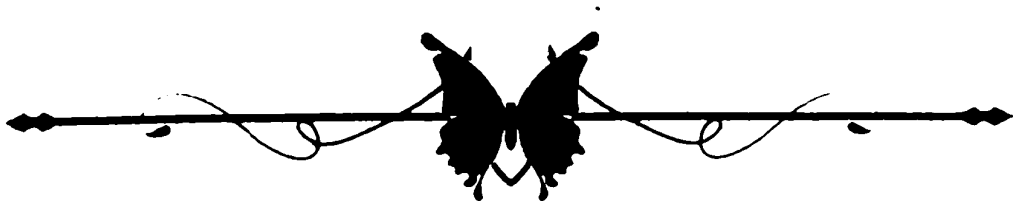
Caduan'ın yüz ifadesi sertleşti. "Sakin olduğumu da nereden çıkardın?"

Gözlerimi kırpıştırdığımda birden manzara değişti. Daha önce görmediğim için aptalın tekiydim. Caduan'ın hisleri sakinlik değil, tam aksine felç olmuş bir öfkeden oluşuyordu.

"Sakin değilim, Aefe," diyerek yaklaştı. Gözleri alev alevdi, çenesini sıkıyordu. "Kalbim ateşle kavruluyor."

BÖLÜM ON YEDİ

TISAANAH

Uyandığımda başım taş gibiydi.

Nura neredeyse iki gün boyunca uyuduğumu söylemişti. Hâlâ yeterince uyumamış gibi hissediyordum. Ama en azından artık sendelemeden ayağa kalkabiliyordum. Başım zonklasa ve midem hâlâ bulansa da sanırım içimi tamamen boşaltmıştım.

"Temizlenip giyin." Nura üniformamı yatağın üzerine attı. "Katılmamız gereken bir toplantı var. Bir savaş bitmiş olabilir fakat daha çok savaşmamız gerekiyor."

Sanki bilmiyormuşum gibi konuşuyordu.

İtiraz etmedim. Onunla tekrar buluştuğumda, Farlione evindeki kütüphaneye doğru gittik.

Threll lordlarının soğuk bir zarafete sahip mimarisiyle karşılaştırıldığında bile hayatım boyunca gördüğüm en çarpıcı odalardan biri olabilirdi. Aslında bütün Farlione evi güzeldi ama bu

oda bana çok daha büyük bir versiyonu olmasına rağmen Max'in kulübesini hatırlatıyordu. Kitaplarla ve ilginç eşyalarla dolu raflarıyla aynı kalabalık sıcaklığa sahipti. Acaba küçükken burada çok mu zaman geçirmişti? Onu kapalı kapıların ardındaki sohbetlerden saklanmak için elinde bir kitapla köşeye büzüşmüş halde hayal edebiliyordum.

Ancak bugün kimse kitaplara bakmıyordu. Odanın ortasındaki uzun masaya haritalar yayılmıştı. Zeryth masanın başında oturuyordu. Anserra, Eslyn ve Ariadnea da oradaydı. Diğerlerini tanımıyordum, elli ya da altmış yaşlarındaki beş kişiden ikisi Valtain'di. Hepsi omuzlarından sırtlarına sarkan kırmızı kuşaklar takmıştı.

Nura kulağıma sokularak, "Birlikler Konseyi," diye mırıldandı. "En azından ondan geriye kalanlar."

Merakım zirveye ulaşmış durumdaydı. Konsey hakkında bir şeyler okumuş ama üyeleriyle hiç tanışmamıştım. Birkaçını balo salonunda yakalamaya çalışmış olsam da bu bir ömür önce yaşanmış gibi hissettiriyordu. Buna rağmen belli ki bu insanlar beni tanıyordu. Odaya girdiğim anda bir çift göz bana dikilmişti. Oturduğum sırada bir sihrin zihnimi yokladığını hissedebiliyordum.

Düşüncelerimin önüne bir duvar örüp gözlerimi sola kaydırdım. Dalgalı gümüş renkli saçları olan bir Valtain piposunu tüttürerek beni merakla seyrediyordu. Nazikçe gülümseyip ne işler çevirdiğinin farkında olduğumu belirttiğimde samimi bir tatminle karşılık verdi.

Kendimi hâlâ berbat hissediyordum ama belli etmemeye dikkat ettim.

Zeryth bana bakarak, "Ah, evet," diye söze girdi. "Kurtarıcımız geldi." Bitkin görünüyordu. Gözlerinin altındaki halkalar iyice koyulaşmıştı. Sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini masada dolaştırdı. "Tanık olduğumuz üzere, Tisaanah sayesinde Kazaranlar teslim oldu. Geriliediler ama... sanırım her istediğimize sahip olamayız. Şimdiki sorumuz, sonrasında ne yapacağımız hakkında. Kuzeyde dağıtılması gereken çok sayıda şehir var. General Farlione halihazırda Antedale şehrini kuşatmakla

meşgul." Dudakları yine onaylamıyormuş gibi seğirdi. "Ama çok zamanımız olmadığını açıkça belirttim."

Max'in adını duymak kalbimin teklemesine yetmişti. Kuşatma... Acaba ne planlıyordu? Bir planı olduğundan emindim.

"Sonrasında güneydeki diğer şehirlere hareket edecek," diye devam etti Zeryth. "Burada da halledilmesi gereken bir sürü yer var," derken yine bana baktı. "Neyse ki, yine hep birlikte tanık olduğumuz üzere fazlasıyla... etkin kaynaklara sahibiz. Elimizden geleni ardımıza koymazsak işimiz kolay olacak. Bu doğrultuda hepinizden bir ricam var. Çoğunuzun Ara asilleriyle güçlü bağlantıları var. Onlara mektup yazıp ordularıyla destek vermelerini isteyin. Fethetmemiz gereken şehirler var ve bunu çok çabuk yapmalıyız."

Karşımdaki Valtain havaya duman üflerken çenesiyle masadaki haritayı işaret etti. "Bu söylediklerin büyük fedakârlık gerektiriyor, Zeryth. Planlarının bedeli çok yüksek." Ara aksanlarında çok iyi değildim ama kulağıma yabancı gelen kelimeler nedeniyle onun yerli olmayabileceği izlenimine kapıldım.

Zeryth ona kınayan gözlerle baktı. "Kazanamayacağımızı mı ima ediyorsun, Iya?"

"Tabii ki hayır. Kesinlikle kazanabilirsin." Sözleri özenle kullandığı dikkatimden kaçmamıştı. "Ama birlikler bir Ara kurumu olmak için kurulmamıştı. Herhangi bir millete özel değiller. Buna rağmen, Ara tahtını güvenceye almak için binlerce hayatı tehlikeye atıyorsun. Bu savaş bizim değil."

Zeryth'in dudakları seğirdi. "Bu meseleyi konuşup halletmiştik. Konuya daha faydalı katkı sağlayabilecek birileri var mı?"

Iya'nın sözü henüz bitmemişti. "Sen iyi misin, Zeryth? İyi görünmüyorsun."

Zeryth ona soğuk bir gülümsemeyle baktı. "Gayet iyi hissediyorum."

"Hmm." Adam sandalyesinde arkasına yaslandı. "Dediğim gibi... Bazı şeyler... bazı sihirler vardır ki, ödenmesi gereken bedele değmez."

Gözleri masaya dönerken bana mı takılmıştı?

"Her zamanki gibi görüşlerine saygı duyarım, sayın üye," dedi Zeryth. Sonra masadaki bir haritayı açtı. "Ama konuşmamız gereken daha önemli meseleler var. Yolumuz belli. Sadece nasıl bir strateji izleyeceğimizi çözmemiz gerekiyor."

TOPLANTI DÖRT SAAT sürdü. Bittiğinde başım çatlayacakmış gibi zonkluyordu. Gelecek önümde sonu gelmeyen korkunç bir dağ gibi yükseliyordu. Haritanın üzerine konan her yeni *X* işaretiyle zaferin getirdiği tatmin duygusu içimden silinip gitmişti.

Belki ilk savaşta en kötüden kaçabilmiştim ama tekrar, tekrar, tekrar savaşmam gerekecekti. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor, halihazırda öldürdüklerimin kanını ellerimde hissedebiliyordum. Toplantı sonunda nefes almakta zorlanmaya başlamıştım. Ancak sakin bir özgüven maskesi takınarak düşüncelerimi gizlemeyi başardım.

İlk ayrılan kişi Zeryth'ti. Ardından diğerleri gitti. Geride kalıp kütüphaneyi dolaştım. Her yer kitaplar, bitkiler ve arkeolojik eserlerle doluydu. Bütün beyaz duvarlar halılar ya da tablolarla kaplıydı.

Altın bir kaidenin üzerine kondurulmuş bir böcek sergisinin önünde durdum. Güveler, devasa örümcekler, kırkayaklar, parlak renkli kınkanatlılar... Aralarında dikkatimi çeken şey, soluk altın beneklerin süslediği kanatlarıyla küçük bir kelebekti. Kira'nın yıllar önce Max'e gösterdiği kelebeği hatırladım. *Bu kelebek koleksiyonun için fazla güzel*, demişti Max kız kardeşine. Sanki ben söylemişim gibi sözleri hâlâ aklımdaydı.

Acaba bu sergi Kira için mi hazırlanmıştı? Belki annesi ya da babası evde daha fazla böcek bulunmasının önüne geçmek istemişti.

"Atrivez kelebeği." Aksanlı sakin ses arkamdan gelmişti. "Çok güzel. Gerçi bütün sihre duyarlı yaratıklar gibi soyu tükendi." Döndüğümde Iya'nın bana doğru yaklaştığını gördüm. "Öldürülmelerinin imkânsız olduğu söylenirdi çünkü tehlikeyi sezme konusunda çok yetenekliydiler," diye ekledi.

Kaşlarım seğirdi. "Belki de bu kelebek o kadar başarılı değildi," dediğimde küçük bir kahkaha attı.

"Olabilir."

Kısa bir sessizlik olduğunda kaşlarının arasında küçük bir kırışıkla beni seyrettiğini fark ettim. "Threll'den gelenler nasıl?" diye sordu. "Yerleşebildiler mi?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Şaşkınlığım yüzüme yansımış olmalıydı ki, Iya kıkırdayarak konuşmaya devam etti. "Lütfen bunu ilk soran kişi olduğumu söyleme. Gerçi buna pek şaşırmazdım. Ara bencil bir yer."

Doğrusu kimse sığınmacıları, gizledikleri rahatsızlık duygusu dışında umursamıyordu. "Büyük bir değişim," diye cevap verdim. "En azından güvendeler. Yine de yardıma ihtiyacı olan bir sürü insan var."

"Birlikler onlara yardım edebilmen için senden yüksek bir bedel ödemeni istedi."

Cevap vermedim. Iya'nın kanımla imzaladığım anlaşmadan... Reshaye'den haberdar olup olmadığını bilmiyordum ama bakışları bildiğini belli ediyordu.

"Bir zamanlar kuruluş amaçlarına inanırdım," dedi Iya. "Kuleler nerede olduğu fark etmeksizin bütün uluslardan bağımsız bir kurum olarak dünyanın bütün hünercilerine destek verecekti. Belki bir zamanlar içeriden onları aynı amaca yöneltebileceğimi düşünmüşümdür. Ne yazık ki, artık yorgun ve tembelim. Yine de..." Başını hafifçe havaya kaldırdı. "Bunu denemeye can atan genç birini görmek güzel."

Beni cesaretlendirmeye çalışıyorsa bile zayıf bir çabaydı. Ama sakin ve tuhaf bir şekilde duygusuz ses tonuna rağmen samimi olduğunu hissedebiliyordum. "Benim gibiler her zaman savaşmak zorunda," dedim. "Başka hiçbir seçenek yokken, hızlı zafer rüyasını unutmak kolaydır."

Iya yine kıkırdadı. "Doğru söylüyorsun." Sonra cevap vermeme fırsat bırakmadan, sohbetimiz sona ermiş gibi hızla uzaklaştı.

ODAMA DÖNDÜĞÜMDE YASTIĞIMIN üzerinde bir mektup vardı. Kâğıtta kendiminki kadar iyi tanıdığım bir el yazısıyla var olan adımı görünce kalp atışlarım hızlandı. Yırtarcasına açıp okumaya başladım. Kendime rağmen... yaşanan her şeye rağmen gülümsüyordum. Yüreğim bir anda sıcaklıkla sarmalanmıştı.

Tisaanah,
İyi olduğun haberlerini bekliyorum, seni harika aptal.
Sevgiler,
Max

Aptal değildim. Sevgiler kısmının sonradan eklendiğini biliyordum. Max duygularını kelimelere dökmekte zorlanırdı. Komikti çünkü bu kelime sayfalarca bal dökülmüş cümlelerle dolu bir mektuptan çok daha değerliydi.

Üstelik Max'in sevgisini hissetmek her zaman kolaydı. Sevgisi teninin sıcaklığındaydı. Söylemesine gerek yoktu. Bir dokunuş... *Seni seviyorum.* Hınzır bir gülümseme... *Seni seviyorum.* Kaşlarının arasını kırıştıran bir endişe... *Seni seviyorum.*

Dünyanın iki ucundayken bile yazdıklarından ve yazmadıklarından içinden neler geçtiğini hissedebiliyordum. *Seni seviyorum, harika aptal.*

Parmaklarım kendiliğinden boynumdaki kelebek kolyesine gitti. Yüreğim sevgiyle ve arzuyla sızlıyordu. Yokluğu canımı yakan bir yara gibiydi.

Masaya gidip boş bir kâğıt alarak yazmaya başladım.

BÖLÜM ON SEKİZ

MAX

Şehrin etrafına barikat kurmuştuk. İçeri giren bütün yollara askerlerim konuşlanmıştı. Antedale şehri yüksek duvarları ve dar yollarıyla sıkışık bir şehirdi. Çiftçilik ya da hayvancılık alanları küçüktü. Bu yüzden gıda üretimlerinin büyük çoğunluğu sınırların dışındaki tarlada gerçekleşiyor, ardından şehre nakledilyordu.

Emri verdiğimde, "Amaç şehri aç bırakmaksa işe yaramayacak," dedi Essanie. "Kuşatma çok uzun sürer. Halkı hayatta tutmak için surların içinde yeterince yiyecek kaynağına sahipler."

Haksız değildi. Herkesi besleyebilecek tahıl depoları vardı. Evet, herkesi *besleyebilirlerdi* ama onları mutlu edemezlerdi. Antedale zengin bir şehirdi. Halkı kısa bir süreliğine bile olsa idareli geçinmeye alışık değildi. Buna bir de bu gönüllü askerlerin ailelerinden ayrılarak haftalarca soğukta boş boş beklemekten başka bir şey yapmayacakları gerçeği eklenince... İşte o zaman

moraller bozulmaya başlayacaktı. Böylece dikkatler yavaşça gevşeyecekti.

Fakat askerlerin çoğu Essanie ve Arith'in kaygısını paylaşıyordu. Her akşam harekete geçmek isteyen genç erkeklerin yakınmalarını dinliyordum.

Birasını başına dikerken, "Lanet olsun, iki saatte şehri yerle bir edebilirdik," diye homurdanıyordu biri. "Farlione'nin böylesine ödlek olacağı aklımın ucundan geçmemişti. O adam Sarlazai'nin fatihiydi!"

Aynen.

Her şeye rağmen beklemeye devam ettim. Çok geçmeden de bu bekleyişin meyvelerini toplamaya başladım. Uzaktan bile askerlerin dimdik durmak yerine dolaşmaya başladığı, azalan sayıları saklamaya çalışmalarına rağmen aralarındaki boşlukların açıldığı görülebiliyordu. Dikkatleri dağınıktı, yorgunlardı, üstelik sayıları giderek azalıyordu.

Mükemmel.

Özellikle illüzyon konusunda becerikli olan en güçlü Valtainleri toplamaları için Essanie ve Arith'i görevlendirdim. Oluşturulan otuz kişilik grup ihtiyaç duyduğumdan çok daha fazlasıydı.

Sabah erkenden harekete geçtik. Yoğun bir sis vardı. Bir kısmı Ara'nın bu bölgesi için doğaldı ama Valtain hünercilerimiz sisin yoğunluğunu arttırarak şehre kadar olan mesafeyi görünmez hale getirmişti. Şehri koruyan askerler sislerin içindeki gölgelerden ibaretti. Hava o kadar nemliydi ki, nefes almak bile can yakıyordu. Her şey neredeyse rahatsız edecek derecede ıslanmıştı.

Şafak vakti sessizdi. Şehir henüz uyanmamıştı.

Emir verdiğimde sessizlik çatırdadı. Çığlıklar yükseldi. Çok geçmeden çığlıklara metalin metale çarpma sesleri karıştı. Şimşek tozunun mavi-beyaz ışıkları her yerdeydi. Bu katliamın... bir bölgenin düşüşünün sesiydi.

Ses ana kapılardan gelmiyordu. Hayır, sesler şehrin *güney* kapılarındaydı.

Antedale askerleri panikle harekete geçti. Çoğunun çığlıkların ve gürültünün yoğunlaştığı güney kapılarına yöneldiğinden

emindim. Geriye kalanlar, silahlarına sımsıkı yapışmış halde sisin içinde görmeye çalışıyordu. Ama görmeyi başardıklarında yüzlerce gri siluet karşısında afallayacakları kesindi.

Sayımız onlardan çok fazlaydı. Adamlarım öldürmek yerine askerleri esir alabildi, bazılarını da teslim olmaya zorladı. Zaten savaşacak durumda değillerdi. Bu yüzden ellerimiz ceplerimizde ıslık çalarak ağırbaşlı bir resmi geçit yaparcasına şehre girdik.

Öldürücü darbelerden mümkün olduğunca kaçınılmasını emretmiştim. Biri boğazlarına kılıç dayamadığı sürece, askerlerim kılıçlarını rakibin boğazından uzak tutacaktı. Askerlerimden bazılarının bu emir karşısında fazlasıyla öfkelendiğini biliyordum.

Her halükârda sözlerime uyuldu ama Gridot'un doğu sınırındaki kalesine ilerlemeye başladığımızda ortalık biraz daha karıştı. Gridot'un özel askerleri çok daha acımasız ve yetenekliydi. Bu arada dikkatini dağıtmayı başardığımız askerler şehre geri koşmaya başlamıştı.

İşte o zaman mücadele kızıştı. Dar sokaklardan yüksek kaleye doğru ilerledik. Yolumuza çıkan adamlarla savaşmaktan başka çaremiz yoktu. Gridot'un sarayı Antedale'ye tepeden bakan yüksek bir kayalığın üzerine kondurulmuştu. İki dolambaçlı merdivenle kemerli altın kapıya ulaşılıyordu. Sarmal merdivenler İkiz Yılanlar olarak bilinirdi. Antedale'in çarpıcı ama korkunç bir mimari örneğiydi.

İlerlemek çok zordu. Yolumuza çıkanları kesip biçmekten başka çaremiz yoktu. Merdivenler o kadar dardı ki, en iyi koşullarda bile en fazla üç adamım omuz omuza durabiliyordu. Tabii kılıç sallamak gerektiğinde bu sayı bire iniyordu.

Bütün çabalarıma rağmen askerlerim gibi benim de parmaklarım, ellerim ve yüzüm kana bulanmıştı. Acımadan öldürmek istesem mızrağımı ateşe verip rakipleri merdivenden aşağı yuvarlardım, Valtain hünercilerin yarattığı rüzgâr lehimizeydi. Ama kurban vermek istemiyordum. O yüzden çok daha büyük çaba harcıyor, ikiye ayırdığım mızrağımı ateşe vermemek için uğraşırken boğazlar ve kalpler yerine bacaklarla kollara saldırıyordum. Bir daha hiç görmemeyi umduğum içimdeki asker tüm çabaları-

ma rağmen hayat bulmaya başlamıştı. Zaten çok geçmeden pek fazla şansım kalmadı. Rakibimiz acımasızdı. Ölüm kaçınılmazdı.

Savaş ve geçmişim bir aradaydı.

Merdivenlerin tepesine çıktığımızda muhtemelen bir iblise benziyordum. Her yerim kırmızıya boyanmıştı, ellerim ve silahım alev almıştı. Askerlerim de en az benim kadar korkutucuydu. Valtainlerin beyaz saçları kıpkırmızıydı. Üniformalarımız kan içindeydi. Kalenin kapısını iterek açtığımda ceviz ağacından kabartmalarda el izlerim kaldı.

İçerisi tekinsiz bir şekilde sessizdi.

Nöbetçiler mızraklarını doğrulttukları halde hiç kıpırdamıyorlardı.

Hizmetçiler ellerini önlerinde bağlamıştı, başlarını önlerine eğerek temkinli gözlerle bizi seyrediyordu.

Giriş çok güzeldi. Oradan bulutlu bir gökyüzünü andıran buzlu camdan tavanıyla taş ve gümüşten devasa bir salona geçiliyordu. İki görkemli merdiven salonun iki tarafından yükseliyor, dışarıdaki İkiz Yılanları taklit ediyordu.

Ani sessizlikte adım seslerim cilalı seramik zeminde kulakları sağır edercesine patlıyordu. Yavaşça ilerlerken elimi kaldırarak peşimdeki askerlere sessiz bir emir verdim.

Durun.

"Kral Zeryth Aldris, Lord Gridot'un ihanet suçlamasıyla teslim olmasını emrediyor," diye bildirdim. "Sadece onun için buradayız."

Sesim yankılanırken hizmetçiler ve nöbetçiler sessizce beni seyretmeye devam ediyordu.

"Teslim olursa şehirdeki herkesi rahat bırakırız," diye ekledim.

Lütfen, diye yakardım içimden sessizce. *Bu iş güzel bitsin.*

Cevap gelmedi.

Sonra ayak seslerini duydum. İkiz merdivenlerin gölgesinden bir adam çıktı. Güzel kıyafetler giymişti. Uzun boyluydu, dimdik yürüyordu ve düzgün bir sakalı vardı. "Maxantarius Farlione." Yaşı için sesi şaşırtıcı derecede gürdü. Üstelik beyaz sakalıyla

çelimsiz biri sayılabilirdi. Dimdik duruşuna yüzü asla ihanet etmiyordu, sadece gözlerinden ateş püskürtüyordu. "Dedikoduları duymuştum ama kuşkuyla yaklaştığımı itiraf etmeliyim. Maxantarius Farlione gerçekten de ipeklere sarınmış bir sokak sıçanının taht derdi için emekliliğe ara vermiş." Dilini şaklattı. "Büyük hayal kırıklığı."

"Bunu tek düşünen sen değilsin," diyerek yavaşça içeriyi dolduran kana bulanmış askerlerimi başımla işaret ettim. "Bence köşeye sıkıştın."

"Bence de öyle."

"Niyetim öldürmek değil. Aslında buradan çıkıp gitmeyi çok isteriz. Bizimle gelirsen, seve seve buradan gideriz."

Gridot kıkırdadı. "Babanı iyi tanırdım, biliyor musun?" diye karşılık verdi. "Şerefli bir adamdı."

Çenemi göğsüme indirdim. "Öyleydi."

Yaşlı adam uzun ve yumuşak adımlarla yaklaşmaya başladığında gerildim.

"Belki de bunu görmeye ömrünün yetmemiş olması daha iyidir."

"Adamlarını öldürme ya da şehrini yok etme niyetinde değilim, Gridot. Özellikle de seni öldürmeyi hiç istemiyorum."

Aramızda sadece birkaç adımlık mesafe kalmıştı. Sessiz kahkahasıyla gözleri kırıştı. "Peki prangayı takıp beni başkente sürüklediğinde Aldris sence bana ne yapacak?"

Hızlanan kalp atışlarıma dehşet ekleniyordu. Adamın bir elinin ceketinin cebinde olduğunu fark ettim. Sakin görünen gözlerindeki kıvılcımları çok iyi tanıyordum. "Kendisi mantıklı bir adam," derken yalanım asit gibi dilimi yakıyordu.

Gridot dudaklarını büküp acı bir kahkaha attı. "Sahte bir kralın önünde diz çökmektense bir savaş kahramanının elinde ölmeyi tercih ederim," dedi tükürürcesine.

Kalbim sızlıyordu.

Her şey çok hızlı gelişti. Yaşanmasından korktuğum şey gerçekleşiyordu.

Gridot'un cebinden çıkardığı elinde bir hançer vardı. Usta-

ca üzerime atıldı. Boğazımı kesebilecek kadar hızlı ve hayranlık uyandırıcı bir hamle yapmıştı. Eğilmesem omzumdan kanlar boşalabilirdi. Ama yaşlı bir adam olduğunu kendisi de biliyordu. Becerikli hamlesi uygun bir hareketle engellenebilirdi. Zaten başka çarem yoktu. Silahım yan tarafına saplanınca yere yığıldı.

Hemen şifacıları çağırdım ama Gridot saniyeler içinde dünyadan göçüp gitti. Ölürken kıpkırmızı dişleriyle bana gülümsüyordu.

SADECE BİRKAÇ GÜN kaldık. Şehri teslim edeceğimiz birliği bekliyorduk. O akşam kampa döndüğümde, Moth hayalet görmüş gibi yüzüme bakıyordu. Muhtemelen hayalete benziyordum. Yorgundum, şakaklarım zonkluyordu ve göğsümde çok daha derin bir sızı vardı. Çocuğun dehşet içindeki kocaman gözlerine bakarak, "*Zafer* işte böyle bir şey," dedim. "Hâlâ burada olmak istiyor musun?"

Cevap vermek yerine istediğim bezi ve envanter listesini uzatıp konuşmadan çıktı.

Zeryth elbette sonuçtan çok memnundu. Gerçi mektubunda *işi uzattığım halde* memnun olduğunu belirtmeden edememişti. Ama ben yeterince uzattığımdan emin değildim. Bütün kaynaklarımızı yaralıları iyileştirmeye adadım. Arith ve Essanie'nin birliklerini ölülerin kayıtlarını tutmakla görevlendirdim.

"İki kere kontrol ettim," dedi Essanie. Son listeyi uzatırken biraz şaşkındı.

Elli dört.

Gridot dahil sadece elli dört kişi ölmüştü. Bazıları İkiz Yılanlardan düşerek ölmüştü, iki tanesi kazara ağır kılıç darbesi almıştı, biri illüzyonu fark edip aceleyle savaşa geri dönerken surlardan düşmüştü.

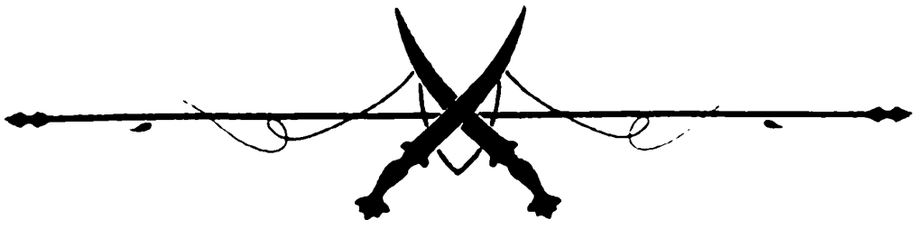
Bu kadar çok askerin dahil olduğu bir savaşta inanılmaz derecede az bir sayıydı.

"İnanılmaz," dedi Essanie başını iki yana sallayarak.

Parşömeni masaya atarken uyuşmuş hissediyordum. "Öyle," dedim. "İnanılmaz."

BÖLÜM ON DOKUZ

AEFE

Sazlık Bölgesi'ne vardığımızda artık alacakaranlık çökmüştü. Yerleşim birimi, uçsuz bucaksız bataklıkları ve hiç eksik olmayan yoğun sisiyle meşhur güney adalarıyla komşu olan kayalık bir yere kurulmuştu. Buraya sadece bir kez, çocukluk yıllarımda gelmiştim. Tek hatırlayabildiğim şey sisti. Sidneelerin görüş yeteneğine pek ihtiyaçları yoktu. Sonuçta yaşadığımız yer genellikle karanlık ve loş olurdu. Ama sis insanın ciğerlerine sinen gizemli bir şeydi. Hayali canavarların korkusuyla annemin eteğine yapıştığımı hatırlıyordum.

Tabii bu onlarca yıl önceydi. Artık o küçük kızın hayal bile edemeyeceği kadar yetenekli bir askerdim. Yine de aynı dehşeti tekrar içimde hissediyordum.

Etraf çok sessizdi.

Sazlık Bölgesi, üzerleri karmaşık bakır işlemeler ve gri-yeşil sarmaşıklarla kaplı gri taşlardan yapılmış bir surla çevriliydi. Gi-

rişe giden yollar çizmelerime sızacak kadar suyla kaplıydı. Uzun sazlar yolun iki tarafında yükseliyor, mesafeyi sarı ve yeşilden oluşan devasa bir düzlüğe dönüştürüyordu. Güneyde cam gibi parlayan durgun akarsu sisin içinde kayboluyordu. Her şeyin ortasında, sarmaşıklarla kaplı demirden iki kule vardı. Görüntüleri tüylerimi diken diken etmişti.

İyice yaklaştığımızda, "Çok benzer," dedi Siobhan sessizce. "Saldırıdan sonra girdiğimiz Taş Bölgesi'ne benziyor. Aynı sessizlik."

Omzumun üzerinden Caduan'a göz attım, gözleri uzaklara dalmıştı. "Çok geç kaldık," dedi usulca.

"Bunu bilemeyiz," diye atıldı Ashraia. Alçak bir tonda konuşmaya çalışıyor olsa da sesi kulaklarımızda patlıyordu. "Sazlık Bölgesi sessizliğiyle bilinir. Taş Bölgesi'nde yaşananları duyduktan sonra saklanmış olabilirler."

Grubun lideri Ishqa bize doğru döndü, yüzünde kasvetli bir ifade vardı.

"Bence Ashraia'yla uçup surların arkasında hareket olup olmadığını kontrol etmelisiniz," dedim.

"Evet," diyerek onayladı. Ashraia'yla bakıştıktan sonra dönüştüler.

Onlara bakmak kabalıktı ama gözümü alamıyordum. Dönüşmeleri sadece birkaç saniye sürmüştü. Bir duman dalgası etraflarını sarmış, duman dağılırken Ishqa ve Ashraia birer kuşa dönüşmüştü. Şampanya rengi ışıldayan tüyleri, delici sarı gözleri ve bembeyaz yüzüyle, Ishqa altın rengi harika bir baykuştu. Ashraia ise siyah-kahverengi tüylere sahip kocaman bir kartaldı. Yara izleri ve gözlerindeki aksi kıvılcımlar olduğu gibi duruyordu.

Ishqa'nın baykuş gözlerinden ne demeye çalıştığını anlayabiliyordum.

Bekleyin. Göreceğiz.

Güçlü kanatlarını açarak aniden havalandılar. Güzellikleri nefes kesiyordu. Böylesi bir zarafeti, kaba ve lanetli sihrimle asla kazanamazdım.

İkisi süt beyazı gökyüzünde kayboldu, geride kalıp beklemek

işkence gibiydi. Caduan surlara yaklaşıp avucunu taşa bastırdı. Sonra başını eğip alnını tuzlu kayaya yasladı.

"Ne?" diye sordum.

"Bazen dinlersek toprak bizimle konuşur," diye mırıldandı. "Ama hiçbir şey duymuyorum."

Ishqa ve Ashraia geri dönüp zarifçe eski hallerine dönüştüler. Pençelerini sürttükleri suyun yüzeyi neredeyse bozulmamıştı. Ne yazık ki, gördüklerime hayran kalacak zamanım yoktu. Üstelik yüz ifadelerini görünce kalbim tekledi.

"Boş," dedi Ishqa usulca.

"Balıkçıl kuşlar dışında tek bir insan yok," derken Ashraia'nın çenesi kasılıyordu. "Daha hızlı gelmeliydik."

Tırnaklarımı avucumda hissettim. Haklıydı. Daha erken harekete geçmeliydik. "İnsanlar mı?" diyebildim.

"Bilemem." Ishqa başını iki yana salladı. "Mantıken insanlar olabilir ama..." Tekrar şehrin girişine baktı. "İçeri girip yakından görmemiz gerekiyor."

"Kurtulanlar olabilir," dedi Siobhan.

Caduan kapılara doğru yürüdü. "Kurtulan yok. Ama bazı cevapları bulabiliriz."

Paslı parmaklıkları kavradım. "Şunu açmama yardım edin."

İKİ GRUBA AYRILDIĞIMIZDA Ishqa'yla kaldım. Siobhan, Ashraia ve Caduan da kıyı tarafına yönelmişti.

Ishqa'nın peşinden giderken Sidnee kulaklarım sazlıkların suda yarattığı her dalgalanmayı duyabiliyordu. Nemden ıslanan altın rengi omuz kasları gergindi. Normalde kınında tuttuğu kılıcını eline almıştı. İki omzunun arasında birbirine paralel iki simetrik yara izi olduğunu fark ettim.

Sazlık Bölgesi dikeyden ziyade yatay inşa edilmişti. Binalar bataklık suyundan korunmak için kazıklar üzerinde dengelenmişti. Bir süre sonra dizlerimize kadar suyun içindeydik. Patikalar taş merdivenlere, yosun kaplı korkulukların koruduğu yollara

dönüştü. Önce ahşap ve yosundan yapılmış küçük evlerle karşılaştık. Şehir merkezine yaklaştıkça, daha büyük ve süslü evler sislerin içinde yükseliyordu.

Her yer fazlasıyla sessizdi.

"Ceset gördünüz mü?" diye sordum alçak sesle.

"Hayır, görmedik."

"O zaman belki kaçmışlardır."

"Olabilir." Ses tonu aksini söylüyordu.

Her yer ölüm kokuyordu.

Küçük evler boştu. Bazıları darmadağındı. Kırık tabaklar yerlerdeydi, yataklar sökülmüş, kitaplıklar devrilmişti. Diğerlerine sanki hiç dokunulmamıştı. Hiçbirinde bir zamanlar birilerinin yaşadığına dair bir iz yoktu.

İleride Sazlık Bölgesi'nin merkezi yükseliyordu.

Bu binalar ahşap yerine demir ve taştan inşa edilmişti. Tam ortada kıpkırmızı çiçekleriyle uzun bambuların çevrelediği tapınak vardı, yosun kaplı sivri metal kuleleriyle göğe uzanan tek yapıydı. Bambular o kadar uzundu ki, çiçekleri sise karışıp rüzgârda kanlı kelebekler gibi kıpırdanıyordu.

Girişe geldiğimizde taşa dokundum, sonra parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. Tadı midemi altüst ediyordu.

"Ne?" diye sordu Ishqa. Yüz ifademi görmüştü. "Ne hissediyorsun?"

"Bilmiyorum. Görünüşte sorun yokmuş gibi ama derinlerde bir şey..."

"Ne?"

"Sadece... büyük bir terslik var." Bıçaklarımı çıkardım. "Hazır ol."

Ishqa başını eğip tapınağın kapısını açarken kılıcını sımsıkı kavradı.

Daha önce Sazlık tapınaklarına hiç girmemiştim. Bir labirent gibi inşa edilmişti. Dar koridorların zarifçe oyulmuş taş duvarlarındaki halılar rüzgârla tembelce salınıyordu. Kenarlardan bataklık suyu akıyor, zemin bazen taştan nilüferler gibi yumuşuyordu. Normal şartlar altında başımızın üzerindeki kemerlerde sallanan

tören fenerleriyle aydınlatılıyordu. Tüm bu karmaşanın, güzel ve unutulmaz görüneceğini hayal edebiliyordum. Şimdiyse sadece tehlikeli geliyordu. Arkasına saklanılacak o kadar çok köşe, iz kaybettirecek o kadar çok kıvrım vardı ki...

Sesi duyduğumuzda tapınağın iyice içlerindeydik. Bir kadının korku dolu hıçkırığıydı. Ne dediğini anlayamayacağımız kadar uzaktı.

Ishqa'yla olduğumuz yerde donakaldık. Adam tek bir işe odaklanmış gibi kaskatı kesilmişti.

"Kurtulanlar var," diye fısıldadım ama Ishqa çoktan harekete geçmişti.

Bir koridordan koşup köşeyi döndük, sonra başka bir köşeden kıvrıldık, sonunda...

"*Onları almayın..!*"

Bu sefer ne dediğini anlamıştım. Dehşetin karıştığı Sazlık aksanıyla kulağıma yabancı geliyordu. Üstelik seste bir şey daha vardı. Su gibi akışkan, rüzgâr kadar uçucuydu.

Başka bir köşeyi döndüğümüzde onu gördük. Koridorun sonundaki kişinin sırtı dönüktü. Ördüğü uzun saçlarından, incecik şifon eteğinden ve zarif hatlarından bir kadın olduğunu görebiliyordum. Diz çökmüş, öne doğru eğilmişti. Yaklaştıkça öne eğilme açısının midemi altüst edecek kadar *tuhaf* olduğunu fark ettim. Omurgası resmen bükülmüştü, omuzları doğal olamayacak bir şekilde çarpıktı.

"Onları almayın..! Onları almayın..!"

"Leydim..." diye seslendi Ishqa.

"Onları almayın...!"

Harekete geçtiğini görmedim bile. Yerde diz çökmüş dururken kaşla göz arasında üzerimize atıldığında katıksız bir dehşetle donakaldım.

Kadının *yüzü* yoktu.

Başta bunun bir tür illüzyon olduğunu düşündüm. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, hareketleri bulanık lekelerden ibaretti. Yüzünün olması gereken yerde somut bir çehre yerine tuhaf bir sis yumağı vardı, o yüzden ona odaklanamıyordum.

Gerçi durup bunu deneyecek kadar zamanım yoktu.

"Dur!" diye emretti Ishqa. "Buraya..." Daha sözleri bitmeden çığlıklar atan kadın ince uzun kollarıyla üzerimizdeydi. Adamın saldırıyı karşılaması çok güzeldi. Ben toprağı eşeleyerek yeryüzüne çıkan bir yaratıktan farksızdım, Ishqa ise sanki cilalı taştan oyulmuştu. Tek bir darbesiyle kadını yere yapışırdı.

Öyle olmalıydı.

Yüzüme sıcak kan sıçrayınca irkildim. Fark etmem birkaç saniyemi aldı.

Kadın durmamış, Ishqa'nın kılıcının *içinden* geçmişti. "Onları almayın..!" Kelimeler, ezberlenmiş gibi aynı ses tonuyla tekrarlanıyordu.

Bu sefer bana saldırdığında içimden küfrederek tam zamanında eğildim. Bıçaklarımdan biri karnına saplanırken diğeri omzunu sıyırdı. Daha doğrusu bıçaklar içinden geçip gitti ama metalin eti kesmesi gibi bir his yoktu. Direnç tuhaf bir şekilde zayıftı. Sanki yarı çürümüş bir eti ya da kurtların paramparça ettiği bir geyiği kesiyordum.

Bana dokunduğunda... Yoğun bir acıyla ciğerlerimin büzüştüğünü hissederek geri sıçradım.

Olmayan tuhaf gözlerini bana dikmişti. Atıldığında düştüm. Ishqa fırsatı değerlendirip dans edercesine kılıcını kadına... yaratığa tekrar indirdi ama etki etmedi. *Mathira* adına, o kadar hızlıydı ki... Bir hışımla dönüp yanımdaki adama uzandı.

"*Onları almayın..!*"

Kılıç saplandığında kanımı donduran bir cıyaklamayla Ishqa'nın kolunu tuttu. Adamın kasılan çenesinden çektiği acıyı görebiliyordum. Pençe gibi eller çıplak omuzlarda kanlı kesikler açıyordu.

Bu sefer fırsatı değerlendiren ben oldum. Hançerlerimi sırtına saplayıp yanlara çektim. Kemik ve etin direncini hissetmeliydim ama kolayca kesildi. Bir an için Ishqa'ya tutunarak öylece kaldı. Artık baş edemeyeceğimiz bir şeyle uğraştığımızı düşünmeye başlamıştım ki, aniden insana ait olamayacak bir ulumayla çığlık attı. Kayalıklarda esen rüzgârın ıslığına benziyordu.

Onları almayın, onları almayın, onları almayın...

Ses tonu değişmedi ama kelimeler yankılara dönüşüp dağılmaya başlamıştı. Sonunda yaratık yere yığıldı. Kıpırdamazken daha da tuhaf görünüyordu. Yakından bakmak için küfrederek eğildiğimde...

Bir cıyaklama duyuldu. Sonra bir başkası. Uzaklardaydı.

Ishqa'yla bakıştık. İkimiz de telaşlanmıştık. "Başkaları var," dedim nefes nefese. Başını ciddiyetle salladıktan sonra bir şey konuşmadan koşarak tapınaktan çıktık. Ishqa bizi yanlış bir yöne götürmek üzereyken, "Buradan!" diye bağırarak kolunu tutup çektim.

Dışarıdaki nemli hava bizi bir duvar gibi karşıladı. Sanki sis birkaç dakika öncesinden çok daha yoğun, sıcak ve ıslaktı. Tapınağın ana kapısından yola fırladığımızda her yer tekinsiz bir sessizliğe gömülmüş haldeydi. Üzerinden atladığımız taş blokların altındaki su siyah cama benziyordu.

Yavaşlayarak durdum ve kulaklarımı havaya diktim. Bir şey duyamıyordum. "Belki de yanlış duyduk," diye mırıldandım.

"Hayır." Ishqa gözleriyle ufku taradı. Tabii ki göklere bakacaktı. Ama ben aşağı... üzerinde durduğumuz taşlara ve etrafımızdaki suya baktım. Durgun su aynadan farksızdı. Yüzümü görebiliyordum.

Kendi yüzümü...

Birden...

Dehşet boğazımı yakıyordu. "Ishqa," diye fısıldadım. "Burada..."

Suyun yüzeyinde yüzlerce cansız Fey gözü aynı anda açıldı. Sudan fırladıklarında bıçaklarıma daha yeni uzanmıştım. Saniyeler içinde üzerimizdeydiler. Ishqa'yla tek yapabildiğimiz beceriksizce karşı koymaktı. Kanları yüzüme sıçrıyordu. Bu bile tuhaftı çünkü kanları canlı eflatun renkte değil, tam aksine iğrenç kokulu bir süt beyaz tonundaydı.

Arkamda bir ses duyduğumda göz ucuyla altının ışıltısını fark ettim. Ishqa'nın kanatları, eğri büğrü gölgelerin dünyasında kusursuz bir güzellikle açılmıştı. Bir taraftan kılıcını savururken

elini uzattı. Bir şey söylemesi gerekmiyordu. İkimiz de buradan kaçmaktan başka çaremiz olmadığını biliyorduk.

Tam o sırada yaratıklardan biri sol kanadını yakalayınca mide bulandıran bir çatırtı koptu. Ishqa iki büklüm bir şekilde kaldı. Yaratığı hançerlerimle ikiye bölerek bataklığa geri gönderdim. Ishqa'nın korkunç bir açıyla sallanan kanadı artık bize fayda sağlamayacaktı.

İçimden küfrederek başka bir yaratığın kafasını uçurdum. Süt rengi kanlar yüzünden hançerlerim parmaklarımdan kayıyor, ellerim zehre bulanmış gibi sızlıyordu. Yan tarafıma keskin bir acı saplanmıştı. Başka bir yaratık sivri tırnaklarını etime geçirmişti. Ayrıca tam o anda arkamda biri daha belirmişti.

Sayıları çok fazlaydı. *Haddinden de fazla.* Ishqa'yla sırt sırta vermiştik. Kurtulamayacaktık. Artık kurtların yediği cesetlerden farksızdık. Burada ölecektik.

Ishqa sertçe, "Surlara kadar savaşarak gerileyeceğiz," diye emretti. "Bu tek şansımız."

Şans olduğu pek söylenemezdi. Yaratıklar her yanımızı sarmıştı. Şehir kapılarına asla ulaşamazdık.

Birden kasvetle bir şeyi fark ettim. Böyle savaşamazdık. Ama ben... istemesem de bundan çok daha fazlasını yapabilirdim. En azından, ne olduğumu Ishqa'nın görmesini hiç istemiyordum.

Ishqa nefes nefese, "Aefe?" diye seslendi.

Kurtulabilirdik ama bunun için en çirkin yanımı göstermem gerekiyordu.

"Bana güven," diyerek hançerlerimi yaratığın gözlerine sapladım ve kazandığım tek bir saniye sayesinde dönüp dişlerimi Ishqa'nın bileğine geçirdim. Kolunu geri çekmeye çalışırken dudaklarından dökülenler muhtemelen Wyshraj küfrüydü. Bırakmadım. Dişlerim etine saplanmıştı, sıcak kanı dilimdeydi. Hepsini yuttum.

Bir yudum. İki yudum.

Fazla vaktim yoktu. Bu kadarı yetmek zorundaydı. Bileğini bırakıp tekrar yaratıklara döndüm ve bu kadarının yetmesi için içimden dualar ettim.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye çıkıştı Ishqa.

Pençeler sol omzumu parçalıyordu. Sağ bileğimde başka tırnaklar hissettim.

Ishqa boğazıma saldıran yaratığı son anda engelledi.

Bekledim.

Sonra içimde tanıdık olmadığım bir sihir fokurdamaya başladı.

Ishqa'nın sihri.

Lanetim en büyük utancımdı. Başkalarının sihrini çalma yeteneğim, korkunç bir lütuftu. Bunu o kadar pis ve utanç verici buluyordum ki, nasıl kullanacağımı bile bilmiyordum. Bedenimi değiştirmek bir yana, bana yabancı olan bir sihri hiç kullanmamıştım.

Hayal ettiğim kanatları hissettim. Yavaşça açtığımda büyük bir rahatlama geldi. Sadece canımın bu kadar *yanacağı* aklımın ucundan bile geçmemişti. Sanki sırtım yarılmıştı.

Ishqa tam o anda ne yaptığımı anladı. Göz ucuyla savaşırken bile yüz ifadesinden anladığını seçebiliyordum. Şükürler olsun ki, duruma ne şaşırdı ne de iğrendiğini gösterdi. Fırsat bulduğunda deri zırhımın sırtına iki tane kesik attı, sonra dönüp hızla başka bir saldırıyı karşıladı. Kanatlarımı özgür bırakmıştı.

"Önce iskelet," diye bağırdı savaşırken. "Kemikler, sonra et, en son tüyler." Basitçe anlatmıştı ama sırtımdaki değişim ağır ve tuhaftı.

Boğulurcasına sordum. "Nasıl..."

"Sadece alabildiğine aç. Henüz yeterince büyük değiller."

Yaratıklar yeni çıkan kanatlarıma saldırırken canım yanıyordu.

"Henüz değil, Aefe."

"Ama..."

"*Henüz değil.*"

Zaman yoktu. Başka çaremiz yoktu. Her yanımız sarılmıştı. Bütün gücümle zorladığımda kemikler *çatırdıyordu.*

"Şimdi!" diye bağırdı Ishqa.

Kollarımı omuzlarına kenetledim. Henüz alışamadığım kanatların bizi havalandırmaya yeteceğini düşündüm, umdum, *dua* ettim.

Ishqa da yaralı olmasına rağmen kanatlarını zorladı.

O kadar büyük bir acı çekiyordum ki, bize uzanan kolların altımızda kaldığını görene kadar havalandığımızın farkına bile varamadım.

"Odaklan, Aefe. Dengede kal. Hafifçe sola yat." Ishqa'nın kolları belimi sıkıca sarmıştı. Birbirimizi destekliyorduk, kanatlarımız birbirine dolanıyordu. Kaslarım yanıyordu. Havada süzülüşümüzün hiçbir zarif yanı yoktu.

"Devam et," dedi Ishqa. "Surlara az kaldı."

Gözlerim kararmaya başlamıştı. Düşmeye başladığımızın farkındaydım.

"Aefe!"

Surlar yaklaştı. Ishqa bizi havada tutmak için kalan gücüyle kanat çırparken savrulduk. Son gördüğüm şey, yerin bize doğru hızla yaklaştığıydı.

Sonrası yoktu.

BİRİ KORKUNÇ ÇIĞLIKLAR atıyordu. Eller üzerimde, sırtımdaydı. Tanrılar aşkına, sırtım çok fenaydı. Sanki içimden bir şeyler sökülüyor ya da zorla içime sokuluyordu. Belki ikisi birdendi.

Puslar içinde kız kardeşimin üzerime eğildiğini gördüm.

Mükemmel kız kardeşim böyle bir yerde olmamalıydı.

"Uyutun," diyordu biri. "O... böyle kalamaz."

Gözlerimi kırpıştırdım. Bana bakan kişi kardeşim değil, endişeli yüz ifadesiyle Siobhan'dı.

Birden çığlıkların bana ait olduğunu fark ettim.

"Kalamaz," dedi başka biri. "Bu yüzden uyanık kalması gerekiyor."

Uyanık? Hayır. Öldüğümden emindim. Yere çarpınca muhtemelen binlerce parçaya bölünmüştüm.

"Aefe... Aefe, bana bak!" Çenemi tutan parmaklar Ishqa'nındı. Arkasında gün ışığı solmak üzereydi. "Böyle kalamazsın. Anladın mı? Dönüşmen gerekiyor."

Nasıl yapacağımı bilmiyorum, demeye çalıştım.

"Kanatlar bir parçan. Onları ciğerlerine bir nefes çeker gibi içine alman gerekiyor."

"Yapamıyorum," dedim boğulurcasına.

Parmaklarım sıcacık parmaklarla kenetlendi. Caduan bana bakıyordu. Dokunuşu tıpkı evde hissettiğim gibi güven veriyordu. "Yapabilirsin," dedi. "Yapmalısın." Bir gerçekten bahsediyormuş gibi konuşuyordu.

İnanmaya karar verdim. Acı adeta iç organlarımı parçalıyordu. Çatırtılar duyarken Caduan'ın sımsıkı tuttuğu parmaklarım titriyordu. "Yapamam," diye hıçkırdım. "Yapamam, yapamam..."

"*Yapabilirsin*," diye tekrarladı kararlı bir sesle.

Ölecektim.

Bir kez daha derin bir nefes alıp kasıldım. Çığlıklar boğazımı parçalayacaktı.

ÇATIRT...

Gözlerim kararırken sırtımı yoklayan elleri hissedebiliyordum.

"İşte..." diyen Siobhan endişeyle gülümsedi. "Başardın, Aefe."

Karanlık beni yuttu.

BÖLÜM YİRMİ

TISAANAH

Savaşın sıradan olduğunu söylemenin tuhaf olduğunu düşünüyordum ama çatışmalar yağmurun ıslattığı parke taşlarının arasından akan kan gibiydi.

Geri çekilen Kazaranlar, kayalıkları deviren ve taşı kana bulayan Zeryth'in yabancı cadısıyla ilgili nefes nefese dedikoduları yanlarında götürmüşlerdi. Bir gecede meşhur olmuştum.

Buna seviniyordum. O fısıltılar en önemli silahım olacaktı. Zeryth bir an önce kazanmak istiyordu. Onun adına savaşmaktan başka çarem yoktu. Elimden gelen tek şey, bunu *nasıl* yapacağıma karar vermekti. İnsanları öldürebilir ya da gözlerini kamaştırabilirdim.

Hepsi Korvius'la yakın akraba olan altı bölgeyi daha ele geçirmemiz gerekiyordu. Yola tekrar çıktığımızda kimseye fark ettirmemeye çalışarak sürekli çalılıklara kustum. Beni hasta eden

şey Reshaye'nin sihri değildi, bozulan sinirlerim yüzünden midem bulanıyordu.

Reshaye bir işlemeyi inceliyormuş gibi kaygılarımın farkına varmayı başarmıştı.

Yapabileceklerinden niye bu kadar korkuyorsun? diye fısıldadı kafası karışmış gibi.

Korkmuyorum, dedim. *Sadece daha iyisini yapabileceğimize inanıyorum. Yok etmek o kadar kolay değil.*

Yetersiz bir cevaptı. Buna rağmen, Reshaye'nin düşüncelere daldığını hissedebiliyordum.

Bir sonraki şehre varmadan önceki gece Sammerin'i kimsenin bizi duyamayacağı bir köşeye çektim. "Yarın kontrolü kaybedersem, beni durdurmak için elinden geleni yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

Bana ciddiyetle uzun uzun baktıktan sonra kasvetle başını salladı. "Tamam."

"Bana söz ver, Sammerin."

Elini omzuma koydu. "Söz veriyorum." Bir yemin eder gibi konuştuğu için ona minnettardım.

Bu konuşma her saldırı öncesinde yaptığımız bir ritüel haline gelecekti. Şafak sökmeden yanına gidecek, bir kez daha söz vermesini isteyecektim. O da her seferinde söz verecekti.

Ama elinden geleni yapmasına gerek kalmadı.

Bütün şehirlere tam olarak neler yapabileceğimi gösterdim. Gösterilerim güçlerini kırıp geçiyordu. En sert kayaları deviriyor, *duvarlarınızı kâğıt gibi yırtarım* anlamında hamleler yapıyordum. Denizin koruduğu bir bölgede *hepsini yutabileceğimi göstermek* için dalgaları on, yirmi, elli adım yükseklere çıkarmıştım. Dağları sarsmış, tarlaları kurutmuş, gökyüzünü duman ve sinsi gözlerle doldurmuştum.

Her hedefe *cehennemi* göstermiştim.

En azından, gösteriyormuş gibi yapmıştım.

Bazıları tamamen bir illüzyondu. Zeryth'in dövüşten önce verdiği küçük şişelerle Eslyn de bana destek oluyor, sihrimi güçlendirmek için *stratagram*'lar çiziyor, dikkatim dağıldığında

beni koruyordu. Zeryth'in sağladığı güç ve onun yardımı olmadan hiçbirini yapamazdım. Her seferinde kırılma noktasına çok yaklaşıyordum; her seferinde derim, kaslarım ve kanım yanıyordu. Her seferinde Reshaye pençeleriyle daha fazla güç için çırpınıyordu. Kontrolü kaybetmem pamuk ipliğine bağlıydı. Her gösteride daha çok savaşıyor, daha derinleri deşiyor, kendimden çok daha fazlasını veriyordum. Bazen aşağı baktığımda etrafa ölüm saçıyormuşum gibi ayağımın altındaki toprağın çürümeye başladığını görüyordum. Bazen kollarımda oluşan karanlığın saniyeler içinde damarlarıma yayıldığını görebiliyordum.

Her seferinde Reshaye'ye daha çok teslim oluyordum.

Buraya kadar. Bu sefer yenik düşeceğim.

Ancak tam işimin bittiğini düşünmeye başladığımda rakip teslim oluyordu.

Savaşlar kansız geçiyor değildi. Yüzlerce yerine birkaç düzine ceset vardı. Bazen de sayı binler yerine yüzler oluyordu ama ordular çarpışmaya devam ediyordu.

Ben de artık bir hedeftim. Hedef olan birinin öldürmeden hayatta kalması mümkün değildi.

Keşke sihrimle çürüttüğüm bütün yüzleri hatırlayabilseydim. Ancak kontrolü elden bırakmamak için panikle çırpınırken hepsi zihnimden hızla silinip gidiyordu. Bazen bu ölümler, Reshaye'nin açgözlülüğünü sınırda tutan tek şey oluyordu.

Yine de o çürüyen yüzleri rüyamda görüyordum.

Günlerce rüyama girmeye devam etmişlerdi.

Reshaye giderek huzursuzlanıyor olsa da artık çok daha geride duruyordu. Performansımız gücünü tükettiğinden çoğu gün fısıltısını bile duyamıyordum. Ama geceleri rüyalarımız birbirine dolaşıyordu. Tuhaf rüyalarım çok canlıydı. Kör eden beyaz ve ihanet rüyaları görüyordum. Rüyamdaki Reshaye, tıpkı Mikov Konağı'nda gördüğüm gibi sihrin en derin katmanlarındaydı. Üstelik sanki biri bana ulaşmaya çalışıyordu, nedenini anlayamadığım bir şekilde beni en çok korkutan şey buydu.

Savaşlarımız meyvelerini veriyordu. Herkesin güçten başka bir şey görmemesi konusunda özenli davranıyordum ama odama

çekildiğim anda yatağa yığılıyordum. Hastalık her seferinde biraz daha kötüleşiyordu. Derinleri eştikçe, mücadelenin bedelini daha ağır ödüyordum.

Nura hep yanımdaydı. Kusarken saçlarımı tutuyor ya da ağzıma su damlatıyordu. Bunları yapmasını hiç istememiştim. Hatta bir keresinde baygın bir halde, "Bunu niye yapıyorsun?" diye sormuştum.

Bana buz gibi bakmış, kupkuru bir sesle, "Seni yerde yığılmış halde bırakmamı mı tercih ederdin?" diye karşılık vermişti. "Yoksa kusmuğunu temizlemek için başkalarını çağırmamı mı istiyorsun?"

Verecek cevabım yoktu. Aslında yalnız kalamayacak kadar yalnızdım. Sammerin'in *bile* beni bu halde görmesini istemiyordum. Bir daha konuyu açmadım.

Savaşlar arasında Korvius'ta kalıyor, Zeryth'in her seferinde biraz daha saçmalaşan ve ciddiyetsiz bir hal alan toplantılarına katılıyordum. Özenle üzerine çalıştığı performansı, toplantıda konuşulan başlıkların dağılmasına neden oluyordu. Bazen bana yakın olduğunda sihrimle, ondan nabız gibi yayılan bir şey... adını koyamadığım, detone bir şarkıya benzer bir şey hissediyordum. Zamanla notalar daha da hırçınlaşıyordu. Bir toplantının ardından bir cümle bile kurmakta zorlandığını gördüğümde, lanetimle iz bıraktığım mor bileğinin şiştiğini fark ettim. Kendisi hiç savaşmasa bile, savaşlardan sonra daha kötü görünüyordu.

Bu yüzden Eslyn'e her savaşta verdiği küçük şişeleri düşünmeden edemiyordum. Üstelik zayıf da olsa bir teori geliştirmiştim.

Toplantıdan sonra Nura'ya, "Benim gibi hastalanıyor, değil mi?" diye sordum. "Eslyn'e verdiği iksirler yüzünden. O şişeler Eslyn'i daha... güçlü kılıyor. Ama bunun..." Doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyordum. "Normal bir sihir olduğunu sanmıyorum."

Nura bana imalı gözlerle baktı. "Bu konuda konuşmamam söylendi." Ses tonu, ikimizin de anlayacağı şekilde bir onaylama içeriyordu.

Yine de... haklı olmaktan hiç zevk almıyordum. Eslyn'e yardım etmek için Zeryth'in en derin sihir katmanlarına inmesi, lanetin olasılıklar âleminin dışında olmayabileceği anlamına geliyordu.

"Peki hayatımı esir alan sihir? O da bunun bir parçası mı? Yani gerçek mi?"

Yüz ifadesi dalgalanırken başını iki yana salladı. "Buna verebilecek bir cevabım yok."

Anlaşılan kimse gerçeği bilmiyordu. Boş zamanımda kitapları tarıyor, Zeryth'in ne işler karıştırdığına ve tüm bunların mümkün olup olamayacağına dair bilgi arıyordum. Umut yoktu. Hiçbir şey bulamamıştım.

Gerçi araştırma yapmaya zamanım yoktu. Her şey göz önüne alındığında, araştırma yapmanın neredeyse hiç önemi yoktu. Savaşmadığım, idman yapmadığım ya da çalışmadığım zamanlarda sığınmacılarla birlikteydim. Farklı bir ülkeye alışmak hepsi için çok zordu. Max sayesinde ben kolayca alışmıştım. Sığınmacılar ise burada yalnızdı. Ancak dayanıklıydılar, yavaş da olsa adapte oluyorlardı.

Diğer yandan anlaşmamı neyin dengede tuttuğunu unutmam mümkün değildi. Ne zaman yanlarına gitsem, Filias ya da Riasha beni kenara çekiyordu. Birinin ağabeyi, karısı ya da uzun zaman önce kaybolan çocuğuyla ilgili yeni bir rica notu alıyordum. Kurtarabildiğim tüm canlara rağmen, yardımıma ihtiyaç duyan daha birçok insan vardı.

"Denerim," diyordum her seferinde. Sözlerimde oldukça samimiydim ama bu konuda ellerim bağlıydı. Zeryth'in savaşı devam ettiği sürece kendi mücadelemi başlatamazdım. Bütün isimleri, yatağımın yanındaki ahşap kutuda özenle saklıyordum.

Notların hemen yanında da Max'in mektupları vardı.

Max.

Onu öyle çok özlemiştim ki, yokluğu yüreğimde bitmek bilmeyen bir sızıya dönüşmüştü. Ellerimdeki ve kollarımdaki gücü yitirmiş gibiydim. Uzaktan da olsa onun başarı hikâyelerini takip ediyordum. Bir sürü zafer kazanmıştı. Bütün fısıltılar doğru çık-

mıştı, General Farlione yaptığı işte olağanüstüydü. Antedale zaferiyle başlayan başarıları etkileyici bir şekilde devam ediyordu. Üstelik büyük bir maharetle şehirleri teker teker ele geçirirken çok az ölüm olmasına dikkat ediyordu.

Birileri onun hakkında konuştuğunda gururlu gülümsememi bastırmakta zorlanıyordum. Max elbette mükemmel bir komutan olacaktı. Ondan hiç şüphe etmemiştim. Ancak meşhur general Maxantarius Farlione, arkadaşım Max'le karşılaştırıldığında bir hiçti. Mektupları generalden değil, Max'ten alıyordum. Mektuplar savaş stratejilerinden bahsetmiyor, sadece ikimizin anlayabileceği esprileri ve el yazısı satırlarının arasında okuyabildiğim sessiz güven sorunlarını içeriyordu.

İçini dökecek bir insan olmasa da mektupların sonunda hep birkaç nokta işareti oluyordu. Bu işaretler, kalemini kâğıda bastırıp tereddütle tekrar geri çektiği anlamına geliyordu. Üstelik hep aynı sözlerin öncesine denk geliyorlardı.

Seni özlüyorum. Kendine dikkat et. Lütfen.

Bu altı kelimede, yazmadığı diğer her şeyi duyabiliyordum. Kâğıdın üzerinde öylece havada kalan kalemimle ben de aynı hareketi yapardım.

Seni özlüyorum. Kendine dikkat et. Lütfen.

Bu nakarat düzinelerce mektup boyunca gidip gelmeye devam etti. Bazı günler endişe beni tükettiği için nefes almakta zorlanıyordum. Max için endişeleniyordum. Fakat aynı zamanda sığınmacılar, Moth, pamuk ipliğine bağlı olan bütün hayatlar ve Zeryth'in boğazıma geçirdiği ilmik için de endişeleniyordum.

Sonra bir gün, en yorucu savaşlarımdan birinden döndükten kısa bir süre sonra sığınmacıların olduğu yere çağrıldım.

İşte o gün, en kötü korkularım gerçek oldu.

BÖLÜM YİRMİ BİR

MAX

Çoğu şey gibi, seferimiz bin minik adımda gerçekleşti.

Zeryth ardı ardına emirler veriyordu. Hiç boş zamanım yoktu. Ara'nın her yerinde onun hükümdarlığına karşı çıkan lordlar vardı. Antedale'de birkaç yorucu günün ardından toplanıp harekete geçtik.

Ne yapacağıma çoktan karar vermiştim. Antedale stratejimi, ihtiyaç duyduğum sürece tekrarlamaya devam edecek, elimden geldiğince ölüm sayısını az tutmak üzere hareket edecektim.

Güçlü kaleleri hayali sislere boğdum. Üretimi kesip şehirleri aç bıraktım. Orduların savunmalarını yıkmak yerine önemli insanları kaçırmak üzere casus ekiplerimi gönderdim.

Sonuçta doğru gösteri ve biraz yaratıcılıkla neler yapılabileceğini Tisaanah'dan öğrenmiştim.

Tisaanah'nın haberlerini yakından takip ediyordum. Sokaklarda fısıldananlarla geceleri mektuplarda okuduklarım arasın-

daki fark neredeyse eğlenceli sayılırdı. Askerler hayranlık dolu fısıltılarıyla onun hikâyelerini anlatıyor, ondan bir tür mitolojik yaratıkmış gibi bahsediyordu. Bazıları kadim Threll kurban geleneğini uyguladığına yeminler ediyor, diğerleri de özel bir soydan geldiğini öne sürüyordu.

Threll insanları her şeyi yapar!

Birkaçı tuhaf bir şekilde, güç kazanmak için çok nadir bulunan Besrith akrebi yediği fikrine kapılmıştı.

İnsanların ondan hayranlıkla bahsetmelerini dinlerken kendi kendime kıkırdıyor ve çadırıma gidip mektuplarını okuyordum. Mektupları mitolojik yücelikleri anlatmıyordu, birkaç istisna ve en az bir çocukça espri dışında Tisaanah'nın samimi ve başıboş düşünceleriyle doluydu. Ben de gün boyunca onun için küçük hikâyeler biriktiriyordum. Yanımda olmasına, bu tür şeyleri onunla paylaşmaya o kadar alışmıştım ki... Kuzgunların parlak düğmeleri biriktirdiği gibi hikâyeleri biriktiriyor, kâğıt ve mürekkep marifetiyle ona özel özetler hazırlıyordum.

Kelimeler gerçekten söylemek istediğim her şeyi anlatmak için asla yeterli olmuyordu.

Uzun bir süre askerlerin çoğuyla arama mesafe koymaya çalıştım. Moth'a takılıp kalmıştım. Nadiren yanımdan ayrılıyordu ve asla dile getirmesem de yanımda kalmasını tercih ediyordum. Ancak diğerleriyle ne kadar az etkileşime girersem o kadar iyiydi. *Arith ve Essanie iyi liderler*, diyordum içimden. *Bana yapacak çok az iş düşüyor.*

Antedale'den ayrılmamızdan kısa bir süre sonra kampta dolaşıyordum, etrafında birkaç askerin toplandığı derme çatma bir dövüş ringiyle karşılaşmıştım. Dövüşen adamlardan biri resmen mahvolmuştu. Seyrettiğim beş dakika boyunca defalarca yere düştüğünü gördüm.

İzledim, volta attım, oradan ayrıldım ve tekrar geri döndüm. Giderek huzursuzlaşıyordum.

Ne yapmam gerekiyordu? Orada durup yanlış yapmalarına izin mi verecektim?

Sonunda kendimi tutamayıp ringe atılarak yere yığılan askerin kılıcını elinden aldım.

"Büyük utanç," diye homurdandım. "Bak, bir de şunu dene..."

İşte hepsi böyle başladı. Bir yerde düzeltilmesi gereken bir kılıç tekniği, başka bir yerde basit bir öneri sunuyordum. Birkaç tane göstermelik manevra... Ancak kısa süre sonra, hepsi organize dersler haline geldi ve giderek daha çok asker katılmaya başladı. Dersler dövüş sanatının ötesine geçerek silah kullanmayı da kapsıyordu. Çok geçmeden kendimi sürekli eğitimleri planlarken, ordunun en büyük açıklarını saptayıp bunları nasıl kapatacağımı düşünürken buldum.

Gözümü açıp kapayana kadar Essanie ile Arith'in düzenli eğitim görevlerini devraldığımı, hatta birliklere tatbikatlarda bizzat liderlik ettiğimi fark ettim. Artık askerlerin çoğunu isimleriyle tanıyor, üstelik hepsinin güçlü ve zayıf yanlarını biliyordum.

Bu işte iyiydim. Hatta zevk bile alıyordum. Her şeyin bir araya geldiğini görmek, bir bulmaca parçasının yerine oturması gibi derin bir tatmin hissi veriyordu. Fakat aynı his geceleri beni uyutmuyordu, sorumluluğumdaki bütün hayatların ağırlığını göğsümde hissediyordum.

Öğrendiğim her yeni isimle birlikte, askerleri buraya getiren şeylere duyduğum kızgınlık giderek artıyordu.

Haftalar geçip gitti. Bir zafer daha kazandım ve başarılarım ikiye çıktı, sonra altı oldu. Her şey göz önüne alındığında, çok fazla ölüm yoktu. En azından herkes öyle söylüyordu. Buna rağmen ikna olmadım. Kayıplarımızın ailelerine yazdığım mektupların her biri, kaç saat sürdüğü fark etmeksizin benim için eşit ağırlığa sahipti. Yirmi iki yaşında bir gencin cesedine bakıp, mezarına daha fazla anıyla giremediği için böbürlenemezdim.

Neyin tehlikede olduğunun her zaman farkındaydım.

Zeryth olağanüstü bir hız talep ediyordu. Ama haftalardır dinlenmeyen askerlerim bitkin düşmüştü. Yorgun askerler yavaşlar ya da çabuk sinirlenirdi. Yavaş askerler öldürülürken, sinirli olanlar başkalarını öldürürdü. İki ihtimalden de kaçınmak istiyordum.

Meriata sapağına sonunda gelmiştik.

Meriata, Ara'nın günah ve sefa başkenti olarak tam da izne çıkan bir orduyu kollarını açarak karşılayacak türden bir yerdi. Daha da önemlisi, eski bir dosta ev sahipliği yapıyordu. Bu eski dost, Zeryth'in iddiası üzerine Tisaanah'nın hayatını elinde tuttuğu lanetle ilgili bazı cevaplara sahip olabilirdi.

O yola girmeye değeceğine karar verdim.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

BÖLÜM YİRMİ İKİ

TISAANAH

Serel mesajında sığınmacıların yanına gitmemi istiyordu. Belli ki acil bir durum vardı. Mesajı aldığımda yorgunluktan ölüyordum. Yaşadığımız en kanlı savaştan henüz dönmüştüm. Önceki gece Reshaye'nin rüyaları her zamankinden daha hareketliydi, o yüzden göz kapaklarım kurşun ağırlığındaydı. Gerçi hiçbirinin benim için önemi yoktu. Sığınmacıların yanına ne zaman çağrılsam giderdim. Mesajı okuduğum anda yatağıma özlemle bir bakış atmış ama hızla ayakkabılarımı giymeye başlamıştım.

Bir dahaki sefere, diye söz verdim yatağıma.

Her zaman olduğu gibi, oraya gittiğim anda bütün gözler bana döndü.

Herkesin hakkımda fısıldadığı efsaneler buraya da yayılmıştı. Serel bile anlayamadığım bir yanım varmış gibi bana eskisinden farklı bakıyordu. Bazen bu bakışlar bana acı bir yalnızlık hissettiriyordu.

Bir yanımla hep bu insanların ailem olmasını ummuştum. Ama nasıl ki yeterince Nyzrene, yeterince Ara, yeterince Valtain vatandaşı değilsem; onlardan biri olmak için de yeterli değildim. Aramızda dile getirilmeyen bir uçurum vardı. Benimle konuşurken hep belli bir mesafeyi koruyorlardı.

Bana bakılmasına alışmıştım ancak bu sefer bakışlar farklıydı. Daha sessizdi. Sihrim sayesinde havadaki huzursuzluğu tadabiliyordum.

Bir terslik vardı.

"Tisaanah!"

Her şeye rağmen, o çok tanıdık gelen Threll aksanının moralimi yükseltmesi inanılmazdı.

Dönüp baktığımda Serel'in yanıma geldiğini gördüm. Hemen sımsıkı sarılarak kulağıma, "Teşekkürler," diye fısıldadı. "Yoğun olduğunu biliyorum."

"Sığınmacılar için asla yoğun değilim." Kaşlarının arasında bir kırışıkla durup beni seyreden insanlara baktım. "Her şey yolunda mı?"

Arkadaşımın yüz ifadesi cansızlaştı. "İyiyiz. Ama..."

Gülümsemem soldu. "Ne? Ne oldu?"

Serel'in omzunun üstünden kapıda beliren Filias'ı gördüm. Serel en azından hâlâ gülümsemeye çalışıyordu. Ama Filias?

Adamın yüzü öfkeden taş kesmişti. Parmaklarının arasında tuttuğu bir parşömeni havaya kaldırıyordu. "Konuşmamız gerekiyor, Nyzrene cadısı."

DAİREDEKİ DİĞER HER şey gibi, dengesiz ayaklar üzerine çiviyle çakılan kaba kalaslardan ibaret olan masa da son derece eskiydi. Fakat asıl dikkat çeken şey masa değil, üzerini dolduran mektuplardı. Düzinelerce mektup yığılmış bir şekilde duruyordu. Hepsi benzer parşömenlere yazılmıştı ve üzerlerinde midemi altüst eden kırmızı bir mühür vardı.

Masanın etrafına toplanan bir grup insan gözlerini bana çevirdi.

Filias mektupları işaret ediyordu. "Oku."

"Hangisini?"

"İstediğini seç."

Parşömenlerden birini elime aldım. Titrek bir el yazısıyla yazılmıştı. Üzerinde kararmış kırmızı lekeler vardı.

Canım...

Bunu yazmak istemezdim... Seni endişelendirmek istemezdim... Başka çarem yok...

Her cümlede sanki kanım çekiliyordu. Mektubu bırakıp bir başkasını aldım. Sonra başkasını... Farklı el yazısıyla farklı kelimeler hep aynı şeyi söylüyordu.

"Hepsi aynı," dedi Filias gerginlikten boğulan sesiyle. "Hepsi aynı şeyi istiyor."

"Anlaşılan Zorokov, Mikov Konağı'ndaki gösterinden pek hoşlanmamış," dedi Riasha.

Dizlerimdeki güç çekilince eski püskü bir sandalyeye oturdum.

Kahretsin.

Kahretsin.

Bütün mektuplar köleler tarafından yazılmıştı. Çoğu da Threll'in en güçlü hanedanlarından biri olan Zorokov ailesinin köleleriydi. Hepsi artık Ara'da yaşayan sığınmacıların sevdikleriydi. Her bir mektup açıkça tek bir şey için yalvarıp yakarıyordu.

Benim için.

Esmaris ve Ahzeen Mikov'un katlinden dolayı, "adaletle" yüzleşmek üzere Threll lordlarına teslim olmam isteniyordu.

Adalet.

Yapmak istedikleri şeyi tanımlamak için ne kadar saçma bir terimdi. Threll lordları adalete hiç önem vermezdi. Threll'den bir adam olsaydım yapacağım şey saygı duyulacak, hatta korkulacak bir şey olurdu. Benden de birliklerden de korkuyorlardı. Fakat Threll lordlarının, hak etmediklerini düşündükleri insanlar tarafından saldırıya uğradıklarında nasıl tepki verdiklerini ilk elden

görmüştüm. Kocalarının mülklerine el atan eşler asılır, bağırsakları deşilirdi. Aşırı hırslı ikinci oğullar, durumdan memnun olmayan ağabeyleri tarafından boğulurdu.

Benim suçum çok daha büyüktü.

Beni darağacında sallandıramazlardı ama kendi kölelerini, ebeveynlerini, kardeşlerini ve şu anda korumam altında olan sığınmacıların sevdiklerini benimle takas etmekle tehdit edebilirlerdi.

Zekice. Acımasızca.

Birden kendimi çok saf hissettim. Bunun bir risk olduğunu biliyordum. Ama hâlâ anlaşmayla bağlıyken, her şeyin bu kadar hızlı gelişeceğini aklıma bile getirmemiştim.

"Bizi nasıl bu kadar çabuk buldular?" diye mırıldandım.

Serel yüzünü ekşitti. "Sığınmacıların çoğu yerleşir yerleşmez akraba ve arkadaşlarına yazdı. Zaten tek bir kişinin yazması yeterdi."

"Bundan haberin var mıydı?" diye sordu Filias.

Başımı hızla ona çevirdim. "Hayır. Tabii ki yoktu."

"Birlikleri de tehdit ediyorlardır. Mikov Konağı'nı kontrol edenleri... Senden korktukları kadar onlardan da korkuyorlar. Başkomutan söylemedi mi?"

Zeryth elbette hiçbir şey söylememişti. Son zamanlarda doğru dürüst bir cümle bile kuramıyordu. "Hayır, söylemedi."

"Ama onları kurtarabilirsin," dedi incecik bir ses. Kalabalığın arasındaki küçük bir kızdı. "Değil mi?"

"Mektuplardan biri yeğenimden," dedi bir başkası. "Henüz yedi yaşında."

Gözlerimi yumduğumda şakaklarım zonkluyordu. "Kurtaracağız. Birlikler de bizi destekleyecek."

"Hiç ayrılmamalıydık," diye mırıldandı gruptan biri. Kimse karşılık vermese de sihrim sayesinde hissettiğim suçluluk duygusundan herkesin aynı fikirde olduğunu anlayabiliyordum.

"Ara bize yardım falan etmez," dedi Filias. "Şu anda daha önemli şeylerle ilgileniyorlar. Akrabalarımızın bize ihtiyacı varsa, oraya giderek yardım etmeliyiz."

Midem düğümlendi. "Yapamazsınız."

"Bu tek çaremiz olabilir."

"Yapamazsınız çünkü Zorokov ailesi sizi *katleder*. Sevdiklerinizi de katledeceklerdir." Ayağa kalkıp kalabalığa baktım. "İnanın bana, ben de en az sizin kadar hemen harekete geçmek istiyorum. Ama bana zaman verirseniz, bu işi başarabiliriz. Zeryth Aldris bensiz bir savaş kazanamaz. Bana ihtiyacı var ve Ara'ya söz verdirdim. Onların savaşı bittiği anda, bizim savaşımız başlayacak. Birliklerin kaynaklarıyla, Threll lordlarına daha fazla can kaybetmeyeceğiz. Biz *kazanacağız*."

"İyi de bu ne kadar sürecek? Aldris'in, eski kraliçenin kuzenlerini teker teker yok etmesi ne kadar sürer? O zaman bile lordlar teslim olmayacaktır. Bu bir plan değil, sadece bir hayal."

Sözlerinin içimdeki özgüven eksikliğini yansıtmasından nefret ediyordum. "Hızlı bir zafer olacak. Sadece zamana ihtiyacımız var." Ama yeterince hızlı olabilecek miydik? Söz verebilmeyi isterdim ancak durum o kadar basit değildi.

"Ona güvenmemiz gerekiyor," dedi Serel. "Kimse sorun etmezken, o bizim için geri geldi. Tisaanah bizi kurtarmaya gelmeyebilirdi. Doğru olan şeyin bu olduğunu söylüyorsa, böylesi daha doğrudur."

Odanın köşesinden acı bir kahkaha yükseldi. "Saçma."

Bu sesi tanıyordum. Başımı çevirince kalabalığın arkalarındaki gölgede onu gördüm. İçeri girdiğimde fark edememiştim. Son gördüğümden çok daha iyi görünüyordu. Yüzündeki yara izleri iyileşmiş, geriye sadece çilleri kalmıştı. Ama dudağı hâlâ yarıktı. Burnunun olması gereken yerde de iki delik vardı. Elinde bir baston tutuyordu.

"Vos," diye homurdandım.

Serel'in gitmeme yardım ettiği gün Esmaris'in konağında ihanet ettiğim eski dostum Vos... Kaçışımın bedelini fazlasıyla ödemişti.

Buz gibi gözlerle bakarken yarık dudaklarında pis bir sırıtış belirdiğinde, "Hadi söylesene," dedi tükürürcesine. "Sana güvenmeleri gerektiğini söyle."

Kelimelere... doğru kelimelere ihtiyacım vardı. Hem de hayatımda hiç olmadığı kadar. Yardım edebileceğim konusunda sığınmacıları rahatlatacak, aptalca bir şey yapmayacak kadar güçlü olduklarına onları ikna edecek kelimelere ihtiyacım vardı.

Her şey bir yana, o kelimelerin *gerçek* olması gerekiyordu.

Esmaris'in konağında, dilimde bala bulanmış bin bir yalan bulundururdum. Ama bu insanlar böyle bir şeyi hak etmiyordu.

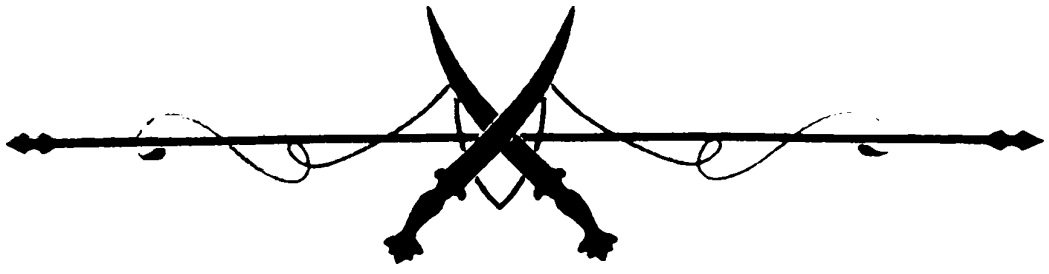
Onlara ne sunabilirdim?

"Bir yolunu bulacağız," desem de Filias başını iki yana sallıyordu. Vos çoktan sırtını dönmüştü.

Ağzımdaki mide bulandıran yalancı şeker tadından bir türlü kurtulamıyordum.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

AEFE

Uyandığımda Sazlık Bölgesi'nde yaşadıklarımızın kâbus olmadığını fark etmem birkaç saniyemi aldı. Anılar yavaşça geri geliyordu. Önce canavarları, sonra yaptığım şeyi... göstermek zorunda kaldığım şeyi hatırladım.

Kıpırdamadan yattım.

Bakışlarla karşılaşmaya hazır değildim. Volkan Bölgesi'ndeki diğer herkes gibi Siobhan da ne olduğumu biliyordu. Buna alışmıştım. Ama Caduan, Ishqa, Ashraia... Birilerinin beni ilk kez olduğum gibi görmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Ancak eninde sonunda karşılarına çıkmam gerekecekti.

Gözlerimi açtım. Şafak vaktiydi. Diğerleri ateşin etrafına toplanmıştı. Kıpırdadığım fark edildiği anda bütün başlar bana döndü. Belli ki uyanmamı bekliyorlardı.

Doğrulurken her yerim ağrıyordu. Caduan'ın verdiği suyu kabul edip yemeği reddettiğimde gergin bir sessizlik oldu.

"Gördün mü?" diye sordum Siobhan'a. Neden bahsettiğimi belirtmeme gerek yoktu. Gördüğünü söyledi. Üstelik Ashraia ve Caduan da tuhaf Fey yaratıklarının saldırısına uğramıştı. Yüzlercesi, hatta binlercesi vardı. Anlatırken sesi titriyordu. O bile sarsıldıysa, dünya korkunç bir yere dönüşmüş sayılırdı.

Siobhan'ın dövüş becerisi, Ashraia'nın kanatları ve Caduan'ın zekice sihri sayesinde kaçmayı başarmışlardı. Caduan deniz suyunu yükselterek yaratıkların ayaklarını buza hapsetmişti. O anda elimde olmadan şaşkınlıkla yüzüne bir bakış fırlatmıştım. Volkan Bölgesi'nde sihir genellikle ağır ritüellerden oluşuyordu. Savaşta kullanılacak türden değildi.

"Şükür olsun ki oradan kaçabilmişsiniz," diye mırıldandım.

Siobhan sözlerini bitirip başını salladı. Sonra bütün gözler üzerimdeyken uzun bir sessizlik oldu.

"Sen bir *Essnerasın*," dedi Ishqa sonunda.

"Sen *lanetlisin*," dedi Ashraia tükürürcesine.

İrkildim.

İşte yine...

Essnera.

Hayatımı elimden alan bu kelimeden nefret ediyordum. Ama en çok *lanetli, lekeli* ve *hırsız* olarak anılmaktan nefret ediyordum. Gerçi ne diyebilirdim ki? Ben buydum. Leşçil kuşlar gibi başkalarının sihrini çalan bir yaratıktan ibarettim. Yazıtlarda benim gibilerden bahsedilirdi. Essnera türü çürümenin cisimleşmiş haliydi. Bütün ruhların anası Mathira, bedensiz Sidnee ruhlarını yoz güçlerden uzak tutardı. Ancak ben doğmadan önce ruhum gözünden kaçmış, adeta bir zehre dönüşmüştü. Nadir ve korkunç bir şeydi.

"Generalinin hayatını kurtardı," dedi Siobhan sertçe.

"Sihrimizi çalarak. Sidnee onu bu yüzden gönderdi, sihrimizi çalması için," dedi Ashraia, ardından ateşin yanında volta atmaya başladı. Ishqa hâlâ cam kadar kıpırtısız ve sessizdi.

"Bu doğru değil," desem de babamın beni *neden* gönderdiğini henüz tam olarak anlayamamıştım. "*Sizden* daha fazla endişelenmemizi gerektiren bir tehditle karşı karşıya olduğumuz için buradayım."

"Burada olması tehlikeli," diye tısladı Ashraia. "Tanrılar onu lanetledi."

Siobhan da dişlerinin arasından konuşuyordu. "Aptalca bir batıl inanç."

"Teirna bile inanmıyorsa, o kadar da aptal olamaz," diye çıkıştı adam. "Şaşırmıştım ama şimdi neden unvanının alındığını..."

"O hâlâ sadık bir Sidnee," diye cevabı yapıştırdı Siobhan. "Üstelik iyi bir asker."

Yeniden irkildim. Öfke kırılan kalbime galip gelmeden önce, duyduğum sözler bağrıma saplanan bir hançer gibi hissettirmişti. Öfkem Ashraia'ya yönelikti çünkü bir Wyshraj zorbasının böyle konuşmasına kesinlikle izin veremezdim. Ama hançerin sızısı... işte bu derindi. Siobhan'ın kelime seçimi dikkatimden kaçmamıştı.

Hâlâ.

Siobhan'ın bana gösterdiği saygıyı hiçbir mücevherle eş tutamazdım. Ancak kullandığı kelime, olduğum şeye *rağmen* bana saygı gösterdiğini ortaya koyuyordu. Hâlâ bendeki çürümeyi görüyor, karakterimin yeteneğimden daha güçlü olduğuna inandığı halde bunu yargılıyordu.

Caduan'ın sesi arkamdan geldi. "Belki gördüğümüz şeyden nefret etmektense bildiğimiz bir şeyden nefret etmemiz daha kolaydır. Ama sahte bir düşmanı parçalayarak kendini rahat hissetmen için zamanımız yok. Aefe'nin sihri sayesinde Ishqa'yla birlikte oradan canlı çıkabildiler. O harekete geçmeseydi, onları kim kurtaracaktı? *Tanrılar mı?*" Son kelimelerinde bıçak keskinliğinde bir alaycılık vardı.

Ona bakamasam da delici bakışlarıyla, tıpkı bana yaptığı gibi Ashraia'yı paramparça ettiğini tahmin edebiliyordum.

Tekinsiz bir şekilde alçak sesle devam etti. "*Gördüğümüz şeye* dönüşebiliriz. Üstelik ne olduğunu bile bilmiyoruz."

Uzun bir sessizlik oldu.

Ishqa gözlerini bana çevirerek, "Teşekkür ederim," dedi sonunda. "Hayatlarımızı kurtardın." Ashraia itiraz edecek gibi

olduysa da sert bir bakışla onu susturup konuşmayı sürdürdü. "Önümüzde bundan çok daha büyük tehlikeler var." Gözleri uzaklara daldığında gördüğümüz şeyi düşündüğünü biliyordum.

O insanlar. *Canavarlar.*

"Kimse kurtulan birilerini bulamadı mı?" diye fısıldadım.

"O şeyler dışında... hiçbir varlık yoktu," diye homurdandı Ashraia. "Belli ki bütün Sazlık halkı öyle."

İçimden küfrederken yan gözle Caduan'a bir bakış attım. "Sizde de..."

"Hayır," diyerek başını iki yana salladı. "Hayır, bize öyle bir şey yapmadılar."

"*Yapmadılar*," diye tekrarladı Ishqa. "O zaman bunun insanların işi olduğunu mu düşüneceğiz?"

Acı bir kahkaha attım. "Elbette. Başka kim yapabilir ki?"

Yine uzun bir sessizlik çöktü.

Fey dünyasının en güçlü konaklarından en güçlü savaşçılar olarak toplanmıştık. Buna rağmen hepimiz açıkça konuşmaktan korkuyorduk. Sayıca fazla olan insanların küçük nüfuslu bölgelere saldırması yeterince korkutucuydu. Ama bu yaptıkları?

"Geri dönüp yakalım," dedi Ishqa sonunda. "İyilik adına elimizden ancak bu kadarı gelir."

Başımı hızla ona çevirdim. "Yakmak?"

"Hata olur," dedi Caduan. "Araştırma yapmamız gerekiyor."

"Gördüklerimiz cesetten farksızdı," dedi Ishqa. "Onlardan geriye kalanlar tanınmaz halde."

Düşüncesi bile kalbimi sızlatmıştı. Bir şey söylemeye cesaret edemiyordum. Ishqa elbette çok haklıydı. Sazlık halkı gururlu olmalarıyla tanınırdı. Onları bu halde bırakmak, gururlarını ayaklar altına almak olurdu.

Caduan alçak sesle konuştu. "Hepimizi öldürmelerinden daha kötü bir şey olmayacağını düşünmüştüm. Ama... kendi işlerini bize yaptırıyorlar."

"Tek yapabileceğimiz şereflerini korumak," dedi Ishqa.

Caduan ona soğuk bir bakış attıktan sonra ayağa kalkıp başka bir şey söylemeden ayrıldı.

SAZLIK BÖLGESİ'Nİ YAKMAK zordu. Hava nemli, yerler ıslak olduğu için yangını burçların dibinden başlatmamız gerekti. Ardından Ishqa ve Caduan sihirlerini fısıldadılar. Sonuç aldığımızda artık hava kararmaya başlamıştı. Turuncu alevler sise karışıyordu. Sırtımın ürpermesine neden olan çığlık ve cıyaklamaları dinlerken alevler gökyüzünü kırmızıya boyuyordu. Yangın yavaş ilerlediğinden yaratıklar bütün gece uludu. Öylece uzanıp çığlıkları dinledik.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

MAX

Meriata seyahatimizdeki heyecan elle tutulabilecek kadar somuttu. Herkes eğlence ve dinlenmeye açtı, şehrin sunabileceği ağız sulandıran tehlikelere hazırdı. Sonuçta bu herhangi bir mola gibi olmayacaktı. *Meriata* günahlarıyla ünlü bir şehirdi.

Uğrayacağımız haberi yayılır yayılmaz askerlerden birinin arkadaşına, "Meriata mı?" diye mırıldandığını duydum. "Farlione'nin fikri miymiş?"

Pis pis sırıtmamak için kendimi zor tuttuğum sırada arkadaşı kıkırdadı. "Öyle bir yerde ne yapacağını bileceğinden bile emin değilim. Adam yıllardır dağlarda yaşıyor!"

Ah, daha hiçbir şey bilmiyorlardı. Meriata'da yıllar önce çok zaman geçirmiştim ama muhtemelen şehir beni daha çok hatırlıyordu. Savaştan sonraki yıllarda keder ve uyuşturucunun kafa bulanıklığıyla ülkede serserilik yapıyordum, Meriata beni bir sevgilinin kucağı gibi bağrına basmıştı. Kendimi kaybetmem

için daha iyi bir yer olamazdı. Sonuçta kendimden başka kaybedecek bir şeyim kalmamıştı.

O dönemden çok az şey hatırlıyordum. Buna rağmen oraya vardığımızda, ortam çok uzun zaman önce gömdüğümü sandığım anıları canlandırdı. Uzaktan bakıldığında bile şehir çok güzeldi. Işık zincirleriyle aydınlatılmış ışıltılı cam kuleler şehrin meşhur kubbeli zirvesinde yükseliyor, yanlardan aşağı çiçek aranjmanları bir şelale gibi akıyordu. Rüyadan farksız bu göz alıcı manzara müziğin, terin ve parfüm kokularının doldurduğu kıvrımlı dar sokaklardan süzülüyordu.

Beni etkileyen de bu küçük şeylerdi. Meriata çiçeklerinin belli belirsiz kokusu, bir şarkının tınısı, sıcaklığın aydınlattığı hanların puslu görüntüsü... Hepsi de bir kenara attığımı sandığım ama hâlâ anlam veremediğim anıların acı verici keskinlikteki parçalarıydı.

Askerler şehir sınırlarına girdikten hemen sonra dağıldılar ancak Moth yanımdan hiç ayrılmadı. "Buraya daha önce hiç gelmiş miydin?" diye sordum. Aslında kocaman açılmış gözleri bile yeterli bir cevaptı. Yine de başını iki yana salladı. "Burada belaya bulaşmak kolaydır. O yüzden sakın belaya bulaşma... Hayır, Moth. Kesinlikle oraya gitme," diye homurdandım kolunu çekiştirerek. Etrafı göz alıcı kadınlarla çevrilmiş, gösterişli bir binanın önünden geçerken neredeyse duruyordu. Onu sürüklediğim sırada kıkırdayan kadınlara el sallamak için arkasına bakmaya devam ediyordu.

İstemsizce göz devirdim. Sammerin ona çok kötü örnek olmuştu. "Dinle," diye devam ettim. "Muhtemelen uzunca bir süre mola veremeyeceğiz. O yüzden bu fırsatı iyi..."

"Hey! Moth! *Moth!*"

Birlikte o tarafa doğru döndük. Askerlerimden birinin, Moth'tan sadece birkaç yaş büyük Jorge'nin sokağın aşağısından çılgınca el salladığını görebiliyorduk.

Moth bir şey demeden arkadaşına gitmek için harekete geçmişti bile. "Yarın görüşürüz, Max!"

"*Aptalca* bir şey yapma!" diye seslendim arkasından. Bu ka-

dar kolay terk edilmek biraz zoruma gitmişti. Çocuğun ardından bakarken, sakarlığa son derece meyilli birinin Meriata gibi köhne bir şehirde başına açabileceği belaları düşünüyordum. Bu yüzden içimde açıklamakta zorlandığım bir gerginlikle savaşmak zorunda kalıyordum.

Yüceler aşkına... Yaşlanıyordum!

Ellerimi ceplerime sokup sokaklara yöneldim. Etrafımdaki kalabalıktan elbette nefret ediyordum. Tisaanah burada olsaydı, belki... *belki* onu seyretmek eğlenceli olabilirdi. Şehirden muhtemelen çok hoşlanırdı. Onu başkente götürdüğüm gün yüzünde beliren ifade hâlâ aklımdaydı. Gözleri aşırı bir hayranlıkla ışıldamıştı. *Sanırım bu gözlere alışabilirim*, diye düşünmüştüm ilk kez.

Özlem dolu hatırayı aklımdan kovup yürümeye devam ettim. Sonuçta buraya gelmemin bir nedeni vardı. Hızla işe koyulmam gerekiyordu.

ŞEHİR MERKEZİNDEN AYRILIP âlem yapan ziyaretçi kalabalığının ötesine geçtiğimde şehir sakinleşti. Bu mahallelerde, göz almak üzere parlayan ışıkların yerini gizlenmek için kullanılan gölgeler alıyordu. Meriata'da geçirdiğim zamana dair anılarım bulanık olabilirdi ama ayaklarım yolu hâlâ biliyordu. Bina yedi yıl önceki gibiydi, sadece belki biraz daha harap görünüyordu. Kemerli kapının etrafında dökülen boyaların üstüne zarif bir çabayla kadife kumaş örtülmüştü. Sahte altın varaklı çiçekler pencere kenarlarını süslüyordu. Tabela yoktu ama buna zaten hiç ihtiyacı olmamıştı.

İçeri girdiğim anda genzimi yakacak kadar güçlü bir gül kokusuyla karşılaştım. Fazla gürültülü detone müzik havada adeta asılı duruyordu. O kadar karanlıktı ki gözlerimin alışması biraz zaman almıştı. Mekânın düzeni bile değişmemişti. Kadife yastıklarla kaplı divanların sıralandığı küçük salon, küçük ahşap kafe masaları ve aklımı kaçırdığım zamanlarda bile oturulmaması gerektiğini bildiğim şüpheli kanepeler...

Boş bir masaya oturdum. Sandalye tabii ki en sert tahtadan yapılmıştı. Mekânın içi oldukça kalabalıktı. Üstsüz kadınlar ve erkekler, gölgelere sığınmış müşterilerine eğilerek tatlı tatlı fısıldıyorlardı.

"İyi akşamlar, asker. Nasıl..."

Omzumdan kayan elden kaçmak için geri çekildim. "Hayır, teşekkürler."

Kadın bir kaşını kaldırıp sarı saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Emin misin?"

"Korkarım ki fazlasıyla eminim."

Omuz silkip, "Sen bilirsin," diye mırıldandıktan sonra daha sıcak bakan başka bir müşteriye yöneldi.

"Bunca yıl sonra..." diye mırladı tanıdık bir ses arkamdan. "Kaçırdıklarını görmekle gerçekten hiç ilgilenmiyor musun, Lord Farlione?"

Döndüğümde eski bir dostumun kollarını kavuşturup dudaklarını büzerek arkamda durduğunu gördüm. Parlak renkli ipeksi kumaşlara bürünmüştü, göğüs dekoltesini birkaç altın ve gümüş kolye süslüyordu. Griye çalan kestane rengi saçlarını, onu son gördüğümden beri fazla yaşlanmamış gibi görünen asil yüzünden geriye doğru taramıştı.

"Yanlış hatırlamıyorsam, ilgi göstermekte hiç iyi olmamıştım," diye cevap verdim.

"Mekânımda geçirdiğin yılları hatırladığına bile şaşırırım."

Yüzümü buruşturdum. "Bak işte bu çok tanıdık geliyor."

Gözlerini kısarak bir süre beni süzdü. Sonra sırıtarak barmene el salladı. "Hadi gel. Bugünlerde ne içiyorsun? Söylesene... Yüceler aşkına, niye asker üniforması giydin?"

"Bunu yalnızken konuşalım."

Bir kaşını kaldırarak durdu. "Beni şımartıyorsun, Maxantarius. Ama uzun zaman önce emekli oldum." Yine de gözlerinde endişe... ve aç kedilere yakışacak türden bir ilgi vardı. Eomara uzun zaman önce emekli olmuştu ancak yaptığı şey sadece fahi-

şelik değildi. Derin bir iç çekip beni arkadaki odalardan birine buyur etti. "Ah, tamam. Hadi içeri gir, şarap getirmeye gidiyorum. Hem konuşur *hem* de içeriz."

EOMARA'NIN OFİSİ DE son geldiğimden beri pek değişmemişti. Ön taraftaki kafeden şaşırtıcı derecede farklıydı. Baştan çıkaran mavi-mor ışıklar yerini fenerlerin sıcak ışıltısına, şatafatlı dekorasyon yerini her renk ve şekilde kitaplarla dolu raflara bırakmıştı. Oda, karşılıklı duran iki masa için yeterince büyüktü. Kumral saçlı, altın gözlüklü, orta yaşlı, cılız bir adam bunlardan birinin üzerine eğilmiş çalışıyordu. İçeri girdiğimizde başını kaldırdı, kaşları havalanırken gözlüğünü iterek yukarı kaydırdı.

"Maxantarius Farlione. Yüceler aşkına! Seni bir daha görmeyiz sanıyordum. Aslında doğrusunu istersen, muhtemelen arka sokaklardan birinde ölüp kaldığını düşünüyordum. Ta ki, Antedale haberlerini duyana kadar..."

"Max'in *bütün* hikâyelerini anlatmak için bol zamanı var, Erik," dedi Eomara. Kardeşini susturmak üzere elini salladı. Ardından masasının kenarına tüneyip bir şişe şarap açarak başıyla oturmamı işaret etti. "Bu ziyaretini neye borçluyuz? Erik'in de dediği gibi, Antedale'yi hepimiz duyduk. Şehir düştüğünde buradaki herkes dehşet içinde kaldı."

"Sadece Antedale değil. Haberleri takip ediyordum. Diğerleri de var." Erik mürekkebe bulanmış sayfadaki bir şeyleri seçmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ne yaptığını fark etmem biraz zamanımı aldı. Şehirleri dolaylı yollardan ele geçiriyordun. Sizin gibiler için tuhaf bir strateji..."

Eomara'nın verdiği kadehi dudaklarıma götürürken oturdum ve Erik'e sert bir bakış fırlattım. "Sizin gibiler derken?"

"Eh..." Erik omuz silkti. "Bilirsin işte. Geçmişini hepimiz biliyoruz."

Eomara ateş saçan gözlerini kardeşine çevirdi. "Çirkin geçmişten yeterince konuştuk. Geri geldiğini duyunca sevindik.

Gerçi *Aldris* için geldiğini duymak şaşırtıcıydı. Yıllar önce ona büyük bir öfke duyuyordun." Gözleri dalgınlaştı. "Ama onu severdim. Hırçın bir adam. Bak nerelere kadar geldi."

Gerçekten.

Şaraptan büyük bir yudum alırken amacım, hiçbir işe yaramayacak bir tartışmaya yol açmamaktı. Sonunda kadehi bırakıp, "Eomara..." diye söze girdim. "Hayat sihri hakkında ne biliyorsun?"

Kadının yüzü aydınlandı. Kadehini masaya bırakıp öne eğilerek çenesini avucuna yasladı. Bakışlarındaki merak yırtıcılara özgüydü. "Ne tür bir hayat sihri?"

"İki kişinin hayatını birbirine bağlayabilecek türden bir sihir var mı? Yani biri ölünce, diğerinin de öleceği türden?"

"Korkunç," dedi Erik.

"Ah, evet," diye katıldı Eomara. Ancak dudaklarında zevk dolu bir gülümseme belirmişti. "Korkunç."

"Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini sanmıyordum," diye devam ettim. "Valtain ya da Solarie sihriyle olacak iş değil. Kimse böyle bir gücü kontrol edemez. Üstelik kabaca belirlenmiş değişkenlerle?" Başımı iki yana salladım.

"Mümkün değil," dedi Eomara. Bir an için neredeyse rahatlayarak nefesimi serbest bırakacaktım ama ardından ekledi. "Yani geleneksel sihirle mümkün değil. Diğer yandan..."

"Diğer yandan?"

"Belki... Fey sihriyle yapılabilir."

Alaycı bir kahkaha attım. "Yani aslında *imkânsız* olduğunu söylüyorsun. Feylerin soyu... beş asır önce tükenmemiş miydi?"

Eomara'nın kapkara gözleri sessiz kahkahasıyla ışıldadı. "Hadi ama, Maxantarius. Böyle saf olmayacak kadar çok şey gördün."

Bundan nefret ediyor olsam da haklıydı. Gözlerimi kırpıştırırken böyle zamanlarda hep olduğu gibi, dünyadaki bütün sihirleri anlayamadığımı bana hatırlatan ikinci göz kapaklarımın ortaya çıktığını hissettim. "Yani hâlâ yaşıyorlar?"

Eomara omuz silkti. "Bazı hikâyeler duydum. Gerçi kim duy-

madı ki? Ama yaşasalar bile hayal güçleri kısıtlı. İnsanlar sadece birkaç asırdır sihirle uğraşıyorlar. Büyük ölçekte bir icat geliştirmeleri zor. Daha bizim bile henüz bilmediğimiz bir sürü şey var."

"Mesela?"

"Mesela hibrit yaklaşımlar. Valtain, Solarie ve Fey sihirleri hem her şeye hem de hiçbir şeye dönüşene kadar manipüle edildi," derken kaşları seğirdi. "Henüz dördüncü türü keşfetmedik."

Dördüncü sihir.

Reshaye gibi.

İçimde kalan sihir gibi.

"Öyle bir şey olsa bile insanlar kullanamazdı," diye karşılık verdim. "Bir Valtain de Solarie sihrini kullanamıyor."

"Sihrin *derinlerden* gelmesi gerekiyor. O durumda delirme ya da iğrenç A'Maril hastalığına yakalanma riski çok yüksek." A'Maril, sihir zehirlenmesiydi. Korkunç bir ölüm şekliydi. "Ama bu bile imkânsız olduğu anlamına gelmez," diye devam etti Eomara. "At gözlüğü takan insanlar için çok az şey mümkündür."

Yine alaycı bir kahkaha attım. *Vizyona* ihtiyacım yoktu. Pek çok şey görmüştüm ve çok daha kötüsünü tahmin edebilirdim. Eomara'nın sorunu *her zaman* vizyona sahip olmasıydı. Fazlasıyla ileri görüşlüydü ve birliklerdeki birçok kişi gölgelerde saklanan vizyonerlerden hoşlanmazdı. Araştırmaları için ne moral ne de maddi açıdan hiçbir zaman destek görmemişti. Buna rağmen tanıdığım en zeki insanlardan biriydi.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp şarabından uzun bir yudum alırken, ortaya attığım olasılıkları büyük bir zevkle düşündüğü belliydi. "Sanırım bunu yapmak isteyen için tek mesele bedeli olurdu," dedi sonunda.

"Bedel?"

"Bütün sihirler enerji gerektirir. Bunu kullanan herkes bilir, değil mi?"

"Elbette."

"Öyleyse sihirle ilgili elimizde bir temel var; sihrin bir bedeli olduğu. O zaman astronomik bir bedeli olan bir sihir hayal etmeye çalış. Baş ağrısı yapmak yerine *hayat enerjini* sömürü-

yor. Böyle bir durumda, sihir onu kullananı öldürmek için yeterli olur. Anlayacağın, bunun bir alternatifi yok. Hayatla ölüm arasındaki fark bir çizgi değildir, tam aksine bir uçurumdur. Böyle bir sihrin, kuralların muğlak olduğu en derinlerden çekilmesi gerekir." Bir an için düşüncelere daldı. "Çok sinir bozucu, değil mi? Korkunç bir fikir. Bu tür bir sihrin inanılmaz bedelleri olur. Başka bir ruha ev sahipliği yaparken fedakârlık etmen gereken şeyleri düşünsene."

Düşünebiliyordum.

Ağzım kurumuştu. Eomara'dan bu tür bir sihrin imkânsız olduğunu duyma umuduyla buraya gelmiştim çünkü onun *imkânsız* dediği hiçbir şey mümkün olamazdı. Ama daha kapıdan içeri girerken bile bunun çok kolay bir çıkış yolu olacağını tahmin etmiştim. Eomara sadece zaten bildiğim ancak inanmak istemediğim bir şeyi dile getiriyordu.

"Peki bu sihir nasıl bozulur?" diye sorduğumda kaşları havaya kalktı.

"İlginç bir soru. Kan anlaşması nasıl bozulur?" Nefesimi sıkıntıyla dişlerimin arasından verdiğimde kıkırdadı. "Aynen. İmkânsız değil ama çok zor. Kendi kolunu kemirerek koparmak yerine zincirlerin etrafından dolaşarak bir yol bulman daha iyi olurdu." Sıkıntım iyice yüzüme yansımış olmalıydı ki, kaşlarını çatarak öne eğildi. "Söylesene, Max... Bunları gerçekten teoride mi soruyorsun?"

Sessiz kaldım. Belki de bu yeterli bir cevaptı.

"Sana daha net bir cevap veremediğim için kusura bakma," diye devam etti. "Belki de Vardir'i görmelisin."

Gözlerimi ona çevirdim. "Hayatta olmaz."

"Taktiklerini onaylamadığını biliyorum ama..."

"Taktikleri..." Başımı sallarken sinirle bir nefes verdim. "İnanılmaz."

Omuz silkti. "Sadece öneriyorum. Bu konularda benden daha bilgili."

"O sefil deli hâlâ *hayatta* mı ki?"

Eomara gözlerini bana dikti. "Kendisi Ilyzath'da, Max," der-

ken bilmediğim için sanki bana acıyordu. Bir açıdan haklıydı. Ilyzath'a gönderilmek büyük olaydı ve o kadar nadirdi ki, dedikodular birlikler bölgesinde orman yangını gibi hemen yayılırdı. Ancak ben savaştan sonra neredeyse on yılımı inzivada geçirmiştim. Duymadığım birçok şey olmuştu. Üstelik dış dünyayla tek bağlantım olan Sammerin, özellikle de Vardir'le ilgili haberleri bana getirecek biri değildi. Sonuçta Vardir, Reshaye'nin varlığından sorumlu olan adamdı.

"Hayır," diyerek başımı iki yana salladım. "Durum onu görmemi gerektirecek kadar kötü değil." Doğru olmasını dilesem de bu açıkça bir yalandı.

Eomara omuz silkip şarabından bir yudum aldı. "Sen bilirsin, komutan. Ama bence sevimsiz meseleler için sevimsiz yerlere başvurman gerektiğini benim kadar iyi biliyorsun. Zaten o yüzden buraya gelmedin mi?"

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

TISAANAH

Korkunç bir çığlık duyunca gözlerimi kırpıştırarak tavana baktım. Terden sırılsıklamdım. Rüya mıydı? Yoksa...

İçimi adeta deşen çığlık tekrar duyuldu.

Hızla doğrulunca başıma iğrenç bir ağrı saplandı. Yine de kendimi zorlayarak yataktan çıktım ve üstüme bir kaftan geçirip kapıya yöneldim.

Sesi takip etmek zor değildi. Farlione evinin koridorlarında neredeyse durmaksızın yankılanıyordu. Sanki acı çeken kişi nefes bile almadan çığlıklar atıyordu.

Reshaye zihnimin gerilerinde kıpırdandı. ***Gitme.***

Neden?

Ağır ağır tısladı. ***Ölüm hissediyorum.***

Çıplak ayaklarımla sesi takip ettim. Sonunda bir köşeyi dönünce, altından ışık yayılan kapı dışında tamamen karanlık olan

bir koridora girdim. Çığlık o kadar yüksekti ki, artık kendi düşüncelerimi bile duyamıyordum.

Kapı dokunduğum anda açıldı.

Dört kişi odanın ortasında toplanmıştı. Başları önlerine eğilmişti.

Nura'yı hemen tanıdım. Diğer ikisi daracık siyah deriden kıyafetlere bürünmüştü, mızrakları sırtlarındaydı...

Syrizenler.

Dizlerinin üstündeki dördüncü kişi, kıvırcık beyaz saçlı bir baştan ibaretti.

Çığlıklar devam ediyordu.

"Sorun ne?" derken sesimi yükseltmem gerekmişti. Ne var ki, bütün yüzler bana döndüğünde konuştuğumu ancak fark ettim.

Ariadnea.

Kırmızı kuşaklı Anserra.

Yatağın üzerinde çömelen Valtain, Willa'dan başkası değildi.

Sonunda yataktaki kişiyi gördüm...

Eslyn.

Bedenindeki bütün kaslar farklı yönlerde kasılıyormuş gibi olmayacak bir şekilde kıvranıyordu. Siyah ceketinin önü açıktı, güneş yanığı teninde mor lekeler görülebiliyordu.

"Neden buradasın?" diye terslendi Nura.

"Çığlıkları duydum..."

"Çığlık?"

Yatağın yanına gittim. Gördüğüm kişinin, yan yana savaştığım güçlü ve kibirli kadınla uzaktan yakından alakası yoktu. Bir... cesetten farksızdı. Bir zamanlar kaslı olan karnı şimdi ter içinde seğiriyor, derisinin altındaki incecik damarlar nabız gibi atarak kapkara olan tenini zorluyordu.

"Ona ne oldu?" diye sordum.

"A'Maril," diye mırıldandı Willa. Başını yukarı kaldırmamıştı.

"A'Maril?" Bunu daha önce hiç duymamıştım. "Ne..."

Yeni bir çığlık kafatasımın içinde patladı. Reshaye aniden atılınca ellerimi kulaklarıma götürüp geriye sendeledim.

"Çıkarın onu buradan," diye söylendi Anserra.

Nura gözlerini kısarak yaklaştı. "Neyin var?"

Aklını mı kaçırmıştı bu kadın? Bu nasıl bir soruydu? Çığlıklardan başka bir şey duymakta zorlanıyordum... Tanrılar aşkına, böyle uzun çığlıklar atmaya hangi ciğer yeterdi ki?

Sonra fark ettim. Çığlıklara benden başka tepki veren yoktu. Eslyn'in acıyla çarpılmış dudakları kapalıydı.

Ağzımı açsam da bir şey söyleyemedim. Eslyn'in çektiği acı her yanımı sarmıştı. Reshaye beynimde daireler çizerek koşuyor, çektiği acıdan kaçmaya çalışıyordu.

Kendimi birden yerde buldum. Nura yardım etmek için uzandığında, artık tamamen bana ait olduğundan kuşku duyduğum bir hırlamayla karşılık verdim.

Anserra sertçe, "Çıkarın *onu* buradan," diye bağırdı.

Nura ona ateş saçan gözlerle baktıktan sonra kolumu kavradığı gibi beni ayağa kaldırdı. "Gidelim."

Başım öyle çok dönüyordu ki, düzgün bir şekilde yürümekte zorlanıyordum. Nura beni odadan uzaklaştırarak evin başka bir kanadına götürdü. Benimkinden daha büyük bir daireydi. İçeri girdiğimizde hiç durmadan beni cam kapılara sahip küçük bir balkona çıkardı. Çığlıklar biraz hafiflemişti. Soğuk hava kalp atışlarımı yavaşlatıyordu. Düşüncelerimin arasında bir bekçi köpeği gibi dolanmaya devam etse de Reshaye biraz sakinleşmiş durumdaydı.

Nura küçük bir kadehe içki doldurup bana verdi, ardından kendine de bir kadeh doldurdu.

Kehribar rengi sıvıya baktım. Titreşiyordu. Ellerim titriyordu.

"Viski," diye mırıldandı Nura. "Güven bana, buna ihtiyacın var. Benim ihtiyaç duyduğum kesin."

Haksız değildi. Tek bir yudumda içkiyi başıma dikip gergin bir nefes verdikten sonra, "Az önce ben ne gördüm?" diye sordum.

"Eslyn hasta."

"Hastalığı ne?"

Nura kendine bir kadeh daha doldurdu ama bu sefer ağır hareket ediyordu. "Syrizenler, Valtain ya da Solarie sihrinden çok daha derinlere giderek bir kumar oynar."

"Derinler," diye mırıldandım. Eslyn, Threll yolunda bundan bahsetmişti. Valtain, Solarie ve Fey sihirleri farklı akımlardandı. Hepsinden daha derin bir akım daha vardı. Bu yüzden Syrizenlerin gözlerini çıkarıyorlardı. Böylece sihrin derinlerine sadece birkaç saniyeliğine dalmalarına rağmen hassasiyetleri artıyordu.

"Doğru. Ayrıca tehlikeli bir iş yapıyorlar." Nura dişlerinin arasından uzun bir nefes verdi. Gözlerini yere indirmişti. Bir eliyle saçını düzelttikten sonra sessiz kaldı.

Onu dikkatle izliyordum. Nura'yı taş kalpli diye tanımlamak kolay olurdu ama yüzündeki kasvetli hüzün, onun da gördüklerinden kurtulmaya çalıştığını anlatıyormuş gibiydi.

"Sihrin dördüncü katmanında hünerlerini kullanabilmek için kendilerini sürekli zorluyorlar," diye devam etti sonunda. "Ama insan bedeni buna dayanacak güçte değil. Bazen de dayanamıyor zaten. İşte o zaman, A'Maril hastalığına yakalanıyorsun. Sana uygun olmayan sihrin zehirli hastalığı."

"Ama... neden? Neden şimdi?"

"Hastalık neden şimdi bir hedef seçti? A'Maril sıklıkla rasgeledir. Belki Eslyn kendini fazla zorladı ya da derinlerde gerektiğinden uzun kaldı. Belki zehirli bir sihir öbeğine rastladı. Belki beş gün boyunca çiğ et yedi ve bünyesi zayıfladı. Belki de yıldızlar belli bir hizaya geldi. Henüz bu hastalık konusunda pek bir şey bilmiyoruz. Ama..." Yüz ifadesi sertleşti. "Eslyn son zamanlarda fazla risk alıyordu."

"Zeryth'in iksirleri."

Nura başıyla belli belirsiz onayladı.

Zeryth'in savaş öncesinde Eslyn'e verdiği küçük şişeler hastalığın sebebiydi. Eslyn o iksir sayesinde daha çok güçleniyordu. Muhtemelen o iksirleri yaparken Zeryth de giderek çöküyordu. Eslyn'in hastalanmasında bunun etkisi olabilirdi.

Kadehinden bir yudum alan Nura'nın gözleri dağlara kaydı. "Ama Eslyn'in özel durumuna rağmen, yaşadığı şey bir Syrizen için en korkunç son değil," dedikten sonra meraklı gözlerini bana çevirdi. "Çığlık attığını duyduğunu söylemiştin."

"Duydum. Reshaye onu duydu."

Reshaye ismini duyunca uyanmış gibi zihnimin ön taraflarına kayarak Nura'nın duygusuz kınayışını adeta içine çekti.

"O da sihrini derinlerden çekiyor," dedi Nura. "Syrizenler gibi ama çok daha derinlerden. Duyduklarını... oradan geliyordu." Elini kaldırıp salladı. "Buradan değil."

"Böyle mi oluyor?"

"Kim bilir? Kimse anlamıyor. Ama tam da bu yüzden dikkatli olman gerekiyor. Eslyn sihri çok derinlerden, gereğinden uzun süre ve yanlış bir şekilde çektiği için hastalandı."

Ben sihri derinlerden çok daha uzun bir süredir çekerek kullanıyordum. Reshaye'nin sihrini kullandıktan sonra o kadar hasta hissediyordum ki... Üstelik az önce gördüklerimle karşılaştırılabilir bir durum bile değildi. "Eslyn'e ne olacak?" diye sordum usulca.

"Ölecek. Hepsi ölür."

"Hep mi?"

Nura duraksadı. "Bir keresinde kurtulan birini görmüştüm. Sadece bir kere. Ama bir daha asla aynı kadın olmadı."

Reshaye hâlâ zihnimin önlerindeydi, kafesinin parmaklıklarını anlamaya çalışan bir panter gibi volta atıyordu. Ağrıdan başım çatlayacak gibiydi.

Dur artık, dedim.

O buradayken asla durmam.

Parmaklarımı şakağıma bastırdım. Onu gerilere itmek için bütün gücümü kullanmam gerekiyordu.

"Ne oldu?" Nura merakla bana baktı.

"Reshaye senden niye bu kadar çok nefret ediyor?"

Dudakları gerildi. "Reshaye her şeyden nefret eder."

Hissettiğim nefret değil, diye tısladı Reshaye. Sanki anlaşılmadığı için hakarete uğramıştı.

"Senden daha çok nefret ediyor."

"Max nefret ettiği içindir muhtemelen."

Kendime... ve endişelenmem gereken her şeye rağmen, Nura'nın bu ismi ağzına alması, katıksız bir savunma arzusuyla çenemin kilitlenmesine neden oldu. "Alakası yok."

Benimle defalarca savaştı, diye fısıldadı Reshaye. ***Savaşı hiç bitmedi.***

"Onu kullanmaya çalıştın," dedim.

"Elbette çalıştım."

Elbette mi? Midem düğümlendi. Max'in ve Farlione ailesinin başına gelenlere rağmen bu yaratığı istediğini düşünmek midemi bulandırıyordu. Bazen Nura'nın gönülsüz bir müttefik olduğunu düşünürdüm ama şu anda ondan iğreniyordum.

Duygularımı belli etmesem de düşüncelerimi hissetmiş gibi gözlerini bana çevirerek, "O şeyle görülecek bir *hesabım* olmadığını düşünmüyorsun ya?" dedi usulca.

Reshaye hırladı. Anılar jilet keskinliğindeydi. Kıpkırmızı suratıyla titreyerek aynaya bakan Nura. Ringde defalarca ayağa kalkmak için kuma batan kanlı eller. Kapkaranlık soğuk suda yüzen Nura. Kendi kolunu kesen Nura.

Hatıralar geldiği gibi kaybolurken sessizlik ve hafif serinlik üzerime çöktü.

Kadehini tekrar doldururken, "Threll'de olanları duydum," dedi Nura. "Yani Zorokov ailesinin başına gelenleri. Zeryth'in en başından beri istediği şeyi yapmalıydın. Böylece savaş sona ererdi, sen de sevdiklerinin yanına gidebilirdin."

"Çok tehlikeliydi."

"Sen bu işi uzattıkça daha çok insan ölecek."

Uzun uzun ona baktım. Max'in hatıralarından çok daha yaşlı görünüyordu. Ama gözlerindeki acımasız kararlılık aynıydı. Sarlazai'dan sonra Max'e... kendine aynı şeyi kaç kere söylemişti? Ancak haklı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. "Dünyayı kurtarmaya değmesini istiyorum."

Dudakları kuru bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Muhtemelen taş yürekli olduğumu düşünüyorsun."

"Buz da olabilir," diye karşılık verdim. Çünkü sakladıklarını katmanlarca buzun altına gömmüştü. Başka bir şey daha vardı. Hep böyle olmamıştı, şimdi bile gözlerindeki hüznü seçebiliyordum.

Küçük bir kahkaha attı. "Buzu sevmedim. Fazlasıyla kırıl-

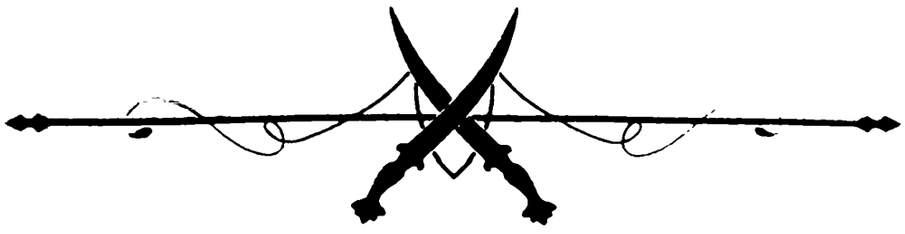
gan," derken gümüş gözleri bana kaydı. "Birini kınarken dikkatli olmanı öneririm, Tisaanah. Belki bir gün sen de benim durduğum yerde duracak, bütün zayıflıklarını kesip atacak, çok fazla fedakârlık yapacaksın. Sonra dünya sana bakıp sanki istedikleri şeye dönüşmemişsin gibi kınayan gözlerle duygusuzluğuna bakacak." İçkisinden uzun bir yudum alırken tekrar dağlara baktı. "Eslyn bir zamanlar dostumdu," diye mırıldandı. "Ölümünü seyretmek hoş değil."

Nura'ya acımam tuhaftı. Fakat insanlıkla bütün bağları koparmanın nasıl bir yalnızlık olabileceğini çok iyi anlıyordum. "Ölüme," dedim kadehimi kaldırarak.

O da kadehini kaldırdı. "Ölüme." Bardağının kalanını bir dikişte içtikten sonra dönüp Farlione evine doğru baktı. Karşımızda yükselen binaya diz çöktürmek istiyormuş gibi bir hali vardı. "Biliyor musun?" dedi duygusuzca. "Bu kahrolası evden nefret ediyorum."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

AEFE

"Yedi gök adına... Bu iğrenç *koku* da ne?"

Ashraia'nın gür sesi adeta kampı sarsıyordu. Ama ona hak vermemek imkânsızdı. Avdan daha yeni dönmüştük. Siobhan ve Ishqa ateş için odun toplamıştı. Burunlarını tiksintiyle kırıştırmalarına bakılırsa onlar da aynı şeyi düşünüyordu.

Gözlerimizi kırpıştırarak bakıştık. Sonra gözüm, Caduan'ın kampın diğer ucundaki çadırına kaydı. "Caduan?" diye seslendim.

Siobhan parmağını dudaklarına götürdü. "Şşt."

Sessizce ilerledik. Sonunda ormandan gelen tuhaf sesleri duyduk.

"Caduan?" diye seslendim yine.

Cevap ormanın içinden geldi. "Buradayım."

Çalılıkları yararak küçük bir açıklığa çıktım...

Anında midem ağzıma geldi. Ağzımdan fırlayan küfür bir ge-

velemeden farksızdı çünkü dudaklarımı aralarsam kusacağımdan korkuyordum.

Diğerleri hemen arkamdaydı. Ashraia'nın gür sesli küfrü Siobhan'ın şaşkınlık nidasını adeta boğuyordu.

Caduan bize bakıp elini alnından geçirdi. Yüzünde bulanık mor benekler oluşmuştu. "Biliyorum," diye onayladı. "Hiç hoş değil."

"Hoş değil mi?" diye tekrarladım.

Lanet olası bir ceset, açıklığın ortasındaki derme çatma bir masanın üzerine yayılmıştı. Boğazından göbeğine kadar kesilerek *açılmış*, grimsi mor bir bağırsak ve et yığını ortaya çıkmıştı. Yüzü küçük beyaz bir bez parçasıyla örtülüydü ama masanın kenarından yağlanmış altın-kızıl saçlar sarkıyordu.

Ishqa ölümcül bir fısıltıyla, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Sen ne yapıyorsun?"

Hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk. Bu adam delirmiş olmalıydı. Gerçi kimse onu bu yüzden suçlayamazdı.

Neye baktığımı fark etmem biraz zamanımı aldı. Masanın üzerindeki ceset, açılmış karnı nedeniyle neredeyse tamamen bozulmuştu ama şişen kolları ve bacaklarının yanı sıra griye çalan derisiyle fazlasıyla biçimsizdi.

"Sazlık Bölgesi'nden," dedim.

Caduan başını sallayarak, "Evet, Sazlık Bölgesi'ndeki Feylerden biri," diye yanıtladı.

Elimin üstünü burnuma siper ederek ilerledim. Yaklaştıkça ceset daha da... *tuhaflaşıyordu*. Paramparça cesetler görmüştüm, hatta normal Feylerin bağırsaklarının neye benzediğini çok iyi biliyordum. Peki ya bu? Bunda bir terslik vardı. Çok fazla... griydi ve biçimsizdi.

Daha sert bir sesle, "Sen ne yapıyorsun?" diye tekrarladı Ishqa.

"Cevapları bulmamız lazım," dedi Caduan. Gözlerini masadaki şeyden ayırmıyordu. "Yanılmayı umuyordum." Gözleri benimkilerle buluştuğunda saf bir korku sezdim. "Bu kadın bir Fey," diye ekledi. "En azından bir Fey *kadınıydı*. Artık değil."

"Anlamıyorum," dedi Siobhan. "Belli ki bir şeyler olmuş..."

"Sadece olmamış. *Tümden* değişmiş." Caduan gerileyip ellerini silmek için bir bez aldı. "Kanına *insan* kanı bulaşmış. Bir şey daha var. Sihirli bir şey. Henüz çözemedim ama..." Devamını getirmeden kaşlarını çattığında aniden sustuğunun farkında bile değildi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum usulca. Midem korkuyla kasılıyordu.

"Birileri onu başka bir şeye... bir tür melez yaratığa dönüştürmeye çalışmış." Fey cesedinin başındaki bezi kaldırdığında hem şaşırtıcı güzellikte hem de mide bulandıran çirkinlikte bir yüz belirdi. Kadının yüz hatları, ne kadar odaklanmaya çalışsam da bir bulanıklıktan ibaret olarak görünmeye devam ediyordu. Solgun cildi sarkmış, derisinin altında mor damarlar belirmişti. Ben bile neye baktığımı çözemiyordum. Ama bakmak son derece rahatsız ediciydi. Bu yüz bir zamanlar seven, gülümseyen ve kahkahalar atan birine aitti. Şimdiyse tamamen bozulmuştu. "Neden?" dedim boğulurcasına. "Neden böyle bir şey yapmışlar?"

"Ayrıca nasıl yapmışlar?" dedi Siobhan. "Hem de bütün bir bölgeye? Aynı anda?"

Gözünü cesetten bir an olsun ayırmayan Caduan başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Belki bir tür silahtır," diye tahmin yürüttüm. "Hepsini hızla öldürmek için kullanılan bir silah."

"Öldürmek için buna ihtiyaçları olmadığını çok iyi biliyorum. Hayır, bence bu başarısız bir girişimden başka bir şey değil." Bıçağının ucuyla cesedin yarılmış karnını işaret etti. "Sadece son birkaç saat içinde bile iç organları bozulmaya devam etti. Biz konuşurken vücudu çürüyor. Kendi kanıyla zehirleniyor. Onu biz öldürmedik. Duvarların ötesinde buldum. Yangından hiç etkilenmemişti. Muhtemelen kendi eriyen organlarında boğulmuş. Yavaş yavaş çürümüş." Sakin konuşuyordu ama bıçağın kabzasını kavrayan parmakları bembeyaz kesilmişti. "İnsanların bunu amaçladıklarını sanmıyorum," diye ekledi. "Bence bu başarısız bir deney. Yok etmeye çalışmıyorlardı. Tam aksine bir şey ya-

ratmaya çalışıyorlardı. Şu anda baktığımız şey, arada kalmış bir Fey. Tıpkı Aefe'nin önceki gece arada kaldığı gibi." Ateş saçan gözleri bana döndü. "Orada toprak bile çürümüştü. Sakın bana hissetmediğini söyleme."

Çürümenin toprağın derinlerine sızdığını hissetmiştim.

"Her ne yaptılarsa, kendilerinden de ölenler olmuş," diye sözlerini sürdürdü. "Bunu bulduğum yere yakın bir yerde insan cesedi de buldum. Aynı çürüme, aynı bozulma ama şekli daha çok bozulmuş, adeta tüm vücudu erimişti."

Ishqa dişlerinin arasından uzun bir nefes verdi. "İnsanların acımasız yaratıklar olduğunu zaten biliyorduk."

"Bu kadarıyla da kalmıyor. Araştırmadan şehri yakmasaydık daha çok şey öğrenebilirdik."

Ishqa'nın bakışları sertleşti.

"Fey sihriyle bir şeyler yaratmaya çalıştıklarını söylüyorsun," diye araya girdim. "Fey ve insan sihriyle..." Boğazımı temizlemek için sustum. Söyleyeceklerim birkaç saat önce bana söylenmişti. "Çürümüşler."

"Öyle düşünüyorum. Ama nedenini ve nasıl olduğunu öğrenmem gerekiyor."

"Bu sapkın sihri," diye kükredi Ashraia. "Hiçbir Fey âlimi bu konulara girmez."

Bu doğruydu. Fey aileleri birbirinden çok farklıydı ama belki de *tek* ortak inançları, sihrin tanrıların bir hediyesi olduğuydu. Bu yüzden sihir kutsaldı, saygı gösterilirdi ve asla kötülük için kullanılmazdı. Elbette bütün öğretileri çok iyi biliyordum. Hepsi damarlarımdaki sihir nedeniyle beni lanetliyordu.

"Fey âlimleri değil," dedi Caduan. "Ama Niraja âlimleri bunu yapabilir."

Birden başımı kaldırıp ona baktım. Bir an için yanlış duyduğumu sanmıştım. "Niraja? *Niraja'ya* yazmamızı mı öneriyorsun?"

"Niraja'ya gitmemizi öneriyorum," dedi Caduan.

Neredeyse kahkaha atacaktım çünkü düşüncesi bile komikti.

Ashraia homurdandı. "Oraya gidersek, hiçbirimiz eve geri dönemeyiz."

Siobhan, "Bunu sanki oraya gidebilme olasılığımız *varmış* gibi söylüyorsun," diye araya girdi. "İstesek bile gidemeyiz."

"Melez hainlerin krallığına gireceğimden değil," derken tekrar homurdandı Ashraia. "Sadece soyunu tüketen yaratıklarla aynı yatağa girmeye hazır tiplerle konuşmak istemene şaşırıyorum. Sidneelerin bu konuda benden daha güçlü duygulara sahip olduğuna eminim."

İçgüdüsel olarak sağ elimin parmaklarını gerdim. Utanç veren *X* işaretleriyle değil, babamın saygın hikâyeleriyle dolu olan kolumdu. Niraja'yı ziyaret etmemizi önermek... Eh, mantıksız kelimesi bile yetersiz kalırdı. Niraja, Fey ve insan toprakları arasında kalan küçük bir krallıktı. Notilüs Bölgesi'nden daha güneyde bulunan bir adaydı. Fey aileleri tarafından sürgüne gönderilen insanlar o bölgenin halkını oluşturuyordu çünkü ada sakinleri muhtemelen olası en utanç verici şeyi yapmıştı... İnsanlarla ilişkiye girerek Fey geleneklerini kirletmenin bedelini sadece sürgünle değil, daha beter şekillerde ödemişlerdi. Bazı cezalar kendi halkımın... babamın eliyle uygulanmıştı.

"Sürgünleri ziyaret edemeyiz," dedim.

"Bize ne engel olabilir ki?" diye karşılık verdi Caduan. "Neden ziyaret etmeyecekmişiz?"

"Sürgün kalıcı ve bulaşıcıdır," dedi Ishqa. "Aralarına karışarak kendimizi kirletmiş oluruz."

Caduan'ın yüzünde daha önce hiç öfke görmemiştim. Şimdi bile öfkesi adeta buzla kaplı bir gölün altında fokurduyordu. "İnsanlar bu yüzden bizden üstün," dedi alçak sesle. "Hüner. Adaptasyon. Zayıf yanlarını törpülemeyi öğreniyorlar. Bu arada biz de halklarımızın düşüşünü seyrederken sembolik geleneklerimize sımsıkı yapışıyoruz. Sapkın sihrinden en uzağımız hangimiz? Halkın yarı-dönüşmeyi hiç istememişti. Zamanla nasıl yapılacağını öğrendiniz. Oysa tanrıların bir hediyesi falan değildi. Bu *sapkınlık* olmuyor mu?"

Ishqa'nın burnu seğirdi. "Bir tek geleneklerimiz var. Onları da terk edersek, kurtaracak hiçbir şeyimiz kalmaz."

"Hiçbir şey mi? *Hayat* kurtarıyoruz. Sence kendi bölgemin

gelenekleri umurumda mı? Anlamsız kurallarımız? O gün kaybettiğim insanları kurtarabilmek için hepsini feda ederdim. Tersini iddia ediyorsan ya kalbin ya da beynin yok."

Ishqa'nın kaşları havaya kalktı. Ashraia kralın yüzüne yumruk atmamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Hayranlığıma karışan bir şaşkınlıkla dudağımı ısırdım. Caduan için toplumun ağırlığını üstünden atmak ne kadar da kolaydı...

Yaşadığım her gün, bana tam olarak ne olduğumu ve asla ne olamayacağımı hatırlatan bakışların tenimi ısırdığını hissetmiştim. Hayatımın her saniyesi böyle geçmişti. Caduan içinse bunun hiçbir önemi yoktu.

Bakışları bana kaydığında her nasılsa gözlerinin yeşili, öfkesinin şiddetiyle daha parlak görünüyordu. "Aefe?" demekle yetindi.

Adımı söyleme şekli beni yine etkilese de karşılık vermedim. Belki bir yanım onun haklı olduğunu düşünüyordu. Ama bu hayatım boyunca beni boğan yanımdı. Soyumun sınırlarına baş kaldıran, onu ne kadar sevsem ve hayranlık duysam da beni bir kenara attığı için babamdan nefret eden yanım... Şimdi bu yanımın kendini göstermesine izin veremezdim. Özellikle de gözden düşmüş bir Essnera değil, babamın seçtiği biriyken bunu yapamazdım.

"Cevapları bulmanın başka yollarına bakmamız gerekecek," diye cevap verdim. "Sürgün kuralları çok açık. Teirna buna asla izin vermez."

Caduan irkildi. Ardından tekrar masadaki cesede döndü.

"Başka bir yolunu bulacağız," diye üsteledim.

"Elbette," dedi kupkuru bir sesle. "Bulacağımızdan eminim."

O GÜN GÜZERGÂHI değiştirmeden yola çıktık. Dünya aniden değişmiş gibi görünürken plana uymak tuhaf geliyordu. Nadiren konuşuyorduk. Akşam kamp kurup neredeyse hiç konuşmadan çadırlarımıza çekildik.

Uzun süre uyumadan öylece yattım. Sonunda çadırımdan sessizce çıkıp ormana yürüdüm. Caduan'ı bulmam zor olmadı. Gece çalışacağını düşünmüştüm, oysa devrilmiş bir ağacın üzerine oturmuş gökyüzünü seyrediyordu.

Duraksadım.

Gözleri kapalıydı. Yanaklarına vuran ay ışığı profilini aydınlatıyordu. Mükemmel dengeli açılarıyla güzel bir yüze sahip olduğunu fark etmiştim. Kıpırdamadan durduğu için bir tablodan farksızdı.

Olduğum yerde dururken sonunda gözlerini açmadan, "Eee," dedi Caduan. "Sanırım artık neden Teirness olmadığını biliyoruz."

Yanaklarım yanarken etrafın karanlık olmasına seviniyordum. "Bu gece çalışmıyor musun?" diye sordum.

Gözlerini açıp bana baktı. Taşı bile kesebilecek bir bakıştı. "Kaç yaşındaydın?"

Duraksadım.

Bu konuda konuşmak istemiyordum. Evdeyken bile konuşmazdım. "Ne olduğumu öğrendiğimde kaç yaşında olduğumu mu soruyorsun?"

"Bir Essnera olduğunu öğrendiğin zamanı soruyorum."

İrkildim. Bu kelime her seferinde bir tokat gibi hissettiriyordu.

"Ne?" derken yüzümü inceledi. "Bu kelimeyi sevmiyor musun?"

Hep olduğu gibi, istemesem de yine aklımdan geçenleri okumuştu. "Elbette sevmiyorum," diye söylendim. Dönüp gitmeyi düşünüyordum. Böylesi çok daha kolay olurdu. Rahatsız edici sorular sorulmaya başlandığında genellikle arkamı dönüp giderdim. Bunun yerine onun yanına oturdum. "On yaşındaydım. Bir rahibe keşfetti, içimdeki sihri hissetmiş."

Hâlâ dün gibi hatırlıyordum. Rahibe önümde diz çökmüş, parmaklarını alnıma bastırmıştı. Sihir yeteneğiyle içimi okuyordu. Sidnee rahibeleri, nadir bir yetenekle başkalarının damarlarında dolaşan sihri görebiliyordu. Gözleri kapalıydı, dramatik ciddiyeti

karşısında gülmemeye çalışarak onu izliyordum. Sonunda gözleri aniden açılmış ve hızla geri kaçmıştı. Öncesinde unvanıma uygun bir saygıyla konuşmuştu ama hemen sonrasında içimde korkunç... *dehşetengiz* bir şey görmüş gibi suratıma bakmıştı.

"O zaman ne anlama geldiğini anlamamıştım. Rahibe bana ya da anneme bir şey söylememişti. Ancak babamla konuşmuş olmalı çünkü..."

Çünkü o gece, babamın boğazımı sıkan elleriyle uyanmıştım.

Kendimi zorlayarak Caduan'a doğru baktım. Kınayan bakışlarla karşılaşmayı bekliyordum. Öğrenenler bana her zaman yargılayan gözlerle bakmıştı. Ama onun gözlerinde böyle bir şey yoktu. Neydi peki o duygu? Nezaket miydi? Acıyor muydu?

"Taş Bölgesi'nde Essneraları öldürürler," dedi usulca.

"Volkan Bölgesi'nde de bazen öldürüyorlar."

O geceyi tam olarak hatırlayamıyordum. Hatıralarım birbirine oturmayan kırık parçalardan ibaretti. Babamın boğazımdaki elleri, dehşetin jilet gibi olan keskinliği, kapıdan içeri yayılan bir ışık... Belki de ışık bir hayaldi çünkü sonrasında kendimden geçmiştim. Bir an için yalvarıp yakarıyordum, sonra bilincimi yitirmiştim.

Gözlerimi tekrar açtığımda hayatım değişmişti.

"Babam hayatımı bağışladı," dedim sonunda. "Ama elbette artık bir Teirness olamazdım."

Caduan'ın yüz ifadesini okumakta zorlanıyordum. "Üzüldüm," dedi hiç beklemediğim bir yumuşaklıkla. "Başına gelenlere üzüldüm."

Hissettiğimden daha umursamaz görünmesini umarak omzumu silktim. "Tanrıların işini yargılamak bana düşmez." Dudaklarımdan dökülen kelimeler durum için komik kaçıyordu.

Caduan da aynısını düşünüyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Ayağa kalkıp çalılıkların arasında volta atmaya başladıktan sonra bana döndü. "Bence tanrılara inanmıyorsun."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Sabah söylediklerine inandığını da sanmıyorum."

"Ben..."

Gözlerini gözlerime dikmişti. "Yanılıyor muyum?"

Mathira aşkına... Yalan söylemekte hep beceriksiz olmuştum. Bir şey demesem de cevap yüzümden okunabiliyordu.

"*Cevapları* bulmak için bir şansımız var, Aefe," dedi Caduan. "Mantıklı cevaplar. Gerçekten bu şansı bırakmamız gerektiğine inanıyor musun?"

"Yolumuzu ancak Teirna çizer. Sence o ne yapardı?"

Caduan'ın yüz ifadesinden anladığı anlaşılıyordu. "Teirna," dedi usulca. "Yani orada kendi fikrini değil, babanın düşüneceği şeyi söylüyordun."

"Babam beni seçtiği için buradayım. Fikirlerimin bir önemi yok."

"Bence var."

"Şerefi lekeli bir Kılıç değilmişim gibi konuşuyorsun," dedim küçük bir kahkaha atarak. "Açık konuşmak gerekirse, bu görevi aldığım için onur duyuyorum, Caduan. Babama ideallerinden vazgeçmesini söyleyerek görevimi tehlikeye atmayacağım."

Dudakları kıvrılırken tekrar volta atmaya koyuldu. "Ne karnını deştiğim ne de kendi evimde sürünerek kaçtıklarım... cesetler için ideallerin hiçbir değeri yok. Bunu herkesten iyi bilmen... anlamsız oyunlara boyun eğmemen gerekir."

Bu da ne anlama geliyordu?

"Babam oyun falan oynamaz," dedim tersçe. "Hakkında konuşurken sözlerine dikkat etmelisin. Babam sana saygı duyuyor."

Bir hışımla bana döndüğünde yeşil gözleri öfke yüzünden hiç olmadığı kadar keskinleşmişti. "Baban bana *saygı* duymuyor. Sadece *işine yarayacağımı* düşünüyor. İkisi arasında büyük fark var. Peki bu lütuf karşılığında hiç söz hakkım olmayacak mı? Kırılgan egosuna zarar vermemek uğruna halkının da benimki gibi katledilmesine göz mü yumayım? Sırf o *potansiyel* sahibi olduğumu düşündüğü için böyle mi yapmalıyım?"

Babamın sesi kulağımdaydı. *Sende... potansiyel olduğuna inanıyorum, Aefe.*

Hançerim aniden elimdeydi. Öfkem çoğu zaman böyle patlak verir, ne yaptığımı bilmeden kendiliğinden harekete geçerdi. İki

nefes sonra Caduan'la burun burunaydım. Sırtı bir ağaca dayanmıştı, hançerim boğazının üstündeydi. O kadar yakındık ki, ay ışığının her bir huzmesini yüzünde izleyebiliyordum. Buradan yüzündeki her seğirmeyi, gözlerindeki her renk tonunu görebiliyordum. İkimiz de hafif giysiler giymiştik. Bedenini... nefeslerinin ritmini hissedebiliyordum. Benim vücudum öfkemden ağırlaşmıştı, Caduan ise hâlâ hafif ve sakindi.

"Seni uyarmıştım," diye hırladım.

Sessizce bana baktı. Bakışlarında ne korku ne de kızgınlık vardı. Tek görebildiğim, bir tatmin duygusunun gölgesiydi. "Peki," diye mırıldandı.

Tüylerim diken diken olmuştu. Bana bakışı hoşuma gitmiyor, böylesine yakından incelenmek rahatsız hissetmeme neden oluyordu. Çenemi havaya dikip terslenerek, "Hadi karşı koy," dedim. "Silahımı düşür. Dört gündür idman yapmadın."

Gözleri hâlâ gözlerimdeydi. Parmakları bileğime değdiğinde bir anlığına öylece kaldı, sonra derinin kıyısından tenime dokundu.

Geri çekilmemek için kendimi zor tutuyordum. Tuhaf bir yakınlaşmaydı.

Sonunda dirseğime hızla vurup hançerimin kabzasını kavrayarak beni dizlerimin üzerine itti. Elimi kaçırdım ama daha kendimi toparlayamadan tekrar hamle yaptı. Birkaç saniye içinde yere düşmüştüm. O da üzerime çıkmış, ellerini omuzlarıma bastırmıştı.

Hançeri kaldırdım. "Başaramadın. Bıçak hâlâ bende."

"Olabilir," dedi gözlerini kısarak. "Yine de silahsız görünüyorsun."

Sımsıkı kavradığım hançere rağmen gerçekten de silahsız hissediyordum. Boğazımı temizledim. "Üstümden kalk lütfen."

Zarif hareketlerle doğrulduğunda ayağa kalkıp ona bakmadan üzerimdeki toprağı ve kuru yaprakları silkeledim. "Babama yazacağım," dedim dikkatle kolumu incelerken. "Onu senin gözünle görmeye zorlayamam ama Niraja seferini önerebilirim."

Ama baban dinlemeyecek, diye fısıldadı beynimin gerisindeki

bir ses. *Bu şekilde babanın senin hakkındaki bütün çirkin varsayımlarını kanıtlamış olacaksın.*

Her şeye rağmen... dönüp baktığımda Caduan'ın bakışlarında bir tür gurur olduğunu gördüm. Dudaklarının kıyısında belli belirsiz bir gülümseme belirmişti. Sanki doğru olanı yaptığımı düşünüyormuş gibi hayranlıkla beni seyrediyordu.

Böylece çadırıma döndüğümde kalemimi ve parşömeni çıkarıp en güzel el yazımla yazmaya başladım. Babama Sazlık Bölgesi'ndeki korkunç keşfimizi anlatıp Caduan'ın kuşkularından bahsettim. Sonunu getirirken cesaretimi toplamam gerekti.

CADUAN, NİRAJA'DA İNSANLARIN yapmaya çalıştığı şeye dair cevaplar bulabileceğimize inanıyor. Oradakilerin benzersiz bir potansiyele sahip olduğunu düşünüyor. Niraja'nın sürgün yeri olduğunu biliyorum. Ancak karşımızdaki büyük tehlike ve gördüklerim göz önüne alındığında, adaya gitmemize izin verme konusunda en azından düşünmeni rica ediyorum. İnsanların sapkın sihirle uğraştığı kesin, buna nasıl karşılık verebileceğimizi öğrenmek üzere bu konuları bilenlerin yanına gitmemiz gerekiyor.

Kısa bir ara verdikten sonra devam ettim.

Lütfen saygısızlığımı bağışla. Bunu sadece seni, annemi, Orscheid'i ve Sidnee halkını korumak için yazıyorum.

Kalemim kâğıdın üzerinde bir süre havada kaldı. Son kelimelerin üstünü çizmemek, babamın duymayı tercih edeceği kelimeleri... Sidnee geleneklerinin bizi korumaya yeteceğini yazmamak için kendimi zor tutuyordum.

İsmimi yazıp kuşkularımla dolu mektubu katladım ve mühürledim.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

MAX

Hana döndüğümde giriş katı tuhaf bir şekilde sakindi. Gözlerim hemen çok tanıdık gelen sarı kıvırcık saçlara takıldı. Moth masalardan birinde, ucuz likör gibi görünen çoğu boşalmış bardağının üzerine eğilmişti.

Yüceler yardımcımız olsun!

Yanına giderek, "Şahane vakit geçiriyormuş gibi bir halin var," dedim ama başını kaldırıp sırıttığında gözlerimi devirmeden edemedim. "Meyhanede tek başına sarhoş olmak için daha otuz yılın var, Moth. Aslında sarhoş olmak için bile çok gençsin."

"Yalnız değildim! Yani..." Arkadaşlarının gittiğini yeni fark etmiş gibi etrafına bakındı.

"Yüceler aşkına. Kaç tane içtin?"

"Sadece iki." Kafası büyüklüğündeki bardaktan bir yudum daha aldı.

"Tanrılar yarın sabah yanında olsun," diye iç çekip yanındaki sandalyeye çöktüm. Ben de şarabın etkisindeydim. Uzun zamandır bu kadar içmemiştim.

Arka tarafta bir hizmetçi merdivenlerden paldır küldür inince ortalık hareketlendi. Kadın telaşla barmene gidip bir şeyler fısıldamaya başladı.

Boş gözlerimi kırpıştırıp onları seyrederken alnımın kırıştığını hissedebiliyordum. Sarhoşluğuma rağmen bir... terslik olduğunu sezmiştim. Fısıldayarak konuşsa da hizmetçi sarsılmış görünüyordu. Aramızdaki mesafeye rağmen sözlerindeki paniği duyabiliyordum.

Kadının korkuyla kocaman açılan gözleri bize kaydığında, "Moth," dedim usulca. "Herkes nereye gitti?"

Omuz silkti. "Yukarı. Yatmaya gittiler."

Anında fena halde ayılarak sırtımı dikleştirdim. Hizmetçi hâlâ bana bakıyordu. Sonunda parmağını kaldırarak... *yukarıyı* işaret etti.

On yıl önceki benzer bir handa yaşadıklarımı hatırladım. Birliklerim ve düşman birlikleri aynı zamanda aynı yerde karşılaşıvermişti. O gece sırf kötü şans yüzünden iki arkadaşımı kaybetmiştim.

Yanlış yer. Yanlış zaman. Yanlış insanlar.

Bir sonraki hedefimiz yüz millik mesafedeydi. Meriata dinlenme ve zevk için herkesin uğrak yeriydi. Askerler... hangi *ordudan* olursa olsun askerler, bu şehrin çekimine kapılırdı.

Pervasız davranmıştım. Kendi amaçlarım uğruna buraya gelmeyi o kadar çok istemiştim ki, riskleri düşünmek için bir saniye bile durmamıştım. Oysa şimdiye kadar fazlasıyla dikkatli olmuştum.

Ayağa kalktım. "Kalk, Moth."

Kafası karışmış gibi başını kaldırıp baktı. "Neden?"

"Kılıcın yanında mı?"

Yüzü taş kesilirken başını salladı.

"Burada yalnız değiliz," diyerek yavaşça çenemle merdivenleri işaret ettim. Moth da oraya baktı. Hizmetçiler gözleriyle ses-

sizce bizi seyrediyordu. En korkmuş görüneni çok gençti ama barmen şaşırmayacak kadar yaşlıydı. Belki de böylesini ilk kez yaşamıyordu. Sonuçta Ryvenai Savaşı sırasında Meriata'da benzeri çarpışmalar olmuştu.

Sessizce basamakları tırmanıp bir köşeyi döndüğümüzde ilk gördüğüm şey kandı. Kapıların altından süzülen kıpkırmızı sıvı, yer döşemelerinin arasına sızıyordu.

"Kahretsin," diye tıslarken Moth'a baktım. Onu burada bırakmalı mıydım, yoksa olası bir kapışmaya sokmak üzere yanımda mı götürmeliydim? Daha önce hiç dövüşmemişti. "Burada kal," dedim.

"Yalnız gidemezsin..."

"*Burada kal*, Moth," dedim tekrar. Bir şey söylemesine fırsat bırakmadan yanından ayrıldım.

Sihrimi canlandırdığımda, alevler parmak uçlarımda ve hançerlerimin kenarlarında fokurduyordu. İki adımda köşeyi dönüp kapıyı iterek açtım. Böyle zamanlarda hep olduğu gibi, erkek kardeşimin sesi kulaklarımdaydı.

Değerlendir. Karar ver. Harekete geç. Hepsi bu kadar.

Değerlendir.

Gözüme ilk çarpan şey kanın çokluğuydu. Beyaz çarşaflar, ahşap yer döşemesi... Her yer kıpkırmızıyken, kanın kaynağını bulmam zaman aldı. Yatağın ayakucuna yakın bir yerde yere yığılmış bir ceset vardı. Askerlerimden biriydi. Boğazı parçalanmıştı, kılıcı hâlâ elindeydi. Birkaç adım ötede, kanlar içinde yarı giyinik genç bir kadın cansız yatıyordu.

Karar ver.

Kan sıcaktı. Cesetler tazeydi. Bunu yapan her kimse, hâlâ burada olmalıydı. Odadan gerileyerek çıktım. Diğer odada adamlarımdan birini daha buldum. Harekete geçmesine bile fırsat kalmadan öldürülmüş gibi görünüyordu.

Solumda bir gürültü duyunca hemen döndüm. Ses karşıdaki odadan gelmiş, gürültüyü çıkaran kişi sessiz kalmaya çalışıyormuş gibi aniden kesilmişti. Saldırgan oradaydı. Katil o odadaydı.

Harekete geç.

Silahımı doğrultup bir sonraki odaya yöneldim. Kapıyı açtığımda... aynı anda kapıyı açmaya yeltenmiş gibi duran bir askerle karşılaştım. Kocaman gözlerle bana baktı. Kana bulanmıştı. Üzerindeki kandan üniformasını ayırt edemiyordum. Gençti. Moth'la akran sayılırdı.

Bir an için bakıştık, sanki saniyeler uzayıp gidiyordu.

O felç hali aynı hızda kayboldu.

Çocuk kılıcını kaldırmaya yeltendiyse de hemen karşılık verip onu tökezleterek gerilettim. Silahı yere yuvarlanmıştı. Duvara yaslayıp mızrağımı boğazına dayadım. "Kimin adamısın? Aviness?"

Çocuk korkuyordu. Nefretiyle gizlemeye çalışsa da korktuğunu gözlerinden okuyabiliyordum. Dudakları zoraki bir sırıtışla çarpıldı. "Hepsini öldürdüm," diyordu. "Gerçek kralın adına seni de öldüreceğim."

Aptal çocuk, demek istiyordum. *Sence Aviness kim olduğunu biliyor mudur? Hayatını o taca vermeye değeceğini mi sanıyorsun?*

Bunun yerine sihrime davrandım. Bıçaklarımın kenarlarında parlayan alevler, ikimizi de ısıtıyordu. "Kim olduğumu biliyor musun? Ben Maxantarius Farlione... ve öldürdüklerin *adamlarımdı*."

Çocuk hırıltılı bir nefes verdi. Korkusunu saklamaya çalıştığı halde gözleri kocaman açılmıştı.

"Kaç kişisiniz?" diye üsteledim. "Söylersen hayatını bağışlarım. Cevap verirken çok dikkatli düşün."

Tereddüt etti.

"Jorge?"

Moth'un cılız sesi arkamdaydı.

Kahretsin.

"Moth..." diye bağıracaktım ama devamını getiremedim.

Ergen oğlanlarla ilgili bir gerçek vardı. Hepsi *aptaldı.*

Bir anlık dalgınlığımla duvara sıkıştırdığım çocuk elini kaldırdı ve komodinin üzerindeki büyük seramik lamba kafama çarptı.

Sendeleyerek geri çekildim.

Bir hünerci... *Harika!*

Hep böyle olurdu. Dizginler eldeyken bir saniye geçmesine kalmadan ortalık kaosa teslim olurdu. Kendimi toparladığımda çocuk bana doğru hamle yapıyordu. Kılıcı yine elindeydi, diğer elini kaldırıp beni başka bir sihir dalgasıyla geri itmeye çalışıyordu. Bu kadar genç biri için iyi bir kılıç kullanıcısıydı ama hâlâ deneyimsizdi. İki adım ve iki hamlede onu yere serdim.

O sırada ayak sesleri duydum. Kuşkusuz ki askerin arkadaşları gürültüye gelmişti. Tam zamanında döndüm ve üç kişinin daha odaya girdiğini gördüm. Moth içeri girmiş, sırtını duvara dayayarak kılıcını doğrultmuştu.

Düşünecek, nefes alacak ya da emir verecek zamanım yoktu.

Üçe karşı birdim ama çok daha kötü durumlarla karşılaşmıştım.

Ancak bu tür bir kapışmada özellikle aşağılık bir durum vardı. Kaotik savaş meydanları yerine böylesi dar ve samimi alanlardayken her ölenin nefesini duyacak, bağırsakları deşilirken gözlerindeki dehşeti görecek kadar yakındık. Çirkin, acınası ve korkunç bir durumdu.

Yan tarafıma bir acı saplanırken ceketim kanla ıslandı. Yine de kaslarım dürtüsel tepki verdi. Çocuk çığlık atmaya fırsat bulamadan boğazı kesilmiş halde yere yığıldı, sadece acınası bir gargara sesi çıkarıyordu. Arkadaşlarından biri öfkeyle haykırıp saldırdı. Hâlâ yaramı iyileştiriyordum, o yüzden yeterince hızlı hareket edemedim. Bıçak vücuduma gömüldüğünde bir an için nefessiz kaldım. Doğal olmayan sarsıntıyı kemiklerimde hissediyordum.

Sihir.

Başka bir hünerci.

Beceriksiz ama acımasız bir darbeyle karşılık verdiğimde kan yüzüme sıçradı. Karşımdaki ağır bir ölümle can çekişerek arkadaşının üzerine yığıldı.

Yan tarafımı tuttum, artık gözüm kararıyordu. Kendimi toparladığımda çocuktan farksız ilk askerin ayağa fırlayıp öfkeden köpürerek üzerime atıldığını fark ettim...

Moth saldırıya geçti. Ellerinde sihir çatırdarken kılıcını aldı. Çarpışma olduğunda oda bir ışık patlamasıyla parladı. Ortalık yatıştığında Moth dizlerinin üstünde, asker ise yerdeydi. Kılıç kanlar içindeki yanık cesede saplanmıştı.

Dünya aniden sessizliğe gömüldü.

Moth başını önündeki cansız askere doğru eğmişti. Nefes nefeseydi ama gözlerini bile kırpmıyordu.

Dikkatle doğrulurken, "Moth," dedim usulca.

Kıpırdamadı. Nefesleri giderek hızlanıyordu. Tek düşünebildiğim, ellerimi ilk kez başka birinin kanına buladığım zamandı.

"Bana bak, Moth."

Hızla başını çevirdi. Sarı kıvırcık saçları ve yüzü kırmızıya boyanmıştı. On üç yaşındaki Moth, bazen neredeyse yetişkin... ya da en azından gelecekte dönüşeceği adamın bir hayaleti gibi göründüğü o tuhaf dönemindeydi. Fakat şimdi yuvarlak mavi gözleriyle bana bakarken, çaresiz bir çocuğa benziyordu.

Birileri koşarak geliyordu. Dört askerim kapıda belirene kadar gergin bir şekilde bekledim. Beni gördüklerinde gözle görülür bir şekilde rahatladılar.

"General," dedi içlerinden biri telaşla selam durarak.

Hâlâ nefes nefeseydim. Rahata geçmesini işaret ettim. Selam durma zamanı değildi.

Başka bir asker yataktaki cesedin yanına gidip küfrü bastı. "Kahretsin, zavallı Jorge..."

"Piçler birden ortaya çıktı," dedi bir diğeri. "Bir anda her yerdeydiler. Lanet olası şehri bastılar. Aviness'in adamları değillerdi."

Ayağımın ucundaki cesetlere bakıp mızrağımın ucuyla birini yan çevirdim. Kapışma sırasında yakasındaki rozeti seçmem mümkün olmamıştı ama şimdi tanımıştım. Ortasında ikiz gül olan bir armaydı.

Morwood.

Savaşa henüz katılmayan güçlü ailelerden biriydi. Aviness'in hâlâ müttefik topluyor olması kötü haberdi.

"Umarım Jorge'yi öldüren budur," dedi askerlerden biri Mo-

th'a bakarak. Sonra cesede tükürdü. "Aferin, Moth. En azından pisliği öldürmüşsün. Umarım acı çektirmişsindir."

Omzuna şaplak yiyen Moth bir şey demese de yüzünü ekşitti.

Askerime ateş saçan gözlerle baktım. Beni anlamadığını görünce öfkemi bastırdım. "Arith ve Essanie'yi bulun. Herkese burçların dışında toplanmamız gerektiğini söyleyin. Bu gece Meriata'dan ayrılıyoruz."

Başlarını sallayan askerler görev aşkıyla emirlerimi yerine getirmek için koştu. Moth en son ayrılmıştı. Elleri hâlâ kılıcının kabzasını sımsıkı tutuyor, gözlerini az önce aldığı candan alamıyordu.

MERİATA'NIN DIŞINDAKİ bir kampta yeniden toplandığımızda gün neredeyse doğmak üzereydi. Handaki çatışmaya benzer çatışmaların şehrin dört bir yanında patlak verdiği ortaya çıkmıştı. Birkaç düzine adamımızı barlarda ya da genelevlerde sarhoş ve habersizken yapılan sinsi saldırılarda kaybetmiştik. Bu bir fırsat saldırısıydı ve kaynağı da o gece Meriata'da kalmak gibi talihsiz bir kararın sonucuydu.

Asıl endişe verici olan şey, Morwood'un bu aşamada savaşa katılmasıydı. Pek çok sadık lordu yenmiştik ama Morwood çok güçlüydü. Aviness'in müttefiklerine bir anda yeni orduların eklenmesi, savaştaki çabalarımızın çoğunu boşa çıkarmıştı.

Arith ve Essanie'yle saatlerce strateji geliştirdik. Zeryth ve Korvius'taki diğer liderlere *stratagram* aracılığıyla mektuplar gönderdik. En sonunda bir karara vardık. Yeniden toplanmamız gerekiyordu. Düşmanlarımızı teker teker avlama stratejimiz geri tepmeye başlamıştı ve Zeryth sabırsızlanıyordu.

Haberler kötüydü ama gelen son mektupta yazanları okuduğumda bir rahatlama dalgası hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurdum.

Peki. Yeni emir, Korvius'a derhal geri dönmeniz.

Henüz hiçbir şey bitmemişti. Bu sadece daha kötü bir şeyin

başlangıcı olabilirdi. Ama en azından kopacak bir fırtınayı Tisa-anah yanımdayken daha kolay atlatabilirdim.

Çadırdan çıktığımızda neredeyse akşam olmak üzereydi. Gökyüzü kan rengine boyanmıştı. Adamlarımız plan değişikliği hakkında bilgilendirilmişti. Şimdi ateşin etrafına toplanmış halde yemek yiyorlardı. Havada bir belirsizlik vardı. Aralarında sessizce dolaştım.

Aradığım kişiyi sonunda kampın sınırındaki muhafızların ve son çadırların çok ötesinde buldum. Moth bir derenin kıyısındaki kayalıktaydı. Meriata'nın ışıkları uzakta parıldıyordu.

"Kamp sınırlarından yalnız uzaklaşmamalıydın."

Bir şey söylemedi. Bakmadı bile.

Yaklaştığımda yüzünü başka tarafa çevirmeden önce elinin tersiyle yanağını sildiğini fark ettim.

"Doğru olanı yaptım," dedi hızla. "Pişman değilim."

"Peki," diye mırıldandım.

"Benim fazla... fazla..." Susup çenesini sıktı. "Sadece birkaç dakika. Beni görmelerini istemiyorum."

Yüceler aşkına, Moth.

Nefesimi dişlerimin arasından salıp parmaklarımı saçımdan geçirerek, kelimeleri ardı ardına dizmek için biraz zaman kazandım. Gözümü kırptığımda yıllar öncesinden ağabeyimin yüzünü görüyordum. Ellerime her baktığımda kan gördüğümü fark edince bana tuhaf tuhaf bakmış, *"Bu düşünceler seni zehirler, Max,"* demişti sakince. *"Boş ver. O düşünceleri gönderebileceğin bir yer bul. Bunu bir daha konuşmayacağız."*

Hep böyle olurdu. Dile getirilmeyen şey ağırlaşırdı. Kapalı kapıların ardında yaşayan şey, sadece o kapıları kapatırdı. Brayan, Nura ve babam için öldürmek hep kolay olmuştu. Bunu çok kıskanmıştım çünkü ben onlar gibi değildim. Duygularım hep yüzeye çok yakındı.

"Yanlış bir şey yapmadın, Moth," dedim usulca. "Hissettiklerin de yanlış değil. Anlıyor musun? Bugün yapman gerekeni yaptın ve sayende ikimiz de hayattayız. Ama birini öldürmenin yarattığı hisse asla alışmak istemezsin."

Bacakları artık gövdesini taşıyamıyormuş gibi yorgun argın yere oturduğunda yanına çöktüm.

"Anlıyorum," dedi boğulurcasına. Hâlâ gözlerini benden kaçırıyordu.

"Hayır, anlamıyorsun. Babamla kardeşlerim askeri kahramanlardı. Büyükbabam, onun babası, onun dedesi... Bana kahraman olmak öğretildi. Üstelik ailem buna gerçekten inanıyordu. Bu şeref hep ailemizin bir parçasıydı. Ama yaşını aldıkça... niyetleri ne kadar iyi olursa olsun, yanıldıkları bazı konular olduğunu fark etmeye başladım. Unvanların, madalyaların ve kahramanlık destanlarının hiçbir önemi olmadığını fark ettim. Şerefimiz çirkin bir gerçeğe dayanıyordu ve yaptığımız şeyi kimse birebir yaşamak istemezdi." Yan gözle ona baktım, ışık azalmıştı. Bana bakmasa da batan güneşte yanaklarından süzülen iki gümüş damlayı görebiliyordum. "Orduya yazıldığında sana kötü davranmıştım. Bunun için hâlâ sana özür borçluyum."

Başını iki yana sallayıp itiraz etmeye yeltendi ama hemen elimi kaldırdım. "Özür dilerim. Ancak bunun nedeni..." Bir nefes verdim. "Senin için korkmamdı, Moth. Çünkü *değmezdi*. Asla değmez. Şu anda hissettiklerine olabildiğince uzun süre sımsıkı tutun. İnsanlığına sarıl. Biri utanman gerektiğini, insan hayatının değerini bilmenin bir zayıflık olduğunu söylerse... sakın aldırma. Onlar yolunu *kaybetmiş* insanlar, Moth. *Kaybolmuşlar.* Üstelik sayıları çok fazla."

Moth'dan yaşça çok daha büyük olduğum günlerde babamın söylediklerini hatırlıyordum. Hissetmeden öldürmenin hayattaki en büyük şeref olduğunu öğretmişti. Çok uzun zamandır, bu ikilemi düşünmekten kaçınıyordum. Babam iyi bir adamdı. İyi bir babaydı. Ama o da yolunu kaybedenlerden biriydi. O zaman fark etmemiştim. Şimdiyse fark etmek bile istemiyordum.

Tek istediğim, ailemi iyi niyetleriyle anmaktı. Fakat kimse o kadar şanslı değildi. Onları ne kadar özlersem özleyeyim, ne kadar çok sevmiş olursam olayım...

"Ben de kaybolmuştum," diye mırıldandım. "On yıl sonra, hâlâ yolumu bulmaya çalışıyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Moth gözlerini kırpıştırdıkça yanaklarından daha çok yaş süzülüyordu. "Eve döndüğümüze seviniyorum," dedi usulca.

Ev.

Kelime yüreğimin derinlerine yerleşti. Oysa evim olan şey; Korvius, kuleler ya da çiçeklerle kuşatılmış hiçliğin ortasındaki kulübe değildi. Ev farklı renkte bir çift göz, aksanlı bir ses, benimkiyle aynı hızla atan bir kalpti. Evimi fazlasıyla özlemiştim.

"Ben de seviniyorum," dedim.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

TISAANAH

Eslyn acılar içinde üç gün daha yaşadı.

Sammerin iyileşmesine yardım etmişti. Derin yaralardaki hasarı iyileştirmek için genellikle bir Valtain ve bir Solarie şifacısı gerekirdi ama Sammerin için bu görevde daha derin bir şeyler olduğu hemen anlaşılıyordu. Buruşmuş bir ceset gibi yatan Eslyn'in gözsüz yüzünü çenesinden ilk tuttuğunda irkilmiş, uzunca bir süre öylece durmuş, sonra başucuna oturup bir daha kalkmamıştı.

Ariadnea de sık sık yanındaydı. Bir şey demese de üzgün olduğu belliydi. Syrizenlerle bir görev için ayrılmak zorunda kaldığı her seferinde, "Ona iyi bak, Sam," diyor, Sammerin ise ciddiyetle başını sallıyordu.

Günlerce nadiren kıpırdadı, nadiren konuştu. İlk gecenin ilerleyen saatlerinde Eslyn'in odasına gidip komodinin üzerine yemek ve bir bardak su bıraktım.

Sammerin kafası karışmış gibi bana baktı. "Yiyemez ki."

"Senin için getirdim, Sammerin."

"Ah." Yemek aklından hiç geçmemiş gibi gözlerini kırparak yemeğe bakakaldı. "Teşekkürler."

Buna rağmen tabağa hiç dokunmadı. Gözleri tekrar yatakta kıvranan Eslyn'e doğru kaymıştı. Çığlıklar artık beynimin gerilerindeki dinmek bilmeyen iniltilere dönüşmüştü ve bu iniltiler nasılsa çığlıklardan daha tekinsiz geliyordu.

"Willa hâlâ bir şansı olduğunu söylüyor," dedim.

"Başaramayacak. Bu noktada iyileşirse, hiç iyileşmemiş olmayı dileyecek." Eslyn'i seyrederken çenesi belli belirsiz seğirdi. Bu odaya girdiğinden beri nadiren başka bir yere bakmıştı. "Berbat bir hastalık. Ordudan ayrılırken bir daha böyle ölen birilerini görmemeyi dilemiştim."

Muhtemelen görmemeyi dilediği daha bir sürü şey vardı. Yüzü sertleşirken bütün hatları gerginleşti. Duyguları her zaman nazik gözlerinden ve sakin sesinden dışarıya yansırdı. Şimdi de öyleydi. Ama...

"Anlatmak ister misin?" diye sordum.

"Hmm?"

"Görebiliyorum," derken parmağımı gözümün kenarına vurdum. "Meselenin bu kadarla kalmadığını görebiliyorum. Senin için önemli bir şeyler var. Ama istemiyorsan anlatmak ya da konuşmak zorunda değilsin." Sadece gördüğümü bilmesini istiyordum. Çok uzun zamandır hep birileriyle ilgilenmişti. Şimdi onun da görülmeyi hak ettiğini düşünüyordum.

Küçücük gülümsemesi göründüğü gibi kayboldu. "Syrizenleri nasıl seçiyorlar, biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Syrizenlerin seçimi değil. Hiçbirinin kendi tercihi değil. Birlikler sürekli çok özel ve nadir sihir yeteneklerini arar. Bu yetenek sende varsa Syrizenlerden biri olursun. Öyle olmak onurlu bir şey olarak görülür. Para, güç, saygı kazanırlar. Ama..."

Devamını getiremediğinde Eslyn'e doğru baktık. Eskiden gözlerinin olduğu yerdeki yara izleri, dinmek bilmeyen acısıyla kırışmıştı. Zaten sözlerin devamını getirmesine gerek de yoktu.

Ama neleri feda ettiğini görüyorsun.

Sırtım ürperdi. Ara'ya ilk geldiğimde daha iyi bir dünyada olduğumu düşünmüştüm.

Çok aptalcaydı.

Sammerin o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, bir daha konuşmayacağını sandım ancak en sonunda usulca ekledi. "Bir zamanlar bir arkadaşım seçilmişti. Yeteneklerini keşfettiğinde yaşını biraz almıştı... şoku yaşayacak kadar büyüktü. Aslında ordudan ayrılmak istemişti. Fakat sonra savaş çıktı..." Küçük bir ara verdiğinde başparmağı altdudağında dolaşıyordu. Gözlerini yataktan ayırmasa da Eslyn'i bambaşka diyarlarda gördüğünden emindim. "Ressamdı. Muhteşem, çarpıcı gözleri vardı."

Sammerin'in omzuna elimi koydum. Dile getirmediğim kaygıları yaşarken o da benzer bir şekilde beni rahatlatmaya çalışırdı. "Savaşmaya değer," diye mırıldanarak çenemle tepsiyi işaret ettim. "Savaşabilmek için güçlü olman gerekiyor."

Yine belli belirsiz gülümseyip elimi okşadıktan sonra tabağa uzandı.

SONUNDA SAMMERİN'İ BİRAZ dinlenmeye ikna etmeyi başardım, yine de gönülsüzdü. O gittikten sonra boş odada yatağın başında durup Eslyn'e baktım. Reshaye hem merak hem de tiksintiyle düşüncelerimin arasında geziniyordu. Eslyn'in ağzı kapalıydı ve acıyla çarpılmıştı ama iniltilerini hâlâ duyabiliyordum.

Aklıma bir şey geldi.

Ona yardım edebilir miyiz? diye sordum Reshaye'ye.

Ona kimse yardım edemez.

Parmaklarım kadının yanağından şakağına kaydı. Kimse duyamazken, ben onu duyabiliyordum. Farklı şekillerde olsa bile ikimiz de sihrin aynı havuzundan besleniyorduk. Başka kimsenin yapamayacağı bir şey yapma şansım olabilir miydi?

Bazı güçler seni aşar. Bazıları beni bile aşar. O asma dalına tutunan sararmış bir yaprak gibi, çoktan ölmüş durumda. Sadece yelin esmesini bekliyor.

Yine de... Eslyn'in düşüncelerine uzandım. Biraz daha derinlere indiğimde bir şeye değer gibi oldum. İşte tam oradaydı. Görmemek mümkün değildi. Açık bir yara gibi kanın boşaldığı hastalığı hissettim. O kadar zehirliydi ki, sihrim adeta büzüşüyordu. *Her yerdeydi.* Eslyn'in her bir düşüncesi ve sihir zerresi zehirlenmişti.

Yaşasa bile yaşamak istemeyecek, demişti Sammerin. Şimdi anlıyordum. Eslyn'den geriye bir şey *kalmamıştı.*

Sarsılmış halde geri çekildim. O kadar çok yardım etmek istiyordum ki... Bunu hak ediyordu. En azından daha güzel bir şekilde ölmeyi hak etmişti. Ne yazık ki, Reshaye çok haklıydı. Hastalık onu içten içe yiyerek tüketiyordu. Eslyn çoktan ölmüştü.

ERTESİ GÜN GERİ döndüğümde, Sammerin bitkin bir halde yatağın yanındaki sandalyeye çökmüştü. Ariadnea çömelmiş, alnını arkadaşının omzuna yaslamıştı.

Sammerin bana bakıp başını iki yana sallamakla yetindi.

Eslyn gitmişti.

Cesedi kefene sardıkları sırada Sammerin'in yanından ayrılmadım. Syrizenler gelip Eslyn'i aldı. Nura bile gelmiş, buz gibi bir ifadeyle onları seyretmişti. "Eh," dedi koridora çıktığımızda. "En azından bu, Threll sorununu çözebilir." Kafamın karıştığını görünce, "Eslyn, Threll'de bizimleydi," diye açıkladı. "Mikov Konağı'na saldıranlar arasındaydı. Zorokov ailesi ölümünü, adaletin yerini bulması olarak görecektir." Öylesine duygusuz konuşuyordu ki... Eslyn'in hastalığını duyunca sarsılan kadından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Üstelik ceset daha soğumamıştı bile. Midemin bulandığını hissettim.

"Ailesi?" diye sordum.

"Syrizen olmadan önce bütün bağlarını koparırlar. Onu bekleyen kimse yok."

Onun da midesi bulanıyormuş gibi Sammerin'in yüz hatları gerildi.

Bekleyen biri var, diye düşündüm. *Sadece beklemekle kalacaklar.*

"Önemi yok," dedim. "Zorokov ailesi bunu bir hakaret olarak görecektir."

"Neden?"

"Çünkü..." Birden sustuğumda Nura ve Sammerin bana baktı.

"Ne?" dedi sonunda Nura. "Sen mi? Bunu mu söyleyecektin?"

Midem ağzımdaydı. Keşke düşünmeseydim. Ama bir kere aklıma girmişti.

Mükemmel değildi. İyi bile değildi. Ancak bu kadar insanın hayatı pamuk ipliğine bağlıyken, olası bir çözümü görmezden gelebilir miydim?

"Sammerin," dedim. "Bir sorum var."

Sammerin başını salladı. Yüzündeki gönülsüz korku ifadesi, sormak üzere olduğum soruyu zaten bildiğini anlatıyordu.

SAMMERİN'İN BUNU YAPMASINI istemiyordum. Olasılığı sorduktan sonra ona da söylemiştim.

Başka bir şifacı bulalım. Ya da yeni bir ceset bulalım.

Evet, fikir Eslyn'in ölüm döşeğinde gelmişti ama bu koşullar altında uygulanması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Sammerin öneri masum bir çocuktan gelmiş gibi bana acıyarak bakmıştı. Son derece nadir bir yeteneğe sahipti. Korvius'ta onun kadar hünerli birini bulmak haftalar sürerdi. Eslyn doğru yaşta, formda ve cüssedeydi. Duygusuzca şansın bizden yana olduğunu söylüyordu ve bu fırsatı değerlendirmeliydik.

Cesedin kokmaya başlamamış olmasına seviniyordum. Eslyn'in kafasını keserken bizi dehşete düşürecek bir şey azalmış oluyordu. Ariadnea'nın yardım etmesi beni yeterince dehşete düşürmüştü. Sammerin'le ona bu konuda yardımına ihtiyacımız olmadığını... yardım etmesini *istemediğimizi* söylemeye çalışmıştık. Ariadnea ise bize yara izinden ibaret göz yuvalarıyla bir

bakış atmıştı. "Syrizenler bedenini bir amaç uğruna size verdi. Bunu yapmak benim işim."

Senin işin olmamalı, demek istemiştim ama itiraz etmeme fırsat bırakmadan sırtını dönmüştü. Yine de kafasını keserken Eslyn'in varlığını yoğun bir şekilde hissediyordum. Üstelik kesme işi beklediğimden çok daha uzun sürmüştü. Sammerin kesik başını alıp... bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu... bir heykeltıraş gibi *şekillendirmeye* başladı.

Bir gün Sammerin'in yetenekleri karşısında hayrete düşmekten vazgeçip geçmeyeceğimi merak ediyordum. O güne kadar yaraları, hastalıkları ve kırık kemikleri iyileştirmesini defalarca görmüştüm. Ama bu seferki bambaşkaydı. Ellerini yanaklarına yerleştirdiğinde Eslyn'in derisi sanki kilden yapılmış gibi şekillenmeye başlamıştı. Ariadnea'nın bile irkilmesine neden olan korkunç çatırtı ve gıcırtılarla çenesi uzayıp yumuşadı. Sonra elmacıkkemikleri yükselip göz yuvaları birbirinden uzaklaştı. Burun daha düz ve yayvandı. Ardından yüzdeki kas ve yağlar, derinin altında binlerce karınca dolaşıyormuş gibi yer değiştirdi.

Sammerin sonunda içinde yeşile çalan bir sıvıyla dolu küçük şişeler çıkardı. "Renk mükemmel olmayacak. Bunu değiştirmek benim için daha zor ama idare edecek." Fırçayla sıvıyı Eslyn'in yüzünde belli noktalara sürdü, diğer yerlere dokunmadı. Sonra tekrar ellerini yanaklarına bastırıp gözlerini yumduğunda renk yavaşça deriye ve saçlara yayıldı. Sonuç beyaz saçlar ve griye çalan renksiz deri yamalarıydı.

Ölü bir Parçalı Valtain'in griye çalan renksiz derisi...

İşlem iki saat sürdü. Sonunda işi bittiğinde Sammerin kafayı nazikçe masaya yerleştirip önce bana, sonra kafaya baktı. "Bence benziyor."

Benzemekten öteydi. Sanki kendi cesedime bakıyordum.

Elbette beni daha önce kendi gözleriyle görmemiş birinin bunu sorgulaması için hiçbir neden yoktu.

"Güzel," dedim ama iltifat etmek gerçekten tuhaf bir histi. Sammerin de çıkardığı işe gururla değil, tiksintiyle bakıyordu. Ariadnea'nın arkadaşının hatırasını böylesine lekelemiş olma-

mızı görmemesini umuyordum. Ama kadın kafaya doğru eğilip, "Gözler," diye homurdandı. "Bu konuda bir şeyler yapmanız lazım."

Tek eksik buydu.

"Ben yaparım," diyerek Eslyn'in boş göz yuvalarına dokunduğumda, parmaklarımın ucundaki et büzüşerek çürümeye başladı. Ellerimi geri çektiğimde gözyuvalarının yerinde iki kapkara boşluk vardı. Bu haliyle ölmeden önce *gözlerim* oyulmuş, geriye kalanı kurtçuklar yesin diye bırakılmış gibi görünüyordu.

Zorokov ailesi abartılı zulmü takdir ederdi ve Threll lordları arasında en sevilen cezalandırma yöntemi göz oymaydı.

Kafaya baktık.

"Bence bu kadar yeter," dedim.

Yeter.

Ne kelimeydi ama. Fazlasıyla kusurlu bir plandı. Threll köleleri için zaman kazanmamıza ancak yeterdi. Geçici bir süreliğine bile olsa Zorokov ailesini memnun etmeye yeterdi. Üç gün önce plan bile denemeyecek fikrimden daha iyiydi. Bir şey, hiçbir şeyden iyiydi. Bu plan sayesinde düzinelerce... belki çok daha fazla kölenin hayatı kurtulabilirdi.

Yine de... odalarımıza dağılırken midem kasılıyordu.

Sammerin şu anda suskundu. Her zamanki dalgın sessizliği değil, utanç dolu bir sessizliği sırtlanıyordu. Birlikte yürürken ona yan gözle baktığımda haftalar önceki bir konuşmamızı hatırladım. Bana yeteneklerini korkunç şeyler için kullanmanın ne kadar zor olduğunu anlatırken kullandığı ses tonu hâlâ kulaklarımdaydı.

Peki bu yaptığımız korkunç bir şey miydi?

"Teşekkürler, Sammerin," dedim usulca. "Ben... bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Gergin bir şekilde gülümsemekle yetindi. "En azından zaten ölmüştü."

Bunu rahatlatıcı bulacak değildim. İçimden bir ses onun da rahat olmadığını söylüyordu.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

MAX

Sırtım ağrıyordu. Bacaklarım ağrıyordu. Önceki gün korkunç bir şekilde darbe alan sol kolum ağrıyordu. Aslında neredeyse her yerim ağrıyordu. Ama başındaki taçla babamın çalışma masasında oturup, arkasına yaslanarak sırıtan Zeryth'e bakarken beynimin zonklamasının yanında... Bütün bu ağrılar bir hiç sayılırdı.

Her zamanki tembel çekiciliğinden yoksun, garip bir ifadeyle sırıtıyordu. Aslında *her şeyiyle* Zeryth'in kötü bir taklidi gibi görünüyordu. Onu son gördüğümden beri inanılmaz kilo vermişti. Gözlerinin altındaki halkalar o kadar koyuydu ki, bir an için sürme çekmeye karşı ani bir merak geliştirip geliştirmediğini merak ettim. Buna rağmen odaya girdiğimde şaşkınlığımı saklamam gerekti.

Manzara karşısında Eomara'nın sözleri zihnimde yankılanıyordu.

Başka bir ruha ev sahipliği yaparken fedakârlık etmen gereken şeyleri düşünsene.

"İtiraf etmeliyim ki, geçmişteki kişisel farklılıklarımıza rağmen yaptığın işte iyi olduğunu kimse inkâr edemez," dedi Zeryth.

Yaptığın iş.

Bu iki kelime resmen kusma isteği uyandırıyordu. Tam olarak neyden bahsediyordu? Savaşmak mı? Öldürmek mi? Dişlerimi gıcırdatarak kupkuru bir sesle, "Şimdi," dedim.

"Hmm?"

"*Şimdi de* kişisel farklılıklarımız var. Geçmiş zamandan bahsettiğin dikkatimden kaçmadı. Hiçbir şey geçmiş değil." Kendimi tutamadan kelimeler ağzımdan dökülüvermişti. Kendimi ancak bu kadar dizginleyebilirdim. Zavallı sosyal nezaketim buna yetmiyordu.

Yüzünde bir öfke dalgası belirirken resmen taş kesildi. Ardından gevşeyip alçak sesle kıkırdadı. "Ah, beni yakaladın," dedikten sonra ayağa kalktı, kollarını göğsünde kavuşturup masasının arkasındaki haritaya döndü. "Öyle olsun. Mükemmel askerlik becerilerine rağmen yine de bariz bir sorunumuz var. *Morwood.*" Kelimeyi uzattıkça uzatmıştı.

Moooor-wood.

"Küçük bir sorun," dedim.

Zeyth yine kıkırdadı. "Küçük bir *sorun.*" Omzunun üzerinden bana baktı. "Bu işi nazikçe... iyilikle halletmek için harcadığın çaba takdire şayan, General Farlione. Tisaanah'yla ikiniz kansız ve tatlı bir savaş yürütüyorsunuz."

Kansız? *Kansız mı?* Bunu son birkaç haftada öldürdüklerime, gömmek zorunda kaldığım askerlerimin ailelerine, hayatında ilk kez birini öldürdüğü için hâlâ uyuyamayan Moth'a söyleyebilirdi.

Kansızmış!

Sıktığım dişlerimin arasından karşılık verdim. "Ne kadar çok insan öldürürsem, hükümranlığınızın o kadar az tanığı kalır, görkemli kralım."

Yüzüne şimşek hızıyla yayılan öfkeyi hızla toparladı. "Çekingen davranabilirsin ama bu şekilde daha fazla insanı öldüreceğin

hiç aklına geldi mi? Kangreni tek seferde kesip atmak yerine bin küçük kesikle Ara'ya ölüm getiriyorsun. Bir, iki... dört yıl savaşmanın daha iyi olacağını mı düşünüyorsun, General Farlione?" Gözlerinde zalim bir kıvılcım parladı. "Sarlazai'de bunu anlamamış mıydın? Nura'nın duruşmalarda senin için yaptığı savunmayı görmemiş olmana üzülüyorum. Çok zekiceydi. Bütün Ara'ya, böylesi kararlı önlemler almanın ne kadar merhametli olduğunu göstermişti. Bir güç gösterisi ve fedakârlıkla bir milyon hayat kurtuldu."

Ellerimi önümde bağlamıştım. Sıktığım parmaklarım bembeyaz kesilmişti. "Sarlazai hiç yaşanmamalıydı. Bir daha yaşanmasına izin vermeyeceğim."

"Başkenti geri istiyorum, Maxantarius. Hemen istiyorum."

"Bunu yapabilecek güce sahip değiliz. Aviness hâlâ şehri koruyan güçlü müttefiklere sahip."

Buz gibi baktı. "Aptalmışım gibi konuşma."

"Ben..."

"Bunu yapacak yeterli güce sahibiz."

"Reshaye bile..."

"Yapamaz mı? Ama zamanında *yaptı*." Masanın üzerine eğildiği anda sakin görünüşünden eser kalmamıştı. Artık delice bir öfkeden başka bir şey yoktu. "Eğer *hakkında* duyduklarım doğruysa, başkenti geri almak için gereken güce sahip olduğumuzdan adım gibi eminim. Sakın bana yeterince güçlü olmadığımızı söyleme. İstersem o şehri yerle bir edebilirim, öyle değil mi?"

"Birkaç Threll lordunun dedikoduları üzerinden sana bir zafer vaat edemem," dedim sakince. "İnanıp inanmamak sana kalmış ama sadece Reshaye'ye güvenemeyiz. Morwood'u bunun öncesinde devreden çıkarmamız gerekiyor."

Bir an için o kadar sinirli göründü ki, gelip bana vurabileceğini düşündüm. Sonra doğruldu ve öfkesi aniden kayboldu. "Morwood," diye mırıldanıyordu. "Istra. Envaline. Sonra devam, durmadan devam." Tekrar haritaya döndüğünde dalgın bir şekilde, hâlâ orada olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi alnındaki taca dokundu.

Gözlerim çalışma masasına kaydı. Üzeri mektuplar, kitaplar, haritalar, faturalar ve planlarla doluydu. Bir köşedeki kitap yığınına takıldım. Bunları tanıyordum. Daha önceki kralların sadece haleflerinin okuması için yazdığı günlüklerdi. En üstteki açık bir şekilde duruyordu. Zeryth muhtemelen günlükleri saraydan kaçarken yanına almıştı. Asıl tuhaf olan şey, günlükleri *incelemek* üzere yanına almayı eski krallar kadar akıl etmiş olmasıydı.

Tekrar ona baktım. Bir an için başından beri kibirli ve bencil olduğunu bildiğim bu adamın yüzünde, düpedüz garip bir şey fark ettim. Yorgundu, endişeliydi ve... yıpranmıştı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Soru kendiliğinden ağzımdan kaçmıştı.

Halihazırda kızgın olan bakışları bana doğru döndü. Sanki yüzümde alaycı bir ifade görmeyi beklemişti. Elbette öyle bir ifade bulamadı çünkü içtenlikle bilmek istiyordum. Zeryth artık tartışmasız bir şekilde Ara'nın en güçlü adamıydı. Neden fazladan bir adım atmak istiyordu? Üstelik bütün bunların çöküşüne neden olabileceğini bilirken?

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Bu sorunun cevabını çoktan bildiğini sanıyordum. Çünkü ben... Sen olsan ne derdin? Kendi egosuyla sarhoş olmuş, güce aç bir piçim. Öyle değil mi?"

Benim *söyleyebileceğim* türden sözlerdi. "Buna itiraz etmeyeceğim," dedim. "Ama..."

"Ama?"

Üstü minik kırmızı iğnelerle kaplı haritayı işaret ettim. "*Bütün bunlar*, Zeryth? Ne için?"

Dalga geçercesine burnundan bir nefes verdi. Sanki komik bir şeymiş gibi, "Ne için..." diye tekrarladı. Sonra bana doğru döndü. "Sen Ara'daki en güçlü ailelerden birine doğdun, *Lord Farlione*. İkinci oğul olman, annenin bacaklarının arasından alındığın andan itibaren dünyaların önüne sunulduğu gerçeğini değiştirmez. Ara senin *gibi* insanlar içindi. Ama annen etrafı ebelerle çevrili kadife yatağında seni doğururken, benimki bir arka sokak genelevinde tek başına ıkınıyordu. Ara yukarıdan şahane görünebilir fakat alt tarafı çok *çirkindir*. Ah, manzaraya bakan Max efendi

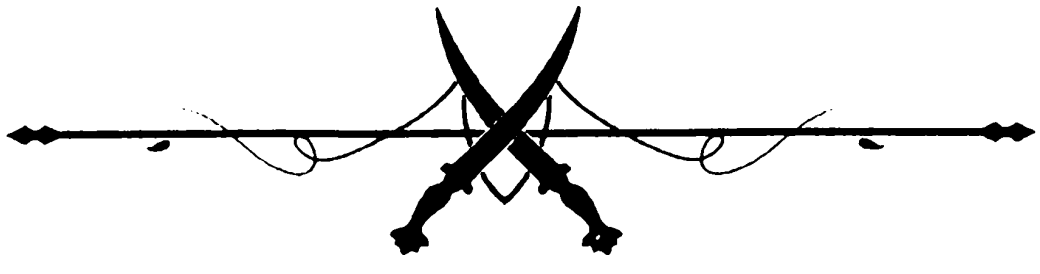
ne için diye sorar tabii..." Gözleri kısıldı. "Bu soruyu neden Tisaanah'ya sormuyorsun? Bence o beni anlıyordur. Bu kadar ileri gitmenin amacı ne olabilir? Bu kadar ileri *gitmesem*, tüm bunları yapmanın ne anlamı olabilir?" Gözlerini haritaya çevirdiğinde sustu. Titreyen omuzlarından gergin olduğunu görebiliyordum. "Bazen ben de önemi olup olmadığını merak ediyorum," diye mırıldandı. "Bazen her şeyin çok daha derinden akıp akmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum."

Ağzımı açsam da aniden, "Çekilebilirsin," diye buyurdu. "Git."

Duraksadım. Sonra doğrulup kapıya gittim. Açıkçası onunla tartışmaya niyetim yoktu. Özellikle de çaresizce görmek istediğim biri varken bunu yapmak istemiyordum.

BÖLÜM OTUZ

AEFE

Babamın cevabını beklemek işkence gibiydi.

Bir sonraki durağımız olan Yithara'ya varana kadar cevabını alamayacaktım. Ormanın derinliklerinde yer alan, bölgelerden bağımsız bir ticaret merkeziydi. Orada mektup elimize ulaşabilirdi. Aksi takdirde seferde izimiz sürülemezdi.

Oraya varışımızı sabırsızlıkla bekliyordum. Yolculuğumuzun sessizliği, artan endişemle birleşince beni yiyip bitirmeye başlamıştı. Başka insanların sesini ve görüntüsünü, daha neşeli hayatlarla çevrili olmanın tanıdık rahatlığını arzuluyordum. Belki evimle derin bir bağlantı hissetmeyecektim ama yine de kendimi iyi hissedecektim.

Yithara o güne kadar duyduğum her şeydi. Her bölgeyi temsil eden ya da hiçbir bölgenin kıyafetlerini giymeyen Feyler bir aradaydı, yolları dolduran tezgâhlarda alışveriş yapıyorlardı. Sokaklar, gövdeleri bazı binalardan daha büyük olan devasa ağaçla-

rın arasından geçiyordu. Bu ağaçlar, mükemmel uyumlarıyla bir ormanın uzantısı gibiydi. Bütün binalar, pürüzsüz kabuklarıyla ağaçların arasındaki boşluklarda, yaprakların gölgesinde kaybolana kadar yükseliyordu. Yukarıdaki bir dizi köprü, evlerin üst katlarını birbirine bağlıyordu. Yüzölçümü olarak büyük bir şehir değildi ama Yithara'nın toplam büyüklüğü, ormanlık alanda kapladığı alandan dört beş kat büyüktü. *Dikey* inşa edilmişti.

Feylerin yarattığı başka bir anıt olarak çok güzeldi.

Bu canlı ve hareketli *hayatı* görmenin korkularımı hafifleteceğini ummuştum. Ama şehre ulaştığımızda etrafıma bakınırken tek düşünebildiğim Taş ve Sazlık bölgeleriydi. Onların şehirleri de görkemliydi. Sonunda hızla ve kolayca yıkılmışlardı.

Siobhan ahırda atlarımızı bağlarken, "Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı. Ağaçlara tırmanmaktan hoşlanmadıkları için şehirde atlara çok az ihtiyacımız olacaktı.

Bir şey söylemeden bana baktığında gözlerimi devirdim. "Uslu duracağım," diye açıkladım. "Uyarmana gerek yok."

"Ben bir şey demedim. Komutan sensin. Ne istersen yapabilirsin."

Alaycı bir şekilde nefes verdiğimde pis sırıtışını bastırmakta zorlanıyordu.

Komutan.

Babamın bu seferi yönetmek üzere teknik olarak kimi seçtiğinin bir önemi yoktu. Hayatım boyunca, beni azarlamak için konuşmasına bile gerek olmayan Siobhan'ın komutanı olamayacaktım.

Kalacağımız han, Yithara'nın yedinci katındaydı ve yaprakların yeşil kubbesine gömülecek kadar yukarıdaydı. Şehri buraya bağlayan yürüyüş yolları, cilalı ahşap ve hafif bronzdan yapılmıştı. Tırabzanları sarmaşıklarla kaplı, zarif desenlerle süslenmiş güzel patikalardı.

Ağaçlar boyunca uzanan geniş merdivenlerden kat kat yukarı tırmanırken, Caduan'ın tedirgin bir şekilde baktığını fark edince, "Yükseklikten hoşlanmıyor musun?" diye sordum.

Utanmış gibi küçük bir kahkaha attı. "Yerden bu kadar yukarıda olmak hiç doğal gelmiyor."

Taş Bölgesi'ni ziyaret ettiğim çocukluk günlerimi hatırladım. Pek çok Fey evi yüksek olmasına rağmen, binaları üç katı aşmayan ve güvenli bir şekilde kille kaplanan Taş Bölgesi mimarisi düz ve yayvandı.

Omuz silkerek şehrin üst katlarını işaret ettim. "Doğal olmayabilir ama sürekli bahsettiğin *yenilik* böyle bir şey değil mi?"

Hiç eğlenmiyormuş gibi surat astığında ister istemez kahkahayı bastım.

Han temiz ve ferahtı ama gösterişli olduğu söylenemezdi. Lüks arzusuyla değil, rahatlığı için seçilmişti. Şikâyetim yoktu. Tek istediğim şey bir bar bulmak ve düzgün bir banyo yapmaktı.

Ancak bunların beklemesi gerekecekti. İlk işimiz Ishqa'yla gidip mektupları almaktı. Birlikte koridorlardan lobiye doğru ilerlerken, mektupların içeriği konusundaki gerginliğimin belli olup olmadığını merak ediyordum.

Bana iki mektup gelmişti, biri babama aitti. Daha doğrusu, Sidnee Teirması tarafından gönderilen mektubun üzerinde sadece mühür ve kraliyet unvanı vardı. Diğerinin kız kardeşimden geldiğini görünce biraz olsun keyiflendim.

Ishqa'yla birlikte, ahşap kirişlerin gölgesindeki bir masaya oturduk. Ona da üç mektup gelmişti. Birinde Kraliçe Shadya'nın mührü vardı. Kusursuz bir el yazısıyla yazılmış olan muhtemelen kız kardeşindendi. Ziyaretimize gelen o kusursuz kadını düşündüm. Bu tür bir el yazısına sahip olacak birine benziyordu. Ama ön yüzüne mürekkep bulaşmış üçüncü mektup sanki çok zor bir yolculuk geçirmiş gibi görünüyordu. Bunu gördüğünde dudaklarında tipik asil duruşuyla çelişen bir gülümseme belirmişti.

"Kimden?" diye sordum. Her zamanki gibi kendimi tutamamıştım.

Yan gözle bakıp, "Oğlumdan," demekle yetindi.

"Bir oğlun mu var?"

Öylesine pervasız bir şaşkınlıkla sormuştum ki kaşları çatıldı. "Evet. Bu kadar şaşılacak bir şey mi?"

Tabii ki öyle.

"Hayır," dedim. "Elbette değil."

Ishqa'yı çocuklarla bir arada hayal etmek bile neredeyse imkânsızdı. Çocuklar bağırıp çağırmayı, rol yapmayı, çamurda yuvarlanmayı ve en ufak şeyleri büyütmeyi severdi. Tüm bunları Ishqa'nın hoşgörüyle karşılayabileceğini hayal edemiyordum.

Mektubu ters çevirdi. Arka yüzünde de vahşi darbeler almış gibi mürekkep lekeleri vardı. Eline bulaşan mürekkebe bakarken alnı kırıştı.

"Kaç yaşında?" diye sordum.

"Altıncı yazında."

İster istemez gülümsedim. "Güzel yaş."

"Öyle derler."

Mektubu açtığında kocaman biçimsiz harflerle yazılmış iki satır gördüm. Sonrası yarısı tamamlanmış... bir at mıydı? İnek? At inek? Ishqa mektubu öylesine ciddiyetle okuyordu ki kaşları çatılmıştı.

Yine kendimi tutamayıp gülünce sertçe bana baktı. "Ne var?"

"Askeri bir metnin şifresini çözüyormuşsun gibi görünüyorsun." Sözlerimin hiçbir anlamı yokmuş gibi bakmaya devam edince ekledim. "Kimse bir çocuktan gelen bir mektubu böylesine ciddiyetle okumamalı."

"Neden?" diyerek mektubu bıraktı. "İki satırdan sonra hevesini kaybetmiş."

"Eee?"

Buz gibi gözlerini yüzüme dikti. "Sidneeler eğitime değer vermiyor mu?"

"Elbette veriyoruz. Ama oğlun henüz altı yaşında."

"Altı yaşındayken babam bana Wyshraj tarihçesinden paragraflar yazdırırdı."

Neredeyse kıkırdayacaktım. Benim babam da tarih kitaplarından sayfalar yazmamı isterdi. Sadece bu konuda hiçbir zaman becerikli olmamıştım. Anlaşılan Ishqa birçok konuda benden daha iyiydi. Omuz silktim. "O daha bir çocuk."

"Aklı havada," diye hayıflandı. Bu haliyle, bitiremediğim ge-

lişigüzel yazıları görünce dilini şaklatıp başını iki yana sallayan babamı hatırlatıyordu.

"Belki bir hayalcidir," diye üsteledim.

"Hayalci olmak kolay değildir. Bundan artık daha çok korkuyorum." Mektuba bakarken yüzü yumuşadı. "Tek umudum, onu böylesi bir dünyada ayakta kalabilecek kadar güçlü bir şekilde yetiştirebilmek."

Göğsüme buruk bir sızı saplandı. Babamın yüz ifadesi de benimle ilgili konuşurken böyle değişiyor muydu acaba? Bana karşı duyduğu hayal kırıklığının içinde gizliden gizliye sevgi kırıntıları da var mıydı?

Masada beni bekleyen, üstünde babamın kusursuz el yazısı duran mektuba bakarken midem kasılıyordu. "Hepimizin tek umudu bu," diyerek mektupları aldıktan sonra izin isteyip odama döndüm.

BABAMIN MEKTUBUNU DÖRT kere okudum. Cevabı kısaydı.

Aefe...

Senin ve seferdekilerin yazdıkları hepimizi derinden sarstı. İnsanların savaştan başka bir şey istemedikleri açık. Ama bu, önerinin yasaklı olduğu gerçeğini değiştirmez. Sürgün cezasının ihlal edilebileceğini neden düşündüğünü bilmiyorum. Niraja hastalıklı bir yer. Geleneklerimize hiçbir zaman saygı duymadın ancak böyle bir hakareti kabul edemem.

Gözlerini açık tut. Wyshraj ekibini gözünün önünden ayırma çünkü onlar henüz müttefikimiz değil.

Bir daha böyle bir öneri getirme. Bu sefer için seni seçtiğime beni pişman etme.

Teirna

BÖLÜM OTUZ BİR

TISAANAH

Tisaanah.

İsmim bir fısıltıydı.

Yükselip alçalan altın tepelerin üzerinde batan güneşe gözlerimi kısarak baktım. Burası artık Threll topraklarıydı ama bir zamanlar Nyzerene'ydi... Evimdi. O yüzden bana seslenmesi şaşırılacak şey değildi.

Tisaaaaaanaaah.

Alçalan güneş ufuk çizgisini öpüyor, parmaklarıyla dalgalanan çimleri okşuyordu. Gözlerimi göğe çevirip manzarayı içime çektim. Uzaklarda bir yerde bir siluet dönüp elini uzattı. Kim olduğunu göremiyordum. Işık o kadar parlaktı ki, sadece bulanık bir gölgeden ibaretti. Seslendikleri ismi tanımıyordum ama bir zamanlar benim ismim olduğunu biliyordum.

Ensemden bir damla ter süzüldü.

Bir adım attığımda güneş gözlerimi kör etti. Birden basan sı-

cak adeta tenimi yakıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak ateş denizine baktım. Tıpkı Mikov Konağı'nı küle dönüştüren ve sihrin en derin katmanlarında Reshaye'yle savaşırken içime çektiğim alevler gibi maviydi.

Altın renkli ovalar çürümeye başladı. Başımı eğdiğimde avuçlarımda yayılan kapkara çürümeyi ve parmak uçlarımdan yayılan ışığı görebiliyordum.

Beni gördün.

Bu sefer sesi tanıdım. Etimin çürümesini seyrettim. Konuşacak dilim, çığlık atacak boğazım yoktu. Ellerim kıpkırmızı ışıktan kılcal damarlarla bembeyaz kemiklerden ibaretti.

Aynaya baktığında artık ne göreceğini biliyorsun, diye fısıldadı Reshaye.

Güç hâlâ her yerimden yayılıyordu. Sonunda geriye sadece beyaz, beyaz, beyaz kaldı.

GÖZLERİM ARDINA KADAR açıldı. Kapattığımı bile hatırlamıyordum.

Nura tepeme dikilmişti, kılıcının ucu neredeyse burnuma değiyordu. Yanakları hareketten al al olmuştu, gümüş saçları başının etrafında bir hale gibi parlıyordu. "Neredeydin?"

Bir cevabım yoktu. Bir saniye önce... hatta bir saniyeden daha kısa bir süre önce ayaklarımın üstünde Nura'nın hamlelerini karşılarken İlsahaj havada donuvermişti. Şimdiyse... arenanın kumlarına sırtüstü yayılmıştım.

İki... hatta üç saniye. Yoktu. Öylece...

Birçok şey gibi kaybolup gitti, diye fısıldadı Reshaye.

"Gündüz düşlerine harcayacak zamanımız yok, Tisaanah." Nura topuğuyla kılıcımı bana itti. Sonra iki uzun adımda kayarcasına uzaklaştı. "Hadi kalk. Bir daha."

Gözlerimin ardında zonklayan ağrıya aldırmadan ayağa kalktım. Zor durumda olduğumu hareketlerime yansıtmayacaktım. Özellikle de o beni yere yapıştırdıktan sonra.

Üç adım gerileyip pozisyon aldığımda kılıcımın kabzasını kavrayan parmaklarım terden kayıyordu. İkimiz de bekledik. Nura'yla birlikte idman yaparken asla başlama duyurusu yapmaz, en küçük bir kas seğirmesini bile gözetleyerek öylece beklerdik. Başka türlüsü olamazdı çünkü Nura'yla savaşırken mücadelenin ne zaman başlayacağını kimse bilemezdi.

Beş saniye. On saniye. Sonra...

İlk hamleyi o yaptı. Böylesi işime geliyordu çünkü karşılık vereceğim bir hamle oluyordu. Kılıcı sol taraftan savrulunca sağa yuvarlanıp karşılık verdim, batan güneşin ışığında kılıçlarımız altın ve çelik kıvılcımlarıyla çarpıştı.

Atıl... geri çekil, karşılık veremeden, kendini toparlayamadan önce. Hızla, hızla, vakit kaybetmeden...

Kolunu kaldırıp dans adımlarıyla geriye kaçtığında kılıcımla omzunu sıyırarak beyaz ceketinde kırmızı bir iz bıraktım. Yüzünü ekşitse de gözlerini benden ayırmıyordu. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirmişti. Ardından tekrar saldırdı.

Kenara kaçıp bir an için dengemi sağlamaya çalıştım.

Saldır, saldır, saldır...

Kılıçlarımız hiç beklemediği bir noktada çarpıştı. Kılıcı o kadar ince ve esnekti ki, İlsahaj neredeyse onu ikiye bölüyordu. Nura aniden dönüp bileğimi yakalamak istedi ama bunu yapacağını... durmayacağını biliyordum. Diğer eline atılıp büktüğümde kolunun içindeki mekanizmanın çıtırtısını duydum. Sonra kendi elini boynuna dayadım. Böylece yeninde gizlediği bıçak boynunu tehdit ediyordu.

Ona baksaydım, belki yüzünde bir tür gurur görebilirdim ama gözümü boğazına dayanmış çelikten ayıramıyordum. Reshaye beynimin gerilerinde heyecan ve nefretle kıvranıyordu. Akan kanın hayalini adeta içiyordum. Reshaye'yi geri çekmeye çalışırken bir an için dikkatim dağıldı ve Nura bu yeni fırsatı kaçırmadı. Bileğimi büktüğünde acıyla kıvrandım, ayaklarımı tekmelediğinde dizlerimdeki güç çekildi. Sonunda yine nefes nefese kalmış bir şekilde yerdeydim.

Nura sırıtarak bakıyordu. "İyi ama yeterince iyi değil."

Arenanın diğer ucundan biri, "Tartışılır," diye araya girdi. "Bıçak boynuna dayandığında işin bitmişti, Nura."

Kalbim tekledi.

Nura bir kaşını kaldırıp bana bakarak, "Öyle mi? Bana hiç öyle gelmiyor," dediğinde onu duymuyordum bile.

Ayağa fırlayıp döndüğümde kollarını göğsünde kavuşturarak pervaza yaslanan adamı gördüm.

Max. *Max.*

Kıpırdayamıyordum. Ona koşup sımsıkı sarılmak istesem de tek yapabildiğim öylece bakmaktı. Sonra yanaklarımın bir gülümsemeyle gerildiğini hissettim.

Giydiği siyah askeri ceket biraz yıpranmıştı. Gümüş işlemeler, siyah kumaşın sakladığı lekeleri ortaya çıkarıyordu. Birkaç düğmesini gevşettiği için bir taraftan sarkan kruvaze ceketine saçlarının dağınıklığı ve gözlerinin altındaki koyu halkalar da eklenince iyice paspal görünüyordu.

"Geri dönmen uzun zaman aldı," dedi Nura. Bıçağını yenine geri koymakla meşguldü.

Max omuz silkti. Gözünü benden ayırmıyordu. Dudakları gülümsemesiyle sol tarafa kırılmıştı.

"Selam."

"Selam." Heyecandan nefes almakta zorlanıyordum.

Nura gözlerini devirdi.

Zihnimin derinliklerinde Reshaye kıpırdanıyordu. Onu tünediği yerde buldum. Son günlerde biraz halsizdi. Günler önceki savaşın yorgunluğunu üzerinden atamamıştı. Özenle gölgelere dönmesi için onu ikna ettim. Ardından diğer hünercilere yaptığım gibi, düşüncelerimin üzerine kapkara bir battaniye örttüm.

Bu an yalnızca bana aitti.

Kapıya koşup elini tuttum. Max'in dokunuşu karşısında bayılacak gibi hissetmiştim. Gözümü ondan ayıramıyordum. "Gidelim."

"Daha işimiz bitmedi," dedi Nura.

Arkama bile bakmadım.

"Bence bitti." Max yan gözle bana bakarken belli belirsiz gülümsüyordu.

Dönüp omuz silktim. Nura ne yapabilirdi ki? Bana ihtiyaçları vardı. Ayrıca beni onunla vakit geçirmekten hiçbir şey alıkoyamazdı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

TISAANAH

Odama kadar dayanamadık. Boş bir koridora girdiğimiz anda birbirimize kenetlenmiştik. Sırtım duvardaydı, Max'in dudakları arzuyla dudaklarımı yokluyordu. Tanıdık is, duman ve leylak kokuları baş döndüren bir şarap gibi beni çarpmıştı.

Tanrılar aşkına... seni özlemiştim, özlemiştim, çok özlemiştim.

Dudaklarım bu kelimeleri oluşturmak yerine çok daha önemli şeyler yapmakla meşguldü ama her kalp atışımda içimde titreşiyorlardı. Birine bu kadar bağımlı olmak, onsuz bu kadar eksik hissetmek neredeyse utanç vericiydi. Tüm hayatımı kayıpları zarafetle nasıl karşılayacağımı öğrenerek geçirmiştim. Fakat ondan uzak geçirdiğim bu haftalar beni adeta bir çiçek gibi soldurmuştu.

Odama gelene kadar durmadık. Her saniyemizi bir öpücük, bir dokunuş için kullandık. Sonunda kapımda durduğumuzda anahtarı kilide yerleştirdim ve sakar hareketlerle sendeleyerek içeri girdik. Kapı kapandı. Max'in düzensizliğiyle güzel sık ne-

fesleri, çekiştirilen kıyafetlerimizin hışırtısı, ten tene olmanın harika iniltileri dışında her yer sessizdi.

İki öpücük arasında, "Seni özledim," dedim boğulurcasına.

"Ben de." Kelimeleri boynumda titreşince ağzımdan bir inleme kaçtı. "Hem de çok."

Tanrılar aşkına.

Sırtını duvara çarpana kadar ittim. Dudaklarımız tekrar buluştuğunda ellerim ceketinin zaten yarı açık olan düğmelerine uzandı. Her yerine dokunmak, bütün hatlarını yeniden tanımak, teninin sıcağında boğulmak istiyordum.

Yüzümü boynuna gömdüm. Ellerimle önce ceketinin son düğmelerini, sonra da altındaki düz pamuklu gömleğin düğmelerini açtım. Bir taraftan da onu öpüyor, tuzun ve demirin hafif tadını alıyordum. İnlediğinde elimin altındaki kasları gerildi. Beni kendine çekse de onu seyretmek için hafifçe geri çekildim. Teninde kurumaya yüz tutan yapraklar gibi mor çürükler açmıştı, hatta bazıları yumruğum kadar büyüktü. Birkaç günlük gibi görünen, pıhtılaşmış kanla kararmış, kıpkırmızı bir kesik göğüskemiğinin üzerinde yay çiziyordu.

Dudaklarım aralandı ama bir şey söylememe kalmadan dudaklarımız yine birleşti. "Sorun değil," diye mırıldandı öpücüklerin arasında. "Ben iyiyim." Terden sırılsıklam olmuş kolsuz tuniğimi başımın üzerinden çekti. Ardından onun altındaki içliğimi çıkardı. Aynı anda hem sıcak, hem talepkâr, hem de şefkat dolu dokunuşu düşüncelerimi... bütün endişelerimi alıp götürüyordu. Ten teneyken bana... *içime* dokunduğunda başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Sendeleyerek yatağa yöneldik. Önce ben sırtüstü düştüm, sonra o üzerime çıktı ama aniden duraksadı. Yüz ifadesi değişmişti. Kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi, güzel dudaklarının kenarı aşağı doğru kıvrıldı. Gözleri kalçalarımdan başlayıp yukarı doğru çıplak bedenimi süzerken, bakışlarında arzudan daha karanlık bir şey vardı.

"Sorun değil," diye sözlerini tekrarladım. "Ben iyiyim."

Cevap vermesine fırsat tanımadan kendime çekip onu öptüm,

ardından bedenini yatağa devirip üzerine çıktım. Artık elleri belimde, göğüslerimde, kalça kıvrımlarımdaydı. Sanki bütün vücudumu ezberliyordu.

"Bu nasıl oldu?" diye mırıldandı, sol göğsümün altındaki mosmor lekeyi okşarken.

Bir kaşımı kaldırdım. "Sen *kendine* bak," diyerek omzundaki kırmızı lekeye bir öpücük kondurdum. "Bu nasıl oldu bakalım?" Ona yaslanırken sıcaklığının keyfini çıkarıyordum. Bir an için teninin altındaki kaslarını hissettim. Aşağı kayarak kaburgasında iyileşmeye yüz tutan bir yara izini öptüğümde irkildi. Kahkaha atmamak için kendini zor tuttuğu belliydi. "Peki bu?" diye fısıldadım. Biraz daha aşağı kaydım. Kemerinin altında kalan izi arıyordum. Yavaşça düğmelerini çözüp başka şeylerin yanı sıra yara izini de ortaya çıkardım. "Ya da bu?" diyerek dudaklarımı izin üstüne bastırdım.

"Söyledim ya... ben iyi... *Kahretsin.*"

Dudaklarım en hassas yerinde dolaşırken kelimeleri bir inilti-ye dönüşüvermişti. Yumuşacık dudaklarım ve dilim yavaşça kayarken aldığı zevki tadıyordum. Nefesleri sıklaşmıştı, bakmadan bile vücudundaki bütün kasların gerildiğini hissedebiliyordum.

Sonunda beni tekrar kendine doğru çekti. Üzerime yuvarlanıp beni yatağa bastırırken arzu dolu dudaklarını acele etmeden dudaklarıma bastırdı. "Neden hep ben sorgulanıyorum?" diye mırıldandı. "Kapımda belirdiğin andan itibaren konu hep bendim. Peki ya *sen?*" Geri çekildiğinde bütün vücudumu incelercesine süzdü. "Bu nasıl oldu?" Nura'nın idmanda kılıcıyla hediye ettiği omzumdaki iki haftalık sıyrığı öptü. "Ya da... bu?" Dudakları bu sefer kaburgamın üzerindeki mor renkli büyük lekenin üzerinde dolaştı. "Fazlasıyla meşgulmüşsün."

Karnım gerilmişti, nefeslerim sıklaşmıştı, ateşler içinde kavruluyordum. Ama elimden geldiğince normal bir şekilde, "İşlerim vardı," diye cevap verdim.

"*İşler*, öyle mi?" Sol kalçamdaki yanığa dokunduğunda acıyla dişlerimin arasından nefes aldım. Dudaklarımız tekrar birleştiğinde acıya zevk karıştı.

"Heyecanlı bir hayatı seviyorum," dedim boğulurcasına.

"Doğru." Bacağımdaki morluğun üzerinde sessizce kıkırdadığını hissedebiliyordum. "Seni çekici yapan şey bu."

"İnkâr edemezsin."

Nefesleri artık bacaklarımdaydı, yavaşça yukarı kayıyordu.

Tanrılar... *Tanrılar aşkına.*

Arzu damarlarımı yakarken zaman durdu.

Başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Alnına düşen saçları darmadağınıktı. Sırıtışı her zamanki gibi dudaklarını sola doğru çekmişti. Bu açıdan bakarken omuzlarındaki kesiği, mükemmel kol kaslarını, ışığın gölgeler yarattığı yüz hatlarını görebiliyordum. Max gerçekten çok yakışıklıydı. Ama nefesimi kesen şey yakışıklılığı değil, benliğimi alıp götüren bakışlarıydı.

"Haklısın," diye yanıt verdi. "İnkar edemem." Dudaklarını tekrar tenimde hissettiğimde nefesim bu ani zevkle kesildi. Sırtım yay gibi gerilmişti, çarşafı kavrayan parmaklarım yumruk haline gelmişti. Çaresiz bir iniltinin ağzımdan kaçtığını ancak Max hırıldadığında fark ettim.

"Tekrar inle, Tisaanah." Çatlayan sesiyle adeta yalvarıyordu.

Konuşamıyor, nefes alamıyordum. Dili işkence edercesine yavaşça yolunu buldu. Dudaklarımdan dökülen kelimeler hangi dildeydi? Threll? Ara? İkisinin karışımı? Yakarış mıydı? Küfür müydü? Bilmiyordum. Umursamıyordum.

"Aferin," diye kıkırdadı tenime ama sözlerine odaklanamıyordum. Tek odaklanabildiğim, benimle sevişen dilinin hareketleriydi. Aynı anda hem çok fazla hem de çok azdı; hem çok nazik hem de çok vahşiydi.

İki parmağı içime kaydığında yine sırtım gerildi. Yeni bir zevk dalgasıyla çözüldüm. Max göbeğimin altına son bir öpücük kondururken hâlâ titriyordum. Bacaklarımı beline sardığımda dudaklarımız tekrar buluştu. Artık sinir uçlarından ve dürtülerden ibarettim. Asla yeterli gelmiyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ona daha yakın olmalıydım, nefeslerinin benimkilerle ahenkli olmasına ihtiyacım vardı.

Belimi hafifçe kaldırdığımda kolayca içime girdi. Bir olma-

nın, onunla dolmanın ne kadar iyi hissettirdiğini... ne kadar doğru hissettirdiğini unutmuştum. Arzuyla öpüşürken parmaklarımız kenetlendi. İştahlı hareketlerimiz doğal ritmini bulurken hamleleri sert ve ısrarcıydı. Her hamlesini karşılıyordum. Şimdiden yeni bir dalganın yükseldiğini, dokunduğu derin noktalardaki baskının arttığını, hareketlerinin sertleştiğini, nefesinin dudaklarımda hırçınlaştığını hissedebiliyordum.

"Tekrar," dedi Max. Bir emirdi, bir *yakarıştı*. "Seni tekrar hissetmek istiyorum, Tisaanah."

Sonra bana itaat etmekten başka seçenek bırakmak istemiyormuş gibi, dişlerini boynuma bastırarak sertçe ısırdı. Doruk noktasında birkaç saniye boyunca kalırken dünyadan tamamen koptum. Artık sadece o vardı. Gözlerimi açtığımda başını geri atmış beni seyrediyordu. Ateşli bir öpücükle onu kendime çektim. İçim hâlâ titriyor, artçı şokların etkisi devam ediyordu. Sonunda öpüşmemiz yumuşadı ve giderek yavaşladı.

Ama birbirimizden kopmadık, henüz bırakmaya hazır değildik. Yine de konuşmadık. O beni öptü, ben onu öptüm. Parmakları karnımdan aşağı kayarak tekrar içime girdi. Ona daha yakın olmak istiyordum. Onu her yerde hissetmek istiyordum.

Biliyordum... ikimiz de biliyorduk. Kelimelerin, endişelerin ve gerçek hayatın gelmesi yakındı. Ama şimdilik sadece bu vardı. Sadece biz vardık. Bedenlerimizi ve nefeslerimizi paylaşıyorduk. Bu hissi anlatmaya kelimeler yetmezdi.

SONUNDA ERİMİŞ VE sersemlemiş hissediyordum. Yorgun olmaya alışmıştım. Artık her zaman... her zaman yorgundum. Ama bu hoş bir yorgunluktu. Hem her yerim sızlıyordu hem de doruklarda geziyordum. Sendeleyerek banyoya doğru gittik. Max sıcak suyla küveti doldurdu ve yorgunluktan inleyerek kendimizi suya bıraktık. Sırtını küvetin kenarına yasladı, çenesi başımın üstüne gelecek şekilde kucağına yerleştim.

"Hoş bir his," dedim. Sıcak sudan değil, ondan... içimde ol-

masından... her yerimde olmasından bahsediyordum. Haftalarca bu anın hayalini kurmak için bile kendime izin vermemiş, canlı olarak geri dönmeyebileceği ihtimalini aklımdan çıkaramamıştım. Şimdi buraya gelmişti ve onu asla bırakmak istemiyordum. "Buradan hiç çıkmayalım," dedim gerinerek. "Kıpırdamak istemiyorum, o yüzden sen de bir yere kıpırdayamazsın."

"Iyy." Yüzünü göremesem de burnunu kırıştırdığını tahmin edebiliyordum. "Kendi pisliğimizde piştiğimizin farkındasın umarım."

Griye dönen suya baktım. Eh, haksız değildi. "Kendi pisliğimiz mi?" dedim. "*Senin* pisliğin."

"Arenadan daha yeni gelen biri için cesur bir varsayım."

"Sen de... sahi nerelerdeydin?" Boynumu çevirip gözlerine baktım. "Bir şey anlatmadın."

"Mektuplarım yeterince ayrıntılı değil miydi?"

"Mektuplar iyiydi. Ama sesini daha çok seviyorum."

"Hislerimiz karşılıklı." Kollarının belli belirsiz gerilmesinden tereddüdünü hissedebiliyor, uzun bir iç çekerken söylemesi gereken her şeye yer açtığını biliyordum.

Biliyordum çünkü ben de aynı durumdaydım.

Başıma bir öpücük kondurdu. "Önce sen."

KELİMELER AĞZIMDAN DÖKÜLÜVERDİ. Haftalardır sürekli rol yapıyordum. Serel ve Sammerin yanımdaydı ama Serel'e anlatamayacağım, Sammerin'e de göstermek istemediğim o kadar çok şey vardı ki... Max'le konuşmak kolaydı. Söylemediklerimi bile gözlerimden okuyabiliyordu.

Savaşlardaki başarıları, Eslyn'i, Sammerin'le benim yüzümden tehlikeye düşen köleler için nasıl zaman kazandığımızı... Her şeyi anlattım.

O da anlattı. Antedale ve sonrasındaki savaşları dinledim. Hepsini elbette duymuştum ama anlatılanlar zafer, strateji ve rakamlardan ibaretti. Max anlatırken kazançlar ve kayıplar birer istatistik değil, dünyadan göçüp giden insanlar oluyordu.

Böyle olmasını seviyordum. Tanrılar biliyordu ki... çok özlemiştim.

Saatlerce konuştuk. Sessizliğe gömüldüğümüzde su çoktan ılımıştı. Sonunda banyo keyfine son vermek gerektiğine karar verdiğimizde ıslak saçlarımı sıkmak için birkaç dakika geride kaldım. Ardından banyo kapısına yaslanıp onu seyrettim.

Ellerini tekrar giydiği pantolonunun ceplerine sokmuş halde pencerenin önünde duruyordu. Azalan ışıkta profili bir gölgeden ibaretti. Dağ manzarasından çok doğuda kalan evi seyrediyordu.

"Çok güzel," dedim.

"Hmm?"

"Korvius. Korvius güzel yer."

Yüz ifadesi dalgalandı. "Öyle."

Yanına gidip manzaraya baktım. "Burada olmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum," diye mırıldandım. "Ama büyüdüğün yeri görmek hoşuma gidiyor. Yokluğunda evdeki izlerinle idare ettim."

"Bu evde bıraktığım izlerden hoşlandığımdan pek emin değilim."

Başımı omzuna yasladığımda elimde olmadan kokusunu içime çektim. Kül ve leylak... "Evden bahsetmiyorum. Şehir. Manzara. Yol kenarlarındaki çiçek tarhları. Kütüphanelerdeki biblolar... Kitapçı dükkânında seni hatırladım. Sahibi hiç arkadaş canlısı değil. Bir şey söylemene bile izin vermeden seni azarlamaya başlıyor." Pis pis sırıttım. "Tam da seveceğin bir yermiş gibi geldi."

Dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti dolaşırken kaşları hafifçe havaya kalktı. "Mathilda'nın dükkânı."

"*Evet.* İşte o." Tahminimde yanılmamış olmam büyük bir tatminle dolmamı sağlamıştı. Max'i *tanıyordum*.

O da bundan tatmin olmuş gibi belime dokundu ama gülümsemesi çabuk kayboldu. Ciddi düşüncelere dalmıştı.

"O kadar zor mu?" diye fısıldadım. "Yine burada olmak?"

"Burayla yüzleşmeye hiçbir zaman hazır olmadım," diye yutkundu. "Syrizenler bizi buraya getirdiğinde bahçe kapılarını şey-

den... O korkunç olaydan sonra ilk kez gördüm. Brayan birkaç yıl boyunca beni bulmaya, buraya geri getirmeye çalıştı ama asla yapamadım."

Brayan.

Max'in ağabeyi ve Farlione ailesinden geriye kalan ikinci kişiydi. O gün burada değildi. Onu neredeyse hiç sormamıştım. Birçok nedenden dolayı hassas bir konu olduğunun farkındaydım. "Şimdi onu bulmayı düşünüyor musun?" diye sordum usulca.

"Hayır." Saçma bir şey söylemişim gibi hızla cevap vermişti. "Hayır. Nerede olduğunu bile bilmiyorum. Daha doğrusu, bildiğim kadarıyla yıllardır Ara'ya dönmedi. Üstelik... gerçeği... o gün olanları bilmiyor. Ona da herkese anlatılanlar söylenmişti. Gerçeği bilirken gözlerine bakamam çünkü onun yerinde olsam..." Çenesindeki kaslar seğirdi, manzaraya bakmaya devam ediyordu. "Söylediğim gibi... yüzleşmeye hazır olmadığım bir sürü şey var."

Kolunu sıktım. Tekrar konuştuğunda söyledikleri şaşırtıcıydı. "Evi görmeye benimle gelir misin?" Kendisi de bu teklife benim kadar şaşırmış gibi yan gözle yüzümü inceliyordu.

Bir kaşım havaya kalktı. "Emin misin?"

Emin değilmiş gibi duraksadı. "Bunu yapmam gerekiyor," dedi sonunda. "Çok uzun zamandır anılarımda yaşıyor. Oraya gidip..." Cümlesinin devamını getirmedi ama getirmesine gerek yoktu.

"Elbette," diye mırıldanırken kıyafetlerime uzandım.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

MAX

Tisaanah'ya Farlione arazisinin kendine has güzelliklerini, sanat eserlerini, paha biçilmez değerli eşyalarını, ailemin konukları gezdirirken takdim ettikleri diğer her şeyi gösterebilirdim. Ama bunlar ciğerlerimi yakan ve anlatılması gereken hikâyeler değildi. Yüzleşirken onun yanımda olmasına ihtiyaç duyduğum şeyler değildi.

Bunun yerine ailemin yaşadığı yerlerde dolaştık. Her yer sessizdi. Zeryth'le adamları evin diğer bütün kanatlarını istila etmişti ama burası... ailemin yaşadığı yerler ziyaretçilere karşı özenle kapatılmıştı. Belki de sefil halam bile Zeryth'in kullanmasına izin vereceği bölümlere dair kırmızı çizgilere sahipti.

Kapıdan içeri girdiğimizde kendimi geçmişe gitmiş gibi hissettim. Birlikte üst kattaki yatak odalarına çıktık. İkimiz de konuşmuyorduk ama Tisaanah elimi bırakmıyordu ve bunun için minnettardım.

Açtığım ilk kapı Kira'nın odasıydı. İçeri adım attığımızda donup kaldım.

Oda, kız kardeşimin neredeyse on yıldır el değmeden tozlanmış bir anıtı gibiydi. Böceklerle ilgili kitaplar yere saçılmıştı. Masanın üzerinde duran saç fırçasında hâlâ siyah saç telleri vardı. Yatak örtüsü, birisi aceleyle üzerine atlamış gibi gömülmüştü. Kira hep aceleciydi.

Nutkum tutuldu. Her şeyin el değmeden kalacağı aklımın ucundan geçmemişti. Özellikle mi böyle bırakılmıştı? Brayan ailem öldükten sonra her şeyin olduğu gibi bırakılmasını mı istemişti? Yoksa hayat devam etmiş, kimse ardına bakmamış mıydı?

"İyi misin?" diye mırıldandı Tisaanah.

Zor bir soruydu. Doğru cevap olduğundan emin olmasam da başımı sallayarak geri çekilip kapıyı nazikçe kapattım.

Variaslus'un odasına doğru gittim. Kapıyı açtığım anda toz ve bayat kömür kokusu beni karşıladı. Odanın çeşitli yerlerinde üç şövale vardı. İkisi boştu. Diğerinde yarım kalan çizimi hemen tanıdım. Shailia kitap okuyordu. Bir daha geri dönmeyen bir ressamın kömür kalemi hâlâ bir kenarda duruyordu.

Sonra Marisca'nın odasına baktık. Her şey kusursuz bir düzendeydi. Vazolarda çok uzun zaman önce solan çiçekler hâlâ aynı düzende duruyordu. Bir zamanlar Shailia'nın ışıldayan eşyaları artık karanlıkta kalmıştı.

Odaları dolaşmak, hafızamın gri tonlarındaki acımasız bir versiyonuna adım atmak gibiydi. Buna rağmen ailemin dünyada bıraktığı izleri görmek, garip bir rahatlık hissetmemi sağlıyordu.

Tisaanah küçük, zararsız sorular soruyordu.

Ne zaman resim yapmaya başladı? Bu kitapları neden seviyordu?

Başta cevaplarım zorlama olsa da kısa süre içinde geçmişe daha kolay gitmeye başladım. Uzun zaman boyunca kederim ailemin hayatını gölgelemiş, şimdiki zamanla geçmişte yaşanan mutluluklar arasında aşılmaz bir duvar oluşturmuştu. Çok uzun zamandır ilk kez, kendimi bu duvarın üzerinden bakarken bulmuştum.

Atraclius'un odası son gittiğimiz yerdi. Kapıyı açtığım anda yine donakaldım. Bunun da diğerleri gibi korunduğunu düşünmüştüm. Dağınık bir yatak, yere saçılmış eşyalar görmeye hazırdım. Oysa son derece düzenliydi.

Nedenini anlamam biraz zamanımı aldı.

Atraclius burada ölmüştü.

Oda temizlenmiş, adeta ondan arındırılmıştı çünkü cesedin çıkarılması gerekmişti.

Gözlerim yere kaydı. Yanık izleri halının altından görünüyordu.

Birden midemin bulandığını hissettim. Gerileyip gerektiğinden daha hızlı bir şekilde kapıyı kapattıktan sonra Tisaanah'ya doğru bir bakış attım. Parmakları şakağına giderken yüzünü ekşitmişti. Reshaye fısıldayarak burada olanları mı hatırlatmıştı?

Buraya gelmek bir hataydı. Koridoru yarılayana kadar yürüdüğümü fark etmemiştim bile. Büyük merdivenlerden inip hiç durmadan ilerledim ve kapıyı açıp soğuk dağ esintisini yüzümde hissettim.

İki titrek nefesin ardından gözlerimi açtım. Nereye geldiğimin farkında bile değildim. Kendimi tamamen dürtülerime teslim etmiştim. Balkonda nefes kesen dağların, uzakta mumlar gibi ışıldayan kulelerin, ay ışığında parlayan karlarla kaplı zirvelerin manzarasını seyrediyordum.

Bir sıcaklık hissettim. Tisaanah'yla omuz omuzaydık. Varlığı beni dünyaya geri çağırıyordu.

"Hayatları ölümlerinden çok daha değerli, Max," diye mırıldandı usulca. "Ölümlerinin seni onlardan koparmasına izin verme. En değerli hazinen bu."

Boğazıma bir yumru oturdu.

Yüceler aşkına... her şeyin o kadar kolay olmasını dilerdim. Ama ailemin ölümü, hayatlarıyla birlikte hatıralarından da çok şey alıp götürmüştü.

Benden çok fazla şey almıştı.

"Keşke onları tanıyabilseydin," dedim. "Keşke boş yatak odalarını göstermek yerine seni onlarla tanıştırabilseydim. Keşke burayı bir ölüm tapınağına dönüşmeden önceki haliyle göstere-

bilseydim. Bazen..." Dişlerimin arasından bir nefes verdim. "Bazen beni *eski* halimle tanımış olmanı diliyorum. Bazen kendimi sana o halimle... iyi halimle sunabilmeyi diliyorum. Henüz..."

Kırılmamış olan halimle.

Tisaanah'ya karşı hislerimin değişmeye başladığını ilk fark ettiğimde böyle düşünmüştüm. Ona kelebek kolyeyi verdiğim geceyi tenine değen parmak eklemlerimdeki tatlı yangını görmezden gelmeye çalışarak geçirmiştim. O gece yatağıma uzandığımda... bir türlü kurtulamadığım o ısrarcı hayal yüzünden uyuyamadığımda, soğuk bir ses beynimin içinde yankılanmıştı.

Belki bir zamanlar... çok uzun zaman önce... bir yara izi koleksiyonuna dönüşmeden önce ona layık olabilirdin.

Koluma girerek, "Bence o zaman senden hoşlanmazdım," dedi Tisaanah. O kadar rahat konuşmuştu ki, dudaklarım istemsizce bir gülümsemeyle gerildi.

"O zamanlar daha az hayal kırıklığıydım."

"Belki de hayal kırıklığı olman hoşuma gidiyordur."

Gülümsemem soldu. "O zamanlar daha fazlasıydım. Bir evim vardı. Bir ailem vardı. Benim..." Evi işaret ettim. "Bütün bu gülünç zenginlik benimdi. Hepsini sana verebilirdim. Hepsini sana verebilmeyi *çok* isterdim."

Tisaanah'ya baktım. Gümüş ışıkta saçları ışıldıyordu, gözleri çok daha derin görünüyordu. Bir an için Atraclius'la kahkahalar attığını, annemle sohbet ettiğini, Kira'yla böcek topladığını, gökkuşağı renklerinde partiler düzenlediğini hayal ettim.

Hüzünle gülümseyerek, "Deneyebilirdin ama o dünya beni istemezdi, Max," diye cevap verdi. "Muhtemelen ben de istemezdim."

Gerçek buydu.

Gözlerimi yumduğumda bütün hayallerim teker teker soldu.

Tisaanah eski bir köleydi. İsmi ve vasfı olmayan bir yabancıydı. Ailemin ona farklı yaklaşacağına inanmayı çok isterdim. Belki yan yana olduğumuzda hayalimdeki gibi yaklaşırlardı. Ama yaşadığımız hayatın kökleri çok derinlerdeydi, o yüzden kendine ait olmayan her şeyi dışlardı.

Zaten Tisaanah muhtemelen bütün bunlar için fazla iyiydi.

Ailemi sevmiştim. Çocukluğumu sevmiştim. Ancak şimdi bu güzel evin savaştan kazanılanlarla inşa edildiğini görebiliyordum. Farlione ailesi için savaşma; şeref, para ve saygı kazanmak için normal bir oyundu.

Ama Tisaanah? O piyon olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Bizim gibiler için insanlar yüzü olmayan sayılardan ibaretti. Tisaanah da insan olmak yerine faydalanılacak ya da feda edilecek binlerce insandan biriydi.

Öfkeyle keder göğsümün derinliklerinde savaşa tutuştu. Haftalardır içimde bastırdığım çatışmalar... Moth'a her baktığımda fokurdamaya başlayan şey bir kez daha yüzeye çıkıyordu. "İyiyle kötüyü nasıl bir araya getireceğimi bilmiyorum," dedim. "Sevdiklerimle nefret ettiklerimi de. Bugün eskiye dair nefret ettiğim o kadar çok şey var ki! O zaman görememiştim. Diğer yandan..." Birden susma ihtiyacı duydum çünkü sesim çatlamadan devamını getiremeyecektim.

Hepsini o kadar çok özlüyorum ki...

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda alçak bir mırıltıyla, "Çok insan tanıdım," dedi Tisaanah. "Korkunç şeyler yapıp sonuçlarını görmezden gelmeye razıydılar. Onların dünyasında yaşayıp oyunu onların kurallarıyla oynamayı öğrendim çünkü bunun tek çare olduğunu düşünüyordum. Ama sen... sen iyiyle kötüyü bir araya getirmek istemiyorsun. Bir şeyleri feda etmek istemiyorsun. Daha iyisini *istiyorsun*. Hayatım boyunca senin gibi biriyle tanışmamıştım." Elimi tutarak devam etti. "Bir keresinde tek tip insan olsaydı dünyanın çok daha basit bir yer olacağını söylemiştin. Ama öyle bir dünya kolay değil. Ailen senin bir parçan. Elbette onları seveceksin. Elbette onları özleyeceksin. Ayrıca... elbette onlardan daha iyi bir dünyanın hayalini kuracak, sana verdikleri üzerine yeni bir dünya inşa edecek, onların güçlerinden ve hatalarından faydalanacaksın. Daha iyi bir şey yapacaksın çünkü bunu istiyorsun. Hayal kuruyorsun, Max. Sende bunu *seviyorum*."

Sözleri derinlere gömdüğüm her şeye dokunuyor, ailemin

ölümüyle açılan eski yaraları, korkunç son haftaların taze yaralarını... geceleri tek başıma yatıp yaptığım herhangi bir şeyin *değeri* olup olmadığını merak ettiğim her şeyi okşuyordu. Aynı zamanda ona kolayca inanmamı sağlıyordu. İkna ediciliği, imkânsız gördüğüm için hayatımdan çıkardığım her şeye yeniden nefes verecek kadar güçlüydü.

Görüşüm bulanıklaşıyordu.

Aniden ona sarılıp yüzümü saçlarına gömdüm. Konuşmak istesem de yapamıyordum. Keşke geçmişle geleceği bir araya getirebilseydim, keşke zıtlıkları ifade edebilecek güzel kelimeler söyleyebilseydim.

Geri çekilmemesine minnettardım çünkü onu bırakmaya hazır değildim. Belki de hiçbir zaman hazır olamayacaktım.

Ben sürekli bir ayağım geçmişte yaşarken, Tisaanah durmaksızın geleceğe koşuyordu. Sadece birlikte olduğumuzda gerçekten bir araya geliyorduk. Sadece bir aradayken harika bir merhametle duruluyorduk.

Uzun süre birbirimize sarılarak öylece kaldık.

O GECE, SANKİ aylardır uyumamışım gibi uyudum. Seferdeyken geceler, uyku sıkıntımın arasına serpiştirilmiş rüyalar gördüğüm zamanlardı. Ama şimdi derin bir uykuya dalmak, karanlık bir fıçıya atlamak kadar harikaydı. Rüya görmedim. Aradan yüz yıl geçmiş gibi hissettiğim bir süre sonra, Tisaanah'nın belli belirsiz horultusunu dinlemek için döndüğümde bir kez daha hayretle rahatladım.

Gözlerini kırpıştırarak açtı. Mahmur gözlerinin beni görünce mutlulukla parlayışını, ardından büyük bir huzurla tekrar kapanmasını seyrettim.

Tisaanah'yla oyalanarak uyanma fırsatımız hiç olmamıştı. Bu sefer gerçekten oyalanarak... birbirimizin tenine mırıldandığımız *günaydın* dilekleriyle, çekincesiz kucaklaşmalarla ve şakacı başlayıp hızla derinleşen küçük öpücüklerle uyandık. Bedenlerimiz

iç içe geçmişti. Tisaanah bana sürtünüyordu, birlikte hareket ediyorduk. Ellerimiz tenlerimizin üstünde tembelce dolaşıyordu. Sabah ışığının düştüğü çıplak vücudunu ezberlemeye çalıştım.

Onu bu haliyle seviyordum.

Ama sonunda gerçek dünya bizi çağırdı. Sürünürcesine yataktan çıktığımızda aklımı çoktan yapmam gereken şey işgal etmişti. Üstelik bunu yapmaktan çok korkuyordum.

Saçlarını fırçalayan Tisaanah'ya bakıp, "Seferdeyken bir yerlere uğradım," diye söze girdim.

Aynadan gözlerini bana çevirdi. "Bir yerler?"

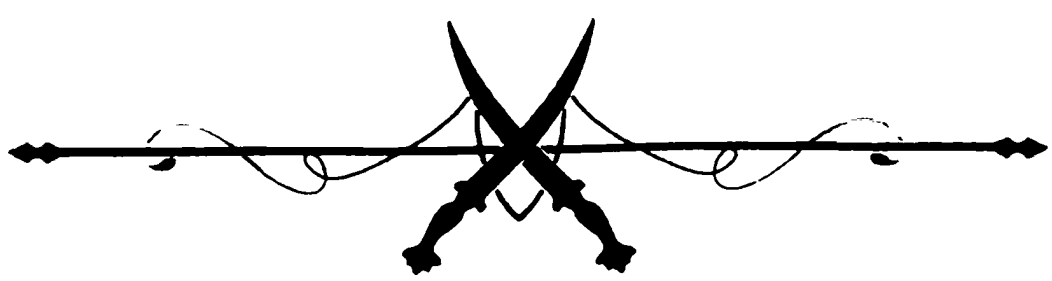
"Lanetinle ilgili bilgi toplamaya çalıştım. Zeryth'in yaptığı ya da yapmadığı şeyle ilgili."

Birden dikkat kesilip bana döndü. "Eee?"

Dişlerimin arasından uzun bir nefes verdim. Bunu söylediğime inanamıyordum. "Sanırım Ilyzath'a gitmemiz gerekecek."

BÖLÜM OTUZ DÖRT

AEFE

O gece içtim.

Yithara'da içki bulmak zor değildi. Gezginler için kurulan her şehirde alkol tıpkı bir su kaynağı gibi akardı. Öylesine girilebilecek bir bar bulmak için dolaşmak gerekmiyordu. Evimin tanıdık gelen karanlık kucağı değildi ama şarap aynı derecede güçlü, karanlık aynı derecede tatlı, yabancıların gülümsemeleri aynı derecede davetkârdı. İki kadeh içince midemdeki düğüm çözüldü ve gözüm yanımdaki sandalyede oturan yeterince yakışıklı adama takıldı. Sohbetimiz tatlılaşıp giderek yakınlaştı.

Bu iyiydi, tanıdıktı. Çok geçmeden, gecenin yalnızlığına katlanabilmem için kalbimin atmasını sağlayacak iniltilere teslim olacaktım.

Adamın tatlı fısıltıları ikimizin de umurunda değildi, burun burunaydık ve...

Göz ucuyla birini fark ettim. Elinde şarabıyla gölgelere sı-

ğınmış siluet tanıdık gelmişti. Duruşunda doğal olmayan, hatta endişe veren bir şeyler vardı.

"Ne oldu?" diye mırıldandı adam. Dikkatimin dağıldığını fark etmişti, parmaklarımı hafifçe okşuyordu. Çok yakındık. Böyle pervasız bir zevke teslim olmak çok kolaydı çünkü etrafımızdaki her şeyden çok daha rahat bir seçim olabilirmiş gibi görünüyordu.

Yine de nedenini kendim bile anlayamadan geri çekildim. "Gitmem gerekiyor."

Salonun diğer ucuna gidip bankta yanına kaydığımda, Caduan bana bakmadan kadehindeki şarabı çalkalamaya devam etti.

"Bulunmak istemediğim zamanlarda beni bulmak gibi kötü bir alışkanlığın var."

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye sorduğumda ağırlaşan göz kapaklarının altından gözlerimin içine baktı.

"Hayır. Hayır, istemiyorum."

Gözüm neredeyse boşalan kadehine takıldı. İlk kadehi olmadığından emindim. "Neyin şerefine içiyoruz?"

Belli belirsiz gülümsedi. "İyi bir dostun doğum gününe. Aslında onun içip sarhoş olması gerekiyordu."

"Ah." Dilimi ısırdım. Caduan için daha bir sürü yalnız doğum günü kutlaması olacaktı.

"Benden daha iyi bir kral olurdu," dedi kadehine bakarak. "Kral o olmalıydı. Komik aslında çünkü taç artık bana ait. Hükmetmesi gereken benim. Belki de kraliyet söz konusu olduğunda, onuncu derece akrabalıktan ötesine geçmemek lazımdır."

"Artık kralsın. Bunun için ferman çıkarabilirsin."

Gözlerini kırpıştırdı. "Sanırım haklısın."

"Gördün mü?" diye öne eğildim. "*Yenilikçilik* böyle bir şey, Kral Caduan."

Mathira aşkına! Bu konuşma için fazla sarhoştum. Alınmasını beklesem de küçük bir kahkaha attı.

"Yenilikçilik. Evet, olabilir. Yine de..." Gözleri uzaklara dalarken yüz ifadesi ciddileşti. "Kral olmaya layık bir sürü insan olduğunu düşünmeden edemiyorum. Dünyanın en parlak zekâlı

insanlarını tanıdım. O cesedi incelerken, tek düşünebildiğim yerimde çok daha zeki insanlar olabileceğiydi. Benim anlayamadıklarımı görecek insanlar. Ancak kurtulan ben oldum."

Ağzım kurumuştu. Şaraptan büyük bir yudum aldım. Cebimdeki mektubun ve mektupta bildirilen yasağın fena halde farkındaydım. Caduan cevapları bulmak istiyordu ama Niraja'ya gitmesi mümkün değildi. Bunu ona söylemek istemiyordum, henüz zamanı değildi.

Ancak kadehimi masaya bıraktığımda delici gözleriyle karşılaştım. "Babandan mektup gelmiştir sanırım."

Kaskatı kesilirken içimden kendime küfrettim. Sessiz kalmak, yeterli bir cevap sayılmazdı.

"Anlaşılan Niraja'ya gitmiyoruz," diyerek arkasına yaslandı.

Kelimeler boğazıma takılıyordu. "Maalesef gitmiyoruz."

"Şahsen çok şaşırdım," diyerek kadehini başına dikti.

"Babamın kararından hoşlanmayabilirim ama onu sorgulamak bana düşmez."

Dudakları seğirirken kadehinin içine, "Ödlekçe bir karar," diye söylendi.

Öfkem kabarırken en sivri kelimelerimi yutmak zorunda kaldım. "Sarhoşsun."

"Bu doğru fakat aynı zamanda da haklıyım," derken bana doğru eğildi. Sendeliyordu, niyetlendiğinden daha fazla eğildiği için alnı alnıma değiyordu. Barın karanlığında bile gözlerini, öfke kıvılcımları saçan yaprak yeşilini seçebiliyordum. "Söylesene, Teirness," diye devam etti. "Ona niye bu kadar sadıksın?"

"Teirness değilim ben."

"Elbette öylesin."

Kahkaha attım. "Hayır, ben..."

"Uygun değil misin? Kime göre? Baban eşi benzeri görülmemiş bir güce sahip. İsteseydi seni Teirness olarak kabul ettiremez miydi sanıyorsun?" Sesi yumuşadı. Öfkesinin yerini şefkat almıştı. "Diğer bölgeler hakkında dedikodu yapmıyor mu sanıyorsun, Aefe? Gücün ona değil, annene... ve *sana* ait olduğunu söylüyorlar."

Başımı iki yana salladım. Ama bunu yaparken bile beynimin gerilerinde bir anı zerresi fısıldamaya başlamıştı. Babamın boğazıma sarıldığı gece bembeyaz bir ışık patlaması ve annemin sesi...

"Annemin sağlığı iyi değil. Ben de..."

"Kardeşin kadar kolay kontrol edilemiyorsun?"

Nefesimi tuttuğumda dudaklarım tiksintiyle büzüştü. "Sakın *kardeşimi* ağzına alma."

Yüzü bir anda pişmanlıkla yumuşadı. "Ben..."

"Ayrıca *sakın* çok iyi tanıyormuşsun gibi ailem hakkında konuşma."

Biraz daha öne eğildi. "Aefe..." Adımı aynı anda bir özür, bir açıklama ve bir yakarış gibi söylemişti. Kimse bana böyle seslenmemişti. Kimse bana böylesine şefkatle yaklaşmamıştı ve öyle olması daha çok hoşuma gidiyordu. O yüzden dilim çözülürken hiçbir şey düşünmeden, "İstediğin cevabı alamadığın için üzgünüm," diye açıkladım. "Yapmak istemediğin bir şeye seni zorladığı için üzgünüm. Ama babam başınıza geleni yaşamamıza asla *izin* vermez."

İrkilmesini hiç beklememiştim. Yüzüne bir tokat atmışım gibi irkilmişti. Gözlerindeki kıvılcımlar keskinleşip dudakları aralanırken biraz memnun oldum. Hak ettiğim bir kavganın çirkinliğine... tanıdık ve acı veren her şeye hazırdım.

Ama o sırada kulakları sağır eden bir gürültü koptu.

Barın diğer ucunda, ağaç dallarına ve gökyüzüne bakan devasa bir pencerenin camları paramparça olmuştu. Müşteriler sarhoş küfürler savurarak yerlerinden fırladı. Ayağa kalktığımızda şaşkın mırıltılar dalgalanıyordu.

Gözüm camlarda değil, beze sarılmış bir oktaydı. Okun ucu garip bir alevle yanıyordu. Düştüğü yere saçılan mavi tozu ancak bir adım yaklaştığımda görebildim.

"Bu..." diye başlasam da sözümü bitiremeden Caduan kolumdan yakaladığı gibi beni geri çekti. Aynı anda bütün dünya beyaza bulandı. Her yer sarsılıyor, kemiklerim titreşiyordu. Sırtım duvara çarptığında barın diğer ucuna uçtuğumu fark ettim.

Karanlıktı, havada asılı duran mavi dumanı görebiliyordum. Yer döşemeleri bükülüp ayaklarımın altında parçalandı. Açılan tavandan gece göğüne bakabiliyordum.

Üzerimde bir ağırlık vardı. Nedense beni korumaya çalışan kişinin o olduğunu anlamıştım. Sağ kolumda bir sıcaklık hissettim. Kandı. Onun kanıydı.

Ani panik dalgasına hazır değildim. Elim hemen kanayan yarasına gitti. "Yaralısın..."

Ama umursamıyormuş gibi görünüyordu. Yüzünde acıdan çok daha telaşlı bir ifade vardı. "*İnsanlar*," diye hırladı.

Bunu söylediği anda zemin korkunç bir çatırtıyla çöktü.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

TISAANAH

Tam olarak ne görmeyi beklediğimden emin değildim. Belki demir parmaklıklar ve kıvrık çelikten bir kale ya da fırtına bulutlarıyla örtülü karanlık bir kule göreceğimi sanmıştım. Ama Max'in *stratagramı*'yla, çalkantılı bir denizle çevrili fildişi rengi bir düzlüğe indiğimizde kelimeler boğazımda düğümlendi.

Bina cilalı beyaz taştan yapılmıştı. O kadar yüksekti ki, tepesi üzerimizdeki okyanus sisinin içinde kayboluyordu. Yan tarafları hafif eğikti ve dalgalar, hiçbir güce boyun eğmeyen bir kapıya inen yumruklar gibi duvarları dövüyordu. Siyah renkli, uzun ve dar kapı dışında pencere ya da herhangi bir açıklık yoktu. Duvarlar oymalarla kaplıydı. Yaklaştıkça bunların resim değil, sembol olduğunu fark ettim. Daha önce hiç görmediğim bir dildeydi. Işık vurdukça gümüş, siyah ya da tüyler ürpertici bir kırmızının ani ışıltılarını yakalıyorlardı.

Reshaye kıpırdandı. ***Korkunç bir yer***, diye tıslıyordu. ***Kötü bir yer.***

Onun itirazlarını bastırırken yüzümü ekşittim ama söylediklerinde haklıydı. Burada insanı huzursuz eden bir şeyler vardı.

"Ara mimarisi mi?" diye sordum kapıya yaklaşırken. Fildişi rengine büyük bir tezatla simsiyah olan iki kanatlı devasa kapı karşımızda yükseliyordu.

Burası Ara'da gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki... kadim ve yabancıydı.

"İnşa edilmekten ziyade... keşfedildi," dedi Max. "Çok eski. Sihrin düşüşünden de eski olduğundan eminim." Hafifçe dokunduğunda kapılar ardına kadar açıldı. Max ürperirken alçak sesle bir lanet okudu. "Keşfedildiği dört yüz yıl önce birlikler, böyle korkunç bir yerin boşa gitmesinin yazık olacağını düşündü. Girişimci piçler."

İçeri girdiğimizde kapılar onun ses tonuna gücenmiş gibi ardımızdan kapandı.

Reshaye beynimi yumrukluyordu. ***Çık! Çık, çık, çık...***

Tuhaf bir şekilde içerisi aydınlıktı. Duvarlar ve zemin, dışarıdaki gibi süslemeler taşıyan aynı beyaz ve pürüzsüz beyaz taştan yapılmıştı. Kapı ya da başka bir süs yoktu. Fener bile yoktu. Sadece ışık vardı. İzlendiğimizi fena halde hissetmeme rağmen etrafta kimseyi göremiyordum.

Yürümeye başlarken, "Buradan nefret ederim," diye söylendi Max.

Peşine takıldım. "Nöbetçi falan yok mu?" diye sorarken fısıldama ihtiyacı hissetmiştim. Etraf fazlasıyla sessizdi, tehlike kokan tuhaf bir sessizlikti.

Daha kelimeler ağzımdan henüz çıkmıştı ki, Max'in aniden duran bedenine çarptım.

Karşımızda yaşlı bir kadın duruyordu. Saçlarını örten kapüşon benzeri siyah bir kumaşla, aynı renkte bir elbise giymişti. Ellerini önünde kavuşturmuş halde kıpırdamadan duruyordu. Boş göz yuvalarındaki yara izlerini görebiliyordum.

Bir Syrizen.

"Yüceler aşkına... Buna hiç gerek yoktu," diye söylendi Max.

Kadın ona aldırmadı ama yara izlerinin etrafındaki kaslar kınarcasına seğirmişti.

Kadına öylece bakakalmıştım. Yaşlanınca böyle mi görünüyorlardı? Elli yaşının üstünde bir Syrizenle hiç tanışmamıştım. Üstelik hemen hepsi sinir bozucu görünse de bu kadın dünya dışı bir yaratıkmış gibi görünüyordu. Yara izlerinin altında zarif morluklar belirmişti.

"Kimi görmeye geldiniz?" diye tısladı kadın.

"Vardir Israin," dedi Max. Kadın olmayan gözlerini bana çevirdiğinde sırtım ürperdi. "Birlikteyiz."

Bakışlarının birkaç saniye üzerimde kalması rahatsız ediciydi. Sonra sanki artık ilgisine layık değilmişiz gibi aniden arkasını dönüp parmağını kaldırarak bir koridoru işaret etti. Yürümeye başladığımızda çoktan uzaklaşmıştı.

Köşeleri dönmeye ve koridorlarda dolanmaya devam etmemize rağmen, Max o çelimsiz parmak tam olarak nereye gitmemiz gerektiğini bilmesi için yeterliymiş gibi kararlı adımlarla ilerliyordu.

Oyulmuş beyaz taş, içerideki diğer her şeyi bastırıyordu. O kadar parlaktı ki, bir süre sonra gözlerimi kıstığımı fark ettim. Duvarlar sanki üzerimize geliyordu.

Her şey garip bir şekilde sessizdi. Sanki sesin kendisi havada solarak ölmüştü. Adım seslerimizin temposu bile *tuhaf* bir şekilde adeta doğaya meydan okuyordu. Bir köşeyi döndüğümüzde acı dolu *çatırtılı* bir çığlık havayı yardı. O kadar keskindi ki, sanki kulaklarımı kanlı tırnaklar cırmalıyordu.

Donup kaldım.

Ses geldiği gibi hızla kayboldu. Tek bir kırık cam parçası sondan ve baştan kesilmiş gibi hissettirmiş, sadece bir saniyenin küçücük bir anında duyulabilmişti. Ardından gelen sessizlik çok yoğundu, sesi hayal etmiş olabileceğimi düşünmeden edemedim.

Ama ikimiz de durmuştuk. Göz göze geldik.

Ne duyduğumu... buranın neden bu kadar tuhaf bir şekilde sessiz olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı. "Sihir," dedim. "Sessizlik sihir sayesinde."

Karamsar bir ifadeyle başını eğdi. "Evet, öyle."

Düşüncesi bile içimi ürpertiyordu. Şu anda her yer çığlıklarla... az önce sihirdeki tek bir çatlaktan duyduğumuz gibi ıstıraplı haykırışlarla dolu olabilirdi. Aynı yakarışlar baskın bir sessizlikte boğuluyordu.

Burayı sevmemiştim.

Max durup bir duvara dönene kadar birkaç koridor daha ilerledik. Avucunu düz bir şekilde beyaz taşın üzerine koyduğunda duvar görünmez bir perde gibi *aralandı*. Bir zamanlar sert bir taş olan yerde şimdi bir kapı duruyordu.

Kıpırdamama fırsat kalmadan kolumu kavrayıp, "Hiçbir şekilde tolerans göstermiyoruz," diye açıkladı. "Hiçbir şekilde. Tamam mı?"

Başımı salladığımda kapıyı açtı.

KARŞIMDAKİ ŞEY İNSANA bile benzemiyordu. Aynı anda bir sürü şeyi kavramakta zorlanıyordum. Duvarlardaki oymalar sanki hareket ediyordu ama doğrudan baktığımda taş kesiliyorlardı. Oda beyaz taştan oyulmuş küçük bir kutu hissi veriyordu. Sanki aynı anda hem aydınlık hem de karanlıktı. Ne bir yatak ne de bir kova vardı... Ortalıkta hiçbir şey görünmese de dışkı ve çürüme kokusunu alabiliyordum.

Yaratık yere kıvrılmış, dizlerini çenesine doğru çekmişti. Lekelerle dolu sade bir kıyafet giyiyordu. Üzerindeki gömlek bir zamanlar beyaz, parçalanmış pantolonu da muhtemelen önceden kahverengiydi. Sırtı dönük olduğu için sadece kemikli omuzlarını ve seyrelmiş beyaz saçlarını görebiliyordum.

"Vardir," dedi Max.

Adam döndüğünde nefesimi tuttum. Bize sırıtıyordu. Delirmiş gibi sırıtıyordu. Delirmiş olmalıydı çünkü albino Valtain'in yüzü kanayan yaralarla mahvolmuştu.

Reshaye adeta kükreyerek içimde canlandı. Nefreti beni tüketiyordu.

Vardir dört ayak üstünde bize döndü. Yakından bakınca en fazla kırklarında olabileceğini fark ettim. "Max," diye tısladı. "Maxantarius Farlione. İki eski dost. Hem de bu kadar kısa zamanda. Ne güzel, ne kadar güzel!" Öne doğru emeklerken parmakları kırık ağaç dallarına benziyordu.

Max beni geri çekince beynimde bir anı canlandı. Aynı sırıtışla üzerime çıkmıştı, ellerinde küçük bıçaklar vardı, beyaz bir odadaydık. Vardir'in boğazına saldırmadan önce Reshaye'yi dizginlemem gerekti. Bedenim itaat etti ama Reshaye aradan öfkeyle tıslamaya devam ediyordu. "Ben senin dostun değilim."

Benim sesim değildi. Benim aksanım değildi.

Vardir çok mutlu olmuştu. "Ah, evet. İşte buradasın. Kim taşırsa taşısın, seni hemen tanırım."

Yeter, diyerek canavarı geriye ittim. *Ona ihtiyacımız var.*

Bana yaptıkları için ölmeli.

Burada olmak ölümden beter.

"Buraya nasıl olduğunu sormak için gelmedik," dedi Max. "Sorularımız var."

"Sorular mı?" Sırıtışı büyürken Vardir'in yüzündeki bütün yaralar dalgalandı. "Eskiden soruları severdim."

"İki kişinin hayatı bir lanetle birbirine bağlanabilir mi?"

Vardir duraksayıp dudaklarını yaladı. "Neden? Biri seni lanetledi mi? Bak, sen söyleyince tuhaf bir şey hissettim..." Aniden susup gözlerini bana çevirdi. "Yoksa *sen* mi lanetlendin?"

"Sorularımızı yanıtla," dedi Max. "Bizim sana cevap vermemiz gerekmiyor."

Fakat adam kan çanağına dönmüş gözlerini bana dikmişti. "*Sensin.*"

Göz göze gelene kadar yavaşça eğildim. "Reshaye'nin yaratıcısı sen misin?"

Bir hırlama duydum. ***Değil.***

Adam güldü. "Yaratıcı! Hayır, değilim. Sadece Ara'da ele geçirilmesine yardım ettim. Kim öyle bir şeyi yaratabilir ki? Belki

tanrılar bizi cezalandırmak için yaratmıştır. Bu tür işlere bayılırlar." Gözleri tavana çevrildiğinde, yüzü bizim göremediğimiz bir şey görmüş gibi aniden dehşetle çarpıldı.

Max'le bakıştık.

"Vardir," dedi Max.

Adam uykudan uyanmış gibi irkildi. Sonra yavaşça tekrar sırıttı. "Eski bir dost!" diyordu neşeyle. "Hem de bu kadar kısa sürede üç dost birden! Ne şanslıyım, ne kadar şanslıyım!"

Kalbim sızladı. Bu adam deliydi. "Reshaye'yi anlatıyordun," diye açıkladım.

"*Ah.* Elbette. Maxantarius olmasaydı yapamazdım. Çok gönüllüydü. Reshaye ondan başkasını istemedi." Max'e baktığında yüz ifadesi ciddileşti ve kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Sana bir hediye verdi," dedi usulca. "Sendeki sihri hâlâ hissedebiliyorum. Çok şey aldılar ama hâlâ hissedebiliyorum..."

"Hayatları birbirine bağlayan sihir meselesi, Vardir," diye üsteledi Max. "Böyle bir şey mümkün mü? Mümkünse bozulabilir mi?"

"Daha akıllı olduğunu sanırdım, komutan. Her şey mümkündür, hiçbir şey tam olarak bozulamaz."

Max öfkeyle tısladı. Kolumu sıyırıp bileğimdeki albino lekede görünen kapkara damarları gösterdim. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Vardir'in yüzü bir kez daha ciddileşti, dehşete kapıldı, sonra zevkle sırıttı. "Sen... sen *başarmışsın.*" İleri atılıp kolumu kaptı. O kadar yakından inceliyordu ki, burnu neredeyse bileğime değecekti.

Max hemen harekete geçti ama elimi kaldırıp sessizce güvence verdim.

Dur. Ben iyiyim.

"Neyi başarmışım, Vardir?"

"Reshaye'nin sihrini *doğrudan* kullanmışsın. Sadece sen yapabilmişsin." Başını iki yana salladı. "Aletlerim yanımda olsaydı... çalışmam burada olsaydı..."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Vardir kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyor musun? Bunun anlamı, bir kanal açılmış olması. Seni sihrin en derinlerine bağlayan bir kanal var. Bir Valtain ya da Solarie... hatta Fey hünercisinin bile ulaşabileceğinden daha derin." Gözlerini Max'e çevirip sırıttı. "*Bu yüzden* kan sihrini soruyorsun. Sende de var... Evet, şimdi anlıyorum. Nasıl gözden kaçırdığımı bilmiyorum. Bilmiyorum, kafam son zamanlarda çok... çok bulanık..."

Kolumu tuttuğu için dalgalanan duygularını hissedebiliyordum. Bu duygular daha önce hissettiklerimden çok farklıydı. Milyonlarca bağımsız zerre, bütün hisleri aynı anda yaşıyormuş gibi birbiriyle savaşıyordu. Üstelik hangi zerrenin gerçek olduğunu bilmek imkânsızdı.

Ama sözleri yavaş da olsa anlam kazanmaya başlamıştı. "Yani sihrimizin kan sihri *olduğunu* söylüyorsun," dedim usulca.

"İnsan bedeni böyle bir güce dayanacak şekilde yaratılmamıştır. Bu sihir, hayattan beslenir. Ömründen daha fazlasını tüketir. Besledikçe gücün artar."

"Bedelini de daha ağır ödersin," diye mırıldandım. Düşüncelerimin arasında kıvranan Reshaye bir hatıraya dokundu. Parmaklarım değdiği anda sihrimle kapkara çürüyen bir deri...

Ömür tüketmek.

Midem bulanıyordu. Threll'de öldürdüğüm onca insan... Köle tacirlerinin ölümüne üzülemiyordum ama sihrimin ömür tükettiği ve ölümden beslendiği gerçeği midemi bulandırıyordu.

Max de farklı görünmüyordu. Yüzüne attığım tek bir bakışla aklından geçeni tahmin edebiliyordum. Sarlazai'daki bütün canları ve bütün ölümleri düşünüyordu. Her yıkımda biraz daha güçlenmişti.

Vardir'in gözleri benden ona doğru kaydı. "Söylesene... sihirlerinizi birleştirmeyi denediniz mi? Teorik olarak aynı katmandan sihir çekerseniz..." Birden sustuğunda yüzü aniden asıldı, ardından gözleri yavaşça dehşetle açıldı. Sonra hiçbir şey demeden ellerini kaldırıp tırnaklarını yüzüne geçirdi. O zaman anladım. Yüzündeki yüzlerce yara, kendi tırnaklarının geçmiş eserleriydi.

İçgüdüsel olarak onu durdurmak için atıldım. Bir elini yüzünden çektim...

O sırada üstüme atıldı. Yere yapıştığımda hızla üstüme çıktı. "Nasıl gözden kaçırdım?" diyordu nefes nefese. "Şimdiye kadar anlayamamıştım..." Tırnaklarıyla açtığı taze yaralardan yüzüme kan damlıyordu. Elleri boğazımdaydı.

Aynı anda alevlerin sıcağını hissettim. Max onu geri çekerken küfretti. Küçük hücre birden yanık et kokusuyla dolmuştu. Kendi sihrim parmak uçlarımda karıncalanıyordu.

Çürüme kokusu.

Vardir sendeleyerek ayağa kalkıp sırtını duvara yasladı. Gözlerini bana dikmişti. "Bizim için geliyorlar," diye mırıldandı. "*Senin* yüzünden."

Ayağa fırladım. Kalbim deli gibi atıyordu. Ne yaptığımın farkına varmadan iki adımda yanındaydım. Max'i kenara çekip Vardir'in kanlı yanaklarını kavradım. "Ölmeyi hak ediyorsun," diyordu sesim. Ses benimdi... ama Reshaye konuşuyordu. "Beni hapsettin. İşkence ettin."

Yüzünde kapkara çürüme fokurdamaya başladığında Vardir hırıltılı bir çığlık attı. "Bizi mahvedeceksin."

"*Sen* beni mahvettin. *Sen*..."

"Dur." Max beni geri çektiğinde bir hışımla ona döndüm.

"Hak ediyor," diye kükredim. "Bunu sen de biliyorsun."

Reshaye'nin anı kıymıkları beynimdeydi. Bir masanın üzerindeydim. Tavan bembeyazdı. Acı katlanılmazdı.

"Hak ediyor," dedi Max. "O yüzden bırak ve burada kendi yüzünü tırmalayarak çürüsün."

Bedenim gergindi. Tereddüt ettim.

Bana olduğun kişi olmanın en kötü yanının ne canlı ne de ölü olman olduğunu söylemiştin, dedim Reshaye'ye. *Bırak o da öyle yaşasın. Bu en büyük ceza. İşkence. Korkunç bir işkence.*

Reshaye bir şey söylemedi. Ama yavaşça geri çekildiğini hissedince hemen dizginleri ele geçirdim. Max'in yüzünden değişimi fark ettiğini anlayabiliyordum.

Kaybedecek zamanımız yoktu. Vardir yerde yuvarlanarak ha-

lihazırda mahvolmuş kanlı yüzünü tırmalayarak bir çığlık attı. Sızlanarak ağlıyordu. "Bunu göremediğime inanamıyorum. Geliyorlar, geliyorlar. Göremediğime inanamıyorum..."

Sanki duvarlar üstümüze geliyordu. Oda nasıl bu kadar kararmıştı?

Max'e doğru telaşlı bir bakış attım. "Bu kadar yeter," diye mırıldanıp bir elimden tutup diğer elini duvara bastırdı.

Hiçbir şey olmadı.

"Max..."

"Deniyorum."

Avucunu tekrar duvara dayadı.

Hiçbir şey.

Artık çok karanlıktı. O kadar karanlıktı ki, gölgelerin arasında taş oymalarda kıvranan hayaletler gibi hareketler görmeye başlamıştım. Sırtım ürperdi, kalp atışlarım iyice hızlanmıştı.

"Pekâlâ, sefil fahişe," diye söylendi Max. "Bu kadar oyun yeter." Duvarı yumrukladıktan sonra avucunu bastırdı.

Bu sefer ben de aynısını yaptım.

Açıl. Açıl. Açıl...

Duvar açılınca rahatlayarak titrek bir nefes verdim. El ele pürüzsüz taş koridorlarda koşmaya başladık. Tanrılar aşkına... bu duvarlar daha önce parlak değil miydi? Şimdi her yer ise bulanmış gibi tekinsiz bir kül rengindeydi ve oymalar sanki hareket ediyordu.

Köşeleri döndük. Bütün koridorlar birbirinin aynıydı. Max bir noktada aniden durdu. Donakalmış bir halde koridorun sonuna bakıyordu.

"Ne?" diye sordum. "Neye bakıyorsun?"

Cevap vermedi.

"Max..."

Beti benzi atmış halde döndü. "Buradan çıkalım."

Bir fısıltı duyduğuma yemin edebilirdim. *Kal.*

Git, diye fısıldadı Reshaye. ***Çabuk.***

Başka bir köşeyi döndüğümüz anda tökezleyerek durduk. Karşımızda biri vardı. Simsiyah saçları ve evi hatırlatan gözleriyle bir kadın...

"Tisaanah," diyerek elini uzattı. "Tisaanah, canım. Benim tatlı, benim güçlü kızım. Seni çok özledim."

Kıpırdayamıyordum.

Bu doğru değil, diye fısıldadı beynimin derinlerinden küçük bir ses. Oysa kalbim karşımdaki kadın için atıyordu. Tuz ve yasemin kokusunu bile alabiliyordum. Bu koku, çocukluğumun güvenlikle dolu kokusuydu.

"Gerçek değil, Tisaanah." Max elimi tutup geri çekti. "Her ne görüyorsan... gerçek değil."

"Seni çok özledim," derken kadının gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Defalarca sana haber gönderdim. Ama hiç yanıma gelmedin."

Gözlerimi kırpıştırdım. Yüzü kanlar içindeydi, uzattığı elleri çürüyordu. "Karanlıkta tek başıma öldüm. Hiç gelmedin..."

"Gerçek değil, Tisaanah." Max çekiştirince tökezlesem de tekrar koşmaya başladık.

Geri dön, diyordu sanki fısıltı. *Onu bir daha bırakma.*

Kadının yakarışları ardımda yankılanıyordu.

Lütfen, Tisaanah. Yardım et, lütfen geri dön...

"Burası böyle bir yer," diye söylendi Max. "Bizden besleniyor. Sakın durma. Sana ne gösterirse göstersin, asla durmamalısın."

Annem sadece bir başlangıçtı. Max'i zincirlenmiş halde kanlar içinde gördüm. Çürükleri kesinlikle sihrimin eseriydi. Serel sayısız kırbaçla parçalanmış halde açlık çekiyordu. Sammerin, Moth, Threll sığınmacıları... Hepsi aynı şeyi söylüyordu.

Yardım et, yardım et.

Max de defalarca donup kaldı. Her seferinde rengi biraz daha soluyordu. Gördüklerini ancak tahmin edebilirdim. Bir keresinde kendine gelip yola devam etmesini sağlayana kadar bir köşeden onu geri çekmem gerekti.

Girişe ulaştığımızda her yer o kadar kararmıştı ki, etrafı tam olarak görmekte zorlanıyordum. Kapı hatırladığımdan daha büyük, daha uzun, daha dar ve daha siyahtı. Işık olmamasına rağmen gölgelerdeki semboller ışıldıyordu.

Max ittiğinde kapı yerinden kıpırdamadı. Semboller, bir cesedi kemiren kurtçuklar gibi kıvranarak etrafımızı sarıyordu.

Ben de iterek Threll dilinde Ilyzath'a dua edercesine, "Dışarı çıkmamıza izin ver," diye mırıldandım. "Buraya ait değiliz."

Değil misiniz?

Fısıltı her yerdeydi.

"Pekâlâ, Ilyzath," diye söylendi Max. "Çok etkilendik. Şimdi bırak da gidelim."

Duvardaki semboller Max'e yönelip bir siluet oluşturdu. Odanın köşelerindeki gölgeler de ona doğru uzanıyordu.

Sesle alakası olmasa da kelimeleri duyabiliyordum.

Geri dönmüşken neden gitmene izin vereyim? Bir kere kaçmış olabilirsin ama buraya aitsin.

"*Hayır.*" Avucumu kapıya bastırıp bütün sihrimi... Reshaye'nin sihrini kullandığımda parmak uçlarım ışıldadı.

Gölgeler yırtıcı pençeler gibi Max'e uzanmaya devam ediyordu.

Burası senin evin, diye mırıldandı Ilyzath tatlı tatlı. *Hem birkaç haftadan ne olur ki?*

Kapı hâlâ direniyordu. Ama son bir güç dalgasıyla ardına kadar açılınca yuvarlanırcasına dışarı çıktık. Güneş ışığında gözlerim acıyordu. Max cebinden bir parşömen çıkarıp hemen bir *stratagram* çizdi. Aslında iki kere çizmesi gerekti çünkü ilk seferinde eli titrediği için daireyi tamamlayamamıştı.

Çok geçmeden kendimizi Farlione arazisinde bulduk. Güzel bir gündü. Etrafımız insanlarla doluydu. Sohbet ediyor, yürüyüş yapıyorlardı. Huzurlu manzara çok absürt hissettiriyordu.

Göz göze geldiğimizde ikimiz de sessizce bakıştık. Max çenesini sıkmıştı, yüzü bembeyazdı. Elini öylesine sıkıyordum ki kendi elim titriyordu. Onu bir daha hiç bırakmak istemiyordum.

O duvarların arasında bir sürü korkunç şey görmüştük ama aklımda bir tek Ilyzath'ın Max'e fısıldadıkları kalmıştı.

Sen buraya aitsin. Hem birkaç haftadan ne olur ki?

BÖLÜM OTUZ ALTI

MAX

Bakmaya cesaret edemesem de Tisaanah'nın gözleriyle beni sorguladığını hissedebiliyordum. Kalbim hâlâ deli gibi atıyordu, avuçlarım terden sırılsıklamdı. Her göz kırpışımda davetsiz sahneler gözümün önüne geliyordu.

Odasına gidene kadar ikimiz de konuşmadık.

"Ne... *neydi* o?" diye mırıldandı.

"Bizimle oyun oynuyordu."

Buraya aitsin.

Bu iki kelimeyi aklımdan kovmak için gözlerimi kırpıştırdım ama bu sefer gözlerimin önüne karanlıkta karşılaştığımız kâbuslar geldi. "Orası öyle bir yer," dedim. "En kötü korkularınla sana işkence eder. Yani... insanlar oranın... canlı olduğunu söyler."

"*Canlı mı?*"

"Canlı değil. Buna bir an olsun inanmam. Sadece... kâbus-

larını yansıtan sihirli bir aynadan ibaret." Boğazımı temizledim. "Tek mahareti bu. Bizimle oyun oynuyor."

Orada gördüklerinden biri aklına gelmiş gibi irkildi. Ne gördüğünü ancak tahmin edebilirdim. Geçmişi fazlasıyla karanlıktı. Ilyzath için bol malzeme vardı.

Onu oraya götürmemeliydim.

"Bizi neden bırakmadı?" diye sordu.

"Kadim bir hapishanenin niyetini okumak çok zor."

"Daha önce de oldu mu? Bunu... hep mi yapıyor?"

Böylesini duymamıştım. Ilyzath evrensel olarak gizemli ve korkunç olarak tanınırdı ama kimse tam olarak niyetlerini anlayamazdı.

Elimi saçlarımdan geçirdim. "Belki... sihrimiz yüzündendir. Belki de bu yüzden bize farklı davranmıştır."

Kadim, gizemli ve şeytani... Tıpkı Ilyzath gibi.

"Belki," diye tekrarladı Tisaanah ama tatmin olmadığından emindim.

Benden bir kez kaçtın.

Ürpermemek için kendimi tutarak pencereye gittim. Bu sayede Tisaanah'nın her zaman her şeyi gören bakışlarından kaçabilecektim. "Ilyzath'ın sadistçe oyunlarından çok daha önemli meselelerimiz var."

TİSAANAH'YLA O GECE dikkat dağıtmaya ihtiyaç duyduğumuzda hep yaptığımız şeyi yaptık. Kılıç salladık. Tatsız gerçeklere yer bırakmadan kendimizi işe vermemizde rahatlatıcı bir aşinalık hissi vardı. Tisaanah son görüşmemizden beri dövüş konusunda ustalaşmıştı. Neredeyse mızrağımın bir uzantım olması kadar, İlsahaj da artık onun bedeninin ve sihrinin bir uzantısı gibi çalışıyordu. Buna rağmen hamlelerinde kendi taktiklerime dair bir şeyler yakalamak bana garip geliyordu Neden burada olduğumuzu ve bizi dostluğumuzdan ya da sevgimizden daha derin bir şekilde birbirimize bağlayan diğer korkunç şeyleri hatırlatıyordu.

Bedenlerimiz iflas edene kadar idman yaptık, sonra temizlenip yatağa yığıldık ve uyuyormuş gibi yaparak sessizce uzandık. Fenerleri açık bırakmıştık ama nedenini hiç konuşmamıştık.

Sen buraya aitsin.

Gece yarısını geçmişti ki, Tisaanah'nın bana sarıldığını hissettim. Sesi kulağımda bir fısıltıdan ibaretti. "Sarlazai'dan sonra yargılandığında suçlu bulunsaydın... seni oraya mı göndereceklerdi?"

Bu sorunun gelmesinden korkmuştum. "Eğer suçlu bulunsaydım... evet." Savaş suçlarından hüküm giymem söz konusu olabilirdi. Sarlazai'da olanlar başka hangi kelimelerle anlatılabilirdi ki? Konuşmak tuhaf bir şekilde zor geliyordu. "Aslında gönderilmeliydim. Yaşananlardan sorumlu olan biri için orası doğru yer."

"Sen *değildin*, Max," diye fısıldadı.

Bazen bunun önemli olmadığını düşünüyordum. "Mahkemeye bile çıkmadım. Kafam... dağınıktı. Ama kurtulanların orada olduğunu duydum. Gelip birliklerin önünde ifade verdiler çünkü sevdiklerini gömdükten sonra adalet istiyorlardı." Boğazımı temizledim. "Özgür kalmamın tek nedeni, Nura'nın benim için savaşmış olması. Bazen bunu düşünüyorum. Orada olmadığım halde aklandığımda insanlar acaba nasıl hissetmişti? Buna adalet denebilir mi?"

"Suçlu hissettiğin için oraya gönderilmen de adaletsizlik olurdu."

Belki öyleydi... Ama belki de adaletin kıyısına yaklaşmış olurdum.

Sen buraya aitsin.

Ilyzath'ın fısıltısı doğru hissettirmişti.

"Max..." Tisaanah yüzümü kendine çevirdi. Farklı renkteki gözleri kıvılcımlar saçıyordu. "*Asla* oraya ait değildin. Bu konuda istediğini söyleyebilirsin ama asla oraya ait olmayacaksın. Beni anlıyor musun?"

Aynı ses tonunu Threll kölelerini kurtaracağını söylerken... bütün dünyayı karşısına alma pahasına arkadaşını kurtarmakta ısrar ederken kullanmıştı. İflah olmaz bir güçtü.

Alnından öpüp sarılarak, "Biliyorum," diye mırıldandım. Her zamanki gibi ona inanmamı kolaylaştırıyordu. Ama yüzüne tekrar baktığımda, Ilyzath karanlığında gördüğüm yüzüyle karşılaştım.

O gece sabaha kadar Ilyzath'ın fısıltıları rüyalarımda gezinmeye devam etti.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

TISAANAH

Ilyzath'ın gösterdikleri aklımdan çıkmıyordu, o yüzden uyumakta zorlandım. Sonunda uyuyakaldığımda neredeyse sabah olmuştu. Uyandığımdaysa Max gitmiş, yastığa bir not bırakmıştı.

T,

Çok tatlı horluyor, çok huzurlu uyuyordun. O yüzden uyandırmaya kıyamadım. Erken idman. Akşam yemeği?

Sevgiler, M.

Sanki sıradan hayatlar yaşayan iki insanmışız ve daha on iki saat önce sihirli bir kadim hapishanenin kurbanı olmamışız gibi yazdığı not aldatıcı bir şekilde soğukkanlıydı.

Kağıdı bir kenara koydum. Kalkıp güne hazırlanmaya başladığımda kapının altından atılmış başka bir mektup olduğunu fark ettim. Sığınmacı yerleşkesinde daha önce birkaç kez karşılaştığım Fijra adındaki genç bir kadından geliyordu. Büyükannesinin yardımıma ihtiyacı vardı ve onları ziyaret etmemi istiyordu. Mektupta bunun nedeni biraz muğlaktı ama hiç önemi yoktu. Sığınmacılar ne zaman isterse yanlarına giderdim. Bugün de bir istisna olmayacaktı.

"BİZE ZAMAN AYIRDIĞIN için teşekkürler, Tisaanah."

Yaşlı kadın ağdalı bir Derali aksanı ve Threll'in sert dalgalı lehçesiyle konuşuyordu. Güveç servis ederken elleri titriyor, kepçenin ağırlığını taşımakta zorlanırken et suyunu masaya sıçratıyordu. Kaşığı nazikçe elinden alıp yahniyi önce kendim, sonra yaşlı kadın, en sonunda da gözlerini sessizce yere indirmiş oturan Fijra için kâselere doldurdum.

"Elbette zaman ayıracağım."

Sandalyeme iyice yerleşip yahnimi yudumladım. Tadı Threll'de yediklerimle tam olarak aynı değildi. Klasik Ara tarzı balıkla yapılmış yahni acı baharatlarla lezzetlendirilmişti ama Threll yemeklerinin bu uzak taklidi bile nostaljik hissetmeme sebep oluyordu.

Gözlerim beş yaşından büyük olamayacak kadar küçük bir çocuğun yerde bloklarla oynadığı köşeye kaydı. El sallasam da karşılık vermek konusunda isteksiz görünüyordu.

"Oğlum Meo," dedi yaşlı kadın. Yerine otururken nereye baktığımı fark etmişti. Sesi bir gıcırtı gibi çıkıyordu. "Onu ben doğurmadım ama yine de öz çocuğum gibi seviyorum."

"Kendi seçtiğimiz aile önemlidir."

Uzun bir sessizlik oldu. Havada tuhaf bir gerginlik vardı. Yaş-

lı kadın katarakt inmiş kırışık gözleriyle bana bakıyordu. Fijra başını bile kaldırmamıştı.

Boğazımı temizledim. "Eee... Size nasıl yardım edebilirim?"

"Bir torunum vardı," dedi kadın beni duymamış gibi. "Uzun zaman önce bir sürü şeyim vardı. Derali düşmeden önce yani... Başkentte yaşadığımı biliyor muydun? Yani şehir düşmeden önce."

Kadının boş bakan gözlerini tanıyordum. Geçmişi düşünen herkes aynı boş gözlerle bakıyordu. Kaşığımı tabağa bıraktım, kadının her şeyden çok konuşmaya ihtiyacı olduğunu anlamıştım.

"Essarilerin saldırması hepimiz için sürpriz oldu," diye devam etti. "Mürekkebe bulanmış o fareler büyük Derali devletini yerle bir etti."

Essariler, Threll'in tek müttefikiydi. Güçlü bir orduları olmasa da paraya ve ileri düzey teknolojiye sahiplerdi. Threll'le baş edebilmek için parayı Roseteeth ve Goldbark şirketleri gibi kötü şöhretleriyle bilinen korsan orduların en iyi savaşçılarına harcamışlardı. Artık bir işe yaramadıklarında, Threll onların topraklarını da fethetmişti. Yeterince ödeme almayan paralı ordular savunmak için kalmayınca Essaria hepimiz gibi esaretin kollarına düşmüştü.

"Büyük şehirler düşmeden önce zamanında kaçtık," diye devam etti kadın. "Küçük torunum Senrha henüz on üçündeydi. Oğlanlar için tehlikeli bir yaş. Kendini kahraman zannedeceği kadar büyümüştü. Haftalarca durum böyle sürdü. Artık başaracağımıza ikna olmuştum ama o zaman köle tacirleri gelmeye başladı. Onları ilk gördüğümüzde, torunum kaçıp gitmek istemedi." Kederli hikâyeler anlatmaya fazlasıyla alışmış gibi duygusuz bir sesle konuşuyordu ancak sözlerinin altındaki keder hiç sönmemişti. "Oğlanlar için on üç tehlikeli bir yaş," diye mırıldandı uzaklara dalarak. "Bir kahraman olduğunu sandı."

Fijra hatırlamak istemiyormuş gibi gözlerini yumdu.

"Korkunç," diye fısıldadım.

"Fijra'yla beni aldılar. Şansımıza birlikte kaldık ama diğerleri... Eh, sonunda sadece ikimiz kaldık." Kadın kızının elini okşadı. "Sonra Mara ve küçük Meo'yla tanıştım. Mara yaralı bir kuş kadar kırılgandı. Meo ise tıpkı torunuma benziyordu. Tıpkısıydı. Değil mi?"

Fijra ilk kez konuştu. "Evet, büyükanne. Ona benziyor." Bana kaçamak bir bakış fırlattıktan sonra gözlerini tekrar kaçırdı.

Yaşlı kadın başını yavaş yavaş salladıktan sonra yarısı dolu kâseme baktı. "Güveç ye, kızım. Çok zayıfsın. Güvecinden ye."

Söz dinledim. Hava baş döndürecek kadar ağırlaşmıştı.

"İkisi yalnızdı," dedi kadın. "Onları öylece bırakamazdım. Küçük bir aile olduk. Ama bir süre sonra satıldık. Meo'yu yanıma alabildim. Mikov ailesi onu istiyordu. Ama kırılgan bir kıza ihtiyaçları yoktu, o yüzden Mara'yı gönderdiler. Hem de tek başına." Sesi dışında sanki bütün dünya yerle bir oluyordu. Masada öne eğilip yaşlılığıyla fazlasıyla çelişen ateşli bir tavırla ekledi. "Onu öylece bırakamam, Tisaanah."

Başımı salladım. *Elbette.* Ben de Threll'de hapsolan köleler için aynısını söylemiştim.

Onları asla bırakamam.

Fijra altın rengi saçlarının arasından beni seyrediyordu. Bir şeyler hissediyordum.

Pişmanlık. Utanç.

Reshaye zihnimin içinde kıpırdandı.

Kadın iyice yaklaşıp, "Bilmeni istediğim için anlatıyorum," diye devam etti.

Şakaklarım zonkluyor, gözlerim kararıyordu.

Artık çok geçti.

Yaşlı kadının yüzü dışında bütün dünya bulanıklaştı.

"Beni anlamanı istiyorum. Onlar için bir şeyler yapmanı istiyorum, Tisaanah. *Herhangi bir şey.*"

Git! diye kükredi Reshaye.

Masadan kaptığım bıçağı Fijra beceriksizce elimden düşürdü. Kaslarım artık bana itaat etmiyordu. Güçlü erkek elleri boğazıma dolandı.

Gözlerim iyice kararıyor, düşüncelerim dağılıyordu.

Ona saldırdım. Parmak uçlarımdan fırlayan düzensiz sihir patlamalarıyla yüzünü göremediğim saldırgan acı içinde çığlık atarak uzaklaştı. Çürümeye başladığını biliyordum.

Yere düştüğümde her yer karardı.

Boynuma bir ip dolanmıştı.

Son hatırladığım Reshaye'nin panik dolu fısıltısıydı. ***Öldür, öldür, öldür...!***

Ama sonra karanlık her şeyi esir aldı.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

AEFE

Babamın elleri boğazımdaydı. Nefes alamıyordum. Tek görebildiğim şey onun yüzüydü ve benimkinden çok daha büyüktü. On yaşındaydım. O kadar zayıftım ki, tek eliyle boğazımı kavrayıp beni havaya kaldırabilirdi. Nefesi eşit derecede mide bulandırıcı şarap ve öfke kokuyordu. Ağzım açılıp kapansa da tek kelime edemiyordum. Oysa gereksizdi, çok fazla kelime sarfetmem gerekmiyordu. Tek kelime yeterdi.

Lütfen.

Sonuçta bana konfor, hediyeler, güvenlik, güzel takılar, harika elbiseler ve her şeyden önemlisi *sevgi* sağlayan şey bu sihirli kelimeydi.

Ama görüşüm bulanıklaşıyordu. Karanlık çöküyordu.

Tek kelime etmeme fırsat yoktu.

"LÜTFEN... LÜTFEN..."

Gözlerimi zorla açtığımda dünya yangın yeriydi. Kararmış yapraklardan oluşan kubbe çok yukarılardaydı. Minik alevler, kayan yıldızlar gibi oradan oraya uçuşuyordu. Çok güzeldi. Sonra korkunç olduğunu fark ettim. Göğsümde büyük bir basınç, sağ yanımda keskin bir acı vardı. Çığlıklar her yerdeydi. Bazıları anlaşılabiliyor, diğerleri anlaşılmıyordu. Arkalarda bir yerlerde biri yalvarıyordu. Niye yalvardığından emin olamıyordum.

Barda düşen kirişlerden biri beni yere yapıştırmıştı. Başımı çevirdiğimde bacağı üzerime yayılmış Caduan'ı fark ettim. Çok cansız göründüğü için hızla paniğe kapıldım.

Sonunda bütün gücümü kullanıp kirişi üzerimden ittim. Sanki bedenim benden milyonlarca mil uzaktaydı. Bir mucizeyle altından kıvrılarak çıkacak kadar üzerimdeki yükü kaldırmayı başardım.

Doğrulduğumda nefesim kesildi. Sanki burada bir kıyamet kopmuştu.

Dünya alevler içindeydi. Turuncu ve... mavi alevler ağaçlara tırmanıyor, dalları birbirine bağlayan patika köprüleri yakıyordu. Yukarıdan yağan tahtalar ve cesetler yüzlerce adımlık mesafeden yere çarpıyordu. Her yer dumandı. Her yer kaostu. Bir an için yukarıda gördüğüm şeyi algılayamadım. Sayısız siluet sihir ve çelikle savaşa tutuşmuştu.

İnsanlar.

Kıyamet kopmadan hemen önce Caduan'ın söylediği hâlâ kulaklarımdaydı.

Kahretsin.

Caduan'ın üzerindeki enkazı kaldırdım. Hâlâ hareketsiz bir şekilde durmaya devam ediyordu. Menekşe rengi kanı, gömleğinin gövdesine yapışmasına sebep olmuştu. Yanağı ve bakır rengi saçları kandan yapış yapıştı.

"Caduan..." Nabzını yokladığımda rahatlayarak bir nefes verdim. Kalp atışları zayıf ama düzenliydi. "Hadi kalk. Gitmemiz gerekiyor."

Buz gibi bir korku yüreğime çöreklendi.

Uyanacak, diyordum içimden. *Gözlerini açacak.*

Uyanması gerekiyordu. Ona son söylediklerim çok... acımasızdı.

Uyanacak.

Ama kıpırdamıyordu.

"Caduan. *Lütfen.*"

Lütfen.

Tanrılar aşkına... Bu kelime bütün sihrini yitirmiş gibiydi.

Yukarıdaki çığlıklar giderek yükseliyor, çok daha çaresiz bir hal alıyordu. Yithara sadece bir ticaret merkeziydi. Saldırılar için hazır bir ordusu yoktu. Bu yüzden de hiç zamanımız kalmamıştı.

Caduan'ın üzerine eğildim. Enkazın arasından kurtardığım eli kirişin üzerinde öylece duruyordu. Elini tutup kolunu sıvadığımda duraksadım. Yeteneklerini tam olarak bilmesem de yetenekli bir sihir sözcüsü olduğunu biliyordum. Şu anda resmen çaresizdim.

Mathira, umarım işe yarar, diye düşünürken dişlerimi bileğine geçirdim.

Balyoz yemiş gibi hissedeceğim aklıma gelmezdi. Bir yudum kanıyla bile karnımın derinliklerinde sihrin büyüdüğünü hissedebiliyordum. Ishqa'nın sihri de güçlüydü ama tuhaf ve yabancıydı. Dilimi dolandıran yeni bir dil konuşmak gibiydi.

Peki ya bu? Hatırladığımı bile bilmediğim bir şarkı gibiydi. Garip bir şekilde tanıdıktı.

Gözlerimi kırpıştırıp tekrar açtığımda bir şeyler... farklıydı. Sanki dünya eskiden sadece siyah beyazdı, şimdiyse renkleri hiç yapmadığım bir şekilde görebiliyordum. Üstelik renkler *hayatın* bizzat kendisiydi. Toprak, yukarıdaki yapraklar, parçalanan tahtalar... Bunlar hayatın nabzı gibiydi. Caduan'ın renkleri ise göğsünün ortasında kanat çırpan narin bir kelebek gibi zayıftı.

Üzerine eğilip ışığı kendime çağırdım. İçimdeki bir şey, onunla nasıl konuşmam gerektiğini biliyordu.

Kalk, diye fısıldadım. *Geri gel.*

Anında güçlü bir rüzgâr gibi her yanımı sardı. Öylesine güçlüydü ki, bir kadeh şarabın tatlılığı kadar baş döndürüyordu. Her

zerremle onu çağırıyor, teninin sıcaklığından çok daha derinlere iniyordum. Fiziksel şehvetten çok daha derin ve katıksız...

Çırılçıplak hissettim.

Caduan gözlerini açsa da başını çevirmedi. Göz gözeydik. Aramızdaki bağ, vitray camlarından sızan ışık gibiydi. Gözlerimizi bile kırpmadık. Nefes almıyorduk. Neredeyse burun burunaydık. Göğsümdeki kalp atışlarım onunkilerle aynı ritimde atıyordu.

"Aefe," diye mırıldandı.

Sesini duymak çok güzeldi. Konuşamadım.

Koluma dokundu. Tenime dokunuşu aramızdaki fırtınayı daha da canlandırıyordu.

"Kalkamıyorum," dedi en sonunda.

"Ne?" Aşağı baktığımda vücudunu yere bastırdığımı fark ettim. "Ah..." Hemen doğruldum ve sendeleyerek ayağa kalktık. Gücümüz kükremeye devam ediyordu. Hayatın damarlarını her yerde görmek beni sarhoş ediyordu. Caduan hep böyle mi hissediyordu? Güçlü olduğunu biliyordum ama *bu*...

Yan gözle ona baktım. Bileğinde kanayan yaraya bakarken kaşlarını çatmıştı. Sonra tekrar bana baktı. "Ne yaptın? Neden bu kadar... farklı hissediyorum..."

Uzakta kopan bir gümbürtüyle düşüncelerim yarıda kaldı. Caduan da başını sesin geldiği yere çevirmişti. Bir bina çökmüştü. Yüzü kaskatı kesilirken ilk kez etrafımızdaki dehşetin farkına vardığı belli oluyordu. Konuşmasına gerek yoktu. Ne düşündüğünü yüzünden okuyabiliyordum.

Yine mi?

"Hayır," dedim. "Aynısı olmayacak. Yemin ederim."

"Han," diye karşılık verince hanın olduğu yere baktım. Ağacın yüksek dallarındaki binayı görünce midem kasıldı. Yerinde alevlerden ve parçalanmış tahtalardan başka bir şey yoktu.

Siobhan. Ishqa. Ashraia. Onlar...

Hayır. Düşüncemi tamamlamaya bile zamanım yoktu. Bir an önce buradan uzaklaşmalıydık. "Gidelim," dedim. "Hemen."

Caduan'la birlikte düşen enkazın arasında mekik dokuyarak

koşmaya başladık. Hana gitmek kolay değildi. Yollar tamamen kapanmıştı.

Caduan'ın sihri beni aynı anda yüzlerce farklı yöne çekiyordu. Etrafımız insanlarla doluydu ama alevlerden yüzlerini göremiyor, çalılara saklanmış yılanlar gibi habis varlıkları hissedebiliyordum. Kılıcımı savurup teker teker savaşarak yol açtım. Fazlasıyla kırılgan bir yapıları vardı, hemen düşüyorlardı. Kılıç sallarken bende açtıkları yaraları fark etmiyordum bile.

Yönümü kaybetmiş halde tökezlediğimde ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildim. Caduan dengemi korumam için kolumu tuttu. "Odaklan. Aynı yerde daireler çizerek koşuyorsun."

Söylemesi kolaydı. Yoğun havada bir tuhaflık vardı. Alevler doğal olamayacak şekilde canlıymış gibi hareket ediyordu. İnsan sihri fazlasıyla güçlü, sert ve acımasızdı. Daha önce kendi gözümle görmemiştim ama şimdi midemin kasılmasına neden oluyordu. Fey sihri çok güçlüydü, buna rağmen böyle çılgın bir şiddete hiç tanık olmamıştım.

"Buradan," dedim nefes nefese. Kılıcımı sol tarafa doğru savurdum. Yarı yolda ağaçların arasına sıkışmış, yansa da büyük kısmı hâlâ ayakta duran hanın şeklini seçebiliyordum. Yoldaşlarımızın kurtulduğunu düşündüm. Hana yaklaşıp önümüzü kapatan bir enkaz yığınına tırmanmaya başladığımızda yeni bir çığlık her yerde çınladı.

Caduan hızla arkasını döndü. Paylaştığımız sihri biri çekiştirmiş gibi dikkatini bir yere odakladığını *hissedebiliyordum*.

Uzakta siluetler çarpışıyordu. İnsanlar, kaçmaya çalışan bir grup Feyin etrafını sarmıştı. Bir bakışta bile Feylerin savaşçı değil, sadece gezgin olduğunu anlayabiliyordum. Daha fazla dayanamayacaklardı.

Caduan çenesini sıkarak bana döndü. Kılıcını sımsıkı tutuyordu. Bir şey demesine gerek kalmadı.

"Önden gideyim," dedim. "Hâlâ yaralısın."

Aptalca bir şey söylemişim gibi sadece başını iki yana salladı.

Yan yana savaşa atıldık. İnsanların arkasında sisteki gölgeler gibi belirdiğimizde gece idmanlarımızın sonuçları ortaya çıkı-

yordu. Caduan hızlı ve ölümcüldü. Birlikte iyi savaşıyor, içgüdüsel olarak birbirimizin kör noktalarını ve zayıf yanlarını kapatıyorduk. Sihri hâlâ damarlarımda nabız gibi atıyordu. Bağımız kelimeleri olmayan, sadece ikimizin anladığı bir dil konuşuyormuşuz gibi hâlâ güçlüydü.

Etrafımızdaki cesetler güz yaprakları gibi yere düşüyordu. Her birinden çok zevk aldım! Caduan'la göz göze geldiğimde, yüz ifadesi sırtımın tatmin duygusuyla ürpermesine neden oluyordu.

Kazanıyorduk.

Başka bir insan askerine öldürücü darbe indirmek için döndüğümde...

Aniden yıkılan bir binanın pencerelerinden içeri uçtum. Cam parçaları her yerden üstüme yağıyordu. Sırtım duvara çarptığında nefesim kesildi. Sanki felç olmuştum, yerimden hiç kıpırdayamıyordum. Beynimdeki düşünceler bir bulamaça dönmüştü. Karnıma korkunç bir ağrı girdiğinde başımı eğdim, sonra bir an için gördüğümü anlamakta zorlandım.

Ahşap bir kapı kolu. Menekşe rengi kan. Bir mızrak.

Ani bir çatırtıyla yer ayaklarımın altından kaydı. Karanlıkta ne olduğunu görmek neredeyse imkânsızdı ama taşların üzerime geldiğini seçebiliyordum. Arkada da kollarını kaldırmış bir siluet vardı.

Hayır. *Hayır.*

Eğer öleceksem, hepsini benimle birlikte toprağa sokacaktım.

Bir an sonra anlayamadığım dilde bir ses duyuldu, taşlar havada dondu. Siluet dönüp cevap verdi, taşlarla konuşuyordu. Sonunda dumanların içinden çıkan siluet bir insandı. Yaşlı görünmemesine rağmen adamın saçları beyazdı. Uzaktan bile karanlıkta gümüş kıvılcımlar saçan gözleri seçilebiliyordu. İnce ve uzun yapılıydı, sakalları gümüş rengindeydi, bağcıklı bir savaş üniforması giymişti. Durup taşları hüneriyle üzerime gönderen adamla konuştu. Ardından bana doğru döndü.

Parmaklarım beni duvara çivileyen şeyi sımsıkı kavramıştı. Öyle sıkı kavramıştım ki ellerim titriyordu. Kendi kanımdan

doğru dürüst tutamıyordum. Adam bariz bir merakla yaklaşırken ona hırladım. İyice yaklaştığında kan rengi alevler yüzünü aydınlattı. Ağzının sağ tarafından kulağına kadar uzayan bir yara izi vardı. Adamın genel görünümüyle adeta bir tezat oluşturuyordu. Bir barbar görmeyi beklemiştim fakat bu adam düzgün biriydi. Savaş meydanından çok kütüphanelere yakışan türdendi.

Anlamadığım bir şey söyleyerek parmak uçlarıyla çenemi tutup yanağıma baktı. O kadar *yakındı* ki, elimden gelse kafasını koparabilirdim ama kaslarım bana itaat etmiyordu.

İnsan sihri gerçekten böylesine güçlü müydü? Ancak tek güçlü olan şey o değildi. Caduan'ın sihri hâlâ damarlarımdaydı. Kendimi odaklanmaya zorladım.

Odaklan.

Beni felç eden bağı görebiliyor, onu hissedebiliyordum. Çalıntı sihrimi bağı koparmaya, kurtulmaya, ötesine geçmeye kullandım... Sonunda hareket edebileceğim bir açıklık yakaladığımda adamın yüzüklü elini yakaladığım gibi küçük parmaklarını keskin dişlerimin arasına aldım. Çürük kokan kırmızı kanı ağzıma doldu. Adam uluyarak geri kaçtığında kanı yere tükürdüm.

Caduan tam o anda içeri daldı. Sihri damarlarımda adeta kükrüyor, güneşi yakalayan bir ayna gibi *içimde* parlıyordu.

Başta neye baktığımı anlayamadım. Caduan'ı hareket eden sarmaşıklar sarmıştı. Dallar, bitkiler ve yapraklar adeta bir hortum oluşturuyordu. Savaş mızrakları gibi insan saldırganlara saplanıyor, boğazlarına dolanıyordu.

Gümüş saçlı adam saldırıya geçti. Parmak uçlarından fırlayan ışık ölümcül güçteydi. Ellerini kaldırdığında Caduan darbe almış gibi geriye doğru sendeledi.

Ardından dizginler tekrar elime geçti. Geçici olduğundan emindim. Sadece birkaç saniyem vardı.

Mızrak duvara saplanmıştı. Ama ben saplanmamıştım. Kükreyerek kapı kolunu tutup yavaşça... çok yavaşça öne doğru kaydım.

Caduan hızla öne atıldı. Sarmaşıklar etrafında hareket ediyor, bütün saldırılara ve hamlelere karşılık veriyordu. Ama insan

hünerci ellerini havaya kaldırıp görünmez bir güç kullandığında ağaç dalları paramparça oldu. Mızrağa tutunmasaydım ben de tekrar duvara yapışabilirdim.

Adam Caduan'ın tepesine dikilmişti.

Saniyeler çok değerliydi.

Çığlık attım. Bir, iki, üç... Sonunda mızraktan kurtulup koşmaya başladım. Caduan'ın sihrini iki katı parlak bir ışıkla adama geri gönderirken aynı anda hançerimi çıkarıp adamın sırtına sapladım.

Karşılık vermek için dönse de aynı hızla dallar boğazına, bileklerine ve kollarına dolanmaya başlamıştı. Caduan buz gibi gözlerle ayağa kalktı. Orman pencereleri patlatıp enkazda yayılan dallar, sarmaşıklar ve yapraklarla durdurulamaz bir dalgaya dönüşmüştü. Aşağı baktığımda ayaklarımın üzerinde yosunlar belirdiğini gördüm.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye gürledi Caduan. Daha önce böylesine saf bir hiddetle konuştuğunu hiç duymamıştım. "Neden halkımı öldürüyorsunuz?"

İnsan cevap vermedi. Neden versindi ki? Zaten Caduan'ın tek bir kelimesini bile anlamıyordu. Ağzını açtığında dudaklarından kan süzüldü. Sarmaşıklar boğazını daha çok sıkıyordu.

"*Bunu bize neden yaptınız?*"

Adamın yüzünü çiçekler kapladı, göz yuvalarında tomurcuklar açıyordu.

Paylaştığımız sihrin gücü hızla azalıyordu. Kanım ayaklarımın dibinde küçük bir gölcük oluşturmuştu. Olduğum yerde sendeledim.

Caduan bana baktı. Sadece bir anlığına bakmıştı ama duraksaması için bu kadarı yeterliydi. O harekete geçemeden insanın sihri ölümcül bir mavi patlama dalgasıyla üzerimize çullandı. Hiç düşünmeden kendimi Caduan'ın önüne atıp sihrimizi bütün gücümle kuşanarak hançerlerimi kaldırdım ve...

Omzumun üstünden hayal gibi geçen altın rengi bir şeyin sıcaklığını hissettim. İnsan kana bulanan paramparça yüzüyle yere yığıldı.

Ishqa altından bir baykuş olarak yere kondu, ardından bir duman bulutuna dönüşüp Fey bedeniyle yanımızda belirdi. Dalların saplandığı ve yapraklarla boğulan cesetlere şöyle bir baktıktan sonra gözlerini bize çevirerek, "Her yerde sizi arıyorduk," diye açıkladı. "Ashraia ve Siobhan kurtulanları şehrin doğu kıyısına götürdü. Gitmemiz gerekiyor."

"Böyle mi bırakacağız?" diye sordum. Sesim sanki bir başkasına aitmiş gibi kulağıma yabancı geliyordu.

"Burası artık kuşatılmış durumda," dedi Ishqa. "Bir şey yapamayız."

"Hayır," diye hırladım. "Hiç şansımız olmadığını söyleyemezsin."

Kükremek, çığlık atmak, hıçkırarak ağlamak, dizlerimin üzerine düşürülene kadar hepsini teker teker öldürmek istiyordum. Ama burada kazanılacak bir savaş yoktu. Buradan gidecek, daha önce iki kez yaptığımız gibi iskeletleri şehir enkazında bırakacaktık.

"Aefe..." Ishqa kaşlarının arasındaki kırışıklıkla dikkatle konuşuyordu.

Beni gerçek dünyaya döndüren şey, Caduan'ın yüzündeki ifadeydi. Daha önce onu hiç bu kadar korkmuş halde görmemiştim.

"Ne oldu?" diye sordum. Ancak başımı eğdiğimde karnımın ortasını kana bulayan deliği gördüm. Birden her yer karanlığa büründü.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

MAX

İlk rütbemi yirmi bir yaşında almıştım. O zamanlar, hepsi hünercilerden oluşan otuz kişilik bir birlikteydim. Tanıştığım çok az eğitim almış yeni askerler -bazıları hünerlerini neredeyse tehlikeli sayılabilecek şekilde kontrol edemiyordu- tam bir felaketti. *Buraya kadarmış, askerlik kariyerim daha başlamadan bitti*, diye düşünmüştüm çünkü bu insanlar için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hepsi umutsuz vakaydı.

Yanıldığımı daha sonra anlamıştım. Bir ay, üç ay, hatta altı ay düzenli eğitimle hep birlikte demiri çeliğe dönüştürmeyi başarmıştık. Her saniyesinden büyük zevk almıştım. Neredeyse imkânsız bir hedefe ulaşmanın egoist bir yanı vardı. Ama askerlerin beni izleyerek yetersizliği ustalığa nasıl dönüştüreceklerini anlamalarına yardım etmenin verdiği tatmin duygusu çok daha büyüktü.

Diğer yandan fazlasıyla saf davranmış, onları neden eğitti-

ğimi unutmuştum. Bugün kaçı hâlâ hayattaydı? Lanetli ustalık araçlarını öğretmenin onları ölüme götürmesi çirkinliğini artık anlıyordum.

Birliğimle birlikte antrenman yaparken düşünebildiğim tek şey buydu. Ekibime kattığımda iyiydiler ama artık olağanüstü bir hale gelmişlerdi. Yine de bununla gurur duymuyordum. Geçmişi bu kadar yakın hissederken ve Ilyzath'ın fısıltıları hâlâ kulaklarımda yankılanırken gurur duyamazdım. Ne kadar unutmaya çalışsam da bir türlü bu histen kurtulamıyordum.

Mola sırasında terden sırılsıklam olmuş bir halde bir tabureye çökerek gözlerimi ovuşturdum.

Yüceler aşkına, Max. Kendini topla artık.

"Bir terslik mi var, Max?"

Moth'un sesi düşüncelerimi dağıttı. Başımı kaldırdığımda göz göze gelince hızla başımı çevirerek, "*Kahretsin*," diye fısıldadım.

"Ne?" Moth paniklemişti.

Gözlerimi yumdum. Ilyzath'ın onunla ilgili gösterdiklerinin anısından birkaç saniye boyunca kurtulamamıştım. Tekrar baktığımda son derece normal görünüyordu. Çürümemiş, yanmamış, hiç zarar görmemişti.

Kendini. Topla. Artık.

"Hiç," dedim. "Hiçbir şey. Gidip dinlen." Ayağa kalkıp kendimi toparlamaya çalışarak kapıya yaslandım. Başım öyle zonkluyordu ki, biri yanıma gelene kadar adım seslerini duyamadım.

"Hoş geldin," dedi Nura. "Eğitimi seyrediyordum. Hakkını teslim etmeliyim. Çok iyiler."

"Beni övmen içimi hiç rahatlatmıyor, Nura. Tam aksine, başımı eğdiğimde göğsüme saplanmış bir bıçak görmekten korkuyorum. Zaten geldiklerinde gayet..." Dönüp baktığımda kelimeler boğazıma dizildi. Ilyzath onu da göstermişti. Tıpkı Sarlazai'da olduğu gibi yanık bedeniyle bana doğru emekliyordu.

Başımı çevirip boğazımı temizleyerek, "Zaten gayet iyilerdi," dedim ama Nura'nın şaşkın bakışlarını hissedebiliyordum.

"Yüceler aşkına, Max. Bu da ne şimdi?"

"Ne?"

"Seni yirmi yıldır tanıyorum. Aklıma hakaret etme."

Zorla da olsa ona doğru baktım. Ilyzath'ın gösterdikleri gözümün önünden gitmişti ama zaten belli anıları çağırmak için zihnimde kâbusları kilitleyebileceğim sihirli bir zindana ihtiyacım yoktu. O anılar çoktan gerçekleşmişti.

"Hiç," dedim. "Sadece yorgunum."

Bana inanmadığını ikimiz de biliyorduk ama onunla ilişkim fazlasıyla söylenmeyen şeyler üzerine kurulmuştu. Bu yüzden üstelemeden cebinden küçük bir kadife kese çıkardı. "Hadi al. Sana bir şey buldum."

Küçük bir şaşkınlığın ardından keseyi aldım. Koyu şarap renginde eski püskü bir şeydi. Açıp içindekileri çıkardığımda birden boğazıma bir yumru oturdu. "Bu senin," diye cevap verdim.

Avucumdaki zarif metale kaşlarımı çatarak baktım. Ucunda tek bir taş olan incecik bir gümüş kolyeydi. İçinde küçük benekler olan cevher, sert açıları ve sivrilikleriyle kristalleşmiş bir buza benziyordu. Morrigan Buzu, güneyin en nadir mücevherlerinden biriydi ve anneme aitti.

"Sende durmalı," dedi Nura.

"Ama sana vermişti."

"O zamandan beri çok şey değişti," derken yüz ifadesindeki dalgalanmayı çarpık bir gülümsemeyle saklamaya çalışıyordu. "Annen de sende durmasını isterdi. Hem ben... onu uzun zamandır takmadım. Bir gün kızına vermek için saklamalısın."

Bir şey söyleyemedim.

Annemin kolyeyi ona verdiği günü hâlâ bütün canlılığıyla hatırlıyordum. Henüz genceciktik, birkaç haftalığına izne çıkmıştık. O seferinde büyükannesinin ilk kez Nura'nın adını hatırlayamadığını öğrenmiştik. Ne kadar üstelesem de Nura bir şey söylememişti ama ailesinden kalan son ferdi kaybetmenin onu mahvettiğini biliyordum. Kulelere döneceğimiz gün annem onu bir kenara çekmiş ve kolyeyi avucuna bastırmıştı. "Bu kolye asırlardır ailemizdeydi. Hep annelerden kızlarına geçti. Morrigan Buzu, dünyanın en korkunç yerlerinden birinde yaratıldı.

Geleneksel anlamda çok daha güzel bir şeye dönüşebilirdi ancak henüz bitmemiş olması hep hoşuma gitmiştir," dedikten sonra Nura'ya belli belirsiz gülümseyerek eklemişti. "Bence onu güzel yapan şey bu... sence de değil mi? Biraz farklı... daha keskin olması?"

O gün dışında Nura'nın ağladığını hiç görmemiştim. Ama ağlamamak için gözlerini hızla kırpıştırırken boğulurcasına, "Bunu alamam," diye cevap vermişti. "Marisca ya da Shailia'ya verin..."

Annem, "Bence *sana* yakışıyor," demişti nazikçe. Nura uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra ona sımsıkı sarılmıştı.

Artık vedalaştığımız sırada annem bu sefer beni bir kenara çekerek, "Gözünü ondan ayırma," diye mırıldanmıştı. "Zavallı kızın bize ihtiyacı var."

O zaman zavallı öksüz kıza anneminki kadar büyük bir sevgi besliyordum. Şimdiyse geriye bakınca annemin Nura'da başka bir şey görüp görmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Acaba karanlıkta tomurcuklanmak üzere tek başına bırakıldığında nasıl bir kadına dönüşeceğini mi öngörmüştü?

Kolyeye bakarken annemin sözleri kulağımda çınlıyordu. Her şeye rağmen, kolyeyi ondan almak doğru gelmiyordu. Kolyeyi aldığı gün son aile ferdini de kaybetmişti. Belki de bu kolye hâlâ onların anısını taşıyordu. Kahretsin... belki tam da onları hatırlattığı *için* kolyeden kurtulmaya çalışıyordu. Korkunç bir şekilde onu anlayabiliyordum.

Kolyeyi keseye koyup geri verdim. "Bu senin. Zaten almak istemiyorum." Duraksadığında ekledim. "Gerçekten istemiyorum."

Gönülsüzce keseyi cebine koyarken yüzümü inceliyordu. "Tisaanah'yla birlikte Ilyzath'a gittiğinizi duydum," dedi usulca.

Küçük bir kahkaha attım. "Beni mi takip ediyorsun?"

"Oraya gitmen beni biraz şaşırttı."

"Cevabını bulmamız gereken sorularımız var. Hepsi bu."

"Vardir birçok cevabı veremeyecek kadar delirmiş biri."

Dişlerimin arasından bir nefes aldım. "Fena halde." Sıkıntısı

hâlâ içimdeydi. Eğer onda bile yoksa cevapları öğrenemeyeceğim kesindi.

"Sabırlı ol, Max," dedi Nura. "Tisaanah bu işten kurtulacak. Sadece zamana ihtiyacı var."

Sabır.

Bu da ne demekti şimdi? Zamanımız yoktu. Bunların hiçbiri için zamanımız yoktu. Ama bir şey söylememe fırsat kalmadan biri bağırdı.

"General Farlione!"

Dönüp baktığımda Zeryth uzun adımlarla yaklaşıyordu. Birkaç gün öncekinden çok daha kötü görünüyordu ama asıl dehşet içinde görünen yüzündeki katıksız *öfkeydi*. Elinde bir metal parlıyordu. İyice yaklaştığında ne olduğunu gördüm ve kalbim tekledi.

Bir kolyeydi. Kelebeklerden oluşan bir kolye.

"Büyük bir sorunumuz var."

BÖLÜM KIRK

TISAANAH

Rüyamda siyah bir duvar gördüm. Cam ya da ıslak taş gibi parlıyor, göz alabildiğince uzanıyordu. Avucumu basacak kadar yaklaştığım halde odaklanamadığım bir siluet duvara yansıyordu. Biri bana hatırlamadığım bir isimle sesleniyor, anlayamadığım bir dille konuşuyordu. Hayalete bir türlü ulaşamıyordum, uzun otlar gibi sürekli ileri geri sallanıyordu.

Bir keresinde neyi özlediğimi sormuştun. O zaman ne demek istediğini anlamamıştım. Özlemenin ne olduğunu anlayamamıştım.

Otların salınışı kaybolan bir anı gibi hızlandı. Uçlarını avucumda hissedebiliyordum. *İleri. Geri. İleri. Geri.*

Ama şimdi anlıyorum. Özlemek yas tutmakmış ve yas tuttuğumu biliyorum. Fakat en büyük trajedi, neden yas tuttuğumu hatırlayamıyor olmam. Sadece bir zamanlar bütün olduğumu, şimdiyse etraftan kayıp parçaları topladığımı biliyorum.

Düzlük gözümün önünde bulanarak yok olurken Reshaye'nin acısını iliklerimde hissediyordum.

Yine de bazen incecik bir ipin ucunu yakalarcasına güneşi hatırladığımı düşünüyorum.

Güneşin rahatlatan sıcağı yüzüme vururken yanaklarım terliyordu.

Belki bir zamanlar yağmurun kokusunu biliyordum.

Aynı anda güneşin yerini sağanak yağmur alırken toprak kokusu genzimi doldurdu.

Bir zamanlar belki birinin bana dokunmasının nasıl bir şey olduğunu da biliyordum.

Yağmurun yerine elimde nabız gibi atan bir elin sıcaklığı geldi.

Ama hepsi gölgenin de gölgesi gibi. Belki benim anılarım değildir. Belki bir başkasının anılarıdır.

Sıcak dokunuşun yerini bu sefer beyaz, beyaz, beyaz bir acı aldı. Altın saçlar ve yosun yeşili gözler...

Biri bekliyordu. Biri sesleniyordu. Biri arıyordu.

Reshaye korkunç anıların etkisiyle büzüşmüştü ama her şeyden daha çok o sesin şefkatinden korkuyordu.

Niye? diye sordum. Anlamıyordum. *Neden en çok istediğin şeyden korkuyorsun?*

Korkum tehlike korkusu değil.

O zaman ne?

Belki bir zamanlar olduğum kişiden çok uzağımdır. Ses fısıltıdan farksızdı. Çocuk gibi konuşuyordu. ***Belki bulunmak istemiyorumdur.***

Bir nefes, anlayamadığım bir isim, uzanan bir el hissettim. O kadar yakındık ki, tüylerim artık diken diken olmuştu.

Dönüp baktığımda... uyandım.

ŞAKAĞIMDAN SICAK VE ıslak bir şey damlıyordu. Kan mıydı? Her yerim ağrıyordu. Göremiyordum. Sesler duyuyordum

ama kelimeler birbirine karışıyordu. Kafamı toplayabilmek için bütün gücümü kullanmam gerekmişti. Beynim bataklık gibiydi.

Yarama dokunmayı denediğimde omuzlarımın ağrıdığını fark ettim çünkü kollarım bileklerimden iki yana açılarak bağlanmıştı. Gözlerim de bağlanmıştı. Reshaye'nin zihnimin derinliklerinde uyuşuk bir şekilde kıpırdandığını hissedebiliyordum.

Yavaş yavaş hatırladım. Yaşlı kadın ve torunu, ziyaretim, çorba, boğazımdaki elleri ve...

Onlar için hiçbir şey istemiyorum. Hiçbir şey.

Beni zehirlemişlerdi. Beni düşmana teslim etmişlerdi.

Farkındalık bir bıçak gibi göğsüme saplanırken ihanetin öfkesi bütün damarlarıma yayıldı. Reshaye öfkeme sıkıca tutunmuştu.

Onlar için yaptıklarından sonra? Onlara verdiklerinden sonra? Bize ihanet ettiler.

Hayır. Acımı ve öfkemi bastırmam gerekiyordu. *Hayır, şu anda bunun önemi yok.*

Ama Reshaye saklamaya çalıştığım her şeyi görüyordu. ***Bana yalan söyleyemezsin***, diye fısıldadı.

İnsanlar vardı. Kaç kişiydiler? Düşünceleri okumaya çalıştım ama sihrim tuhaf bir şekilde susmuş, etrafıma adeta bir duvar örmüştü. Sessizlik kafamın içinde beni uyuştururcasına çınlıyordu. Chryxalis mi kullanmışlardı? Bu seferki daha farklıydı sanki. Sihrim baskılanmak yerine zincirlenmiş gibiydi.

Reshaye bile en derinlere gömülerek hapsedilmiş gibi çok uzaktan hissedilebiliyordu.

Başımı kaldırmaya çalıştım. Kaslarım bana itaat etmiyordu.

Ama etrafımdaki sesler sustu.

"Uyandı," dedi bir adam.

"Korkmaya gerek yok," dedi bir kadın. Alçak ses yumuşaktı. Altmışlı yaşlarında olmalıydı. "Zarar veremez."

"Ondan korkmuyorum. Sadece... merak ettim." Adımlar yavaşça yaklaştı. "Duyduklarıma bakılırsa..."

"Ne? Bir iblis mi bekliyordun?"

"Çok zararsız görünüyor."

"O *zararsız* dediğin küçücük şey, yüzlerce adamınızı öldürdü," diye karşılık verdi kadın. O kelime yüreğime taş gibi oturmuştu. *Yüzlerce.* O kadar çok can almış mıydım? Almadığımdan emindim. Çok dikkat etmiştim. Ama mantıksız bir ihtimal de değildi. Savaşlar üst üste eklendiğinde, mucizevi bir şekilde küçük görünen ölümler giderek artıyordu.

Düşünceyi aklımdan kovarak, "Yüzümdekini çıkarırsanız çok sevinirim," diye araya girdim. "Lütfen." Sesim çatlak çıkıyordu.

Saniyeler geçti. Sonunda yüzümdeki kumaş çıkarılınca gözlerimi kıstım.

Çok aydınlık olmasa da karanlıktan sonra gelen ışık adeta gözlerimi kör etmişti. Alışmam birkaç saniyemi aldı. Kendimi sıçanların arasında bir zindana zincirlenmiş olarak bulmayı bekliyordum ancak bulunduğum yer tertemizdi. Duvarlar cilalı taştan yapılmıştı, oda zarif altın fenerlerle aydınlanıyordu. Tavana yakın altın süslemeli pencerelerden mavi gökyüzü görülebiliyordu. Zemin üstünde bulunan uzun çatlaklara rağmen seramikten yapılmıştı.

İlk başta *nerede* olduğumdan emin olamadım. Belki hapiste bile değildim. Ama sonra gözlerim tam karşımdaki kapıya takıldı. Demir kapı sürgülüydü, şu anda hapisteydim. Güzel bir hapishaneydi ama sonuçta esir alınmıştım.

Gözlerim önümde duran iki kişiye kaydı. Önce ellili yaşlarında görünen, düzgün kesilmiş kır renkli bir sakala ve son derece düzgün kıyafetlere sahip uzun boylu adamı gördüm. Kadın ondan biraz daha yaşlıydı, gri-altın rengi saçları omuzlarına dökülmüştü. Meraklı gözlerle beni süzüyordu. Koyu zümrüt yeşili bir elbise giymişti ancak göğsündeki amblemi hemen tanıdım.

Güneş.

Şafak Birliği'nin sembolüydü.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu adam.

Düşüncelerimi toplamaya çalışırken ona baktım. "Atrick Aviness." Yalnızca bir tahmindi ama sanırım doğruydu.

Çenesini göğsüne indirirken, "İşimi çok zorlaştırdın," dedi Aviness. Neredeyse kibar sayılabilecek derecede yumuşak konu-

şuyor, bana düşmandan ziyade ilginç bir şeymişim gibi bakıyordu. Ordularından ayrılmayan bir heykel olduğunu düşündüğüm onca zamandan sonra onu şahsen karşımda görmek tuhaftı.

"Hislerimiz karşılıklı," diyerek gülümsedim. Gülümsememin altında sihrim olmadığı için ettiğim küfürler vardı. Düşüncelerini ve tercihlerini okuyabilseydim işim daha kolay olurdu, nasıl bir maske takmam gerektiğine kolayca karar verebilirdim. Gözüm dikkatle beni seyreden kadına kaydı. "Peki siz?" diye sordum.

"Irene. İsmim yeterli." Başını havaya dikti. "Oldukça ilginç bir şeysin, değil mi? Belki hatırlarsın, geçen yıl birliklerin balosunda tanışmıştık. Çok kısa bir sohbetti. Birlikler senden çok etkilenmişti. Anlaşılan durum biraz değişmiş. O zaman çok çaresiz göründüğünü düşünmüştüm." Belli belirsiz gülümsedi. "Çaresizlik insanlara çok tehlikeli işler yaptırır. Aldris sana ne vaat etti? Karşılığında ne verdin?"

Çok, diye fısıldadı bir ses beynimin gerilerinde. *Çok fazla şey verdim.* "Zeryth'in tacı takması umurumda değil," diye cevap verdim. "Ara tahtında kimin oturduğunun benim için bir önemi yok." Hâlâ hayatta olmamın bir nedeni vardı. Neydi peki? "Belli ki bir ihtiyacınız var," diye ekledim. "Size yardım edebilirim."

"Nasıl da ikiyüzlü! Ama bence bu boş bir vaat, öyle değil mi? Zeryth ve Nura'yı tanıyorum, sadakatini sağlama aldıklarından eminim. Bağlarını çözsem, Kan Anlaşması yaranı görebilir miyim sence? Ama hayır... ihtiyacımız olan *sen* değilsin."

Güvensizlik duygusu korkuya dönüşmüştü, Reshaye düşüncelerimin arasında tembelce dolaşmaya başladı.

Tanrılar aşkına... bu da *neydi* öyle?

Sırtımı taş duvara bastırdım. Taş... Reshaye'nin yardımıyla taşta sihir hünerimi kullanabilirdim. Tabii yardım etmek isterse.

Irene'den gözümü kaçırmak istemiyordum. Ancak sonunda başımı çevirip taş duvara bağlanan kollarıma baktım ve anında nefesimi tuttum.

Her koluma üçer *stratagram* çizilmişti.

Dövme miydi?

Daha önce bir Valtain kölesinde görmüştüm. Daha arkadaş

bile olmadan çok uzun zaman önce Max'e kızdan bahsetmiştim. *Muhtemelen sihrini engellemek içindi*, demişti memnuniyetsizlikle burnunu kırıştırarak. *Bir ineğin başını kuyruğuyla bağlamak gibidir.*

Engeli kırabilir misin? diye fısıldadığımda Reshaye, sihrimizi birbirine bağlayan zincirleri çekiştirerek öfkeyle tısladı ama çok zayıftı.

Henüz değil. Henüz değil.

Irene kıkırdadı, şaşkınlığım yüzüme yansımış olmalıydı. "Edindiğin şöhret yüzünden özel önlemler almamız gerekti, Tisaanah."

"O zaman niye hâlâ hayattayım?" diye sordum. "Ne istiyorsunuz?"

"Ölmen yazık olurdu." Dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

"Threll'deki en güçlü ailelerden birini mahvettim," diye bağırdım arkasından. "Ahzeen Mikov da beni dizginleyebileceğini sanmıştı. Hata yaptı. Dostluğum düşmanlığımdan çok daha değerlidir."

Durup omzunun üstünden baktı. "İhtiyaç duyduğumuz şeyin sen olmadığını söylemiştim."

Kadın kapıdan çıktığında Aviness yanımda kaldı. Ne düşündüğü yüzünden belli olmuyordu. "Yeğenim on dört yaşındaydı," diye açıkladı. "Bir çocuğu öldüren bir adama hizmet ediyorsun."

Bir şey söylemedim.

Elbette haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Bahsettiği adamın askerlerinin akıttığı kana bulandığım, ordularından şehirleri koruduğum, silahlarının geride bıraktığı cesetleri gömdüğüm aylar geçirmiştim.

"Yakında sona ereceğine seviniyorum," diye söylendi kendiyle konuşurcasına. Sonra arkasını döndü ve kapı kapandığında yalnız kaldım.

BÖLÜM KIRK BİR

MAX

Adamın kanaması vardı. Muhafızlar onu yerlerde sertçe sürüklediği için iri kolları parçalanmış, gömleği kanla ıslanmıştı. Üniforma giymiyordu ama düşmanlardan birine bağlı olduğundan hiç şüphem yoktu. Kimlerden olduğunu bilmek ise çok önemliydi.

Küçük ve loş odanın ortasında başını eğmiş bir halde oturuyordu. Gün ortasıydı ama aşağıda bunu bilmek imkânsızdı. Korvius'un gri taştan zindanları penceresizdi. Duvarın yanında volta atarken o kadar öfkeliydim ki, parmak uçlarımda sihrim kıvılcımlar saçmaya başlamıştı.

Yine de adımlarım uzun ve yavaştı. Tare de esirin ve Sammerin'in karşısında sessizce oturuyordu. Köşenin gölgelerinde duran Nura sessizce bizi izliyordu.

"Sana bir soru sordu," dedim.

"Bir şey yapmıyordum. Aldris'in askerlerine zaten söyledim."

Tare'nin başını sessizce iki yana salladığını görünce yumruklarımı sıktım.

"Sığınmacı yerleşkesinden kaçıyordun," dedi Nura. "Askerlerimizden birini öldürmeye çalıştın."

Adam masaya çarptığım kolyeye yan gözle bakıyordu. "Bunu nasıl ele geçirdin?"

"Buldum."

Tare'ye baktım. Başını yine iki yana salladı.

Öfkeleniyordum. Duvardaki fenerlerin alevleri aynı anda harlayınca esirin yüzünde sert gölgeler oluştu. Kaybedecek zamanımız yoktu.

"Uyduruyorsun," diye mırıldandı Nura. Üç zarif adımla yaklaşıp bıçağıyla elini ahşap masaya çivilediği adam boğuk bir çığlık attı. "Yalan söylememen için uyarmıştık."

Hücre kararmaya başladı. Nura'nın sinsi sihri o kadar yavaş devreye girerdi ki, düşman kapana kısıldığını anlayana kadar çok geç olurdu. Ama korkunun hücreye adeta bir duman gibi yayıldığını hissedebiliyordum. Sihrim öfkemle ısınırken kalp atışlarım giderek hızlanıyordu.

Gözlerimi kırptığımda, boğazı kesilmiş Tisaanah'nın kanlar içindeki cansız bedenini görebiliyordum. Şimdiye kadar adeta bir destan yazmıştı ama boğazı, kafatası ve derisi hâlâ kırılgandı. Onu öldürmek hâlâ çok kolaydı.

"Bu kadar oyun yeter," diye hırladım. "Tisaanah Vytezic'in nerede olduğunu söyle."

Esir konuşmadan kesik nefeslerle Nura'ya ve eline bakıyordu. Nura'nın sihri hücreyi dolduruyor, karanlık çöküyor, korku bal kadar yoğunlaşıyordu.

"Ona ne yaptınız? Söyle!" diye üsteledim.

Sammerin bir parmağını kaldırdığında esirin bütün bedeni öne kapandı, diğer eli de masanın üzerine yapışmıştı. Arkadaşım elinin tek bir hareketiyle adamı bana bakmaya zorladı.

"Cevap ver." Düşünmem gerekmiyordu. Ateş parmak uçlarımdaydı, Nura'nın doğal olmayan gölgelerini kırmızıya boyuyordu.

"Onu sadece teslim ettim," dedi sonunda adam. "Ben... ona zarar vermedim. Sadece teslim ettim. Ben..."

Tare bize bakıp başını salladı.

Sonunda lanet olası gerçekler ortaya çıkmaya başlamıştı.

"Kime teslim ettin?" diye sordu Sammerin.

"Ben... ben..." Adam ağlamaya başladı. Kocaman açtığı ıslak gözleri hücreyi tarıyordu. Nura'nın sihri gölgelerde kim bilir ona neler gösteriyordu?

"Nereye götürüldüğünü söyle," diye bağırdım.

"Söyleyemem..."

Düşünmedim. Düşünemezdim. Tisaanah için zaman kalmamışken düşünmem mümkün değildi.

İkinci göz kapaklarım belirdiği anda hücre insanları kör edercesine aydınlandı. Sihir içimde kükrüyor, bedenimden yakıcı alevler yayılıyordu.

Sammerin ışıktan, sıcaktan veya ikisinden de korunmak için elini indirdi. Nura kocaman gözlerle geriye sendelerken sihrinin kontrolünü kaybetti. Bir önemi yoktu. Esirin artık sözle korkutulmasına ihtiyaç duymuyordum.

"Yüceler aşkına, Max," dedi nefesini tutarak. Onu ilk kez böyle görüyordum.

"*Nerede olduğunu söyle*," diye kükredim. Kulaklarımdaki uğultudan kendimi duymakta zorlanıyordum.

Muhtemelen korkunç görünüyordum çünkü adam içini boşaltıyormuş gibi hızla konuşmaya başladı. "Saray, saray, saray... Aviness saraya götürülmesini istedi. O orada. Sarayda. Ama çoktan öldü. Aviness onu öldürecek, o çoktan..."

Göz kapaklarım kapandığında eski halime döndüm.

"O çoktan öldü," diye ağlıyordu esir. "Çoktan öldü. O..."

Hücreden dışarı fırladım.

KORİDORU YARILADIĞIMDA *STRATAGRAM* mürekkebi için elim cebimdeydi. Uzaktan zindan kapısının kapandığını ve birinin ardımdan geldiğini duydum.

"Max... sen ne..." Nura'nın sesi paramparçaydı. Sonunda dişlerinin arasından verdiği nefesle kendini toparladı. Başka bir senaryoda onu böylesine sarsılmış görmek bana büyük zevk verebilirdi. Ancak şu anda senaryo farklıydı. Acil durumdan dolayı fazlasıyla endişeliydim.

Cebimden çıkardığım kırışık bir parşömen parçasını titreyen ellerimle açtım.

O çoktan öldü. O çoktan öldü.

Sammerin ve Tare sessiz adımlarla yaklaştı.

"Ben birliği toplayayım," dedi Nura.

"Buna zaman yok," diye hırladım. "Sadece hünercileri alırsak *stratagram* kullanabilir, daha hızlı hareket edebiliriz." Kalemimden mürekkep damlarken duraksadım. Odaklanmakta zorlanıyordum.

Sammerin paniğimi kelimelere döktü. "Böyle yaparsak gücümüz yarıya inmez mi? Başkenti alacak kadar bile adamımız yok. Aviness tam olarak bunu istiyor."

Haklıydı. Beynimin gerilerinde özellikle Nura'nın bunu gözden kaçırmış olmasını tuhaf buluyordum.

"Tisaanah'yı geri almamız gerekiyor," dedi Nura. "Onu geri alırsak, Reshaye'yi de geri almış oluruz. Ve..."

Gözü bana kaydığında devamını getiremedi. Sanki ikimiz de aynı anda neyi ima ettiğini fark etmiştik. *Sen varsın*, demişti Sarlazai'da. *Sen varsın.*

Sonunun nasıl geldiğini görmüştük.

"Hayır," dedim. "Aviness'in önüne askerlerimi öylece atmayacağım."

"O zaman nasıl..."

"Yalnız gidiyorum. Onu geri getirebilirim."

"Bu yetmez, Max. Bu işi *sona* erdirmemiz gerekiyor. Ne kadar iyi olursan ol, kendi başına yapamazsın."

Yapamazsın, diyordu... *Yapmayacaksın* mı demek istiyordu acaba?

Öylece durup bunu merak edemezdim. Esirin söyledikleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Nura'ya bakarken gözlerim yanıyordu.

Tisaanah'nın bunlar için hiç zamanı yoktu.

"Askerleri *getirme*," dedim. "Tek başıma daha hızlı hareket edebilirim. Kısa sürede döneceğim."

Nura başını iki yana salladı. Sammerin'e baktığımda defalarca gördüğüm kasvetli yüz ifadesiyle haklı olduğumu düşündüğünü anlamıştım. "Bol şans," dedi arkadaşım. *Fazla aptallık etmemeye çalış*, demeye çalışıyordu. Yüz ifadesi sertleşirken ekledi. "Onu geri getir."

"Getireceğim," dedim.

Nura bir şeyler söylemeye çalışmış olabilirdi ama bunu bilemezdim çünkü çoktan yanlarından ayrılmıştım.

BÖLÜM KIRK İKİ

TISAANAH

Beni kavradığı gibi ayağa kaldıran ellerle uyandım.

Uyuyakaldığımı bile hatırlamıyordum. Kafam o kadar karışıktı ki, bilincim yerine geldiğinde çoktan bir masanın üzerine kaldırılmıştım. Zincirlerin yerini kollarımın göğsüme yapışmasına sebep olan bağlar almıştı. Bu masa daha önce de burada mıydı? Bilmiyordum... Belki de tamamen farklı bir odaya taşınmıştım. Çok mu aydınlıktı? Çok mu beyazdı? İçimi dolduran korku Reshaye'nin miydi, yoksa bana mı aitti?

Irene üzerime eğildi. Etraf çok parlak olduğu için vücudu arkadan aydınlatılmış bir gölgeden ibaretti. Bileğime uzandığı sırada elindeki hançeri fark ettim.

Hançer. Bilek. Beyaz oda.

Reshaye'yle aynı anda ne yapmaya çalıştığını anladığımızda beynim panikle yanmaya başladı, Reshaye'yle düşüncelerimiz birbirine karışıyordu.

Irene onu benden *almaya* çalışacaktı.

Reshaye kükreyerek pençeleriyle düşüncelerimi eşelemeye başladığında patlayan sihrin gidebileceği bir yer yoktu. O yüzden duvara çarpan bir dalga gibi yüzeye ulaşamadan dağıldı.

"Dur," dedim boğulurcasına. "Seni öldürecek!"

Irene umursamaz bir tavırla bakıp hançerini avucundan geçirdi. Kanı kıpkırmızıydı. "Çok iyi olmaz mıydı?" dedikten sonra benim avucumu da kesip yaralarımızı birleştirdi.

Acı içimi parçalıyordu. Beynimde yankılanan çığlık bana mı, yoksa Reshaye'ye mi aitti? Emin değildim. Irene sihrini benimkiyle birleştirmeye, beynime ulaşarak Reshaye'yi benden koparmaya çalışıyordu. Reshaye'nin ve benim sihrim birleşerek onunkini ele geçirmeye çalıştı. Ama *stratagram*'lar... beni demirden bir tasma gibi boğuyordu.

Simsiyah bir duvarda çözemediğim bir yansıma gördüm. Bir şey bana ulaşmaya çalışıyordu... Korkunç bir acı organlarımı deşmişti. Irene hâlâ beynimi zorluyor, daha derinlere inmek için acımasızca düşüncelerimi parçalıyordu. Reshaye'yi bulacak, onu benden koparacaktı...

Ölüyordum. Ölecektim.

Irene'nin sihrini hissettim. Tanrılar aşkına... bu da neydi? Daha önce böylesini hiç görmemiştim. Sanki beynim örümcek ağından ibaretti ve Irene sihriyle kolayca ağları kesip atıyordu.

Sonunda çığlıklar atan Reshaye'ye ulaşıp etrafını sardı.

Dur, Reshaye!

Sönük bir cıyaklamayla gözümün önüne bazı anlar geldi.

Altın saçlar. Beyaz, beyaz, beyaz bir oda. Mermer zemine dökülen mor kan. Yarılan yer. Alev alan gökyüzü...

Dehşet içindeydim. Reshaye'nin dehşetinde boğuluyordum.

Düşün, Tisaanah. Düşün. Kontrolü kaybettiğinde ne yapıyorsun?

Mikov Konağı'nda Reshaye dizginleri ele geçirdiğinde ne yapmıştım?

Geri çekilmiştim.

Düşmüştüm.

Çektiğim acılara rağmen sakinleşmeye, içime kapanmaya çalıştım. Artık savaşmıyordum. Reshaye'nin paniğini serbest bıraktım.

Ve düşmeye başladım.

YÜKSELİP ALÇALAN OVALIK bir yerdeydim. Salınan otlar ufka kadar uzanıyor, altın renkleri ay ışığında soğuk görünüyordu. Mikov Konağı'nda kontrolü kaybettiğim gün yine buradaydım. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Yıldızlar yerine karanlıkta parlayan ışıktan ipler vardı. Reshaye ve Irene'nin düşünceleri ağır çekimde savaşa tutuşmuştu.

Bir de...

Kaşlarım çatıldı.

Yukarıda biri daha vardı. Reshaye ve Irene'den çok uzaktaydı ama gökyüzünde pençeleriyle sürünen bir şeymiş gibi rengârenk izler oluşturuyordu. Tutmak için uzansam... Ürperdim. Nefret, umutsuzluk ve kederle ürperdim. İşte o tuhaf aşinalık hissi...

Tam oraya yöneldiğimde daha önemli bir şey dikkatimi çekti. Biri daha sihrin bu katmanından güç alıyordu.

Tekrar gökyüzüne baktım. Göz alan menekşe rengi bir ışık süzülüyordu. Bu katıksız sihri ve sahibini hemen tanıdım. Buraya ilk geldiğimde de onunla karşılaşmıştım.

Max.

Max *buradaydı*.

Onunla buluşabilmek için Irene'den kurtulmam gerekiyordu.

Birden canlanarak bütün ışık huzmelerini havada iz bırakan ateş böcekleri gibi izleyebileceğim kadar geri çekildim. Ben, Reshaye ve Max... Gücümüzü sihrin aynı derinlerinden alıyorduk.

Irene bu derinliğe inmek için zihnimi ele geçirmeye çalışıyordu.

Ilyzath'da Vardir'in söylediklerini düşündüm. Derinlerdeki sihir hayat talep ediyor, hayatlardan *besleniyordu*.

Gücümü tüketmemiştim. Diğerlerinin gücünden faydalanabilirdim. *Stratagram* dövmeleri gücümle bağımı kestiği için Irene istemeden de olsa gücüyle beni besliyordu.

Karşı koyan Reshaye'nin paniğine tutunarak tısladım.

Bana güven!

Ardından Irene'in sihrinden uzak durmak yerine, zihnine... hayatına uzandım.

Bunu kullanabiliriz, dedim Reshaye'ye. Hemen anlamıştı. *Bana yardım et.*

Irene'in sihrini sımsıkı yakaladım ve hünerimi kullandım.

GÖZLERİM ANİDEN AÇILDI. Sihir kor yutmuşum gibi içimi yakıyordu. Eli hâlâ bileğimde masaya yayılan Irene'nin yüzü acıyla çarpılmıştı. *Stratagram*'lar yüzünden boğulacakmış gibi olsam da düşünceleri hâlâ kontrolümdeydi.

Reshaye'yle birlikte sihrimizi damarlarımda kaynatan ve yüzeye çıkmasına izin vermeyen boğazımızdaki o kordona... o cam tabakaya çarpana kadar ittik. Derimdeki dövmeler yanıyordu.

Artık Irene'nin sihri sayesinde daha güçlüydüm.

Geçebilir misin? diye sordum Reshaye'ye.

Evet, dedi. Ses tonunda insana dair bir tuhaflık vardı. ***Ama bedeli...***

Yap, diye emrettim.

Düşünecek zamanım yoktu. Reshaye'nin sihri yakıp yıkarak harekete geçti. Acılar her şeyi unutturuyordu. Boğazım çatlayana kadar çığlık attığımı bile fark edemedim. Bütün gücümle başımı çevirip masaya bağlı kollarıma baktım. Etim çürüyor, dövmeler kararan etimde soluyordu. Gözlerim karardı, bayılacak gibi oldum. Ama Reshaye tam zamanında son *stratagram* dövmelerini de yok etmeyi başardı.

Direnç kaybolunca güç aniden içimi doldurdu.

Irene'nin çığlığı kulaklarıma hücum eden nabzımda boğuluyordu.

Bağlarım kömür olup dağıldığında doğrulup masaya baktım. Irene'nin eli hâlâ bileğimdeydi ama artık bulamaç haline gelen etinin altından bembeyaz kemiği görülebiliyordu. Elimi ondan kurtardığımda yere kaydı. Çürüme hâlâ tenine yayılıyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştığım anda yere yığıldım. Dünya dönüyor, görüşüm giderek bulanıklaşıyordu.

Duramazsın, Tisaanah. Şimdi duramazsın, yoksa bir daha kalkamazsın.

Durmayacağım.

Taşa dayadığım ellerime baktım. Parmaklarımın arasından mavi alevler fışkırıyordu. Sihrimi çağırdığımda taş dokunuşumun altında titreşti. Bütün binanın titreşimini hissedebiliyordum. Sanki duvarlar bana fısıldıyordu. Korkuyu hissettim. Hayreti hissettim. Çeliğin çeliğe çarptığını, alevlerin yükseldiğini hissettim.

Her şeyden çok, başka bir sihrin benimkine seslendiğini hissettim. Herkesten daha iyi tanıdığım birinin sihriydi.

Sendeleyerek ayağa kalktığımda dünya sarsıldı. Dengemi koruyarak kapıya atıldım.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

MAX

Onu öldürecek. Tisaanah çoktan öldü.

Kelimeler beynime kazınmıştı. Beni hızlandırıyor, odaklanmamı sağlıyor, korkusuz bir hale getiriyordu. O yüzden başkentin dışına çıktığımda hiç tereddüt etmeden ikinci göz kapaklarımı açarak korkunç sihrin damarlarıma akmasına izin verdim.

Artık insan değildim. Bir kıvılcımın alev almasının nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Bedenim bir anda aleve dönüşmüştü, artık fiziğimle sınırlı değildim. Havada süzülen bir yel gibi, ateşten yapılmış bir yılana dönüşmüştüm.

Sarayın arka tarafından gittim. Hayatta incelik gerektiren zamanlar vardı ama bu onlardan biri değildi. Muhafızlar bana bir iblismişim gibi bakıyordu. Çoğu o kadar korkmuştu ki, sendeleyerek gerileyip yardım çağırmaya koştular. Karşı durmaya çalışanlar da dayanamadı. Hepsini püskürterek sarayın kapıları-

na ilerlemek çok kolaydı. Alevlere boğduğum dar koridorlarda kükreyerek ilerledim.

Neredesin, Tisaanah? Neredesin?

O çoktan öldü, diyen esirin sesi kafamın içinde yankılanıyordu.

Hayır, ölemezdi. Bu olasılığı düşünmeyecektim bile. *Çünkü öldüyse, ben... o zaman ben...*

Düşünceleri aklımdan kovdum.

Saray şehrin çoğu mahallesinden bile daha büyüktü.

Nereye gitmem gerektiğini bilmiyorsam, onu bulmam neredeyse imkânsızdı. Ama Ryvenai Savaşı sırasında saray üzerine uzun uzun çalışmıştım. Üçüncü kattaki hücreler sihre karşı korunaklı olduğu için genellikle hünerciler için ayrılmıştı.

Bu kadar önemli bir konuyu şansa bırakmak istemiyordum ama Aviness'in yerinde olsaydım, Tisaanah'yı o hücrelerden birine tıkardım. Bu da sarayın üçüncü katına kadar savaşarak çıkmam ve sarayın yarısını geçmem gerektiği anlamına geliyordu.

En başta hızlı hareket ettim. Neye baktıklarını bilmeyen, şok geçiren, dehşete düşen muhafızları geri püskürtmek son derece kolaydı. Ama ikinci kata çıktığımda Aviness'in askerleri beni bekliyordu, çarpışmamız acımasızdı. Normalde kimseyi öldürmemeye çalışırdım fakat alevden bedenimle gözüm dünyayı görmezdi. Kaotik sihrim içimi yakarken zarafetle değil, saf gücümü kullanarak ölümcül hamlelerle çarpışırdım. İncelik gösterecek zamanım yoktu.

Bu seferki gerçekten kanlı bir çarpışma olmuştu. Çok geçmeden koridorları yanık et kokusu doldurmuştu. Birçok kez darbe almıştım, gövdemin iki yanında da derin yaralar vardı. Açıklarımı kapatmak için sihrimden sonuna kadar besleniyordum. Alevler daha parlak, çok daha sıcaktı. Kontrolü tamamen unutmuştum.

Gözlerimin arkasında uyuşuk bir vızıltı başladı. Sihrimde garip bir direnç hissediyordum. Daha önce bu bedende hiç bu kadar uzun kalmamıştım. Sınırlarımı henüz bilmiyordum ama bunun da bir önemi yoktu. Zaman kaybedemezdim.

Tisaanah'nın da kaybedecek zamanı yoktu.

Bir asker dalgasını daha yarıp geçtim. Başta öldürücü darbelerden kaçınsam da sihrim tükenip hareketlerim yavaşladıkça öldürmemek gibi bir seçeneğim kalmıyordu. Zaten kendi gücümü kontrol edemiyordum. Bu yüzden de ardımda cesetler bıraktım. Bu manzarayı bir daha hiç görmek istememiştim.

Kanlı savaşın sonunda kaslarım ağrıyor, sihrim kontrolsüz bir şekilde kükrüyordu. Diğerleri kaçarken bir askerin bana doğru koştuğunu görünce çarpışmaya hazırlandım ama asker olduğu yerde donakaldı...

Ardından yere düştü. Eti tanıdık bir şekilde çürüyordu.

Tisaanah onun arkasında kılıcıyla duruyordu.

Hırıldayarak nefesimi bırakıp ikinci göz kapaklarımın içeri kaymasına izin verdikten sonra yine çok daha donuk ve sessiz gelen dünyaya geri döndüm. Tisaanah'yla adeta çarpışırcasına birbirimize sarıldık. Acıyla inlediğini duyana kadar kollarımla onu ne kadar sıktığımı fark edememiştim. Geri çekilip vücudunu inceledim.

"Gitmemiz gerekiyor..." demeye başlamıştı ki...

Artık çok geçti. Sol yanağından boynuna inen morlukları görmüştüm. Gözüm kollarına kaydı. Yüceler aşkına... kolları... kolları...

"*Bunu sana kim yaptı?*"

Başını iki yana salladı "Buna zamanımız..."

"Zamanı *bana* bırak."

"Ben yaptım," dedi telaşla omzunun üstünden arkasını kollarken. "Hadi gidelim."

"Sen mi?" O sırada kulakları sağır eden bir gümbürtüyle soru dudaklarımda asılı kaldı. Yer sarsılmıştı. Tisaanah dengesini kaybederken kapıya tutundu. Muhtemelen göstermek istediğinden çok daha güçsüzdü.

İçimden küfrettim.

"Hünerciler," diye mırıldandı Tisaanah. "Hissediyorum."

"Şimşek Tozu da var," dedim. Bu sesi her yerde tanırdım. Üstelik her yerdeydi. Tatlılığıyla mide bulandıran kokusunu aldığıma yemin edebilirdim.

Kahretsin. *Kahretsin.*

"Ordu göndermişler. Göndermemelerini söylemiştim."

Sayıları yetmezdi. Lanet olası ordumu iyi yetiştirmiştim ama düşman karşısında üç kat daha küçükken ne kadar iyi olduklarının bir önemi yoktu.

"Görmemiz gerekiyor." Tisaanah pencerelere doğru yönelse de omzundan kavradım.

"Buradan gidelim. Batıya bakan bir balkon var."

Koridordan aşağı koştuk. Hem kalenin içinden hem de dışarıdan bağırışlar, adım sesleri ve çelik çarpışmaları geliyordu. Cam bir kapıyı açtığım anda kör eden güneş ışığı ve mide bulandırıcı Şimşek Tozu kokusuyla karşılaştım.

Manzara en kötü kâbuslarımdan fırlamış gibiydi.

Zeryth'in ordusu... *Benim ordum*, kullandıkları *stratagram*'lar aracılığıyla batıdan saray arazisini çevreleyen koğuşların sınırına inmişti. Sürpriz unsuru nedeniyle bir miktar kazanmış gibi görünseler de Aviness ve müttefiklerinin birlikleri, ihtiyaç duyuldukları anda savunmaya hazır bir şekilde sarayın etrafına konuşlanmıştı.

Aşağıda vahşi bir bataklığa saplanmış kaotik bir insan denizi vardı. Zeryth'in birlikleri ilerliyordu ve baktığım yerden tüm farklı sihir kıvılcımlarının yamalı bir yorganın farklı parçaları gibi birbirine geçtiğini görebiliyordum.

Aviness'in birlikleri aynı güçle saldırıya karşılık veriyor, işgalcilerin üzerine çelik, ok ve sihir yağdırıyordu. Omzumun üzerinden baktığımda saraydan çok uzak olmayan askeri üsten hızla yaklaşan atlıları gördüm.

Tisaanah kendi dilinde bir küfür savurdu.

Başından beri bundan... acımasız ve kanlı bir savaş yaşamaktan kaçınıyordum. "Kazanamazlar," diye söylendim. "Böyle kazanamazlar. Asker sayısı yetmeyecek." Midem düğümlenmişti, buna hazır değildim.

Tisaanah'nın bana kayan gözlerinden aynı şeyi düşündüğü belliydi. Bir şey söylemesi gerekmiyordu. Bunun olmasına izin veremezdik. Ben izin veremezdim. O insanları eğitmiştim. Hep-

sinin hayatı benim sorumluluğumdaydı. Katledilmelerini öylece durup seyredemezdim.

Nura bunu biliyordu. Zaten tam olarak bu yüzden birlikleri göndermişti.

"Yardım edebiliriz," diye mırıldandı Tisaanah.

Onu baştan aşağı süzdüm. Kollarındaki korkunç yaralardan gözlerimi alamıyordum. "Bunu yapacak durumda değilsin."

Dudaklarının kenarı seğirdi. "Eğer sen yapabiliyorsan, ben de yapabilirim." Sonra elimi tutarak, "Sen beni kendi savaşımda yalnız bırakmadın," diye ekledi. "Ben de senin savaşında seni yalnız bırakmayacağım."

Parmaklarımız istemsizce birleşti.

Kendimi küçük, narin ve fazlasıyla insan gibi hissediyordum. Kısa bir süre için anın tadını çıkardım. Ten tene olmamız normaldi. Artık normal olamayacaktım. Tisaanah'yı ustalaştıracak, kökü gerçeğe dayanan bir performans geliştirecek, dünyaya neler yapabileceğimizi gösterecektik.

Ilk kez onlara tam olarak ne olduğumu gösterecek, savaşacak ve sonunda kazanacaktım.

Gözlerimi yumdum.

"Hazır mısın?" diye sordu Tisaanah.

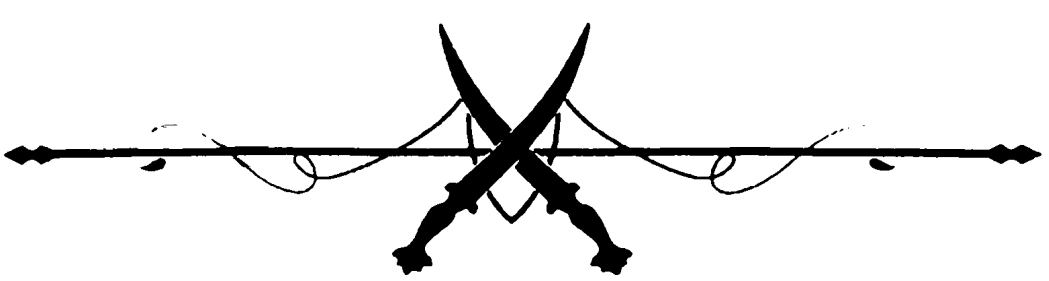
Neredeyse gülecektim ama elbette bunu yapmadım. "Evet," demekle yetindim çünkü hazır olmam gerekiyordu.

Gözlerimi... ve ikinci göz kapaklarımı açtım.

Sonra dünyayı alevler sardı.

BÖLÜM KIRK DÖRT

AEFE

Gözlerimi açtığımda Yithara'dan millerce uzaktaydık. Caduan'ın saklamakta zorlandığı bir endişeyle söylediğine göre, yaklaşık iki gündür kendimde değildim. Yaram hâlâ fena halde sızlıyordu ama sarılmış, hem sihir hem de ilaçla tedavi edilmişti. Tedavi sırasında Sidnee ve Wyshraj sihirlerinin birlikte kullanılması belki başka şartlar altında şairane bir manzara sayılabilirdi. Fakat bunun yerine tek düşünebildiğim, Yithara'da bıraktığımız o katliamdı.

Siobhan şehri kaybettiğimizi söylemişti. Beni yatırmaya çalışsa da kendimi zorlayıp sendeleyerek ayağa kalkmıştım. "Geri dönmemiz gerekiyor. Hepsini ölümün ellerine bırakamayız."

Benimle hemfikir olacağından emin olduğum Caduan'a doğru döndüm. Sonra sivillerle dolu bir şehri ölüme asla bırakmayacağından adım gibi emin olduğum asil savaşçı Ishqa'ya bir bakış attım. Ancak kimse asık suratlarla etrafa bakmak dışında bir şey

yapmıyordu. Sonuçta geri dönmüşlerdi. Ishqa ve Ashraia savaşın üzerinde uçmuş, gözlem yapmışlardı ama geri döndüklerinde, savaş yerini artık temizliğe bırakmıştı. Savaşacak kimse kalmamıştı. Kurtulanların çoğunu zaten yanımıza almıştık ve insanlar şehri yerle bir ederek enkazı arkalarında bırakarak gitmişti.

Ishqa ve Ashraia'nın dediğine göre şehirde kalan bütün binalar yıkılmış, ağaçlar kökünden sökülmüş, geriye hiç kimse kalmamıştı.

Hepsi dehşet vericiydi. Ancak hepsinden ziyade bu... son söyledikleri öfkeden nefesimin kesilmesine neden oluyordu. İnsanlar şehirleri katletmekle kalmamış, aynı zamanda hepsini yerle bir etmiş, Feylerin ölümden sonra arkalarında bıraktıkları bütün o güzel eserlere son vermiş, yeryüzünde bir yara izi gibi kalana kadar Yithara'yı yakıp yıkmışlardı.

"Neden?" dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Bunu neden yapıyorlar?"

Ishqa sessizce cevap verdi. "Sanırım bir şey arıyorlar."

Bir şey mi arıyorlardı? Peki neydi bu? Böylesine bir katliamı nasıl bir arayış haklı çıkarabilirdi ki? Belki bu kadar öfkeli olmasam, mantıklı olduğunu kabul edebilirdim. Sonuçta insanların vahşice saldırmasının bir nedeni vardı. Görünüşe göre hedefledikleri belli bir Fey topluluğu yoktu. Şimdiye kadarki üç saldırı noktası da coğrafi açıdan uzaktı. Belli ki niyetleri işgal etmek falan değildi. Her şeyi yok ediyor, sonra çekip gidiyorlardı.

Üç gün sonra Yithara'ya... ya da ondan geri kalanlara döndük. Vardığımızda olduğum yerde donup kaldım. Hareket edemiyor, nefes alamıyordum. Kurtulanlar yanımda dizlerinin üzerine çökmüş, dehşet içinde ağızlarını kapatmışlardı. Bazıları sevdiklerine seslenerek enkaza koştu. Bazıları evlerinden geriye kalanları bulmaya çalıştı.

Sevdiklerini aramalarına ya da eşyalarını bulmalarına yardım ettim.

Hepsi bir şey arıyor, tıpkı insanlar gibi aradıklarına ulaşamıyordu. Yıkılmış evler ve mahvolmuş hayatlardan başka bir şey yoktu. Cesetler her yerdeydi. Çocuklar dahil birçoğu yüksekler-

den düşerek yere çakılmış ya da daha kötüsü... midemin ağzıma gelmesine neden olacak şekilde kasıklarından boğazlarına kadar kesilerek öldürülmüştü.

Dehşet beni boğuyordu.

Sakin kalmaya çalışıyordum. Ancak güneş battığında şehrin dış mahallelerinden uzaklaşarak çalılıkların arasındaki bir moloz yığınının arkasına gizlendim ve kimsenin beni göremeyeceği bir yere çökerek kustum. Ardından bir hışımla dönüp yumruğumu kırık tahtalara bütün gücümle tekrar tekrar vurdum. Acıyla dolan gözyaşlarım dinmiyordu.

Sonunda devam edemeyecek kadar bitkin düştüğümde durdum. Parmak eklemlerim kanıyordu. Karnımdaki dikişler yırtılmıştı. Hiçbir şey hissetmiyordum. Sadece öfke kıvılcımları vardı.

Arkamda ayak sesleri duydum. Kimin geldiğini anlamak için bakmama gerek yoktu. Halkının başına gelenlere ikinci kez tanık olduğunu biliyor, o yüzden yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum.

"Niraja'ya gideceğiz." Sesim boğuk ama kararlıydı. "Sonucu ne olursa olsun oraya gideceğiz. Bunun bir daha olmaması için gereken her şeyi yapacağız."

Sessizlik devam etti.

Başımı yukarı kaldırdım, Caduan yorgun ve üzgün görünüyordu. Bir şey söylemeden yaklaşıp elini uzattı ve nefesimi tutmama neden olan bir şefkatle karnıma dokundu. Parmakları, gömleğime yapışan kandan daha sıcaktı. "Kanıyorsun," diye mırıldandı.

"Umurumda değil," derken samimiydim.

"Babanın izin vermeyeceğini sanıyordum."

"Umurumda değil," dedim tekrar. Şaşırtıcı bir şekilde yine samimiydim. "Teirness benim. Gideceğiz diyorsam, gideceğiz."

"Teirness," diye tekrarladı sakince. Bakışlarında adını koyamadığım... neredeyse gurura benzeyen kıvılcımlar parlıyordu.

Bir adım daha yaklaştı. Bedeninin sıcaklığı tüylerimi diken diken ediyordu. Başını eğdiğinde burun burunaydık. Meraklı gözlerinde yeşilin her tonunu görebiliyordum. *Mathira adına...*

Caduan'ın bana bakışı... Sanki çözülmeyi bekleyen bir bilmece ya da cevaplanması gereken bir soruydum. Hayatım boyunca bilinmekten... görülmekten uzak durmuştum çünkü tatmin edici bir cevap olma ihtimalim çok düşüktü.

Yine de bakışlarında tuhaf ve rahatlatıcı bir yan vardı. Üstelik çok yorgundum.

"Hâlâ düşünüyorum," dedi usulca. "O gece bana ne yaptığını hâlâ bilmiyorum. Sihrim bir daha eskisi gibi olmadı."

Konuşmakta zorlandığım için yutkunmakla yetindim. Her yer kül kokuyor olsa da onun misk aroması genzimi dolduruyordu. Şimdiye kadar *bildiğimin* bile farkında olmadığım kokusu her yanımı sarmıştı. Bu bile dengemi yitirmeme ve rahatlamama yetiyordu.

O gece olanlar, aramızda sonsuz bir etki yaratmıştı. Ben de anlayamıyordum. Sonrasında onun bildiğimden çok daha güçlü olup olmadığını merak etmiştim. Ama...

Cevap niyetine gözlerimi ondan ayırmadan başımı zorla da olsa iki yana salladım.

Ben de anlamıyorum.

"Hayatımı kurtardın," diye mırıldandı.

"Yapamazdım..." *Söylediğim o korkunç şeyden sonra ölmene izin veremezdim.* "Sana bir özür borçluyum," dedim nefes nefese. "Barda söylediklerimden dolayı. Hiçbiri... gerçek düşüncem değildi. Sadece söylediklerin..."

Gerçeğe fazlasıyla yakındı.

Bakışlarından beni anladığını sezebiliyordum. "Asırların zincirlerinden kurtulmanın ne kadar zor olduğunu bilirim."

Son derece basit ve nazik bir cevaptı. Öyle konuştuğum için benden nefret etmesi gerekirdi. Oysa... kelimeleri beklediğimden de derinlere dokunuyordu.

Soyluların huzurunda her zaman ne kadar beceriksiz olduğunu düşünür, her seferinde yanlış zamanda yanlış şeyleri nasıl söylemeyi başardığını merak ederdim. Başkalarının beklentilerini nasıl da hiçe saydığını... Daha önce bunlar epey kafamı karıştırmıştı.

Şimdi anlıyordum.

Caduan *dürüsttü*. Samimiydi.

"Bence muhteşem bir kral olacaksın," dedim usulca.

Dudaklarının kıyısında bir gülümsemenin hayaleti dolaştı. "Bence muhteşem bir Teirness olacaksın," diye mırıldandı. İlk kez, başkalarının kusurlarında güzelliği görebildiğim gibi onun da beni aynı şekilde gördüğünü anladım.

Düşüncesi bile korkutucuydu. Gözleri dudaklarıma kayınca ona sarılmanın nasıl bir his olabileceğini merak ettim. Tenine her dokunuşumda ördüğü duvarların paramparça olduğunu görmek, çıplakken nasıl göründüğünü bilmek istiyordum. Ama bu durumda o da beni görecekti ve pek çok şeyi saklamam mümkün olmayacaktı.

Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istememiş, aynı zamanda hiç bu kadar çok kaçma ihtiyacı hissetmemiştim.

Ellerimiz birleşti, sarılmak yerine parmaklarımız kenetlendiğinde hem hayal kırıklığına uğradım hem de rahatladım.

Bir daha konuşmadık. Molozlara yaslandığında birbirimizin ten sıcaklığında garip bir teselli bularak öylece durduk.

BÖLÜM KIRK BEŞ

TISAANAH

Savaş ateşle başlamış, külle bitmişti. Artık kötü şöhretimi hak ediyordum. Ama Max... Max yeniydi. Dünya ona hazır değildi. En büyük yanılsamalarım bile doruk noktasında onun gücüyle kıyaslanamazdı. Işık ve ateşten oluşan yaratık, Mikov Konağı'ndan hatırladığım kadar güzel ve nefes kesiciydi.

Savaş yavaşlarken askerler silahlarını yarı kaldırmış bir halde karşılarındaki yaratığa dehşet içinde bakıyordu. Savaş alanının üzerine garip bir uyuşukluk çökmüştü. Max beni kucakladıktan sonra havada süzülerek Zeryth'in... *Max'in* ordusuna ulaştık. Max sonunda ikinci göz kapaklarını kapatarak askerlerine kim olduğunu göstermek için insan bedenine geri döndü.

Herkes ona bakakalmıştı. Tek kelime etmediler. Max de konuşmuyor, sıktığı çenesi ve keskin gözleriyle askerlerini süzüyordu. Utancını bu maskeyle saklamaya çalıştığının farkındaydım.

Bitmek bilmeyen şaşkın sessizlikte bir şeylerin sonsuza dek değiştiğine tanık olduğumu anladım. Bu adamlar ona zaten derin bir saygı duyuyorlardı. Şimdiyse saygıları bir anda hürmete dönüşmüştü.

Ne yazık ki, bunun tadını çıkaracak zamanımız yoktu. Max'le çatışmaya girdiğimiz anda savaş zaten bitmişti. Bunu biz ve askerlerimiz kadar Aviness'in birlikleri de biliyordu. Bildikleri yüzlerinden okunabiliyordu. Ancak Aviness güvenli bir yere saklanmıştı ve teslim olmaya hazır değildi. Bu yüzden orduyla savaşmamız gerekmişti.

Bireysel olarak zaten güçlüydük. Tek başıma, hayranlık ve korku uyandıracak gösteriler yapmayı öğrenmiştim. Ama birlikteyken? Birlikteyken resmen muhteşemdik.

Adeta dans ediyor, birbirimizin gücünden besleniyorduk. O ışık ve ateş kullanıyor, ben etrafımı gölge ve kanayan kelebeklerle dolduruyordum. Askerlerin birinden aldığım kılıç İlsahaj'ın yerini tutmuyordu ama sihrim yüzeye o kadar yakın kükrüyordu ki, küçük bir çelik parçasına güvenmeme bile gerek kalmıyordu. Reshaye demir yumruğuyla gücümü yönlendirirken bekliyor, sadece kontrolün en zayıf noktasını koruyordum. Başka bir seçeneğim yoktu. Aksi takdirde tükenirdim. Yaralıydım, bedenim bitkin düşmüştü. Yaralarımın ötesinde, sihrimin tortularından da derinlere inmem gerekiyordu.

Zamanı unuttum.

Çanlar çaldığında, artık ne zamandır savaştığımızı bilmiyordum. Devam etmesini engellemek için Reshaye'yi geri çekmek zorunda kaldım. Ardından düşüncelerimi toplamaya çalışarak saraya baktım. Büyük cam pencerelerden sarkan beyaz çarşaflar esintiyle sallanıyordu.

Balkonda Atrick Aviness duruyordu. Elinde beyaz bir şey vardı.

Dünya sessizliğe gömüldü. Tüm gözler ondaydı.

Dudakları aralandı. Sanki bir şey söyleyecekti. Gözü bana kaydığında gördüğüm şey midemin kasılmasına neden oluyordu.

"Dur..." diye bağırarak öne atıldım. Ama adam hiç duraksamadan kendini balkonun kenarından aşağı bıraktı.

Max ikinci göz kapaklarını kaydırırken sihrimi bıraktım. Göz göze geldik. Tükenmiş görünüyordu, yaralıydı ve durduğu yerde sallanıyordu.

Reshaye sihrimden kalan kırıntılara yapışmıştı. O bile bitkin haldeydi.

İşimiz bitmedi. Bitmiş olamaz.

Savaş alanına baktım. Cesetler her yerdeydi. Hasar alan binalara ve yaralı askerlere bakarken bedenimi uyuşturan bir hüzün kalbimi ele geçirdi. Ben de ayakta durmakta zorlanıyordum.

Max'in mırıltısı çok uzaktan gelmiş gibiydi. "Bitti," dedi kendiyle konuşurcasına.

Bir savaş nasıl sona ererdi ki? Herkes muhteşem ve asil bir zafer hayal ederdi. Oysa bu seferki cansız bir ip gerilmesi, yerde kanlı cesetler ve genzi yakan bir kül kokusuyla bitmişti.

Dünya sessizdi.

Sihrimin, öfkemin... Reshaye'nin öfkesinin hâlâ içimde yanmaya, yanmaya, yanmaya devam ettiğini hissedebiliyordum. Bir savaş sona ermişti ama yapmam gereken bir şey daha vardı.

Max ben harekete geçmek üzereyken kolumu tuttu.

"Nereye gidiyorsun?"

"İşim bitmedi." Kendi sesimi tanımakta zorlanıyordum. Max'in yüzündeki yorgunluk çok barizdi ama dönüp bana baktığında bakışları değişti. Gördüğü şey, her neyse itiraz etmemesi için yeterliydi.

Stratagram'ı çoktan avucuma çizmiştim. Yine de hiç tereddüt etmeden, "Seninle geliyorum," dedi Max.

İtiraz etmedim, çizimi tamamladığımı bile hatırlamıyordum. Saniyesinde savaş alanı yerine bir dizi yıkık dökük tuğla binaya bakmaya başlamıştım.

Sığınmacıların gözleri bir dalga halinde bana döndü. Kocaman açılan gözleriyle donakalmışlardı. Kanlar içindeydim, sihir her yanımda ateş gibi parlıyordu. Muhtemelen korkunç görünüyordum.

Gözlerim önceki gün girdiğim kapıya... tanıdık gelen yaşlı bir kadın ve torununun dehşet içinde açılmış gözlerle durduğu yere kaydı.

İçime çektiğim dehşetten büyük zevk alıyordum.

Onlara baktığımda öfke ve... *acı* damarlarıma hücum etti. Öylesine keskin bir histi ki, Reshaye bile ürpererek kıpırdanmaya başlamıştı. Ayakta durabilmek için ona ihtiyacım vardı, o yüzden tenimin hemen altındaydı.

Kalbini ayaklarına serdiğin halde sana ihanet ettiler.

Etmişlerdi.

Onlara her şeyi vermiştim. Onlar için ölebilirdim.

Hâlâ ölürdüm.

"Nasıl bir şey olduğunu anlıyorum," diyerek konuşmaya başladım. Sesim sanki dikenliymiş gibi boğazımı parçalıyordu. "İmkânsızı istemenin nasıl bir şey olduğunu artık anlıyorum. Çok uzun zamandır tek yapmamız gereken hayatta kalmaktı. Daha fazlasını dilemek boşunaydı."

Dairelerinden çıkan sığınmacılar kaldırımları doldurmaya başlamıştı. Kimseden ses çıkmıyordu. Bir adım attığımda kanım kaldırım taşlarına damladı. Kılıcımın metalinden, parmak uçlarımdan, saçlarımdan mavi alevler fışkırıyordu.

"Size bir söz vermiştim," diye devam ettim. "Size Threll lordlarını indireceğime dair söz vermiştim. Hiçbir engel tanımayacağıma söz vermiştim. *Hiçbir engel.*"

Sözünü yerine getirmek için kendinden çok şey verdin, diye fısıldadı Reshaye. İntikam istiyor, intikam için *yanıp tutuşuyordu*. Sonuçta hayal kırıklığı, sanki camdan yapılmış gibi kırılgan ve savunmasızdı. Bu camı taşlara çarpıp bıçaklara dönüştürmenin tatmin eden bir yanı vardı. Ama kalan bütün gücümle onu geriye ittim.

Bu insanlar düşmanımız değil.

Hayır, değillerdi. Asıl düşmanımız bizi birbirimizden ayırarak bu şekilde kullananlardı, binlerce mil uzaktan kılıçlarını boğazlarımıza doğrultan kişilerdi.

O kadar öfkeliydim ki, konuşmakta ve düşünmekte zorlanıyordum. Bütün öfkemi sihrime akıtarak Reshaye'ye sundum. Beyaz alevlerle yaladığı tenim yanıyor, kırmızı kelebekler gökyüzüne yükseliyordu.

Acı katlanılır gibi değildi. Sihrim kanayan kollarımda neredeyse hiç güç bırakmamıştı. Threll sığınmacıları sadece performansımın gücünü görmüştü. Göz ucuyla Max'in yaklaşarak elini uzattığını gördüm. Sınırda olduğumu anlamıştı.

Uyaran bir bakış fırlattım.

Hayır. Henüz değil.

Görmeleri gerekiyordu. Saygılarını kazanacak... bana *inanmalarını* sağlayacak kadar güçlü olduğumu görmeliydiler.

Bana bakın, diye emrettiğimde hepsi itaat etti.

"Zeryth Aldris'in savaşını kazandım," dedim. "Şimdi sizin savaşınızı *kazanacağım*. Bizler düşmüş tanrıların ve kayıp imparatorlukların çocuklarıyız. Biz ovalarda gömülü kemiklerin anılarıyız. Bizler *düşündüklerinden* çok daha fazlasıyız."

Yaşlı kadınla göz göze geldiğimde, Reshaye düşüncelerimin duvarına son gücüyle saldırdı. Sihrini performansıma aktarırken onu dizginlemek için bütün gücümü kullanmam gerekiyordu.

Tökezlediğimde kimse fark etmeden toparlandım. Bir tek beni dikkatle izlediğini hissettiğim Max bu duraksamayı görmüştü.

Ama işim bitmemişti. Henüz bitmemişti.

"Benden kuşkuya düştüğünüzde bunu hatırlayın," diye hırladım. "Size bir söz verdim ve o sözü tutacağım."

Artık dayanamıyordum.

Kılıcımı yere atıp Max'e döndüm. Tek bakışımla ne istediğimi anlamıştı. Sırtımı dikleştirerek ölçülü adımlarla yürümeye başladım. Max hemen bir kâğıt çıkarıp *stratagram* çizdi.

Bir anda kulelerin ön basamaklarında belirdik.

Sığınmacılara baktım. Bana tapınıyormuş gibi görünüyorlardı.

Max'in kollarına düşmeden önce kimsenin göremeyeceği bir yere kadar yürümeye özen gösterdim.

KISIM 2
KÜLLER

BÖLÜM KIRK ALTI

TISAANAH

Merak... hissettim.

Karşımdaki şey bir insan değildi. Hayır, sadece bir gölgenin gölgesiydi. Etrafımda turlayarak beni inceliyordu.

Seni tanıyorum, diye fısıldadı.

Anlayamadığım bir şekilde ben de onu tanıyordum. Tanıdık bir bedenin ardında bıraktığı koku ya da kış mevsiminde ağızdan çıkan buhar gibiydi.

Seni arıyordum, diye mırıldandı ses. **Çok uzun zamandır seni arıyordum.**

Reshaye ürpererek büzüştü. Küçük bir çocuk gibiydi.

Beni hatırlamıyor musun?

Hatırlamak nasıl bir şey? Anı geçmiş bir hikâyenin izidir, oysa bütün anılarım benden alındı.

Gölge yaklaştı. Zorlanıyordu. Sanki yükselen bir dalgayla savaşıyordu.

Sen nesin? diye sordum. *Neredesin?*

Merakım beni ona çekiyordu... sonra nefesimi tutarak geriledim.

Sadece bir anlıktı. Sadece bölük pörçük bir görüntüydü.

Ara'da yanıp küle dönen şehir ve sarayları gördüm. Bir tarlada kanlı etleri lime lime olmuş cesetler üst üste yığılmıştı. Okyanuslar diş, gölge ve yıkım yaratıklarıyla yükseliyordu. Threll ovaları yangın yeriydi, gökyüzü dumandan simsiyahtı. Uçsuz bucaksız bir kemik denizi vardı...

Sonra aniden hepsi silindi... o kadar hızlıydı ki, belki de sadece hayal etmiştim.

Cevap uzak bir fısıltı gibiydi. O şey uzaklaşıyordu.

Ben zaferim. Ben intikamım. Ve şimdi hiçbir yerdeyim. Ama yakında yanında olacağım.

BÖLÜM KIRK YEDİ

AEFE

"Niraja'da aradığımız cevapları bulma şansımız varsa, bunu görmezden gelmeyi göze alamayız," dedim. "Caduan haklı. İnatçı geleneklerimiz yüzünden oraya gitmeyi reddedersek sonuçlarını hayal bile edemeyiz."

Ishqa, Siobhan ve Ashraia bana bakıyordu. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümsemenin seğirdiğini görecek kadar uzun bir süre boyunca Caduan'la göz göze kaldım.

"Önerdiğin şey, vatana ihanet," dedi Ashraia. Yediği iğrenç bir şeyi tükürüyormuş gibi konuşuyordu. "Olmayacağını söyledik. Başka türlüsü imkânsız." Aynı güçte bir itiraz beklentisiyle komutanına doğru döndü.

Açıkçası ben de itiraz bekliyordum ama Ishqa bunun yerine kollarını göğsünde kavuşturarak delici gözleriyle beni süzdü. Aklından ne geçtiğini kestiremiyordum. Bakışlarında olduğum yerde büzüşmek istememe neden olan bir şeyler vardı. Sanki

bana yüzüncü kez bakmıştı ve nedense her şeyi değiştiren çok temel bir ayrıntıyı daha yeni fark etmişti. Yithara'dan ayrıldığımızdan beri farklı davranıyordu. Ancak zaten hiçbirimiz artık eskisi gibi değildik.

"Siz gelmeyecekseniz, kendim giderim," diye karşılık verdim.

Caduan sessizce, "Ben de onunla giderim," diye ekledi.

Ishqa'nın kaşı seğirdi. "Bu kararınla ilgili baban ne diyor?"

"Beni destekliyor." Yalandı ama Teirness bendim. Caduan haklıydı. Kendi kararlarımı alma gücüne sahiptim. Babam güzergâhtaki küçük bir değişikliği öğrenmek zorunda değildi.

Ishqa'nın dudakları çizgiden ibaretti. "Bana yalan söyleme."

Gözlerimi gözlerine diktim. Kararımdan dönmeyecek, hiçbir şey için özür dilemeyecektim. "Yalnız gitmeye hazırım," diye tekrarladım.

"Kraliçe Shadya bu kararı onaylamayacaktır."

"Biliyorum."

"Kendisi yaklaşık beş yüz yaşında. Tıpkı baban gibi geleneklere çok değer verir. Değişim ona göre değil."

"Biliyorum."

Cevabı şaşırtıcıydı. "O yüzden bilmemesi en iyisi olur," dedi usulca.

Ağzım açık kaldı.

Ashraia anlamak için öne eğildiğinde neredeyse yere yuvarlanacaktı. "Yedi gök adına... *Ne?*"

Afallamamış olsam bir kahkaha atabilirdim. Ishqa'nın sözlerini kavramak için birkaç uzun saniyeye ihtiyacım vardı.

Titiz, geleneksel, terbiyeli Ishqa...

"Bu özünde vatana ihanet," diye gürledi Ashraia. Alçak sesle konuşmaya çalışsa da başaramamıştı.

Ishqa sadece gözlerini çevirerek ona korkunç bir bakış fırlattı. "General olarak, bu seferde üstün yetki sahibiyim. Kraliçemizle iletişime geçip izin istesem bile günlerce... hatta haftalarca cevabı beklememiz gerekir. Gördüklerimizden sonra, kaybedecek zamanımız olmadığına inanıyorum."

"Ama Niraja..."

"Cevabın yalnızca onlarda olması muhtemel. Bu doğru." Ishqa bana döndü. Yüzü bir heykelden farksızdı ama gözlerinde kahkaha kıvılcımları gördüğüme yemin edebilirdim. "Ağzın bir şey söylemek istediğin için mi açık kaldı, Aefe?"

Ağzımı kapatıp kaşlarımı çattığımda gülümsedi.

"Mantıklı davranmana sevindim," dedim burnumu çekerek.

"Mantıklı, evet." Kollarını göğsünde kavuşturup beni süzerken gülümsemesinin yerini düşünceli çatık kaşlar aldı. "Gelenekler tek sorunumuz olmayabilir," diye açıkladı. "Niraja halkı, iki Sidnee görmekten hoşlanmayabilir."

"Küçük bir ihtimal," diye mırıldandı Siobhan. Alaycı bir kahkaha atmıştı.

Ishqa bu konuda haklıydı. Bütün Fey aileleri, lekeli Niraja krallığını ve halkını aforoz etmişti. Bu bile tek başına yeterince kötüydü ama henüz genç bir adamken babamın hükmettiği Sidnee ailesi, Niraja halkını tümden yok etmeye çalışan tek aile olmuştu. Nüfusun yarıdan fazlasını bu amaç uğruna öldürtmüştü. Aslında yaşanan savaş babama şeref... anneme de bir evlilik teklifi kazandırmıştı.

Sol kolum kendiliğinden seğirdi.

Hikâyeyi çok iyi biliyordum. Soyumun büyük zaferleri tenime işlenmişti. Ama nedenini kestiremediğim bir şekilde kendimi fena halde rahatsız hissediyordum.

Sidnee'de aynı hikâyeler sıklıkla anlatılırdı. Cesur ve yetenekli bir genç savaşçı, her seferinde yozlaşmış olanları kovardı. Hayatım boyunca böylesi bir zafere liderlik etmeyi hayal etmiştim. Sonuçta zafer, Sidnee'ye bolca saygı kazandırmıştı. Bu tür bir zafer bana da saygınlık kazandırırdı.

Peki ya şimdi? Bağırsakları deşilmiş halde yerde kanlar içinde yatan cesetleri hatırladığımda, Yithara'yla ilgili anıları aklımdan kovmak için gözlerimi kırpıştırdım. Zafer böyle bir şey miydi?

Ürperirken düşünceleri kovarak, "Sidnee olduğumuzu söylemeyiz," diye önerdim. "Hepsi bu kadar."

Siobhan başını iki yana salladı. "Söylememeniz yetmez,"

diyerek kendini işaret etti. Deri kıyafetleri ve dövmeleri, Sidne-e'den gelen bir Kılıç olduğunu belli ediyordu.

"Hayır, yetmez." Bakışlarını Siobhan'dan bana çeviren Ishqa'nın gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. "Ama yaratıcı olabiliriz."

"KOMİK GÖRÜNÜYORSUN." KULAĞIMA mırıldanmak için omzumun üstünden eğilen Caduan'ın sesi alçaktı.

Kaşlarımı çatıp terslememek için kendimi zor tuttum.

"Buna bir son vermezsen hiçbiri ikna edici olmayacak, Aefe."

"Neye son vermek?"

Ishqa kaşlarını kaldırarak, "Buna," diye yanıtladı. Eliyle beni gösteriyordu.

Ellerimi pes edercesine havaya attığımda abartılı şifon kumaş dalgalandı. "Mantıksız."

Caduan düşünceli bir şekilde parmağını çenesine dayadı. Kı-kırdamamak için kendini tuttuğu belli oluyordu.

"Mantıksız mı?" derken Ishqa bu sefer kaşlarını çattı. "Bütün asil Wyshraj kadınları böyle giyinir."

Gözlerimi ona diktim. *Evet, Ishqa. Mantıksız olan da bu.*

Dudaklarının kenarında bir seğirme fark ettim. Piç herif bu durumdan *zevk* alıyordu.

Homurdanarak uçuşurcasına kollarımın altına girerken bede-nimi boydan boya saran şeffaf, turkuaz renkli kumaşa baktım. Belim bir dizi mücevherli altın iğneyle daraltılmıştı. Bu şeyi giymek bir saatten fazla sürmüştü. Hava koşullarına bu kadar az koruma sağlayan bir şey için inanılmaz bir süreydi. Kumaşın şef-faflığı ve dekoltem yüzünden tenimin büyük bir kısmı açıktaydı. Top gibi kıvrılıp içime kapanma isteğime karşı direniyordum.

Açıkta kalan göbeğimin yan tarafından akan siyah mürekke-bi işaret ettim. Diğer taraftaki *X* işaretlerine daha fazla dikkat çekmekten kasıtlı olarak kaçınmıştım. Bu bile yeterince aşağıla-

yıcıydı. "Çok önemli bir şeyi unutmuyor muyuz? Yoksa Niraja halkını asil Wyshraj kadınlarının birden dövme sanatına ilgi göstermeye başladığına mı ikna etmeye çalışıyoruz?"

"Saklayabilirim," dedi Caduan hemen. Herkes kafası karışmış gibi ona bakınca ekledi. "Sihir sayesinde."

Demek bu kadar basitti.

Ishqa bir kaşını soğuk bir şekilde havaya kaldırdı. "*Sihir* kullanacağız o zaman."

"Alıştığında son derece havadar olduğunu anlayacaksın," diye yorumda bulundu Siobhan.

Tabii ki biraz aptalca duruyordu ama en azından zarif görünmeyi başarmıştı. Benden çok daha kısa olduğu için kumaş parçası bedenini benimkinden daha fazla kaplıyordu. Bunu fark edince onu biraz kıskandım.

"İdeal değil," dedi Ishqa. Parmağını çenesine yaslamıştı. "Asil hanımların kıyafetleri bundan daha süslü olur ama Niraja'da farkı anlamayacaklardır."

Ashraia alaycı bir kahkaha attı. "Kimse onları asil Wyshraj olarak görmeyecektir," diye söylendiğinde bir kez daha komutanının uyaran bakışlarıyla karşılaştı.

"Sorun olmayacak," dedi Ishqa. "Kimse bir Wyshraj asilinin karısını sorgulamaya cesaret edemez."

Küçük bir sessizlik olduğunda herkes ona baktı. Caduan fark etmemeyi özellikle seçtiğim bir tarzda sessiz kalmıştı.

"Karısı mı?" dedim sonunda gergin bir sesle.

"Elbette..."

"*Karısı?*"

"Çok mantıklı," dedi Ishqa. "Seni karım olarak tanıtırsak, diplomatik bir ziyaret yerine barışçıl bir görüşme olduğu düşünülecek."

Haklıydı. Wyshraj asilleri, asil bir ortaklıkta politika meselelerini özellikle kadınlara bırakırdı. Wyshraj bile olsa, dört askeri lider kuşku uyandırırdı. Ama bir Wyshraj asiliyle karısı? Bu son derece *güvenli* görülürdü.

Yine de dişlerimi sıkmaktan kendimi alamıyordum. "Bel-

ki karın olarak Siobhan'ı tanıtmalısın." Göz ucuyla Siobhan'ın alınmış gibi bana bir bakış fırlattığını seçebiliyordum.

Ishqa meydan okurcasına kaşını soğuk bir şekilde kaldırıp, "Nasıl istersen," diye cevap verdi. "Ama dengim olarak, benimle aynı konumda olmak istersin diye düşünmüştüm."

Kahrolası herif... Haklıydı. Ağzımdan çıkanlar olmasa da sessizliğim haklılığını gösteriyordu.

"*Peki*," diye söylendim sonunda.

BÖLÜM KIRK SEKİZ

MAX

Bir süre boyunca rüyalar ve gerçekler zihnimde birbirine karıştı. En azından, tüm bedeni aniden *kilitlenen* Tisaanah'nın aksine bilincimi nasıl kaybettiğimi hatırlamıyordum. Fani duyularım kaybolurken sadece rüyalar âlemine dalmıştım. Tuhaf rüyalardı. Kâbuslara alışıktım. Ama bu sefer... farklıydı. Evet, yine tanıdık gelen dehşet içindeydim. Fakat sanki her şeyin üzerinde duran bir... gölge olanları izliyordu.

Kendimi gerçekliğe dönmeye zorladığımda gördüğüm rüyalar artık önemini yitirmişti. Nura'nın söylediğine göre savaş çoktan bitmişti. Temizlik birliği yoldaydı. Ayıldığımda ilk yaptığım sendeleyerek pencereye gidip sokaklardaki hareketliliği izlemek oldu. Dumanlar hâlâ tembelce göğe yükseliyordu.

Midem düğümlendi. "Orduyu getirmemeni söylemiştim," derken sesim çatlıyordu.

Nura'nın sesi buz kadar pürüzsüzdü. "Yaptıkların sayesinde savaşı kazandık."

"Sana *getirmemeni* söylemiştim."

Omzumun üstünden baktığımda çenem kasıldı.

Nura kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Bana dürüstlük nutku çekmen ikiyüzlülük olmuyor mu? Bizden sakladıklarından sonra hem de." Başını havaya dikti. "Ama ikiniz muhteşemdiniz. *Muhteşemdin*, Max. Bunu sen de biliyorsun. Threll'de olanları duyduktan sonra bile aklımın ucundan geçmezdi..." Devamını getirmediğinde gözleri uzaklara daldı.

Hâlâ dumanların tüttüğü başkente baktım. Öfkenin bulaştığı kanlı bir savaş olmuştu. Mahmurluğuma rağmen hatırlamadığım anları en kötü senaryolarla doldurabiliyordum. Parmaklarım camın üstünde kasıldı. "Çok... çok..."

"Sarlazai gibi olup olmadığını mı soruyorsun?"

İçten içe ne sormak istediğimi anlamasından nefret ediyordum.

Bana acıyormuş gibi baktı. "Hayır, öyle değildi. Her şey göz önüne alındığında ölü sayısı düşüktü. Yıkım en az seviyedeydi. Üstelik sadece birkaç asker kaybettik." Birden sesi yumuşadı. "Sen olmasaydın çok daha kötüsü olabilirdi."

Her şey göz önüne alındığında. Sadece birkaç asker. O kadar da kötü değildi.

Bu söylenenler göğsüme çöreklenen suçluluk duygusunu hafifletmiyordu.

Dönüp yanından geçmeye çalıştığımda kolumu kavradı. Gözleri bileğime kayınca kaşları çatıldı. "Sen ne..." Kolumu sıyırdığında devamını getiremedi. Sessizce dururken kolumdan yukarı tırmanan kapkara damarlara baktık.

Elimi kurtarıp kolumu kapattım. "Endişelenecek daha önemli meselelerim var," dedim ama kapıya ulaşmamı beklemeden arkamdan seslendi.

"Cidden," dedi Nura. "Böylesi bir güçle neler yapabileceğini hiç düşündün mü? Daha büyük şeyler hayal etmek üzere kendine hiç izin verdin mi?"

Cevap vermeye değmezdi. Nura, benim ve Tisaanah'nın sahip olduğu güçle neler yapabileceğinin hayalini kuruyor olabilirdi ama ben böyle bir gücün dünyadan silinmesinden başka bir şey istemiyordum.

Ancak istemesem de tüm dünya artık ne olduğumu öğrenmişti. Üstelik Nura gücüm yüzünden bana farklı gözle bakan tek kişi değildi. Gittiğim her yerde gözler üzerimdeydi. Hatta başka yere baktığımda şifacıların kısmen korku, kısmen de hayretle beni uzun uzun incelediğini seziyordum. Yürümeye cesaret edebildiğim anda kısa bir süreliğine bile olsa Essanie ve Arith'in idmanlarını ziyaret etmiştim ama herkes aynı anda nefesini tutup işini bırakmıştı. Sonunda şok dalgası dağıldığında bir şeylerin kökten değiştiğini anlamıştım. Önceden herkes bana saygı duyardı, şimdiyse gözlerini ışıldatan bir hayranlıkla bakıyorlardı.

Bu hiç hoşuma gitmiyordu. Hepsini sarsmak istiyordum.

Kimse madalyayı hak etmiyor. Kimse sizi kurtaramaz. Gözünüzü tek bir kişiye dikerseniz, sonunda başınıza gelecekleri göremezsiniz.

Bu bakışlarla her karşılaşmamda göğsüme bir ağırlık oturuyordu. İlk kez Tisaanah'nın sığınmacıların karşısına geçtiğinde ne hissettiğini anlayabiliyordum.

Birliklerle fazla zaman kaybetmememin nedeni sadece bu değildi.

Tisaanah.

Günler geçmesine rağmen hâlâ uyanmamıştı. Gece Kulesi'ndeki beyaz yatağında uzanırken fazlasıyla küçük ve kırılgan görünüyordu. Sığınmacılara konuşan ulaşılmaz tanrıçayla uzaktan yakından alakası yoktu. Sammerin kollarındaki yaraları iyileştirmişti ama hâlâ sargılar içindeydi. Şeffaf sayılabilecek teninin altından kapkara damarlar görülebiliyordu.

"Çok kötü yaralandı," diyordu Sammerin. "Üstelik çok büyük miktarda sihir kullandı. Tek yapması gereken biraz dinlenmek."

Çok haklıydı. Reshaye'nin sihrinin özellikle yoğun bir şekil-

de kullanıldıktan sonra bedene ne yaptığını çok iyi biliyordum. Buna rağmen içimdeki kaygı yüzünden yatağın yanından ayrılamıyordum.

Pencereden alacakaranlığın kan kırmızısı günbatımına dönüşmesini seyrettim. Geceyi güneşin doğuşu takip etti. Döngü hep devam etse de Tisaanah uyanmıyordu.

Gözlerini sonunda açtığında günler geçmişti, bir gece vaktiydi. Köşedeki koltukta dalgın bir şekilde kitabımın sayfalarını çeviriyordum.

"Maxantarius."

Midem düğümlendi. Tisaanah'nın sesiydi ama o konuşmuyordu. Bu onun aksanı değildi.

Ona... Reshaye'ye baktım. Farklı renklerdeki o ışıltılı gözlerle beni seyrediyordu.

Kitabı kapatıp, "Tisaanah nerede?" diye sordum gergin bir sesle.

"Dinleniyor. Çok yorgun. Ben de öyleyim."

"O kadar yorgunsan, neden buradasın?"

Tisaanah'nın yüz ifadesi düşünceli ve sakindi. Dudakları uzaklara dalan bir çocuğunki gibi çarpılmıştı. Ne öfke ne de kızgınlık vardı. Reshaye için alışılmadık bir ifadeydi. "Bir keresinde sevmenin ne olduğunu bilmediğimi söylemiştin," derken kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. Elini göğsüne bastırarak devam etti. "Sevgi açık bir yara gibi mi hissettiriyor? Derin yüzülüyormuş gibi? Göğüs kafesin patlamış gibi? Böyle mi? *Açılmak*... gibi mi?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Tuhaf bir soruydu. Nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum.

Birlik balosundan sonra saçlarına takılan elbisesinden kurtarmak için Tisaanah'ya yardım ettiği geceyi hatırladım. Kokusunu içime çekmiştim. Sonra omzunun üzerinden bana baktığında, dünyadan bile saklamak istediğim şeyleri görebilecek kadar derinlere inen bakışlarıyla karşılaşmıştım.

"Sevgi korkutucu bir şey mi?" diye fısıldadı Reshaye.

Neden cevap verdiğimden emin değildim. "Evet. Çok korkutucu."

"Acı veren bir şey. Yani görülmek... Yas tutma nedeninin olması. Kaybettiklerini hatırlamak." Hem tanıdık gelen hem de yabancı olan bakışları tekrar bana kaydı. "Etrafına duvarlar örmemin nedeni, aynı olmamızı istememdi. Göreceğin kimse kalmadığında beni görecektin. Ama sanırım şimdi anlıyorum. *Kederi* anlıyorum." Yana yattığında Tisaanah'nın gözleri titreşerek kapandı. "Yakında gelecek," diye fısıldadı. "Rüyasında seni gördüğünü biliyor muydun?"

Bir şey söylememe fırsat vermeden kaşlarının arasındaki hayret çizgisiyle derin bir uykuya daldı.

Ertesi sabah, Tisaanah sonunda uyandı.

BÖLÜM KIRK DOKUZ

TISAANAH

Kazanmıştık.

Uyandığımda milyonlarca yıl uyumuşum gibi hissediyordum. Max yanı başımdaydı. Savaşın sonucunu söyleyip bulanık hatıralarımı canlandıracak bilgileri aktarıyor, ölüm sayısından ve bu ölümlerin getirdiği zaferi anlatıyordu. Zeryth artık başkentin kontrolünü elinde tutuyordu.

"Demek savaş bitti," diye mırıldandım.

"Bitmiş olmalı. Zeryth henüz resmi bir açıklama yapmamış olsa da zaten savaşabileceği kimse kalmadı."

Bunları duymak gerilmeme sebep oluyordu. Zeryth'in yavaş yavaş çözülmesini, zihninin zayıflamasını izlemiştim. Şimdiyse paranoyakça tahtının yüceliğini hedef alacak yeni düşmanlar bulup bulamayacağını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Max'in bana bakarken kaşlarının çatıldığını ve çenesindeki tek bir kasın seğirdiğini fark edince düşüncelerden sıyrılarak gözlerimi kırpıştırdım. "Ne var?"

"Bu sabah sana bırakılan bir not buldum."

Donup kaldım. Hangi nottan bahsettiğini hemen anlamıştım. Fijra'nın büyükannesini ziyaret etmemi rica ettiği nottu. Düşüncesi bile boğazıma bir yumru oturmasına neden oluyordu.

"Demek oraya gittin?"

Başımı salladım. Ölümcül sessizliğimden neleri anlatmadığımı görecek kadar beni iyi tanıyordu.

"Öyleyse bir tuzaktı. Savaştan sonra bu yüzden oraya gitmek istedin."

Bir kez daha sessizliğim yeterli cevap oldu.

Max'in öfkesi havayı yoğunlaştırıyordu. "Onlar için kimsenin savaşmayacağı bir savaşa giriştin. Sana karşılığını böyle veriyorlar, öyle mi? Bu çok zalimce. Çok büyük *aptallık*."

Daha düşünemeden savunmam dudaklarımdan döküldü. "Hepsi aynıymış gibi *onlar* diyorsun. Oysa sadece tek bir kişiydi. Bazıları için güvenmek her zaman zorludur ama..."

"Seni *kaybettiğimi* sandım, Tisaanah." Sesini yükseltmemişti ama içtenliği irkilmeme neden oluyordu. "O sarayda cesedini bulacağımı sandım. Ilyzath'ın kehanetinin gerçekleştiğini düşündüm. Hiç bu kadar korkmamıştım. *Hiç*." Gözlerimin içine bakıyordu.

Ağzımı açamadım. Korkusu hâlâ yüzündeydi. Onun yerinde olsaydım... *Max* bir yerlere hapsolsaydı... Düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

"Benden öyle kolay kurtulamayacaksın." Gözlerinin üzerine düşen isyankâr siyah saçları geriye iterek başparmağımla kaşlarının arasındaki endişe çizgisini yumuşattım. "O insanlar imkânsızlıkla zorlandı. Bazıları için bana inanmak her zaman zor olacak."

Avucuma küçük bir öpücük kondurarak, "Daha önce inanmadılarsa, şimdi inanacaklar," dedi usulca. "Sana insandan çok daha fazlasıymışsın gibi bakıyorlardı."

Niyetim bu olsa da düşüncesinin bile midemin neden belli belirsiz bulanmasına sebep olduğundan emin değildim. "İnsanlar sana da öyle baktı," diye ekledim. Gözlerimin kocaman açılma-

sına neden olan hürmeti hak etmişti çünkü gerçekten nefesleri kesmişti.

Aniden bakışlarını kaçırdı. Dünyaya neler yapabileceğini göstererek en büyük korkusuyla yüzleşmek zorunda kalmıştı. Threll'de bunu yapmak zoruna gitmişti. Şimdiyse bütün dünya öğrenmişti. "Saklamayı tercih ederdim," diye mırıldandı. "Ama... değdi."

Göğsüne yaklaşıp dudaklarımı boynuna bastırarak kokusunu içime çektiğimde boştaki eliyle beni sımsıkı sardı.

Bazen böyle anlarda ona söylemek istediğim o kadar çok şey oluyordu ki, duygularımı sadece hecelere sığdırmak zorunda kalmak bana gülünç geliyordu. Tüm hayatımı sevdiğim şeylerden koparılarak geçirmiştim. Kalbim asla kök salamamıştı çünkü her birkaç yılda bir sökülüp atılıyordu. Sevmeden yaşamayı öğrenmiş, zalim bir adamın yapmacık nezaketi gibi sevgiyi olmadık yerlerde bulmayı, kaybetmeyi kişiliğimin bir parçası olarak kabul etmeyi ve kopan her bağ için yas tutmuyormuşum gibi davranmayı öğrenmiştim. Birinin sevgisinin bu kadar köklü olmasının, böyle sağlam temellere dayanmasının mümkün olduğunu unutmuştum.

Bu ağacın dallarında bir hayat kurabilir, yapraklarında bir neslin geleceğini barındırabilirdim.

Hâlâ çok fazla yaram vardı. Kaybın külleriyle çevriliyken hayal kurmak kolay değildi. Elimde kalan kırıntıların, daha çoğunu hak eden birine sunmaya değer olup olmadığını merak etmemek bundan daha zordu.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, içlerinde adeta iğneler batıyordu. "Seni seviyorum," dedim boğulurcasına.

Sevmek.

Bu kelime her şeyi anlatıyordu. Ancak yine de yeterli gelmiyordu.

MAX'LE ORADA YAPABİLDİĞİMİZ kadar çok vakit geçirdik. Sonunda şifacılar odama girip çıkmaya başladı. Max kendi

tedavisi için gönülsüzce ayrılınca bir süre yalnız kaldım. Kapı nazikçe tıklandığında başka bir şifacı bekliyordum. Ama odaya tanıdık bir yüz girdi.

Serel.

Beni böyle görmesini istemiyorum, diye düşündüm. Kendimi zorlayarak doğrulup halsizce gülümsedim. Gülümseyerek karşılık vermesi, midemi suçluluk duygusuyla deşen bir hançer gibiydi. Ondan çok fazla şey saklamış olduğumu yeni fark ediyordum. Üstelik güçsüz düştüğüm için etrafıma özenle ördüğüm duvarlar yerle bir olmuş gibiydi. Bize ne olmuştu? Ondan ne zaman böylesine uzaklara sürüklenmiştim?

"Berbat görünüyorsun," dedi Serel.

Kirpiklerimi kırpıştırdım. "Beni şımartıyorsun."

Gülümsemesi solarken yatağımın kenarına oturdu. Ciddi ifadesi, savaştan sonra ziyaret ettiğim sığınmacıların yüzlerini kasvetle hatırlamama neden oluyordu.

Reshaye'nin kana susamışlığına batmıştım. Savaşmak bir yana, kendim olabilmek için benliğimden çok fazla şey vermek zorunda kalmıştım. Ama tam kıyısından olsa da dizginleri elimde tutmayı başarmıştım. *Tanrılar aşkına...* Oraya hiç gitmemeliydim. Gitsem bile Sammerin yanımda olmalıydı. Sonu çok kötü bitebilecek pervasız bir hata yapmıştım.

"Herkes... güvende mi?" diye sordum. "Herkes evinde mi? Zarar gören..."

"Savaş bize dokunmadı," diyerek beni sakinleştirmek istercesine elimi tuttu. "Neler olduğunu biliyorum." Keskin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Seni nereye götürdüklerini biliyorum."

Birden konuşmak zorlaştı. Kelimeler içimdeki incinme ve öfke selinde kayboluyor, suçluluk duygusu ağır basıyordu.

"Fijra, Filias'a söylediği için kendini suçlu hissediyor. Çok öfkeliydi, Tisaanah. *Ben de* öfkeliydim." Bakışları karardı. "Hiçbirimiz bunu hoş göremeyiz. Filias bile göremez. Bazen sana yüklendiğinin farkındayım ama o bunu asla yapmazdı. *Asla.*"

"Neden?" diye sordum. "Niye yaptı?"

"Hâlâ bilmediğimiz çok şey var. Biri rica etmiş. Kim olduğunu henüz bilmiyoruz. Ama öğrendiğimizde..."

"Onu sormuyorum. Yani... *neden* yaptı?" Gözlerim gözlerine kilitlendi. "Para için olamaz, değil mi? Beni Zorokov ailesine vermek istedi çünkü karşılığında torununu alacaktı."

Serel'in dudakları incecik bir çizgiden ibaretti. "Evet, öyle düşünmüş."

Elbette. Korkunç durumlar korkunç sonlar getiriyor, acılar diğer acıları kendine çekiyordu.

"Hayatım neden o küçük kızın hayatından değerli olsun ki?" dedim boğulurcasına. "Ben insanlara sadece zaman kazandırdım ama yerlerinde olsam... ödünç zamanlar asla yeterli olmazdı. Bundan çok daha fazlasına ihtiyaçları var. Onlara verdiğimden daha fazla zamana ihtiyaçları var."

Serel'in bakışlarında acıma vardı. "Bütün bunların sorumluluğunu omuzlarına yüklenemezsin, Tisaanah. Tek başına bunu hiçbir insan başaramaz."

"Doğru. Tek başına hiçbir insan başaramaz."

Bir *insan* başaramazdı. Bu yüzden sadece performansta bile çok daha fazlası olmam gerekiyordu. Ama artık bütün farklı beklentilerin bir örümcek ağı gibi etrafımı sardığını hissetmeye başlamıştım.

"Kimse için daha fazlası olman gerekmiyor," diye mırıldandı Serel.

Neredeyse kahkaha atacaktım. Tanrılar aşkına... beni çok iyi tanıyordu. "Onlar da hissettiklerimi hissetmeyi hak ediyor, Serel," diye cevap verdim. "Senin yüzünü tekrar gördüğümde hissettiklerimi..." Serel parmaklarımı sıkınca hıçkırmamak için kısa bir ara verdim. "Ne yapsam az kalır."

Hüzünle gülümsedi. "Dinle, Tisaanah. Orada her ne kadar... Bir tanrıça gibi görünsen, sihrinle hünerler göstersen, ne kadar daha fazlasını olmak istesen de sadece bir insansın. Kukla değilsin. Hiç kimsenin kuklası değilsin. Bir kurtarıcı edinmek yerine arkadaşım olmasını tercih ederim."

Gözlerim yanıyordu. Çok şeyi feda ettiğim gösterilerdense

insanlığıma değer veren Serel'e, Max'e, hatta Sammerin'e sahip olduğum için çok şanslıydım. Ama aynı anda iki rolü nasıl üstleneceğimi kestiremiyordum. Hem onların sevdiği kişi hem de daha birçok insanın olmamı istediği figür haline gelmeyi nasıl başaracağımı bilmiyordum.

"Sen benim kurtarıcımdın," diye mırıldandım. "Ayrıca arkadaşımsın. Sana bu yüzden minnettarım."

Elimi okşayıp alnıma bir öpücük kondurdu. "Sadece dikkatli ol, Tisaanah."

"SANA TEŞEKKÜR BORÇLUYUZ. Daha kanlı olmasını beklerken bir savaşı bitirdin. Çok şanslıyız." Nura'nın gözleri Max'le aramda mekik dokuyordu. "Tabii gerçekten berbat görünüyorsun."

İnkar edemesem de bunu duymaktan sıkılmaya başlamıştım. Nura o kadar düzgün ve ağırbaşlıydı ki, sadece birkaç gün önce bizimle aynı kanlı savaşta olduğunu düşünmek neredeyse komik geliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve çenesini havaya dikmişti, kendinden memnun belli belirsiz gülümsemesiyle kapı aralığında duruyordu.

Gülümsemesinin altında bir şeylerin saklı olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Reshaye halsizce, ***Her zaman sakladığı bir şeyler var***, diye fısıldadı. Kullandığımız yoğun enerji yüzünden bitkin düştüğü için çok derinlerdeydi.

"Zeryth'le konuşmak istiyorum," diye cevap verdim.

Henüz onun hakkında bir şey duymamıştım ve bu durum hoşuma gitmiyordu.

Belli ki karşımdaki kadın da şikâyetçiydi. Kuru bir sesle, "Onunla hepimiz konuşmak istiyoruz," diye karşılık verdi.

Max gözlerini kıstı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Savaş bittiğinden beri sevgili kralımızı kimse görmedi. Kendisi... biraz meşgul."

"Tam olarak neyle meşgul acaba?" diye sordum. Başka bir kral olsaydı taze zaferin sarhoşluğuyla hiç beklemeden halkının karşısına çıkar, en azından bir bildiri yayınlardı. Zeryth ise gerçekten... saklanıyordu.

Nura'nın dudakları belli belirsiz seğirdi. "Başkenti almak için savaşmamış olabilir ama eksikliği hiç hissedilmedi. Syrizenlerin nasıl o kadar iyi performans gösterdiğini sanıyorsun? Eslyn'e yaptığı yardımlar bütün gücünü tüketti. Bu sefer hiçbir şeyi sakınmadı çünkü kaybedebileceklerinin farkındaydı."

Şakağımı ovuşturdum. Hatıralar bir bataklıktan farksızdı. Ama şimdi düşününce Syrizenlerin *gerçekten de* sihirleriyle her zamankinden çok daha ölümcül olduğu doğru geliyordu. Eslyn'e öyle büyük bir güç vermek için Zeryth'in neler yaptığını henüz tam olarak anlayamamıştım. Tek bildiğim şey, son birkaç aydır daha hasta göründüğü ve daha paranoyakça davrandığıydı. Üstelik bu dünyada, insanı uçurumdan aşağı yuvarlayacak sihirler olduğunu biliyordum. Zeryth'in uçurumdan düşmesine kaç adım kalmıştı?

"İyi de ne planlıyor?" Max ayağa kalkıp ellerini ceplerine sokarak içeride volta atmaya başladı. Kaşları çatılmıştı. "Savaşın sona erdiğini resmen ve hızla duyurması gerekiyor, Nura. Ara'da belirsizlik sürdükçe, huzursuzluk giderek artacaktır."

"Bunun farkında."

"Gerçekten mi?"

"Farkında. Ben de farkındayım. Birkaç gün içinde bir zafer kutlaması düzenleyecek ve savaşın bittiğini resmen duyuracak. Sanırım... daha şenlikli bir ortam olmasını istiyor."

Max hırladı. "Kanlı cesetler yerine balo kıyafetlerine bürünmüş sarhoş asilleriyle birlikteyken duyuru yapmak istediği kesin. Tam olarak onun yapacağı bir şey."

Sesindeki huzursuzluk zihnimin gerilerini dürtüyordu. Nura da aynı hisleri paylaşıyormuş gibiydi. Yüz ifadesi bir an için sertleşirken gözlerini kırpıştırarak bana döndü. "Ben de sana bir şey soracaktım. Kaçırılma hikâyeni parça parça biliyoruz. Sorumlulardan hesap sormamız gerekiyor."

Ağzım bir anda kurusa da sakinliğimi korudum. "Max beni kaçıranların zindana atıldığını söyledi." Hatta ölmüş bile olabilirlerdi. Adamın yüzünü bile hatırlayamıyordum. Tek hatırladığım şey, boğazıma dolanan kol ve ağzımı kapatan bir eldi. Kâbuslarıma giren şey adamın yüzü değildi. O şeref Fijra ve büyükannesine aitti.

"Bunu tek başına mı yapmış?" diye sordu Nura. Ses tonu tamamen farklı bir şey soruyordu. *Ordulara silah bıraktıran seni, sıçanın biri tek başına kaçırmayı başardı, öyle mi?*

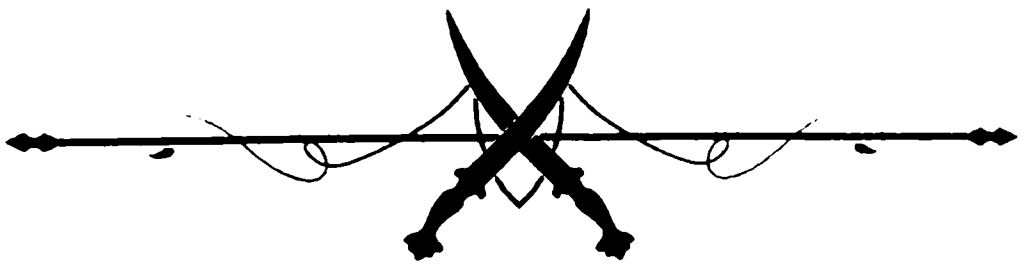
"Daha dikkatli olmalıydım," diyerek başımı iki yana salladım. "Çok yorgundum. Ayrıca sığınmacıları ziyaretten tek başıma dönüyordum. Bir anlık dikkat dağınıklığı işte. *Aptallık.*"

Nura uzun uzun baktı. Max'in bakışlarını da üzerimde hissediyordum.

Sonunda omuz silkip arkasını dönerek, "Şanslıymışsın," dedi Nura. "Çok daha ölümcül bir hata olabilirdi."

BÖLÜM ELLİ

AEFE

Fısıltıyla konuşulmadığında, sanki dünyanın öbür ucundaki bir yermiş gibi Niraja'dan genellikle hiç bahsedilmezdi. Oysa güneydeki Notilüs Bölgesi'nden çok da uzak olmayan bir adaydı. O yüzden yolumuz çok uzun sürmedi. Soyunup komik göründüğü konusunda hâlâ ısrar ettiğim kostümlere büründüğümüzde şehir uzaktan hayal meyal seçilebiliyordu.

Kumaşı belime sarıp Caduan'a iğneyi uzattım. "Yardım eder misin?" Şifonu iğnelemek için eğilirken sessizdi. Elleri her zamanki gibi inanılmaz derecede sıcaktı. O kadar yakındı ki, nefesini kulağımda hissedebiliyordum. Aniden gelen bir mahcubiyet hissiyle, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Geri çekilmesini bekledim ama tuhaf bir şekilde olduğu yerde kaldı. Vücudumu süzen gözleri sırtımın ürpermesine neden oluyordu. "Dövmelerin çok güzel," dedi usulca. Sıradan bir şeyden

bahsediyormuş gibi konuşsa da sesinde anlayamadığım bir şekilde gözlerimi kaçırmama neden olan bir tını vardı.

"Bütün Sidnee savaşçıları dövmelidir," derken ona bakmadım. Gözlerinin ayrıntılarıyla güzelleşen dövmelerimden sol kolumu kaplayan siyah *X* işaretlerine kaydığını hissetmem tuhaftı.

Bir şey sormadığında neden, "Birçok zaferim var ama bir sürü hata da yaptım," diye açıkladığımı kendim de bilmiyordum

"Ne tür hatalar yaparak bunları hak ettin?"

Konuşmadan önce yutkundum. "Bazıları acınası hatalar. Bazıları... öyle değil." Sormadığı soruyu duyabiliyordum, hemen açıklamaya çalıştım. "Bir keresinde asker arkadaşlarımdan birini öldüresiye dövmüştüm." Siobhan beni üstünden almasaydı onu öldürebilirdim. Gözlerimi kırpıştırarak anıyı kovdum. Adamın yüzü menekşe rengi kana bulanmıştı, yüzünde açtığım yaraların altından kemikleri görülebiliyordu. Bir daha birliğe dönmemişti. Hâlâ doğru dürüst yürüyemiyordu. Bu hatıra kalbimi utançla sızlatmıştı. Daha önce hiç kendimle ilgili olsa bile isteyerek bir şeyler anlatmamıştım. Çaresizce unutmaya çalıştığım bu dürtüsel ve fevri hatalarım, en çirkin yanımdı. Caduan'a neden söylediğimi bilmiyordum.

Kendimi gözlerine bakmaya zorladım. Önyargıyla değil, sessiz bir merakla beni izliyordu.

"Arkadaşın bunu hak etmek için ne yaptı?" diye sordu.

"Kardeşimle ilgili bir espri yapmıştı."

"Espri?"

"Ona tecavüz etmekle ilgili bir espri."

Mathira aşkına... Yılan herifin tekiydi. Bir an için yumruklarımla çatırdayan kemiklerini hatırlayınca o an hissettiklerimi tekrar yaşayarak keyiflendim. "Pişman değilim," dedim usulca. "Bazen onu öldürmüş olmayı diliyorum."

Dudaklarının köşesi gerildi. "Öldürseydin muhtemelen büyük bir kayıp olmazdı," derken bakışları ve sesi yumuşadı. "Kardeşin senin gibi bir ablası olduğu için çok şanslı."

Gülümsedim ama gülümsememin altında burukluk vardı. Birinin bunları söylediğini duymak çok garip geliyordu. "Belki,"

dedim. "Ama bu *X* işaretlerinden sadece *biri*. Bunu söylemeden önce diğerlerini de duymalısın."

Alçak sesle kıkırdaması aramızdaki gerginliği hafifletmişti. Buna rağmen kollarımı göğsümde kavuşturduğumda tüylerimin diken diken olduğunu fark ettim.

"Hepsi çok güzel," dedi Caduan. "Ama muhtemelen kimliğimizi gözler önüne serebilirler. Onları saklayabilir miyiz?"

Başımı onaylarcasına salladım.

Üç parmağının ucuyla koluma dokunduğunda olduğum yerde zıplamamak için kendimi zor tuttum. Gözlerimi ondan kaçırmaya devam ediyordum. Caduan'ın ufak ya da masum her dokunuşunda garip bir his vardı. Üstelik sihri hâlâ damarlarımda dolaşıyordu. Her yakınlaştığımızda sihrin kalıntıları tekrar yüzeye çıkıyormuş gibi hissediyordum.

Ancak merakım huzursuzluğumun önüne geçiyordu. Aşağı baktığımda dövmelerimin yavaşça bulanıklaşıp solduğunu gördüm. Sanki üzerleri toz katmanlarıyla kapanıyordu. Sonunda geriye güneş yanığı pürüzsüz bir ten kalınca sol elimi havaya kaldırıp inceledim. Kendimi en son ne zaman bu kadar lekesiz gördüğümü hatırlayamıyordum. Utançlarımın izini taşımamak tuhaf bir duyguydu.

"Teşekkürler," dedim.

"Bir şey değil." Siobhan'ın yanına gitmeden önce bir anlığına tereddüt ettiği dikkatimden kaçmamıştı.

ISHQA'NIN NİRAJA asillerine ziyaret niyetimizi bildiren bir mektup yazmasına izin verdim. Wyshraj ve Sidnee bölgelerine olduğu kadar düşmanlık beslemeseler de aforoz edilmelerine neden olan bölgelerden biri olarak, güçlü bir Fey *heyetini* hoş karşılayacaklarından kuşkuluydum. Ancak Ishqa'nın özgüveninin sağlam temellere dayandığı ortaya çıkacaktı. Birkaç mektubun ardından kapılar açıldı.

Niraja, kuzeyde Fey topraklarını güneyde insanlardan ayıran

denizin tam ortasındaki bir ada krallığıydı. Kıyıdan zar zor görebiliyorduk. Sis bastığı için ada günbatımındaki bir siluetten ibaretti. Bizi şehre götüren küçük tekneyi kullanan adamın sessiz ve kibar bir Fey olduğunu fark etmiştim.

Tekne yolculuğu boyunca hepimiz sessizdik. Şehir, katman katman işlenmiş bir tablo gibi sislerin içinde beliriyordu. Uzaktan bile bu kadar güzel olmasını beklemiyordum. Bir dizi narin kule göğe yükseliyor, aralarını ağaçlar süslüyor, doğa ve taş aynı dansın ritminde birbirine ekleniyordu. Yaklaştıkça kıyıları çevreleyen surlardaki gümüş pırıltılarını ve kulelerinin tepelerinden yansıyan altın ışıltılarını görebiliyordum.

Siobhan'a doğru baktım. Kaşlarının arasında beliren bir kırışıkla manzarayı seyrediyordu. Bu haliyle tam bir Wyshraj soylusuna benziyor, çilleri ve dövmeleri olmadığında zarif bir kız çocuğu havası taşıyordu.

Ardından gözüm Ishqa'ya kaydı. Gergin dudaklarına bakılırsa, benden çok daha endişeli olmalıydı. "Kimse buradan böyle bahsetmemişti," diye mırıldandı.

"Çok güzel," dedim.

Kaşları çatıldı. "Evet. Sanırım öyle." Anlayamasa da sözlerime hak veriyormuş gibi konuşuyordu. Son derece gergin olduğunun farkındaydım ve bunu tuhaf buluyordum.

Her zaman kendinden emin Ishqa tam da olması gerektiği gibi olmanın rahatlığı içinde görünüyordu. Ama belki de hiç rahat değildi. Sonuçta güvenilir Wyshraj soylularının aforoz edilmiş melezleri ziyaret etmemesi gerekiyordu.

Niraja kıyısına varmamız sadece birkaç saat sürdü. Karaya çıktığımızda iki Fey muhafızı tarafından karşılandık. Başlarını eğerek bizi iskeleden altın renkli bir dizi uzun kapıya kadar götürdüler. Birbirine geçen sarmaşıklar ve parlak renkli hiç tanımadığım çiçeklerle kaplı özel patikalardan şehre girdik. Niraja'nın basamaklı kulelerinin ortasındaki kaleye doğru dolambaçlı merdivenleri tırmandık. Yolumuzun iki yanında yükselen duvarlar

bir dönemeçten sonra aşağıyı görebilecek kadar alçaldı. Artık günü sonlandırmaya hazırlanan pazar yeri sokaklarında koşuşturan insanları görebiliyordum.

"Çok normal görünmüyor mu?" diye mırıldandı Caduan.

Başımı sallayıp onu izledim. Yerinde olsaydım ne yapacağımı kestiremiyordum. Halkına yapılanlardan sonra buraya gelip insanlarla konuşmak zorunda kalmak zor olmalıydı.

Sonunda saraya davet edildik. Tavanlar yüksekti, içeriye girdikten sonra bazı kısımlarının camdan olduğunu ve ışığın yere süs havuzları gibi döküldüğünü fark ettim. Patikaların duvarlarını kaplayan sarmaşıklar burada da duvarları süslüyordu. Kuş cıvıltıları bile duyuyordum.

Sarmaşıklar ve çiçeklerle kaplı bir duvarın tam karşısında, yontulmamış taştan bir platformun üzerinde iki cam taht duruyordu. Sol tarafta, omuzlarına dökülen uzun ve pürüzsüz saçlarıyla bir kadın oturuyordu. Siyah saçlarına aklar düşmüştü. Gözlerinin ve ağzının kenarındaki kırışıklıklara rağmen çok güzeldi. Böyle bir tahtta oturan bir kraliçeden beklenecegi üzere elbise giymiyordu. Üstünde altın ipliklerle işlenmiş yeşil kadifeden uzun bir ceket ve dizlerine kadar bağcıkları olan dar bir deri pantolon vardı. Başında narin bir gümüş taç taşıyordu.

Yanında oturan Fey erkeği elini onunkinin üzerine koymuştu. Kadının aksine ten rengi açık ve pürüzsüzdü, saçları tacının gümüşüyle çelişen altın sarısıydı. Bronz renkli ceketi daha süslüydü. Belinden sarkan kılıcı şaşırtıcı derecede basit görünüyordu.

Üçüncü biri daha vardı. Fey kanı renginde gözleri ve koyu renk saçları olan bir adamdı. Soylulardan daha sade, daha zarif ama genel olarak daha pratik savaş kıyafetleri giymişti. Belinin iki yanında birer kılıç vardı. Kulakları çoğu Fey kadar sivri değildi, o yüzden melez olup olmadığını merak ettim. Ellerini arkasında birleştirerek durmuştu, delici gözleriyle bizi izliyordu. İçeri girdiğim andan itibaren beni süzdüğünü hissedebiliyordum.

Yaklaştığımız sırada muhafızlardan biri, "Kral Ezra ve Krali-

çe Athalena," diye takdim etti. "Taş Bölgesi Kralı Caduan Iero, Rüzgâr Bölgesi temsilcisi Ishqa Sai'ess ile eşi Ashmai ve sefer arkadaşları."

Hepimiz eğilerek selam verdikten sonra, "Huzurunuza kabul edilmek bir onurdur," dedi Ishqa.

Doğrulurken koridorda uzaklaşan muhafızların adım seslerini duyabiliyorduk. Ezra ve Athalena bizi incelediği sırada rahatsızlık veren uzun bir sessizlik oldu. Bizi orada öldürmek isteselerdi, onları suçlayabilir miydik? Belki de kim olduğumu anlamışlardı. Babamın öldürdüklerine karşılık benim hayatımı almaları son derece adil olurdu.

Athalena yavaşça ayağa kalkınca Ezra da aynısını yaptı. Sonunda kralın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bunca zaman sonra eski topraklardan konuklarımızın olması büyük keyif," dedi bütün sıcaklığıyla. "Buraya gelin. Acıkmış olmalısınız, bir şeyler yerken konuşuruz."

İNANILMAZ SÜSLÜ SOFRA her tür et, sebze ve dumanı tüten sosla dolu tabaklarla göz alıcı bir şekilde hazırlanmıştı. Ağzım sulanıyordu, en son ne zaman doğru dürüst bir şeyler yediğimden emin değildim. Fakat açlığıma rağmen mideme bir yumru oturmuştu. Niraja yemeklerini memnuniyetle kabul etsek de tabağıma pek dokunmadım.

Sadece Ezra, Athalena ve Ezra'nın üvey kardeşi olarak tanıştırıldığımız siyah saçlı başkomutan Orin'in eşlik ettiği özel bir yemekti. Bizi başıyla soğuk bir şekilde selamladıktan sonra çok konuşmamıştı. Ancak gözlerini üzerimden ayırmadığı için sürekli dövmelerimin iyi saklanıp saklanmadığını düşünerek endişelenmeden edemiyordum.

Kısaca nasıl olduğumuz soruldu. İlk yemekler ikram edilirken Caduan insanların giderek artan saldırılarını anlatmaya başladı. Taş Bölgesi'yle başlayıp Sazlık Bölgesi'ne ilerleyen ve son olarak Yithara'da gerçekleştirilen katliamı özetledi.

Ezra ve Athalena'nın rengi gözle görülür bir şekilde solmuştu. Uzun bir süre konuşamadılar, yüzlerini dikkatle izliyordum.

"Korkunç," diye mırıldandı Athalena. Daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. "Korkunç."

Ezra karısının eline uzandı ama tutmak yerine yumruğunu sıktı. Sadece ikisinin anlayabildiği bir dilde sessizce bakışmakla yetindiler. Huzuruna ilk çıktığımızda, Ezra son derece kontrollü ve asil bir Fey kralı gibi görünmüştü. Oysa karısıyla sessizce bakışırken yüzünde derin bir endişe belirdiğini görebiliyordum.

"O zaman ilk kez bizden duyuyorsunuz?" diye sordu Ishqa.

Bu soruyla kral kendini toparladı. Tekrar bize baktığında yüzüne keyifli bir sükûnet yerleşmişti. "Elbette," derken sıcak gülümsemesi sesine yansımıyordu. "Fey dünyasıyla hiçbir iletişimimiz yok. Çok uzun zaman önce sizinkiler bağı koparmaya karar verdi."

"Saygısızlık etmek istemezdik..." diye araya girdi Ashraia ama o sözünü bitiremeden Ishqa konuşmaya devam etti. "İnsanların dünyası bize son derece yabancı. Yarattıkları yıkım dışında, bizi neden hedefe koyduklarını ya da bundan sonra kime saldıracaklarını bilmiyoruz. Siz insanlarla Fey dünyası arasındasınız. Konuyla ilgili bilgi sahibi olabileceğinizi düşündük." Sonunda başını eğdi. "Bütün saygımızla elbette."

Ezra ve Athalena yine göz göze geldi. Bakışmaları kuşkularımı doğruluyordu. Bir şey *bildiklerinden* emindim.

"Hayal kırıklığına uğrattığımız için üzgünüz," diye terslendi Ezra. "Biz de sizin kadar şaşkınız."

Kayda değer bir sessizlikle çenesini sıkıp gözlerini masaya diken Athalena'yı seyrediyordum. "Ezra..." diye mırıldandı. Ama kocası masanın altından dizine dokunmuş gibi birden sustu.

"Burada dilediğiniz kadar kalabilirsiniz," dedi kral. "İsterseniz âlimlerimizle konuşun, isterseniz yola çıkmadan önce iyice dinlenin."

İçimden bir ses âlimlerin bize anlatacağı pek bir şeyi olma-

dığını söylüyordu. Cilalı maun ahşabın üzerinde yumruklarımı sıktım, buraya boş elle dönmek için gelmemiştik. "Bize yalan söylemeyin," diyerek araya girdim.

Ishqa'nın uyaran bakışlarını seziyordum ama bakmadım.

Ezra kaşlarını kaldırdı. "Asla yalan söylemem."

"Buraya büyük riskleri göze alarak geldiğimizi anlamalısınız," diye üsteledim. "Sırf güzel yemekler ve güzel sözlerle uğurlanmak için asırlık geleneklere meydan okumadık."

"Karıcığım..." diye atıldı Ishqa. Jilet kadar keskin uyarısını bu tek kelimede duyabiliyordum.

Kapa çeneni, aptal. Derhal.

"Hayatlar tehlikede," diye devam ettim. "İnsanlar katletmeye devam edeceklerini kanıtladı. Bütün bunlardan sonra size de saldırmayacaklarını düşünmeniz aptalca..."

Ezra bir hışımla oturduğu yerden fırladı. Mavi gözleri çatırdayan buzlar kadar soğuktu. "Bize mi *saldıracaklar?* Bu ne cüret? Nefretiniz ve cehaletinizle resmen yok etmeye çalıştığınız krallığıma gelip güvenliğimizden endişeleniyormuş gibi yapmanıza katlanamam. Beni aptal yerine koyamazsınız. Fey aileleri kanımdan olan halkımı hapsetmeye ve katletmeye çalışırken oradaydım. Muhtemelen Feylerin ve insanların nefret ettiği ailem her zaman tehlike altında olacak. Ama bir daha asla... *asla* aynı kaderi..." Sesi çatlarken sözleri yarım kaldı.

Athalena kocasının elini tuttu. Orin ağabeyine, kaşlarının arasında belli belirsiz bir endişeyle bakıyordu.

Ezra sonunda bir nefes verip kendini topladı ve bize baktı. "Lütfen orada öylece oturup ailemi nasıl korumam gerektiğini söylemeye kalkmayın. En az insanlar kadar, sizin de sırtıma doğrulttuğunuz silahların *gayet* farkındayım."

Ishqa yanımda hafifçe öne eğildi. On yıllar süren politika derslerinden sonra ağzından çıkabilecek yağ kadar kaygan ve bal kadar tatlı sözleri tahmin edebiliyordum. Ama o konuşmaya fırsat bulamadan Caduan söze girdi.

"Halkınızın hedefe konmasının ne demek olduğunu sizin kadar iyi biliyorum. Benim uğruna savaşacağım bir halkım bile

kalmadı. Niraja'nın ya da başka bir halkın böylesi bir kaderle karşılaşmasını istemem. On dokuz nüfusluk bir halkın ve harabelerden ibaret toprakların kralı olarak sözümün ne değeri olur bilmiyorum. Ancak bir gün Taş Bölgesi'nin yeniden ayağa kalkacağından eminim. Bize yardım ederseniz, ömür boyu müttefikiniz olurum," derken elini masanın üzerine açtı. "Sonu sürgün olsa bile yanınızda olurum."

Nefes almayı unutmuştum.

Bir kralın kanı, asla geri dönülmeyecek bir yemindi. Nadir ve inanılmaz bir teklifti. Babam kendi krallığında sadece tek bir yeminli müttefiklik ilişkisi kurmuştu, onu bile büyük stres altında yapmak zorunda kalmıştı.

Ishqa, Ashraia ve Siobhan ona delirmiş gibi bakıyordu. Ezra bile teklifin samimiyetinden kuşkulu görünüyordu. Orin kafası fena halde karışmış gibi görünüyordu. Bir tek büktüğü dudaklarıyla Athalena teklif üzerine düşünüyormuş gibiydi.

Her halükârda, Ezra biraz olsun sakinleşmişti. "Cömertliğiniz çok... nazik. Ama bu, istesek bile size yardım edemeyeceğimiz gerçeğini değiştirmez. Sizden daha fazlasını bilmiyoruz," diyerek yavaşça sandalyesine oturup şarap kadehine uzandı. "O yüzden bugün kanınızı dökmeniz gerekmiyor, Kral Iero. Ancak teklifiniz için teşekkür ederim. Halklarımızın ahenk içinde yaşamasını ben de çok isterim."

Bu yeterli değildi. Ama içimizden herhangi biri üstelemeye fırsat bulamadan kapı gıcırdayarak açıldı ve yumurta beyazı renginde küçük bir fırtına içeri daldı.

"Zora! Senin burada..." Athalena'nın azarı, çocuğun kucağına atlamasıyla yarım kaldı. Küçük kız beş yaşından büyük değildi. Kocaman meraklı kahverengi gözleriyle bizi süzüyordu. Güzelce taranmış siyah bukleleri koşarken darmadağın olmuştu. Kulaklarının insanlarınki kadar yuvarlak ve kısa olduğunu fark ettim.

"Özür dilerim," dedi Athalena bize dönerek. "Kızım çok insan canlısıdır."

Ezra sertçe, "Zora," diye mırıldandı. "Odanda kalman ge-

rektiğini söylemiştik." Gözleri anlayamadığım bir gerginlikle kızıyla aramızda mekik dokuyordu. Orin de sandalyesinde öne kaymış, pür dikkat kesilmişti.

"Benim de aynı yaşta bir oğlum var," dedi Ishqa. Yüzünde özenle cilaladığı kuru bir gülümseme vardı. "İnanın, sizi anlayabiliyorum."

"Hadi bakalım," dedi Ezra kızına. "Yatağa dönme zamanı."

Kızın yatağa dönmek gibi bir niyeti yoktu. Kocaman gözlerle beni seyrettiğini gördüğümde kendimi tutamayıp gülümsedim. Fey ve insan kanının karışmasının büyük bir sapkınlık olduğunu çok iyi biliyordum. Hayvanlarla çiftleşmek kadar kötüydü. Ama bu çocukta hiçbir kötülük yoktu. Tam aksine... normal görünüyordu. Sevgi doluydu.

Ezra tuhaf gerginliğiyle bize baktı. "Kusura bakmayın ama kızımı yatağına götürmem gerekiyor. Dilediğiniz kadar kalabilir, âlimlerimizle konuşabilir, arşivlerimizi inceleyebilirsiniz fakat korkarım size daha fazlasını sunamam."

"Belki bir toplantı..." diye söze girişti Ishqa. Ezra ise çoktan kızını kucağına alıp kalkmıştı.

"Konuşacak bir şeyimiz kaldığını sanmıyorum," dedikten sonra uzun adımlarla kapıya yürüdü. Çıkarlarken çocuk babasının omzundan bize el salladı.

Hepimiz sessizdik.

BÖLÜM ELLİ BİR

MAX

Zeryth'in kutlama balosu, beklediğimden çok daha kötüydü. Birlik davetlerinden zaten nefret ederdim ama kraliyet ya da asiller tarafından düzenlenen davetler sarhoşların partilerine benzerdi. En azından birliklerin yıllık balosunda drama çoktan başlamıştı. Genellikle birinin bağırması, birinin ağlaması, birinin köşede bir başkasının kıyafetlerini yavaşça çıkarması ya da sıklıkla hepsinin aynı anda olması görülmemiş bir şey değildi. Sonuçta hünerciler incelikli davranmaktan biraz uzak olma eğilimindeydi. Başka hiçbir şey olmasa bile bu durum işleri daha ilginç kılıyordu.

Ama bu davet? Sadece dişlerimi sıkmama sebep oluyordu.

Uzun zaman önce bu davetlerin çoğuna katılmıştım. Her zaman zarif ve zevkli olurlardı. Süslemeler gösterişe kaçmadan güzel görünürdü. Yetenekli müzisyenler asla gürültülü çalmazdı. Keskin hareketler her zaman kibar sözcüklerin arasına gizlenirdi.

Şimdi davetlilere tek bakışta Zeryth'in işi olduğunu görebiliyordum. Geleneksel kraliyet davetlerinin zevki ve gösterişi eksik değildi. Kutsal emanetler ve heykellerle süslenmiş kaideler, kusursuz çiçek aranjmanları, kristal vitray kürelerin içine gizlenmiş alevli fenerler...

Ama tüm bunlara bariz bir şekilde yeni bir Zeryth dokunuşu eklenmişti. Beyaz güller ve kurdeleler tavandan sarkıyor, sihirli bir şekilde üzerimizde asılı duruyordu. Aralarında yıldızlar gibi parıldayan küçük ışıklar vardı. Hepsinin ortasında, kubbeli tavana mükemmel bir şekilde oturan kocaman parlak bir güneş ve ay illüzyonu yaratılmıştı.

Peh.

Zeryth'in beş saat önce salona girdiğini, kraliyet planlamacıları tarafından seçilen kraliyet onaylı dekora baktığını ve şöyle dediğini hayal edebiliyordum. "Harika... ama ne *eksik* biliyor musunuz?"

Bunu fark eden tek kişi ben değildim. Salona giren bütün konuklar tavana kaçamak bir bakış fırlatıyordu. Girişteki memnuniyetsiz sırıtışlar saklanmaya çalışılıyordu. Asiller neyin nereye ait olduğunu ya da olmadığını çok iyi bilirdi.

Böyle davetlerde annemle hep konuştukları gibi konuşuyorlardı. Nezaketleri, kaba davranmadıklarından emin olacak kadar uçucuydu.

Kısacası çok iğrençti.

"General Farlione."

Omzuma bir şaplak indiğinde eli itmemek için kendimi tutarak kaskatı kesildim. Hamurdan farksız bıyıklı bir yüz bana sırıtıyordu. Son gördüğümden on yıl daha yaşlı görünüyordu ama hoyratlığından hiçbir şey eksilmemişti.

"Zaferinizi tebrik ederim, general. Kaderinizde hep büyük zaferler olacağını biliyordum. Ara'nın iki büyük savaşı sayenizde sona erdi." Adam neredeyse boşalmış kadehini şerefe kaldırdı. Erken olmasına rağmen elindekinin ilk kadehi olmadığından emindim. "Babanız sizinle gurur duyardı."

Anlaşılmaz bir karşılık verip kaçmanın yollarını aradım.

"Tabii büyük bir utanç..." Adam sır veriyormuş gibi eğildiğinde sesini alçalttı ama bu konuda başarılı olduğu söylenemezdi. "Yazık... öyle değil mi? Adı bile olmayan bir kral için böyle büyük bir zafer? Annesinin bir fahişe olduğunu biliyor muydunuz?"

Zeryth'den yanlış nedenlerle nefret etmeleri inanılmazdı.

"Aslına bakarsanız, Lord Quinlan..." diye söze başladım. "Bazıları Aldris hakkında sadece *iyi* şeyler söylüyor..." Biri nazikçe koluma girdiğinde devamını getiremedim.

"Ah, demek buradasın. Gelmeyeceğini sanmıştım."

Dönüp baktığımda hazırladığım bütün iğneli sözler boğazıma dizildi. *Yüceler aşkına...* Bu kadın bir baloya nasıl giriş yapılacağını çok iyi biliyordu.

Tisaanah daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir elbise giymişti. Elbette koyu kırmızı bir elbiseydi. Askeri bir ceketin kesimini andıran kruvaze korsesindeki altın işlemelerle vurgulanmıştı. Omuzları sivriydi ve kolları açıktı. Dirseklerine kadar uzanan bordo ipek eldivenler göz alıyordu. Kalın altın bir kemer belini kavramıştı. Kemerin altında elbisenin giderek siyaha dönen kabarık bir eteği vardı. Bacak dekoltesi dizlerine kadar uzanan topuklu çizmelerini gözler önüne seriyordu.

Bir kaşımı kaldırdığımda tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Tam bir gösteriş budalasıydı. "Böldüğüm için kusura bakmayın," diye mırladı. "Ama çok önemli bir toplantıya geç kalıyoruz."

Kaşlarımı abartılı bir şaşkınlıkla kaldırdım. "Yüceler aşkına... Haklısın. Çok önemli bir toplantıya geç kalmanın *tam* zamanı," diyerek Quinlan'a gergin bir gülümsemeyle baktım. "Sohbet etmek büyük keyifti, efendim."

Adamın bir şey söylemesine fırsat bırakmadan salonun diğer ucuna yürüdük. Hâlâ kolumdaydı. "Adama kaba bir şeyler söylemek üzereydin," dedi Tisaanah.

"Beni duyamazdın ki."

"Duymam gerekmiyor."

"Hak etmişti."

"Bundan eminim." Gülümsemesinin Quinlan'a gösterdiği yapmacık tebessümle hiç alakası yoktu. Acaba bu gülümsemenin performansını gölgede bıraktığının farkında mıydı? Bu geceki görünüşüyle birleştiğinde, gülümsemesiyle dünyaları fethetmesi mümkündü.

Salonun karşısındaki yüksek aynalardan birine yansıyan halimizi gördüğümde, birbirimizi mükemmel bir şekilde tamamladığımızı fark ettim. Ben koyu menekşe renginde, kırmızı ve altın rengi süslemeleriyle manşetleri olan kruvaze bir asker ceketi giymiştim. Tisaanah'nınki daha parlak olsa da kıyafetimin kadın versiyonu gibiydi.

Gerçekten her şeyi düşünmüştü.

Gözlerimiz aynada buluştu.

"Elbisemi beğendin mi?"

"Bilmem. Biraz klasik olmuş." Asillerden birinin merakını gizlemeye bile çalışmadan ona baktığını görebiliyordum. "Daha çok ilgi çekebileceğin bir şey seçmemene şaşırdım."

"Beni bilirsin. Çok utangaç biriyim," diye kirpiklerini kırpıştırdığında göz devirdim.

Gerçek şuydu ki, salondaki bütün gözler ondaydı. Bazıları çaktırmadan, diğerleri ise açıkça ona bakıyordu. Tisaanah tüm ilgiyi üzerine çekiyor, meraklı gözler çenemi daha çok sıkmama neden oluyordu.

Bu balo, diğer birlik balolarından farklıydı. Tisaanah o akşam yaralarını göstermek ve birlik üyelerini yaşadığı vahşeti kabul etmeye zorlamak üzere giyinmişti. Peki ya bu akşam? Tek isteği güçlü görünmekti. Savaşın ardından insanların onun hakkında... *bizim* hakkımızda fısıldadıklarıyla oynuyordu. Ayrıca evet... Bu bakışlarda biraz hayranlık vardı ama aynı zamanda korku ve belli belirsiz bir yargı da eksik olmuyordu.

Sonuçta davetliler yüksek sosyete mensuplarıydı. Birliklerin en züppe üyeleri bile, istemeden de olsa nereden geldiğini umursamadıkları büyük yeteneklere hayranlık duyabilirdi. An-

cak yüksek sosyete farklı olandan korkar, onları aşağı görürdü. Üstelik *haddini bilmeyen* birinden daha çok nefret ettikleri başka bir şey yoktu.

Önceden köleymiş, diye fısıldıyorlardı. *Hatta bir fahişeymiş. Düşünebiliyor musun? Bir fahişe, dilenci kralımıza hizmet ediyor! Çok komik. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş...*

Kalabalıkta yürürken böyle bir fısıltının yanından geçtik. İstemeden durup fısıldaşan çifte keskin bir bakış attım, neredeyse parmak uçlarım alev alacaktı. "Pardon," dedim. "Duyamadık. Rica etsem tekrarlar mısınız?"

Çift kocaman gözlerle bakakaldı.

Tisaanah nazikçe kolumu çekiştirmeseydi onları rahat bırakmaya hiç niyetim yoktu. "Max," diye mırıldanırken sesinde tatlı bir uyarı vardı.

Sonunda çifte ateş saçan gözlerle bakıp arkamı döndüm. "Bu aptal davete gelebilmelerinin tek nedeni sensin," diye söylendim. "Sana teşekkür etmeliler."

"Beni hor görenler hep oldu. Öyle olmaya da devam edecek."

"Bu haklı oldukları anlamına gelmez."

"Haklı olmanın ne önemi var?"

"Daha iyisini hak ediyorsun."

Mesele her zaman bu dört kelimeydi.

Daha iyisini hak ediyorsun.

Tisaanah her zaman daha iyisini hak ediyordu çünkü balodaki insanlardan, Zeryth Aldris'ten, onu neredeyse öldüren serserilerden... Hepsinden her zaman çok daha iyi olmuştu.

Yüzünde dalgalanan ifadeyi o kadar iyi saklıyordu ki, çoğu kişi bunu fark edemezdi. Ama son altı ay içinde ne kadar iyi rol yaparsa yapsın, Tisaanah'nın belli belirsiz yüz ifadelerini okumayı öğrenmiştim.

Duvara yaslandığında ona doğru yaklaştım. Bir kez daha limon kokusu her yanımı sardı. Burun burunaydık, kollarımı beline sarmıştım.

"Her şeyi hak ediyorsun," diye mırıldanarak başımı eğdim. Saçlarının... teninin kokusunu içime çektim. Dudaklarım güneş yanığı teninin bembeyaz lekesiyle buluştuğu yanağındaydı.

Küçük bir kahkaha attı. "Her şey derken?"

"Her şey." Dudaklarım çenesine kayarken nefesini tuttuğunu hissedebiliyordum.

"Vaatler vaatler," diye mırıldandı.

Dudaklarım boynundan kulak memesine kaydı...

Nefesi, bütün dünya silinip gitmiş gibi bir iç çekişten ibaretti.

"Ah, çok... *tatlısınız*."

Anlaşılan *bütün* dünya silinip gitmemişti.

Hızla birbirimizden ayrıldık. Nura köşede duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş haliyle pek eğlenmediği belli oluyordu. Vücudunu saran, uzun kollu, beyaz renkli ve yüksek yakalı sade bir elbise giymişti. "Zeryth bizi görmek istiyor," dedi. "Korkarım ki soğuk bir duş almak için zamanınız olmayacak."

Bu sözlerden sonra kimin soğuk bir duşa ihtiyacı olurdu ki? Başka hiçbir şey, Zeryth'in daveti kadar keyif kaçıramazdı.

Tisaanah kaşlarını çatarak, "Neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belli ki özel dairesinde bizi bekliyor."

Duraksadım. "Kendi zafer partisinde gösteriş yapmak yerine odasında mı takılıyor?"

Gerilen dudakları onun da bunu tuhaf bulduğunu gösteriyordu. "İnanmazsın belki ama öyle."

Bu iyiye işaret değildi. Üçümüz bakışırken aynı şeyi düşündüğümüzden emindim. Başka bir şey konuşmadan merdivenlere yöneldik.

RYVENAİ SAVAŞI SIRASINDA saraydaki kral dairesine birkaç kez gitmiştim. Güzel bir yerdi, saraydaki her şey gibi güzel ama çok kalabalıktı. Kral dairesi kendi başına bir evden daha büyük olacak kadar genişti. Zeryth'in kulelerdeki dairesinden çok daha büyük olduğu kesindi. Merkezdeki odanın tavanı, ze-

mindeki siyah mermer karoların üzerine güneş huzmeleri düşüren buzlu camdan yapılmıştı. Çok fazla eşya yoktu. Sanki Zeryth eski kraliçenin eşyalarını kaldırtmış ama henüz kendi eşyalarını yerleştirmemişti.

İçeri girdiğimizde hiç kıpırdamadı. Pencerenin önünden avluda gezen davetlileri seyrediyordu. Sırtı bize dönüktü. Kapı kapandığında ne yapacağımızı bilmez bir halde bekledik.

Nura sonunda öksürdü. "Bu kadar önemli olan ne?"

"Kendimi asla saf biri olarak görmedim," dedi Zeryth. Sesi tuhaf bir şekilde alçaktı. Her zamanki çekici aksanının yerini, tüylerimi diken diken eden yavan bir hırıltı almıştı. "Geldiğim dünya göz önüne alındığında, saf olmak imkânsız gibi geliyordu," diye devam etti. "Altı yaşındayken açlıktan ölen insanları gördükten sonra insan nasıl *saf* olabilir ki? Ama hayatta kalma çabası en azından işlevseldi. Bu benim hatamdı. Her şeyin *işlevsel* olduğunu düşünüyordum. Her şeyin basit olduğunu sanıyordum. Doğru adımları atarsam, doğru insanlarla düzüşürsem, doğru kıyafetleri giyersem, doğru kadını koluma takarsam... *Güçlü* olacağımı sandım."

Sonunda bize döndüğünde neredeyse küfrediyordum.

Yürüyen bir cesetten farksızdı. Gözlerinin altında koyu gölgeler oluşmuştu. Soluk Valtain tenindeki incecik siyah damarlar örümcek ağı gibi görünüyordu. Son gördüğümden beri çok kilo kaybetmişti, fazlasıyla cılız görünüyordu. Seyrelen saçları cansız ve dağınıktı. Belli ki uzun bir süredir yıkanmamıştı. Başında olmasının yarattığı histen pek hoşlanmıyormuş gibi, kraliyet tacını hiçbir zaman güzel taşımamıştı. Ancak şimdi taç bir tablodan kesilip bir ölünün portresine yerleştirilmiş gibi gülünç görünüyordu.

Zeryth gözlerini Tisaanah'ya dikti. "Ama her şey işlevsel değil. Haksız mıyım, Tisaanah? Karşılığında ne vaat edersen et, bir önemi yok. Ben her şeyimi verdim. Dünya haritasının işlendiği büyük elmayı elde edebilmek için her şeyimi verdim." Gülümsemesi ekşirken omzunun üzerinden davetlilere baktı. "Oysa lanet olası elma içten içe *çürüktü*."

"Zeryth," dedi Tisaanah usulca. "Kendini iyi hissetmediğin belli."

Zeryth neredeyse duyamayacağımız kadar alçak bir kahkaha attı. "Elbette iyi hissetmiyorum. Etrafımı hainler sarmış durumda." Nura'ya, bana ve dışarıdaki davetlilere baktı. Sonunda gözleri Tisaanah'ya kilitlendi. "Sana bir hediyem var, Tisaanah."

İçimde kötü bir his vardı.

Zeryth muhafızlardan birine işaret verince kapılar açıldı ve içeri sürüklenen iki kişi önümüzde dizlerinin üzerine çökmeye zorlandı. İlki bir zamanlar düzgünce taranmış altın rengi saçları topuzundan kaçarak yüzüne dökülen güzel elbiseli bir kadındı. Diğeriyse bakır rengi saçları olan çelimsiz bir çocuktu. Genç adam başını kaldırdığında dudağının patladığını gördüm. Burnunun olması gereken yerde iki üçgen delik vardı.

Tisaanah sertçe nefesini tutup, "Vos," diye fısıldadı.

BÖLÜM ELLİ İKİ

TISAANAH

Yumruklarımı iki yanımda sıkarken kalbim deli gibi atıyordu. Vos yüzüne düşen yağlı kızıl saçlar arasından bakıp pis pis sırıttı.

Zeryth muhafızları gönderdikten sonra gülümseyerek bana baktı. Ne zaman göz göze gelsek, tenim iğrenç bir şekilde karıncalanıyordu.

Reshaye tiksintiyle büzüştü. ***Zehirlenmiş***, diye fısıldıyordu.

Zehir?

Çok uzun zamandır kendisini aşan sihirle oynuyor. Tehlikeli biri oldu.

"Tisaanah," dedi Zeryth. "Neden nasıl kaçırılman konusunda yalan söyledin?"

Vos'a doğru bakarken donup kaldım. "O neden burada?"

Zeryth'in gülümsemesi sabitti. "Seni Atrick Aviness'e sunduğu için burada. Elbette Aviness'in en sadık dostu Lady Erksan'ın yardımıyla bunu yaptı."

Çenem kasıldı. *Vos. Tanrılar aşkına. Tabii ya...* Kaçırıldığım anı ne zaman düşünsem, içimde yükselen öfkeyle savaşmam gerekmişti. Şimdi o dizlerinin üstünde karşımdayken, öfkemi bastırmam neredeyse imkânsızdı.

Farklı olabileceğinde ısrar etmiştin. Oysa asırlardır aynı hikâyeye defalarca şahsen tanık oldum. İhanet asla bitmez. Reshaye acımın etrafına yerleşti. Tehlikeli bir andı, dikkatle dizginleri tekrar elime aldım.

"Ne demek istediğini anlamadım," dedim Zeryth'e.

"Bana yalan söyleme, Tisaanah."

"Bu insanların kaçırma olayına dahil olduğunu bilmiyordum." Teknik açıdan bu doğruydu.

Zeryth'in dudakları seğirdi. "Öyleyse çok şaşırmış olmalısın," diyerek yaklaştı. Hareketlerinin ve gözlerinin etrafındaki siyah damarların sinir bozuculuğu dikkatimi o kadar çok dağıtıyordu ki, elime soğuk bir şey tutuşturulduğunda neredeyse sıçradım.

Aşağı baktım.

Elime tutuşturulan şey bir hançerdi.

"Çok şanslısın," diye devam etti, pencereye geri dönerken. "Adalet yerini bulacak."

Lady Erksan hıçkırarak yere kapandı. "Hayır, lütfen... Hayır, hayır, hayır..."

Vos gözlerini gözlerime dikerek boğazını gösteriyormuş gibi çenesini kaldırdı. Yüzü hareketsizdi, yüz ifadesi meydan okuyormuş gibiydi ama görünüşüne aldanmıyordum. İkisinin de zihni açık birer kitap gibiydi. Yaşadıkları dehşet resmen odanın havasını tüketiyordu. Erksan'ın korkusu ürkmüş bir hayvanınki kadar kırılgandı. Böylesi bir kırılganlık, acı çekmeyi hiç bilmeyen birine çok yakışıyordu. Vos'unki ise karanlık bir bilgeliğin ağırlığını taşıyordu. Evet, ölümden korkuyordu ama o acının... acı çekmenin ne olduğunu biliyordu.

Katlanmak zorunda kaldıklarından sonra ölüm ona merhamet göstermek olur. Bize yaptıklarından sonra, ona hak ettiği kaderi yaşatmak lazım. Baksana, yaptıklarının ağırlığıyla iki büklüm olmuş.

İntikam almak için yanıp tutuşmadığımı söylemek yalan olurdu. Reshaye bana yaptıkları yüzünden Vos'a karşı nefretle bembeyaz kora dönüşen öfkemi yakalamıştı. Muhtemelen Vos da hayatını mahveden o yalan yüzünden aynı şekilde benden nefret ediyordu.

Gözlerimi kaçırmadan, "Yaşamasını istiyorum," diye açıkladım.

Reshaye'nin şaşkınlığı içimde dalgalanırken Zeryth hızla başını bana çevirdi. "Hayatını bağışlamam için bana yalvardın. Güvende olması için ruhunu sattın. Ancak o seni öldürülmek, işkence edilmek... *paramparça* edilmek üzere Aviness'e vermeyi seçti. *Yaşamasını* mı istiyorsun?" Max'e doğru döndü. "Peki sen? Bence bunu yapmaktan büyük *zevk* alırsın."

Max sıktığı çenesiyle bariz bir şekilde gergindi. "Mantıksız davranıyorsun, Zeryth."

Zeryth küçümseyici bir kahkaha attı. "*Mantıksız mı?* Hayatımda hiç bu kadar aklım başımda olmamıştım! Doğruyu söylemek gerekirse, istediği her şeyi elde etmenin insanı nasıl aklı başında yaptığı inanılmaz."

"Kesinlikle," dedim. "İstediğin her şeyi aldın. Bir kral oldun." Pencereye gidip çenemle aşağıdaki davetlileri işaret ederek ekledim. "Artık onlara da istediklerini verebilirsin. Seni sevme konusunda gönülsüz davranabilirler ama ihtiyaç duydukları kral olabileceğini onlara gösterebilirsin. Merhametli bir kral olduğunu göster."

Zeryth neredeyse düşüncelere dalmış gibi duraksayıp küçük bir kahkaha attı. "Merhamet, öyle mi? Bunu mu istiyorlar?"

"Zafer senin oldu," dedi Max. "Artık savaş bitti."

Bu kelimeler belli ki Zeryth'in bam teline dokunmuştu. Dudakları pis bir sırıtışla çarpılıp gözleri parlarken bütün vücudu kaskatı kesildi. "Savaşım *bitmedi*. Lanet olası hainlerle etrafım sarılmışken savaşım bitemez. Savaş daha yeni başlıyor."

Midem kasıldı.

Nura bir adım öne çıktı. Gözleri aramızda mekik dokuyordu. "Bunu konuşmuştuk, Zeryth..."

"*Konuşmuş muyduk?*" diye hırladı. "*Biz* diye bir şey yok. Ne işler çevirdiğini bilmediğimi mi sanıyorsun, sevgili başkomutanım? Sakın *yardımlarının* bana neler yaptığını bilmediğimi düşünmeye kalkma."

Nura'nın gözleri kocaman açıldı ama onun bir tepki vermesine fırsat kalmadan Zeryth tekrar bana döndü. İplerin ucundaymış gibi duraksayarak yürüyordu. "Öldür!" diye emretti.

İşte bu kelimelerle, yaptığımız anlaşma boğazıma darağacı ipi gibi dolanıverdi. Parmaklarım istemsizce hançerin kabzasını sımsıkı kavradı.

Hak ediyor, diye fısıldadı Reshaye.

Aslında çok kolaydı ama...

Hayır. Vos bana ne yapmış olursa olsun, bunu istemiyordum. "Hayır," dedim boğulurcasına. Ancak bütün kaslarım Zeryth'in emrine uymak istiyordu. Saniyeler geçmek bilmedi.

Zeryth sonunda alaycı bir kahkaha atıp gözlerini devirdi. Sonraki saniye hançer elimden alınmıştı.

"İyi. Kıpırdama."

İki uzun adımda Lady Erksan'ın arkasındaydı. Kadının saçlarını kavradığında duyulan çığlıklar kulak tırmalıyordu. Sonra her yer, her yer, her yer kana bulandı. Çığlık artık bir gargara sesinden ibaretti. Zeryth'in beyaz giysisi kıpkırmızıydı. Ceset yere yığıldığında Vos emekleyerek kaçmaya çalıştı ama dökülen kan yüzünden kayıyordu.

Bir şeyler yap.

Ama Zeryth'in emriyle donakalmıştım.

Kıpırdama. Kıpırdama. Kıpırdama.

Zeryth bıçağı kaldırıp Vos'a yaklaştı...

O sırada Max araya girip bileğini kavradı. "Krallığını böyle mi başlatmak istiyorsun? Halkından saklanıp paranoyalarında boğulmak mı istiyorsun?"

"Konuşana bak. Sen de bir yalancısın." Zeryth'in gözleri vahşi bir nefretle kararmıştı. "Threll'de olanların abartıldığını söylemiştin. Şimdi de etrafımın hainlerle çevrili olmadığını söylüyorsun. Onlardan *biri* değil misin ki?"

"Ben asla..."

"*Bana yalan söyledin.*"

İkisi birbirine adeta kilitlenmişti. Zeryth'in teninde daha önce hiç görmediğim kadar hastalıklı ve tuhaf bir sihir çatırdamaya başladı. Max'in yüzü acıyla dalgalanıyordu.

"Sana ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm," diye hırladı Zeryth. "İsmine, asaletine ihtiyacım olduğunu sanmıştım. *Zavallılık.*" Nura yaklaşmaya yeltendiğinde gözünü Max'ten ayırmadan bağırdı. "*Sakın kıpırdama.*"

Kadın aniden durdu. Sebebi sihir miydi, anlaşma mıydı, yoksa ikisi birden miydi? Her halükârda verilen emre karşı koyamıyordu. Zeryth'in sihri öylesine zehirliydi ki, görüşüm giderek bulanıklaşıyordu.

Kıpırdama. Kıpırdama. Kıpırdama.

Son çare olarak sihrimle zihnini okumaya çalıştım. Çok uzaktaydı, artık yok sayılabilirdi. Beyni kurtçukların kaynaştığı bir leşten farksızdı. Düşüncelerini saklamaya bile çalışmıyordu. Düşünce bile denemezdi. Beyninde acı ve öfkeden başka bir şey kalmamıştı. Zafer umurunda değildi. Hâlâ istediğine kavuşmamıştı. Güçle kapatmaya çalıştığı içindeki boşluk bir uçurumdan ibaret olmaya devam ediyordu.

O anda korkunç bir gerçeği kavradım. Zeryth hiçbir zaman *durmayacaktı*. Bu adam her şeyi yapabilirdi.

En kötüsüne hazırlandım ama o derin bir iç çekti. Sonra bir nefes verip bıçağı yere atarak geriledi.

Neredeyse rahatlayacaktım.

"Aslında artık sana ihtiyacımın olmaması büyük rahatlık," dedi sakince. Yapabilecek olsam bile tepki verecek zamanım yoktu. Bir şimşek duyulan ani çatırtıyla odayı yardığında başım çatlayacak gibi ağrımaya başladı. Her yer beyazdı. Gözlerim tekrar görmeye başladığında yerde yatan Max'in gömleği kana bulanmıştı. Zeryth tepesinde öylece duruyordu. Derisinin altında kıpırdanan korkunç sihir, en az nefreti kadar yoğundu.

Ben hâlâ kıpırdayamıyordum.

Max ayağa fırlayarak hemen karşılık verdi. Parmak uçlarından fırlayan alevler rakibinin kıyafetlerini dağlıyordu.

Zeryth sadece gülümsedi. Ardından tekrar saldırdı. Bu sefer sihri o kadar güçlüydü ki, ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissettim. Max alevlerle ona karşılık veriyordu. İyi bir savaşçıydı. Zeryth'in sihri güçlü olabilirdi ama bedeni her zamankinden de zayıftı. Buna rağmen sihri...

Yeni bir şimşekle Max tekrar yere yapıştı. Bu sefer ayağa kalkması biraz zaman aldı.

Zeryth onu öldürecekti. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Fakat anlaşma yüzünden kıpırdayamıyordum. Bütün vücudum onun emrine itaat etmeye... Zeryth'i korumaya kilitlenmişti.

Kan anlaşmam. *Benim* anlaşmam... ama belki...

Çaresizlik aklıma bir fikir getirmişti. *Reshaye. Yardım et. Anlaşma sadece beni bağlıyor. Birlikte bunu durdurabiliriz.*

Reshaye paniğimi yokladıktan sonra soğuk bir şekilde sordu. ***Neden?***

Max yerdeydi. Hava alevler ve Zeryth'in sihriyle yoğunlaşmıştı. Adam hâlâ saldırıyordu. ***Belki de bunu hak ediyordur. Sonuçta beni terk etti.***

Öfke içimde fokurdamaya başladı. *Sen bir canavarsın. Tek düşünebildiğin bu mu? Sadece sana yapılan yanlışları mı düşünüyorsun?*

Reshaye hırladı. ***Çektiğim acılar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.***

. *Çektiğin acıları bildiğim için benimlesin!*

Anılarım ikimize birden saldırdı. Esmaris'in tenimdeki elleri. Sırtımda şaklayan kırbaç. Hem onun hem de benim kalbimdeki ihanet. Zeryth'in anlaşmasındaki kanım...

Onu sevdiğim halde beni terk etti. Hem de istediği her şeyi verdikten sonra. Hep böyle oluyor. Sen de aynısını yapacaksın.

Bu öfkenin sevgiyle alakası yok. Sevgi fedakârlıktır. Bence bir zamanlar sevginin ne demek olduğunu biliyordun. Bence Mikov Konağı'nda gördüğüm Reshaye sevginin ne olduğunu anlıyor.

Bir şimşek daha çaktı, Max sendeleyerek dizlerinin üstüne düşmüştü. Her yer ateş ve gölgeden ibaretti. Kaç darbeyi daha karşılayabilirdi?

Buna izin veremezdim. Bütün kaslarım gerginlikle kasılıyordu.

Reshaye kafa karışıklığıyla çaresizliğimi inceledi. ***Hayatın Zeryth'inkine bağlı. Buna rağmen ona karşı gelmeye mi çalışıyorsun? Hayatından olabileceğini bilmene rağmen?***

Max'in gözleri bana doğru kaydı. Benim de ölme ihtimalim olduğu için rakibini asla öldürmezdi. Ama Zeryth onu öldürürdü. Onunla kalmaz, daha binlercesini öldürmeye devam eder ve bir daha asla durmazdı.

Cevap vermeme gerek yoktu.

Anlıyorum. Reshaye'nin sesi tuhaf bir şekilde sakindi.

Bir anda zihnimdeki taş yerine oturdu. Çok hızlı olmuştu. Elimi kaldırdığımda sihrim tenimde parlamaya başlamıştı. Zeryth havada uçarak üzerime geldiğinde birlikte yere yuvarlandık. Başta zayıf yüzü öfkeyle kararmıştı. Üzerime çıkıp dişlerinin arasından hırladı. Her an öpebilirmiş gibi burun burunaydık.

Reshaye'nin gülümsemesi yavaşça yüzüme yayıldı. "Haklısın, aptal kral," dedi sesim. Artık aksanım yoktu.

Zeryth'in öfkesi yerini kafa karışıklığına, acıya ve korkuya bıraktı. Sonunda kaburgalarının arasına saplanan bıçağımı fark etti, geriye sadece korku kalmıştı. Reshaye onun yüzünü bir âşık gibi okşuyordu. Parmak uçlarım dokunduğu yerde deriyi, kası, kemiği çürütüyordu.

"Çok *safsın*," diye mırladım. Can vermesini seyrederken yaşadığım his şahane bir tatmindi. Belki başından beri blöf yapıyordu, belki de hayatlarımızı birbirine bağlayan lanet sadece bir yalandı.

Zorla ayağa kalkan Max'le göz göze geldik. *Dehşet* içindeydi.

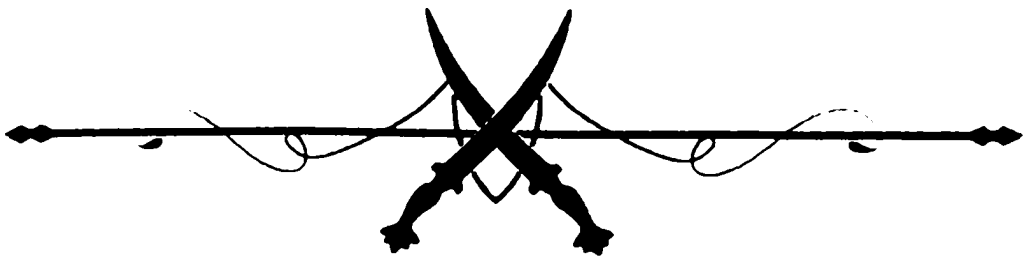
Sorun yok, demek istiyordum. *Ben iyiyim. Görmüyor musun?*

Aynı anda, bir canavar beni denizin diplerine çekiyormuş gibi hissettim.

Sonrasında hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

AEFE

"Bize yardım etmeyecekler." Siobhan içeride volta atıyordu. "Hemen harekete geçmeliyiz. Burada ne kadar az kalırsak, o kadar iyi."

Ezra ve Athalena'nın bizi ağırladığı konuk dairesinin oturma odasında toplanmıştık. Pervazını sarmaşıkların sardığı devasa pencereden Niraja ve yıldızların süslediği gökyüzü görülebiliyordu. Güzel manzaraydı ama kimsenin manzarayla ilgilenecek hali yoktu.

"Siobhan'a katılmak zorundayım," dedi Ishqa. "İşbirliği yapmayacakları açık."

Caduan kaşlarını çatarak, "Şahsen buna katılamıyorum," dediğinde Ashraia ellerini havaya savurarak alaycı bir kahkaha attı. "Elbette işbirliği yapmayacaklar. Niye şaşırıyoruz ki? Bir avuç kafir melez bizi ne anlar ne de derdimizi umursar."

"Ama neler olduğunu biliyorlar," diye araya girdim. "Bildik-

lerinden eminim. Athalena'nın yüzünü görmediniz mi? Bir şeyler biliyor. Konuşmak istemeyen kişi kral."

"Onu suçlayabilir miyiz?" diye mırıldandı Siobhan.

Ishqa aynı fikirde olduğunu gösterircesine tatsız bir kahkaha attı.

Siobhan çok haklıydı. Ashraia gibi Ezra ve Athalena'nın ailesini *kafir melezler* olarak düşünmek istemiyordum ama bize yardım etmek için çok az nedenleri olduğunun farkındaydım. Mideme çözemediğim bir düğüm oturmuştu. Suçluluk duygusuydu. Belki de buraya gelmek aptallıktı. Belki buradan en kısa sürede ayrılırsak, düşüncesizliğimizin ortaya çıkma ihtimali azalırdı.

"Buraya gelmek için çok şeyi göze aldık," diye mırıldandım. "Boşa gitmesi hiç hoşuma gitmez." Ardından ayağa kalkıp pencereden dışarı baktım. Şehir aşağıda adım adım akıyor, fenerlerin titrek ışıkları pencereleri ve sokaklarda yürüyen siluetleri aydınlatıyordu. Odaklandığımda hâlâ gülen ve sohbet eden halkı görebiliyordum. Yakındaki balkonlardan birinde iki yaşlı adam pipo tüttürüp şarap içiyordu. "Burası hayal ettiğimden çok farklı bir yer. Çok..."

"Daha hoş," dedi Caduan.

Merakla ona doğru baktım. Gün boyunca onu izlemiş, bir türlü vermediği tepkiyi beklemiştim. "Buraya gelmenin... bütün bu insanları görmenin senin için zor olacağını düşünmüştüm."

Siobhan usulca, "Onlardan nefret etmiyor musun?" diye sordu.

Caduan gözlerini pencereden ayırmadı. "Nefret edeceğimi sanıyordum ama geldiğimizde..." Çenesiyle manzarayı işaret etti. "Buraya baktığımda evimi yok eden nefreti göremiyorum. Nefretin yokluğunda bariz bir... umut var."

"Hayal bunlar," diye söylendi Ishqa. "Ezra'yı uzun yıllardan beri bilirim. İyi bir savaşçı ve liderdi. Ama artık bir hayal dünyasında yaşıyor, karısıyla çocukları bilmese de kendisi bunun farkında."

"Öyle olması gerekmiyor," dedim.

Bana neredeyse acıyormuş gibi bir bakış fırlattı. "Belki gü-

zel bir hayaldir ama sonuçta sadece bir hayal. Doğa böylesi bir birlikteliği kabul etmez. Karısının, çocuklarının ve torunlarının yaşlanıp ölmesini öylece seyretmek zorunda kalacak. Bahçe şu anda bakımlı olabilir ancak hayatı boyunca çiçeklerin solmasını izlemek zorunda kalacak. Tabii önce birileri gelip bahçeyi yakıp yıkmazsa."

Bu kelimelerde acı vardı. Parmaklarımı cama bastırıp şehre baktım. "Ama bir şey inşa etmiş olmak, yok edilme korkusundan daha değerli değil mi?"

"Bence daha değerli."

Hepimiz birden eşikten gelen sese döndük. Athalena'nın parmak uçlarında tek bir alev oynaşıyordu. Bir hünerci olduğunu fark ettim. Ishqa'ya doğru baktığında, "Eşiniz sizden daha iyi bir yüreğe sahip olduğu için kendinizi şanslı hissetmelisiniz," diye ekledi.

Ishqa başını eğdi. "Sözlerim kaba ve acımasızdı. Özür dilerim, ben sadece..."

"Baktığınız pencereden gerçekleri dile getiriyordunuz. Herkes aynı şeyi görüyormuş gibi davranamam." Bana ve Caduan'a bakarak ekledi. "Ama konuklarımızdan bazılarının ailemi doğanın bir hatası olarak görmemesine seviniyorum." Ishqa bir şey söyleyecek gibi olduğunda elini kaldırarak onu susturdu. "Özürlerinize ihtiyacım yok." Bize doğru yaklaşıp Caduan'ın yüzünü inceledi. "Teklifinizde samimiydiniz, değil mi?"

Caduan başını eğdi. "Samimiydim."

"Size anlatabilmem için insanlar geldiğinde bize bir korunma güvencesi vermeniz gerekiyor."

"Anlatırsanız insanlar artık hiç kimseye saldıramayacak," diye araya girdim.

Athalena yüzünü buruşturdu. "Umarım doğrudur." Sonra odanın ortasındaki masaya gidip eğildi ve cebinden çıkardığı bir parşömen parçasını açtı. Kocaman kâğıt neredeyse bütün masayı kaplıyordu. Mürekkebi solmuş, çok eski bir haritaydı bu. En yukarıda Notilüs, Sazlık ve Coşkun Deniz bölgelerinden oluşan Fey topraklarını hemen tanıdım. En kuzeyde bir şeyler vardı ama

sınırlar haritayı hazırlayan kişi *orada* bir şeyler olduğundan emin değilmiş gibi bulanıklaşmıştı. Haritanın ortasında Niraja adası vardı. En güneyde, hakkında çok az şey bildiğim uluslarla sınırları birbirinden ayrılan insan toprakları görülebiliyordu.

"Bunların şimdi olmasının bir nedeni var," dedi Athalena. "İnsan ulusları savaş halinde. Duyduklarıma göre, yıllardır yaşanan en kanlı savaşlarmış." Eliyle güneydeki insan topraklarını işaret etti. "Bütün ülkeler savaşta. Üç büyük ülke işgal etmek için diğerlerine saldırıyor. Bazı krallıklar düşmüş durumda. Anlaşılan bazı toplumlar sihir kullanma konusunda diğerlerinden daha çok yol almış."

"İnsanların tekrar sihir kullanması eksen kaymasına neden oldu," diye mırıldandı Ashraia.

Athalena başını salladı. "Hem de çok büyük bir eksen kayması. Bazı ulusların kaderi, küçük orduları ve kötü ekonomileri yüzünden asırlardır büyük ulusların elindeydi. Şimdiyse... Güç mücadelesi çok çabuk yön değiştirdi. Çoğu insan evinden oldu. Geriye sadece iki umutları kaldı. İşgalcilerin dokunamayacağı yeni bir yuva bulmak... ya da saldırganlar kadar güçlü olup bir kez daha topraklarını ele geçirmek."

Daha güçlü olmak...

Sazlık Bölgesi'ndeki çürümüş Fey cesedini incelerken Caduan tam da bundan kuşkulanmıştı.

"Tüm bunları nereden biliyorsunuz?" diye sordu Siobhan.

"Birkaç fısıldayanımız hâlâ insan krallıklarında dolaşıyor. Bazı haberler, oralara gidebilen tüccarlardan geliyor. Bir de..." Kısa bir ara verdi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha gergindi. "Dört ay kadar önce ziyaretçilerimiz oldu. Toprakları yerle bir edildikten sonra sığınmak için yer arayan bir grup insandı. Daha önce bu kadar insanı asla sınırlarımızdan içeri almamıştım ama hiçbirimizin yüreği onları geri çevirmeye el vermedi. Gelmelerinin üzerinden iki hafta geçmişti ki... niyetlerinin farklı olduğunu fark ettim." Yutkunurken gözleri uzaklara daldı. Ardından boğazını temizleyip haritayı işaret etti. "Bu haritayı çalmaya çalıştılar."

Haritaya yakından baktım. Farklı uluslar farklı sembollerle gösterilmişti. Sonra çoğu sembolün saldırılan topraklarla ilişkili olduğunu fark ettim. Taş Bölgesi. Sazlık Bölgesi. Hatta Yithara bile...

Sembolleri işaret ederek, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Kocam bile haritanın amacını bilemeyecek kadar genç. Bundan asırlar öncesinde yapılmış." Athalena kaşlarını çattı. "Ama efsanelere göre, bu semboller sihrin çok daha güçlü olduğu gizli kaynakları belirtiyor. Belki de gizli eşyalardır. Hikâyeler oldukça çeşitli." Başını iki yana salladı. "Doğruyu söylemek gerekirse, hepsinin gerçekten uzak olduğundan kuşkulanıyorum ama bunun ne kadar önemli olduğundan pek emin değilim. Önemli olan şey, insanların çaresizce bunun doğru olduğuna *inanmaları*. En küçük bir şans bile..."

"Katliamlar gerçekleştirmeleri için yeterli mi?" dedi Caduan usulca.

Kraliçe uzun bir süre o kadar sessiz kaldı ki, bir cevap vermeyeceğini düşündüm.

"Korkunç," diye fısıldadı sonunda. "*Korkunç*. Topraklarımıza buyur ettiğimiz insanlar..." Sesi çatlayınca kısa bir ara daha verdi. "Çocuklarımdan birini öldürdüler. Çığlıkları duyunca odasına koştum ve kızımı yere yapıştırdıklarını gördüm. Her yerde kan vardı..." Kelimeler yutkunamayacağı kadar sertmiş gibi nefesini tuttu, gözünü masadan ayırmıyordu. "Her yerde kan vardı. Bileklerini kesmişlerdi. Biri Valtain, diğeri Solarie olan iki hünerci sihirle tatlı çocuğumu başka... bir şeye *dönüştürüyordu*..." Birden sustu.

Babamın boğazıma sarıldığı hatıra bir anda gözümün önüne gelince kusmamak için kendimi zor tuttum.

Athalena bize dönerek sinsi bir sırıtışla çarpılan dudaklarının arasından, "Hepsini konuşturdum," dedi tükürürcesine. "Ne yaptıklarını anlatmaya zorladım. Haritaya işlenen efsaneler gibi şeylerin peşinde olduklarını söylediler. Sözde Fey kanı içilirse ya da... ya da değiştirilirse harika güçlere sahip olunurmuş. Üs-

telik duyduklarına göre, melez kanı aralarında en güçlüsüymüş. Öyle ki, hünercinin gücünü katlamasını sağlıyormuş. *Melez çocuğumun hayatı*, uluslarının hayatı düşünüldüğünde çok değersiz kalıyormuş." Sesi acıdan çatlıyordu.

İnsan olsun ya da olmasın... aynı acıyı onunla birlikte hissediyordum. Bu his yüzünden kadının söylediklerindeki imayı, Ishqa usulca konuşana kadar kavrayamadım.

"Essnera gibi mi?"

Bakışlarını hissedebiliyordum. Ellerim buz keserken yanımda oturan Caduan gerildi.

"Bilmiyorum," dedi Athalena. "Umurumda bile değil. Bana göre her şey bir masal saçmalığı olabilir. İnsanların olmayacak şeylere inanmak gibi tuhaf bir yeteneği var. Bu sayede onlardan daha güçlü ve ileri toplumlarız." Gözleri uzaklara daldı. "Ezra'yı bulduğum için hep çok şanslı olduğumu düşünmüşümdür. Tıpkı insanlar gibi bütün benliğiyle bir şeylere inanan bir Fey erkeğini tanımak harika bir şeydi. Ama aynı zamanda da tehlikeliydi. İnsanlar tatlı bir yalanın peşinden dünyanın öbür ucuna kadar gidip o yalan uğruna ölür, hatta birilerini öldürürler."

Bize döndüğünde gözleri çok daha parlak, keskin ve ölümcüldü. "Bildiğim bir şey varsa, o da... insanların çaresiz hissettiği. Gidecek başka yerleri yok. Ayrıca durmayacaklar. Asla durmayacaklar. İnsanların küçük ve güçsüz olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ama her zaman adapte olup yenilikler geliştirmeye devam edecekler. İnsanlarla Feyler arasındaki bir savaş, kıyametin gerçek olması demek. Milyonlarca insan ölecek. Bunu iliklerimde hissediyorum. Ama..." Cebinden bu sefer fena halde yıpranmış başka bir parşömen parçası çıkarıp masaya yaydı.

"Bu nedir?" diye sordum.

"İnsan ulusları koalisyon liderlerinden bir mektup," diye açıkladı. "Kocamın haberi yok ve öğrenmemesini tercih ederim."

Mektubu alıp göz gezdirdim.

"Yakında bir toplantı yapacaklar. Sahil şeridinin güneyindeki bir adada," diye devam etti. "Mektubu buraya gelenlerden aldım. Misyona liderlik edenler de dahil, tüm liderler orada olacak."

"Ezra'ya niye söylemediniz?" diye sordum.

Bir an için fazlasıyla üzgün göründü. "Kocam kolayca gülümseyebilir ama kızımızın ölümü yüreğini adeta kuruttu. Bahçesinin solduğunu görmek, taş için bile üzücüdür."

Ishqa utançla bakışlarını kaçırdı.

"Daha en başında insanları kabul etmek istememişti. Suçluluk duygusu ömrümün sonuna kadar beni terk etmeyecek. Ama kocam artık bütün ailesini kaybetmekten çok korkuyor. Ben de korkuyorum. Ancak harekete geçmezsek bunun eninde sonunda yaşanacağını biliyorum ve bizzat yapamasam da sizin bunu gerçekleştirmenizi istiyorum."

"Peki bu toplantıda ne yapmamızı bekliyorsunuz?" diye sordu Ashraia.

"Bazılarının sonsuz bir savaşı değil, barışı istediğini biliyorum. Onları ikna edebilir, üstüne pazarlık yapabilirsiniz. Bir barış anlaşmasının yolunu açabilirsiniz. Şu anda sizleri insan olarak değil, birer hayvan olarak görüyorlar." Böylesine mantıklı görünen bir kadın için bu sözler iyimser bir çocuğun sözleriymiş gibi geliyordu. Birden yüzü sertleşti ve gözlerine öfke yerleşti. "Ya da liderleri katledebilir, başsız kalan orduların dağılmasını sağlayabilirsiniz."

Korkunç şeyler yapanları öldürmek hiç de fena bir fikir değildi.

Athalena sonunda ayağa kalktı. "Tek istediğim şey, Niraja'nın korunması ve bu savaştan sağ çıkmamız." Yüzü acı kıvılcımlarıyla dalgalanıyordu. "Yeterince acı yaşadık, yeterince kurban verdik. Umarım ne Feyler ne de insanlar daha fazla kayıp yaşamaz."

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM ELLİ DÖRT

MAX

Sanki kendimi dışarıdan izliyordum.

Tisaanah yere düştüğünde biri haykırdı. Ben miydim? Ona doğru koşarken Zeryth'in cesedinin üzerinden atlayıp sıcak kanında kaydığımı gördüm. Tisaanah'yı kollarıma alıp nabzını ve nefesini kontrol ettim.

Tepki vermiyordu.

Cansız bedenini sımsıkı sararken her saniye artan bir panikle haykırdığımı gördüm.

Tisaanah, beni duyabiliyor musun? Tisaanah, gözlerini aç. İnatçı kadın, sen ne yaptığını sanıyordun? Neden yaptın?

Tek bir düşünce keskinleşti.

Bu bir son. Dünya artık başka bir yer olacak.

Çünkü ne zaman düşünsem, Tisaanah'nın yüzü geleceğim olarak gözümün önüne geliyordu. Eğer ölürse gelecek de onunla birlikte ölecekti.

Hiç kıpırdamıyordu.

Aniden dünya tekrar netleşti. *Hayır.* Onu kolay kolay bırakmayacaktım.

Cebimdeki mürekkeple parşömeni çıkarıp kâğıdı açtım, titreyen ellerimle bir şekilde başararak bir *stratagram* çizdim ve etrafımızdaki dünya silinirken Tisaanah'yı göğsüme bastırdım.

Çorak toprakların ortasında bir sehpayla sandalyenin üzerine düştüğümüzde birileri cıyaklayıp dehşet içinde nefesini tuttu. Elbette korkacaklardı çünkü Meriata'daki salaş bir kahvehanenin ortasına kanlar içinde iki kişi düşmüştü.

"Yüceler aşkına..."

Ofisi ayıran perdeyi açtığında Eomora'nın gözleri kocaman açıldı.

"Yardım et," diyebildim.

"Max, neler..."

"*Hemen*, Eomara. *Lütfen.*"

Gözleri panik içindeki yüzümden kollarıma kaydı. "Buraya getir."

EOMARA MASASINI BİR sihir patlamasıyla kabaca temizledikten sonra Tisaanah'yı yatırmam için işaret verdi. İçeride bir karmaşa yaşanırken koyu renkli maun masa kanla parlıyordu. Benim, Tisaanah'nın ve Zeryth'in kanı birbirine karışmıştı.

Uzaktan Erik'in bir küfür savurarak arka planda bulanıklaşan panik dolu bir soru sorduğunu ve Eomara'nın sessiz olması için onu azarladığını duydum.

Tisaanah'nın kıpırdamayan göğsünden başka bir şey görmüyordum.

"Ne oldu? Yoksa... *Çekil kenara*, kahrolası! Önümde durursan hiçbir şey göremem." Eomara beni dirseğiyle itip masaya eğildi. Tisaanah'nın yüzünde gördüğü şey her neyse, içimin daha da kararmasına sebep oluyordu.

"Tüm mesele buydu, değil mi? Buraya bunu konuşmaya gelmiştin," diyen Erik yaklaşıp Tisaanah'nın bileğini tuttu. "Of, bu hiç iyi değil."

"Yeter, Erik. Max... bu doğru mu?"

Ağzımın kuruluğundan zorla cevap verebildim. "Ne yapabileceğimi söyle."

Erik bileği serbest bıraktı. "Yüceler aşkına... bu kız *ölmüş*."

"*Erik, yeter!*" Tisaanah'nın kolunu sıvayıp yara izlerini görünce Eomara'nın kaşları soru sorarcasına havaya kalktı.

"Lanetin bir enerji çukuru olacağını söylemiştin," diye açıkladım. "Vardir de sihirlerimizi birleştirirsek... yani sihrin aldığını ona geri *vermenin* mümkün..."

Eomara başını iki yana salladı. "Hayır. İmkânsız. İkiniz de ölürsünüz."

"Hiçbir şey umurumda değil, Eomara. Zaten sen de umursamıyorsun. O yüzden buraya geldim."

Sıktığı dudaklarıyla bana uzun bir süre sertçe baktı. Tisaanah'nın bileğine başparmağını bastırırken herhangi bir nabız bulamayacağını biliyordum. Korkunç sessizliğin uzadığı her saniye, Tisaanah elimizden biraz daha kayıp gidiyordu. Belirsizlikler için zamanımız yoktu.

İkinci göz kapaklarımı açtığımda güç kıvılcımlar saçarak alevlerle kükredi.

Erik bir küfür daha savurarak geriye kaçarken Eomara'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Maxantarius, sen..."

"*Bana neyin imkânsız olduğunu söyleme, Eomara.*"

Küçük bir tereddüdün ardından koluma uzanıp dokunduğunda belli belirsiz bir sihrin nabız gibi attığını hissettim. Sihriyle benimkini deniyor, ne olduğunu inceliyordu. Tekrar göz göze geldiğimizde kararını vermişti. "Hayatını alan lanet, başka bir hayat istiyor," diye belirtti. "Belki... sahip olduğun sihirle bedeli değiştirmeye yardım edecek kadar derine inebilirsin ama bu bedel çok *yüksek* olacak, Max. Bunu anlaman gerekiyor. Neyi feda

ettiğini yıllar geçse de bilemeyebiliriz. Belki ortaya çıkması on yıllar sürer."

Tereddüt etmedim. "Yapacağım."

Eomara'nın yüzü belli belirsiz yumuşadı. Belki de bana acımıştı. Başını sertçe salladıktan sonra kitaplığına dönüp sıkışık rafları karıştırmaya başladı. Sonra elime içinde mavi bir sıvı olan küçük bir şişe tutuşturdu. "İç. Hepsini iç. Seni ya öldürür ya da yaşatır."

Mavi sıvı, biri işeyip şişeye doldurmuş gibi zehir tadı veriyordu. İki yudum aldığımda buz gibi bir şok dalgası beynimi sardı. Üçüncü yudumda artık mantıklı düşünemiyordum. Şişeyi başıma diktiğimde dünya sarsılmaya başladı.

Eomara masadan aldığı bir bıçakla eğilip Tisaanah'nın avucunu yardı. "Keşke şifacı arkadaşını da getirseydin," diye mırıldanıyordu. "Şu yakışıklı olandan bahsediyorum." Sonra elimi tutup hançeri parlayan avucumdan geçirdi. Bedenim alevlerden oluşsa da kanım hâlâ kıpkırmızı akıyordu.

"Mükemmel," diye mırıldandı Eomara. Tisaanah'nın da elini tutup bana ciddi gözlerle baktı. "Bunu yaparak onu sihrinle besleyebilirsin. Tutunmasını sağlayıp laneti geri çevirmene yetecek kadarını ver. Teoride çalışması lazım. Ya da..."

Alternatif umurumda değildi. Tisaanah'nın kanayan eline uzandım. Bir Solarie olarak sihrim böyle şeylere uygun değilse bile onu *hissedebildiğime* yemin edebilirdim. Ama onu tanıyordum. Sessiz hareketlerini ve dile getirmediği bütün düşüncelerini ezberlemiştim.

Bu oydu. Hâlâ oradaydı.

Eomara nefesini tuttu.

Gözüm aşağı kaydığında kanımın suda yüzen kıpkırmızı bir ip gibi havada süzüldüğünü gördüm. Tisaanah'nın kanı da tıpkı bir ip gibi benimkine uzanıyordu. Küçük bir an için birbirleriyle dans ettikten sonra birleştiler. Aynı anda avucumu onunkine bastırıp parmaklarımı kenetledim...

Acıyla iki büklüm olduğumda, alevlerim çılgın bir yangına dönüşürken bütün oda kör edercesine parladığında, hatta korkunç bir zehir bütün bedenimi istila ediyormuş ve aynı zamanda damarlarımı kurutuyormuş gibi kendi kanım bana isyan ettiğinde bile elini bırakmadım. Çünkü bütün bunlar olurken, acı içinde tenimi kaplayan karanlığı görebiliyordum. Çok uzaktaydı, hâlâ soluktu ama yanılmıyordum.

Oydu.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

BÖLÜM ELLİ BEŞ

TISAANAH

Benim gibi yaşayan biri, ölüm olasılığına karşı rahat olmak zorundaydı. Nyzerene'den kaçtığımızda çok küçüktüm. *Bakma, Tisaanah*, demişti annem koşarken. Yüzümü omzuna gömmüştüm. *Sakın bakma.* Ben de bakmamıştım.

Baksaydım ne görecektim? Evimin yıkıldığını mı? Ete saplanan çeliği mi? Babamın cesedini ya da ardımızda bıraktığımız ölüleri mi? Görsem bile ölümü anlayabilir miydim ki?

Ama annem bana bakmamamı söylemişti, ben de bakmamıştım. Bu yüzden ölüm bir süre daha soyut bir kavram olarak kalmıştı. Bu güvenlik yanılsaması paramparça olduğunda henüz yedi yaşındaydım. Annem bana her zamanki gibi köyümüzden fazla uzaklaşmamamı söylemişti. Fakat o gün onu dinlememiş, arkadaşımla birlikte gizlice keşfe çıkmıştım.

Threll askerlerinden oluşan bir kampa rastlamıştık. Yemek vakti olduğu için bir ateşin etrafında toplanmışlardı. Yiyecekleri

çadırlarının yanına tembelce bırakılmıştı. Meyve ve et, hatta çok sevdiğim ve neredeyse bir yıldır yemediğim yabanmersini bile vardı.

Hızımızdan ve zekâmızdan son derece emin bir şekilde yemek çalmaya karar vermiştik. Ne de olsa, hırsızlık oyununu daha önce defalarca oynamıştık. Bizim için hepsi buydu. Her şey bir oyundan ibaretti.

Kayanın arkasından süzülüp bir parça, sonra iki parça et çalmıştık. Açgözlü olan... yabanmersinlerini isteyen bendim. Bu yüzden gereğinden fazla oyalanmıştık. Askerler bizi görünce *kaçmıştık*. Oyun birden gerçeğe dönüşmüştü. O kadar hızlı koşmuştum ki, tekrar kampa vardığımda bacaklarım beni zor taşıyordu. Arkadaşımın annesinin tek başına durduğunu, kollarını geri gelmeyecek çocuğuna uzattığını fark etmeden kendi annemin kucağına atlamıştım.

Kadın çığlığını kendi eliyle bastırmıştı. Çok kederliyken bile ses çıkaramayacağımızı biliyordu. O gece kampı hızlıca taşımamız gerekmişti. Ertesi gece birkaç adam çocuktan bir iz olup olmadığını ya da alınıp götürülmediğini anlamak için oraya gittiğinde güvenle yatağıma yatmıştım. Anlaşılan arkadaşım o zahmete değmemişti. Çadırdaki yarıktan bakarken gölgeden yansıyan küçük bedeninin şekli hâlâ gözümün önünden hiç gitmeyecekti. İşte o zaman, dünyadaki soğuk gerçeği kavramıştım.

Yanımda bir gölge duruyordu. Yüzünü ilk kez görüyordum. Başından beri adımlarımı taklit ediyordu. Sadece ne olduğunu anlamak için bakmamıştım.

O günden sonra ölümden gözümü hiç kaçırmadım.

Bu yüzden ölüm anı geldiğinde korkmayacağımı düşünürdüm. Büyük aptallıktı. *Korkuyordum.* Resmen ödüm kopuyordu.

Zeryth'in laneti boğazımı sıkmadan önceki son düşüncem, çılgınca bir hayal kırıklığından ibaretti. Hâlâ yapmam gereken *çok şey* vardı. Bir arabanın arkasındaki o küçük kızı ve onun gibi zincirlenerek ağzı bağlanmış diğer tüm kızları görüyordum. Serel'in gülümsemesini ve onun gibi sonsuza dek söndürülecek olan tüm gülümsemeleri görüyordum. Bomboş uzanan kollarıyla binlerce anne görüyordum.

Yapmam gereken çok şey vardı.

Ayrıca istediğim çok şey vardı. Tanrılar aşkına... hem de *nasıl* istiyordum! Max'in bana sarılması, alaycı kahkahası, sadece beni izlerken attığı o yan bakışları... Yüzümdeki güneşi, dudaklarımdaki ahududu tadını, komik bile olmayan aptalca şakaları...

Hayatım bir cümlenin, bir kelimenin, yarım kalmış bir harfin tam ortasında öylece bitecekti.

Nyzerene ovalarında altın rengi çimleri okşayan ellerimi gördüm. *İleri. Geri.*

Reshaye'nin fısıltısını duydum. ***Gitmek istemiyorsun.***

"İstemiyorum," diye karşılık verdim fısıltıyla.

Neden? Dünya sana zalimlikten başka bir şey yapmadı.

Evet, bu doğruydu. Ama son saniyelerimde Esmaris'i, annemi götüren köle tacirlerini, yıllar boyunca arkadaşlarımı öldüren askerleri ya da Zeryth'i düşünmüyordum. Tek düşündüğüm şey, kadehi taşarcasına dolduran nektar gibi sevdiğim insanları ardımda bırakacağımdı.

Birkaç hafta önce dudaklarından tüttürdüğü dumanı üflerken Sammerin'in söylediklerini hatırladım.

"Çünkü sevgim acıdan daha güçlü," diye mırıldandım. "Çünkü buna değer. Hep değdi. Üstelik yeterince zamanım yoktu."

Belki de asla yeterli zamanım olmayacaktı.

Düşüncelerim çözülmeye başladı. Acı alevler gibi içimi sardı. Max'in yüzünü görebiliyordum. *Tanrılar aşkına...* Onu öldürmeyeceğimi ummaktan başka çarem yoktu. Onun da yapacak çok fazla işi vardı.

Bir şey beni hâlâ karanlığa doğru çekiyordu. Hazır olup olmamamın bir önemi yoktu. Ölüm benim için geliyordu.

Gözlerimi yumdum.

Ama bir şey beni durdurdu. Sanki biri elimi tutmuştu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Karşımda bir yüz belirmişti. Hayal meyal görebildiğim bu yüzü tanıyordum.

Reshaye'nin yüzü hiç görmediğim kadar *insandı*. Gözlerinin rengini bile seçebiliyordum.

Menekşe rengiydi.

Anlamıyorum, dedi Reshaye. ***Hiçbir zaman anlayamadım. Hep aradım. Senin sahip olduklarına sahip değilim. Hissettiklerini hissetmiyorum. Ama zamanım vardı. İstediğimden daha çok zamanım vardı.***

Tekrar soluyordum. Reshaye'nin kelimeleri havada duman gibi süzülüyordu. Beni dünyaya sadece bu kelimeler bağlıyordu.

Çok uzaklardan tanıdık bir varlığın yaklaştığını hissettim. Onu her yerde tanırdım. Bir sihir, derinlerde beni arıyordu.

Max.

Kalbim tekledi. Ama çok uzaktaydı. Ben ölmeden önce yetişemezdi.

Reshaye de onu hissetmişti. Beni sımsıkı kavradı. ***Hep bir şey arıyordum***, diye açıkladı. ***Ne olduğunu hiç bilmedim. Ama başkalarının zamanını almakta bu kadar acele etmesem belki de aradığım şeyi bulurdum.***

Max'in dehşetle yüzleri çarpılan ailesini gördüm. Max'in o zamanki kederini hissettim.

Reshaye'nin kafası karışıktı, pişmanlığı aramızda bir deniz gibi uzanıyordu. ***Bedeli hayat olan bir lanet... Benim yaşadığım şey hayat mı? Bilmiyorum. Ama eğer öyleyse, senin hayatın karşılığında bu hayatı veriyorum.***

Gitmek üzereydim ancak benden geriye kalan kırıntılar şaşkınlıkla irkilmişti.

Reshaye beni kendine doğru çekti. Belki de yüzünde bir gülümseme vardı. ***Bana ölüm sözü vermiştin.***

Bu sözümden dönmemeye kararlıydım.

"Niye?" dedim boğulurcasına. "Neden beni seçtin?"

Seçmek? Fırtınadan kaçarken barınacak sıcak bir beden bulmak gerçekten bir seçim mi? Sen paramparçasın. Parçalarının arası buz ya da demirle dolu olan birçok kişi gördüm. O kadar sertlerdi ki, kırıldıklarında bile kırılmamış gibi yapıyorlardı. Ama sen... Parmakları veda edercesine en derin düşüncelerimi okşarken, ***Kayıp bir ruh için ne güzel bir yer***, diye mırıldandı.

İşte o anda zaman tükendi.

Hoşça kal, Tisaanah.

"Güle güle, Reshaye," diye fısıldadım.

Çok hızlı oldu. Son gücümle onu bana bağlayan keskin bağlar arasından sihrimi çektim. Aynı anda onun da beni bıraktığını... kendini vahşi boşluğa fırlattığını hissedebiliyordum.

O sırada bir ışık patlaması oldu. Solan sihir beni bıraktı ve hayat bir anda kükrercesine geri döndü. Ciğerlerimdeki hava göğsüme atılan bir taş gibiydi. Gözlerim ardına kadar açıldığında kanım damarlarıma hücum etti.

Bilmediğim bir odada, ahşap bir masanın üzerindeydim. Gözüm yanımdaki tek bir kişiye kilitlenmişti, eli benimkinin üzerindeydi. Kanlı ellerimize, kararıp çürüyen tenlerimize, dirseklerimize uzanan kapkara damarlara bakmadım. Tek gördüğüm kocaman, kapkara, ıslak gözleriyle üzerime eğilen Max'ti. İkinci göz kapakları kayarak kaybolduğunda sihri geri çekildi ve birbirimize sarıldık. Alnı alnıma yaslanmıştı. Nabızlarımız çarpışarak ikinci bir şansın mucizevi şarkısını söylerken, yorgunluk ve çılgınca bir rahatlama yüzünden ikimizde de güç kalmamıştı.

BÖLÜM ELLİ ALTI

AEFE

Elbette o toplantıya gidecektik, karar hızla alınmıştı. Sonuçta bulmayı umduğumuz bilgiyi öğrenmiştik. Artık insanların aniden ortaya çıkan saldırganlıklarının arkasındaki nedeni biliyorduk. Üstelik bu nedene giden iyi bir yol bulmuştuk.

Ama önemli bir soru hâlâ cevap bulmamıştı. Gidecektik... ancak oraya gittiğimizde ne yapacaktık?

Bu insanlarla pazarlık yapma fikrinden iliklerime kadar nefret ediyor, yaptıkları her şey için *kan* istiyordum.

Yine de...

Liderleri öldürmek kesinlikle yeni bir savaşın yolunu açacak, onların yerini de başkaları alacaktı. Emir komuta zinciri olmayınca kendimizi dağılan bir orduyla karşı karşıya bulacağımız gibi, yeni intikamlarla baş etmek zorunda da kalacaktık. Üstelik... böyle bir savaşı kazanabilir miydik? Kaç kişi ve ne kadar olduğu bilinmeyen bir güce karşı sadece beşimiz bunu başarabilir miydik?

"Hepsini ezip geçeceğiz." Ashraia uzun saatler süren tartışmaların ardından araya girdi. "Niye tartıştığımızı bile bilmiyorum. Böyle kötülükler yapanlara başka ne yapılabilir ki?"

"Senin dediğini yaparsak, sadece yeni bir savaşın fitilini yakmış oluruz," diye mırıldandı Caduan. "Şu anda onlar için sadece teferruatız. Ezip geçersek düşmanları oluruz." Başparmağı dudağında dolaşırken düşüncelere dalmıştı.

"En çok senin hepsini katletmeye hazır olduğunu sanıyordum," dedi Siobhan.

"İntikam almaktan ziyade mücadeleyi kazanmak istiyorum."

"Asil bir düşünce," dedi Ishqa. Yüzünde sert bir ifadeyle pencereye gitti. "Ama korkarım yakında o kadar çok kaybımız olacak ki, intikam ve kazanmak aynı şey haline gelecek. Zafer olmadan intikam, anlamlı bir intikam olmadan zafer olmayacak. Bu da çok ama çok karanlık bir sayfanın açılması demek."

SAATLER SÜREN TARTIŞMALARIN ardından, o gece bir sonuca varamayacağımız anlaşıldı. Odalarımıza dağılsak da uyumaya bile çalışmadım. Zihnim durmak bilmiyordu. O yüzden kendimi Niraja sokaklarına attım.

Şehri güzelleştiren canlılık, gece yarısı olmasına rağmen devam ediyordu. Gece kuşları için bile geç bir saatti. Erken kalkanlar için henüz şafak yeterince yakın değildi. Buna rağmen kuşlar ısrarlı bir kederle cıvıldaşıyor, sarmaşıkların arasından üfleyen rüzgâr adeta nefes alıyordu.

Şehrin pek çok kişi tarafından tehlikeli ve günahkâr görülmesi tuhaftı. Her şeyden önce gerçekten çok güzeldi. Asmalardan birinde açan bir çiçeğin önünde duraksadım. O gün yine aynı çiçeği gördüğümü sanmıştım, ardından sanki uyuyormuş gibi kapanmıştı. Şimdiyse tamamen açılmış durumdaydı. Çivit mavisi yaprakları ay ışığında parlıyordu. Çiçeğin yapraklarına dokunurken Ishqa'nın buradaki insanlar için söylediklerini düşündüm.

Niraja ölmek üzere doğanların şehriydi. Çiçek de yarın yok olacaktı. Ama bu onu daha güzel yapmıyor muydu?

Arkamda bir dal çatırtısı duyunca dikkat kesildim. Gelen üçüncü çatırtıydı. İlk ikisinin rüzgârdan olduğunu düşünmüştüm. Ama artık takip edildiğimden emindim.

Yavaşça o tarafa doğru döndüm. Ay ışığında yıkanan parke taşları ve sarmaşıkların kapladığı bahçe duvarlarından başka bir şey yoktu.

Hâlâ dalgalanan şifondan Wyshraj kıyafetimleydim ama ellerim belimde toplanan kumaşın içine özenle sakladığım bıçaklarımdaydı. Bıçakları çektiğim anda kulağımda sıcak bir ses hissettim.

"Bu bıçakları tanıyorum."

Her yanımı dumanlar sarmıştı. Geri sıçrayıp bir hışımla dönünce bıçaklardan birini saldırganın boğazına dayadım.

Karşımdaki Orin'den başkası değildi. Boğazına dayadığım bıçaktan hiç etkilenmemiş gibi çenesini havaya kaldırarak bana bakıyordu. Boynundan aşağı menekşe rengi tek bir damla kan süzülüyordu.

Belli ki boşuna endişelenmemiştim. Orin yemekte gerçekten de beni izlemişti.

"Neden beni takip ediyorsun?" diye hırladım.

Gözleri öfkeyle ışıldıyordu. Tuhaf bir şekilde tanıdık gelse de adını koyamadığım öfkesi bir anda parlamıştı.

"Bıçağı indir. Tehdit edenlere asla cevap vermem. Bana ve kralıma kim oldukları hakkında yalan söyleyen casuslara da cevap vermem."

Ancak o zaman ne yaptığımı fark ettim. Wyshraj *değil*, Sidnee olduğumu açıkça ortaya koyan simsiyah volkan bıçaklarımı çekmiştim. Kabzayı tutan parmaklarımı gevşetmeden bıçağı yavaşça indirdim.

Orin iki uzun adımla gerileyip boynundaki kanı sildikten sonra kaşlarını çatarak parmaklarına baktı. Gözlerini bıçaklarımdan ağır ağır yüzüme çeviriyordu. Gözlerindeki şehvet tuhaftı ama aynı zamanda... deliciydi. "Sidnee."

Yüzümü buruşturdum. "Bıçaklar sadece hediye."

"Sidneeler de Wyshraj asillerine *hediye* vermeye bayılır zaten."

"Sadece..."

Beni duymamış gibi devam etti. "Sareid'in kızısın," dedi usulca. "Değil mi? Ona benziyorsun."

Bir şok dalgasıyla sarsıldım. "Ne?"

"Niye buradasın?" diyerek öne doğru adım attığında bıçağımı ona doğrulttum.

"*Annemi nereden tanıyorsun?*"

Olduğu yerde donarken ellerini havaya kaldırdı. "Demek burada geçirdiği zamandan hiç bahsetmemiş."

Burada geçirdiği zaman mı?

Bıçaklar neredeyse elimden düşüyordu. "Ne demek bu?"

"Önce bıçakları indirir misin lütfen?"

Ezeli düşmanı olduğumu yeni öğrenmiş bir hünercinin önünde silahsız kalacak değildim. Orin derin bir iç çekerken bir şeyler mırıldanarak ellerini havaya kaldırınca bir duman patlaması oldu. Daha ne olduğunu anlayamadan bıçaklarım yolun karşısına uçmuştu. İçgüdüsel olarak peşlerinden atılacağım sırada Orin başını iki yana salladı. "Gerek yok. Sana zarar vermek gibi bir niyete sahip değilim. Arada silah olmadan sohbet şerefini bana bahşet lütfen."

Bu fikir hiç hoşuma gitmiyordu ama başka çarem var mıydı ki? Asık suratla dönüp boş ellerimi göstererek bütün tatlılığımla, "Silah yok," diye cevap verdim.

Gülümsediğine yemin edebilirdim. "Teşekkür ederim."

"Annemi nereden tanıyorsun?" diye sordum tekrar.

"Öncelikle bir Sidnee Kılıcı'nın burada ne işi olduğunu öğrenmem gerekiyor. Üstelik Wyshraj askerleriyle birlikte."

"Masum bir aldatmacaydı," diye açıkladım. "Bunun dışında anlattığımız her şey doğruydu. Sidnee ve Wyshraj sarayları, insanların yarattığı tehdidi araştırıp savaşmak için ittifak kurdu. Ama Sidnee ve Niraja arasında geçenler düşünülürse..." Dövmelerimin görünüp görünmediğini kontrol etme arzumu bastırmaya çalışırken boğazımı temizledim. "Bizi hoş karşılamayacağınızı düşündük."

"İttifak mı?" Orin acı bir kahkaha atıp kendi kendine söylendi. "Volkan Teirnası ittifak kurmuş... Bunun sonunu çok merak ediyorum."

Sabrım taşıyordu. "Peki..."

"Annen..." Orin'in dudakları gerildi. "Sareid çocukluk arkadaşımdı. Çok uzun zaman önce. Bir süre burada bizimle yaşadı."

Ağzım açık kaldı. Orin inanılmaz bir şey söylemiyormuş gibi *komiklik* derecesinde sakince konuşuyordu. "Yaşamadı," dedim kendimi tutamadan.

Kaşlarını kaldırdı. "Evet, yaşadı."

Hayır. Bu imkânsızdı. Bir hata olmalıydı. Muhtemelen Sareid ismindeki başka birinden bahsediyordu çünkü yarı delirmiş narin annemin Niraja'da yaşamış olması imkânsızdı. Başımı iki yana sallamaya başladım.

"Sareid bize hak görülen sürgüne karşı çıkıyordu," diye devam etti. "Volkan Bölgesi'ndeki birçok görüşe karşı çıkıyordu. Uzun süre savaşsa da sonunda yorgun düşerek buraya geldi."

"Gelemezdi," derken nefes almakta zorlanıyordum. "Teirness ülkesini asla bırakmazdı."

"Ama o bıraktı. İsteseydi Volkan Krallığı'nı kökten değiştirebilir, ülkesini bütün... bunlarla birlikte yaşayacak hale getirebilirdi." Niraja şehrini gösteriyordu.

Başımı iki yana sallamaya devam ettim. "Bunu yapmazdı."

Orin yüzünde belli belirsiz bir hüzünle bana bakıyordu. "Söylesene... Sareid şimdi nasıl?" diye sordu usulca. "Söylediklerimden gerçekten çok farklı biri mi?"

Evet kelimesi yeterince güçlü değildi. "Yapmış olamaz," dediğimde hüznü yüzündeki çizgileri derinleştirdi.

"Sareid idealleri olan biriydi, Aefe. Volkan Krallığı'nın birçok insanın iyiliği için çalışabileceğine dair hayalleri vardı. Hayatımda onun gibi birini hiç..." Devamını getiremedi ama uzaklara daldığında kelimelerin sanki önemi kalmamıştı.

"Sen..." dedim boğulurcasına.

Onu seviyordun.

Dile getirmesem de içimden geçen şeyi biliyorduk. Orin'in

kederle çarpılan yüzü ve sessizliği bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

"Babam Niraja'ya neden saldırdı?" Neden sorduğumu bilmiyordum. Bir yanım, aslında bildiğim cevabı duymaktan korkuyordu. Diğer yanım ise bunu *asla* duymak istemiyordu.

"Sareid'i geri almak için saldırdı," dedi Orin.

Gözlerim yanıyordu. "Bu doğru değil," diye karşılık verdim. "Burası yozlaşmış bir yer olduğu için saldırdı. Buradakilerin kanı bozuk olduğu için saldırdı."

Tekrar yüzünü buruşturdu. "Aefe..."

Durmadım. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben..." Susup bir küfür mırıldandı. Hıçkırığı andıran sesi adeta iç sesimin bir yankısı gibiydi.

Olamaz.

"Sareid götürüldüğünde hamileydi," dedi sonunda.

"Ve ben..."

Götürülmüştü. Kurtarılmamıştı. Bırakılmamıştı. *Götürülmüştü.* Kaçırılmıştı. Babam onu sürükleyerek geri götürmüş, aklını kaçırana... kendinin bir hayaletine dönüşene kadar annemi siyah camların içine hapsetmişti...

Orin...

Eğer Orin...

Caduan'ın sözleri beynimin gerilerinde yankılandı.

Kardeşin kadar kolay dizginlenebilecek biri değilsin.

Sonra o geceyi düşündüm. Sanki öfkem ve kafa karışıklığım hatıralarımı keskinleştiriyormuş gibi, daha önce hiç olmadığı kadar net düşünebiliyordum.

Babam üzerimdeydi, elleri boğazımı sıkıyordu.

Lekelisin, Aefe.

O gün rahibe kanımda ne görmüştü? Sadece lanetimi mi? Yoksa bütün soyumu mu görmüştü? Volkan veliahdının kendi kanından olmaması babam için ne anlama geliyordu?

Hatıralar hızla zihnime doluyordu. Beni çekip almak için hıçkırıklarla babamın üzerine atılan annem... Parmak uçlarında parlayan sihir o kadar parlaktı ki, gece bile simsiyah camdan oda-

yı ışığa boğmuştu. O baygın halimle etrafında uçuşan yıldızları görmüştüm. Zaten annemin sihir kullandığına bir tek o zaman tanık olmuştum. Babamın sihrinden onlarca kat daha güçlüydü. Babam işte o sihir gücü karşısında durmuştu.

Geriye doğru sendeleyerek, "Bunları neden anlatıyorsun?" diye tısladım. "Hiçbirinin önemi yok."

Hiçbir şeyin öneminin olmaması daha kolaydı çünkü bu bilgiyle *ne* yapabilirdim ki? Hayatım boyunca babamın sevgisini kazanmak için uğraşmıştım. Benden aldıkları yüzünden ondan nefret etmemin tek alternatifi sevgisini kazanmaya çalışmaktı. Yaşananları hak ettiğime, babamın haklı olduğuna ve başka bir kader yaşayacağıma inanmak kolay olmuştu. Başka bir kader olmazsa, ben de olmazdım. Yolum kapanırdı, nefretime hapsolup hiçbir yere gidemezdim. Şimdiyse bütün bu korkunç düşüncelerle yüzleşirken duvarların üstüme geldiğini hissedebiliyordum.

Orin'in yüz ifadesi tuhaf bir şekilde kırılgandı. Adeta yalvarıyordu. "Volkan veliahdı olduğun için anlatıyorum. Bir şeyleri değiştirme gücüne sahipsin, Aefe. Annenin yapamadığını yapabilirsin. Kanını taşıyan insanlar için daha iyi bir dünya inşa edebilirsin..."

Kanımı taşıyan...

Bu kelimeleri duyunca içimde bir şeyler koptu. Orin bir adım yaklaşınca hırladım. "Benden uzak dur."

"Aefe..."

Bu adam bir yabancıydı. Hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Bunları anlatıp *kralının* lehine kullanmak için beni köşeye sıkıştırmıştı.

Hayır.

Beni durdurmak istercesine atıldı ama çoktan bıçaklarımı kapmış, gölgelerin içinde kaybolmuştum.

PENÇELERDEN İBARET BİR canavar içimi deşiyordu. Durup düşünemezdim çünkü durduğumda tek düşünebileceğim şey,

Orin'in hayatımı mahvedebileceği kadar akla son derece yatan korkunç sözleriydi.

Koşuyor, duvarların üstünden atlıyor, gölgelerden çıkmıyordum.

Doğru olamazdı.

Doğruysa... babamın kızı değildim.

Babamın kızı değilsem, Teirness olsam bile unvanımın babamın sadakatten başka hiçbir şey istemediği krallığında hiçbir değeri olmazdı. Bir anlamı varsa, bu beni vatan haini yapardı. Bu yüzden kanım gerçekten lekeli olurdu.

İçimden bir ses fısıldadı.

Ama bu sözler hayatımdaki birçok şeyin yerine oturmasını sağlıyor.

Kendimi kapının önünde buldum. Nasıl geldiğimi bile hatırlamıyordum. Düşünmeden yumruklamaya başladım.

Kapı açıldığında Caduan endişeyle kaşlarını çatıp gözlerini kırpıştırdı. Ona hiç zaman tanımadan boynuna sarılıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Bir an için şaşkınlıkla kaskatı kesildi. Ancak sonra kendini toplayıp kollarıyla beni sararak tutkuyla karşılık verdi. Bedenlerimiz neredeyse alev almıştı.

Üstünde hiçbir şey yoktu. Benim üzerimde de o aptal Wyshraj elbisesi vardı. Şifon kumaşın altından onu hissedebiliyordum ama bu kadarı bile fazlaydı. Daha ateşli öpüşürken, diliyle dilimin tadına bakarken, vahşi bir içgüdüyle elleri her yerimde dolaşırken yanıyorduk.

Kapıyı beceriksiz hareketlerle kapattığımda beni duvara yapıştırdı. Bacaklarımı beline dolamıştım, aralık dudaklarım kesik nefeslerimi serbest bırakıyordu. Tanımak için geldiğim bedeni her yerimdeydi. Böylesine saf bir açlıkla beni karşılayacağı... şehvetimizin bu kadar kolay parlayabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Beynimin gerilerinde küçük bir ses fısıldıyordu.

Hata yapıyorsun.

Kendimden kaçmak, başka birinin dokunuşlarında gerçekleri unutmak için buraya gelmiştim. Caduan'ın dokunuşuyla kendimi her zamankinden daha fazla hissettiğimi çok geç hatırlamıştım.

Elleri çıplak sırtımda geziniyor, sanki tenimin altındaki kaslarımı ezberlemek istiyordu. Başparmağı... sadece başparmağı, incecik şifonun altından kayarak kaburgalarımı okşamıştı. Belli belirsiz bir dokunuştu. Ama o kadar samimiydi ki, öpüşmemize kırık bir iniltiyle karşılık vermeden edemedim.

Her parçam onu istiyordu. Onun da beni istediğini biliyordum. Arzusunu ölmekte olan bir adamın hayata tutunması gibi bariz bir şekilde bastırdığını hissedebiliyordum.

Bir anlığına titreyen nefeslerimiz birbirine karıştı. Dudaklarımız gıdıklanacak kadar yakındı. Sonra beni tekrar öptü. Bu sefer daha yavaş, daha şefkatliydi. Dudakları, dili ve bedeni nazik bir soru soruyordu. Her şey yüreğimi sızlatacak kadar masumdu. İlkel arzularımızın etrafında inşa edebileceğim bir iddiayı silen bir masumiyet...

Mesele bedenlerimiz değil. Mesele sen ve beniz. İkimiziz.

Bu çok fazlaydı, fazlasıyla korkutucuydu. Kendimi kurtarıp dizlerimin üstüne düşerek pantolonunun düğmelerini çözmeye başladım.

"Aefe."

Tanrılar aşkına... Adımı böyle söylemesinden hep nefret etmiştim.

Nefret mi, yoksa başka bir şey mi?

Duymazdan geldim ama tek düğme kaldığında beni durdurdu. "Dur, Aefe." Parmaklarıyla çenemi kaldırdı. Ona bakana kadar ağladığımı fark etmemiştim. Gözyaşlarım yüzünden çehresi bulanık bir hale gelmeye başlamıştı.

Yüz ifadesi aniden değişirken benim gibi yere çöküp alnını alnıma yasladı. Yanağımı okşarken, "Ne oldu?" diye fısıldıyordu. "Anlat."

Anlatmak istiyordum. Her şeyi anlatmak istiyordum.

Ama nasıl anlatabilirdim ki? Babamın kızı olmadığımı nasıl dile getirebilirdim? Hayatım boyunca uğraştığım her şeyin boşuna olduğunu? Tenime dövülen hikâyelerin bana ait olmadığını? Damarlarımda dolaşan kanın, kendi halkını katleden insanlara ait olduğunu nasıl söyleyebilirdim?

Ağzımı açtığımda sadece hıçkırabildim. Kendimi tutamıyordum. O kadar çok ağlıyordum ki, yere ya da Caduan'ın kollarına yığıldığımın farkında değildim. Yüzümü onun omzuna gömmüştüm. Saçlarımın arasına muhtemelen kendi dilinde anlamadığım şeyler mırıldanıyordu. Kelimeleri rahatlatıcı bir ritme sahipti.

"Anlatamam," dedim boğulurcasına. "Anlatamam..."

"Tamam," diye mırıldandı. "Bir şey anlatman gerekmiyor."

Ona inanmanın, kucağında olmanın, gerçeği öğrenemeyeceği kadar derinlere gömmenin bu kadar kolay olmasından nefret ediyordum.

Birbirimize sarılmış haldeyken dakikalar saatlere dönüştü. Yere uzandıktan çok sonra kokusunu çekip içimde tuttum. Saatler şafağa doğru ilerliyordu. Bedenime değen bedenini, kalp atışlarını, nefeslerini, beni dünyadaki her şey gibi nazikçe sarmasını ezberledim.

Uyku duyularımı köreltirken, dünyanın onda gördüğü tuhaflık yüzünden Caduan'ın tam da bana göre olduğunu fark ettim. Belki bana baktığında onu hor gören dünyayı görüyor, hak etmeme rağmen beni seviyordu.

Kalk, diye yalvardı içimdeki ses. *Bu çok tehlikeli.*

Kalkmadım.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

MAX

Kulelere nasıl döndüğümü hatırlamıyordum. Sonraki günler de hayal meyal geçmişti. Bazen uyandığımda küçük parçalar halinde hatırlıyordum. Acım nefesimi kesiyordu. Elimi kaplayan siyah damarları, Sammerin'in yanıma geldiğini, bana baktıktan sonra sıradan bir şey söylüyormuş gibi, "Berbat görünüyorsun," dediğini ve yanımdaki yatakta gözleri kapalı yatan Tisaanah'ya bakacak kadar doğrulduğumu hatırlıyordum.

Rüya görmedim. Ailemi görmedim. Reshaye'yi görmedim. Ilyzath'ın fısıltıları bile yoktu. Zihnim bana merhamet edercesine sessizdi.

Sonunda uyandığımda, yanımda bir hareket, bir ağırlık, bir sıcaklık... siyah ve gümüş saçların tanıdık gıdıklamasını hissettim. Gözlerimi açmadan anın tadını çıkardım.

"Uyandığını biliyorum, gizemli yılan adam."

"Bildiğinin farkındayım, ısrarcı leş tanrıçası." Sesim zımpara hissi veriyordu. Bir süre birbirimizin nefeslerini dinledik. "Bunu yapmaktan vazgeçmen gerekiyor."

"Neyi?"

"Ölümün eşiğinden dönmeyi. Sen ölmesen bile benim sonum olacak."

Sesindeki tını sayesinde gülümsemesini neredeyse görebiliyordum. "Heyecan dolu bir hayat yaşamayı seviyorum, Max. Beni büyüleyici yapan da bu zaten."

"Her şey bittikten sonra belki dağa tırmanırız. Ölüm ihtimali düşük olan manzaralara bakabiliriz."

Her şey bittiğinde...

Birden gerçeği kavradım. Zeryth ölmüştü. Savaş bitmişti.

Bu ne anlama geliyordu? Her şey bitmiş miydi yani?

Sormak istemiyor, sadece bu anda olabildiğince uzun süre kalmak istiyordum.

Aklımdan geçeni okumuş gibi usulca, "Bitti," dedi Tisaanah.

Gözlerimi yumdum.

"Max?"

"Seni duydum. Sadece..."

Sadece inanamıyorum. Gerçek olamayacak kadar iyi bir son.

"Max."

"Hmm?"

Tisaanah'nın sözleri dünyanın eksenini kaydıracak türdendi. "Reshaye gitti."

"*GİTTİ Mİ?*" Nura kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Sert gözlerini kısarak bakıyordu.

"Evet," dedi Tisaanah. "Gitti."

Nura'nın gözleri daha da kısıldı. Gece Kulesi'ndeki odamızın kapısında duruyordu. Her zamanki gibi boynuna kadar iliklediği beyaz bir ceket giymişti ama yakasına işlenmiş sembol büyük bir fark yaratıyordu. Güneş ve ay birleşmişti. Aynı sembolü birkaç gün önce ceketinde taşıyan Zeryth, ona hep istediği şeyi... Baş-

komutanlık unvanını vermişti. En azından geçici başkomutan olmuştu ama birkaç haftaya durumu resmileşirdi. Zaten buna itiraz edecek kimse kalmamıştı. Zeryth'in ölümü onun uydurduğu bir hikâyeyle kolayca kapatılmıştı. Sonuçta destekçilerinin sadakati ona değil, birliklere karşıydı. Birçoğu birliklerin daha aklı başında biri tarafından yönetildiğini görünce rahatlayarak bir nefes vermişti.

Zeryth'den ona acıyamayacak kadar çok nefret ediyordum. Fakat hayatın onsuz nasıl da kolay devam ettiğini gördüğümde acımaya yakın bir şeyler hissediyordum. Güç kazanmak için her şeyini vermiş, sonunda tarihe sadece bir dipnot olarak düşülmüştü. Neredeyse onun için üzülecektim.

Neredeyse.

Bakışları Tisaanah'yla aramızda mekik dokuyan Nura'nın yüzündeki ifadeyi okumakta zorlanıyordum. Tisaanah'nın o lanetten nasıl kurtulduğunu ve kendisi yerine Reshaye'nin öldüğünü anlatmasını dinlerken sessizdi.

Hâlâ inanmakta zorlanıyordum. Tabii ki Eomara'nın teorisine göre bunun nasıl olabileceğini anlayabiliyordum. Tisaanah'yı sihrimle beslemiştim. Bu sayede, Reshaye hayat bile denilemeyecek yaşamını feda etmesini sağlayacak kadar zaman kazanmıştı. Kulağa inanılmaz geliyordu ama her gün yaşadığımız çılgınlıklardan daha inanılmaz değildi. Sadece henüz böyle bir umudu kabullenmeye hazır değildim.

"O zamandan beri onu hiç duymadın mı?" diye sordu Nura.

"Duymadım. Hem de hiç."

"Peki ya sihrin?"

Tisaanah elini uzattı. Parmakları tıpkı benimkiler gibi kararmıştı, bileklerini kapkara damarlar kaplıyordu. Üstelik elleri titriyordu. "Yok."

Bu ani güç kaybının onu korkuttuğunu çok iyi biliyordum.

Nura'nın yüzünde benim bile çözemediğim bir dalgalanma olunca öfkeleneceğini düşünmeden edemedim. Reshaye'yi bir-

liklerin sahip olduğu en değerli avantaj olarak gördüğünü biliyordum. Şimdiyse... tam da başkomutanlık gücüne kavuşmak üzereyken bu avantajı kaybetmişti.

İyi, diye düşündüm. *Buna sevindim.*

Ama sinirlense bile dışarıya belli etmiyordu. "Yorgunsunuz. Fiziksel olarak iyileşmeniz haftalar sürecek. Sihir gücünüzün yerine gelmesi daha uzun sürer. Reshaye'nin ne yapıp yapmadığını konuşmak için henüz erken."

Tisaanah bir şey söylemedi ama aklından geçen yüzünden okunabiliyordu.

Ben ne yaptığını biliyorum.

"Bence ikiniz de birkaç hafta dinlenin," diye devam etti Nura. "İsterseniz kulelerden ayrılıp evinize gidebilirsiniz."

Tisaanah'yla şaşkın bir şekilde bakıştık.

"Bize kulelerden ayrılmamıza izin verecek kadar güvenmene şaşırdım," dedim kuru bir sesle. *Yüceler aşkına...* eve gitmekten başka hiçbir şey istemiyordum. *Ev* kelimesi beynimde uğulduyordu.

"Ah, geri döneceğinizi çok iyi biliyorum," dedi Nura. Dudaklarında bir gülümsemenin hayaletiyle Tisaanah'ya doğru baktı. "Tisaanah'nın yarım kalan işleri var."

Tisaanah artık çok iyi bildiğim bir ifade takınmıştı. Çelimsiz bedeniyle çelişen insafsız bir güçtü bu. Yüzündeki sessiz savaşı görebiliyordum. "Döndüğümde Threll'e gideceğiz," dedi sonunda.

"Döndüğünde hep birlikte Threll'e gideceğiz. Tıpkı anlaşmanda yazdığı gibi. *Savaşımızı* kazandın. Anlaşmayı bozmak gibi bir niyetim yok." Bunu söylerken midesinin ekşidiğini sezebiliyordum. Aslında bu Zeryth'in savaşıydı. Muhtemelen bundan nefret ediyordu.

Yine de onu dikkatle izledim. Verdiği karşılıkta bir tuhaflık vardı. Birliklerin açısından bakıldığında, buradaki savaş henüz bitmişken Threll'de yeni bir savaşa girmek hiç de akıllıca değildi. Nura'nın ülkeyi yeniden inşa etmek ve küçük isyanları bastır-

mak için ordulara ihtiyacı olacaktı. O yüzden Tisaanah'yla yapılan anlaşmadan bir şekilde sıyrılmaya çalışması mantıklı olurdu. Zaten bunu şimdi yapmıyorsa bile, bir gün mutlaka yapacaktı. Bunun gerçekleşeceğinden emindim.

Tisaanah da durumun farkındaydı çünkü gözlerinde belli belirsiz bir kuşku okunabiliyordu. "Sadece iki hafta," diye cevap verdi. "İki haftaya iyileşir, geri geliriz."

"Biraz gerçekçi ol. İki haftada bırak bütün vücudu, kırık bir kemik bile iyileşmez. İkiniz de kıyma makinesinden geçmiş gibi görünüyorsunuz."

Tisaanah başını iki yana sallamakla yetindi. "İki hafta."

Nura omuz silkti. "Sen bilirsin."

KARAR VERİLMİŞTİ. TİSAANAH'YLA ertesi gün kulelerden ayrılacaktık. Öğleden sonra Sammerin yanımıza gelmişti. Her zamanki gibi kapıyı çalmadan içeri dalıp kınayan bakışlarını bana dikmekle meşguldü. "Heyecanlı bir gün geçirmişsiniz."

"Doğru duymuşsun."

"Seni her gördüğümde hâlâ yaşadığına şaşırıyorum." Başını iki yana sallayarak çantasını açtı ve hâlâ fena halde ağrıyan kolumu tedaviye hazırlandı. Ama kolumu sıvadığımda sessizce kaşlarını çatıp damarlarıma baktı.

"Biliyorum," dedim. "Hiç seksi sayılmaz, değil mi?"

"Ne olduğunu biliyor musun?"

Eomara'nın sözleri kulaklarımda çınlarken duraksadım. Daha önce anlamamış olmamıza şaşırıyordum. "Sanırım A'Maril hastalığı," dedim usulca.

Arkadaşımın paniğini saklamayan gözleri yüzüme çevrildi.

"Sanırım Tisaanah'nın ve benim sihrim bizi etkiye açık bırakıyor. En azından Eomara öyle düşünüyor. Vardir kullandığımız sihrin, insan bedeni için tasarlanmadığını ima eden şeyler söylemişti."

"Bu da A'Maril hastalığı anlamına geliyor," diye mırıldandı Sammerin.

"Evet." Elimdeki damarlara bakarken Tisaanah'nınkilerden çok daha açık renkte olduğunu düşündüm. "Tisaanah'yı sihrimle besleyene kadar fark edemedim. Sanki... her şeyi çoğaltıyordum."

"Bir saniye... sen..."

Belli belirsiz omuz silktim. "Dediğin gibi... çok heyecanlı bir gündü." Sammerin arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak beklentiyle bakınca iç çekerek her şeyi anlattım.

Sammerin sonunda nefesini yavaşça serbest bıraktı. "Kulağa..."

"İnanılmaz mı geliyor?"

"Berbat bir yalancı olduğunu bilmesem... abarttığını düşünürdüm."

Kaba bir kahkaha patlattım. "Hayatlarımız bugünlerde abartılı, değil mi?"

Sammerin pes edercesine omuz silktikten sonra aniden ciddileşip öne eğildi. "*Gitmiş.*"

"Öyle görünüyor."

"Henüz bunu söylemek için erken olabilir. Tisaanah da senin kadar bitkin düştüyse..."

"Olabilir. Ama Tisaanah bundan emin."

"Öyleyse hayatım boyunca bir daha hiçbir şeyin ölmesine bu kadar çok sevinmeyeceğim," diye söylendi.

"Ben de." Her şeye rağmen içimdeki histen kurtulamıyordum. Sanki kitabın sonu henüz gelmemişti.

"Ama bu..." Sammerin gözlerini yine elime indirip kolumu tuttu. Derimin çok altındaki kaslarımın sevimsiz bir şekilde seğirdiğini hissedebiliyordum. Rahatsız olmadığım halde itiraz ediyormuş gibi inledim. Sammerin sihriyle derimin altına iniyor, neler olduğunu bulmaya çalışıyordu. Kırık kemikler ya da yıpranan bağlar gibi sorunun kaynağını hep böyle bulurdu. Rahatsız edici olabilirdi ancak etkili bir yöntemdi.

Suratı asıldığında, "Ne oldu?" diye sordum.

"Galiba gerçekten A'Maril. Ama sadece aramaya başladığımda buldum. Böylesini daha önce görmemiştim. Sanki yabancı bir... enfeksiyon..." Devamını getiremeyince dudakları gerildi, kaşlarını derince çatmıştı. "Sihrini bir süre kullanma," dedi sonunda.

"Bir daha hiç kullanmasam da olur," diye karşılık verdim.

Bana sertçe baktı. "Ciddiyim. Biraz..." Başını iki yana salladı. "Sadece kullanma."

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

TISAANAH

Her yerim dökülüyordu.

Aynanın karşısında durdum. Muhtemelen aylardır ilk kez askeri üniforma yerine gövdemi saran kıpkırmızı bir gömlek giymiştim. Belime siyah bir kumaş bağlamış, aynı renkte dar bir pantolon ve dizlerime kadar yükselen bağcıklı çizmelerimle kıyafetimi tamamlamıştım. Oldukça sıradan görünüyordu.

Ama ben sıradan görünmenin yakınından bile geçmiyordum.

Kollarım dövmelerimin üzerinde çürüyen yara izleriyle kaplıydı. Kendimi zar zor korumayı başardığım sırada Esmaris'in kırbacıyla göğsümde açtığı yara, bluzumun dekoltesinden görünüyordu. Ellerim... ellerim hâlâ mavi siyahtı, kapkara damarlar bileklerimden yukarı tırmanıyordu.

Sammerin yara izlerini kısmen iyileştirebileceğinden bahsetmişti. Belki bir gün teklifini kabul ederdim ama ne saklayacağımdan emin değildim.

Her halükârda kibirden daha derin bir şeyin yasını tuttuğumu fark etmiştim. Belki de hikâyesi olmayan bir bedenin yasını tutuyordum. Ayrıca bu yaralardan önce sırtımdakiler vardı. Sırtımdaki yaralardan önce gelenler kalçalarımdaki yara izleriydi. Her şey bir yana, beni ne Valtain yapan ne de yapmayan Parçalı bir tene sahiptim. Annemi, evimi ya da ülkemi kaybetmeden önce bile; hem her şeye hem de hiçbir şeye ait olmayan bir boşluktaydım.

Daha önce bedenimde hep yara izleri olmuştu. İç çekip eldivenlerimi dirseklerime kadar çektim.

"Hazır mısın?"

Olduğum yerde sıçramadan edemedim. Tanrılar aşkına... içimdeki sessizliğe hiç alışık değildim. Öyle bir sessizlikti ki, diğer her şeyi çok daha gürültülü bir hale getiriyordu. Dönüp baktığımda kapı eşiğinde duran Max'in kaşını havaya kaldırdığını gördüm. "Dikkat dağınıklığın üzerine çalışman gerekiyor, asker."

"Geldiğini biliyordum," diye burnumu çektim. "Sadece seni mutlu etmek istedim."

Gülümsemesini bastırdığında dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Mutlu etmek mi? Yoksa *dalga* geçmek mi?"

Abartılı bir kararlılıkla bir bakış fırlattım. "*Mutlu etmek.* Asla imalı konuşmam."

Tamam, dalga geçmek istemiştim ama suç Ara diline aitti. Saçma bir şekilde birçok kelime birbiriyle alakalı olmayan çeşitli anlamlara geliyordu. Ne kadar öğrenirsem öğreneyim, bu dili asla tam olarak çözemeyecektim.

"Sen de beni bazen mutlu ediyorsun, o yüzden dalga geçebilirsin." Max ellerini ceplerine sokarak yaklaştı ama gözlerini titreyen ellerimden ve hafifçe sendelememden ayırmadığının farkındaydım. Halimizi düşününce neredeyse kahkaha atacaktım çünkü yürüyen bir çift cesetten farksızdık.

"Hadi eve gidelim," derken sesi özlemle boğuklaşıyordu.

Ben de özlemiştim ama... "Önce yapmam gereken bir şey var."

SOKAKLARDA GÜLÜŞEN ÇOCUKLAR vardı. Gözüm kaldırımlarda birbirlerinin peşinden tökezleyerek koşturan, heyecanlı bir kovalama oyununa kilitlenmiş çocuklara takıldı.

Camlardan ikisi sonunda değiştirilmişti. Geriye sadece bir köşeden diğerine uzayan çatlak kalmıştı. Riasha'nın dairesi her şeye rağmen düzenli ve sıcaktı. Üç küçük şamdan ve bir kır çiçeği demetiyle süslenmiş ahşap masaya oturdum. Filias karşımdaki sandalyesine bir kedi gibi yayılmıştı. Riasha arkada mutfağı boydan boya yürümekle meşguldü. Masanın diğer ucunda oturan arkadaşım sessizce onu izliyordu.

Max gözlerini oturma odasında dolaştırıyordu. Belki benim gibi o da fark etmişti.

Riasha'nın ve diğer sığınmacıların evlerinin ne zaman sonunda gerçekten bir ev gibi göründüğünden emin değildim. Alçak gönüllü döşenmiş olabilirlerdi ama süslemeler, çiçekler ve basit dekorasyonlarla artık bir yuva hissi veriyordu. Fırında yemek, lavaboda bulaşıklar vardı. Ufak tefek ipuçları, bu evde artık birinin yaşadığı hissini ortaya çıkarıyordu.

Filias dikkatle beni süzdükten sonra öne eğildi. Ela gözleri ışıldıyordu. "Umarım aklımdan geçen şeyi söylüyorsundur, Tisaanah."

Başımı aşağıya indirdim. "Ara savaşı bitti. Sıra bizde."

Riasha içinden hayretle bir küfür savurdu. Başını iki yana sallayan Filias'ın dudaklarına çarpık bir gülümseme yayıldı. "Senden şüphe ettiğimi saklayamayacağım."

"Büyük hata." Serel bana gururla bakıyordu ama gülümsemesine karşılık veremedim. Aklımda bana güvendiği için hayatının en büyük hatasını yapan Vos vardı. Şimdi muhtemelen hayatının geri kalanını Ara zindanlarında geçirecekti. Yaptıklarına rağmen onun için hâlâ adalet bulmayı istiyordum.

"Hayatımız hayal kırıklığı," diye karşılık verdim. "Benden şüphelenmek olabilecek en akıllıca tavırdı."

"Belli ki sandığım kadar akıllıca değilmiş. Threll pisliklerine hesap ödeteceğimiz günün gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Kolay olmayacak," dedi Riasha. "Threll lordları, orduları sayesinde yedi ülkeyi işgal edebilecek güçte. Ara ordularıyla bile..."

"Tisaanah'nın neler yapabileceğini gördün." Filias çenesiyle beni işaret etti.

Mideme adeta bir taş oturmuştu. Şimdi ne yapabilecektim? Elimden bir şey gelmeyecek miydi? Reshaye olmadan ben neydim ki?

Hayır. İçimde bir şey daha vardı. Biliyordum... onu hissedebiliyordum. Reshaye'nin varlığı Max'in sihrinde, en az o varken yaptıkları kadar güçlü izler bırakmıştı. Bende de izler kaldığından emindim. Kalmadıysa bile...

Öyle bir olasılık yok, dedim içimden. *Her neyse ihtiyaç duyduğun şeyi bulacaksın.*

"Riasha haklı," dedim korkularımı özenle saklayarak. "Nura'yla konuşup lojistiği çözmem gerekiyor. Gücümüz ne olursa olsun, Threll ordusuyla doğrudan yapılacak bir savaşı kaybederiz. Ama düşmanın en büyük zaafı aşırı kibir. On beş yıllık rahatlığın ardından kibirleri daha da artmış durumda. Zırhları olabilir ancak içleri boş."

"Ayrıca iç işleyişlerini bizden daha iyi kim bilebilir?" diye atıldı Serel.

Filias bu sözlere bayılmış gibi küçük bir kahkaha attı. "Yeraltı tanrıları adına... Bunları söyleyeceğimiz aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Acele etmeyelim," diye söze girdi Riasha. Ama sözünü bitiremeden odaya küçük bir fırtına dalınca, "Thio!" diye bağırdı. Küçük oğlan ona aldırmıyordu. "Seni küçük canavar... sana kaç kere..."

Thio kıkırdayıp hiç durmadan Max'in kucağına atlayarak bana el salladı. "Selam."

"Selam," diye karşılık verdim.

Max kendi dilinde, "İzin almasan da olur," diye mırıldansa bile düşmemesi için hiç oralı olmayan çocuğa kolunu sarmıştı. Bu içten tavrı karşısında kaşımı kaldırınca omuz silkerek, "Benden küçük *beş* kardeşim vardı, Tisaanah," diye kıkırdadı.

Riasha özür dilercesine bakıyordu. "Kusura bakma, torunum tam bir baş belası."

"Özür dilemeye gerek yok," diye araya girdim ama Max önemli olmadığını belirtmek için elini salladı. "Sorun değil, isterse kucağımda oturabilir."

Bunu *Threll* dilinde söylediğini fark edince gözlerim kocaman açıldı. Max çok rahat görünmeye çalışıyordu ama göz ucuyla sinsi ve kendinden memnun bir bakış fırlatmıştı. Serel, Riasha ve Filias da hayretle bakışıyordu. Filias sanki terbiyesizlik edip etmediğini hatırlamaya çalışıyormuş gibi telaşlı görünüyordu.

"Threll dilini ne zaman öğrendin?" diye tısladım Ara dilinde.

"Cephedeyken bol zamanım oldu. Sana böyle göstermek istemezdim ama..." Mahcup bir ifadeyle gözlerini kaçırdıktan sonra boğazını temizleyip Filias'a baktı. Ardından bozuk bir Threll aksanıyla, "Tisaanah haklı," diye devam etti. "Doğrudan savaşırsak kaybederiz. Ama *sadece*... şey..." Kelimeyi bulmaya çalışırken Thio'yu bir an için bırakıp elini öne uzattı. "*Hep*... birlikte olursak. Yani öyle yapmayacağız." Dudaklarına yayılan tatmin olmuş gülümsemeyi saklamaya çalışmıyordu. "Ayrı ayrı savaşacağız." Kelimeler diline dolansa da ne demeye çalıştığını anlıyordum.

"Threll lordlarını birbirine düşürmek o kadar zor değil," dedim. "Özellikle de şimdi. Çok uzun zamandır ortak bir düşmanları olmadığı için tek yaptıkları, güç için birbirleriyle güreşmek. Bu zaaflarından yararlanabiliriz." Max'e bakmasam da hayranlıkla dolu bakışlarını hissedebiliyordum.

Riasha düşünceli bir şekilde başını sallarken Filias ellerini ensesinde birleştirdi. "Nasıl yapacağımız umurumda bile değil. Tek istediğim kazanmak."

Kazanacağız, demek istiyordum. *Yemin ederim*. Ama kendimden emin olamamanın ağırlığıyla kelimeler boğazıma diziliyordu.

Bir başka gürültüyle birlikte paytak adım sesleri duyuldu ve iki çocuk daha çığlık çığlığa odaya daldı. Kucağından atlarken Max'in karnına resmen tekme atan Thio hemen diğer ikisine koştu. "Bu hiç adil değil!" diye bağırıyordu. "Hüner sırası *bendeydi!*"

Neye baktığımı kavramam birkaç saniyemi aldı. Küçük kızın bir yanağı kirlenmişti. Thio'ya oyuncu bir tavırla kâğıtlar fırlatıyordu... Hayır, kağıt değildi. Ona kâğıttan *kelebekler* atıyordu.

Beni taklit ediyordu.

Boğazıma bir yumru oturdu. Göz göze geldiğimizde, Filias'ın beni dikkatle izlediğini fark ettim. "Ne şapşal bir oyun," desem de sesim boğuktu.

Filias'ın bakışları yumuşadı. "Çok şapşal ama iyi iş çıkardığın kesin, Tisaanah."

Belli belirsiz gülümsedim. İyi iş çıkarmanın yeterli olmasını umuyordum.

GÜNEŞ BATMAK ÜZEREYDİ, ceketime biraz daha sarındım. Ara soğumaya başlamıştı. Filias ve Riasha ziyaretimden sonra konuşmak istediğim başka sığınmacılar da vardı. Her seferinde, "Bir yer daha," dediğim için Max gözlerini kocaman açarak karşılık veriyordu.

"Ayakta durmakta zorlanıyorsun. Lanet olsun, *ben* bile ayakta duramıyorum. Hadi gidelim."

"Ama sadece..."

"Hiç sabit fikirli olduğunu söyleyen olmuş muydu?" Çenemi tutup gözlerimin içine baktı. "Henüz dünyayı kurtaramazsın ama geri geleceğiz. Hey... Şunlara bak," diyerek sokaklardaki insanları işaret etti. Virane binalar yavaş yavaş tamir edilip süslenmeye başlamıştı. Önceden buralar çok boş ve hüzünlüydü. Şimdiyse çocuklar oynuyordu, yaşlı hanımlar minik masalarında çaylarını yudumluyordu, insanlar saksılardaki bitkileriyle ilgileniyordu. "Hayatlarını yaşıyorlar," diye ekledi usulca. "Geri döndüğünde bir şey değişmeyecek."

Gözlerimin neden yandığından emin değildim. Sessizce başımı sallayıp elini tuttuktan sonra duraksayarak yan gözle ona uzun uzun baktım.

"Ne?" diye sordu.

"Threll dilini öğrenmişsin."

Mahcup bir ifadeyle başını çevirdi. "Çok az. Çoğu da kitaplardan. Bahse girerim, aksanım gerçekten berbattır. Düşünmüştüm ki..." Gözleri bana kaydı. Tekrar konuşmaya başladığında ağır aksanıyla bölük pörçük Threll dilini kullanıyordu. "Her zaman sana ait olmayan kelimeleri dinlersin. Ben sana vermek..." Takılınca bir ara verdi. "Sana senin *kelimelerinde* konuşmak istiyorum. Senin... sesinde."

Birden nutkum tutulmuştu. Gözlerimi yumdum. Evet, o haklıydı. Threll dilinde konuşma çabası korkunçtu, aksanı anlaşılamayacak kadar ağırdı. Ama ana dilimi duymak, ruhumun derinlerinde mükemmel bir ahenkle birbirine dolanan iki şarkının çarpışması gibiydi. Kulağa *ev* gibi geliyordu.

Ev.

Elini sıkarak boğulurcasına, "Eve gidelim," dedim.

Max anında bir *stratagram* çizdi.

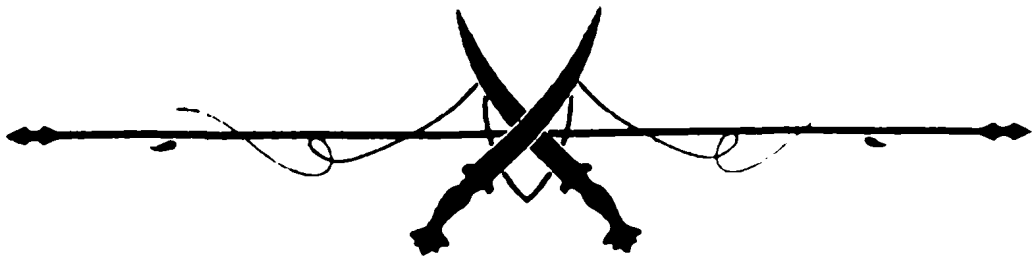
Beni ilk karşılayan şey kokulardı. Tanrılar aşkına, güneş ve çiçeklerin kokusunda binlerce anım vardı. Gözlerimi açtığımda manzara karşısında nefesim kesildi. Küçük taş kulübe, bakımsızlıktan vahşice büyüyen kır çiçeklerinin ortasında kalmıştı. Sanki doğa kulübeye sarılmak istemişti... Ayrıca bu hiç tuhaf değildi. Görüntü bir kucaklaşmadan farksızdı.

"Yüceler aşkına," diye mırıldandı Max. "Burayı özlemişim."

Ben de özlemiştim. O kadar çok özlemiştim ki; suçluluk duygumu kanlı bir ceket gibi üzerimden çıkarıp atmak, Max'in elini tutmak ve duygularımı serbest bırakmak hiç zor olmadı.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

AEFE

Nefes alamıyordum. Babam üstümdeydi. Sıcak kan köprücükkemiğimden aşağı süzülüyordu. Elleri kana bulanmıştı. Parmakları boğazımda olduğu için göremesem de hissedebiliyordum. *Lütfen, lütfen*, demeye çalışsam da sözlerim babamın çok uzun zamandır anlayamadığım nefretinde boğuluyordu.

Fakat artık anlıyordum. Kızı olmadığım için benden nefret etmişti. Damarlarımdaki ve unvanımdaki lanetli güç onu küçük düşürüyordu. Bunca zaman aralarındaki yerimi bir şekilde tekrar kazanabileceğimi düşünmüştüm ama gerçekte sahip olmak için can attığım şey zaten hiç var olmamıştı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" dedi tükürürcesine. O kadar yakındı ki, nefesini ve ağzından saçılan tükürükleri hissedebiliyordum. "Kazanacak ne kaldı ki?"

Her şey, demek istiyordum. Doğru olan buydu. Annemin kanından aldığım, içimdeki lekeli ve korkunç sihir gücüyle yapabileceğim çok şey vardı.

Çok şey yapabilirim, demeye çalıştım. *Bana bir şans ver. O kadar çok şey yapabilirim ki...*

Ama konuşamıyordum. Nefes bile alamıyordum.

Ölmeden önce gördüğüm son şey etrafıma saçılmış cesetlerdi. Caduan'ın yakınları, Sazlık Bölgesi'ndeki katliam, Yithara halkının cesetleri, Orscheid, annem... Caduan hâlâ en yakınımda durarak elini bana uzatıyordu.

Ağzımı açıp çığlık attım ama kırılan cam seslerinden başka bir şey çıkmadı.

KIRILAN CAM SESLERİ...

Gözlerim birden açılınca karşımda bir yüz gördüm. Bir an için babam sandım ancak sonra mahmurluğumdan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırdım. Karşımda babam kadar sert ve nefret dolu ama bir o kadar da farklı bir yüz vardı.

Klein.

Anında kendime geldim. Caduan'ın kollarında değildim. Klein doğrulduğumu görüp bir tekmeyle beni tekrar yere yapıştırdı. "Sen," diye tıslıyordu. "Sen çok büyük bir hata yaptın."

Hırladığımda dişlerim kendiliğinden sivrildi. Ayağını itip arkama döndüm. Caduan'ın kırılan yatak odası penceresinden şafağın ilk ışıkları görünüyordu. Hava pusluydu. Birkaç adım uzaktaki Caduan hiç kıpırdamadan yerde yatıyordu. Yüzünü göremesem de gömleğinden sızan kan içimdeki yangını büyütmek için yeterliydi. Nefes almakta zorlanıyordum. "Sen ne yaptın?" diye hırladım. "Ona ne yaptın?"

Klein saçlarımı kavramaya çalışsa da elinden kurtulup tökezleyerek Caduan'ın yanına koştum. Klein'ın adamlarından biri beni geri sürükleyene kadar, kanlı gözlerinin yavaşça açıldığını görecek kadar yaklaşabilmiştim. Bir anda dönerek arkamdaki eli yakaladım ve adam bir çatırtıyla birlikte acıyla kükreyene kadar büktüm. Boynunu da kırardım ama diğer iki adam beni tekrar tuttu.

"Burada ne işin var?" dedim tükürürcesine. "Kraliyet misyonunu tehlikeye atıyorsun. Müttefik krala zarar veriyorsun. Ve..."

"Ben mi?" diye pis pis sırıttı Klein. "Etrafa bakın. Bir düşmanın yuvasındayız."

"İnsanlar hakkında bilgi sahibiydiler," diye tersledim. "Buraya gelme kararını ben verdim. Aksini göze alamazdım."

"Babanın emrine karşı gelerek buraya gelme kararı aldın." Klein çenesini kaldırıp burnunun ucundan bana baktı. "Zaten başka *nereye* gidecektin ki? Bazı lekeler çıkmaz."

Mideme balyoz inmiş gibi hissettim. Ama haddini bildirmeye... ya da onu öldürmeye fırsat kalmadan bir inleme duydum. Caduan yavaşça hareketlenip doğruldu. Sonra birden başını çevirip etrafına panikle bakındı ve nerede olduğumu gördü.

O sırada bir boğuşma sesi duyuldu. Caduan'ın odasını diğerlerinden ayıran kapı ardına kadar açılınca Klein'ın adamları ellerini arkada bağladıkları halde bütün zarafetiyle hareket eden Siobhan'ı içeri sürükledi. Direnmese de burun kemeri tiksintiyle kırışmıştı. Ashraia'yı içeri sokan *dört* adam resmen kanlar içindeydi.

O kadar öfkeliydim ki, tekrar konuşmakta zorlandım. "Bırak gitsinler. Birisi Sidnee Kılıç Birliği komutanı, diğeriyse en önemli müttefiklerimizden birinin..."

"Orduma emirleri Teirna verir." Klein buz gibi bir sesle konuşuyordu. "Sen emirleri kimden alıyorsun?"

Bir an için Klein'ın saldırısına babamın neden olduğu düşüncesiyle ihanete uğradığımı hissettim. Sonra içime daha derin bir korku yayıldı.

Ordu mu?

Dikkatle dinledim... Dinlerken sarayın dışından korkunç sesler geldiğini duyabiliyordum. Beni tutmaya çalışan adamlardan kurtulup ayağa fırlayarak balkona koştum...

Sidnee askerleri burçları aşıyor, leşe üşüşen karıncalar gibi saraya ilerliyordu.

Bir hışımla arkamı döndüm. "Askerlerini geri çek."

"Niraja halkının burada yaşamasına izin verilmesinin tek ne-

deni, Fey dünyasının işlerine karışmadan sürgünde kalmalarıydı," dedi Klein.

"Hiçbir işe karışmadılar. Buraya gelme kararı benimdi. Ben karar verdim," diye sendeleyerek öne çıktım. Demir tadını alana kadar başımdaki yaranın kanadığını fark etmemiştim. "Bu aptalca bir hamle, Klein. Şu anda bile insanlar..."

Kulakları sağır eden bir gürültü koptu.

Altın rengi bir siluet içeri daldığında pencerenin kırık camları yağmur damlaları gibi yere saçıldı. Ashraia'yı tutan askerler iki büklüm olmuş halde yüzlerini tutuyorlardı. Dumanlar sonunda dağıldığında Ishqa'yı gördüm. Kanatlarını açmış, çektiği kılıcını Klein'ın boğazına dayamıştı. "Bu ittifakımıza ihanettir," diye hırladı. "Wyshraj askerlerine kılıç mı doğrulttun?"

Klein pis pis sırıttı. "İttifak bozuldu."

Kalbim tekledi. "*Bozuldu mu?*"

Ishqa'nın yüz kasları belli belirsiz seğiriyordu. "Affedersin?" dedi ölümcül bir sessizlikle.

"İttifak bitti," dedi Klein. "Sizin gibilere güvenilmez. Bunu başından beri biliyordum. İşte bu... *gizli saklı* hareketiniz sadece..."

"Teirness benim, Klein," diye hırladım. "Kararları *ben*..." Kelimeler ağzımdan dökülürken çoktan harekete geçmişlerdi.

Öne doğru atıldım. Hareket ederken bile kaçınılmaz olanı durdurmaya çalıştığımı biliyordum. Klein bir çığlık atarken adamları Ishqa ve Ashraia'ya saldırdı. Ishqa'ya saldırmaya çalışan en yakın askere saldırdım. Göz ucuyla Siobhan'ın harekete geçtiğini görebiliyordum. Kulaklarıma hücum eden kanın gümbürtüsüne rağmen emrettiğini duydum. "Kılıç Komutanı olarak sana geri çekilmeni emrediyorum!"

Ama her şey için çok geçti. Gerginlik çoktan şiddete dönüşmüştü. Ishqa'nın sırtı bana dönüktü. Kılıcı havadaydı. Aramızda doğru düzgün bir silahı olan tek kişi oydu. Ben ise öldürdüklerimin elinden telaşla çekip alabildiğim her şeyle savaşıyordum. Kan tadı ağzımdaydı.

Arkamda bir yerde bir çığlık duydum ama kime ait olduğunu anlayamadım.

Birden parlak bir ışık patlaması ve kulakları sağır eden bir çatırtı koptu. Diğer camlar da kırılıyordu. Başımı kaldırdığımda sarmaşıkların açık pencerelerden içeri süzüldüğünü gördüm. O kadar hızlıydı ki, rakiplerimizin tepki verecek zamanı bile olmamıştı. Klein'ın adamları boğazlarından yakalandı. Askerler çırpınsa da hiç faydası yoktu. Yeşil urganlar, onları hareket etmekten vazgeçirene kadar sarmalamaya devam ediyordu.

Caduan karnını tutarak yavaşça ayağa kalktı. Gözlerini açık görmek o kadar harikaydı ki, bir an için rahatladığımı hissettim. "Onları uzun süre engelleyemeyiz," diye hırıldadı. Sonra gözü odanın diğer tarafına kayınca kaskatı kesildi.

Dönüp baktım.

Odanın karşı tarafı tam bir katliamın resmiydi. Zemin kanla kayganlaşmıştı. Kendi silahı boynuna saplanmış Sidnee askerlerinden biri Siobhan'ın yanında yatıyordu. Siobhan cesede bakarken donakalmıştı. Onun yanındaki Ashraia yere yığılmıştı.

Açtığı kanatlarından biri neredeyse kopmak üzereydi. Her yer kemik, parçalanmış et ve kaygan kanla kaplı tüylerden oluşan bir karmaşadan ibaretti. Kaburgalarına saplanan mızrağa rağmen devasa eliyle Sidnee askerlerinden birini boğazlıyordu. Kimse yerinden kıpırdamadı, hiç kimse konuşmadı. Hepimiz neye baktığımızı bilecek kadar çok ceset görmüştük.

Ishqa yanına diz çöküp başparmağını önce kendi, sonra da Ashraia'nın alnına bastırarak anlayamadığım kelimeler mırıldandı. Ardından ayağa kalkarak bize bakmadan, "O öldü," diye açıkladı.

Siobhan fısıltıyla bir küfür savurdu.

Kelimeler boğazıma dizilmişti. Özür dilemek istiyordum. Çığlık atmak istiyordum. Kendi halkım olduğu halde herkesin kafasını koparmak istiyordum çünkü yapabilirdim... Hiçbiriyle bir bağım kalmasını istemiyordum.

Ishqa dönüp gözlerime baktığında nefes alamıyordum. Bana saldırmasını bekledim. Sonuçta ihanet ederek arkadaşını öldüren Sidnee halkının liderlerinden biriydim. Onun için düşmandım. "Biliyor muydun?" diye sordu sakince.

"*Hayır.* Hayır, böyle bir şeye asla izin..."

"Bunu daha sonra konuşuruz." Caduan yerdekileri işaret etti. "Daha fazla tutamam."

"Gitmemiz gerekiyor," dedi Siobhan. Acı içindeki gözlerini az önce öldürdüğü Sidnee askerinden ayıramıyordu. "Yoksa daha fazlası gelecek."

Ishqa kapıyı ardına kadar açınca koşmaya başladık.

Mathira aşkına... Her şey nasıl bu kadar hızlı olabilmişti? Klein'ın adamları kapılardan, pencerelerden ve balkonlardan saraya giriyordu. Sırtımızı duvara dayayıp köşeleri dikkatle döndük. Aşağıyı görebildiğimiz ana koridora çıktığımızda ağzım kurudu. Niraja halkı silahlarla katledilip pencerelerden atılıyor ya da oldukları yerde ölmeye bırakılıyordu. Katliam baş döndürücüydü.

"Sayıları çok fazla," diye söylendi Siobhan. "Buradan gitmemiz gerekiyor. Çıktığımızda ne olduğunu anlamaya çalışırız," dedikten sonra Ishqa'ya döndü. "En azından nedenini anlayana kadar ittifakımızı sürdürelim. Biz de şu anda kendi halkımız tarafından hain olarak görülüyoruz."

Ishqa duraksadıktan sonra dudaklarını sıkarak başını yavaşça salladı. "Kabul ediyorum."

Caduan sessizdi, sadece çenesindeki bir kas seğiriyordu. Aşağıdaki şiddeti izlemekle meşguldü.

Balkona çıktığımızda Sidnee askerlerinden birinin insan bir hizmetçiyi saçlarından tuttuğunu ve boğazını kestiğini gördüm. Kadının başı boynundan sarkıyordu. Konuştuğumun farkına bile varamadan kelime ağzımdan fırlayıverdi. "Hayır."

"*Hayır mı?*" diye tısladı Siobhan.

"Buna izin veremem. Şehirlerine zarar gelmeyeceğine dair söz vermiştik. Niraja halkının bir ordusu bile yok." İçimden geçenleri söyleyemiyordum.

Onlar benim ailem. Hepsi benim kanımdan.

Birkaç ok ıslık çalarak yanımızdan uçtuğunda bizi korumak için dönen Ishqa ve Caduan'ın dikkati dağıldı ama Siobhan kolumu tutup kendine çekerek kulağıma fısıldadı. "Kendi *halkına*

kılıç doğrultmaktan bahsediyorsun," diye tıslıyordu. "Bunun geri dönüşü olmaz, Aefe."

Cevap vermek için ağzımı açsam da gözlerim omzunun üzerinden başka bir şeye takıldı. Aşağı kattaki bir Sidnee askeri kaşlarını kaldırmış, gözlerini Siobhan'ın savunmasız sırtına dikmişti...

"Hayır!" diye atılarak onu geri çekmeye çalıştım.

Ama geç kalmıştım.

Sidnee okçuları dünyanın en iyisiydi. Belki de bu askeri Siobhan şahsen eğitmişti. Ok boynunun bir tarafından saplanıp diğer tarafından çıkınca onunla birlikte duvara çarpıp yere yığıldım. Dudakları aralansa da boğulma seslerinden başka bir şey duyulmadı. Uzun yıllara dayanan dostluğumuz boyunca ilk kez gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Korku ve... hüzün vardı. Asırlar süren sadık hizmetinden sonra, kendi halkı ona saldırmaktan geri durmamıştı.

Ishqa saldırılara karşılık verirken, Caduan yanıma koşarken bile gözlerimi arkadaşımın yüzünden ayıramıyordum. Ağzımdan kelimeler dökülüyordu fakat yalnızca dua gibi beşinci kez fısıldadığımda ne söylediğimi fark ettim.

Özür dilerim. Seni bu sefere çıkardığım için özür dilerim. Bir hain olarak görülmene neden olduğum için özür dilerim. Beni eğittiğin sadık ve iyi Sidnee olmayacağım için özür dilerim.

Mavi gözlerindeki hayat, akan bir su gibi solarken artık kendimi tutamıyordum.

Kendi halkına silah mı doğrultacaksın? demişti Siobhan. Bu cümleyi öldürülmeden birkaç saniye önce kurmuştu.

Kendi halkım mı? Hangi halktan bahsediyorduk? Son nefesine kadar sadakate inanan ve onlara her şeyini veren kadını öldüren halk mıydı bana ait olan?

Hayatım boyunca kendimden utanmıştım. Peki ya şimdi? Şimdi olmak istediğim her şeyden utanıyordum.

Kederimi öfke denizinde boğarak arkadaşımı nazikçe yere yatırdım ve o güzel, cansız gözlerini kapattım. Ardından Caduan ve Ishqa'ya tekrar baktım. "Siz ne yaparsınız bilmiyorum ama

bu iş böyle kalamaz." Caduan'la göz göze geldim. Her zamanki gibi, yüzleşmek bile istemediğim şeyleri görebiliyordu. Fakat artık yüzleşmem gerekiyordu.

Bir şey demeden elini uzattı. Yithara'da aldığı kabuk bağlayan yara izi hâlâ bileğindeydi. Hiç durmadan dişlerimi tenine geçirip kanıyla birlikte sihrini dilime akıttım. Bu sefer çok daha hızlı harekete geçmişti. Belki alışmıştım, belki de o öfkeydi... ama saniyeler içinde Caduan'ın sihri aramızda adeta çatırdıyordu. Gözlerini kırpıştırmasından aynı etkiyi hissettiğini anlayabiliyordum. Bağımız ikimizi de daha güçlü kılıyordu. Hayat bağlarının aramızda, taşlarda, askerlerde ve yukarıdaki sarmaşıklarda canlandığını görebiliyor... *hissedebiliyordum*. Her şeyi paramparça etmeye hazırdım.

Ishqa'ya baktığımızda hiç konuşmadan anlaştık. Bana bakıp belli belirsiz başını salladı ama şu anda hiçbir şey umurumda değildi.

Hızla saldırıya geçtim. Öfkemin yönettiği güdülerden başka bir şeyle hareket etmiyordum. Öldürdüklerimin kendi halkım olduğunu hiç düşünmedim. Caduan'ın sihriyle yanan keskin dişlerimle öldürmeye başladım, sonra bir cesetten kaptığım kılıçla ardı ardına onları katletmeye geçtim.

Caduan'ın yanımda olduğunu, benimle birlikte savaştığını biliyordum. Onu gördüğümden değildi, sihrinin ikimizden beslendiğini hissettiğim için onu da *hissedebiliyordum*. Ayağımı bastırarak kılıcımı çektiğim her cesetle sanki daha çok güçleniyorduk. Sarmaşıklar duvarlardan giriyor, ahşap yer döşemelerinin arasında filizleniyor, kılıçtan geçirdiğim askerleri parçalıyordu.

Ishqa'nın nereye gittiğinden emin değildim. Umurumda da değildi.

Ardımızda cesetler bırakarak sarayda ilerledik. Neredeyse hiçbir şey görmüyordum. Görüşümü engelleyen şey kan mıydı, yoksa gözyaşlarım mıydı? Cevabı bilmiyordum. Büyük merdivenlerden inip ilk gecemizde karşılandığımız taht odasına girmeyi başardık. Tanınmaz haldeydi. O güzel, huzurlu oda ceset ve kanla kaplıydı. Görüşüm bulanıklaşsa da menekşe renginin ağırlığını görebiliyordum.

Nedensizce sendeleyerek olduğum yerde durdum. Caduan bir anda kolunu belime dolayıp beni tenha bir köşeye çekene kadar yaralandığımı fark etmemiştim. Hissetmemiştim. Bacağımın arkasından akan kanın sıcaklığı dışında pek şey hissetmiyordum. Ama Caduan'ın aramızdaki bağa yansıyacak kadar yoğun olan endişesi, beni öfkemden çekip çıkarmaya yetmişti.

Duvara yaslanıp ona doğru döndüm, hava soğuktu. Taht odasının hemen ötesindeki bir balkondaydık.

"Devam edebilirim," dedim nefes nefese. Fakat Caduan omzumun üzerinden ileriye, taht odasına akın eden düşmana bakıyordu. Niraja askerleri onların karşısında pek bir şey yapamıyordu.

Aklından geçeni biliyordum. "Kazanabiliriz, Caduan," dedim boğulurcasına. "Onları *kurtarabiliriz*."

İyice yaklaştığında burun burunaydık. O kadar yakındık ki, paylaştığımız sihir nefeslerimizi yakıyordu. "Burada kalmayacak," diye mırıldandı. "Bunu görecek kadar yaşamanı istiyorum, Aefe. Bu şansı kenara atma. Bu sadece bir çarpışma. Savaş değil."

Sadece bir çarpışma mı? Çarpışmalardan bıkmıştım. Belki de sona erdirmek için ölmek istiyordum.

"Peki bunun bir sonu yok mu?" derken gözyaşlarım yanaklarımı yakıyordu.

İyice yaklaştığında kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşti...

Sonra her yerime kan fışkırdı. Caduan'ın sıcaklığı yerini menekşe rengi bir yağmura bırakmıştı. Gerileyerek balkon korkuluğuna yaslandı. Bizi bağlayan sihir aniden kesilivermişti. Önce bana doğru tökezledi. Ellerini uzatırken iki büklüm oldu. Göğsünden çıkan bir okun ucundan siyah dumanlar yükseliyordu.

Tam onu yakalayacaktım ki...

Bir ok daha geldi.

Bir saniye içinde balkondan aşağı yuvarlanmıştı.

Çığlığım boğazımı parçalıyordu ama beni korkuluklara savuran bir güçle yarıda kesildi. İçime yayılan acıyı hissetmekte zorlanıyordum. Tek düşünebildiğim, Caduan'ın arkasında bıraktığı boşluktu.

Yithara'da sırtımda açılan ve henüz iyileşen yaralarımın arasında bir acı hissettim. Dört ayak üstünde döndüğümde Athalena'yla karşı karşıya geldim. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Işık ve gölgeden ibaretti. Sihri her hücresinden yayılıyordu. "*Sana güvenmiştim*," diye bağırdı. "Bana söz vermiştin! Bunun olmayacağına *yemin* etmiştin!"

Topallayarak bana doğru yaklaştı. Kötü yaralanmıştı. Sihir gücüne rağmen belki onu alt edebilirdim ama üzerime aniden bir bıkkınlık çökmüştü. Karşıma geçip yayını gerdiğinde sihir her yerinden fışkırıyordu. "Çocuklarım *öldü*," dedi tükürürcesine. Sesi kırık cam ve kemiklerden farksızdı. Beni öldüreceğinden emindim. Onu suçlayabilir miydim ki?

Gözlerimi yumdum.

Ama darbeyi beklerken yer birden yarılınca düştüğümü fark ettim. Gözlerimi açtığımda dünya bulanık bir manzaradan ibaretti. Bir de altın renkli kanatlar vardı. Bir ok ıslık çalarak sol kulağımın yanından geçtiğinde aşağı baktım. Dizlerinin üstündeki Athalena'nın görüntüsü giderek küçülüyordu.

Birinin kucağındaydım. Uçuyordum.

"Kurtuldun." Ishqa'nın kulağımdaki sesi kararlı ve sakindi.

"Caduan için geri dönmemiz gerekiyor," diye hıçkırdım.

"Kurtulamadı," dedi usulca.

"*Geri dönmemiz gerekiyor*."

"Aefe... bulunabilecek bir şey yok," derken sesi acıyla çatlıyordu. "İnan bana."

Gözlerimi sımsıkı kapattım. İtiraz etmek, onu geri dönmeye zorlamak, Caduan için dünyayı birbirine katmak istiyordum ama aramızdaki bağın koptuğunu hissediyordum. Onun düştüğünü görmüştüm.

Sessizliğim hainlik gibi geliyordu.

Ishqa'nın kanatlarını üç kez güçlü bir şekilde çırpmasıyla birlikte gökyüzüne fırladık. Aşağıya baktım. Niraja ve cesetler gittikçe küçülüyordu. Sarayın en yüksek balkonunda duran Ezra, güzel şehrinin düşünü seyrediyordu. Orin onun yanındaydı, gökyüzüne dönüp bize baktı. Yayını kaldırdığında göz gözeydik.

Aradaki mesafeye rağmen bana kendimi hatırlatan bakışları karşısında donup kalmıştım.

Ancak sonra silahını indirip kardeşiyle ilgilendi. Tüm bunlar olurken Ezra mermerden yapılmış bir heykel gibi öylece duruyor, çaresizce bahçesinin soluşunu izliyordu.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM ALTMIŞ

MAX

Pervasız mutluluğun ne olduğunu unutmuştum.

Tisaanah'yla bir fıçı balın içine düşmüş gibiydik. Kaç gün olmuştu? Şimdiye kadar yaşadığım en derin, en uzun uykuyla yirmi dört saat geçtiğini düşünürsek, kaç gün olduğunu söylemek imkânsızdı. Belki de hayatımda ilk kez, sadece Tisaanah'nın yastığa yapışan yüzünü görmek için dönüp tek gözümü açabilmem bile mutlu olmaya yetiyordu.

Yıllar önce aptallık ederek bunu hafife almış, değer verdiğim insanlara hiç dikkat etmeden bakmıştım. Elbette oradaydılar, güvendeydiler. O rahatlık hissinin asla geri dönmeyeceğini biliyordum. Midemin dibindeki çukur... ve göğsümdeki gerginlik muhtemelen hayatımın sonuna kadar orada kalacaktı. Ama uykuyla geçirdiğimiz günlerde, midemdeki çukuru ve göğsümdeki gerginliği sahiplenmeye hiç olmadığı kadar yaklaşmıştım.

Sonunda kış uykusunun derinliklerinden gözlerimi açıp pen-

cereden güneşin kavurduğu dünyaya gözlerimi kısarak baktım. Kendimi yataktan dışarı sürüklediğim sırada aradan ne kadar zaman geçtiğinden emin olamıyordum. Battaniyelerden birini omuzlarıma sarıp bahçeye çıktım. Kış yaklaşıyordu. Gökyüzü bulutsuzdu, güneş sıcacıktı ama hava o kadar soğuktu ki, her nefesimde ağzımdan buharlar çıkıyordu.

Bahçe bakımsızlıktan resmen coşmuştu. Bir zamanlar, kış mevsiminde bitkileri mutlu tutmak için bir dizi karmaşık sihir kullanıyordum ama koruma zayıflamıştı çünkü aradan aylar geçmişti. Bir sopa alarak bahçenin kenarından yürüyüp toprağa *stratagram*'lar çizdim. Sarkan çiçek yapraklarının yeniden canlanmasını seyretmek içimi ısıtıyordu.

Sonra gül fidanlarımın önüne geldim. Goncaların çoğu ölmüştü ya da ölmek üzereydi. Beyaz ve kırmızı yapraklar büzüşmüştü. Dizim sert bir şeye çarptığında yere baktım ve artık acınacak derecede paslanmış bir makasın, ölü yapraklardan oluşan tabakanın altında yattığını gördüm.

Tabii ya.

Aylar önce Tisaanah kan anlaşmasını yaptığında tam olarak burada oturmuştum. Varoluşsal korkular içindeydim. Umutsuzca elimdeki makasın bundan sonra kullanabileceğim silaha en yakın şey olacağını, sonsuza kadar burada kıpırdamadan kalabileceğimi, buna fazlasıyla hakkım olduğunu söylemiştim.

Belki de haklıydım. Artık ne düşündüğümden pek emin değildim. Bu çok uzun zaman önceydi.

Makası tekrar elime aldım, paslanmıştı ama hâlâ işe yarıyordu. Çalıları kırpmaya başladım.

Bir süre sonra adım sesleri yaklaştı.

"Çok aptal görünüyorsun." Tisaanah'nın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Bu mu aptallık?" Kulaklarıma kadar sarındığım battaniyeyi omuzlarımdan silktim. "Sadece pratik biriyim."

"Uyuklayan bir... tırtıla benziyorsun."

"*Uyuklayan bir tırtıl mı?*"

"Şu ipek yapanlardan. Bilirsin işte..."

Kollarını çırptığında boş gözlerle baktım. "Sanırım... kozayı anlatmaya çalışıyorsun?"

"*Koza.* Evet, öyle."

"Yüceler aşkına... çok şairanesin."

Yanıma çömelip bir bakış fırlattı. "Eh, Threll dilinde anlatmaya çalış da hangimiz daha iyiyiz görelim."

Haklıydı.

Avucumdaki ölü taç yapraklarını küle dönüştürdüm. Küçücük bir hüner bile... çok zor geliyordu. Sanki damarlarım isyan ediyordu.

"Şuna bak, Tisaanah." Yumruğumu sallayarak ölü gonca ve yaprakları gösterdim. "Zavallılık."

"Bence bahçe bu haliyle daha güzel. Daha... özgür. Bütün gün başlarında duran yalnız ve huysuz bir adam olmasa bile yaşayabileceklerinin bir işareti."

Sözleri canımı yakıyordu.

"Teoride yalnız ve huysuz bir adam, hayatını adadığı işle ilgili söylenilenleri hiç hoş karşılamazdı."

"Peki artık yalnız ve huysuz değilse?"

"Kusura bakma ama sonsuza kadar huysuzluğa devam edecek."

Alçak sesle kıkırdadı. Kalın battaniyeye rağmen omzuma yasladığı başını hissedebiliyordum. "Bence o haliyle de çekici," diye mırıldandı. "Tabii yalnız kalmadığı sürece."

Ellerim donup kaldı. Makas elimden düştüğünde Tisaanah'yla parmaklarımız kenetlendi, çok kolay bir hareketti.

Hayır, artık yalnız değildim. Ancak *yalnızlık*, bir zamanlar olduğum kişiyi anlatmaya yetmezdi. Yalnızlığım tıpkı kesilen bir bacak gibi cansız bir parçam olmuştu. Bir bütün olana kadar içimdeki eksikliği fark edememiştim. Üstelik başıma gelene kadar kaybetmekten ne kadar korktuğumun farkında bile olmamıştım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Daha iyi. Sen?"

"Daha iyi."

Yan gözle baktım. Kaşları çok iyi bildiğim bir şekilde havaya kalkmıştı. "Ne?"

Gözlerini kırpıştırarak, "Ne?" diye tekrarladı.

Parmağımı alnındaki tanıdık kırışıklığa bastırdım. "Bu çizgiler neden?"

Ellerine bakıp surat astı.

"Sihir?" diye mırıldandığımda başını iki yana salladı. "Hayır, yok."

"Biraz zaman ver. Birkaç gün önce ölmüştün." Bunu dile getirmek bile ürpermeme neden oluyordu. Dudaklarım kendiliğinden pis bir sırıtışla kıvrıldı. "Bedeli ne olursa olsun, o canavarın gittiğine seviniyorum."

Tisaanah başını sallasa da sessizliğini korudu. Onu kafasının içindeki tilkilerin dönmeye başladığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Alnına bir öpücük kondurup limon aromalı kokusunu içime çektim. "Zamanımız var."

"Zamanımız var," diye tekrarladı. Kendini inandırmaya çalıştığını biliyordum.

ZAMANIMIZ VARDI.

Hayatımın büyük bölümünde zaman benim için bir lanet... değer vermekten ziyade katlanılması gereken bir şey olmuştu. Peki şimdi? Şimdi zamandan zevk alıyorum.

Zamanımız var.

Bundan daha güzel bir söz olamazdı. Bu bir lütuftu.

Hiç acele etmedik. O akşam komiklik derecesinde karmaşık bir yemek hazırladık. Yiyebileceğimizden çok daha fazla yemek vardı çünkü *zamanımız* boldu. Sofrada saatlerce oturduk, birkaç kadeh şarap eşliğinde genel şeylerden konuştuk. Şöminenin önünde uzanıp kitap okuduk. Anlatacağımız o kadar çok şey vardı ki, kitaptan birkaç sayfayı bitirmemiz saatlerimizi almıştı.

Hiç sorun değildi. Zamanımız vardı.

Yatak odasına geçtiğimizde saat geç olmuştu. Tisaanah aya-

ğa kalkmış, sandalyemin üzerine eğilerek beni bir, iki, üç kere öpmüştü. Soru ve talep arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran öpücüklerdi. Onu kucağıma alıp yatak odasına taşıdım. Yatağa uzandığımızda kollarını boynuma doladı. Beni özlemle öpüyordu. Uzandığımız anda gömleğimi üstümden çekip çıkardı. Pantolonumu indirmeye başlarken onu durdurmak için nazikçe yatağa bastırdım, yüzümdeki sırıtış muzipti. "Acelen ne?" dedikten sonra yanına uzanıp onu tekrar öpmek üzere eğildim. Hiç acele etmiyordum. Dudaklarımız ve dillerimiz nazikçe buluştu. Tekrar ateşlenmeye başladığında geri çekilip güldüm. "Zamanımız var, Tisaanah. Gerçekten harika değil mi? Bütün zamanlar bizim." Parmak uçlarım tüy hafifliğinde boynunda dolaştı. "Kahretsin." Köprücükkemiği... gömleğinin yakası... "Bütün gece bizim." Düğmelerini çözerken tenini yavaşça öptüm.

Nefes nefese kıkırdadı. "Neden ki?"

"Neden mi?"

"Bir şey istiyorsak..."

Bir öpücük daha.

"... neden kendimizi tutuyoruz?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Bir *şey* istemek mi? Neymiş o *şey*?" Düğmelerini ağır ağır çözmeye devam ediyordum. Boynuna bir öpücük kondurduktan sonra dudaklarım köprücükkemiğine kaydı. Teninin altındaki her kası... her yara izini hissetmek istiyordum. "Ayrıca..." diye mırıldandım. "Kimse son birkaç günde mutsuz olduğunu iddia edemez. Sonunda ağırdan alma şansına sahip olmak güzel."

Son düğmeyle birlikte gömleği açıldı. Ona iyice bakmak için geri çekildim. Pencereden süzülen ay ışığı vücuduna düşüyordu. Göğüs uçları soğuktan, şehvetten ya da her ikisi yüzünden dikleşmişti. Gümüş ışık, çift renkli teninin üzerine düşüyordu. Dağınık saçları yüzünü çevreliyordu. Yarı kapalı gözlerinin ardından bariz bir arsızlıkla bakıyordu. Dudakları aralanmıştı, bacaklarını iki yana açarken gözlerinde bir meydan okuma vardı.

Kahretsin.

Kendimi tutmak için savaşıyordum. Sadece dizinin iç kısmına

dokunup belli belirsiz bir okşamayla uyluklarına ilerledim ama olmamı istediği yere ulaşmadan durdum.

Hayal kırıklığıyla verdiği nefesi öpücüğümle boğdum. Dudakları yumuşak ve hazırdı. Tekrar göğsüne doğru indiğimde itiraz edercesine inledi.

Bu inilti... *Kahretsin.*

Parmaklarım kalçalarında geziniyordu. *Aşağı. Yukarı.* Kalçaları hafifçe havaya kalkmıştı.

"Ne oldu, Tisaanah?"

Hırıltılı bir kahkaha attı. "Acımasızsın."

"Acımasız derken? Bence *hoşuna* gidiyor. Üstelik..." Sonunda parmaklarım yavaşça ıslak sıcaklığa ulaştığında sırtı yay gibi gerildi. Sert bir nefes verdiğini duydum.

"...bunu telafi edeceğim," diye mırıldanırken parmaklarımı içine kaydırdım.

Bu seferki iniltisi sessiz değildi. Çarşafları sıkıca kavrarken bacaklarını boynuma sarmıştı. Artık kendimi tutmaya... ona istediği şeyi verirken ağırdan almak için sabırlı olmaya çalışıyordum.

Zamanımız var.

Belki de gerçekten *acımasızdım.*

Tisaanah nefes nefese kıkırdayıp başını arkaya attı.

Çıkardığı seslere bayılıyordum.

"Bu akşam pek konuşkan değilsin," diye mırıldandığımda Threll dilinde bir şeyler söyledi. "Ne söylediğini bilmiyorum. Öğretmen gerekecek."

Nefessiz bir kahkaha attı. "Asla. Terbiyenden olmanı istemem."

Elimi geri çektiğimde bana bakarak avucunu çıplak karnıma bastırdı. Onu tekrar öptüm. Dudaklarımız ayrılmak istemiyordu. Elim tekrar kalçasından aşağı kaydığında bir inilti çıkardı. "Senden nefret ediyorum," diyordu nefes nefese.

"Bence aslında benden çok hoşlanıyorsun."

Parmak uçlarım... sadece parmak uçlarım bedeninde dolaşıyordu. Karnında, göğüslerinde, narin boynunda geziniyordu.

Öptüm, öptüm, öptüm.

Onu istiyordum. Kendimi tutmaya çalışırken bütün sinir uçlarım ve bütün kaslarım onun için çıldırıyordu. Ama bu aşamada mahrumiyet bir oyundu.

Zamanımız vardı.

Parmak uçlarım en hassas yerine belli belirsiz dokunduğunda tekrar inledi.

"Ne var, Tisaanah? İstediğin bir şey varsa, söylemen yeterli."

Gözlerini açıp gözlerimin içine baktı. Arzuyla parlıyorlardı. Hatta bir an için çok daha fazlasını gördüğümü sandım. "Seni istiyorum," diye mırıldandı.

Bu iki kelime, içimdeki ilkel gücü uyandırmaya yetmişti.

Kahretsin.

Dudaklarımız çarpıştığında artık vahşice öpüşüyorduk. Doğrulup beni yatağa devirdi, bir an sonra üstüme çıkmıştı. Kasıklarımızın sürtünmesine rağmen henüz birleşmekten çok uzaktık. Öylece durup gözlerime baktı. Dudaklarında bir gülümsemeyle birlikte gözlerinde bir memnuniyet kıvılcımı belirmişti. "Zafer," diye fısıldadı.

Bedenini bana doğru bastırdığında içine kaydım. Artık ikimiz için de başka hiçbir şey yoktu. Tıpkı daha önce alay ettiğim sessiz yalvarışları gibi vücudunun her hareketini, kalçalarını her sallayışını karşılayabilmek için özenle onu dinliyordum. Hızlanan nefeslerini ya da nabzını dünyadaki başka hiçbir şeyle ölçemezdim. Kendimiz olmanın tadını çıkarıyordum. Zaten onunlayken kendim gibi davranmamak hep zor olmuştu.

Tisaanah bacaklarını belime dolayarak derin bir öpücükle beni kendine çekti. Gözlerimi açarak ona baktım. Ay ışığında gözlerini kapatmış, kendini zevke teslim etmişti.

Duraksadım. Kelimeler ağzımdan çıkana kadar konuştuğumun farkında bile değildim. "Hep böyle mi olsak?"

Kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini açıp cilveyle sırıttı. "*Böyle mi?* Hiçbir itirazım olmazdı."

Aniden ciddileşip başımı iki yana salladım. "Son bir haftadır

Öptüm, öptüm, öptüm.

Onu istiyordum. Kendimi tutmaya çalışırken bütün sinir uçlarım ve bütün kaslarım onun için çıldırıyordu. Ama bu aşamada mahrumiyet bir oyundu.

Zamanımız vardı.

Parmak uçlarım en hassas yerine belli belirsiz dokunduğunda tekrar inledi.

"Ne var, Tisaanah? İstediğin bir şey varsa, söylemen yeterli."

Gözlerini açıp gözlerimin içine baktı. Arzuyla parlıyorlardı. Hatta bir an için çok daha fazlasını gördüğümü sandım. "Seni istiyorum," diye mırıldandı.

Bu iki kelime, içimdeki ilkel gücü uyandırmaya yetmişti.

Kahretsin.

Dudaklarımız çarpıştığında artık vahşice öpüşüyorduk. Doğrulup beni yatağa devirdi, bir an sonra üstüme çıkmıştı. Kasıklarımızın sürtünmesine rağmen henüz birleşmekten çok uzaktık. Öylece durup gözlerime baktı. Dudaklarında bir gülümsemeyle birlikte gözlerinde bir memnuniyet kıvılcımı belirmişti. "Zafer," diye fısıldadı.

Bedenini bana doğru bastırdığında içine kaydım. Artık ikimiz için de başka hiçbir şey yoktu. Tıpkı daha önce alay ettiğim sessiz yalvarışları gibi vücudunun her hareketini, kalçalarını her sallayışını karşılayabilmek için özenle onu dinliyordum. Hızlanan nefeslerini ya da nabzını dünyadaki başka hiçbir şeyle ölçemezdim. Kendimiz olmanın tadını çıkarıyordum. Zaten onunlayken kendim gibi davranmamak hep zor olmuştu.

Tisaanah bacaklarını belime dolayarak derin bir öpücükle beni kendine çekti. Gözlerimi açarak ona baktım. Ay ışığında gözlerini kapatmış, kendini zevke teslim etmişti.

Duraksadım. Kelimeler ağzımdan çıkana kadar konuştuğumun farkında bile değildim. "Hep böyle mi olsak?"

Kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini açıp cilveyle sırıttı. "*Böyle mi?* Hiçbir itirazım olmazdı."

Aniden ciddileşip başımı iki yana salladım. "Son bir haftadır

yaşadığımız gibi yaşasak diyorum. Sadece sen ve ben. Kulübede. Sadece birkaç haftayla kalmasak? Asıl hayatımız bu olsa?"

Tisaanah sessiz kalırken anlamını çözemediğim bir şekilde uzun uzun bana baktı. Hızla kendime geldim. Ne demeye çalıştığımı bile bilemiyordum. Dilimin ucuna gelen düşünceler, dudaklarıma ulaşana kadar her zamanki gibi birbirine dolanıyordu. "Hiç düşündün mü?" diye sordum. "İmparatorlukları yerle bir edip ulusları ve lanet olası dünyayı kurtardıktan sonrasını..."

Sonsuza kadar benimle birlikte olmanın nasıl bir şey olabileceğini hiç düşündün mü?

Yüceler aşkına... çok aptalca bir soruydu. Ama o anda bunu *sormamam* imkânsızdı. Aynı anda kurduğum hayallerin farkına varmıştım, sürekli bunu düşünüyordum. Öylesine sinsi bir hayaldi ki, şu ana kadar farkına bile varamamıştım. Uzun bir süre geleceği hiç düşünmemiştim. Fakat şimdi onsuz bir geleceği hayal bile edemiyordum.

Tisaanah bana öylece *bakmaya* devam ediyordu. Gözlerimi aşağıya indirdim. Tam olarak ne istiyordum ki? Hem ne demesini beklemiştim? Sadece birkaç ay olmuştu. Üstelik aklında o kadar çok şey vardı ki, önceliklerinden biri olmam imkânsızdı. "Önemli değil," diye mırıldandım. "Sadece..."

Çenemi tutup gözlerimin içine bakarak, "Seni seviyorum," diye fısıldadıktan sonra beni uzun uzun öptü. Kalçalarının hareketi devam ediyordu. Düşüncelerim dağılırken sorumu ve cevabını unutmam çok kolaydı. Tekrar tekrar birbirimizde kaybolup her şeyi unuttuk.

BÖLÜM ALTMIŞ BİR

TISAANAH

On bininci kez ellerim boştu. İçim tekinsiz bir şekilde sessizdi. Gümüş kelebeklerimi yapamıyordum. Etrafımdaki duyguları hissedemiyordum. Suda minik dalgalar bile yaratamıyordum.

Arkamda adım sesleri duydum. "Gecenin bir yarısı gizlice çalışmaya mı çıktın?" dedi Max. "Hiç şaşırmadım."

Cevap veremedim, yumruklarımı iki yanımda sıkmıştım.

"Biraz zaman ver," diye mırıldandı. "Henüz..."

"Neredeyse iki hafta olacak," diyerek omzumun üzerinden ona baktım. "Anlayamıyorum. Reshaye gitti. Tamam ama... neden her şeyi alarak gitti?"

"Almadı. İyileşmen gerekiyor, Tisaanah."

"Zamanım yok." İstemesem de gözlerim yanmaya başlamıştı. Son iki haftadır endişe beni rahat bırakmamıştı. Bu hisleri zihnimin derinliklerine itip başka yerlere bakmak çok kolay olmuştu çünkü yapacak çok şey vardı. Max'le günlerimizi uyuyarak,

sevişerek, yemek yiyerek, bahçede şakalaşarak ya da tarlada tartışarak geçirmiştik. Delicesine... mutluydum, adeta sarhoş olmuştum. Max beni sarhoş ediyordu. Hiç komik olmayan şakalarımdan birine kahkahalarıyla karşılık vermesi içimi ısıtmıştı.

Şimdiyse utanç bir anda üzerime çökmüştü. İki hafta dolmak üzereydi. Sihrimden hiçbir işaret yoktu. Ben pervasız bir mutlulukla bahçede dolaşırken, oralarda bir yerlerde insanlar... *benim insanlarım* acı çekiyordu.

"Daha çok çalışmalıyım," dedim. "Başından beri kendimi zorlamalıydım, nedenini çoktan bulmam gerekirdi."

Max'in yüzündeki kırgınlık ifadesini görünce sözlerimin duygusuzluğundan anında pişman oldum.

Birkaç gece önce bana sorduğu soru hakkında bir daha konuşmamıştık. Ancak sözler hâlâ aramızda asılı duruyordu, yaptığımız her şeyin içindeydi.

Hiç düşündün mü? diye sormuştu.

Saçma bir soruydu. Elbette düşünmüştüm. Nasıl düşünmezdim ki? Burada onunlayken daha önce hiç olmadığım kadar mutluydum. Bu hayatı arzuluyordum. Ama hayal gücüme izin vererek geleceğin o yumuşacık rüyasına ne zaman dalsam, hemen ardından daha karanlık ve karmaşık duygu dalgalarına kapılıyordum. Suçluluğa, utanca ve hepsinden daha baskın olan korkuya...

"Burada öylece oyalanamam," dedim boğulurcasına. "Elde ettiğim şansa asla sahip olmayan halkım beni bekliyor."

Kırgınlık ifadesi anlayışa dönüşürken çimlerin üzerinde yanıma çömelip çakısını çıkardı. Sonra bir şey demeden avucunu kesip çakıyı bana uzattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Teoride aynı sihirden faydalanıyoruz. Sihri kendine çekebileceğini zaten biliyoruz. Eğer sihir gücün işlemiyorsa, benimkini kullanmayı deneyebilirsin."

Duraksadım. "Ya sana zarar verirsem?"

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Bence hiçbir şey olmayacak."

Bu çok saçmaydı ama kanıyla beni ölümden döndürmeyi başarmıştı. Üstelik çaresizdim. Çakıyı alıp avucumu kestikten sonra elini tuttum.

Başta bir şey olmadı. Beynimi susturup zihinleri okumaya çalıştığım zamanki gibi sihre ulaşmayı denedim. Bütün duyularım körelmiş gibi, her şey cansız ve renksiz geliyordu ama...

Hayır.

İşte bu.

Hissettiğim... neydi? Emin olamıyordum. *Bir şey* hissettiğim kesindi. Uzaklardan dalgalanarak yaklaşan bir fırtına gibi hem yabancı hem de tanıdık gelen sihri... *Onu* hissediyordum.

Max sıktığı dişlerinin arasından bir nefes aldı. Parmakları benimkilere kenetlenmişti, ellerimiz titriyordu. Eskisi gibi değildi ama yine de bir şey sayılırdı. Belki yeterli olacaktı, öyle olmak zorundaydı.

Diğer avucumu kaldırıp daha önce milyonlarca kez yaptığım gibi benimkinden daha uçarı ve asi olmasına rağmen etrafımı saran sihre fısıldadım.

Kısa bir sessizliğin ardından cevap geldi.

Evet, evet. Evet, işe yarayacaktı. Bunu biliyordum. Anahtar bu olmalıydı...

Elimden yuvarlanarak fırlayan şey kelebek bile sayılmazdı. Aslında daha çok bir güve ya da sinek sayılırdı. Zayıftı ve titriyordu. Göz hizama geldiğinde eriyip gitmek üzereydi.

Hayır... onu kurtarabilirdim. Bunu yapabilirdim...

Son bir kez umutsuzca kendimi zorladım.

Max keskin bir nefes alarak elini çekince odağım bozuldu. Çelimsiz kelebeğim çözülerek düşerken yere çarpmadan gözden kayboldu.

Kayboluşunu görmedim bile. Elini sıvazlarken alçak sesle tıslayan Max'e doğru bakıyordum. Kalbim korkuyla atıyordu. "Seni incittim."

"Sorun değil. Bir şey olmadı."

"Bence..." Elini tutup kendime çektim. Avucundaki sıyrık kararıp morarmıştı. Çok değildi, sadece yaranın etrafını çevrelemişti. Yine de... çok fazlaydı. Bu olmamalıydı. Boğazıma bir yumru oturdu. "Bunu yapmamalıydım."

"Sorun yok, Tisaanah. Sadece bir sıyrık."

"Umurumda değil. Bir daha yapmayacağız."

Dudaklarını sıkarken sessizliğini korudu.

Ayağa kalkıp kendime sarıldım.

"Sihrin geri gelecek," dedi usulca. "Sadece ona zaman tanı. Bir çözüm bulacağız."

"Zamanım yok."

O insanların zamanı yok.

"Aceleye getiremezsin. Çalışana kadar başını duvara vurmaya benzemez ama bir noktada çözülecektir. Gerçek olduğuna inanmasam bunu söylemeyecek kadar alaycı biri olduğumu biliyorsun."

İstemsizce dudaklarımın kıyısında çarpık bir gülümseme belirdi. Kendine *alaycı* diyordu. Başta belki alaycılığı ve zehir gibi zekâsıyla öyle olduğunu düşünmek kolaydı. Fakat zamanla onun hiç de alaycı biri olmadığını fark etmiştim. Max daha çok doğal haline dönmek için umutsuzca çabalayan yaralı bir iyimserdi. Bu yönünü seviyordum. Kendine ne kadar aksini söylemeye çalışsa da dünyanın daha iyi bir yer olabileceğine gerçekten inanıyordu.

Ama midemin kasılmasına engel olamıyordum. Omzumun üzerinden bakıp halsizce gülümsedim. Ancak tek görebildiğim şey, kanı temizlediği elleri ve artık çok daha karanlık görünen kollarındaki o koyu damarlardı.

BÖLÜM ALTMIŞ İKİ

AEFE

Ne kadar uçtuğumuzdan emin değildim. Kanım aşağılardaki... çok aşağılardaki ağaçların tepesine damlıyordu. Gözlerim odaklanmakta zorlanıyordu. Arada bir gözümü kırptığımda güneşin gökyüzünde daha yukarılara tırmandığını fark ediyordum. Gözlerimi kapattığımı bile hatırlamıyordum ama dallar yanağımı kesip yere yaklaştığımızda tekrar açıldıklarını hissettim. Ishqa'yla bitkin bir halde öylece zemine uzandık. Ok hâlâ sırtımdaydı. Her nefesimde kaburgalarım sızlıyor olsa da umursamıyordum.

"Kimse peşimizden gelmedi," dedi Ishqa. Sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

Gözlerimi kırptığımda Ashraia'nın devrildiğini, Siobhan'ın can çekiştiğini, Caduan'ın düştüğünü görüyordum. "Şu şeyi çıkar," diyerek yüzüstü uzandım. Ishqa'nın hareketlerini duyabiliyordum. Oka belli belirsiz dokunduğunda inledim, acı nefesimi kesiyordu.

"Ok lanetli," dedi Ishqa.

"Athalena bir hünerci."

"*Hünerciydi* demek daha doğru olur sanırım." Bunu komik olmayan karanlık bir espri gibi söylemişti ama midemin kasılmasına yetiyordu.

"Sadece..." diye başlasam da acıdan bütün duyularım körleşti. Sözlerin devamını getiremeden yüzümü toprağa bastırıp çığlığımı boğdum.

"Tamamdır," diye mırıldandı Ishqa. Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda kusmaktan onu duyamıyordum. Sonunda bitkin bir halde tekrar yüzüstü yere yapıştım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

Hepsi ölmüştü. Sadece biz geride kalmıştık. Kayıpların acısıyla kıyaslandığında, kaburgalarımdaki yara hoş bir rahatlama sayılırdı.

"Beni öldürecek misin?" diye mırıldandım.

"Öldürecek olsaydım seni kurtarma zahmetine girer miydim?"

Boynumu ona bakabilecek kadar çevirdim. Ishqa yorgun görünüyordu. Halsizdi. *Üzgündü.* Belki de ilk kez mermerden değil, kandan ve candan yapılmış gibi görünüyordu.

"İttifak," dedim. "Klein..."

"Bence bu işi bitirmemiz gerekiyor," dedi buz gibi bir sesle. "İttifak olsun ya da olmasın."

Bitirmek. İnsanları bitirmek.

Gözlerimi kapatıp elimi Athalena'nın verdiği mektubun durduğu cebime attım. Mektubu sanki asırlar önce vermiş gibi hissediyordum.

Peki oraya gittiğimizde ne yapacaktık? Hepsini öldürecek miydik? Bu halimle elimden *herhangi bir şey* gelir miydi? Düşüncesi bile imkânsız görünüyordu.

Diğer yandan... Caduan'ın yüzü gözümün önünden gitmiyordu. *Çok daha fazlası var*, demişti.

Parmaklarımı sıkarken yumruklarım titriyordu. Caduan sevdiği herkesin ölümüne tanık olmuştu. O insanlar adaleti hak ediyordu. *Caduan* adaleti hak ediyordu.

Artık dayanamıyordum. Toprağın üstüne sırtüstü yuvarlandım.

"Dinlen," dedi Ishqa. "Bayılmak üzeresin."

Ama ona bakacak kadar gücüm vardı. "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Ashraia için... her şey için."

Yüzünde anlam veremediğim bir şeyler kıpırdandı. "Dinlen." Kelime daha ağzından çıkarken bile dinlenmekten başka seçeneğim yoktu.

RÜYAMDA ÖLÜM GÖRDÜM. Ama cesetler yerine güneş vardı. Siobhan hep gittiğimiz barda yanımda oturuyordu, ikimiz de mekânın müdavimiydik. Her zamanki içkisini yudumluyor, hatırlayamadığım bir şeye gülüyordu. Rüya âleminde bir ölü değildi, insanlar tehdit oluşturmuyordu. Ancak orada oturmuş onu dinlerken, tekinsiz bir rüzgâr kulağıma fısıldıyordu...

Çoktan kayıp.

Caduan'ı gördüm. Henüz düşmemiş Taş Bölgesi'nde ziyaretine gitmiştim. Çocukluğumdan kalan bölük pörçük bir hatıradan farksız olan şehir, çok katlı taş tapınakları ve her yeri saran bitkileriyle çok güzeldi. Sarmaşıklar, günbatımı kadar göz alan turuncu zambaklar açmıştı. Taş Bölgesi asillerinin düzenlediği büyük balolar ve ziyafetler büyüleyiciydi. Herkes iyi kalpli ve güzeldi, sürekli gülümsüyorlardı. Caduan'ı kütüphanede bulmuştum, etrafı kitaplarla çevriliydi. Yaklaştığımda başını kaldırıp keyifli bir sürprizle karşılaşmış gibi gülümsedi. Ama yanına oturduğum anda suratı asıldı. "Neden bilmiyorum ama sanırım korkunç bir şey olacak."

Saçmalama, demek istedim. *Festivalde herkes dans ediyor. Hadi gidelim.*

Düşünceli bir şekilde başını iki yana sallamakla yetindi. "Henüz bitmedi." Göz göze geldiğimizde bakışları, rüyanın güzelliğine yakışmayacak kadar keskin ve telaşlıydı. "Henüz bitmedi," dedi tekrardan. "Üstelik benim yeterli zamanım yok."

Gerçek olduğunu anlamak istiyormuş gibi yanağıma uzandı ama rüyaya, dokunuşuna, canlılığına sımsıkı tutunmak istesem de yavaşça silinip gidiyordum.

"Keşke daha çok zamanım olsaydı," diye mırıldandı.

Keşke, diye düşündüm.

Zaman asla yetmeyecekti.

GÖZLERİM AÇILDI. GÜNEŞ parlak ve yakıcıydı. Boynum ağrıyordu. Karnımın üzerinde yatıyordum. Olanları... bütün ölümleri hatırlamam için birkaç harika ve korkunç saniye geçmesi gerekti. Sonunda gözlerimi tekrar yumarak hepsini tekrar hatırladım. Yavaşça doğrulurken hâlâ canım yanıyordu ama en azından hareket edebiliyordum. Ishqa birkaç adım uzaktaydı, küçük bir tavşan pişirdiği ateşin üzerine eğilmişti. Saçları rüzgârla dağılmış, üstü başı kirlenmişti ve gözleri yorgundu.

"Beni iyileştirmişsin," dedim. Sesim bir vıraklamadan farksızdı.

"Elimden geleni yaptım. Şifa konusunda pek iyi değilimdir."

"İşe yaramış. Teşekkürler." Emekleyerek ateşin yanına giderken bütün kaslarım itiraz ediyor, başım bir ağrıyla zonkluyordu. Kalbim... kalbim sızlıyordu.

Bana bakmadan tavşanı ateşten çektikten sonra bıçağıyla kestiği eti uzattı. Başımı iki yana sallayınca, "Bir şey yemezsen, seyahat etmeye gücün olmaz," diye açıkladı.

Bu konuda haklıydı. İstemeyerek aldığım lokmayı yutmakta zorlanıyordum. "Nereye gittin?" diye sorduğumda anlayamadığım bir şekilde baktı. "Birkaç kez uyandım. Burada değildin," diye ekledim.

Bütün dikkatini tavşana yöneltti. "Kuzeye uçtum."

"Neden?"

"İttifak meselesini anlamam gerekiyordu."

Dikkat kesildim, iştahım iyice gitmişti. "Eee?"

"General doğruyu söylemiş. Baban, Sidnee sınırları dahilindeki Wyshraj halkına saldırmış."

Kanım çekiliyordu.

Bana bakmadan devam etti. "Ordumuzun büyük kısmı ölmüş. Sidnee askerleri Rüzgâr topraklarına kadar ilerlemiş."

Tırnaklarım avucuma batıyordu. "Kardeşin?"

"Yaralı ama hayatta."

"Peki ya oğlun?"

"Güvende," dedikten sonra söylemek istemiyormuş gibi mırıldandı. "Sidneeler bunun için tanrılarına şükretmeli." Rahatlamış gibi görünmüyordu. Benim de rahat hissettiğim söylenemezdi.

Güç âşığı, hırslı, bencil babamı düşündüm. İlk kez onu *düşünmek* bile midemi bulandırıyordu. Caduan'ın başına gelenleri görünce krallığını büyütmek için bir fırsat görmüş, düşmanı evine davet etmiş, ardından hançeri sırtlarına saplamak için pusuya yatmıştı.

"Bir daha asla," diye söze girdim. "Babam benim için bitmiştir. Taht *benim* kanımın hakkı. Teirness olduğumda, Sidnee her zaman yanınızda olacaktır. Söz veriyorum. Tahtta olduğum sürece hizmetinizde olacağım." Ishqa'nın yüzündeki tuhaf ifadeyi çözemiyordum. Üstelik gözlerim yanmaya başlamıştı. "Kaybettiklerinin kederini paylaşıyorum, Ishqa."

Tavşanı kesme işini bitirdikten sonra önündeki lokmalara baktı ama yemekle ilgilenmiyormuş gibi bir hali vardı. Onu anlayabiliyordum. Halkımın yaptıklarını düşününce midem kasılıyordu.

Ayağa kalkıp bana doğru döndü. "Misyonumuz tamamlanmadığı için geri döndüm. Yaşananlara rağmen, Kraliçe Shadya hâlâ insanların daha ciddi bir tehdit oluşturduğuna inanıyor. Ben de onunla aynı fikirdeyim."

Başımı onaylarcasına salladım, bu tartışılmaz bir gerçekti. "Ne kadar uyudum? Yola çıkmak için ne kadar zamanımız var..."

"Toplantıya sadece dört gün kaldı. Yolumuz uzun."

"Başaracağız," derken ayağa kalkmıştım. Bunun doğru olmasını istiyordum. Yaralıydım ama daha da önemlisi çok *öfkeliydim*. İnsanlara şans vermekten... hesap vermeden öldürmelerine

izin vermekten yorulmuştum. "Liderlere saldırıp bu işi bitireceğiz," diye ekledim. "Yarım yamalak işlerden sıkıldım."

Ishqa'nın dudakları gerildi. "Ben de."

Zihnimi kaplayan öfke ve keder bulutunu dağıtıp Siobhan'ın bir gün dönüşeceğimi umduğu soğukkanlı Sidnee Kılıcı gibi düşünmeye çalıştım.

Sadece iki kişiydik. İnsanların en rütbeli komutanları haricinde toplantıya kimlerin katılacağı hakkında çok az bilgimiz vardı. Katliamın ortasına girecektik. Ama görevimi yerine getirdiğim sürece ölmek umurumda değildi.

"Askerin var mı?" diye sordum. "Bizimle orada buluşacak kadar hızlı uçabilecek birileri?"

"Pek kimse kalmadı," dedi Ishqa. "Ama yeteri kadar var."

Bize yetmek zorundaydı. Öylesine kasılmıştım ki, tüm vücudum öfkeyle titriyordu. "O zaman bu savaşı bitirip diğerine geçelim," diye tısladım.

Fazlasıyla öfkeliydim. Ishqa'nın bir şey söylemeden yüzünü göğe çevirdiğini fark etmedim.

BÖLÜM ALTMIŞ ÜÇ

TISAANAH

Belki de kapının çaldığını rüyamda görmüştüm. Gözlerimi açmaya zorladığımda pencereden, ay ışığında sessizce salınan çiçeklerden başka bir şey göremeyince yana döndüm.

Max çoktan doğrulmuş halde kapıya bakıyordu. Bedeni tam bir asker gibi kaskatı kesilmişti. "Kapıyı kimse çalmaz," diye mırıldanıyordu.

Öyleyse rüya görmemiştim.

Sessizce yataktan çıkıp silahlarımızı aldık. Üzerime bol gelen bir gömlek ve İlsahaj'la koridorda çıplak ayaklarımla yürümem çok saçmaydı.

Max pencereden dışarı göz atıp başını iki yana salladıktan sonra kapıyı açtı.

Hiç kimse yoktu. Kapının önünde duran ahşap sandık dışında hiçbir şey yoktu. Cilalı ahşap ve pirinçten yapılmış sade bir san-

dıktı. Üzerine, ay ışığında zorla görülebilen süslü bir el yazısıyla bir şey yazılmıştı.

Tisaanah Vytezic

Kılıcımı bırakıp sandığın yanına çömeldim. Max'in omzumda duran elinden endişesini hissedebiliyordum.

Yine de kutuyu açtım.

Max bir küfür savurdu ama onu duymuyordum. Kıpırdayamıyordum. Kanım kulaklarımda zonkluyordu.

Kutudan bir el çıkardım. Tırnakları çekilmiş, kanlı ve nasırlı bir eldi. Bir erkek eli olduğu kesindi. Başparmak ve işaretparmağı arasında küçük bir yara izi... bir damga vardı. Dişlerini gösteren bir kurt kafasıydı... El çürük kokuyordu. Bilek çürümeye başlamıştı.

Sadece bu kadar değildi. Sandık ellerle doluydu. Yüzlercesi vardı. Erkek, kadın, çocuk...

Bebek.

Hepsinin başparmaklarıyla işaretparmakları arasında aynı damga vardı.

Zorokov ailesinin sembolüydü. Sandıktakilerin hepsi kölelerin eliydi.

Eli sandığa geri atar atmaz iki büklüm olup çimlerin üzerine kustum.

Max hâlâ tıslayarak küfrediyordu. Kapıdan fırlayıp sandığı bırakan kişiyi aradı. Dalgınlığıma rağmen havada tuhaf bir ses olduğunu fark etmiştim. Başımı kaldırıp ne olduğuna bakmadım. Baksaydım kanatları görebilirdim. Yukarıda düzinelerce kuş dönüp duruyordu.

Kölelerin ellerinden başka bir şey düşünemiyordum. Yüzlerce insanın eli... burada... tam önümdeydi.

Max birden durup, "Tisaanah," diye fısıldadı. "Kalk."

Yavaşça olduğum yerden doğruldum. Bunu nasıl yaptığımdan emin değildim çünkü bacaklarımdaki bütün kan boşalmış gibiydi. Bir şekilde kılıcımı almayı akıl edebilmiştim.

Max açık kapıdan birkaç adım uzaktaydı. Doğrulttuğu mızrak boyunca yayılan kan renkli ışık oturma odasını aydınlatıyordu.

"Evimizde ne yaptığını ve bu iğrenç hediye için kime teşekkür etmemiz gerektiğini söylemeni öneririm," diye seslendi.

Bir an için kimle konuştuğunu anlayamadım. Sonra onu gördüm. Oturma odamızın tam ortasında biri duruyordu. Uzun boyluydu. O kadar uzundu ki, başı neredeyse tavana değiyordu. Gölgeden yapılmış gibi görünen bir karanlıktı. Koyu renk kıyafetleri bedenini gizliyordu. Şekilsizliğine rağmen uzun kolları ve bacakları olduğunu seçebiliyordum. Parmakları o kadar uzundu ki, ışıkta ortaya çıkan gölgeler gibi havada iz bırakıyorlardı. Bacakları uzundu ama ayakları yoktu. Dizleri arkaya doğru bükülmüştü. Yüzünü görmeye çalışsam da hatlarını netleştiremiyordum. Yüzünün olması gereken yerde sanki *hiçlik* vardı. Buna rağmen gülümsediğini biliyordum.

Zorokov ailesi yalan söylenmesini hiç hoş karşılamaz.

Duman gibi yayılan ses bir titreşimden ibaretti. Threll asillerinin belirgin aksanıyla konuşuyordu ama daha çok bir taklidi andırıyordu. Sonra odayı başka bir ses doldurdu. Çığlıklar... acı dolu çığlıklar duyuluyordu. Bir çığlıkla başlayıp yalvarıp yakaran bir koroya dönüşmüştü.

Kölelerin elleri hediye edilmişti, şimdi de ölüm çığlıklarını dinliyordum.

Bir hışımla kılıcımı doğrultup saldırdım, darbem siluete isabet etti. İlsahaj'ın eti ısırdığını hissetmek büyük bir tatmindi. Ama... gerçekten et miydi? Yüzüme sıçrayan şey kan gibi sıcak değildi. Üstelik saniyesinde tenimi *yakmaya* başlamıştı.

Yaratık istifini bozmamıştı. Hareketleri aksaktı, sanki zamanda bir atlama yaşanıyordu. Yakından bile yüzünü seçemiyordum. Ancak tuhaf gölgelerin arasında... acı ve dehşetle çığlık atan insanları görebiliyordum.

Boğazıma saldırdı.

Max çok daha hızlıydı. Alev alan mızrağını sapladığında yaratık aynı anda sanki yüzlerce yöne hareket ediyormuş gibi titredi.

Max hırlayarak alevleri gönderirken tekrar saldırmak üzere kılıcımı kaldırdım ama...

Bir anda odada sadece ikimiz kaldık. Max şaşkınlıkla geriye tökezlemişti. Doğrulttuğumuz silahlarımızla bakışmaktan başka bir şey yapamıyorduk.

Sessiz saniyeler geçtikten sonra, "Yüceler aşkına... bu da neydi böyle?" dedi usulca.

"Hâlâ buralarda bir yerde," diye fısıldadım. Nasıl bu kadar emin olduğumu bilmiyordum ama çenesini indirmesinden Max'in de hissettiği belli oluyordu. Parmaklarını havaya kaldırdığında evdeki bütün fenerler canlanarak duvarlara loş bir kırmızı ışık yaydı.

Ağır adımlarla odayı arşınladıktan sonra koridora geçtik. Alevlerin ışığı önümde yürüyen Max'in çıplak sırtından yansıyordu. Mızrağının ucuyla yatak odamızın kapısını itti, ardından yine parmaklarını kaldırarak fenerleri yaktı. Dağınık yatak ve kitaplarla dolu raflardan başka bir şey yoktu.

Hiç ses çıkmıyordu.

Max şüpheyle baktığı yataktaki örtü yığınını silahıyla yavaşça kenara çekti. Ben de dönüp koyu renkli ahşaptan dağınık çalışma masasına baktım. Masanın yanında uzun bir ayna duruyordu. Max'in eşyalarının çoğu gibi çok daha büyük ve görkemli bir evde iyi günler geçirmişti. Şimdiyse dağınık kulübede yarattığı tezatla biraz gülünç görünüyordu. Aynadan odanın geri kalanını ve titreyen ışığın altında Max'in perdeyi kenara ittiğini görebiliyordum.

Elbette kendimi de görüyordum ama... bir tuhaflık vardı. Başta ne olduğunu anlayamadım... Yansımam sırtıma ışık vuruyormuş gibi bir gölgeyle sarılmıştı. Aslında oda aydınlık sayılırdı.

"Max," diye mırıldanırken kılıcımın kabzasını kavradım.

Yansımasından dönüp yanıma geldiğini gördüm. Aynaya yaklaşıp parmaklarımı aynaya bastırdım, yüzüm hâlâ gölgeler içindeydi.

Ancak bunu ben yapmamıştım. Aynanın karşısında kıpırdamadan duruyordum. "O..." diye söze başladığım anda...

Gölge hızla saldırdı. Kendimi bir anda yerde bulmuştum. Yaratık bir hayalet gibi üzerimdeydi ama çok ağır olduğu için nefes

alamıyordum. Karşımdaki yüz bir hiçlikten ibaretti, bir an sonra benim yüzüme dönüştü. Zihnimin didik didik edildiğini, anılarımın bir leşin kemikleri gibi ayrıştırıldığını hissedebiliyordum. Serel'in yüzünün şeklini aldı. Max'in... Annemin... ve Vos'un yaralardan şeklini kaybeden yüzünü gördüm.

Ağzımı açsam da konuşamıyordum. Sanki *içimdeki* her şey çekiliyor, tüm enerjim tıpkı hayatım gibi benden çalınıyordu.

Kılıcımı saplamaya çalışarak mücadele ettim ama bayılmak üzereydim. Biraz ötedeki sisli dünyada Max yaratığa saldırıyor, umutsuzca onu üzerimden çekmeye çalışıyordu. Yaratığın kanı yüzüme yağıyorken tenim yanıyor, yanıyor, yanıyordu.

Her yer kör edici bir ışıkla parladığında yaratık beni bıraktı.

Max alevlerden ibaretti. İkinci göz kapakları delici bakan kapkara gözlerini ortaya çıkarmak için ardına kadar açılmıştı.

Dikkati dağılan yaratık şimdi yeni rakibiyle ilgileniyordu. Ama üzerimden kalkarken bile, onun son dokunuşunda garip bir şekilde birbirimize bağlıymışız gibi hissediyordum. İlk kez yaratıkta bir şey hissetmiştim.

Zevkti bu.

"Hayır," dedim boğulurcasına.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama Max'in korkunç bir hata yaptığını anlamıştım. Dünya tekrar netleşirken yaratık atıldı ve Max hiçliğe karıştı. Bir Syrizenden daha parlak, daha sakar ama çok daha güçlü bir versiyonu gibi odanın diğer tarafına doğru uçtu. Sonra yaratığın arkasında yeniden ortaya çıktı. Odanın ortasında alevler patlayınca yaratık duvara uçtu.

Birkaç saniyeliğine bu işten kurtulabileceğimizi düşünerek zorla ayağa kalktım. Bacaklarım titriyordu, kılıcımı tekrar kavramıştım.

Yaratığın silueti, inatçı gün ışığının delip geçtiği bir gölge gibi titreşiyordu. Kendini toparlayıp Max'e atılınca ışığın ve gölgenin bir bulamacı gibi çarpıştılar. Ama gölgenin avantajlı olduğu açıktı. Alevlerin arasındaki Max'in yüzünün acıyla çarpıldığını gör-

düm. Yaratık uzun tuhaf kolları ve bacaklarıyla onun etrafında dönüyordu. Sonra kollar artarak ışığı boğmaya başladı. Dört kol, altı kol, on kol...

İçgüdüsel olarak sihrimi çağırmaya çalıştım ancak bir şey olmadı.

Bana bakan yaratığın yüzü, hiç tanımadığım halde çok iyi bildiğim bir yüzdü. Siyah saçları olan genç bir kız... Kira...

Kız kardeşini görmek Max'i öldürürdü. Bu gerçek göğsüme bir balyoz darbesi gibi indi.

Öne atılmamak için kendimi tutmak zorundaydım. Sihrim yoktu. İlsahaj bu şekilsiz yaratığa hiçbir şey yapamazdı. Üstelik zamanım da yoktu.

Bunun yerine dönüp koşmaya başladım. Kapıdan fırlayıp koridora çıktığımda yaratığın başını aniden kaldırdığını görmüştüm. Arkama hiç bakmadan, ilk geldiğimde yatak odam olan misafir odasına kadar koştum. İçeri girer girmez de kendimi dolabın arkasına attım.

Beklerken kesik nefeslerim yüzünden elimi ağzıma bastırmak zorunda kalmıştım.

Hiç adım sesi yoktu. Kavga gürültüleri de gelmiyordu. Yaratık beni aramak için Max'i bırakmış olabilir miydi?

Parmaklarım ağır ağır dolabın köşesindeki yarı açık çekmeceye kaydı. Sonunda avucum büyüklüğündeki yuvarlak cam şişeyi ele geçirmiştim.

Lütfen, lütfen, lütfen...

Dolabın arkasından kayarcasına çıktım. Oturma odası, Max'in yatak odasından çok daha derli topluydu. İlk geldiğim seferde her yeri temizlediğim için ilk kez kendime lanet ettim.

Sessiz adımlarla odanın ortasına doğru yürüdüm. Duvara yaslanmış boy aynasında fenerlerin duvarlara, mobilyalara ve kendi kanlı yüzüme vuran kırmızı gölgelerini görebiliyordum.

Odada bir tur attım. Hiçbir şey yoktu.

Ardından tekrar aynaya döndüm.

Oda fener ışığıyla ışıl ışıl parlıyordu. Sadece yüzüm gölgeler içindeydi.

Tanrılar aşkına... Lütfen işe yarasın, lütfen...

Son bir kez dua ettikten sonra elimdeki şişeyi yere vurarak kırdım. Sahip olduğum her şeyi... içimde kırıntıları olduğunu umduğum sihrimi, bütün çaresizliklerimi, mürekkebe hapsolmuş bütün güçleri... Hepsini, hepsini, *hepsini* başladığım *stratagram*'ın son çizgisini çizmeye adadım.

O sırada göz ucuyla yansımamın aynaya doğru atıldığını gördüm. Sahip olmadığım sihri son bir güçle *stratagram* mürekkebinden tek bir sihir için kullanırken adeta içim parçalanıyordu. Tek bir sihir, evdeki tüm camları ve aynaları aynı anda paramparça edecekti.

Bir anda dünya patladı.

Gömleğim terden üstüme yapışmıştı. Başım dönüyordu. Dört ayak üstünde debelenerek aynaya doğru süründüğüm sırada kırık camlar avuçlarıma batıyordu. Aynanın ve pencerenin cam kırıntıları her yerdeydi.

Çürüyen iki kemikli el aynadan fırlayacakmış gibi çerçevenin iki kenarını kavramıştı. Geriye o ellerden başka bir şey kalmamıştı.

"Dâhiyane."

Döndüğümde Max'in kapı pervazına yaslandığını gördüm. İkinci göz kapakları kapanmıştı, mavi gözleri soğuk ve yorgundu. Yaralı olmasa da fazlasıyla halsiz görünüyordu. Elleri... tamamen siyahlaşmıştı.

Ayağa kalktım. "Gitmek zorundayız. Öldüğünden emin..."

Alçaktan başlayıp giderek yükselen bir sesle sözüm yarıda kaldı.

Şşşşşş...

Artık camsız kalan pencereye baktığımız anda kuşlar içeri doluştu.

Max'in küfrü, yükselen bir dalga gibi kulakları sağır eden kanatların fısıltısında boğuldu. Gardımızı aldık ama kuşlar etrafımızdan dolaşıp yatak odasına giderek başka bir pencereden çıktılar.

Sonunda ses kayboldu.

Gözlerimi tekrar açtığımda Max ellerime bakıyordu. "Bu da neydi böyle?"

Aşağıya baktım, elimde iki parça parşömen duruyordu. İlk açtığım en başta boş görünüyordu. Sonra üzerinde kelimeler belirdi.

Büyük tehlike altındasın. Senin için... daha kötüsü halkın için geliyorlar.

Max şaşkınlıkla başka bir küfür savurdu. Ona katılmamak elimde değildi.

Çabuk harekete geç. Alttaki kâğıttaki stratagram'ı kullan. Her şeyi açıklayacağım.

"Hayatta olmaz," dedi Max. Hemen ardından onu duymuş gibi kâğıtta başka kelimeler belirdi.

Bana güvenmenizi sağlayamam ama saniyeler içinde orada olacaklar. Halkın çok daha kötü bir şeye engel olman için sana ihtiyaç duyuyor.

"Anlayamıyorum," diye mırıldandım.

Max sinirle nefesini salarak, "Çünkü bu delilik," diye mırıldandı. "Tam anlamıyla delilik."

Haklıydı, resmen deliceydi. Ama sonra uzaktan bir *gürültü* koptu ve aynı anda başımızı çevirdik. Ağaçların arasındaki rüzgâr gibi sarsıntılı bir sesti. Bize doğru yavaşça yaklaşıyordu.

Tüylerim diken diken oldu. Duyduğumuz şeyin ne olduğunu biliyor, geldiklerini hissedebiliyordum. "Gitmemiz gerekiyor," diyerek ilk kâğıt parçasını yere atıp altındaki karmaşık *stratagram*'a baktım. Max'in hâlâ halsiz olduğunu biliyordum ama... "Yapabilir misin?" diye sordum.

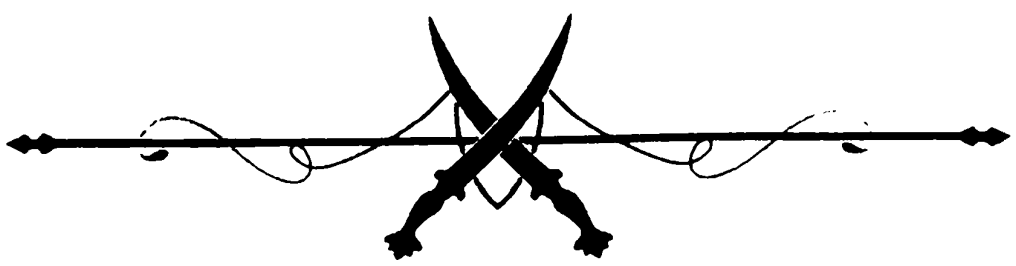
"Tabii ki yapabilirim," diye homurdandıktan sonra elimi tuttu.

Uzun siyah parmaklar kapı pervazında belirmişti. Yüzü olmayan bir kafa görür gibi oldum. Alevler kulübeyi sarmaya başlamıştı. Koridorda yanan bir kiriş çöktü.

Son gördüğüm şey o kirişti.

BÖLÜM ALTMIŞ DÖRT

AEFE

Hızlı olmamız gerekiyordu, o yüzden yine Ishqa'nın kanını içtim. Sazlık Bölgesi'ndeki kısmi dönüşümümle karşılaştırıldığında, bu sefer bir kuşa evrilmem daha kolay oldu. Ishqa'dan çok daha küçüktüm. Üstelik başta uçma hissinden nefret etmiştim. Sonuçta Sidneeler hava için yaratılmamışlardı. Hayatımız taşların altında geçerdi.

Yine de alıştıktan sonra hoşuma giden özgürlük hissini inkâr edemezdim. Bazen güneşi karşıma aldığımda, kanatlarım sabitken havanın da işbirliğiyle kendimi çok özgür ve hafif hissediyordum. Caduan, Siobhan ve Ashraia'nın can çekişen yüzlerini, babamın ihanetini, utanç veren soyumu, hatta ölüme doğru yolculuk ettiğim ihtimalini bile unutabiliyordum.

Ishqa yolculuk boyunca... hatta molalarda bile neredeyse hiç konuşmadı. Onu suçlayamazdım. Şikâyet edecek de değildim. Zaten kelimeler ne işe yarardı ki?

Toplantı, Fey topraklarından daha önce hiç gitmediğim kadar uzaktaki küçük bir adada gerçekleşecekti. O kadar güneydeydi ki, aslında insanların topraklarına uçtuğumuz söylenebilirdi. Adadan yaklaşık iki gün uzaktayken bütün gün deniz üzerinde uçtuk. Uçma konusundaki acemiliğim ve aşırı yorgunluğum birleştiğinde midem kasılıyordu çünkü yüzme bilmiyordum. Ayrıca bilsem bile yeterince hızlı hareket edemez, sonunda dalgaların arasında boğulurdum.

Neyse ki, günbatımından kısa bir süre önce karaya ulaşmayı başardık.

Aşağıyı dikkatle izliyorduk. Ishqa bölgede birkaç tur atarak üstün görüş yeteneğiyle yerde yaşam olup olmadığını taradıktan sonra, etrafımızda başka kimse olmadığından emin oldu.

Eski halime döndüğümde ayağa kalkıp şaşkın bir sessizlikle etrafıma bakındım. "Haksızlık bu," dedim alçak sesle.

"Ne?"

"İnsanların dünyası çok güzel."

O kadar güzeldi ki, resmen içimi *sızlatıyordu*. Altın rengi bir denizin ortasında duruyorduk. Belime kadar uzanan otlar, batan güneşin altındaki alevler gibi her yeri kaplıyordu. Gökyüzü insan kanıyla boyanmış gibi görünen bulutlarla kıpkırmızıydı. Güneşin yansıması ve sıcaklığı, boyası henüz kurumamış bir manzara tablosunu andırıyordu. Çimler nefes alıyormuş gibi esintide salınıyordu.

Neden ağlamaya başladığımdan emin değildim ama gözyaşlarıma hâkim olamıyordum. Yürürken ellerimi otların üzerinden geçiriyor, altın uçlarının parmaklarımı nazikçe gıdıklamasına izin veriyordum.

Caduan'ın burayı görmesini çok isterdim. İlk geldiğimizde Niraja şehrine nasıl baktığını hâlâ hatırlayabiliyordum. Yüzündeki bütün kasları kontrol etse de gözlerinin merakla parladığını görmüştüm. O bakışı ne kadar sevdiğimi yeni anlıyordum. Keşke daha çok zamanımız olsaydı.

Geceyi bir tarlada geçirdik. Avlandıktan sonra kamp kurduk. Alacakaranlık çöktüğünde ova gümüş bir gölgeye büründü, ar-

tık kederli görünüyordu. Yine güzeldi ama etrafta ürkütücü bir sessizlik vardı. Muhtemelen öteki dünya da böyle görünüyordu.

"Wyshrajlar ölümden sonraki hayata inanıyor mu?" diye sordum yemeğimizi yerken.

"Hayat demek hafif kalır," dedi Ishqa usulca. "Ölülerimizin göğe yükseldiğine inanırız. Bize rüzgâr ve güneş gönderirler, bize göz kulak olurlar." Ay ışığında bile altın renginde görünen bakışları bana kaydı. "Peki ya Sidneeler?"

"Kaybettiğin herkesle tekrar bir araya geleceğin sınırsız bir dünyaya inanırız. Ama oraya gidebilmek için dünyada bıraktığın izler değerlendirilir. O yüzden hikâyelerimizin ağırlığı her şeyden önemlidir." Dövmelerle kaplı bileğime baktım. Diğerinde simsiyah *X*'ler vardı.

Ani bir korkuyla sarsıldım. Muhtemelen bir günlük ömrüm kalmıştı. Ölürsem dövmelerimin mürekkebi yeterince ağır gelir miydi?

"Aefe," dedi Ishqa fısıldarcasına. Gözleri hiç görmediğim kadar karanlıktı. "Öteki dünyadaki yerini hak ediyorsun," diye ekledi. "Sidnee ya da Wyshraj... İbadet edilmeye layık bütün tanrılar hakkını verecektir. Eğer seni kabul etmeyecek bir öteki dünya varsa, orada olmak istemem."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Yarın ölürsek... seninle birlikte savaşmanın bir şeref olduğunu bilmeni isterim, Ishqa."

Bir an için sessiz kaldıktan sonra, "Benim için de şerefti, Volkan Topraklarından Teirness Aefe," diye cevap verdi.

Sonrasında sohbetimiz ateşin korlarına karıştı. Uzansam da hiç uyuyamadım. Yıldızlara bakarken Ashraia dahil gökyüzünde yaşayan tüm Wyshrajları, ayaklarımın altındaki taşı, Siobhan'ı, Taş Bölgesi'ni düşündüm. Caduan'ın nereye gittiğini bilmediğim gerçeği aklıma gelince fena halde sıkıldım. Ardından yan tarafa dönüp çimenleri seyrettim. Karanlıkta kıpırdamadan yatan yoldaşımı görebiliyordum, Ishqa'nın gözleri açıktı.

SABAH SESSİZCE EŞYALARIMIZI topladık. Midemde anlam veremediğim bir düğüm vardı. Ağzımı açarsam dışarıya korkularımdan başka bir şey çıkmayacağından endişeleniyordum. Ishqa bana bir kez daha kanını sundu, sonra kuşa dönüşerek insanların yaşadığı adaya doğru yola çıktık.

İnsan dünyası hakkında çok az şey biliyordum. Bir parçam, bu adanın da Niraja kadar görkemli ve ihtişamlı olmasını bekliyordu. Ama hayallerimi zorladığım bir yer için, güzel olmanın yanı sıra şaşırtıcı derecede küçüktü. Kara parçası hilal şeklindeydi. Sık eğreltiotlarının dibinde bittiği yapraksız ağaçlarla dolu ormanlık bir alandı. Öğle güneşinin altındaki kumsal gözleri kör edecek kadar parlaktı. Adanın doğu tarafında bir dizi tekne görülebiliyordu. İçimi rahatlatan küçük teknelerdi çünkü en büyüğü bile bir düzineden fazla adam taşıyamazdı. En azından burada insanların sayıca üstünlüğü konusunda endişelenmemize gerek olmayacaktı.

Adanın diğer ucuna inip Fey bedenlerimize dönüştüğümüzde kuma eğildik. Kalbim deli gibi atıyordu. "Wyshraj askerleri nerede?" diye fısıldadım.

"Yetişemediler muhtemelen." Ishqa başını iki yana salladı. "Uzun yol. Yetişeceklerinden emin değildim."

İçimden küfrettim. Ancak buraya kadar gelmişken bu bir engel olamazdı. Bıçaklarımı çıkarıp Ishqa'ya elimden geldiğince özgüvenli bir bakış fırlatarak, "O zaman sadece ikimiziz," diye seslendim. "Umarım hazırsındır."

Ishqa'nın rengi solmuştu ama başıyla onayladı.

Adada taştan yapılmış, çok da yüksek sayılmayan daire şeklinde tek bir bina vardı. Çatıya yakın pencereler yüksek ve küçüktü. Etrafındaki sütunlara bilmediğim bir dilde yazılar işlenmişti. Düz granitle kaplanmış, geniş görünen bir yol binanın girişindeki koyu ahşaptan kemerli çifte kapıya çıkıyordu.

İnsanlardan eser yoktu. Belki de içerideydiler. "Pencereler," diyerek çenemle işaret ettim. "Küçükler ama sığabiliriz..." Ishqa çoktan ayağa kalkmıştı, kapıya doğru yürüyordu. Bileğini kavrayarak, "Bizi vurabilirler," diye tısladım.

"Sorun olmayacak," dedi sakince. Yine de sesinde çözemediğim bir sorun vardı. Tuhaf bir şekilde elimi tutup kapıya yöneldi.

"Ishqa..." derken elimi çekmeye çalışsam da beni sımsıkı tutuyordu.

"Önce muhaliflerle konuşalım," dedi yüzüme bakmadan.

Buna ikna olmamıştım. Hem de *hiç* ikna olmamıştım. Ama onu durdurmama fırsat kalmadan kapıyı itti ve içeri girdik.

BÖLÜM ALTMIŞ BEŞ

MAX

Dizlerim kuma çarptı. Şartlar farklı olsaydı yere yayılıp şekerleme yapardim. Çok güzeldi, incecik beyaz kumlar yumuşacıktı. Bir an için kumların güzelliğine dalıp gittim ama sonra hemen düşüncelerimi toparladım.

Sandıktaki eller... Lanet olası canavar. Kuşlar. Stratagram.

Şimdi de bu.

Tisaanah'yla ayağa kalktık. Yarı çıplak olmamıza rağmen komiklik derecesinde üstün silahlarımız ve gri-mor beneklerle kaplı halimizle tuhaf görünüyorduk. Bir kumsaldaydık. Aslında muhtemelen bir adaydı çünkü uzakta sahil şeridinin kıvrıldığını görebiliyordum. Püsküllü yüksek ağaçlar tepemizde yükseliyordu. Eğrelti otlarıyla dolu orman sıktı. Kulübedeki cehennem gecesinden sonra güneş ışınları gözlerimi acıtıyordu. "Zaman farkına bakılırsa çok uzakta olmalıyız," diye mırıldandım.

"Bak." Tisaanah kumsalın ilerisini gösteriyordu. Kıyıda bir sürü tekne vardı. "Başkaları da mı var?"

"Yaşadıklarımızdan sonra bize lanet olası cevaplar verecek *birilerinin* olması iyi olur."

Ya cevap verecek ya da bizi öldürecekler, diye düşündüm. *Bu aşamada bunu kimse bilemez.*

Tisaanah başını kaldırdığında baktığı yere doğru döndüm. İlerideki tek bir taş yol, tekinsiz görünen taş bir binanın devasa kemerli kapısına çıkıyordu. Bina daire şeklindeydi ve etrafı büyük sütunlarla sarılmıştı. Yaklaştığımızda üzerlerinde yazılar olduğunu gördüm ama dili anlayamıyordum.

Tisaanah sütunlardan birine yaklaşıp parmak ucuyla dokundu. "Eski Besrith dili," diye mırıldanıyordu. "Annem tarih kitaplarına bayılırdı. Bazılarındaki yazılar böyle görünüyordu."

"Yani kadim bir yerdeyiz." Eski Besrith dili çoktan unutulmuştu.

Başını salladıktan sonra gözleri kapıya doğru kaydı.

İç çektim. "Sanırım o tekinsiz yere girmek üzereyiz?"

"Sanırım."

Harika.

"Eh," diye mırıldandım. "O zaman heyecan devam etsin."

Kapıya yaklaştık. Uzakta gördüğümüz teknelere rağmen her yer sessizdi. Birileri varsa bile ses çıkarmadıkları kesindi ve bunu hiç rahatlatıcı bulmuyordum.

Büyük kapı çok ağırdı. Sırtımın ürpermesine neden olan bir gıcırtıyla açılmıştı. İçerisi o kadar karanlıktı ki, alışmak için gözlerimi defalarca kırpmam gerekti. Hiçbir şey göremediğim o anlarda parmaklarım mızrağımı iyice kavramıştı.

Sonunda etrafı görmeye başladım. Daire şeklindeki oda büyüktü. Duvar diplerine taş banklar yerleştirilmişti. Duvarlarda, yerdeki dairelerde, hatta banklarda bile yazılar vardı. Tavandaki bir açıklıktan yere kusursuz bir huzme iniyor, güneş dar pencerelerden içeri sızıyordu.

Odanın karşı tarafında sırtı bize dönük biri vardı. Uzun boyluydu, altın rengi saçları beline dökülüyordu. Kapı gıcırdayarak

açıldığında ışık üzerine düşmüştü. Gövdesini saran altın rengi kumaş omzuna dolanıyordu. Dönüp bize baktığında ışıldayan altın rengi gözleri sinir bozucuydu. Tuhaf bir zarafetle hareket ediyordu. "Demek hediyemi aldınız," dedi kulağıma yabancı gelen bir aksanla. "Görünüşe bakılırsa, biraz geç almış olmalısınız."

"Samimiyet kurmadan önce tanışsak?" diye önerdim. "Tam olarak..."

"Seni tanıyorum." Tisaanah'nın sesi, konuştuğunun farkında bile değilmiş gibi kısıktı. "Seni tanıyorum," dedi yine nefesini tutarak.

Adam öne doğru adım attığı anda mızrağımı doğrulttum. "Dur. Önce kim olduğunu söyle."

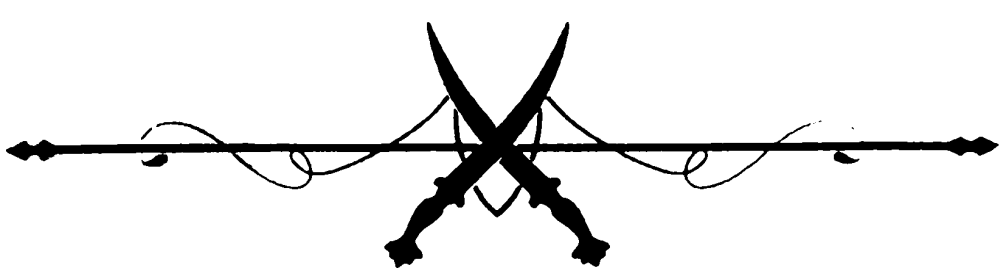
Tisaanah'ya bakmak dışında hiçbir şey yapmıyordu. Nefes bile almıyormuş gibi kıpırtısızdı.

Parmaklarım mızrağımı sımsıkı kavradı. "Kimsin?" diye sordum yine.

Cevap vermeden önce uzunca bir süre sessiz kaldı. "Adım Ishqa Sai'Ess. Çok uzun zaman önce yaptığım bir hatayı düzeltmek için buradayım."

BÖLÜM ALTMIŞ ALTI

AEFE

Başta o kadar karanlıktı ki, etraftaki hiçbir şeyi göremiyordum. Birden sessiz fısıltılar duydum. Sonra oda yavaşça etrafımda belirginleşmeye başladı. Daire şeklinde büyük bir mekândaydık. Aralık kapıdan giren parlak ışık, zeminde göz alan bir çizgi oluşturuyordu. Duvarlar, dışarıdaki sütunlar gibi yazılarla doluydu. Odanın duvar diplerinde kavisli bir taş bank vardı.

Bankta oturan insanlar vardı. Sayıları yaklaşık iki düzineydi. Çoğu erkekti ama birkaç kadın görebiliyordum. Farklı tarzlarda giyinseler de çoğu Wyshraj kıyafetlerini anımsatan dökümlü giysilere bürünmüştü. Neredeyse yarısı Meriata'da karşılaştığım adam gibi açık bir tene ve beyaz saçlara sahipti.

Konuşmak için ağzımı açtım... ama ne diyecektim ki? Hem beni anlayabilecekler miydi?

Biri öne çıktığında nutkum tutuldu. Solgun yüzüne düşen

ışıkta gümüş saçları güneş ışığını yakalıyordu. Bir de ağzının kenarından kulağına kadar uzanan bir yara izi vardı.

İçgüdüsel olarak ellerim bıçaklarıma gitti. Ancak diğer insanlardan biri ellerini havaya kaldırınca bıçaklar yere yuvarlandı. Öfkeyle hamle yapmaya çalıştığımda Ishqa uzanıp elimi tuttu.

"*Ishqa, git!*" dedim nefes nefese.

Fakat insanlardan biri bir kedi gibi gözlerini gözlerime dikerek yaklaşıyordu. Bir anda kafam... *düşüncelerim* felç oldu. Kıpırdayamıyordum. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum.

Ishqa hâlâ hiçbir şey yapmıyordu. Sonunda elimi bıraktığında vücudumu kontrol edemeyerek yere yığıldım.

İşte o zaman, içimi parçalayan sözlerini duydum. "İsteğinizi yerinize getirdim," Ishqa yaralı yüzlü adama doğru konuşuyordu. "Sıra sizde."

Uyuşmuştum. Ishqa'ya bakmak için kafamı çevirdiğimde bütün vücudum kasıldı.

Bana bakmıyordu.

Sen ne yapıyorsun? diye çığlık atmaya çalıştım ama bedenim bana itaat etmiyordu.

Beyaz saçlı genç bir kadın yanıma diz çökerek çenemden tutup satın alacağı atı inceliyormuş gibi yüzümü süzdü. Tuhaf insan dilinde anlayamadığım bir şey söylese de aradan bir kelimeyi seçmiştim.

Essnera.

Yaralı yüzlü adam, duyduklarından keyiflenmiş gibi gülümsedi. Ardından ağır bir aksanla, "Bunun için ne kadar uzun zaman boyunca, ne kadar çok çabaladığımızı bilmiyorsun," diye açıkladı. "Birçok insanımızın hayatı kurtulacak."

Ishqa gülümsemeye karşılık vermedi. Dudakları tiksintiyle seğirirken hâlâ bana bakmaktan kaçınıyordu. "Zaten bizden yeterince aldınız."

"Sadece çaresizlikten. Yaptıklarımızdan samimiyetle pişmanlık hissediyoruz."

"Eh, artık çaresizlikten bir şey yapmak zorunda kalmayacaksınız," diyen Ishqa başını eğdi. "Kraliçe Shadya ittifakınız için müteşekkir."

Birden neler olduğunu anladım. İhanet bir hançer gibi yüreğimi parçalıyordu. Çığlık atmaya, bağırmaya, Ishqa'ya saldırmaya çalıştım. Eğer hareket edebilseydim kafasını koparır, o güzel yüzündeki gözleri oyardım.

Ama kıpırdayamıyordum. Ağlayamıyordum bile.

"Hislerimiz karşılıklı," dedi yaralı yüzlü adam başını eğerek.

Ishqa kapıya dönmek üzereyken durdu. Bana baktığında yüzünde bir dalgalanmayla, "Gerçekten o kadar güçlü mü?" diye sordu usulca. "Yani dönüşeceği şey?"

Adam gülümsedi. "Dünyanın görüp görebileceği en güçlü şey."

Başka bir insan bana dokunduğunda acıyla kıvrandım. Bir çift el yardımıyla ayağa kalktım. Elim kolum tutmuyordu ama beni bağlayan sihre rağmen tüm gücümle direndim. Hatta bir anlığına sihri kırmayı başardığımda saldırdım.

Aynı anda iki insan birden üstüme atladı. Gözyaşlarımdan hiçbir şey göremiyordum. "ISHQA!" diye haykırdım. "Beni burada bırakamazsın!"

Artık beni yerde sürüklüyorlardı. Ishqa'nın altın gözleriyle beni seyrettiğini gördüm. Yüzü bir heykelden farksızdı.

"Bana bunu yapamazsın!"

Sazlık topraklarındaki canavarları düşündüm. Onlardan birine mi dönüşecektim?

Bilincimi yitirirken her yer bulanıklaşıp bembeyaz oldu. Ishqa'dan uzaklaştırılıyordum.

ISHQA!

Sesimin çıktığından emin değildim. Gördüğüm en son şey, sırtını dönmesi ve ani bir rüzgârla altın saçlarının savrulmasıydı.

Sonra her yer beyaz, beyaz, beyaz oldu.

BÖLÜM ALTMIŞ YEDİ

TISAANAH

Kıpırdayamıyordum.

Aşinalık bilincimin çok derinlerindeydi ama adamın yüzü ve altın renginde parlayan gözleri bir şeyleri yüzeye çekiyordu.

Ishqa. *Ishqa.*

Bu adı nereden biliyordum?

Altın saçlı adamla aramızda duran Max, gözlerinde sessiz bir soruyla omzunun üstünden bana baktı.

Günlerce beyaz, beyaz, beyazdan başka bir şey yoktu.

Ses beynimin gerilerinde yankılandı.

Bunu kaç kez duymuştum? Kaç kere görmüştüm? Kaç kere *hissetmiştim?*

Sana değer verdiğini düşündüğün biri tarafından ihanete uğramışsın.

Acıya hep aynı detaylar eşlik etmişti. Beyaz, beyaz, beyaz... uzun altın rengi saçlar... sırtını dönen bir adam...

Bu adam.

"Reshaye'yi tanıyordun," dedim zorlukla.

Max'in gözleri kocaman açıldı.

Ishqa bakışları kararırken, "Reshaye mi?" dedi sessizce. "Kendine böyle mi diyor?"

"Kendine mi?" diye araya girdi Max.

"Ne anlama geliyor?" diye mırıldandım.

Adamın yüzü buruşur gibi oldu. "*Hiç kimse* anlamına geliyor."

BÖLÜM ALTMIŞ SEKİZ

~~AEFE~~
RESHAYE

Hatırlamadığım çok şey vardı.

Acıyı iyi hatırlıyordum. Bedenim açılıp kapandı, sonra tekrar açılıp kapandı, organlarım yer değiştirdi ve kanım boşaltılıp tekrar damarlarıma dolduruldu. İnsanlar acımasız canavarlardı.

Onlar için bir can değildim. Onlar için yaratılacak, kullanılacak, faydalanılacak bir alettim.

Geçmiş ya da gelecek yoktu. Sadece şimdi vardı.

Beni ilk kez birine bağlamaları, bileklerimden çekip çıkardıkları damarlarım sayesinde olmuştu. Kanım yerlere damlıyordu. Ama insanlar ölüp duruyordu. Bunu biliyordum çünkü ölümlerini hissediyordum. Bunu biliyordum çünkü ölümleri benim ölümümdü. Cesetleri görmedim. Sadece beyaz, beyaz, beyaz vardı.

Benden aldıkları parçalarla ne yaptıklarını bilmiyordum. Neden aldıklarını da bilmiyordum. Önce parmaklarım, sonra elle-

rim, ardından kollarım... Bedenimi yavaş yavaş, parça parça oydular. Belki de bir gün artık bedenimden hiçbir şey kalmayacaktı.

Uzunca bir süre, Ishqa'ya duyduğum nefretten başka bir şey düşünmedim. Nefret önemliydi çünkü beni canlı tutuyordu ama gerçekte ölmeyi istesem de yaşamaktan başka seçeneğim yoktu.

Ishqa'dan o kadar çok nefret ediyordum ki, nefretim artık ruhuma işlemişti. Solmaya yüz tutsa da öfkeme sımsıkı tutundum.

Bir gün evimi hatırlayamadığımı fark ettim. Çok güzel ve güvenli olduğunu biliyordum. Orada yaşarken binlerce ruhla bağım olduğunu hissetmiştim. Artık başkalarıyla bir bağ kurmanın... güvende olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum.

Yüzler ve anılar, tıpkı avucumdaki kum gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Önce çok yakınım olmayanlar uçup gitti. Ashraia, Shadya, hayatıma kısa süreliğine girip çıkan insanlar... Sonra arkadaşlarımı unuttum. Ardından Caduan'ın gözlerinin hayaleti ya da Siobhan'ın gururlu gülümsemesinin bana hissettirdikleri silindi.

Bir tek nefretimin özü olan Ishqa'nın yüzünü ezberimde tutuyordum. Ama çok geçmeden, geriye beni bırakıp giderken arkasını döndüğünde uçuşan saçları gibi bölük pörçük anlar kaldı.

Yalanları için babamdan ve onun böyle bir canavar olmasına izin veren annemden de nefret ediyordum. Ancak nefretim yüzlerini aklımda tutmama yetmedi. Sonunda onlar da unutuldu.

En çok Orscheid'ın anısına tutunmuştum. Benden geriye kalan her şeye anısını... güzel gülümsemesini, ışıldayan gözlerini, kucaklaştığımızda genzimi dolduran kokusunu kazımaya çalıştım. Her şey yitip gittikten çok sonra bile Orscheid'a olan sevgim orada kaldı. Her gece kendime bunu hatırlatmaya çalıştım. Kendi kendime onun yüz hatlarını sayıklıyordum. *Orada bir yerlerde hâlâ seni seven biri var*, diye kendimi avutuyordum. Ama bir gün kız kardeşimin adını hatırlayamadım. Zamanla yüz hatları birer birer bulanıklaştı. Gözlerini yere eğişini, sesinin ahengini, gülümsemesinin dudaklarına yayılışını unuttum.

Sonunda bir gün geldi, artık sevginin ne olduğunu bile hatırlayamıyordum.

İnsanlar beni parça parça ettiler. Etimle birlikte içim de çürüyordu.

Adımı hatırlamak için çok uğraştım.

Bazen insanların sesini duyuyordum. *Kimsin?* diye sorduklarında cevap veriyordum. *Ben Volkan Topraklarından Teirness Aefe. Ben Aefe. Ben Aefe. Ben Aefe.*

Ama zaman akıp gitti.

Beni olduğum kişi yapan her şeyi kaybettiğimde adımın ne önemi vardı ki?

Bir gün bedenimden geriye hiçbir şey kalmadı. Artık saf enerjiden başka bir şey değildim. Beni bedenlere, zihinlere girmeye zorladılar. Beyaz, beyaz, beyaz odalara kapattılar. Oysa kayıptan, öfkeden ve bir zamanlar belki başka bir şey olduğum hissinden ibarettim.

Artık başka biri gözlerini bana dikip kim olduğumu sorduğunda tek bir cevabım vardı.

Ben hiç kimseyim.

Doğrusu da buydu.

BÖLÜM ALTMIŞ DOKUZ

TISAANAH

"Reshaye'yi... tanıyor musun?" Max kırışan alnıyla adama şüpheli bir bakış fırlattı. Hâlâ korumak istercesine kısmen önümde duruyordu.

Ama Ishqa, şiddetle hiç ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Üstelik bana bakışı aslında tuhaftı. "Önceden," dedi usulca. "Uzun zaman önce. Evet, onu tanıyordum."

Belki beynimde hâlâ Reshaye'den kırıntılar vardı, içimdeki *bir şey* onu görünce öfkeye kapılmıştı.

"Sende," diye ekledi Ishqa. "Sende olduğunu hissediyorum." Öne doğru adım attığında Max'in mızrağı alev alınca durup gözlerini ona çevirdi. "Sen. Sende de kalmış. Sihrin sanki..." Aradığı kelimeyi bulamıyormuş gibi devamını getiremedi.

Gözlerim kulaklarına dikilmişti. *Sivri* kulakları vardı. "Sen Feysin," derken kelimeler farkına bile varamadan dudaklarımdan dökülüvermişti.

"Evet."

"Ama Feyler çoktan... yok olmuştu."

"Hayır, yok olmadık. Ancak uzun bir süre insanlar neslimizin tükendiğini düşünmeyi tercih etti." Ishqa elinde silahıyla onu dikkatle izleyen Max'e baktı. "Silahını indirebilirsin. Öldürmek isteseydim, sizi oradan kurtarmazdım."

"Peki bizi niye kurtardın?"

"Çünkü gördüklerinizden çok daha kötüsü geliyor. Onu durdurmak için size ihtiyacım var." Ishqa boğazını temizledi. Bir an için yüzü inanılmaz zarif bir sıkıntıyla dalgalandı. "Söyleyeceklerimin... kulağınıza inanılmaz geleceğini biliyorum ama tek ricam beni dinlemeniz. *Lütfen.*"

Max duraksayıp silahını indirse de elinden bırakmadı.

"Feyler asla yok olmadı. Ama asırlardır yok olmanın eşiğine çok yaklaşıyoruz. Bir zamanlar o kadar bölünmüştük ki, bizim için hiçbir şey rakip aileleri yok etmekten daha önemli değildi. Yüzlerce yıl önce yaşanan ve tarih kitaplarınızdan çıkarılan bir çatışmada insanlar ve Feyler mücadele etti. Savaş yorgunu ve kan dökmekten sarhoş olan halkınız sonunda saldırganlıklarını bize yöneltti. Kendi savaşlarını kazanmak için ihtiyaç duydukları gücü ararken tüm Fey ailelerini öldürdüler, şehirlerimizi yerle bir ettiler." Ishqa'nın yüzünden belli belirsiz bir hüzün gelip geçti. "O zaman çok dağınıktık. Güçlerimiz tamamen bağlanmıştı. Bir araya gelerek kapımızdaki tehditle yüzleşmek yerine, rakiplerimizi alt etmek için fırsat kolladık. Buna herkes kadar ben de inanıyordum." Duraksadığında sinir bozan altın renkli gözlerini mahcubiyetle bize çevirdi. "İnsanlara birini verdim..." derken konuşmakta zorlanıyordu. "Bana güvenen birini, ittifak kurma uğruna insanlara teslim ettim. Kendi savaşımı kazanmak için ihtiyaç duyduğum güç karşılığında onlara zafer kazanmaları için gereken gücü verdim. Feyler arasında nadir bir sihir gücüne sahipti. Bu gücü kıyamet silahı yapmak için kullandılar. Bu silahın ne olduğunu biliyorsunuz."

Ağzım kurumuştu. "Reshaye," dedim fısıldarcasına. "Onlara Reshaye'yi verdin."

Max bir küfür mırıldandı.

Ishqa ağırbaşlı bir şekilde cevap verdi. "O ihanet, hayatımın en büyük hatasıydı."

"Hataymış." Max başını iki yana salladı. Mızrağını kavrayan parmakları bembeyaz kesilmişti. "Bu yüzden kaç kişinin öldüğünü biliyor musun? Yaptığın şey, lanet olası bir *hatadan* çok daha fazlası."

"Biliyorum, evet."

"Peki asırlar sonra neden buradasın?"

"Kendi savaşlarımız vardı. İnsanları ve canavarlarını zamanla unuttuk. Tıpkı sizlerin de bizi unuttuğunuz gibi. Ama şimdi..." Ishqa'nın gözleri uzaklara daldı. "Bir şeyler değişmeye başladı. Yeni bir kral, dağılan bütün Fey ailelerini bir çatı altında topladı. Ondan önce halklarımızın tekrar bir araya geleceğini hayal bile edemezdim. Şimdiyse birleşme... hayal ettiğimden de muhteşem oldu." Yüzündeki hayranlık ifadesi sertleşti. "Kralımın kararlılığı ve vizyonu, medeniyetimizi yeniden inşa etmemizi sağladı. Ama bu tür kişilikler, kolaylıkla karanlık bir tutkuya kapılabilir. İşte o karanlık sizin için yola çıktı. Bu gece yaşananlar sadece başlangıçtı."

Bir an sessizlik oldu. Nutkum tutulmuştu.

"Şunu iyice anlayalım..." Max burun kemerini sıktı. "Kapıma dayanan canavarları *deli bir Fey kralının* gönderdiğini mi söylüyorsun?"

Şaka gibiydi. *Saçmalıktı.* Aklım bir türlü almıyordu.

"Sizden nefret etmesi için fazlasıyla nedeni var," dedi adam usulca. "Uzun zaman önce insanlar birbirlerinden kurtulmak için halklarımızı katletti. Bizimkinin yanında ömrünüz çok kısa kalıyor. O günler atalarınızın kayıp anılarının uzak bir hayaletinden ibaret olmalı. Peki ya biz? O günleri *yaşadık.* Bu yüzden keder ve öfke hâlâ damarlarımızı yakıyor. Yangın çıkması için tek bir kıvılcım yeterli." Dudakları küçümsercesine seğirdi. "Ayrıca sizden biri, yarayı kaşıma cesareti gösterdi."

Kaşlarım kendiliğinden havaya kalktı. "Yarayı kaşımak derken?"

"Feyler kaybolmaya başladı. Sayıları çok değildi ama kralımız insanların işi olduğundan emin."

"*Hangi* insanlar?" dedi Max. "Milyonlarca nüfus, yüzlerce birbiriyle alakasız ülke var."

"İnsanlar istediklerini almak için bizim halklarımızı ayırt etme zahmetine girmedi," dedi Ishqa sertçe. "Bağışlayın ama çoğumuzun daha nazik davranmaya gönüllü olmaması..." Birden susup derin bir iç çekti, tekrar konuştuğunda kelimelerini özenle seçiyordu. "Dürüst olmam gerekirse, yaptıklarınız yüzünden türünüzden nefret ediyorum. Fakat kralım fazlasıyla karanlık bir yola girdi." Öne doğru bir adım attığında altın rengi gözleri alev almıştı. "Belki yeterince açık konuşmadım. *Hepinizi* öldürmek istiyor. *Her birinizi.* Feylerin hayatına değer verdiği için iyi bir kral. Tam da bu nedenle, düşmanlarına karşı son derece acımasız." Sonunda gözlerini bana kilitledi. "Bunu yapmak için seni arıyordu. Sendeki *şey* için."

Başım dönüyordu. Sisler arasında bir şeyi hatırlar gibi oldum. Rüyalarımda gördüğüm o gözler, fısıltılar, uzanan el...

Seni arıyordum.

Hayır. Onlar sadece rüyaydı.

Rüya olmadığını biliyorsun.

Ağzımı açsam da konuşamıyordum. Aklımı kaçırmak üzereydim. Zaten inanılmaz şeylerle uğraşıyorduk. Korkunç tehditlerle karşı karşıyaydık. Şimdi bir de... bu mu çıkmıştı yani?

"O zaman sana kötü haberim var," dedi Max. "Reshaye gitti."

Yüzünde tek bir kas kıpırdamasa da Ishqa'nın kaşları havaya kalktı. "Gitti mi?"

"Öldü," dedim.

Kaşları çatıldı. "Öyle bir şeyin ölmesinin mümkün olup olmadığını bilmiyorum," dedi usulca. "Kralım külleri için bile olsa peşinize düşecektir. Bu konuya takıntılı. Aramaktan asla vazgeçmeyecek. Senin içinde ve..." Max'e doğru baktı. "Sende arayacak."

Gözlerimi her yumduğumda ellerle dolu sandığı görüyordum. Sinirlerim gerginlikten kopmak üzereydi. "Peki Zorokovlar?" diye sordum. "Onların rolü ne?"

"Zorokovlar?"

"Zorokov ailesi. Threll'den bir aile. O... o şeylerden sorumlu olanlar. Mesaj onlardan geldi."

Ishqa boş gözlerle bana bakıyordu. Sonra birden durumu anladı. "Kral muhtemelen geçici ittifaklar kurdu. Ben... artık yakın çevresinde değilim ama son zamanlarda böyle konuşmalar yapılıyordu. İstedikleri sayıya ulaşabilmek için bazı insan halklarıyla ittifak kurma konusu gündemdeydi. Hatalarına rağmen... Fey hayatlarını asla tehlikeye atmaz." Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Böyle bir ittifak kurduysa, tehdit korktuğumdan da hızlı yaklaşıyor demektir. O yüzden hızlı hareket etmeliyiz."

"Reshaye öldü," dedim tekrar boğulurcasına. Yardım etmek istesem bile yapamazdım. Elimden bir şey gelmezdi.

"Öldüğüne inanmıyorum. Onu gerçekten yok etmek imkânsız olmasa bile çok zor. Denememe izin verirsen..."

"Ne yapacaksın?" diye atıldı Max. "O şeyi dünyaya geri mi getireceksin? Anlattığın her şey, her neredeyse orada kalması için yeterli nedenleri bize sunuyor."

Ishqa ona neredeyse acırcasına bakıyordu. "Öyle bir şey olmayacak. Asıl mesele onu bulunca kimin kullanacağı. Biz mi, yoksa kral mı?"

Sırtım ürperdi.

"Biz mi?" dedi Max. "Biz tam olarak ne yapacakmışız? Diyelim ki teklifini kabul ettik. Varsayalım ki... mistik Fey sihrinizle Reshaye'yi tekrar canlandırmanıza izin verdik. Peki ya sonrası?" Gözlerini bana çevirdi. "Bu planda Tisaanah silahınız mı olacak?"

Ishqa dile getirmediği cevabı verecek kadar uzun bir süre sessiz kaldı. En sonunda, "Sizden bunu isterken hiç keyif almıyorum," diye cevap verdi.

Dişlerinin arasından nefesini salıp başını iki yana sallayan Max'in beden dili içinden geçenleri söylüyordu.

Hayır. Hayatta olmaz.

Oysa küçük bir parçam, bir zamanlar büyük bir güce dönüşen sihrimin olduğu yerdeki korkunç sessizliği hissediyordu. Üstelik

sihrimi geri getirmek için her şeyi yapmaya istekliydi. Fakat aynı anda anılar zihnime üşüşüyordu. Parmaklarımın ucundaki o solgun ten, acımasız ölüm kutusu, dehşetli çığlıklar...

Midem bulandı.

Bunu yapamazdım. Kendimi bile kurtaramamışken, başka bir halk için kurtarıcı olamazdım.

"Hayır. O yoldan geçtim. Hayatımı başkalarının savaşı için takas ettim. Bana ihtiyaç duyanlar ne olacak? *Silahınız* olmak için onları terk mi edeyim?"

Ishqa anlayışla bakıyordu. "Bu başkasının savaşı değil. İstesen de istemesen de senin savaşın olacak."

"O zaman sen niye buradasın?" diye üsteledi Max. "Ne yani? Sırf iyilik için insanlığı kurtarmaya mı geldin?"

Ishqa'nın dudakları gerildi. "Bir neden olması mı gerekiyor?"

Max hakarete uğramış gibi hissediyordu ve gerçekten de öyleydi. Tek bildiğim şey, Ishqa'nın bize gerçek cevabı vermek istemediğiydi. Bu durum ona güvenmemizi zorlaştırıyordu.

Ishqa'nın sakin yüz hatlarında belli belirsiz bir rahatsızlık görünüp kayboldu. "Size gerçeği söylüyorum. Görmezden gelmeyi tercih etseniz bile tehdit yaklaşıyor. Hiçbir şey yapmayacak mısınız?"

Max ağzını açtıktan sonra kapattı. Yan gözle bana baktığında gözlerimizle anlaşıyorduk.

"Burada ve şimdi hiçbir şey yapamayız," diye karşılık verdim. "Biraz..."

Bir dakika. Bir dakika düşünmeye... düşünüp taşınmaya ihtiyacımız var. Çünkü şu anda her şey bir kâbustan farksız.

Max için bu kadarı yeterliydi. Ishqa'ya dönerken çenesini sıktı. "Bizi geri gönder. Nerede olduğumuzu bile bilmiyorum, o yüzden bir şey yapamam."

Ishqa uzunca bir süre kıpırdamadan durdu. Ardından parmaklarının arasındaki katlı parşömen parçasıyla bize yaklaştı. Gözlerini yüzümüzden ayırmıyordu. "Gitmek isterseniz, sizi

durdurmam. Ama... bunu da yanınıza alın." Kâğıtla birlikte gümüş-altın renklerinde bir tüy vermişti. "Bir karar verdiğinizde bunu yakarsanız yanınıza gelirim."

Max parşömeni açtığında zarif bir *stratagram* ortaya çıktı.

Ishqa orada öylece duruyordu. *Stratagram*'ı kullanacağımız anda atıldı. "Oğlum," dedi boğulurcasına. "Kayıp Feyler arasında oğlum da var. Kralımla aynı öfkeyi taşıyorum. Tıpkı onun gibi bu dünyayı yakıp yıkmak, halklarınızın dünyadan silindiğini görmek istiyorum. Ama nefret yolunun nereye çıktığını iyi biliyorum. O yüzden size intikam uğruna savaşmaya değil, müttefik olmak için geleceğim." Gerilediğinde dünya silinmeye başlamıştı. Son olarak, "Söylediklerimi düşünün," diye ekledi. "Lütfen."

BÖLÜM YETMİŞ

MAX

Nura kapıyı ardına kadar savurup bir çift hayalet görmüş gibi kocaman gözlerle bize bakakaldı. Ceketi artık beyaz değildi. Yarısı kırmızı lekelerle kaplıydı, geri kalanında ise solan çiçeklerin rengini andıran başka tuhaf lekeler vardı.

Şaşkın bir sessizlikte bakıştık.

Tisaanah'yla kulelere daha yeni gelmiştik. Başka yer yokmuş gibi *neden* buraya geldiğimizi tam olarak bilmiyordum. Belki tek nedeni, gidebileceğimiz başka bir yer olmamasıydı. Ishqa'nın *stratagram*'ı bizi Ara'ya getirmişti. Sonrasında zayıf sihrime rağmen kendimi zorlayarak bizi kulelere ulaştırmayı başarmıştım. Gelmemiz elbette olay olmuştu. Yarı çıplaktık, kana bulanmıştık ve çıldırmış gibi görünüyorduk.

Eh, bu görüntüyü benimsemekte sorun yoktu. Çıldırmış gibi *hissediyordum*. Gördüğüm ilk birlik sembolü taşıyan kişiyi yakaladığım gibi Nura'yı görmek istediğimi söylemiştim.

Onu bu halde göreceğim aklıma bile gelmezdi. Yıllarca yan yana savaşmıştık ama onu hiç böyle görmemiştim. Kana ve çamura bulanmıştı ancak dağınık görüntüsü, yüzündeki paniği andıran ifade kadar endişe vermiyordu.

Kapıyı kapatıp yere çömeldi. Avucunu gözüne bastırırken, "Lanet olası yüceler," diye söylendi. "İkiniz... Ne zamandır sizi aradığımı biliyor musunuz?"

"Nura, ne *oldu*?" diye sordum.

Sinirle bir nefes verdi. "*Ne mi oldu?* Az önce *evinden* geldim. Gerçi artık oraya ev denemez."

Ev denemez.

Mideme bir tekme yemiş gibi hissettim.

"O zaman..." dedi Tisaanah fısıldarcasına. "Yaratıkları gördün."

"Sekiz Syrizen öldürdüler."

İçimden küfrettim. Binlerin savaştığı meydanlarda bulunmuştum ama onlarda bile bu kadar çok Syrizen ölmemişti.

Nura bana hiç bakmıyordu. Sadece kendisinin görebildiği senaryoları izliyormuş gibi uzaklara dalmıştı. Korkmuş görünüyordu. Lanet olsun, resmen *titriyordu*.

Birden sebebi anladım. Yaşadığı şok değildi. Bu şoktan daha kötü bir duyguydu. Neyle karşı karşıya olduğunu ve bunun ne kadar kötü olduğunu bilen birinin *dehşetini* yaşıyordu.

"Bildiğin bir şey var," diye mırıldandım. "Nedir, Nura?"

Gözleri bana kaydı. Bir an için bakışlarında, neredeyse on yıldır görmediğim bir şey gördüm. Bütün dünyadan uzun zamandır özenle sakladığı saf korku ve kırılganlıktı bu...

"Size bir şey göstermem gerekiyor," dedi yutkunarak.

KULELERİN BU KADAR derinlere indiğinden haberim yoktu.

Nura bizi giriş katından aşağıya... depo olarak kullanılan en alt katların da aşağısına indirdi. Karşımızdaki koridor, bir yeraltı

bodrumuna benzemiyordu. Tıpkı Gece Kulesi'ndeki diğer koridorlar gibi beyaz ve temizdi. Gümüşle süslenmişti, pencere olmamasına rağmen her yer aydınlıktı.

Nura yürürken hiç konuşmadı. Birkaç kapalı ağır kapının yanından geçtikten sonra koridorun sonuna ulaştık. Son kapıyı açarak bizi çalışma odasına benzer bir odaya soktu. Raflar, kulelerin bütün kütüphanelerindekinden bile daha eski olduğu anlaşılan kitaplarla doluydu. Odanın her tarafına yayılmış masalar vardı. Biri kitaplarla, diğeri karalanmış notlarla kaplıydı. Bir başkasında ise çok sayıda cam kavanoz ve çeşitli maddeler içeren şişeler bulunuyordu.

"Eski dostlar!" dedi ıslıklı kaba bir ses arkamızdan.

Gerildim. *Yüceler aşkına...* Bu gerçek olamazdı. Arkamı döndüğüm anda küfrettim. "*Onun* burada ne işi var?"

Ilyzath'da hayatını çürütmek yerine kulelerdeki dağınık masalardan birinde oturan Vardir sırıtarak yüzüme bakıyordu. "Kadere bak! Çok geçmeden yine buluştuk." Tisaanah'ya baktığında kocaman sırıttı. Boynunun kâğıt inceliğindeki derisinin altında damarlar kabarmıştı. "Hem de ilginç bir arkadaşla birlikte. Oradayken..."

"Vardir," dedi Nura sertçe. "Bizi yalnız bırak."

"Yalnız bırakmak? Hemen mi? Ama daha..."

"Seni odana veya Ilyzath'a gönderebilirim. Tercih senin. *Git.*"

Vardir surat assa da ayağa kalktı.

Odanın karşı tarafındaki masalardan birine giden Nura'nın sırtını seyrediyordum. "Vardir neden burada?" diye sordum tekrar.

"Ona ihtiyacım vardı."

Cevap hoşuma gitmemişti. Vardir'in bu dünyaya yapacağı hiçbir iyi katkı olamazdı.

"Ne için?" diye sordu Tisaanah.

Vardir kapıyı çarptıktan sonra sessizlik çökmüştü. Nura arkasını dönmeden, "Açıklamam gereken çok şey var," diye söze

girdi. "Bunu yapmak benim için çok zor olacak." Tekrar bize baktığında ellerinde dövülmüş altından uzun ve sığ bir kâse vardı. Ağzına kadar gümüş rengi bir sıvıyla doluydu. Cam gibi hareketsiz yüzeyinde bulunan kıpkırmızı *stratagram*, Nura bize yaklaşırken bile şeklini doğal olmayacak bir durgunlukla korumaya devam ediyordu.

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu..."

"Evet." Nura kaşlarını çatarak kâsedeki sıvıya baktı. Yüz ifadesi tüylerimin diken diken olmasına yetiyordu. Onu çok uzun zamandır böyle görmemiştim. "Bilirsin... herkes duygusuz... *soğuk* biri olduğumu düşünür," derken dudakları seğiriyordu. "Bunun tek nedeni, kalbimi ortalığa sermemem. Oysa kelimeler yeterli gelmiyor..." Devamını getiremedi.

"Ne bu?" diye sordu Tisaanah.

"Bu..." dedi Nura. "Bir sihir. Nadir ve zor bir sihir. Sadece bir Valtain tarafından, yalnızca bir kez yapılabilir. Size beni... anılarımı gösterecek."

Konuşamıyordum. İnanamıyordum. Son yirmi dört saatte yaşanan tüm saçmalıklar arasında bu neredeyse zirveyi zorluyordu. Birine anılara erişim izni vermek son derece savunmasız bir eylemdi. Üstelik böyle bir sihir, anıları gören kişinin gördüklerini tam olarak tanımlayamazdı. Birbirimiz için önemli olduğumuz zamanlarda bile düşüncelerini ve yüreğini dikenli tellerle koruyan *Nura'nın* bunu yapması fikri komikti.

"Neden?" diyebildim.

Gözlerinde sessiz bir yakarış vardı. "Çünkü anlamanı sağlamam gereken çok şey var."

Onu bu halde görmek sırtımın ürpermesine neden oluyordu. On yıl önce, böylesi bir samimiyeti yere göğe sığdıramazdım. Şimdi sevgiyle uzaktan yakından alakası olmayan, mahrem sayılabilecek bir yakınlık kurmasının nedeni... Korku muydu?

Boğazını temizledi. "Eee? Ortalıkta dolaşıp sorular sormaya devam mı etmek istiyorsun? Yoksa cevapları mı istiyorsun?"

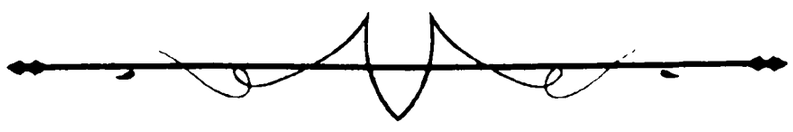
Bu cevabı duymak istediğimden emin değildim ama yine de parmaklarımı soğuk sıvıya batırdım.

Tisaanah da aynısını yaptı. Nura avuçlarını kâsenin altına bastırıp gözlerini yumduğunda sihri bizi karaya vuran bir dalga gibi çarptı.

Sonrası geçmiş zamandı.

BÖLÜM YETMİŞ BİR

NURA

Nura on yaşındaydı. Büyükannesinin iş ortaklarından birinin davetindeydi. Daha önce hiç böyle bir ev görmemişti. Evden çok bir şehre benziyordu. Bir sürü insan vardı ama hepsi fena halde sıkıcıydı. Nura fazlasıyla sıkılıyordu.

Sonunda suratını asarak bir köşeye gitti ama surat asan sadece kendisi değildi. Gördüğü oğlan akranıydı. Siyah saçları ve gözleriyle belli ki davetin bitmesini bekliyordu. Parmağını şaklatınca uçlarında minik alevler oluşturuyordu.

Nura sonunda ilginç bir şey bulmuştu.

Bir hünerci. Tıpkı kendisi gibi.

Çocuğun yanına oturarak, "Adın ne?" diye sordu.

"Maxantarius," dedi çocuk.

Nura burnunu kırıştırdı. Geldiği yerde insanların adları Jon ya da Erik olurdu.

Çocuk bakışlarını çevirdi. "Aptalca bir isim olduğunu biliyorum."

"Öyleymiş," dedi Nura.

Çocuğun cevabı parmaklarını şaklatarak yeni alevler yaratmak oldu. Nura aynı anda kendi sihrini kullanınca muma üflemiş gibi bir etki oluşturdu. Böylece oğlanın ilgisini çekmeyi başarmıştı. Maxantarius biraz irkilse de meraklanmıştı.

Nura onun böyle görünmesinden hoşlandığına karar verdi. "Benim adım Nura," dedikten sonra biraz düşündü. "Bundan sonra sana Max diyeceğim."

NURA ON İKİ YAŞINDAYDI. Yıllar hızlı geçiyordu. Max'le birlikte Brayan'ın bitmek bilmeyen mükemmeliyetçiliği doğrultusunda idmandan başka bir şey yapmamışlardı. Hayatında bu kadar yorulduğunu hiç hatırlamıyordu ama Farlione ailesiyle birlikte olmak uğruna kendini çalışmaya kolayca verebiliyordu. Max'in nazik annesi, sıcakkanlı babası ve onu sevgiyle karşılayan kardeşleri... Brayan ona bir potansiyeli varmış gibi davranıyordu. Tabii ki, Max onun en iyi arkadaşıydı.

İkisi kulelerin basamaklarında duruyordu. Max endişelerini inatçı çenesi ve temkinli gözleriyle saklıyordu. Kabul etmek istemese bile, Nura da endişeli hissediyordu.

"Taşrada acemi olarak kalmaktansa ordu daha iyi olacak," dedi Max.

Nura bir Valtain, Max ise bir Solarie hünercisiydi. Acemilik yalnız çalışmak demekti. En azından burada birlikte olabileceklerdi. Başka seçenek var mıydı ki? Max'in başka seçeneği olmadığı kesindi. Ağabeyi, babası ve dedesi gibi o da orduya katılacaktı çünkü o bir Farlione erkeğiydi.

Nura da mükemmel bir asker olmaya karar verdi. Onun kadar iyi olacaktı.

Belki daha iyi olurdu.

Orduya kaydını ilk yaptıran oydu.

NURA ON BEŞ yaşındaydı. Sihrinde ustalaşmıştı. Işık, su ve havaya hükmediyor, başkalarının düşüncelerini okuyabiliyordu ama her şeyden önemlisi, hüneriyle korku yaratmak gibi bir yeteneği vardı. Bu mantıklıydı çünkü hayatı boyunca kendi korkularını kontrol altında tutmaya çalışmıştı. Başkalarının korkularını kontrol etmeye bu kadar yatkın olması şaşırtıcı değildi.

Max de giderek ustalaşmıştı. Alevleri bedeninin bir parçasıymış gibi kontrol edebiliyor, dövüş yeteneğiyle eğitmenlerin takdir dolu fısıltılarını hak ediyordu. Bu durum, Nura'nın kıskançlıktan teninin karıncalanmasına yetiyordu. Böyle bir takdirin öznesi olmak acaba nasıl bir histi?

Ama hep aynı şey söyleniyordu.

Eh, tabii iyi olacak. O bir Farlione.

Tabii ki. O askeri bir hanedandan farksız Farlione ailesinin bir üyesiydi. Nura ise hayatını birilerinin eteğine yapışarak geçiren öksüz bir kızdı. Max sanki o takdir dolu fısıltıları hiç duymuyordu. Onun tek derdi ağabeyini mutlu etmekti, o yüzden hâlâ kendini kanıtlamak için idmanlarda kendini zorluyordu.

Nura içten içe buna seviniyordu çünkü Max kendisiyle ilgili söylenenlere inanırsa onu kesinlikle geride bırakırdı.

Üstelik beşinci, onuncu, on yedinci idmandan sonra yere yığıldıklarında; Max ya bir espri patlatıyor ya da midesinde anlam veremediği kelebeklerin uçuşmasına neden olacak şekilde ona yan gözle bir bakış fırlatıyordu. İşte o anlarda, Nura geride bırakılma düşüncesiyle bir korku seline kapılıyordu.

NURA ON SEKİZ yaşındaydı. Kuzeydeki Ryvenai bölgelerinde savaş çıkacağına dair söylentiler vardı.

"Sence savaş çıkar mı?" diye sordu Max'e.

"Sanmam," diyen çocuk başını okuduğu kitaptan kaldırmadı.

Nura'nın midesi kasıldı. Yıllarca savaş üzerine çalışmış, ölüm ve zaferle ilgili en etkin stratejileri öğrenmişti ama okuduğu kitapların ya da katıldığı idmanların gerçek savaşın yanına bile yaklaşamayacağını biliyordu.

"Savaş çıkarsa kendimizi kanıtlayabiliriz," dedi usulca.

Max'in duyguları yüzünde dalgalandı çünkü hissettiklerini asla saklamazdı. Endişe, korku, vaatlerin baştan çıkarıcılığı... "Belki de," dedi sonunda. "Göreceğiz."

"Göreceğiz."

Ama birkaç gün sonra, Nura'nın çıktığı devriye birden şiddetin ortasında kaldı. Ryvenai kalabalığı bağırmak yerine çelik ve sihre davranmıştı. Hünerci bir kadın elinden şimşekler fırlatarak saldırdığında, Nura düşünmeye bile fırsat bulamadan karşılık verdi. Tek bir hamlede elindeki bıçak kadına saplanmıştı. Her yer kandı. Kadın yere yığılırken kalabalık sessizleşti. Nura hemen dizlerinin üstüne düşüp bağırarak emirler yağdırırken bir taraftan kadının kanamasını durdurmaya çalıştı ancak çabaları işe yaramıyordu. Gözündeki ışık sönene kadar kadını kucağında tuttu.

O gece banyoya saklanıp bütün gece kustu.

İlk kez birinin canını almıştı. Elbette son olmayacaktı.

NURA YİRMİ YAŞINDAYDI. Tıpkı korkuyu yönettiği gibi, sihirle ölümü kontrol etmeyi öğrenmişti.

Gerginlik Ara'nın her yerine kırmızı kır çiçekleri gibi yayılıyordu ama Max'le birlikte çatışmaları kolayca bastırıyorlardı. Tek başlarına bile güçlüyken, birlikte olduklarında durdurulamaz bir güce dönüşüyorlardı.

Uzun bir günün ardından kışlalarına döndüklerinde zaferin coşkusunu yaşıyorlardı, kasları ağrısa da kalpleri şiddetle çarpıyordu. Max çekici bir adamdı ama hiç o günkü kadar yakışıklı olmamıştı. Kararlıydı, kendinden emindi ve tam kıvamında bir hırçınlığa sahipti. Loş koridorda ona bakarken siyah gözlerinde Nura'nın tenini ürperten bir şeyler vardı.

Nura hâlâ kurt gibi açtı.

Ne olduğuna anlayamadan dudakları buluştu. Hiçbir şeyi düşünmeden zaferin peşinde dövüşürcesine seviştiler ve tıpkı savaştan sonra olduğu gibi bitkinlikle uzandılar.

Nura'nın ruhu sonunda doymuştu.

Max uyuduktan sonra gözlerini açıp uyuyan arkadaşını izledi. Yüreğine aynı anda hem sıcak hem de soğuk bir şey yerleşiyordu. Onu herkesten iyi tanıyordu. Kimse Nura'yı onun kadar görmemişti.

Fısıltıları hayal etti.

Sırf bir Farlione ile düzüşmek için burada.

Kimse bilemez, dedi içinden. Sonra kalbinin sesini bastırdı.

NURA YİRMİ BİR yaşındaydı ve başkomutanlığa adaydı.

Gerginlik büyük bir savaşa dönüşmüştü. Bu savaşı etraftan saygı kazanmak için bir fırsat olarak görüyordu. Oysa savaşın acımasızlığından kimse bahsetmemişti. Bu yüzden insanları parçalanması gereken etten makineler olarak görmeye başlaması uzun sürmedi.

Sorun değildi. Bu kadar soğuk olmak daha iyiydi. Başkomutan yumuşak biri olamazdı. Özellikle de Nura yumuşak olamazdı çünkü erkek değildi ve soyadının gücüyle eleştirilerden korunması mümkün değildi.

Sonuçta arkadaşı gibi değildi. Max de adaydı ve muhtemelen dört aday arasında en iyisiydi. Nura bu durumdan kendisine bile itiraf edemeyecek kadar çok nefret ediyordu. Max elbette bunun farkında değildi. Asla bilemezdi. Zaten aklı sürekli savaştaydı. Bunu yüzündeki gergin çizgilerden ve gecenin bir yarısı uyanmalarından anlamak çok kolaydı. Onu bu kadar savunmasız görmek Nura'yı korkutuyordu çünkü dünyada böyle bir yumuşaklığa yer olmadığını öğrenmişti. Güçlüyken ruhları, mızrakları, gemileri hareket ettirebiliyordu. Tek yapması gereken, zayıf yanını kendisinden uzak tutmaktı.

Bu yüzden birlikte olduklarında, Max'in konuşmak istediğini bilse de böyle şeylerden bahsetmiyorlardı. Onun zayıflığını kabul etmek, Nura için kendi zayıflığını da kabul etmek anlamına gelecekti. Günler geçtikçe kan damarlarında daha ağır akıyor,

tehlike arttıkça kendini bile isteye kapattığı kutudan çıkma fikri ödünü daha çok koparıyordu.

MAX ÇOK HASTAYDI. Midesi içtiği suyu bile tutamıyordu. Nura sakin görünse de içinde endişeler düğümleniyor, asla yatağın yanından ayrılmıyordu.

Max başkomutanın özel ricası üzerine bir yere gitmiş, geriye böyle dönmüştü. Nura ona ne yaptıklarını bilmiyordu. Ama ne olduğunu anlatsalar bile anlayamazdı. Reshaye, inanmak için tanık olunması gereken bir şeydi.

Günler sonra, Max'in açılan gözlerinden başka biri bakıyordu. Hemen durumu anladı. Ağzını açmasa bile, Max'i aradaki farkı anlayacak kadar iyi tanıyordu. Zaten adamın ağzından ilk çıkanlar anlamsız birkaç kelimeden ibaretti. Hatta insanın neye benzediğini unutmuş gibi parmaklarıyla Nura'nın yüzünü incelemişti.

Max olanları daha sonra anlattı. Gerçi kendisi de pek anlamış gibi görünmüyordu. Ama başkomutan ve Vardir onunla yakından çalışıyordu. Nura onları idmanda seyrediyordu. Bir gün içinde bir şeyler kopana ve gözünü kırpmadan bütün rakiplerini yerle bir edene kadar, Max'in sahip olduğu gücü tam olarak kavrayamamıştı. Nura, Vardir ve başkomutanın o gün yara almadan kurtulmayı başarması tamamen şanstı. Vardir her şeye rağmen sevinçliydi. Başkomutan gaddarca bir tatmin yaşıyordu. Nura hislerinden emin değildi. Korkmuş muydu, yoksa sadece hayrete mi düşmüştü? Belki ikisi birdendi.

Zaman geçtikçe savaş daha çok kan döküyordu. Reshaye, Max'in bedeninde artık daha rahattı. Ancak genç adam tam tersini hissediyordu. Reshaye'yi ilk kullandığı savaşta zafer o kadar çabuk ve kaçınılmaz olmuştu ki, Nura nutkunun tutulduğunu hissetmişti. Herkes heyecanlıydı ama savaşın hemen ardından Max içine kapanarak kutlamalardan erken ayrılmıştı.

Nura dairesine gittiğinde onu karanlıkta duvara bakarken bulmuştu. "Max? İyi misin?"

Max omzunun üzerinden bakmıştı. O anda Max değildi. Sonra aşinalık bir mum ışığının titreşimi gibi yüzüne yerleşmiş, "Sadece yorgunum," diyerek belli belirsiz gülümsemişti ama *Yüceler aşkına*... Max hep kötü bir yalancı olmuştu.

NURA YİRMİ İKİ yaşındaydı ve hiçbir şey onu olacaklara hazırlamış olamazdı. On yıl boyunca yan yana savaştığı insanlar sokaklarda acı içinde çığlıklar atarken o sadece koşuyordu. Bir köşeyi döndüğünde komutanının göğsüne saplanan asi bir mızrak darbesiyle öldüğünü gördü. Diğerleri gibi o da arkasını dönüp kaçtı. Başka ne yapabilirdi ki?

Aslında bu bir rutin görev olacaktı. Sarlazai şehri son varış noktaları bile değildi. Ama pusuya yatan asiler onları bekliyordu. Üstelik pusuya yatmalarıyla kendi şehirlerinin yok olmasına neden olacaklardı. Bu duyarsızlık Nura'yı kahrediyordu.

Buluşma noktasına geri döndüğünde, zafere giden bir yol olmaktan çok bunun bir katliama dönüştüğünü anlamıştı. Dumanların arasında nihayet tanıdık bir yüz gördüğünde korkunç bir şeyin farkına vardı. Arkadaşını yakaladığı gibi korunaklı bir ara sokağa çekti.

Max iyi bir dövüşçüydü. Anında bıçağını boğazına dayamıştı.

"Sakın beni öldürme," dedi Nura. "Bunu yapacak yüzlerce asi var."

Max bıçağını aşağıya indirdi. Onu tanıyınca yüzüne yayılan rahatlık yürek sızlatan cinstendi. Kadının bedenindeki kanamayı görünce midesi kasıldı.

"Ne kadarı senin?" diye sordu ceketindeki kanı göstererek.

Nura başını iki yana salladı. "*Bunun* ne kadarı senin?"

"O kadar kötü mü?"

"Çok kötü. Hissetmiyor musun?"

Max'in gözleri kocaman açılsa da her an bayılabilecekmiş gibi duruyordu. Nura'nın yüreği korkuyla sıkıştı. Bu halde bir şifacının yardımı olmadan dayanamazdı. Eğer...

"Geri çekilmen gerekiyor," dedi Max.

Nura geri çekilmekten bıkmıştı. O gün geri çekilirlerse verdikleri canların hiçbir değeri olmayacaktı. Bir gün sonra, bir hafta sonra, bir ay sonra yine ölen bir çocuğu ya da ağlayan bir anneyi kucaklamak... Asker arkadaşlarının küllerini, milyonlarcasının silinip gittiği denizlere atmak zorunda kalacaktı.

Kan asla durmayacaktı. Nura'nın verebileceği bir şeyi kalmamıştı. Max'in yanaklarını tutarak, "Sen varsın," diye fısıldadı. "*Sen* varsın."

Max'in yüzü tiksintiyle kasıldı. "Hayatta olmaz."

"Yataklarını pislemek istiyorlarsa, kendi pisliklerinde uyuyabilirler." Kelimelerinin sertliği dudaklarını yakıyordu ama Nura çok *kızgındı*. Masum şehir halkı acı çekiyordu. Asilerin *başlattığı* yangın kendi evlerini kül edecekti.

Aynı zamanda arkadaşının yüzündeki acı ifadesi yüreğini sıkıştırıyordu. Saf bir acıydı gördüğü. Herkesin yorgunluktan bıkkınlığa sürüklendiği zamanlarda bile, Max o harika ve tehlikeli saf yürekliliğini korurdu.

"Yapamam," dedi Max.

Nura ona inanıyordu. Max kendisine verilen hediyeyi kullanmayacak kadar nazikti. Oysa kullanarak binlerce hayatı kurtarabilirdi. Üstelik Nura onu seviyordu. Bunu kendine bile itiraf etmemişti çünkü sevmek tehlikeliydi. Şimdiyse dünyanın sonu yaklaşırken sevgiyi hissetmek için kendine izin veriyordu.

Parmaklarını şakağına kaydırarak Max'i sihrinin etkisine aldı. Düşünceleri nasıl şekillendireceğini biliyordu. Üstelik onu herkesten iyi tanıyordu. "Kanayan yüreğin bir gün sonun olacak," diye mırıldandı. Sonra acımadan beyninin derinliklerine dalarak özenle kapatılmış bir kapıyı ardına kadar açtı ve savaşı sona erdirecek inanılmaz gücü serbest bıraktı.

O anda Max'in gözlerindeki ihanet korkusu, hızla öfkeye dönüşüvermişti.

Nura neredeyse özür dileyecekti. Belki de özür kelimesi dudaklarından kaçmıştı ama farkında değildi. Çünkü sadece bir saniye sonra her yer yangınlara teslim oldu.

Yerde yatarken alevlerden, alevlerden, alevlerden başka bir şey görmüyordu. Ölüm ona doğru uzanıyordu.

NURA ACIDAN BAŞKA bir şey hatırlamıyordu.

Ayılsa bile yeniden kendinden geçiyordu. Bir keresinde gözlerini açtığında, şifacıların elinde kendi yanmış derisinden parçalar görmüştü. Çenesini eğecek kadar hareket edebiliyordu ama buna rağmen gördüğü şey bir insan vücudundan ziyade şekli bozulmuş ve közlenmiş bir et yığınından ibaretti.

Çığlık attığında şifacılar onu tekrar uyuttu. Biraz şansı varsa, uyurken dünyaya veda ederdi. Ayıldığı kısacık anlarda perdenin arasından Max'in yüzünü gördüğüne yemin edebilirdi ama elini uzatana kadar yüz ortadan kayboluyordu.

NURA HÂLÂ ACILAR içindeydi ama artık uyanmıştı. Fakat çektiği acı, Farlione ailesinin başına gelenleri duyduğunda yüreğini parçalayan dehşetle kıyaslanamazdı. Onu evlerine kabul eden ve kimse sevmezken ona sevgilerini veren aile, hayal edilebilecek en acı şekilde ölmüştü.

Sammerin ona usulca ve sakince anlatmıştı. Nura odadan çıkana kadar hiçbir şey söylememişti. Ardından yırtılmış ses tellerinin arasından paramparça bir çığlık atmıştı. Çığlığı şifacılar yanına koşana kadar odada, koridorlarda, kulede yankılanmıştı. Yine de odaya daldıklarında akan gözyaşlarını görmemeleri için başını diğer tarafa çevirdi.

YÜRÜYECEK GÜCÜ TOPLAYANA kadar hareket edebilmesi için ona bir tekerlekli sandalye vermişlerdi. Canı hâlâ fena halde yansa da Max'in odasını bulana kadar kulede tekerlekleri iterek

öğrenmeye çalıştı. Duydukları bütün bedeninin kasılmasına neden oluyordu. Max'in sesi acıdan ibaretti. Duvarları yumruklu-yormuş gibi gürültüler kopuyordu. Belki de bir şey fırlatılmıştı. Kapının önünde kükremelerin boğuk bir sessizliğe dönüşmesini dinledi.

Gözyaşları sessizce yanaklarından süzülüyordu. Bir elini ağzına bastırmış, gözlerini sımsıkı yummuştu.

Tüm bunlar onun suçuydu.

Max'in yanında olmak istiyordu. Dünya susana kadar ona sarılmak, onu rahatlatmak, onunla birlikte yas tutmak... ayaklarına kapanıp af dilemek istiyordu. Kalbini söküp onun ellerine verebilirdi.

Değeri olmadığını biliyorum ama al... Hayatımın geri kalanını ikimizin de hayatını mahveden hatamı düzeltmeye çalışarak geçireceğim.

Ancak kıpırdayamıyordu.

Orada ne kadar kaldığının farkında değildi. Sonunda kapı açıldığında, Sammerin ona buz gibi gözlerle baktı. "İçeri mi gireceksin?"

Nura bir süre düşündükten sonra cevap verdi. "Hayır." Hayatında kendisini hiç bu kadar korkak hissetmemişti.

Sammerin, "İyi," diyerek yoluna devam etti.

Nura koridorda tek başına dururken arkadaşının hıçkırıklarını dinledi.

SAVAŞ SONA ERDİ ama ödenmesi gereken bedeller vardı. İlk saldırı ve sonrasındaki kaosta Sarlazai şehrinde binlerce insan ölmüştü. Durumdan Maxantarius Farlione sorumlu tutuluyordu.

Nura ona yöneltilen suçlamaları kuledeki odasında otururken duymuştu. Hâlâ tekerlekli sandalyedeydi ve hâlâ çaresiz bir durumdaydı.

"Onun suçu değildi," dedi Zeryth'e. Bu adamdan daha önce hiç kimseden nefret etmediği kadar nefret ediyordu. Bunun tek istisnası ancak kendisine duyduğu nefret olabilirdi. "Sen de *bi-*

liyorsun." Çatlak sesiyle her kelimeyi savaşırcasına söylemek zorundaydı.

"Daha önce kontrol etmekte sorun yaşamamıştı," dedi Zeryth. "Sonuçta eylem ona ait. Ayrıca dünya Reshaye'yi öğrenemez. Sen de bunu biliyorsun."

İşte o zaman, Max'in gerçeği hiç kimseye söylemediğini fark edince Nura'nın yüreği sızladı. "O... doğru olanı yaptı. Savaşı bitirdi. Ben... tanıklık ederim."

"Tanıklık? Konuşmakta zorlanıyorsun."

"*Ben. Tanıklık. Ederim,*" dedi kendini zorlayarak.

Dediğini de yaptı. Ara'nın bölgelerinden seçilmiş elli jüri üyesinden oluşan konseyin karşısına tekerlekli sandalyesiyle geçip bütün soruları yanıtladı. Yavaş konuşması işkence gibiydi, o yüzden soruşturma saatlerce sürdü. Buna rağmen her kelimeyi özenle telaffuz ederek, kişisel kayıpları bile göze alarak askerleri ve ülkesi için en iyi kararı veren yetenekli komutanın hikâyesini anlattı. Sonunda verilen bir kupa suyun içine kan tükürdü ama konseyi ikna etmişti. Sandalyesinin tekerleklerini iterek oradan çıkarken Maxantarius Farlione artık bir suçlu değil, halkın gözündeki bir kahramandı.

NURA HER ŞEYDEN çok istediği unvanın en nefret ettiği kişiye verilmesine aldırmadı. Zeryth Aldris başkomutan unvanını hak etmiyordu. Bu unvan ona, kalan son aday olması nedeniyle yapmacık bir şeref kazandırmıştı. Maia Azeroth ölmüştü. Nura yaraları yüzünden adaylıktan çekilmek zorunda kalmıştı. Max ise Ilyzath'dan çıkmış olabilirdi ama birlikler tarafından ağır kısıtlamalara uğramış, bu unvana aday olması yasaklanmıştı. Zaten öyle bir arzusu da yoktu.

Nura birkaç ay sonra arkadaşının dairesine gitti. Kapıyı açarken içini kavuran duyguları açıklayamıyordu. Kelimeler fazlasıyla zordu. Böylece, bir ömür önce yaptıkları gibi birbirlerinin kollarına atıldılar. Belki de bedenlerinin sıcaklığında biraz olsun

rahatlamayı ummuşlardı. Oysa onları mahveden her şeyin kalıcı işaretlerini taşıyan bedenleri bile artık tanıdık değildi. Gömleğini yırtarcasına çıkardığında yanıklarının şiddeti göz önüne serilmiş, Max'in yüzü belli belirsiz bir hüzünle kasılmıştı. Ama hüzün zamanla vahşi bir açlığın kurbanı oldu.

Buluşmaları, daha önce yüzlerce kez yaptıkları kırık dökük bir şeyin ruhsuz bir taklidiydi. Aşk yoktu. Sadece öfke, acı ve kendilerinden kaçma arzuları vardı.

Sonunda zirveye ulaştıklarında, Nura utançtan başka bir şey hissetmiyordu. Max'e doğru baktı. Gözleri sanki katarakt olmuş gibi süt mavisine dönüşmüştü ama Nura'yı etkileyen şey bu değildi. Max'in bakışlarındaki nefret, kaburgalarının arasına bir bıçak gibi saplanıyordu.

Hata yapmıştı. Buraya niye gelmişti ki? Bir zamanlar sahip oldukları bir şeyi geri alma şansı için mi? Geriye kurtaracakları hiçbir şey kalmamıştı.

Tek kelime etmedi. Max söyleyebileceği hiçbir şeyi zaten duymak istemeyecekti. O yüzden ayağa kalkarak giyindi. Nura çıkıp gittikten sonra bir kez bile konuşmadılar.

NURA YILLAR BOYUNCA hayatı sadece katlanılması gereken bir şeymiş gibi yaşadı. İyileşti ve hiç olmadığı kadar güçlendi. Başkomutanın yardımcısı rolünü acımasız bir etkinlikle yerine getirdi.

Ne kadar yalnız olduğunu, kaybettiklerini ne kadar sık düşündüğünü kimsenin bilmesine asla izin vermiyordu. Tanıdık bir isim bulmak için sessizce araştırdığı kayıtları ya da her hafta ara sokaklarda ve Seveseed hanlarında bulunan kimliği belirsiz cesetlerin listesini okuduğunu, hatta kayıtlarda tuhaf gözleri olan siyah saçlı genç bir adam bulmamak için dua ettiğini kimseye söylemiyordu.

Huzur bulduğu tek bir şey vardı. Her hafta izin günlerinde başka bir şehre gidip sokakları dolaşıyor, mutlu mesut yaşayan insanları izliyordu. Ülke yine birleşmişti. Halk güvende ve mutluydu.

Korkunç bir şey yapmış olsa da haklı nedenleri vardı ve tam olarak bu yüzden her şeye değmişti. Ara sevgisine hiçbir şey... *Hiçbir şey* üstün gelemezdi. Buna rağmen geçmiş peşini bırakmıyordu. Sıklıkla kötü kâbusların ardından kulelerde sadece bir avuç insanın girebildiği bembeyaz odaya gidiyor, masaya kayışlarla bağlanmış perişan adama bakıyordu. Adam görmeden tavanı seyrediyor ve nefes alıyordu ama bunun dışında cesetten farksızdı.

Ara'nın... belki de dünyanın en güçlü sihri burada... cesetten farksız bir beynin içinde bir sonraki sahibini bekliyordu.

NURA YİRMİ SEKİZ yaşındayken yine huzursuzluklar baş gösterdi. Önce birkaç asi lordun, toprak hakları ve vergiler üzerinden genç kraliçeye kafa tutmasıyla başladı ama gerginliğin büyüyebilme ihtimali bile dehşet vericiydi. Yıllar önce Max'le kütüphanede oturduğu günü hatırlıyordu. O gün yaklaşan savaş ihtimalini kolayca görmezden gelmişlerdi.

Artık geceleri uyuyamıyordu. Günler geçiyor, fısıltılar devam ediyor, yangın rüyalarından ter içinde uyanıyordu.

Anlamıyorlar, diye geçiriyordu içinden. Kraliçe genç ve saftı. Zeryth ise bencil ve aptaldı. Hızla harekete geçmenin önemini anlayamıyorlardı.

Nura bir daha *asla* boşu boşuna kurbanlar vermeyecekti.

Sonunda işler o noktaya geldi. Uykunun tutmadığı bir gece kulelerdeki gizli odaya gidip beyazlığın içindeki cansız adamın başına dikildi. Yaklaşık on yıl önce bu sihrin savaşı sona erdirdiğini, yüz binlerce hayatı kurtarmak için bin hayatı söndürdüğünü görmüş; aynı anda önem verdiği her şeyin mahvoluşuna tanık olmak zorunda kalmıştı.

Bu gücü kullanan biri olacaksa, o kesinlikle en iyi adaydı. Sihrin gücüyle zaten yeterince mahvolmuştu. Artık kaybedecek bir şeyi yoktu.

Bu sefer gücü dizginlemesi gerektiği için de durumdan nefret ediyordu. Hançerini çekip Reshaye'yi çağırmayı denedi.

KİMSİN?

Ses o kadar tuhaftı ki... Bir insanın dudaklarından dökülen kelimeleri duymak çok tuhaftı.

Kim olduğumu biliyorsun.

Varlık hatıralarını çakıl taşları gibi eşeledi. ***Seni tanıyorum.***

Nura, Sarlazai'daki ihanet anını hatırlayınca iğrendi. *Sana yeni bir ev sunuyorum.*

Evin ne olduğunu çoktan unuttum ama şimdiki kadar soğuk ve düşman bir yerin ev olmadığını biliyorum.

Boş bir zihin ve beyaz bir odada olmayı mı tercih ederdin?

Alçak bir tıslama duyuldu. ***Maxantarius nerede?***

Nura kendine engel olamadan savunmaya geçtiğinde, Reshaye tüm gücüyle bu duyguya tutundu.

Onu sormam hoşuna gitmedi.

Bu mesele ikimizin arasında. Onu karıştırma.

Reshaye onun saklamakta yeterince hızlı olamadığı başka bir duyguya uzandı. Max her övüldüğünde, her terfi aldığında... dizginleyemediği müthiş bir güçle onurlandırıldığında hep aynı hisse kapılmıştı.

Alçak bir kahkaha düşüncelerinde dalgalandı.

Bana yalan söyleyemezsin. Neden burada olduğunu ve neyi amaçladığını biliyorum.

Başka bir savaşı durdurmak için güç istiyorum.

Güç istiyorsun, evet. Ama ben sana o gücü vermek istemiyorum.

Reshaye geri çekilmeye başlasa da Nura sihriyle onu yakaladı. Bu gücü kullanacak, o canavarı dizginleyecekti. *Her şeyimi aldın*, diye hırladı. *Buna bir daha izin veremem.*

Reshaye hızla geri geldiğinde onun dizginleme çabalarına köpürüyordu. ***Seninkinden çok daha güçlü sihirlerle savaştım***, diye tısladı. ***Çok daha güçlü iradeleri yıktım.***

Nura'nın yaşadığı şey olabilecek en ağır savaştı. Zihninin her

yerini kapsayan ve bütün gücünü talep eden vahşi bir kapışmada, en çok nefret ettiği şeylerden oluşan bir örümcek ağına dolanmıştı. Tanıdığı en iyi insanı mahveden ve kardeşi sayılabilecek masum çocukların ölümüne neden olan her şey zihnine üşüşüyordu. Ama irade savaşında, nefreti onu sadece daha da güçlü kılardı.

Daha sonra o anları bölük pörçük hatırlayacaktı. İrade savaşı birkaç saat ya da birkaç hafta sürmüş olabilirdi. Sonuçta zaman dış dünyaya ait bir kavramdı. Çok daha derinlerde bir yerlerde savaşıyorlardı, mücadele daha derinlere yuvarlanmaya devam ediyordu.

Reshaye onu adeta parçalıyordu. ***Hepiniz aynısınız. Beni bağlıyor, kırıyor, kullanıyorsunuz. Yaptıklarını hatırlamadığımı sanma sakın.***

Ama Nura pes etmeye hazır değildi.

Bütün güçleriyle son bir kez çarpıştıklarında Reshaye'nin damarlarını yakan sihrini ölümün eşiğinde olduğunu sanana kadar kullandı.

Sonra odaya birden sessizlik çöktü.

Nura gözlerini açtığında her yana uzanan ovayı gördü. Gökyüzü hem karanlık hem de aydınlıktı. Parlak mavi ışık, karanlığın içinde titreşerek duman gibi süzülüyordu. Cansız ve havasız bir yerdi. Her şey eti kemikten sıyırabilecek kadar güçlü bir sihrin kokusuna bulanmıştı.

Bir an için her şey kıpırtısızdı.

Ufukta aniden patlayan ışık onu kendini hazırlamasına fırsat vermeden yuttu.

Nura ışığın derinliklerinde, Ryvenai Savaşı'nı çocuk oyunu gibi gösterebilecek kadar korkunç şeyler gördü. Ölümü, işkenceyi ve yıkımı gördü. Kuleler çatırdıyor, camlar gökten jilet gibi yağıyordu. Gölgeden ibaret yaratıklar vardı. Kırlarda eğri büğrü et yumruları koşuyor, sayısız parmaklar çığlık atan insanları paramparça ediyordu. Ufukta yüzlerce, yüzlerce, yüzlerce gemiden oluşan bir donanma alabildiğince uzanıyordu. Ara kumsalları çürüyen cesetlerden görülemiyordu. Kanatlarını açarak kılıcını ha-

vaya kaldıran altın saçlı bir adamın yüzü merhametsiz bir öfkeyle sertleşmişti. Tuhaf ve yabancı bir sihrin varlıklarını gördü... İnsanlara benziyorlardı ama kulakları sivriydi, kanları menekşe rengi akıyordu.

Sonunda onu gördü. İçlerinden biri gölgelere sarınmış halde üzerine eğilmişti. Başında sivri kulaklarını anımsatan uçlarıyla bir taç taşıyordu. O kadar yakındı ki, nefesini yüzünde hissediyor ama yüz hatlarını bir türlü seçemiyordu.

Adam bir âşık edasıyla, *Senin için gelmeyeceğimi mi sandın?* diye fısıldadı.

Çeliği karnında hissettiğinde dünya paramparça oldu.

NURA NEFES NEFESE uyandı. Kustuktan sonra yere yayılarak gördüklerini düşündü. Tere ve kana bulanmıştı ama önemli değildi. Gördükleri dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Gerçekti.

Gerçek olduğundan emindi. İllüzyon yaratma ve çözme sanatında iyi bir eğitim aldığından gerçekle sahte arasındaki farkı biliyordu. Geleceği görmek nadirdi ama duyulmamış bir şey değildi. Nura gördüklerinin gerçek olduğunu hissediyordu. Geleceğin dehşeti iliklerine işlemişti.

Dehşet yüzünden nefes almakta zorlanıyordu. Yine de kendini düşünmeye zorladı. Nura hep bunu yapar, imkânsızdan kurtulmanın yollarını düşünürdü.

Fey.

Feyleri ve sivri kulaklarını görmüştü. Başka bir şey olamazdı. Herkes soylarının tükendiğini düşünüyordu ama çok yanılıyorlardı.

Feyler onlar için geliyordu.

Nura ne zaman geleceklerinden emin olamıyordu. Gördüğü Ara, tanıyıp bildiği Ara'ydı. Uzak bir geleceğe benzemiyordu ama ne zaman geleceklerdi ki? Yarın mı? Gelecek ay mı? Gelecek yıl mı?

Belki zaman vardı. Belki de olacakları durdurmak için zamanı olacaktı.

Peki ona kim inanırdı? Kimlere güvenebilirdi?

Kimse yoktu.

Üstleriyle görüşebilirdi ama savaştan sonra birlikler bölünüp zayıflamıştı. Daha da kötüsü, Nura çok yalnızdı. Sevilmiyordu, kimse ona güvenmiyordu. Emirleri yerine getirilse de kimse ona saygı duymuyordu. Kiminle konuşabilirdi? On üç yaşındaki kraliçeyle mi? Kendini beğenmiş, aptal Zeryth Aldris'le mi? İkisi de onu kahkahalar atarak yanlarından kovalar ya da aklını kaçırdığını kanıtlamak için söylediklerini kullanırdı.

Hayır.

Korkusu kararlılığa dönüştü. Kimsenin yapmaya cesaret edemeyeceğini yaparak Ryvenai Savaşı'nı sona erdirmişti. Bunun hesabını öteki dünyada verirdi ama o anda kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Halkını korumak uğruna hiçbir şeyden... *hiçbir şeyden* sakınmazdı.

Sendeleyerek ayağa kalktığında masada yatan kıpırtısız adama son bir bakış fırlattı. Aklında yeni bir plan belirmeye başlamıştı bile.

Ertesi sabah başkomutanın ofisine gitti. Zeryth suratında mide bulandıran sırıtışıyla ayaklarını masasına uzatarak oturuyordu.

Adamın karşısındaki sandalyeye geçerek, "Bir sorunumuz olduğunu düşünüyorum," dedi Nura.

"Öyle mi?" Zeryth ona bakmıyordu.

"Bu sabah bir kalkışma daha oldu. Sesri ülkeyi yönetme kapasitesine sahipmiş gibi davranmaya devam mı edeceğiz?"

Zeryth'in kaşları ilgiyle kalktı. "Açık sözlülüğün oldukça şaşırtıcı, Nura."

"Beklemekten sıkıldım," derken öne eğildi. "Eyleme geçmeye hazırım."

HER GECE RESHAYE'Yİ dizginlemeye çalıştı. Her gece başarısız oldu. Artık tükenmenin eşiğindeydi ama yorgunluğunu

sabahları ceketini ilikleyerek yaralarını sakladığı gibi özenle saklıyordu. Hoşuna gitmese de Reshaye'ye başkalarının kanını vermeye başlamıştı. Reshaye ondan hiç kimseden nefret etmediği kadar nefret ediyordu, buna rağmen başkasının kanını kabul etmiyordu.

"Maxantarius'a ne dersin?" dedi Zeryth bir gün. Yine başarısız bir girişimde bulunmuşlardı. "Reshaye'nin ondan hoşlandığını biliyoruz."

"Hayır," dedi Nura. Belki de gereğinden fazla hızlı tepki vermişti. Kendini kontrol ederek devam etti. "Olmaz. Max zaten bunu yapmak istemeyecektir."

Aslında yaptıklarından sonra neredeyse her şeyini kaybeden Max'e bunu yapmaya kalbi izin vermiyordu. Ancak haftalar geçtikçe çaresizliği artıyordu. Sonunda Zeryth yine teklifte bulunduğunda bir an sessiz kaldıktan sonra, "Olabilir," diye cevap verdi. "Belki sen geri döndüğünde."

Zeryth o gün öğleden sonra Threll'e gidiyordu. Aylarca uzakta kalacaktı. Nura onun bu kadar uzun süre gözünden uzak olması fikrinden hiç hoşlanmıyordu ama Zeryth'in Threll'de bağlantıları vardı. Eğer ikisinden biri okyanusun diğer ucuna gidecekse, Zeryth'in yapmasını tercih ederdi. Başkomutanın Threll'de buraya hiçbir fayda getirmeyecek politik amaçları vardı ama her şeyden önemlisi, Threll bölgesinde birçok sihirli eser bulunuyordu. Reshaye de Ara'ya, okyanusun diğer kıyılarından getirilmişti. Teoride orada bir alternatif bulunması mümkündü.

Zeryth'in o kadar acelesi yoktu. Sonuçta bunun sadece tahtı ele geçirme oyunu olduğuna inanıyordu.

Nura oyunun çok daha büyük olduğunu biliyordu.

Bu yüzden, Zeryth seyahat ederken bekledi.

Sonunda kanlar içinde hasta bir kız kapılarının önünde yere yığılana kadar bekledi.

Başta sadece küçük bir sezgiden ibaretti ama Nura, Threll'den gelen kızın kanını damla damla yaratığa vererek kuşkularını doğrulamayı başardı. Her damlada Reshaye'nin gümüş sihri canlanıyor, kanı büyük bir istekle cesetten farksız olan adamın bedenine kabul ediyordu. Cevap açıktı.

Daha sonra Parçalı kızın odasına gitti. Gerçekten hastaydı, sırtı paramparça olmuştu. Bir canavarın işi olduğu kesindi. Kızın okyanusu canlı bir şekilde aşabilmesi bir mucizeydi. Yatakta gördüğü kız narin ve zayıf görünse de bu mucize onun dayanıklı olduğunu kanıtlardı.

Kaderin cilvesi sayılabilecek bu yabancı kız sahip oldukları tek şanstı.

Tek.

Nura gözlerini ne zaman kapatsa, o yıkımı görüyordu. Bu yüzden her saniye kaybedilebileceklerin farkındaydı.

Binlercesini test etmişlerdi. Reshaye sadece bu kızdan hoşlanmıştı.

Bu işi mahvedemezlerdi. Başarmak zorundaydılar.

İşte o zaman, eski dostunun her şeye rağmen bu işe karışması gerektiğine karar verdi.

BİR ŞEYİ ÇOK isteyen birini kontrol etmek çok kolaydı. Tisaanah'yla tanıştığı anda, Nura kızın takıntılı azmini görmüştü. Yine de aynı hatayı tekrarlamayacaktı. Threll'den gelen kızın, dizginleyeceği güç için yeterince iradeli olması gerekiyordu.

Sınavlar, idmanlar, değerlendirmeler başladı.

Bu arada bazı stratejik taşların yer değiştirmesi gerekiyordu. Ara halkını Kraliçe Sesri'den nefret ettirmek kolaydı. Kızın yaşı o kadar küçüktü ki, oldukça kolay bir şekilde şiddete yöneltilebiliyordu. Birlik destekçisi olmayan lordlara sırtını dönüp yerlerine başkalarını atamasını ve kabul edilebilir herhangi bir alternatifle berbat kararlar almasını sağlamak komiklik derecesinde kolay olmuştu.

Zeryth'in keyfi yerindeydi ama Nura durumdan hiç zevk almıyordu. Sesri sonuçta korkan bir çocuktu. İğrenç bir işe girişmişlerdi, yine de bu diğer alternatiften daha iyiydi.

Çarklar dönerken plan uygulanmaya devam etti.

Tisaanah kendini kanıtladı. Yetenekli bir hünerciydi ama daha

da önemlisi, güçlü bir iradeye sahip olmasıydı. Max iyi bir öğretmen olduğunu kanıtlamıştı. Nura öyle olacağını zaten biliyordu. İkisini her gördüğünde önce aralarındaki saygının, sonra hayranlığın, en sonunda da dostluğun gelişmesine tanık olmuştu.

Uzunca bir süre bunun yeterli olacağını düşünmüştü. Tisaanah'nın Max'i tanımasının, Reshaye'ye bir aşinalık yaratması yeterli olacaktı. Max'ten daha fazlasını isteyemezdi.

Ama her gece Reshaye'ye gitmeye devam etti. Her gece onu kullanmayı denedi ve her gece daha derinlere inerek kâbustan farksız anı parçalarını yakaladı. Her biri bir öncekinden daha kanlı olurken çaresizliği artıyordu.

Max'in asla yardım etmeyeceğini içinden tekrarlayıp duruyordu.

O sırada sınavlardan sonraki birlik balosunda Max'in yabancı kıza ikinci bir şans gözüyle baktığını fark etti. Bunu görmek istemezdi ama o anda eski dostuna istediği her şeyi yaptırabileceğini anlamıştı.

Max'in gerçeği öğrendiğindeki gözlerinde beliren bakışı asla unutmayacaktı. Gözlerindeki ihanete uğramışlığın acısı, en az sekiz yıl önceki kadar güçlüydü. Üstelik hiçbir şekilde bu işe karışmayacağını ve gidip bir daha geri dönmeyeceğini söylerken, Max'in sadece kendini inandırmaya çalıştığının farkındaydı.

Nura bile ona inanmak istemişti.

Ama günler sonra Tisaanah'yla birlikte kulelere geldiğinde şaşırmamıştı.

Sonuçta bir şeyi çok isteyen birini kontrol etmek çok kolaydı.

DENİZ, GÖKYÜZÜ, GEMİ... Düzlük her yönde millerce uzanıyordu. Ateş ve sihir beyaz mermer binadaydı.

Threll.

Felaketin eşiğinden dönmeleri Nura'nın hiç hoşuna gitmemişti ama sonuçta istediği şey gerçekleşmişti. Mikov ailesi devre dışı bırakılmış, Tisaanah'nın arkadaşları kurtarılmış, en önemlisi de Reshaye'nin gücü kanıtlanmıştı.

Mikov ailesinin yönettiği bölgede birliklerin hâkimiyeti iyi bir şeydi. Zeryth'in mutlulukla eşlik ettiği bu fikri Nura ortaya atmıştı. Zeryth'in emperyal hayaller kurduğundan şüpheleniyordu. Buna rağmen pratik nedenlerle Threll'de bir ayaklarının olması iyiydi. Denizin ötesinde, en uzaktaki Ara adasına yakın olan bir karargah kazanmışlardı. Nura'nın o bölgedeki gizemli sırlara ve sınırdaki diğer uluslara erişimi kolaylaşmıştı. Zeryth'e belli etmeden, herkesten çok güvendiği birkaç yardımcısını bölgeye liderlik etmek üzere destekledi. Şehirde kalmayı planlayan Threll halkına rüşvet veriyor, onlara istediklerinden çok daha fazla para ve konfor sağlıyordu. Tek istediği şey, sadece ona çalışmalarıydı. Sadakati parayla satın almak kolaydı ama işi daha çok kolaylaştıran şey nezaketti.

Komployu birlikte kurmuş olsalar da Zeryth'e güvenmiyordu. O yüzden Threll'de kaldığı kısacık sürede orayı kendine bağlama konusunda çok dikkatli davrandı.

Olaylar ayrılacakları gece patlak verdi.

En sadık adamı, kocaman açtığı gözleri ve titreyen sesiyle gecenin bir yarısı yanına geldi. Dil engeli konuşmalarını neredeyse imkânsız kılıyordu ama Nura'nın adamı bu kadar korkutan şeyi anlaması için kelimelere ihtiyacı yoktu. Adam onu şehrin kenar mahallesindeki bir ahıra götürmüştü. İki seyis bir köşede fısıldaşıyordu.

Arka odaya geçtiklerinde Nura nefes almakta zorlandı.

Yerde biri yatıyordu.

Kanatları olan biri.

Kumaşlara sarınan adam çuval gibi yere yığılmıştı. Gümüşi altın rengindeki kanatlarından biri eğri büğrüydü, belli ki yaralıydı. Yüzüstü yatarken altın rengi saçları bronz tenini örtüyordu. Hafifçe kıpırdadığında, Nura onun baygın olmadığını anladı. Sendeleyerek gerilerken korkusu giderek artıyordu.

Onu anında tanımıştı.

Bu yüzü her gece kâbuslarında görmüştü. Savaşçı, açılan kanatlar, doğrultulan kılıç...

Her zaman, Ara'ya ölüm gelmeden önce ortaya çıkıyordu.

Paniğin kurbanı olmayacak kadar uzun zaman boyunca ken-

dini köreltmişti ama o an... fena halde bocalıyordu. Kâbuslarında gördüklerinin gerçek olduğundan hep emin olmuştu, şimdiyse tehdidin kapılarına dayandığını fark ediyordu.

Kanatlı adam gözlerini kırpıştırarak anlaşılmaz bir şeyler mırıldanınca yakınındaki bir sopayı onun kafasına indirdi. Sadık yardımcısı bile irkilerek sıçramıştı.

Nura zar zor nefes alıyordu.

Sonunda bir karar verdi.

Artık hazırlanmak için fırsatı vardı. Düşmanını inceleyebilecekti. Daha da önemlisi, onları yok edecek kadar güçlü bir şey yaratma fırsatına sahip olabilirdi.

Bu tehdidi bir hediye olarak görecekti.

Sırtını dikleştirerek Ara ve Threll dillerinin kırık bir karışımıyla, muhbirine bunun bir sır olarak kalması gerektiğini söyledi. O gece bir daha asla konuşmak istemediği birine... Ilyzath'da hücreye kapatılan Vardir Israin'e mektup yazdı.

Bu kelimeleri yazacağım aklımın ucundan bile geçmezdi ama yardımına ihtiyacım olacak, diyordu mektubunda.

İHANETİNİ BEKLESE DE eve döndüğünde Zeryth'i başında bir taçla kendi savaşını sürdürürken bulduğunda çok öfkelendi. Adam fırsatı bulur bulmaz ona ihanet etmişti. Kurnaz olabilirdi ama nedenleri son derece aptalca ve bencilceydi.

Aralarındaki anlaşma gereği bir gece ansızın Zeryth'in boğazını kesemezdi. En azından yeni kralın savaşı birliklere yavaş da olsa güç kazandırıyordu. Zeryth'e karşı parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmayacaktı. Zeryth'i en çok istediği şey yok edecekti.

Tisaanah'nın hayatını elinde tutan laneti yapmak için karanlık sihir deneylerine çoktan başlamıştı. Üstelik bunu tek başına nasıl başardığını Nura asla bilemeyecekti ama Zeryth'i daha fazlasına ikna etmesi zor olmadı. Zeryth başlattığı savaşı kazanmak, Ara tacını hak etmek ama her şeyden önce halkın saygısını kazanmak istiyordu.

Nura ona tam da istediği şeyi... sihir gücünü verdi. Vardir ile yaptığı deneylerden elde ettiği insanlık dışı bir sihirdi bu.

Tisaanah ve Max'in Reshaye'ye maruz kaldıkları için neden sihirle herkesten daha iyi başa çıkabildiklerini anlamak kolay değildi ama Zeryth sadece bir insandı. Syrizenler en azından sihir gücüne toleransı arttırmak üzere eğitilmişlerdi. Onların aksine, Zeryth güçlenmeye çalıştıkça zayıflıyordu.

Nura ona arzuladığı gücü verdi. Sonra adamın kendini yok edişini seyretti.

Savaş devam ediyor, Zeryth zayıflıyordu. Nura gölgeler içinde ufka bakarak çalışıyor, izliyor, bekliyordu.

Her gece kâbuslar görmeye devam etti.

Sonunda tehdit kapılarına kadar dayandı.

HAYAT YOLUNDAKİ DÖNEMEÇLER tuhaftı.

Elinde gümüş bir kâseyle ofisinde duran Nura, Max ve Tisaanah'nın beklenti dolu bakışları karşısında bunu düşünüyordu.

Zamanı kalmamıştı. Max'in evini yıkan ve Syrizenleri bile paramparça eden şeyler bunun kanıtıydı. Kâbusları gerçek oluyordu.

Bu yüzden çok korkuyor, korkularını anlatacak kelimeleri bulma konusunda kendine bir türlü güvenemiyordu. Herkes ondan nefret ediyordu. Elbette öyle yapacaklardı. Büyük kötülükler yapmıştı. Durumu düzeltebilecek cümleleri kurması imkânsızdı.

Böylece tek yapabildiği, paramparça edilmiş bir hayvan gibi kendini onlara açmaktı. Kalbi buna isyan ediyordu ama tüm hayatını içindeki bütün boşlukları nasıl kapatacağını öğrenerek geçirmişti. Kelimeler yüreğini açmasına yetmezdi. Ayrıca Max ve Tisaanah'nın başlarına gelecekleri, yardımlarına ne kadar çok ihtiyaç duyduğunu anlamaları gerekiyordu.

Max kaşlarının arasında beliren derin bir çizgiyle karşısına geçti. Acaba çocukluğundan beri bu ifadeyi takındığının farkında mıydı? Belki anılarda tanıdık bir şeylerin kırıntılarını bulurdu.

Nura elindeki kâseyle onlara sihri, düşüncelerini, hayallerini, pişmanlıklarını... ruhunu açtı.

Bunun yeterli olması için dua ediyordu.

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

MAX

Ayışığı Kitaplığı

Sendeleyerek geriledim.

Kendimi toparlamam birkaç saniye sürdü. Geçmişle şimdiki zaman... Nura'nın hatıralarıyla kendi anılarım arasında bir yerlerde süzülüyormuş gibi hissediyordum. Gördüklerim iğrenç bir şey yemişim gibi mideme oturmuştu.

Nura'yı bir daha bu kadar kırılgan ve savunmasız göreceğim aklıma gelmezdi. Gözüm omzunun üzerinden arkadaki kalın kapıya takıldı. "Orada ne var?" Fısıltım bir sorudan ziyade bir talepti. Kapının ardında ne olduğunu bilmek istediğimden emin değildim.

Nura tek kelime etmeden kapıyı açtı. Bembeyaz parlaklık gözümü acıtıyordu. Kısa bir koridordan farksız olan daracık odada üzeri parşömen yığınlarıyla kaplı bir çalışma masası ve birkaç sandalye vardı. Yan tarafa bakınca ağzımın kuruduğunu hissettim. Odanın bir duvarı camdan yapılmıştı, onun da ardında de-

mir parmaklıklar vardı. Parmaklıkların ardındakiler ise... insan değildi.

Feyler.

Altı kişiydiler. İkisi aynı bölmedeydi. Bazıları incecik beyaz battaniyelerin örttüğü küçük karyolalarda uzanıyordu. Diğerleri yere oturup sırtlarını duvara yaslamıştı. Bir tanesi hiç kıpırdamadan zeminde yüzüstü yatıyordu. Girdiğimizde kimse tepki vermemişti. Cam kalın olduğu için bizi duyamamışlar mıydı? Yoksa artık duyacak durumda değiller miydi?

Bazıları canlıymış gibi bile görünmüyordu.

Tisaanah alçak sesle bir küfür savurdu.

"Topraklarımıza girdiler," dedi Nura. "İlki Mikov ailesi düştükten sadece birkaç gün sonra Threll'de bölgemize girdi. Ama diğerleri buraya... kıyılarımıza geldiler. Bazıları canlarımıza kıydı. Şuradaki ahırda saklanırken onu bulan çiftin bağırsaklarını deşti. Oysa sadece masum çiftçilerdi."

Tisaanah yaklaştığı cama parmaklarını bastırdı. Sessizliğini koruyordu. Başını omzunun üstünden bizi görecek kadar çeviren Feye bakıyordu. Açık renk saçları matlaşmıştı, teni güneş yanığıydı. Gözlerinde parlak altın kıvılcımlar uçuşuyordu.

Ishqa'nın sözleri kulaklarımda çınladı.

Oğlum kaçırılan Feyler arasında.

Tisaanah'yla göz göze geldiğimizde aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum.

"Neden buradalar, Nura?" diye sordum usulca. Yanılmayı umuyordum. Yanılmış olmak için içimden dualar ediyordum. Ama bütün taşlar yerine oturuyordu. Bu yaratıkların *burada*... kulelerin altında... Vardir'le birlikte beyaz, bembeyaz bir odada olması...

"Fey kanıyla yapabileceklerimiz var," dedi Nura. "Fey sihri. Sihrin farklı katmanlarına ulaşarak yaratabileceğimiz şeyler var. Bizi kurtarabilecek kadar güçlü bir sihir."

Kahretsin!

"Daha çok Reshaye yaratmak istiyorsun."

Gözümün ucuyla Tisaanah'nın artık dayanamıyormuş gibi

çalışma masasındaki sandalyeye çöktüğünü görebiliyordum. Her şeye rağmen hâlâ Nura'nın yanıldığımı söylemesini umuyordum.

"Başka çaremiz yok," demekle yetindi.

"Tabii ki var."

"Benim gördüklerimi sen de gördün," diye çıkıştı. "Yaklaşan tehlikenin ne olduğunu gördün. Yaratabileceğimiz en mükemmel silahlar olmadan o yaratıkları nasıl yeneceğiz?" Kelimelerinin kıyısında sessiz bir yakarış vardı.

Kimse inanmasa bile sen bana inanıyorsun, değil mi?

"Nura, şuna bak. Yaptığına bir bak. Bu... resmen *delilik.* Doğru bir şey yaptığını mı düşünüyorsun? Başkalarının ailelerini katletsinler diye daha çok canavar yaratmak için onlara işkence etmek ne kadar doğru?"

Nura'nın yüz ifadesi belli belirsiz bir kederle dalgalandı. "Sürekli onları düşünüyorum, Max. *Her gün.* Düşünmediğimi sakın iddia etme."

Yıllarca kendime ondan ne kadar nefret ettiğimi... her şey için onu suçladığımı söylemiştim. Ancak bu asla doğru değildi. Onu hiçbir zaman kendimi suçladığım kadar suçlamamıştım. Ama kederini bilmekten de nefret ediyordum. Ondan nefret edemez, onun için üzülemezdim. Yıllarca kendi acımı taşıyarak yorulduktan sonra onun acısını da omuzlarıma yükleyemezdim. Nura'yı soğuk ve duygusuz biri olarak düşünmek daha kolaydı. Siyah ve beyaz... Kötü ve iyi... En iyi arkadaşım olarak tanıdığım kızla hayatımı mahveden kadın arasında güçlü ve net bir ayrım vardı. Karşımdaki kadın o kadar incinmiş, o kadar yaralanmıştı ki; içinde kederle lanet olası dünyayı yok edecekti.

"Etik açıdan uygun olmadığını biliyorum," diye devam etti. "Doğru olmadığını biliyorum. Ama daha önce de zor kararlar aldım. Bu ülkeyi kurtarmak söz konusu olduğunda yine aynısını yaparım. Birinin bu kararları alması gerekiyor. Benim gördüklerimi gördün... Kaybetmenin ne olduğunu biliyorsun. Bedeli ne olursa olsun, çok daha güçlü olmamız gerekiyor."

"Nyzrene'de de bir zamanlar böyle deniyordu," dedi Tisaanah. "İnanılmaz ölüm araçları yaratarak milyonlarca insanı Th-

rell'le savaşa gönderdiler. Ne var ki, o silahlar sonunda bize karşı kullanıldı."

Nura gözlerini ona çevirdi. "Kulübede elleri bulduk. Dövmeleri gördüm."

Tisaanah sessiz kaldı.

"Belli ki en büyük düşmanlarımız ittifak kurmuş," diye ekledi Nura. "Çok mantıklı değil mi? Yaptığım bütün araştırmalar Feylerin güç sahibi olduğunu gösteriyor ama sayıları çok değil. En büyük nüfus Threll'de. Ara'daki kimsenin böylesine büyük bir ortak çıkarı yok. O sandıkta çocuk elleri vardı, Tisaanah. *Çocuklar.* Öyle güçlü silahlar yaratmak istiyorum ki, o piçler bir daha paçalarını yaptıklarından sıyıramasınlar. Sen de bunu istemez misin?"

Tisaanah çenesini sıkarken susuyordu.

"Reshaye üniforma renkleri arasındaki farkı hiç gözetmedi," diye belirttim. "Yaptıkların... yaratmak istediklerin de farkı bilmeyecek. Peki bedelini kim ödeyecek? Zorokov ailesinin öne süreceği zavallı köleleri öldürecek yeni silahlar yapmak istiyorsun."

Nura tokat yemiş gibi irkildi. İşte o zaman, ilk kez savaşta kaybedilen masumlar için ne kadar üzüldüğünü *anladım*. Bunun neden kendimi daha kötü hissetmeme sebep olduğunu kestiremiyordum. Taş yürekli ya da umursamaz olmak başka bir şey, olacakları *bilerek* o yönde adım atmak bambaşka bir şeydi.

Tisaanah masanın üzerine eğilip ellerini şakaklarına bastırdı.

"Bundan hiç hoşlanmadığını biliyorum," dedi Nura. "Ama seçeneklerimizin olduğu aşamayı çoktan geride bıraktık."

"Ne istediklerini ya da niyetlerini bile bilmiyorsun. Buna rağmen..."

"Bu ne?" Tisaanah'nın sesi alçak ama keskindi. Nura'yla dönüp baktığımızda elinde bir tomar parşömen tuttuğunu gördük. Threll dilinde yazılmış, tanıdık gelmeyen kıpkırmızı bir mühürle damgalanmış belgelerdi. "Bu ne?" diye sordu tekrar.

Bu sefer Nura'nın yüzünde ilk kez arsız bir mahcubiyet belirdi. Ağzını birkaç kez açıp kapasa da cevap vermesi biraz zaman aldı. "Kazanmak istiyorsak sayıca çok olmalıyız."

Tisaanah elindeki tomarı sıkarak yavaşça ayağa kalktı. "Kaç tane var? Bir tek bu olamaz."

"Doğru. Sayıca üstünlük sağlayabileceğimiz kadar..."

"*Kaç köle satın aldın?*" diyen Tisaanah kâğıtlara masaya fırlattı.

Kanım donmuştu. Nura'ya doğru hızla döndüm. "*Ne?*"

Nura nefes alıyormuş gibi görünmüyordu. Vahşi bir hayvan gibi Tisaanah'ya doğru yürümeye başladı. "Eğer kazanmak istiyorsak insan gücüne ihtiyacımız var. Ara küçük bir ülke. Her şey bittiğinde özgür kalacaklar. Bütün imkânları sağlayacağız..."

"*Her şey bittiğinde mi?* Bunu bana kim bilir kaç kere söylediniz! Asla gerçekleşmeyecek bir gelecek için ne kadar da *kolay* sözler veriyorsunuz!"

"Bu savaşı kazanamazsak hiçbir gelecek olmayacak. Bundan ben de hoşlanmıyorum. İnan bana, bilmiyorsun..." Nura ne diyeceğini bilemiyormuş gibi sustu. "Ama onlara ihtiyacımız var, Tisaanah. Threll halkına ihtiyacımız var. Onlar en iyi şansımız..."

Yepyeni bir dehşetle notlara ve etrafımızdaki araçlara bakındım.

İhtiyaç duyulan Threll halkı...

Tıpkı Tisaanah'ya ihtiyaç duydukları gibi...

Meseleyi benimle neredeyse aynı anda kavrayınca Tisaanah'nın yüzü çarpıldı. "Bu mu? Onlara *bu* yüzden mi ihtiyaç duyuyorsun?"

"Hayır. Ben... ben asla... Sadece gönüllüler..."

"Gönüllüler mi? *Benim* gibi gönüllülerden mi bahsediyorsun?" Tisaanah'nın gözleri öfkeli gözyaşlarıyla doluyordu.

"Hiçbir zaman iyi kalpli olduğumu iddia etmedim. Asla bunun doğru olduğunu söylemedim. Evet, korkunç bir şey. Korkunç olduğunu biliyorum ve hayatım boyunca bu yüzden lanetleneceğim. Ama bir şansımız var, Tisaanah. Bütün sorunları şu anda bitirebiliriz. Kazanamazsak milyonlar ölecek. Halkın asla özgür olmayacak. Halkın için elinden geleni ardına koymayacağını söylemiştin. Ben de aynısını yapıyorum." Nura, vahşi bir çaresizlikle gözlerini bana çevirdi. "İkinize de ihtiyacım var. Bu

sihri sizden başka kimse kullanamaz. Kim olduğunuzu biliyorlar, sizi istiyorlar ve peşinizden gelmeye devam edecekler. O yüzden bana yardım edin. Daha iyi bir dünya inşa etmeme yardım edin. En azından, sahip olduklarımızın yok edilmesine engel olun."

Vücudum öfkeden uyuşmuştu. Tisaanah'nın yüzündeki yüreğimi parçalayan hayal kırıklığını görebiliyordum. Daha da kötü hissettim. Çok şey kaybetmiştim. En saf niyetlerle savaşıp kan dökerken kurduğum hayallerin kurtlanmış leşlere dönüşebileceğini kavradığım anı hatırlayamıyordum. Tisaanah ise... kapımda belirdiği andan beri hep *inanmıştı*. En kötü anlarda bile dünyanın güzelleşebileceği inancına sahip çıkmıştı. Şimdiyse o inancın paramparça olmasını izliyordum. Yeri doldurulamayacak bir hazine yok oluyordu.

"Tek yolu bu," diyen Nura. Elini uzatarak yavaşça Tisaanah'ya doğru ilerledi.

Tisaanah hemen geri çekildi. "*Sakın bana dokunma.*" Ardından kapıyı hızla açıp koridora fırladı.

Ben henüz yerimden kıpırdayamamıştım, çok bitkin hissediyordum. "Zaman geçtikçe tamamen benim hatama dönüşüyor," diye mırıldandım. "Hep daha fazlası. Hep daha iyisi."

Nura başını kaldırıp bana baktı. Bir anda sanki on yıl önceki haline dönmüştü. Konuşurken sesi de düşmanımın değil, dostumun sesiydi. "Hep daha iyi olmasını istedim."

İşin kötüsü, ona gerçekten inanıyordum. "Böyle olmaz, Nura."

"Sensiz olmaz," derken aramızdaki mesafeyi kapattı. "Sana ihtiyacım var, Max. Lütfen, bir tek biz kaldık."

Bir tek biz kaldık.

Evet. Belki de bu yüzden bir yanım, bir zamanlar tanıdığım kadını asla terk edemiyordu. Masumiyet çağımdan geriye bir tek o kalmıştı. İçi çürümüş olsa da... hiçbir şey eskisi gibi görünmese de bu böyleydi.

"Biz diye bir şey yok," diyerek onu odada bıraktım.

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

TISAANAH

Kulelerden çıkmam gerekiyordu. Buradaki her şey beni iliklerime kadar tiksindiriyordu. Koridoru yarıladığımda Max adımlarıma yetişti. Öfkemiz birleşince etrafımızı bir duman gibi sarıyordu.

Konuşmadan ön basamaklara ulaştığımızda tepemizde yükselen iki beyaz sütuna omzumun üzerinden son bir kez baktım. Vos'u... ya da Vos'un başına gelenleri gördüğüm gün yine sendeleyerek bu kapıdan dışarı fırlamış, yere yığılmamak için savaşırken gölgelere sığınmıştım. O gün ilk kez başımı kaldırıp kulelere bakmış, rahatlatıcı olmaktan ziyade tekinsiz olduklarını düşünmüştüm. Şimdiyse onlardan tiksiniyordum.

Max *stratagram*'ın son çizgisini çizdiğinde ilk önce kül kokusu genzimi yaktı. Ardından gördüklerim karşısında dehşetle inledim.

Kulübe gitmişti.

Max'in evi... *evimiz* kapkara bir iskeletten ibaretti. Ufalanıp kömürleşen taşlar hâlâ duruyordu. Çatı çökmüş, geride sadece birkaç kırık kiriş kalmıştı. Kırık camlar molozların arasında parlıyordu. O bahçe... güzel bahçemiz küllerle kaplıydı.

Max'e bakmak için gözlerimi manzaradan ayırdığımda çenesini sıktığını gördüm. Dudakları bir çizgiden ibaretti, yüzü söyleyemediği her şeyi ortaya koyuyordu.

"Yeniden inşa ederiz," dedim ama ikimiz de burayı benzersiz kılan şeyi bir daha asla yakalayamayacağımızı biliyorduk.

Max yutkundu. Kömürleşmiş bitkilerin arasında yürüyerek çizmesinin burnuyla toprağı dürttü. "Birileri gelmiş. Ayak izlerine bak."

"Nura'nın adamları."

"Öyle olmalı. Diğer şeyler gitmiş."

Tanrılar aşkına... O kadar çok şey olmuştu ki, saldırının üzerinden yıllar geçmiş gibi hissediyordum.

Max bir zamanlar kapının olduğu yerde durdu. Geriye yalnızca közlenmiş pervaz kalmıştı.

Yanına gidip yere baktım. Sandıktaki köle elleri hâlâ oradaydı. Fena halde yandıkları için kapkara derinin altından beyaz kemikler çıkmıştı.

Birden dizlerimin üstüne düşüp sandığın üzerine eğildim. Yanık kokusu tütsü gibi her yerdeydi. Gözyaşlarım kömüre düşmüş etlerin üzerinde minik lekeler bırakıyordu. Sonunda bütün vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Nasıl?" diye hıçkırdım. "Yapabileceğimiz herhangi bir şey bu durumu nasıl düzeltebilir ki?"

"Düzeltemez. Özellikle de bunu hiç düzeltemez."

Bu insanlar artık sonsuza kadar yoktu. Ben, Max ya da dünyanın geri kalanı sevdiklerini kaybedenlerin yüreğini soğutamazdı. "Seni dinlemeliydim," dedim. "Ne yaparsam yapayım, sonunun böyle olacağını defalarca söylemiştin."

"Hayır, Tisaanah," diye mırıldandı Max.

Kendimi tutamıyordum. "Niyetimiz ne kadar iyi olursa olsun... ne kadar çabalarsak çabalayalım bir önemi yok. Sonu yine... kötü olacaktı. Bunun için mi savaştık? Yeni bir köle efen-

disi yaratmak için mi? Hepsini buraya getirip bana güvenmelerini istedim. Artık aileleri olmadığı için farklı bir makinenin dişlilerinden başka bir şey değiller. Ben onlara *hiçbir şey* veremedim."

Hiçbir şey... Bütün pazarlık şanslarımı kullanmıştım ve şimdi sihrimden olmam yetmiyormuş gibi, yozlaşmış bir sistemin içinde sıkışıp kalmıştım. Üstelik daha karanlık günler giderek yaklaşıyordu. "Yine mi daha büyük amaçlar uğruna kurban edilecekler?" diye mırıldandım. Biz köleler hep gözden ilk çıkarılanlar olmuştuk. Yaptığım her şey, kölelik mevkini daha da çok pekiştirmişti.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz." Max'in gözleri dalgındı. "Nura'nın gösterdikleri..."

Dehşet vericiydi. "Ona inanıyor musun?" diye sordum.

"Yalan söylemiyordu. Bize gösterdiklerinde yalan olamaz. Bunu sen de anlamışsındır. Ayrıca ben... onu yeterince iyi tanıyorum. Yalan söyleyemez."

Tanrılar aşkına... Bize gösterdikleri yüzünden ondan *nefret* ediyordum. Nura'nın düşüncelerini, hatta yaptıklarının korkunç sonuçlarını ilk elden görmek ve hissetmek her şeyi daha kötü bir hale getiriyordu. Max'i gerçekten sevdiğinden şüphem yoktu. Nura sevgisinin, iyi niyetlerin sunağında yapacağı tüm kanlı fedakârlıkları affettireceğine inanmıştı.

"Bize gösterdikleri doğruysa... *Ishqa'nın* bize söyledikleri doğruysa..." Devamını getiremeyince gözlerimi yumdum. Şakaklarım karıncalanmaya başlamıştı.

Ishqa.

Feyler.

Yeni bir savaşın silahı olmak üzere sunulan bir davetiye.

Max nefesini dişlerinin arasından verdi. "Zavallı fani sorunlarımız yetmiyormuş gibi," diye söylendikten sonra gözlerini bana çevirdi. Yüzündeki ifade değişmişti. "Bu konuda ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum," derken sanki utanç dolu bir itirafta bulunuyordu. Üstelik yüz ifadesi, kaburgalarımın arasına saplanan bir hançerden farksızdı. Bütün bu saçmalıklardan kurtulmuştu, sonra onu saçmalıkların içine tekrar sürüklemiştim. Benim yü-

zümden korkunç liderlerin korkunç amaçları için savaşmak zorunda kalmıştı. Şimdiyse ufukta çok daha büyük fedakârlıklar vardı. Max çok daha iyi bir hayatı hak ediyordu.

"Sık sık düşünüyorum, biliyor musun?" diye fısıldadım. "Kan anlaşmasını yapmadan önce Ara'dan gitmeyi teklif ettiğinde keşke seninle gelseydim." Bunları dile getirince ona ihanet etmişim gibi hissediyordum.

"Dünyayı kurtarmak istiyordun," dedi usulca. "Ben de seni kurtarmak istedim."

Bu kadar hüzünlü konuşmasa gülebilirdim çünkü bu çok saçmaydı. Max farkında olmasa bile bu plan saçmalığın bizzat kendisiydi. Ancak kendine yalan söylemesi ve sözlerinin derinlerindeki gerçek yüzünden kalbim sızlıyordu. Onu seviyordum. "Sığınmacılara söylemem gerekiyor. Yani... kayıpları," derken ellerimin arasına aldığım başımı salladım.

"Seninle geliyorum," diye mırıldandı.

Tanrılar aşkına... Bu iki kelimenin ne kadar değerli olduğunu nereden bilebilirdim?

SIĞINMACI YERLEŞKESİNİN EN son geldiğim zamanki gibi görünmesi şaşırtıcıydı. Güzel bir kış öğleden sonrasının hareketliliğiyle dolu bir sokakta duruyordum. Max yanımda hiç konuşmuyordu. Bu insanlardan farklı bir gerçeklikte yaşıyordum. Onlar hâlâ geleceğin parlak, güneşin sıcacık olduğu bir dünyada yaşıyorlardı. Hayatları yavaş da olsa normalleşiyordu. Hâlâ ailelerinin ve arkadaşlarının bir yerlerde nefes aldığına inandıkları bir dünyada yaşıyorlardı.

Max elimi tuttu. Başka biri olsa bana karşı çıkıp, yaşananlardan habersiz olmalarının bir lütuf olduğunu söyleyebilirdi. Ancak Max, onlarca yıl boyunca neyi bilmeyi hak edip etmedikleri söylenen insanlar için bilginin ne kadar değerli bir armağan olduğunu hepimiz kadar iyi biliyordu. Sığınmacıların gerçeği hak ettiğini ve kaybedilen hayatların yasını tutma hakları olduğunu en az benim kadar derinden anlıyordu.

"Tisaanah!" Dönüp baktığımda suratında bir sırıtışla yaklaşan arkadaşımı gördüm. "Seni daha bir süre buralarda görmeyi beklemiyordum..." Yanıma geldiğinde sırıtışı gibi sesi de soldu. "Sorun ne?" diye mırıldanmasının tek nedeni beni çok iyi tanımasıydı.

Onu görmek gözlerimin yanmasına neden olmuştu. İmkânsız bir buluşmanın hayalini kurmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve Serel benim için bir mucize olmuştu. Ama o insanlar bu mucizeyi asla yaşayamayacaktı.

"Herkesi toplamama yardım et," dediğimde ciddileşip başını salladı.

SIĞINMACILARIN ORTASINDA SON durduğumda beni dokunulmaz bir intikam tanrıçası olarak görmelerine izin vermiştim. Belki buna kendim de inanmıştım. Fakat şimdi hiç olmadığım kadar güçsüz hissediyordum. Onlara ölümleri anlatırken kelimeler dudaklarımdan kupkuru ve acı dolu küller gibi dökülüp ayaklarımın ucunda birikiyordu. Ölümleri anlatmak bile başlı başına yeterliydi. Yüzlerindeki mutluluk solarken gözlerindeki kederin derinleşmesini izledim, ilk defa sihrimin gitmiş olmasına şükrediyordum. Yüzlerindeki ifade, duygularını hissetmeme gerek olmadan içimi yakıyordu.

Kalabalığın en önünde duran Serel'in mavi gözleri nemliydi. Yanında duran Filias'ın yüzü öfkeden sertleşmişti.

"Hepsini öldüremezler," dedi kalabalıktan zayıf bir ses. "Bütün kaynaklarını öylece heba mı edecekler? *Hayır*... Hayır, bu bir oyun olmalı. Belki de sadece ellerini kesmişlerdir."

"Masallara inanmayacak kadar çok zalimliği yeterince gördük," diye söylendi bir başkası.

"Bizler... buradaydık," diye mırıldandı bir kadın. "Biz özgürce buradayken, o-onlar... onlar..." Devamını getiremeyince gözlerini mutluluklarını aniden karartan şeyi görüyormuş gibi binalara çevirdi.

Onu çok iyi anlıyordum. Başkaları acı çekerken Max'in bahçesinde hak etmediğim bir mutluluğu yaşarken hissettiğim... Hâlâ hissettiğim suçluluk duygusuyla midesi kasılıyordu. Öfkesinin nesnesi olduğum için sıktığı yumruklarıyla bana doğru gelen Filias'ı da anlıyordum. Zorokov ailesi dünyanın öbür ucundaki soyut şeytanlardı, oysa ben karşısındaydım.

"Bunun olmayacağını söylemiştin," dedi Filias. "Onlara zaman kazandıracak bir yol bulduğunu söylemiştin. O yüzden hiçbir şey yapmadık."

"Buldum," dedim sessizce.

"Ancak hiçbir şey değişmedi," dedi bir başkası. "Binlerce mil uzakta hayatlarımızı yaşarken sevdiklerimizin ölüm haberlerini alıyoruz. Onları kurtarabilirdik."

Serel usulca, "Asla kurtaramazdık," diye araya girdi. Sakince pes etmiş gibi duran hali kalbimi sızlatıyordu. Başka bir adam, "Deneyebilirdik," diye üsteledi. Serel ise, "Tisaanah *denedi*," diye cevap verdi.

Filias dişlerini sıkarken başını iki yana sallıyordu. "Denemek yetmez."

Tanrılar aşkına... Bu doğruydu. Denemek asla yetmemişti.

Kendimi zorlayarak konuştum. Kelimeler boğazıma diziliyordu. "Hepsini kurtaracağımı söylediğimde, buna ben de inanıyordum. İnanmak istiyordum." Elimi kalbimin üstüne bastırdığımda bir an için aralık dudaklarımdan tek bir kelime çıkmadı. Her şey pamuk ipliğine bağlıydı. Bu beni çok korkutuyordu çünkü hayatım boyunca özenle takındığım maske düşmek üzereydi. "O canlar sizin olduğu kadar benim de ailem," dedim boğulurcasına. "Onları kurtarmak için her şeyimi veririm. *Her şeyimi.* Çünkü daha iyisini hak ediyorlar. Çok daha iyisini hak ediyorlar."

Kalabalık sessizleşti. Hatalarımın hesabını vermemi ya da bundan sonra yapacaklarımızı söylememi bekliyormuş gibi umutla bana bakıyorlardı. Güvenleri ve hayal kırıklıkları aynı ağırlıktaydı.

Başım döndüğünde ne yaptığımın farkına varamadan dizlerimin üzerine düştüm. "Kendim için söyleyebileceğim hiçbir şey

yok," diye devam ettim. "Keşke size gizli bir planım ya da her şeyi bitirebilecek bir güce sahip olduğumu söyleyebilseydim. Ama gerçekte, artık hiçbir kozum kalmadığını biliyorum. Sihir gösterileri, kırmızı elbiseler, vaatler... Bu tür gösterilerin ömrü çok kısa oluyor. Üstelik çoğunuzun beni bir Nyzrene cadısı olarak gördüğünüzü biliyorum. Haksız değilsiniz. Belki de bizi zincire bağlayan adamın adı dışında hiçbir ortak yanımız yoktur." Acı bir kahkaha attım. "Bizi birbirimize bağlayan şeye bir bakın! Korkunç bir geçmiştense bir gelecek hayaliyle birbirimize bağlanmamızı tercih ederdim. Hepimize bu geleceği vermeyi çok istedim. Hâlâ da istiyorum. Ama..."

Tıkandığımda belki söyleyemediğim kelimeleri duyabiliyorlardı.

Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Avuçlarımı yere bastırmıştım. Burada parke taşı bile yoktu. Bunun yerine binlerce çizme ve at arabası tekerleğinin altında kaldığı için neredeyse taşlaşmış toprak vardı.

Bir çift ayakkabının yaklaştığını gördüğümde başımı kaldırdım ve Riasha'nın yanıma geldiğini fark ettim. Yanakları ıslak olsa da sesi kararlıydı. "Serseri Şarkılar şarkısını biliyor musun?"

Konuşamadığım için başımı iki yana salladım. Keşke cevap farklı olsaydı. Serseri Şarkılar, cenazelerde söylenen karmaşık bir ağıttı ama sadece rahipler bütün kelimeleri bilirdi ve sığınmacıların yerleşkesinde hiç rahip yoktu. Çok uzun zaman önce şarkıyı duymuş olabilirdim. Artık duyduklarım kayıp Nyzrene geçmişimde kalmıştı. Threll lordları paha biçilmez yaslarımızı bile elimizden almıştı.

Riasha ellerini benimkilerin yanında yere bastırdı. "Köle tacirlerine satıldığımızda muhtemelen çok küçüktün. Çoğunluk gibi ulusların kalıntıları arasında yetiştin. Ama köklerimize tutunmamız iyi bir şeydir. Serseri Şarkılar, Nyzrene'den bir şarkı değildi. Bunu biliyorsun, tüm tanrılarımız yeraltında yaşıyordu ve hepimiz Serseri Şarkıları ölülerimize göndermek için söylüyorduk." Sonra şarkıyı söylemeye başladı. Sesi çatlaktı, kelimeleri ağzında yuvarlıyordu ama duyduğum en güzel şeydi.

Başlangıçta bizi birbirimize bağlayan sendin,
Ayaklarımız senin toprağına bağlı,
Yemeğimiz armağanlarının eseri,
Hayatlarımızı sığınağında yaşıyoruz.
Sana yorgun ruhumdan başka verecek bir şeyim yok.
Sana kusurlarımdan başka verecek bir şeyim yok.
Lütfen bu kadarı yeterli olsun.

Sol tarafımdaki bir elin parmaklarıma dokunduğunu hissettim. Sonra sağ tarafımdan başka bir el geldi. Bakmama gerek bile yoktu. Gerçi istesem de bakamazdım çünkü gözyaşlarımdan hiçbir şey göremiyordum. Max yanıma diz çökerek parmaklarını benimkilere kenetlemişti. Serel ise diğer yanımdaydı. Herkesin ellerini toprağa bastırdığını görmek için başımı kaldırmam gerekmiyordu. Riasha'nın kayıp şarkımızı söyleyen sesi dışında her şey suskundu.

Ah, ayağımızın altını yeşerten tanrılar,
Bilseniz ne kadar uzaklara yürüdüm.
Sizi zaferlerimde ve hatalarımda aradım.
Sevgimde ve nefretimde aradım.
Denizleri ve dağları aştım.
Evden çok uzaklardayım.
İzin verin yanınıza döneyim.

Kıvrılan parmaklarım toprağa saplanmıştı. Tanrıları olmasa bile *bir şey* hissedebiliyordum. Belki de hepimizi birbirimize bağlayan daha derin bir şey vardı. Göklerdeki özlem dolu umudu değil, yeryüzünün topraklayıcı sağlamlığı bizi birbirimize bağlıyor olabilirdi.

Ellerimizi bastırdığımız bu yabancı topraklar kederimizi yutarken etrafımdakilere umudumdan başka verecek bir şeyim yoktu. *Tanrılar aşkına...* Bu kadarı yeterli olmalıydı. Yeterli olsundu.

Riasha söylemeye devam etti.

Size hayatımdan başka verecek bir şeyim yok.
Size yara izleri ve kırık kalpten başka verecek bir şeyim yok.
Yine de izin verin yanınıza döneyim.
Size sevgimden ve bağlılığımdan başka verecek bir şeyim yok.
Yine de izin verin yanınıza döneyim.
Lütfen bu kadarı yeterli olsun.

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

MAX

Daireden ayrılırken Tisaanah'nın gözleri kıpkırmızıydı. Gece çökmüştü. Eninde sonunda kulelere dönmemiz gerekiyordu çünkü gidecek başka bir yer yoktu. Ama ikimiz de acele etmiyorduk, o yüzden şehirde yürüyerek kış gecesinin sessizliğini dinledik.

Serseri Şarkılar yaklaşık bir saat sürmüştü fakat sanki zaman durmuş gibiydi. Yas havayı bile adeta ağırlaştırmıştı. Huzurlu gözyaşları yanaklarından süzülen Tisaanah'yı seyrettiğim sırada kalbimi dağlayan hüzünlü gururun adını koyamıyordum.

Buraya en son geldiğimizde, sihriyle herkesin dikkat kesilmesini sağlamasından daha güzel bir şey görmediğimi düşünmüştüm. Şimdi onu bütün içtenliğiyle görmek başlı başına bir güzellikti. İçini açmış, onlara kendini göstermişti. Bunu yapacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Belki de onu bir daha asla böyle göremeyecektik.

"Seninle gurur duyuyorum," dedim.

Sessizlikte uzun süredir yürüyorduk.

İrkilerek bana baktı. "Neden?"

"Onlara içini açmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Kuru bir kahkaha attı. "Üzgün olmanın gururla alakası yok. Yaşananlara engel olmak bambaşka bir şey."

"Onları kurtaramazdın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Tisaanah cevap vermedi. Bunun yerine koluma girip şehrin kulakları sağır eden sessizliğinde başını omzuma yasladı. Ama birkaç dakika sonra, "Bu hoşuma gidiyor," diye açıkladı. "Öyleymiş gibi yapmayı kolaylaştırıyor."

"Öyleymiş gibi yapmak?"

"Normal bir çiftmişiz gibi yürümek. Muhtemelen şu anda öyle görünüyoruz." Vurgulamak istercesine kolumu sıktı.

Kıkırdadım. "Olabilir." Muhtemelen son derece sıradan görünüyorduk. Bu sıradanlığın verdiği keyfi kabul etmem gerekirdi. Cepte sayabileceğim bir şey gibiydi. "Hoş," dedim usulca.

"İstesek her gün böyle olabilirdik."

Kaşlarım seğirdi. Tisaanah ilk kez kaçıp gitmekten bahsediyordu. "Olabilirdik."

"Söylesene... Nereye giderdik?"

Duraksadım. Bunu düşünmek bile tehlikeli geliyordu. Ancak onunla bu oyunu oynamak fazlasıyla kolaydı. "Deniz kıyısında yaşayabilirdik. Kışın olmadığı bir yerde."

Burnunu kırıştırdığını sezebiliyordum. "Kumsal? Çok kokuyor."

"Hepsi kokmaz. Sadece Ara kumsalları kokuyor. Suyun tertemiz olduğu adalar var. Yosun bile göremezsin. Çok güzeller."

"Sahilde çiçek yetiştiremezsin. Bu çok büyük bir kayıp olur."

"Doğru. O zaman alternatif teklif... Bir orman bulabiliriz. Belki... Besrith civarında olur. Belki de güneydeki adalardan birinde. Bahçemizin olabileceği kadar büyük bir açıklık bulabiliriz. İstemediğimiz sürece medeniyete bulaşmayacağımız kadar her şeyden uzak kalırız."

"Bir göl?"

"Hmm?"

"Göle yakın olur. Daha iyi bir yüzücü olmak isterim."

"Benim için sorun yok. Seni ıslak kıyafetlerle görmek hoş olur."

Gülüşü hemen soldu. "En önemlisi, hiç kimsenin bizi bulamaması."

"Hiç kimsenin."

Ne hayaldi ama.

Uzun bir sessizlik oldu. Kulelere gelmek üzereydik. Beyaz sütunlar bütün heybetleriyle yaklaşırken fısıldarcasına, "Gider miydin?" diye sordu Tisaanah. "Şimdi?"

Doğru duyduğumdan emin değildim. "Ne dedin?"

"Şu anda gidecek olsak... gider miydin?"

Evet.

Cevap kendiliğinden kafamın içinde çınlamıştı. Karşılık verirken bu kelimenin ağzımdan çıkıp çıkmadığını bile kestiremiyordum. "Çok uzun zaman boyunca, Ara'dan gidip bir daha ardıma bakmamaktan başka bir şey istememiştim. Ama birlikler... buna asla izin vermedi. Sarlazai'dan sonraki kısıtlamalar..." Tisaanah'ya buradan benimle birlikte ayrılması için yalvarırken bile teknik olarak hiçbir yere gidemezdim. Onu birliklerin pençesinden kurtarmak için çaresizce buradan gitmenin bir yolunu... *Herhangi* bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

"Artık kısıtlamalar yok," dedi Tisaanah.

Kalbim buruldu. *Evet.* Tisaanah kendi özgürlüğünden vazgeçerken benim özgürlüğümü şart koşmuştu, o yüzden bıçak avucunu kestiğinde bütün cezalarım silinmişti. Buna rağmen kendimi hiç hissetmediğim kadar kapana kısılmış hissediyordum.

Kupkuru bir sesle, "Bizi durduracak hiçbir şey yok," derken bana bakmıyordu. "Birliklerle yaptığım anlaşmanın gerekliliklerini yerine getirdim."

Aniden durup ona baktım. "Ne yapıyorsun? Hayal mi kuruyorsun, yoksa gerçeklerden mi bahsediyorsun?"

"Gerçek olmasını ister miydin?"

Evet.

Cevap bir kez daha hızla içimde yankılanmıştı. Ama... bunu istiyor muydum? Gerçekten istiyor muydum? "*Senin* istediğini sanmıyorum. Tanıdığım herkesten daha ince düşüncelisin. Onları terk etmek istemezsin."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Belki buradan gitmek onlara verebileceğim en iyi şeydir."

"İnsanların liderlerine güvenmelerinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Onlar sana güveniyor, Tisaanah."

Hüznü kırılan bir taşın çatlakları arasından fışkırırcasına yüzüne yayıldı. "Güvenmeliler mi? Bana bir daha güvenmeleri ne kadar doğru? Güzel bir hayal... ama ben çok... yorgunum." Yaklaşıp kollarını boynuma doladı. O kadar yakındık ki, gözlerindeki yeşil ve gümüş zerreleri görebiliyordum.

Ben de yorgundum. Üstelik kaçıp gitme konusunda kimse beni geçemezdi. Nazikçe öptükten sonra alnımı alnına yaslayarak, "Bir daha sor," diye mırıldandım.

Bir daha sorarsan, kabul etmekten başka çarem olmayacak.

Soran gözleriyle yüzümü süzerken saniyeler uzuyordu.

O sırada...

"General Farlione!"

"*MAX!*"

Tisaanah'yla irkilerek koptuk. Dönüp baktığımda Moth'un kocaman gözlerle yaklaştığını gördüm. Arkasından bir sürü asker geliyordu. *Benim* askerlerimdi. Phelyp Aleor da aralarındaydı.

"Nerelerdeydin?" dedi Moth. "Birden *ortalıktan kayboldun.*"

"Ben..."

Moth'a yetişip önümde duran askerlerin yüzlerinde, ona vereceğim cevabın boğazımda düğümlenmesine neden olan bir şeyler vardı. Tanıdık bir ifadeydi. Her gece onları savaşa götürmeden önce bu ifadeyi görürdüm. Cesaret göstermek için canlarını dişlerine takarken dehşete düşmüş gençlerin yüzleri vardı karşımda.

Ancak Moth... o *öfkeliydi.* "Her yerde seni aradım," diye devam etti. "Kimse bize bir şey söylemiyor. Sammerin de *eve döndüğünü* söyledi?"

"Neler olduğunu biliyor musunuz, efendim?" diye sordu

Phelyp. Kaşları endişeyle çatılmıştı. Kendine çok daha güvenen yetenekli bir asker olmuştu ama huzursuzluğunu saklamakta henüz ustalaşmamıştı. "Planlar niye değişti?"

Korku midemi kasarken, "Değişti derken?" diye sordum.

Askerler çekingen tavırlarla bakıştı.

"Bütün izinler kaldırıldı. Liderler geri çağrıldı. Herkes askeri üste kalacak. Dışarı çıkmak yasak. Harekata hazırlanmamız istendi, efendim," dedi Phelyp. "Siz... bilmiyor muydunuz?"

"Mesele Aviness'in müttefikleri mi?" diye sordu başka biri. "Onlarla işimizin bittiğini sanıyordum."

"*Bitmiş* olması gerekirdi," diye söylendi Phelyp. "Duyduğuma göre, bu daha farklı bir şeymiş. Belki... ah... Threll..." Gözü Tisaanah'ya kaydığında beceriksizce boğazını temizledi, sonra beklenti dolu gözlerini tekrar bana çevirdi.

Gergin görünüyorlardı. Elbette gergin olacaklardı. Neredeyse hiçbir açıklama yapmadan böyle büyük bir çağrıyla aniden üsse geri dönmek nadir bir durumdu. En son Ryvenai Savaşı olduğunda yaşanmıştı. En azından o zaman konuyla ilgili bir fikrimiz vardı.

Peki ya bu? Bir savaş henüz sona ermişken son derece tuhaf bir durumdu. Nura yeni kavuştuğu güçle muhtemelen kaslarını esnetmeye başlamıştı. Henüz resmen başkomutan bile değildi ama onu kim sorgulayacaktı ki?

Kararlı yüz ifadesi gözümün önüne geldi. Korkunç bir şeyin geldiğine inanıyordu. Ona göre zorlu rakiplere zorlu bir güçle karşılık verilmeliydi. Zorlu güç için orduya ihtiyaç vardı. Önlem almak için orduyu mu kullanacaktı? Kullanmamasını dilerdim. Ama...

Düşüncelere daldığım için çocuklar beni seyrederken orada öylece durduğumu fark edememiştim.

Phelyp sonunda, "Efendim... geri döneceksiniz, değil mi?" diye sordu.

"Halledilmesi gereken işler var," dedim.

Aralarında tekrar bakıştılar. Aptal değillerdi. Cevap olmayan bir cevabı hemen anlıyorlardı.

"Hiç... bilgi var mı, efendim? Herhangi bir şey?"

Sadece bilgi değil, güvence ve liderlik de bekliyorlardı. Bunları verebilecekmişim gibi yüzüme bakmalarından belliydi. Ama olmamı istedikleri şey olamayacağımı anlayacakları anı görmekten çok korkuyordum. "Hayır," dedim. "Henüz yok. Essanie ve Arith'le konuşun. Zaten bu soruları onlara sormanız gerekir. Ayrıca üsten çıkma yasağı varsa, bu kadar uzaklaşmamalıydınız."

Kıpırdamadılar.

"Size mümkün olan en kısa zamanda bilgi ulaştırılmasını sağlayacağım," diye ekledim. "Söz veriyorum. Şimdi komutanlarınız yokluğunuzu fark etmeden gidin. Yoksa üç hafta boyunca temizlik görevi alırsınız."

Gönülsüzce selam durup ayaklarını sürüyerek şehre yöneldiler. Moth ise onda görmeye hiç alışık olmadığım delici bakışlarını üzerime dikmişti. Bu haliyle çok daha yaşlı görünüyordu. "Bir sürü hatam olduğunu biliyorum," dedi açıkça. "Ama bir aptal değilim."

"Ben asla..."

"Seni generalleri olarak tanıyorlar ancak bütün bunlardan önce nasıl biri olduğunu ben biliyorum. İlk savaştan sonra nasıl birine dönüştüğünden de haberdarım. Sadece *saklanmıştın.*"

Kaşlarım havaya kalktı. "Affedersin?"

Haksız mıydı?

"Senden hep bir efsane gibi bahsederlerdi. Sen varsan, önümüze çıkacak tüm savaşları kazanabileceğimizi söylerlerdi. Üstelik *hep* bizimle olacakmışsın gibi davranırlardı. Ama bazen bunlar konuşulurken..." Çenesini sıkarken yutkundu. "Bir zamanlar nasıl biri olduğunu düşünüyorum. Belki yine kaçıp bizi savaşta tek başımıza bırakacaksın. Öyle mi yapacaksın? Bizi savaşta yalnız mı bırakacaksın?"

Cevap vermek üzere açtığım ağzımı hemen kapattım.

Moth hâlâ yüzüme bakıyor, bir cevap bekliyordu.

İyi soru, Max. Öyle mi yapacaksın?

"Hayır," dedim sonunda. "Hayır, öyle yapmayacağım."

Kendinden emin, yetişkin Moth'la hiçbir şeyden emin olama-

yan çocuk Moth'un savaşını gözlerinde görebiliyordum. "Hiçbiri olacakları bilmiyor," diye açıkladı. "Yaşı büyük olanlar bile. Bence Essanie ve Arith de korkuyor ama bunu bize göstermiyorlar. Herkes seni soruyor. Sana güveniyor. Hepsi *sana* güveniyor."

Kelimeleri yüreğime saplanıyordu. Kısa bir süre önce bunları duymak bana bir kâbus gibi gelirdi. Bu kadar değerli bir şeyin bana emanet edilmesini hiç istemiyordum. *Bana güvenmemeliler*, demek isterdim çünkü buna layık değildim. Bunun yerine, "Yalnız olmayacaksınız, Moth," dedim usulca. "Ne olursa olsun, asla yalnız kalmayacaksınız."

İnanmış gibi görünmüyordu.

Gece karanlığına karışan diğerlerini çenemle işaret ettim. "Onlara yetişsen iyi olur. Geç kalırsan başın daha çok belaya girecek."

Sıktığı dudaklarıyla karşımda durmaya devam ederken itiraz edeceğini sandım ama sonunda Tisaanah'ya dönüp nazikçe gülümsedi. "İyi geceler, Tisaanah." Ardından diğerlerinin peşinden gitti.

Gençler aceleci adımlarla ilerleyip bir köşeyi döndüklerinde göğsümün sıkışmasına engel olamıyordum. Hepsi acemi askerdi, gençti, eğitimsizdi. Henüz bir unvanları bile yoktu. Onları koruyacak soylu ailelerden gelmiyorlardı. Savaş başladığında düşmanın önüne ilk onlar sürülecek, önce kuzular kurban edilecekti.

Gözlerimi yumarak, "Kahretsin," diye söylendim.

"İnsanların güvendiği lider olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum," diye mırıldandı Tisaanah.

Neredeyse gülecektim. Daha bir saat olmadan sözlerimi yutmak zorunda kalmıştım. "Lider olmamayı tercih ederim," diye cevap verdim.

"Keşke tercihlerimiz yeterli olsaydı."

Gözlerimi açtığımda Tisaanah'nın beni gözleriyle parçalara ayırdığını görebiliyordum. Sessizliğimizde az önce kurduğumuz hayaller dağılarak toz gibi gökyüzüne süzülmüştü. Hayallerimizin yerini toz almıştı ama üstüne bir şey söylemedik.

Hepsi hayal ettiğimiz sürece güzeldi.

Bir sokak bankına yerleştim. "O zaman ne yapacağız, Tisaanah? Bütün bunlarla ne yapacağız? Ya Nura'nın çılgınlığına ortak olacağız ya da beş dakika önce tanıştığımız bir Feye teslim olacağız. Seçeneklerimiz bunlardan mı ibaret?"

"Ishqa doğruyu söylüyorsa..."

"Ona güvenmiyorum."

"Sihrimi geri getirebilir. En azından bunu deneyebilir."

"İntikam dolu Reshaye'yi geri getirip seni *öldürmeyi* ve muhtemelen her yerde karşımıza çıkan bitmek bilmeyen tehdide teslim etmeyi kastediyorsan... O zaman evet. Bu kulağa harika geliyor."

Tisaanah'nın şakaklarını ovuşturmasından aklından geçenleri tahmin edebiliyordum. "Ama sihrim olmadan hiçbir işe yaramam. Kararımız ne olursa olsun durum böyle. Ishqa'nın yalan söylemediğini düşünüyorum."

Bir yanım Tisaanah'nın işe yaramamasını, en azından gücü kullanmasını isteyen insanların işine yaramamasını diliyordu. "Yalan söylemese bile, söyledikleriyle gerçek arasında dünyalar kadar fark var."

Kuru gülümsemesi yüzünü buruşturmaktan farksızdı. "Birinin gerçeğiyle, herkes için doğru olan arasında da dünyalar kadar fark var."

Sözlerine güldüm. Yüceler aşkına... Bunu biz bilmeyecektik de kim bilecekti?

"Bir şeyleri içeriden iyileştirmeye çalışabiliriz," dedi usulca. "Nura'ya rehberlik eder, pervasız hamlelerini dizginleriz."

Nura'nın yüzü tekrar gözümün önüne geldi. Onu hiç öyle görmemiştim. Yapabileceklerinin sonuçlarına zaten yeterince katlanmam gerekmişti. Gerçek bir çaresizlik anında neler yapabileceğini düşünmek? Bu beni gerçekten korkutuyordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Nura kolayca idare edilebilecek biri değil. Güç sahibi olduğu sürece onu kontrol edemeyiz."

Tisaanah uzun bir sessizliğin ardından, "Belki buna gerek kalmaz," diye mırıldandı.

"Hmm?"

Cevap vermeden ayağa kalkıp ağır adımlarla volta atmaya başladı. Bana hiç bakmıyordu.

Gözlerimi kıstım. "Zihnine girmeme izin ver, Tisaanah."

"Belki çok erken varsayımlarda bulunuyoruz," dedikten sonra döndü. Kocaman açtığı gözlerinde kıvılcımlar çakmasının ne anlama geldiğini biliyordum.

Tisaanah bir plana sahip olmaya bayılırdı.

Kendimi hazırladım. "Planın nedir?"

"Seni uyarmalıyım," diye belirtti. "İtiraz etmek isteyeceğinden adım gibi eminim."

ENSEM KARINCALANIYORDU. BU hisse biraz dikkatimi verseydim, baş ağrısı ya da artık aşina olduğum yorgunluk yerine zihnimdeki bir ses olduğunu anlayabilirdim.

Sen ne halt ediyorsun, Max?

Özenle onu duymazdan geliyordum çünkü dikkat kesilirsem muhtemelen hak vermekten kendimi alamayacaktım.

Kulelerin lobisi hareketliydi. Arka duvarda Araich ve Rosira'nın resminin altında duran çift kanatlı kapı ardına kadar açıktı. Büyük bir kalabalık toplantı salonuyla lobi arasında yürüyordu. Gözüm hemen Nura'ya takıldı. Diğer herkes bir kovanda uçuşan arılar gibi hareket halindeyken, Nura her şeyin merkezindeki bir heykel gibi hareketsiz duruyordu.

Göz göze geldiğimizde uzaktan bile bir nefes verdiğini gördüğüme yemin edebilirdim. Sevgili olduğumuz zamanda bile bu kadar *rahatlamış* görünmüyor olması bir hakaret sayılırdı.

Yanıma gelmek için kalabalığı geçti. Kulelere girdiğimiz anda, Tisaanah duvarın yanındaki konsey üyelerinden biriyle ciddi bir sohbete girişmişti.

Nura bir şey söylemeden önce ona baktı. "Sonunda geldiniz. Buraya geleceğinizi sanmıyordum."

"Ben de hiç sanmıyordum." Gerçek buydu.

Belli belirsiz gülümseyerek, "Gelmene sevindim," dedi usulca. "Bizimle olmana... benimle olmana sevindim."

Bunun da gerçek olduğuna şüphem yoktu.

Nura'nın kenetlediği parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Her ne kadar yıllar içinde kendini kontrol etme konusunda ustalaşmış olsa da bu alışkanlığından vazgeçmemişti. Kusursuz görünüyordu. Ördüğü saçlarını başının tepesinde topuz yapmıştı. Beyaz renkli, lekesiz ve ütülü Gece Birliği ceketinin düğmeleri gözleri kadar parlak bir gümüş rengindeydi. Hükümdarlardan hiçbir farkı yoktu.

Kuleleri ilk kez gördüğü zamandan, on yaşından beri bu anın hayalini kurduğunu biliyordum. Yıllar önce ikimiz de başkomutan adayı olarak gösterildiğimizde, tüm gece boyunca uyumamış ve mektubunu yeni doğmuş bir çocuk gibi elinden bırakmamıştı.

Bugün konseyin kararıyla, geriye kalan tek uygun aday olarak resmen başkomutan ilan edilecekti. Yaşanan korkunç olaylar zincirinin sonucunda, Ara'nın yeni hükümdarı olacaktı.

Hayatın aynı yolları izlemesine rağmen bu kadar öngörülemez olması inanılmazdı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. "İstediğin her şeyi elde ettiğin için?"

Gülümsemesi soldu. "Bunu istemedim."

Lobide dört kez çalan *gong* kalabalığın gürültüsünü yuttu. Sonunda ses dindiğinde topluluk suskunlaştı. İnsanlar çifte kapılardan içeri akıyordu.

Tisaanah bana bakmak için döndüğünde yanındaki adam da aynısını yaptı. Konsey üyesi Iya'yla yıllardır konuşmamıştım.

"Zamanı geldi," dedi Nura fısıldarcasına. Ardından bana son kez gergin bir gülümsemeyle bakarak kapıya yöneldi.

Tisaanah birkaç saniye sonra yanımdaydı. "İlginç bir gün olacak," dedi Nura'nın sırtını seyrederken. Sonra gözlerini hızla bana çevirdi, yumuşacık bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. "Hazır mısın?"

"Asla."

Cevabım karşısında kıkırdadı, o da gergindi. "Şahane," derken başıyla kapıyı gösterdi. "Hadi gidelim o zaman."

Konsey salonu tıpkı yıllar önceki gibi görünüyordu. Geniş ve yuvarlaktı. Tavana yakın pencerelerden koltukların üzerine ışık huzmeleri düşüyordu. Koltukların çoğu dolmuştu ama kalabalıktaki pek çok kişinin orada olmaktan pek de heyecan duyduğu söylenemezdi. Aslında herkes biraz olsun gergindi.

Salondaki her şey, birliklerin eskiden oldukları şeyin bir gölgesi haline gelmiş olmalarının acı bir hatırlatıcısıydı. Konseyin kalan birkaç yaşlı üyesi kırmızı cübbeleriyle yuvarlak sahnenin önündeki sıralarda bulunan yerlerine oturuyordu.

"İtiraf etmeliyim ki, Maxantarius..." Aksanlı ama temiz bir ses düşüncelerimi böldü. Başımı kaldırdığımda Iya'nın yanımda durduğunu fark ettim. "...seni burada tekrar göreceğim aklıma gelmezdi."

Tatsız bir şekilde gülümsedim. "Dürüst olmam gerekirse... Bu benim de aklıma gelmezdi, efendim."

"Yanılmış olmamıza sevinmiyor musun?" Iya'nın gümüş gözleri parlıyordu. Geçirdiği yıllara rağmen gözleri tuhaf bir şekilde hiç yaşlanmamıştı. Üstelik her zaman karşısındakine sadece kendinin bildiği kriterlerle onu sınıyormuş gibi bakardı.

Kelimelerimi özenle seçtim. "Sevinmek doğru kelime olmazdı. Ama sonuçta bunun bir anlamı olduğunu görmeyi hak eden insanlar bana güvenmeyi tercih ediyor."

"Peki bu güvene karşılık verebilecek misin?"

Soruya bak.

"Ben... öyle olmasını umuyorum."

Çenesini havaya dikip bana baktı. "Ben de," dedikten sonra kayarcasına diğer konsey üyelerinin oturduğu yere ilerledi.

"Ne kadar tuhaf bir sohbetti."

Kaşlarım havaya kalktı. Dönüp baktığımda yanıma oturan Sammerin'i gördüm. Bizi gördüğüne şaşırmış gibiydi, gözleri açık bir hayretle Tisaanah'yla aramızda mekik dokuyordu. "İkiniz tatili yarıda kesip... Birliklerin sıkıcı güzellik yarışmasını seyretmeye mi geldiniz?"

"Tatil mi?"

Sammerin bana delirmişim gibi bakıyordu. "Evet?"

Yüceler aşkına... Gerçekten de dinlenmek için eve gittiğimizi *unutmuştum*. Sammerin yaşanan hiçbir şeyi bilmiyordu. Tisaanah'yla önceki gece neredeyse hiç uyumamıştık ve bunun nedeni iyi vakit geçirmemiz değildi. Sabahı nasıl beklediğimizi hayal meyal hatırlıyordum. Şakağımı ovuşturarak, "Sammerin," diye söze girdim. "Sana anlatmamız gereken bir sürü..."

O sırada Nura'nın öksürdüğünü duydum. Ortadaki sahnede duruyordu.

Salona bir sessizlik çöktü.

"Gece ve Şafak birliği hünercileri," dediğinde sesi bütün salonu doldurdu. "Zeryth Aldris'in trajik ve zamansız ölümünden sonra bugün karşınızda başkomutan vekili olarak durmak benim için büyük bir şeref. Hayatımı birliklere hizmet ederek geçirdim. Eğer bugün izin verirseniz, hayatımın geri kalanını da seve seve ülkeme hizmet ederek geçiririm." Sahnede yürümeye başladığında beş konsey üyesinin önünde durup onları başıyla selamladı. "Sayın konsey üyeleri... Bugün başkomutanlık görevini resmen üstlenmek üzere onayınızı rica etmek için huzurlarınızdayım. Hepimizin bildiği üzere, Aldris'in ani ölümü ve ülkemize yaklaşan tehditlerin aciliyeti elimizi kolumuzu bağlıyor. Diğer adaylar için aylar süren değerlendirme süreçlerini yürütemeyeceğiz. Ben gerekli testleri zaten tamamlamış, zamanında kendimi kanıtlamıştım. Maia Azeroth'un sekiz yıl önceki hazin ölümü ve Maxantarius Farlione'ye getirilen yasakların ardından, on altıncı dönem adaylarının geriye kalan son üyesi olarak karşınızdayım." Bir dizinin üstüne çöküp başını eğdi. "Ben Nura Qan... Başkomutanlığa adayım. Siz değerli konsey üyelerinden bana bu onuru bahşetmenizi rica ediyorum."

Tisaanah tutana kadar ellerimin titrediğinin farkında değildim.

İlk üye ayağa kalkarak, "Başkomutanlık unvanını onaylıyorum, Nura Qan," diye açıkladı.

Aradaki mesafeye rağmen, Nura'nın belli belirsiz irkildiğini

görebiliyordum. Sanki duydukları beklediğinden de güçlü hissettirmişti.

Ben de etkilenmiştim ama üzerimdeki etkisi farklıydı.

Ayağa kalkan ikinci üye, "Başkomutanlık unvanını onaylıyorum, Nura Qan," diye belirtti.

Salonda hiç ses çıkmıyordu.

Sıra üçüncü konsey üyesine geldi.

Iya.

Uzun bir sessizlik oldu. Tisaanah elimi öylesine sıkıyordu ki, parmak uçlarım uyuşmaya başlamıştı. Belki de bunun nedeni sadece gerginliğimdi.

"Sayın üye?" derken Nura'nın sesi alçak ve endişeliydi.

Adam sonunda konuştu. "Nura Qan, seni uzun yıllardır tanıyorum. Bu süre zarfında, birliklere ve Ara'ya olan sadakatini gördüm. Görevini yerine getirmek için her şeyini feda edersin. Bir konsey üyesi olarak, kulelerin koridorlarından yüzlerce hünercinin geçtiğine tanık oldum. Hiçbiri senin kadar kararlı, azimli ya da inançlı değildi."

Nura'nın dudakları huzursuz bir gülümsemeyle seğirdi. "Teşekkür ederim, sayın konsey üyesi."

"Birliklere ve Ara'ya bağlılığını defalarca kanıtladın," diye devam etti Iya. "Hizmetin için sana çok şey borçluyuz. Ama başkomutanlık unvanını onaylamıyorum." Salonda herkes nefesini tuttuğunda gümüş gözleri beni bulmuştu. "Bu görev için Maxantarius Farlione'yi öneriyorum."

Tutulan nefesler mırıltılara dönüşürken yüzlerce göz bana döndü.

Ayağa kalktığımda bacaklarımı hissetmekte zorlanıyordum. Ense kökümdeki karıncalanma artık bir haykırışa dönüşmüştü.

Sen ne halt ediyorsun, Max?

Kalabalığa bakmadım. Tisaanah'ya ya da kafa karışıklığıyla içinden küfrettiğine emin olduğum Sammerin'e göz atmadım. Iya'ya bile bakmıyordum.

Gözleri büyük bir şaşkınlıkla kocaman açılan Nura'ya doğru baktım. Konuşurken sesim bana bile yabancı geliyordu. "Maxantarius Farlione görevi kabul ediyor."

BÖLÜM YETMİŞ BEŞ

MAX

Bir an için sessizlik çöktü. Sonra mırıltılar dalgalar halinde kalabalığın arasında yayıldı. Kelimeleri duymasam da ne söylediklerini biliyordum.

Diskalifiye olmuştu, diyorlardı. *Sürgüne gönderilmişti. Bu göreve gelemez... değil mi?*

Nura kocaman gözleri ve açık kalan ağzıyla sadece bana bakıyordu. Bu bakışı daha önce kaburgalarının arasına bir ok saplandığını fark eden askerlerin yüzünde görmüştüm. Böyle bir şeyin olabileceğini aklından bile geçirmemişti. Doğrulup maskesini takınmaya çalıştı. "Maxantarius Farlione, Sarlazai'dan sonra getirilen yasaklar nedeniyle bu göreve uygun değil."

Tisaanah'nın sesi, "Bu bilgi yanlış," diye çınladı yanımda. Konuşurken ayağa kalkmıştı. "Elimde birliklerle yapılmış bir anlaşma var. Bu anlaşmanın şartları gereği, Maxantarius bütün

yasaklardan muaf tutulacak. İsteyen herkes okuyabilir ama Nura yalan söylemediğimi çok iyi biliyor."

Konsey üyelerinden biri, "Bu doğru mu?" diye sordu tereddütle.

Nura neyden bahsedildiğini anlayınca küçük bir kahkaha attı. "Temiz sayfa," diye mırıldanırken kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

Yine de Tisaanah'ya bakmadım. "Temiz sayfa," diye tekrarlarken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Eski adaylarımızdan biri olarak, General Farlione bütün gereklilikleri yerine getirerek üç sınavı geçti," dedi Iya. "Kendisi uygun bir aday. Dördüncü sınav yapılana kadar ikisi de başkomutanlık unvanını hak etmiş değil."

Bu sefer mırıltılar daha yüksekti.

"O zaman başka bir yol göremiyorum," dedi başka bir üye. "On beş gün içinde sınav gerçekleştirilmeli."

"Hayır." Nura sonunda gözlerini benden alarak konsey üyelerine döndü. İncinmiş yüz ifadesi kaybolmuştu. Ellerini arkasında bağlarken tıpkı yara izlerini beyaz ceketinin altında sakladığı gibi, duygularını da özenle derinlere itmişti. "Sınav olacaksa, hemen şimdi olmalı. Kaybedecek zamanımız yok."

"Şimdi mi?" dedi Iya.

Şimdi mi? diye fısıldadı kalabalık.

Şimdi mi? diye düşündüm.

"Ara dümensiz bir gemi," dedi Nura. "Bir değil, iki savaştan çıkmış bir ülke olarak hâlâ belirsizlikle boğuşuyoruz. Böylesi zor zamanlarda başkomutan sorumluluğunun iyice arttığı göz önüne alınırsa, bu meseleyi bir an önce çözmeliyiz."

Göz ucuyla Tisaanah'nın endişeyle bana bir bakış fırlattığını görebiliyordum. Ben de endişelerimi inkâr edecek değildim. Salona girerken, son on yıldır istediğim her şeyin tam tersi yönde bir şey yapacağımı biliyordum. Ancak normalde haftalar, hatta bazen aylarca hazırlık gerektiren son sınavın bu kadar çabuk yapılacağını hiç düşünmemiştim.

Nura'ya bunu gösterecek miydim? *Elbette hayır.*

"Konsey uygun görürse, ben de meselenin bir an önce çözülmesinden yanayım. Sınavın bugün yapılacağı anlamına gelse bile mücadele etmeye hazırım."

Sammerin'in tısladığı küfrü duyabiliyordum.

Iya delirmişim gibi bana bakıyordu. "Hazırlık için zamana ihtiyacımız var."

"Zamanımız yok," dedi Nura.

"İki aday da istekliyse, meseleyi bugün çözmememiz için hiçbir neden göremiyorum," dedi üyelerden biri. "Günbatımında."

Herkes soru dolu gözlerini bana çevirmişti.

Sen ne halt ettiğini sanıyorsun, Max?

Gülümseyerek, "Günbatımı," dedim.

"Günbatımı," diye tekrarladı Nura.

Biz bakışırken savaş çoktan başlamıştı.

GÜNBATIMINA İKİ SAAT vardı. Hayatımın en büyük savaşına hazırlanmak için sadece iki saatim vardı...

Toplantı sona erdiğinde bir insan dalgası üzerime çullandı. Fakat aralarından sıyrılıp Tisaanah ve Sammerin'le birlikte Tisaanah'nın dairesine kaçmayı başardım. Bunu yapmak bile başlı başına bir savaş gibiydi. Bütün gözler üzerimizdeydi. Her bakışı hissediyordum. Bu yüzden kapı arkamızdan sıkıca kapanana kadar ciddiyetimi korudum. Ama içeri girdiğimiz anda yemek masasındaki sandalyelerden birine çöktüm ve başımı arkaya atıp delice bir kahkaha attım. "*İnanamıyorum*," dedim. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Yalnız olmadığıma sevindim." Sammerin aynı anda hem zarif hem de vahşi olmayı başaran bir hamleyle masanın üzerindeki şarabı aldı. Sihirli bir fısıltıyla şişenin tıpasını açtı ve doldurduğu kadehi başına diktikten sonra donuk bakışlarıyla bana baktı. "Muhtemelen şarap istersin."

Doğru tahmin etmişti.

Bir sandalyeye çöktüğünde kendisine bir bardak daha doldurup şişeyi bana uzattı.

Tisaanah oturmuyor, gergin olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi içeride volta atıyordu.

"Anlaşılan çok geriden geliyorum," dedi Sammerin. "Sizi son gördüğümde bahçenize gitmeniz gerekiyordu. *Dinlenecektiniz.*" Son kelimeyi kuru bir espriymiş gibi söylemişti.

Sanırım öyleydi.

Tisaanah'yla bakıştık. Son iki günde gerçekleşen saçmalıklar silsilesi baş döndürücüydü.

Tisaanah arkadaşımıza doğru eğildi. "Her şeyi anlatacağız ama önce delirdiğimizi düşünmeyeceğine söz ver."

"Ah, o gemi çoktan kalktı," dedi Sammerin. "Ama lütfen sizi tutmayayım, anlatacaklarınızı dinliyorum."

SAMMERİN'E ÇİRKİN HABERLERİ vermek her zaman garip bir deneyimdi. Mükemmel bir şifacıydı çünkü tepkilerini dikkatle kontrol edebiliyordu. Savaş sırasında, acı içinde bağırarak ölen adamların üzerine eğildiğinde istikrarlı bir şekilde rahatlatıcı soğukkanlılığını koruduğunu görmüştüm. Ama bana baktığında maskesi düşer, dehşete düştüğünü itiraf ederdi. Bunca yıllık dostluğumuzdan sonra savaş meydanında ölmenin eşiğinde bir adam olduğum düşünülürse hissettiği dehşet normaldi.

Sammerin neredeyse on yıldır beni yönetiyordu ve ben bunun farkında bile olmamıştım. Şimdi belki de dünyayı yeniden tüm renkleriyle görüyordum. Sammerin'in tepkileri her zamanki gibi kontrollü olsa bile, tüm o dinginliğin altında yavaş yavaş kendini göstermeye başlayan korkunun farkındaydım.

Anlatacaklarımız bittiğinde tuhaf bir sessizlik oldu. Sammerin ağzını açıp tekrar kapatıyordu.

"Bir şey söyle, Sammerin," diye üsteledim. "Dilin mi tutuldu?"

"Ne diyebilirim ki? Bu..." Devamını getiremedi. Dünyaya dair bütün algıları paramparça olurken belki gerçekten de dili tutulmuştu.

"Anlayacağın üzere, Nura'nın başkomutanlığı almasına izin veremezdik," dedi Tisaanah.

Sammerin kadehinden bir yudum daha aldı. "Dördüncü sınav. *Dördüncü sınav, Max.* Bu akşam olacak." Ses tonu her şeyi söylüyordu.

Bittin sen.

Anlaşılabilir bir tepkiydi.

Dördüncü sınav başkomutan seçiminin son adımıydı ve en basitiydi... Üstelik komik derecede çağdışı olanıydı. İki hünercinin karşılaşacağı tek bir dövüş, kulelerden çok da uzak olmayan ve sihrin doğduğu yer olarak bilinen Yara'da gerçekleşecekti. Sihir yarım bin yıl önce dünyaya geri döndüğünde bu uçurum kırılma noktası olmuş, günümüze kadar dünyanın en eşsiz sihirli ortamlardan biri olarak kalmıştı.

Romantizmin zirvesi olarak, iki aday da son savaşları için sihrin zirvesinde savaşacak ve hünerlerini göstererek bağlarını, Ara'ya olan bağlılıklarını kanıtlayacaktı.

"Büyük saçmalık," diye homurdandım. "Işıldayan sihirli bir vadideki meydan kavgasını kazanan kişinin, dünyanın en güçlü organizasyonlarından birine liderlik etmesi için bu kadarı yeterli mi?"

Sammerin sessizce gözlerini bana dikti.

"Kazanabilirim," dedim.

"Max, Nura seni çok iyi *tanıyor*."

İmasını çok iyi anlıyordum. Nura'nın sihri, rakibinin korkularından beslenirdi. Üstelik göğsümdeki boşluklarda hangi zihinsel bıçakları kullanacağını biliyordu. "Ben de onu tanıyorum."

"Tam olarak bunu sana karşı kullanacak. Her şey pamuk ipliğine bağlı, o yüzden bütün gücünü kullanacaktır. Hiçbir şey onu durduramaz."

Haklı olduğunu biliyordum. Nura ne yaparsa yapsın, bir yanım hep onun gösterdiğinden daha iyi biri olmasını ummuştu. Evet, bedelini ağır bir şekilde ödemesine rağmen hayatımı defalarca kurtarmıştı. Ama salonda bana nasıl baktığını görmüştüm.

Bizi birbirimize bağlayan geçmiş adeta bıçakla kesilmişti. O bıçak beni de kesmekten geri durmayacaktı. "Biliyorum," diye cevap verdim. "O kadar ileri gitmesine izin vermeyeceğim."

"Ben olsam *derisini* yüzerdim," diye mırıldandı Tisaanah.

Kaşımı kaldırarak ona baktım. "Vahşi düşüncelerin çok tatlı. Benden kurtulursa, senden kurtulamayacağını bilmek içimi rahatlattı."

"Bu bir oyun değil." Sammerin'in ses tonunda hiç alışık olmadığım bir sertlik vardı. "Kaybedersen... Nura gerçekten çaresizce bu unvanı istiyorsa, sen daha çok etkilenirsin. Nura yarım yamalak iş yapacak insan değil. Seninle ilişkisi olan herkesi öldürtür. Bunu düşünmüş müydün?"

Sessiz kaldığımda çenesini sıkarak gözlerini bana dikti. Yüreğim suçluluk duygusuyla sızlıyordu. "Evet," dedim usulca. "Evet, düşündüm."

Nura'yı karşımıza almıştık ve olası sonuçlarının farkındaydık ama kaybedersek onun sadece bizimle sınırlı kalmaması büyük ihtimaldi. Müttefiklerimiz vardı. *Sammerin. Serel. Threll'den gelen sığınmacılar*... Nura'yı savaşta görmüştüm. Dünyayı yakardı.

Tisaanah aday olmamı önerdiğinde bir sürü itirazım olduğunu söylemem hafif kalırdı ama *bu* olasılık hâlâ aklımdaydı.

Belki de yanlış yapıyorum.

"Etkilenmemeniz için her türlü anlaşmayı yaparım," dedim. "Nura'yla sen de arkadaştın. Onu ikna edebilirim."

Sammerin dalga geçercesine, "Saçmalama," dedi kıkırdayarak. Sonra kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldandı. "Sihrimde ustalaşmak için on yılımı verdim."

Başını iki yana sallayarak gözlerini tavana çevirdiğinde boğazıma bir yumru oturdu. Neredeyse geri çekilmeyi önerecektim. Tabii gerçekte artık bunu yapamazdım. "Üzgünüm, Sammerin."

"Güzel, üzülmelisin. Hayatımı çok zorlaştırıyorsun." Ama büyük bir yudum alıp kadehini masaya bıraktığında çenesi kararlılıkla kasılmıştı. "Ancak... tüm bunlar doğruysa..." Yaşadığı-

mız saçmalıkları anlatmak istercesine ellerini salladı. "O zaman haklısın. Nura öyle bir güce sahip olamaz. Sanırım bunun yerine..."

Devamını getiremediğinde, "Sonumuzu tercih ederiz," dedi Tisaanah usulca.

Bakıştığımızda kelimeler havada asılı kaldı.

"Kaybetmeyeceğim," derken hissettiğimden daha emindim.

"Kaybedemezsin," diye mırıldandı Tisaanah.

"Evet. Kaybetmemek iyi bir hedef," dedi Sammerin. Kaşlarının arasındaki endişe çizgileriyle masaya eğildi. "Max... bu işi o... sihri kullanmadan yapmaya çalış." Başıyla ellerimi işaret ettiğinde Reshaye'nin yadigârı olan gizemli sihrimden bahsettiğini biliyordum. "O sihirde garip bir şeyler var. Ne olduğunu henüz bilmiyorum ama..." Düşüncelere daldıktan sonra gözlerini kırpıştırarak bana döndüğünde bakışları daha sertti. "Sen yine de mücadeleyi kaybetme."

BÖLÜM YETMİŞ ALTI

TISAANAH

Yara denen yer o kadar derindi ki, neredeyse kulelerin altına kadar uzanıyordu. Ulaşmak için vadinin yamacına inşa edilmiş metal merdivenlerden dönerek inmek zorunda kaldık. Yola çıktığımızda güneş ufukta kaybolmaya başlamıştı, gündüz saatlerinde bile karanlık olan vadi artık neredeyse zifiri karanlıktı. Dördüncü katta başımı kaldırıp yukarıya baktım, kaya katmanlarının arasında kaybolan alacakaranlığın son şeridini görebiliyordum.

Önümüzde ve arkamızda Syrizenler vardı. Taş ve karanlıktan oluşan geniş alanda gözlerimi gezdirdim. Orada bir yerlerde... gölgelerin yapıları soyut şekillere dönüştürdüğü yerde, Nura da aynı yolculuğu yapıyordu. Yara'da adaylar buluşacaktı. Geri kalanımız da kenarda durup ikisinin unvan savaşını çaresizce seyredecekti.

Max'in gergin olduğunu biliyordum ama hislerini özenle saklıyordu. Kendinden emin uzun adımlarla yürüyordu, çenesini ha-

vaya dikmişti ve bakışları keskindi. Zümrüt süslemeli altın bir ceket giymişti, sırtında Şafak Birliği'nin güneş amblemi vardı.

Muzaffer bir lider gibi görünüyordu. Bir başkomutan gibi görünüyordu.

Ancak ona baktığımda daha iyi bir dünya için küçük de olsa bir şans uğruna, önem verdiği her şeyi feda etmeye hazır olan bir adam görüyordum.

Onu kaybetme ihtimalini düşünmeyi kendime yasaklamıştım. Mikov Konağı'nda *kendimi* başka bir canavarın pençelerine atarken çok daha rahattım. İnsanın kendini feda etmesi kolay işti. Max'in kendi canavarının dişlerine bu kadar yaklaştığını görmek çok canımı yakıyordu.

Sonunda merdivenler bitince paslanmış korkulukları sımsıkı kavradım. Ağzım ister istemez açık kalmıştı.

Karşımda devasa bir yarık vardı. Parçalanmış et gibi kaba görünen kayaların arasından tuhaf bir şekilde dalgalanan bir ışık yayılıyordu. Parlak olduğu söylenemezdi, etrafı zar zor aydınlatıyordu. Ama aynı ışık, Nyzerene ovalarında havayı dalgalandıran sıcağın ürkütücü bir taklidi gibi ortamı garip ve doğal olmayan şekillerde eğip büküyordu. Buraya inerken sadece ensemde bir karıncalanma hissetmiştim. Şimdiyse tüylerim diken diken oluyordu.

"*Oraya* mı gideceksin?" diye fısıldadım.

"Buna mecburum."

Ah, tanrılar aşkına... Bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Yamacın karşısında beyazlara bürünmüş biri kıpırdamadan bize bakıyordu.

Nura.

Uzak olduğundan yüzünü seçemiyordum ama jilet gibi bakışlarını hissedebiliyordum.

Onu seyrederken canını yakmak... onu öldürmek istiyordum. Tanrılar aşkına... ona yapacaklarım Esmaris ve Ahzeen Mikov'un kaderini bile *güzelleştirirdi.*

Sammerin, "Hazır mısın?" diye sorduğunda Max cevabı gözleriyle verdi.

Değilim ama bir önemi var mı?

Korkuluktaki bir boşluğu işaret ederken, "Buradan gidebilirsin," dedi Ariadnea.

Max başını salladıktan sonra bana döndü.

Metanetli olmalıydım ama Max'in bakışı her şeyi unutturuyordu. Yanaklarımı tutup dudaklarımdan öptü. Bir vedadan farksız olan şefkatli, tutkulu ve dünyayı sona erdirebilecek güce sahip öpücüğünden ziyade bunun bir son olabileceğine dair ani bir his nedeniyle nutkum tutulmuştu. Öpüştükten sonra burnumun ucuna, kemerine, kaşlarımın arasındaki boşluğa küçük öpücükler kondurdu. Doyamıyormuş gibi alnıma kondurduğu son öpücükle neredeyse her şeyden vazgeçecektim.

"Herkes bizi seyrediyor," diye mırıldandım. Sevgisinden değil, bu sevginin beni perişan etme ihtimalinden korkuyordum.

"Kimin umurunda?" derken hâlâ alnıma fısıldıyordu. "Başkomutan olacağım." Bunu bir şaka gibi söylemişti. Şaka olamazdı, gerçekleşmesine ihtiyacımız vardı.

Birden söylemek istediğim o kadar şeye rağmen konuşamadım. Bunun yerine ona son bir kez sarıldım.

"Senden bir şey istiyorum," dediğinde sesi kulağımda gürlüyordu.

Boğulurcasına cevap verdim. "Şimdi istemen akıllıca çünkü evet demekten başka şansım yok."

"Şu papağanlı adam... Hani başkentte gördüğümüz. Hangisi önceydi? Kuş mu, yoksa ceket mi?"

Kıkırdamadan edemedim. Başkente ilk gittiğimizde o adamı görmüştük. Şimdi bir ömür önceymiş gibi hissettiriyordu. Uzun boylu ve gözlüklü adamın yeşil ceketi, papağanıyla aynı renkteydi.

Adama koşup sormak hayatın basit keyiflerinden biriydi.

Sormazsam olmazdı... Ceketi papağanla aynı renk olsun diye mi aldınız, yoksa tam tersi mi?

Gözlerim yanıyordu.

"Bu bir sır," dediğimde komikmiş gibi güldü. Aslında çok komikti.

Geri çekildiğinde göz gözeydik. "Geri geldiğinde söylerim," diye cevap verdim.

Dudakları gülümsemesiyle sola çarpıldı. *Hep olduğu gibi.* "Anlaştık."

"Anlaştık."

"Maxantarius," diye mırıldandı Ariadnea.

Max bir nefes verdi. "Bir dakika daha. Önemli bir an sayılır... haksız mıyım?" Sonra gözleri hayran olunacak kadar kontrollü görünen Sammerin'e doğru kaydı.

"Aptalca bir şey yapmamanı söylerdim ama işe yaramayacağını biliyorum," dedi arkadaşı.

"Teşekkür ederim, Sammerin. Ben de dostluğuna çok değer veriyorum." İğneleyici sözlerine rağmen arkadaşının sırtına bir şaplak indirirken gözleri yumuşamıştı. Sonunda küçük bir baş selamıyla korkuluktaki boşluktan Yara'ya inen taş merdivenlere yöneldi.

"Pekala," diyordu Syrizen refakatçisine. "Ben hazırım." Ariadnea ona eşlik etmek için gönüllü olmuştu.

İlk adımını attığında Max arkasına bakmadı. Uzaklaşırlarken son duyduğum, Ariadnea'nın ağırbaşlılıkla, "İyi şanslar, Max," diye seslenmesiydi.

Ardından karşılaşma başladı.

BÖLÜM YETMİŞ YEDİ

MAX

Konsept baştan aşağı saçma bir fikirdi.

Yirmi bir yaşımın saflığında dördüncü sınavın belli bir cazibesi olduğuna dair romantik düşüncelerim vardı. Şimdiyse öyle düşündüğüm için gülmek istiyordum. Bir zamanlar doğal ve temel görünen şeyin ne kadar barbarca olduğunu artık anlıyordum. Böyle bir şeyin mantıklı ve tutkulu bir liderlik için cesaret vereceği *kesindi.*

Kendime bu süreçte mistik hiçbir şey olmadığını söylesem de merdivenlerden inip Yara'nın doğal olmayan dalgalı karanlığına indiğimde, tedirginliğimin ürpertisine karşı savaşmak zorundaymışım gibi hissediyordum. Işık ve hava, yukarıda göründüğünden de garipti. Yerden ve sivri kayalardan oluşan yamaçtan doğa yasalarına meydan okuyan sisler yükseliyordu. Etrafımı saran kayalıkta, sanki yarım bin yıl önce taşa gömülen ateşböcekleri dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi ışık patlamaları görülebiliyordu.

Ama en sinir bozucu olan kısım *hissettirdikleriydi*. Bana sihrimi Tisaanah'nınkiyle birleştirdiğimde hissettiklerimi hatırlatıyordu. Ancak o birleşme hoş ve çekici bir hisken, Yara'da bulunmak garip ve kulaklarımı çınlatacak kadar tiz bir uğultuydu.

Sihrimi yüzeye çıkarıp kendimi hazırlayarak karanlık sisin içine baktım. Nura'yı göremesem de beni beklediğini biliyordum. Sihrinin bana kendi sihrim kadar tanıdık geldiği zamanlar vardı. Şu anda bütün duyuların keskinleştiği bu tuhaf yerde sihrin havada asılı durduğunu hissedebiliyordum.

"Seni kovalamamı mı bekliyorsun?" Sesimi yükseltmemiştim, beni zaten duyabiliyordu.

Çok geçmeden sesi karanlıkta dalgalandı. "Sana kalmış, Max. Çekip gitmek istersen seni durdurmam."

"Çekip gitmeyeceğim."

"Senin için ilginç bir dönüş oldu. Her şey bir yana, kalmanı sağlayan şey ilginç."

Henüz onu göremiyordum ama nefreti... Hayır, nefreti değil... *Kederi* havada yılan gibi tıslıyordu.

"Bunu yapmak istemiyorum," dedim usulca. Parmak uçlarımda dikkatle kontrol ettiğim alevler patlıyordu. "Bunu yapmak zorunda değiliz, Nura."

"Neden? Korkuyor musun?"

Sihrinin etrafımı sardığını, çok iyi bildiği zihnimin derinliklerinde korkularımı aradığını hissedebiliyordum. "Öfkeliyim," diye cevap verdim. "Yorgunum." Hiçbiri yalan değildi.

Döndüğümde arkamda durduğunu gördüm. Gümüş gözleri beni süzüyordu ama içinde farklı bir şeyler vardı. Tehlikeli bir şey yüzeye çıkmıştı.

"Sana her şeyi gösterdim," derken sesi adeta havayı sessiz ve ölümcül bıçaklarla yarıyordu. "Sana her şeyi gösterdiğim halde, geçmişi bu şekilde yüzüme vurmayı tercih ettin. Birlikte olduğumuz zamanlar tek istediğin şey lanet olası kalbimi sana kurban etmemdi. Ben de öyle yaptım. Sana gösterdim. Seni hep sevdim. *Daima.*"

Bu doğruydu. Nura'nın tehlikeli aşkını şimdi anlıyordum.

Sarlazai'da elini şakağıma bastırdığında beni sevdiğinden adı gibi emindi. Öldürmek üzere olduğu insanları da sevdiğine şüphe yoktu.

"Ara'yı da seviyorsun," dedim.

Yüzünde tuhaf bir kırılganlık dalgalandı. "Her şeyden çok."

"O zaman daha *iyi* olmasına yardım et, Nura. Sevgin bir duygu olarak kalmasın, eyleme geçmesine izin ver. Bu ülkeyi, halkını başka savaşlara sokmadan da sevebilirsin."

"Gördüklerimi sen de gördün. Bundan geri dönemem."

"Dönebilirsin. Bunların yaşanması gerekmiyor. Böyle olması gerekmiyor. İnsanların Ara'dan Threll hakkındaki dedikodulara benzer şekilde bahsetmesini mi istiyorsun? Böyle bir şeye mi dönüşmek istiyorsun?"

"*Benim* için istediklerini söyleyebilirler. Hepimizi bu kaderden kurtarmak için zorlu kararlar almam gerekiyorsa, bir tiran olup sonrasında hesabını veririm. Lanet olsun, zaten yanarak hesap vermiş durumdayım."

O ana kadar öfkemi özenle kontrol altında tutmayı başarmış, bir zamanlar tanıdığım kıza duyduğum merhamet kırıntılarıyla ölçülü davranmıştım. Ama şimdi öfke içimi paramparça ederken parmaklarımın alev almasına engel olamıyordum.

"*Zorlu kararlar?*" diye hırladım. "*İnsanlar*, Nura. Bunlar insan. Ölmesine göz yumulacak hayatlarla, kurtarılmaya layık olan hayatlar arasındaki fark ne? Zorlu kararlarını gördüm. Bizzat onlardan birini yaşadım. Tisaanah da yaşamak zorunda kaldı. Bir daha buna izin vermeyeceğim."

Kelimeler daha ağzımdan çıkarken yanlış konuştuğumu fark ettim. On beş yıl önce tanıdığım kadın, kara sulara gömülen bir ceset gibi kayboldu. Artık o kızın yerinde buz gibi çelikten başka bir şey yoktu.

"Vicdanının kurbanı olacağın konusunda seni o zaman uyarmıştım," dedi Nura. "Ama seni kurban eden kişi olmayı hiç istemedim."

"Nura..."

Fakat o gitmişti. Bir pelerin gibi gölgelere sarınıp karanlığa

karıştı. Tam o anda kararını vermişti. Onu geri adım atmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Daha önce yüzlerce, binlerce kez dövüşmüştük. Her zaman yaptığı gibi, önce o saldırıya geçti. Kaçtım, engelledim, sonra dans adımlarıyla geriledim. Onca zaman sonra bile, kaslarım hamlelerini sezgisel olarak biliyordu. Saklandığı gölgelerden hatlarını ortaya çıkaracak kadar parlak bir alev duvarı yarattığımda geriye doğru sendeledi. Ancak hemen sonra toparlandı, dudaklarında kendinden memnun ve acımasız bir gülümseme vardı.

O gülümsemeyle Tisaanah'yı kapıma getirdiği... kan anlaşmasından bahsettiği zamanki yüz ifadesini hatırladım. Tisaanah'yı bu işlere karıştırmaması için ona yalvarmama rağmen hainice susmuştu.

Yeni bir hamleyi engelledim. Sihrinin tanıdık kolları bana uzanıyor, nedensiz bir korku beynimin kıyılarını kemiriyordu. Yapabileceklerinin yanında bu hamle hiçbir şeydi. Ben de alevlerimi ondan uzak tutmaya devam ediyordum. Hâlâ bir oyun oynuyorduk.

Beni çok iyi tanıdığını sanıyordu. Beni kendimden daha iyi tanıdığını düşündüğü için pek çok zafer kazanmıştı. Çoğu zaman haklıydı da. Onu hafife almamı hiç beklememişti ama o da beni hafife almıştı.

Kasten kayalığa doğru yavaşça geriledim. "Bunu yapmak istemiyorum," derken tereddüdümle ona tuzak kuruyordum.

Tahmin ettiğim gibi oltaya geldi.

Bir saniyede gerçekleşti. Sadece bıçaklarıyla değil, sihriyle de saldırırken gölgesi kanatlar gibi iki yanında genişlemişti. Aynı anda sihrimi serbest bıraktım. Alevlerim kükreyerek etrafımı saran bir nehre dönüşerek ona doğru hamle yaptı. Karanlığı yaran parlama ikimizi de kör ediyordu.

Nura'nın sihrinden hiç bu kadar doğrudan etkilenmemiştim. Kendimi hazırlamış olmama rağmen nefesim kesildi. Üzerime çöken hissi *korku* olarak tanımlamak, muson yağmurunu çiselemе olarak tanımlamaktan farksız sayılırdı.

Gözümü kırptığımda kulübede yere düşen kız kardeşimi gördüm. Alevler giysilerini ve saçlarını kavuruyordu.

Reshaye'nin fısıltısını duyabiliyordum. ***Artık bir tek ben kaldım.***

Ayaklarımın altındaki zeminin Yara'nın kayaları mı, yoksa ailemin konağındaki kana bulanmış seramik mi olduğunu kestiremiyordum. Ellerimdeki alevlerin Nura'ya mı, kardeşlerime mi, yoksa Sarlazai'daki insanlara mı uzandığını bilmiyordum. Özenle ördüğüm zihinsel duvarlarım kâğıt gibi parçalanıyordu.

Ancak dizlerimin üzerine çökme dürtüsüne direnerek ilerledim.

Burada sihrim daha ham, daha parlak, daha sıcaktı. Gücümüz vahşi bir patlamayla çarpıştığında ikimiz de vadinin karşı duvarlarına savrulduk.

Nefeslerim kesik kesikti. Saçlarım terden alnıma yapışmıştı. Şimdi kocaman açtığımız gözlerimizle Yara'nın karanlık sisinde bakışıyorduk. İkimiz de gücümüzün şiddetine şaşırmıştık.

Ellerimi esneterek sihrimi parmak uçlarıma geri çektim.

Sonra yeniden başladık.

BÖLÜM YETMİŞ SEKİZ

MAX

Ailemin konağındaki yatak odamda duruyordum.

Bak, Max. Bugün kozasından yeni çıktı.

Kira'nın elindeki cam kutunun içinde kırmızı renkli kanatları yanan küçük bir kelebek vardı. Başımı kaldırıp baktığımda kardeşimin yüzünün çürümeye başladığını gördüm.

Hayır.

Yara'da hayatım, Tisaanah'nın hayatı ve hiç istemediğim bir unvan uğruna savaşıyordum. Sırtım yamaca çarptığında dünya sarsıldı. Nefeslenmeye zamanım yoktu, tereddüt etmek için zamanım yoktu.

Nura'nın bir sonraki hamlesini savuşturmak için geriledikten sonra atıldım.

Hayır.

Sarlazai'daydım. Nura bana bakıyordu. Ona güveniyordum. Onu seviyordum.

Yataklarını pisletmek istiyorlarsa, kendi pisliklerinde uyuyabilirler.

Hep kendini fazlasıyla zorluyorsun.

Hayır.

Nura'nın üzerine eğilmiştim. Sihirlerimiz etrafımızda kükrüyor; ışık ve karanlık, ateş ve korku birbirini boğmaya çalışıyordu. Beni kılıcıyla engelliyordu ama mızrağım çok daha güçlüydü. Gözleri kocaman açılmıştı. Öfkesinin ve ölümcül kararlılığının arasında bir anlığına hissettiği korkuyu gördüm. Dengesi sarsıldığında fırsatı değerlendirip boğazına bir darbe indirebilirdim. Yeterince hızlıydım. Bunu başarabilirdim. Ama sonu ölüm olabilirdi.

Tereddüt ettim. Boğazı yerine omzunu hedefledim. Yavaş davranmıştım. Nura hamleme karşılık verdi.

Hayır.

Sarlazai'dan ve ailemin ölümünden sonra eski dairemdeydim. Kederimde ve öfkemde boğuluyor, boğuluyor, boğuluyordum. Nura hemen yanımdaydı. Soyunuyordu, yanık izleriyle dolu bedeni şeklini kaybetmişti. Sürünerek üzerime çıkıp kulağıma fısıldadı.

Bunu yapmak istiyorsun.

Hayır.

Evet. Koskoca ülkeyi yönetebileceğini mi sanıyorsun? Dokunduğun her şeyi mahvettin.

Nura'nın yara izlerini parmaklarımın ucunda hissedebiliyordum.

Tisaanah'nın yara izleri.

Atraclius'un ezilmiş kanlı gözlüğü.

Sevdiğin her şeyi mahvettin.

Yanan kelebek.

Kulelerin kapıları kapanırken bana el sallayan Tisaanah'nın yüzü.

Hayır.

Hayır.

Buradaydım. Yara'daydım. Başkomutanlık unvanı için... diğer her şey için savaşıyordum.

Havada sihir o kadar yoğundu ki, gözlerimi ve tenimi yakmaya başlamıştı.

Nura'nın etrafımızı saran ateşe karşı yarattığı kalkanlar yıpranmaya başlamıştı. Yanakları kızarmıştı, terden sırılsıklamdı ve saç telleri tutuşmuştu. Dünyanın sonunu hayal etmiş olsaydım, böyle bir şey olacağını düşünebilirdim. Yeryüzünün bilinen tüm güçleri, vahşi ve kontrolsüz yıkımdan başka bir şey lehine ortadan kalkmıştı.

Saldırdığımda geriye kaçtı, ani bir dönüşle düşmesini sağlayacak kadar güçlü bir darbeyle karşılık verdim. Ama dengemi kaybedince ikimiz birden yere yuvarlandık. Nura üstümdeydi, bıçağı bir elindeydi ve diğer elinde de sihri çatırdıyordu. Mızrağım elimden uçup gitti. Tek bir düşünceyle onu kendime geri çağırabilirdim ama bunu yapmadım. Nura da bıçağını kullanmadı. Silahların bir önemi varmış gibi davranmayı çoktan bırakmıştık.

Anılarım çözülüyor, Nura'nın sihri adeta beynimi parçalıyordu ancak irade gücümle onu durdurdum. Gözleri bana bakarken parlıyordu.

Hâlâ kendimi tutuyordum.

Kendimi tuttuğumu ikimiz de biliyorduk.

Eski bir anıma dokunduğunda ikimiz birden yüzümüzü ekşittik.

Yalnız hisseden küçük bir kızla davette bir köşeye saklanan huysuz küçük oğlan.

Sana sadece Max diyeceğim.

"Kazanabilirim," dedim. "Kazanacağımı biliyorsun."

"Kazan o zaman," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Sammerin'in uyarısı beynimin gerilerinde çınlıyordu. "Böyle kazanmak istemiyorum." Dünya kaybolmuştu. Artık sihrimiz ve Yara'nın sihri dışında hiçbir şey yoktu. "Pes et ve bu işi bitirelim."

Tufanla konuşmaya benziyordu. Zaten neden zahmet ediyordum ki?

Yüzünde belli belirsiz bir tereddüdün ardından bütün güzel anılarımızın kırıntılarını yok eden katıksız bir öfkeyle, "Olmaz," diye fısıldadı.

İşte o zaman dünya yıkıldı.

O zamanlar yaptığı şeye bir isim bulamamıştım. Kafam bir yumurta gibi yarılmış gibi hissediyordum. Anılar çiğ yumurtanın beyazı gibi akıyordu. Göremiyor, nefes alamıyordum. Sisin ve acının içinden Nura'nın kolundan akan kanı gördüm. Elinde kırık bir cam şişe vardı.

Sihrini biliyordum, çok güçlüydü. Ancak bu... bambaşka bir şeydi. Çok daha kötüydü. Sihrin derinliklerinde yaptığı deneylerde ne kadar ileri gitmiş olabilirdi? Birden bunu hiç sormadığım aklıma geldi.

Ama bir şey kesindi. Saniyeler sonra gitmiş olacaktım.

Ölümün beni beklediğini görüyordum. *Seni çok uzun zamandır bekliyordum*, diye fısıldıyordu. *Demek sonunda geldin?*

Henüz değil, diye cevap verdim.

Sonra ikinci göz kapaklarımı açtım.

BÖLÜM YETMİŞ DOKUZ

TISAANAH

Parmak eklemlerim bembeyaz kesilmişti. Yara gerçekten açılan bir yaraymış gibi kıpkırmızı parladığında kalbim tekledi.

Ne gördüğümü biliyordum. Üstelik... içimdeki yabancı güçleri de çağıran o tuhaf ve derin sihri *hissedebiliyordum*.

Sammerin tıslayarak bir küfür savurdu. "Ona yapmamasını söylemiştim."

"Başka çaresi *yoktu*," diye mırıldandım.

Bir yandan rahatlamıştım. Max'in sihrinin ne kadar güçlü olduğunu biliyordum. Nura kendi sihrinde iyiydi ama onun *kadar* iyi olamazdı. Max zaten çaresiz kalmasaydı bu yola başvurmazdı. Tabii aynı zamanda bu kazanacağı anlamına da geliyordu. Kazanması *gerekiyordu*.

Sonra havada bir değişiklik sezdim.

Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Sanki duyamadığım bir ses kulak zarlarımı tırmalıyor, kemiklerimde titreşiyor, iç

organlarımı çalkalıyordu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Midemdeki her şey bir anda ekşirken elimin tersini ağzıma bastırarak korkuluktan geriye doğru sendeledim.

Tüm bunların altında tanıdık gelen hastalıklı ve sürüngen başka bir şey daha vardı.

Sammerin tuhaf tuhaf baktı. "Ne oldu?"

Syrizenler gevşedi, sonra kaskatı kesildiler. Mızrağını sımsıkı tutan Anserra bile olduğu yerde yalpalıyordu. "Bu da *ne?*" diye söylendi.

Ariadnea bana döndü. "Sen de hissediyorsun," dediğinde başımla onayladım.

Midem korkuyla kasılıyordu.

Korkuluğa koşup aşağı baktım. Yara'nın sihirli sisinde titreşen turuncu ışıktan başka bir şey göremiyordum. Ama beynimin gerilerinde kapkaranlık bir basınç giderek artıyor, artıyor, artıyordu.

"Bir terslik var," diye mırıldandım. "Aşağı iniyorum..." Sammerin'i gördüğümde donakaldım.

Yüzünde tuhaf bir ifadeyle omzumun üstünden ileriye bakıyordu. "Ariadnea," dedi usulca.

Arkamı döndüm.

Syrizenler gevşek iplerin ucundaki kuklalar gibi görünüyordu. Her zamanki dimdik duruşlarından eser yoktu. Sammerin'in ne yaptığını anlamam biraz zamanımı aldı. Syrizenlerin bembeyaz tenlerinin ve çizgiden ibaret gözyuvalarının etrafında beliren incecik damarlar kararmaya başlamıştı.

Aynı anda Ariadnea'nın parlayan mızrağı Sammerin'in üstüne savruldu.

BÖLÜM SEKSEN

MAX

Korkunç bir hata yapmıştım.

Karşımdaki güç yüzünden başta fark edememiştim. Bütün bedenim gevşedi. Aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerdeydim. Etrafımızda alevler kükrüyor, sıcak altımızdaki taşları çatlatıyordu.

Nura nefesini salıp geriye doğru sıçradı. Sihri paslı bir bıçakla kesilen bir ip gibi kopuvermişti. Başta sihrini dizginlemeye çalışmıştım ama fazlasıyla güçlüydü. Bir patlama daha oldu ve Nura kayalığa çarptıktan sonra dizlerinin üzerine düştü. Ardından yere yığılıp kaldı, hiç kıpırdamıyordu.

Dehşet.

Aklımda tek bir düşünce vardı.

Onu öldürmek istemedim.

Öldürdüğümden de emin değildim. Zaferimi düşünmüyordum bile. Sonuçta kazanmıştım çünkü Nura savaşmayı bırakmıştı.

Bunu hazmetmek için zaman yoktu.

Saf bir gücün içimi parçaladığını hissetmiştim. Ateşi, sihri ve gücü hissetmiştim. Ama başka bir şey daha vardı. Pusuda bekleyen... fırsat kollayan bir varlığı hissediyordum.

Ben o kapıyı açmıştım.

Havadaki bir şey aniden değişiverdi. Sanki dünya tersine dönmüştü. Hasta hissediyordum. *Yanlış* hissediyordum.

İkinci göz kapaklarımı kapatmaya çalıştım. Kendimi bu yoz sihirden uzak tutmak istiyordum... ama çok sıcaktı, zaman hızla akıyordu. Benim dışımda, çok daha güçlü bir şey dizginleri ele geçirmişti. Sihir su olsaydı, karanlık derinliklerden fırlayan bu canavarın ayağımı yakaladığı gibi beni diplere çekmesi işten bile olmazdı.

Bir saniye sonra zafer ilan etmek üzereydim. Şimdiyse boğuluyordum.

Kendimden geçerken, **İşte buradasın**, diye fısıldadı bir ses.

BÖLÜM SEKSEN BİR

TISAANAH

Ariadnea bir anda Sammerin'e saldırmaya başlamıştı. Hareketleri hantaldı ama bir o kadar da yetenekliydi. Sammerin'in göğsüne mızrağı neredeyse saplayacaktı. Ama karşısındaki hünerci de hızlıydı. Ellerini havaya kaldırdığında Ariadnea'nın bütün bedeni kilitlendi. Direnmeye çalışırken her yeri seğiriyordu.

"Ariadnea..." Sammerin'in ses tonu ikimizin de düşündüğü her şeyi ortaya koyuyordu.

Senin neyin var?

Düşünecek zamanımız yoktu. Diğerleri saldırıya geçti. Sammerin yine hızlıydı ama beş kişiydiler. Aynı anda hepsini durdurmaya gücü yetmezdi.

İki tanesi bana saldırdı.

Sammerin sihriyle karşılık verirken kaçmama yetecek kadar hareket etmemi sağladı. İçgüdüsel olarak kendi sihrimi kullan-

maya çalıştım ancak parmak uçlarım karıncalanmanın ötesine geçmedi. Hiç faydası yoktu.

Anserra'nın mızrağı kolumu kestiğinde beceriksizce kaçtım. Ardından Sammerin'in yarattığı felç yüzünden kilitlenen elindeki mızrağı kavradım.

Başka bir Syrizen ona vurduğunda Sammerin'in dikkati dağıldı.

Kahretsin.

Başka bir darbeyi savuşturup Ariadnea'nın mızrağını bütün gücümle çektim. Tam zamanında almıştım çünkü arkamı döner dönmez Anserra'nın darbesini engellemeyi başardım. Ama dengesiz olduğum için tökezleyip sırtüstü yere yapıştım. Anserra üzerime çıkmıştı bile. Onu sadece iki elimle sımsıkı tuttuğum mızrakla engelleyebiliyordum. O kadar yakındı ki, gözlerinin etrafındaki kapkara damarları bütün canlılığıyla görebiliyordum.

Tanrılar aşkına... Bu şeyler sadece birkaç saniyede nasıl böyle yayılabilmişti?

"Kimsin?" diye sordum kendimi zorlayarak. Çünkü karşımdakinin Anserra olmadığını biliyordum. Artık o değildi.

Cevap vermedi, yüzü bir taş kadar sertti. Bedeni kasılırken eli kalçasındaki bıçağa uzandı. Korunmasız karnıma saplamaya hazırlanıyordu. Ama Nura'yla yaptığım yüzlerce idman bu tür hamlelere nasıl karşılık vereceğimi öğretmişti. Bütün gücümle atılınca bu sefer üste ben geçtim.

Direniyordu.

Bileğini kavradım.

İtişirken her şey olabilirdi.

Neyse ki, sonunda bıçağı elinden aldım. Yüzü hâlâ taş gibiydi, tekrar saldırmak için hamle yapsa da ondan daha hızlıydım. Bıçak boğazına saplanınca siyah ceketinin yakasından bir kan nehri akmaya başladı.

Bedeni gevşerken bir an için yüzündeki taş bebek ifadesinin yerini dehşet dolu bir bakış aldı. Üzerime yığıldığında içgüdülerimden başka bir şeye güvenemezdim. Sihrim yoktu. Ama Irene'den ve Max'ten... hatta *stratagram* mürekkebinden bile sihir

almayı başarmıştım. Syrizen sihri de tıpkı benimki gibi derinlerden geliyordu. Anserra'nın sihrini çalabilir miydim? Bilmiyordum, saçma bir tahmindi.

Ancak tek seçeneğim buydu.

Avucumu yarıp Anserra'nın boğazındaki yaraya bastırdım.

Mide bulandırıcı, hırıltılı bir inilti çıkardı. Sihri içime doluyor, damarlarımı *yakıyordu*. Sonunda tamamen gevşedi. Elimi çektiğimde kara çürüme boğazını ele geçirmeye başlamıştı... Artık başka birinin hayatından çalınmış bile olsa yine sihir sahibiydim.

İğrenecek zamanım yoktu.

Cesedi üzerimden atıp mızrağı kaptığım anda ayağa fırladım. Başka bir Syrizen üzerime geliyordu. Anserra'nın mızrağıyla onu engellemek için hızla dönüp bütün gücümle sihri mızrağa geçirdim. İlsahaj her zaman sihrimi kolayca kabul ederdi ama alışık olmadığım silah ya da sihir yüzünden bu sefer beceriksiz ve hantaldım. Daha da kötüsü, mızrak deneyimim pek yoktu. Bedenim hâlâ kılıç kullanmak istiyordu. Silahın uzunluğu ve ağırlığı garip geliyordu.

Karnımın yandığını hissettim. Kanıyordum. Adımlarım yalpalamıştı. Sonra karşı koydum ve beceriksizliğime rağmen darbeyi indirmeyi başardım.

Yan tarafında çürük siyahı ve kan kırmızısı bir çiçek açarken Syrizen durduğu yerde sendeledi. Kendime çekip açtığım avucumla yüzünü kavradım. Kendine geldiğinde çıkardığı sesi duymazdan gelmeye çalışsam da bunu yapmak imkânsızdı. Saniyesinde çürüme yüzünü kaplarken sihri içime akmaya başladı.

Syrizen yere düştüğünde Sammerin'e geri döndüm. Elindeki hançeri birinin cansız bedeninden çıkarıyordu. Geriye bir tek Ariadnea kalmıştı. Saldırının ortasında donmuştu, sihrin etkisine karşı savaşıyordu. Sammerin ona döndüğünde, Ariadnea'nın saldırmasına fırsat tanıyacak kadar küçük bir an için duraksadı.

Düşünmeden mızrağı kadının sırtına sapladım. Anında yere yığıldı. Cansız bedenden mızrağı çektiğimde mide bulandıran bir ses duyuldu ama çınlayan kulaklarım nedeniyle neredeyse hiçbir şey duyamıyordum.

Sammerin yavaşça ayağa kalktı. Bir süre Ariadnea'nın cansız yüzüne baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. Onu hiç böylesine korkmuş halde görmemiştim.

Max bir keresinde savaş sırasında başlarının gerçekten belada olup olmadığını Sammerin'in yüzündeki ifadeden anladığını söylemişti. Şimdi başımız gerçekten beladaydı.

"Aşağı iniyorum," dedim.

"Birbirimizi koruyalım," dedi Sammerin.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sen yukarı çık."

Kaşları kalktı. "Oraya yalnız inemezsin."

"Tartışacak zamanımız yok."

Uzaktan merdivenlerdeki adım seslerini duyabiliyordum. Daha çok Syrizen mi geliyordu? Saldırmak için gelmeleri büyük olasılıktı.

Sammerin'in suratı asıldı. "Sihrini zar zor kullanabiliyorsun. Aşağı yalnız inemezsin."

"Yeni bir Sarlazai faciasına izin veremeyiz," diye çıkıştım. "Kulelere çok yakınız. Şehre... hatta..." Elimi cebime attım ve parmaklarım iki tüyü kavradığında duraksadım.

Ishqa'nın bize yalan söylediğini düşünmüyordum. Buna rağmen ona güvenmek ya da bize yardım edebileceğine inanmak zorunda değildim. Ama havada hissettiğim sihrin... Syrizenlerin bile kanını lekeleyebilen bu sihrin farklı olduğunu biliyordum. İnsanlık dışıydı. Belki de Ishqa'nın bizi uyardığı sihrin bizzat kendisiydi.

Tüyleri avucuna bastırarak, "Hemen geri gelmezsem, bunları yak," dedim Sammerin'e.

Şaşkınlıkla bakakaldı. "Yoksa bu?" Başımı salladığımda nefesini dişlerinin arasından verdi. Sorgulamasını bekliyordum ama kasvetle başını sallamakla yetindi.

"Filias ve Serel'e söyle," dedim boğulurcasına. "Ayrılmaya hazır olsunlar." Onları buraya getirerek hata yapmış, savaşta kullanılacak piyonlar olarak başka bir ülkeye adeta gümüş tepside sunmuştum.

Büyük aptallıktı.

Saflık etmiştim.

"Söylerim," dedi Sammerin.

"Kendine dikkat et."

"Ederim."

Gözlerim yanıyordu. "Üzgünüm, Sammerin."

Üzülmek için zamanım yoktu ama öyleydim işte. Ona hayatı boyunca inşa ettiği hayatı paramparça ettiğim... Yarattıkları ürkek barış ortamından bütün sığınmacıları koparıp almak zorunda kalacağım için üzgün olduğumu söylemek istiyordum.

Sammerin başını iki yana sallamakla yetindi. "Yaratmak, yok etmekten zordur. Yaratmak her zaman daha değerlidir."

Tanrılar aşkına... Sammerin böyle şeyleri hep bir vaat gibi dile getirirdi.

Başımı sallayıp yanan gözlerimi yumdum. Tekrar açtığımdaysa tek bir şeye odaklandım. "Hadi git. Hemen."

Kelimeler ağzımdan çıkarken çoktan arkamı dönmüştüm. Ölen Syrizenden çaldığım sihrin ne kadar süreceğini bilmiyordum. Max'in zamanı da tükeniyordu.

Merdivenlerden aşağı koştum. İndikçe sis yoğunlaşıyordu. Havanın ağırlığı adeta acı veriyor, yarattığı his midemin kasılmasına neden oluyordu.

Max'in de Esmaris'in koridorlarında benim için koşarken böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. Her seferinde gelmişti. Ben de her zaman ona koşacaktım.

Sadece yeterince hızlı olmalıydım.

BÖLÜM SEKSEN İKİ

MAX

Selam.

Bu Reshaye değildi.

Düşüncelerimin arasında kayarken aynı insanlık dışı belirsizliğe sahipti ama sesi farklıydı. Kurduğu bağ çok daha kaotik, çok daha güçlüydü. Benimle konuşan şeyi, tam olarak odağa girmeyen bir siluet gibi hissedebiliyordum. Reshaye'den daha gerçekti, daha canlıydı. Elleri boğazımı sıkıyor, sıkıyor, sıkıyordu.

Dünya silinmişti. Reshaye'nin neden olduğu ateşimi yükselten rüyaların en kötüsü sırasında sadece anlık gördüğüm farklı bir yerdeydim. Ölü bir ova ve yıldızlı bir gökyüzü... Bedenimin çok uzakta görünen fiziksel dünyada olduğunu, zamanın askıya alındığını, Yara'nın taşları üzerinde duran dizlerimin alev aldığını görebiliyordum.

Fiziksel dünyadan çok daha derinlerdeydim. Ses beni buraya sürüklemişti.

Neredeler? diye sordum.

Kimsin? diye çıkıştım.

Neredeler? O nerede?

O? Tisaanah? Nura?

Şaşkınlığımla birlikte zihnimden geçen yüzleri varlık hemen yakaladı.

Tisaanah'nın yüzünde duraklamıştı. Bir aşinalık hissi vardı.

Hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç.

Kimsin? diye tekrarladım.

Halkının çaldığı insanların kanıyım, dedi ses. **Benden alınanı geri almaya geldim.**

Odaklanmalıydım.

Çok çabalarsam, etrafımdaki dünyayı... ya da olmayan dünyayı fiziksel bir yer olarak görecek kadar somut hale getirebilirdim. Odaklanırsam, gölgeyi insana benzeyen bir şey olarak görebilirdim.

Sihrim bir yılan gibi ona doğru uzandı.

Bu arada görüntüler bir şimşek çaktığında gökyüzünün bir anlık aydınlanması gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Ürkmüş ve öfkeli bir adamın yüzü kim olduğunu anlamama fırsat vermeden görünüp kayboldu. Sarmaşıklarla kaplı bakır kapılar, taşan kitap rafları, tanımadığım bir dilde yazılmış yazılar...

Hepsi görünüyor, saniyeden kısa bir sürede kayboluyordu.

Varlık darbe almış gibi titredi, sonra yenilenmiş bir öfkeyle üstüme atıldı. **Sende... kanında ve sihrinde onu hissediyorum. Onu terk etmeyeceğim gibi, benden aldığınız diğerlerini de terk etmeyeceğim. İnsanlar bağışlanmayı hak edecekleri noktayı çoktan aştı. Bir zamanlar gösterilen merhameti kötüye kullandınız. Şimdi görüyorum ki, aslında o merhameti hiç hak etmemişsiniz.**

Görüntüler çığ halindeydi.

Bataklık bir ormana dağılmış cesetler, suyun altındaki ölü yüzler, menekşe rengi hüzünlü gözleri olan tanımadığım bir kadının yüzü... Sarlazai sonrasındakiler ve ailemin yanmış cesetleri araya karışıyordu. Tisaanah'nın farklı renkli gözleri oradaydı.

Bir anda anladım.

Sihrin neden bu kadar yabancı ve insanlıktan uzak olduğunu biliyordum.

Sihrin en derin katmanlarıyla aramda bir koridor açıldığı anda neden buraya sürüklendiğimi biliyordum.

Sen bir Feysin, dedim. *Fey kralısın.*

Anlıyordum.

Nura'nın bir sonraki Reshaye'yi yaratmak için tutsak ettiği Feyler...

Onun eseriydi. Durdurmak için didindiği savaşı kendisi *yaratmıştı.*

Sizinle savaş istemiyoruz, dedim. *Halkınız tek bir insan tarafından tutsak edildi. Sahip olduğu gücü hak etmeyen yoldan çıkmış tek bir insan tarafından. Ama onun hükmü sona erdi. Sizden aldıklarını geri göndereceğime yemin ederim.*

Yalan söylüyorsun.

Asla yalan söylemem. Kişisel bir kusurumdur.

Neşesiz bir kıkırdama iliklerimde titreşti. **Yalan söylediğini bilmiyorsun ama sonuçta bir yalan. Hem yalan olmasa bile, dönek fani zihinlerinizden çıkan herhangi bir söze inanma noktasını çoktan geçtim. Üstelik hepinizi birbirinize düşürmek çok kolay oldu. İnsanlar zayıf, bencil... kolayca birbirine düşürülebiliyor. Bir zamanlar halkım da öyleydi. Yenilikler keşfetmek ve potansiyelimizi gerçekleştirmek için ufak tefek konularda didişip duruyorduk. Artık bunu yapmıyoruz.**

Kral durmayacaktı. Reshaye için Tisaanah'yı ve önüne çıkan herkesi öldürecek, Ara'yı mahvedecekti. Belki de bunu hak etmiştik.

Ama buna izin veremezdim.

Beni dinle. Sihrim varlığın sihrine tutundu. Birbirimizin dengiydik. Çok uzaklarda olduğunu hissedebiliyordum. Aradaki mesafe benden güçlü olmasını engelliyordu. *Halklarımız arasında yaşanacak bir savaş, iki tarafın da beklediğinden kanlı olur,* diye açıkladım. *Savaşı desteklemiyorum. Hiçbir zaman destekleme-*

yeceğim. Buna bir son verebiliriz. Tutsakları geri göndereceğim. Size bir daha hiç zarar vermeyeceğiz. Yemin ederim.

Nura'ya henüz bir saat önce aynı şekilde yalvarmış olmam komikti.

İnsanlar hakkında haklısın, diye devam ettim. *Çoğumuz yozlaşmış durumda. Ama daha iyi olma potansiyelimiz var. Bize bir şans ver.*

Varlık düşünceli bir şekilde duraksadı.

Gökyüzü parlayınca ikimiz birden dikkatimizi en derinlerden gelen sihrin alevine baktık.

Anında tanımıştım. Kanım dondu.

Tisaanah.

Kral tamamen ona odaklanmıştı. Sihre doğru uzandı. Sanki onu inceliyor, bir taraftan da geri itiyordu. Ancak o zaman başka bir şey daha fark ettim. Zayıf, küçücük bir sihir parçasıydı. O kadar zayıftı ki, dikkatle bakmasam göremezdim, gördüğüm anda gerçeği anladım. Elbette anlayacaktım çünkü bir zamanlar o da benim bir parçamdı.

Kralın hırsı tüketiciydi. Onu istiyordu. *Reshaye'yi* istiyordu.

Sadece bir anlık dikkat dağınıklığıydı ama bu kadarı yeterdi. Yukarıdaki sihirle bağım koptuğunda direncim azaldı. Zaten kralın ihtiyaç duyduğu şey de buydu. Zorla kapıdan içeri girdi.

Fısıldayan ses öncekinden de yakın geliyordu.

Sana yeterince şans verdim.

Gözlerimi açtığımda alevlerin arasından çıkan Tisaanah'yı gördüm.

İleri atılan bedenim artık bana ait değildi.

BÖLÜM SEKSEN ÜÇ

TISAANAH

Merdivenlerden aşağı koşarken önüme çıkan herkese saldırıyordum. Hava değişirken sihir daha mide bulandırıcı bir hal alıyordu. Syrizenler saldırmaya devam etti. Biri düştüğünde iki basamak ardından bir başkası çıkıyordu. Durumumu düşünecek zamanım olsaydı, buraya kadar canlı gelebildiğime şaşırırdım. Gerçi belki de nedeni Syrizenlerin sonlara doğru beni öldürmeye çalışmamasıydı. Bir noktada, özellikle güçlü bir tanesi beni alt etmeyi başardı. Beklentiyle gardımı alsam da darbe gelmedi. Tam aksine sarılıp beni uzaklaştırmaya çalıştı. Buna rağmen hançerim karnına saplanıp etini çürütmeden önce sadece birkaç adım atabilmişti.

Hayır, beni öldürmeye çalışmıyorlardı. Beni *almaya* çalışıyorlardı.

Bunun ne anlama geldiğini düşünecek zamanım yoktu. Merdivenlerden inmek için mücadele ettim. Taşlar daha sert ve enge-

beli hale geldikçe hava ağırlaşıp kararıyordu. Alevlere boyanan sisin içinde görmek gittikçe zorlaşıyor, yerdeki kanlar yüzünden ayağım kayıyordu. Çalınan sihrim bana sesleniyordu ama ne söylediğinden emin değildim.

Gürültünün çok derinlerinde tanıdık gelen sözsüz bir fısıltıyı duyduğumu sandım.

Merdivenlerden aşağı sendeleyerek inerken bir Syrizen... sonra iki Syrizen daha öldürdüm. Sonunda saldırıya uğramadan birkaç adım koşabilmiştim. Belki hepsini öldürmüştüm, belki de sadece kaçmıştım.

Sisin içinde tanıdık bir siluet gördüm.

Max'in sırtı bana dönüktü. Alevler her yanını sarmıştı. Hareket etmiyor, savaşmıyordu. Nura'yı görmüyordum. Max ise öylece duruyordu.

Bir terslik vardı. Büyük bir terslik...

"Max." Sesim ağzımdan çıkar çıkmaz sihir tarafından yutuldu.

Dönüp bana baktığında dehşetle nefesimi tutmamak için kendimi dizginledim. Yaşadığım şokla parmak uçlarımdaki sihir bile sönmüştü.

Kendisi olmadığını hemen anlamıştım. Max'i, hareketlerini, her şeyini biliyordum. Dönüp bakmasından bile bir *terslik* olduğunu görebiliyordum. Mesafeli bakışları bomboştu. Siyah damarlar gözlerinin ve ağzının etrafını sarmıştı. Kolunun altındaki, bileklerinin iç kısımlarındaki damarlar daha önce hiç görmediğim kadar karaydı.

Ama boş bakışlarına rağmen, orada bir şey olduğunu biliyordum. *Arkasında* bir şey vardı.

Korkunç bir hesap hatası yapmıştık. En derin katmanlardaki sihirle oynayabileceğimizi, aşağıdaki dünyayla bağ kurabileceğimizi ve sonuçlarından kaçabileceğimizi düşünmüştük.

Olabilecek en kötü zamanda kendi tuzağımıza düşmüştük.

Yavaşça ona doğru yaklaştım. Hava o kadar sıcaktı ki, tenim resmen yanıyordu.

Max hareket etmedi. Kapkara açtığı gözleriyle bana bakıyordu.

"Max," diye mırıldandım.

Hâlâ orada olması gerekirdi. Orada olmalıydı.

Ben de seni arıyordum.

Bir şeyin ondan... ikimizin de su gibi içtiği sihirden bana uzandığını hissettim.

Seni arıyordum, diye fısıldadı yine varlık.

İçimde tanıdık bir ses kıpırdandı. Sonsuza kadar gittiğini sandığım bir ses...

Nefes alamıyordum. Bir adım attım...

Neredeyse dizlerimin üstüne düşüyordum. Yer sarsılıyor, kayalar gümbürdüyordu. Yamaçlarda açılan yarıklardan ışıltılı sisler fışkırmaya başlamıştı. Vadinin kıyılarından kaya parçaları yuvarlanıyordu.

Yara kapanıyordu.

Durdurmak için ellerimi yere bastırarak bütün sihrimi kullandım. Ancak çalıntı olup olmaması fark etmezdi, sihrim bu tür şeylere uygun değildi. Taş beni dinlemiyordu.

Alevler yanaklarımı ısırdı. Yer çok sıcak olduğu için avuçlarım yanıyordu.

Gözlerimi kaldırdığımda ağzım kurudu.

Başta kayalardaki yarıklardan kayan gölgeler gördüğümü sandım. Ama çok garip hareket ediyorlardı. Beynimin şekilleri kavraması biraz zaman aldı. İnsandı ama farklıydı. Eklemleri ters kıvrılmış uzun kollar ve bacaklar, soyut bedenler, yüzsüz kafalar...

Canavarlar.

Kulübede bize saldıran canavarlar duvarlardan tırmanarak yukarı çıkmaya çalışıyordu.

Sihrimle hepsini geri çekmeye çalıştım ancak dikkatim dağıldığı anda duvarlar daha hızlı parçalanıyordu.

Uzaktan arkamdaki ayak seslerini duydum. Syrizenler mi geliyordu?

Kendisi olmayan Max bana yaklaşmaya devam ediyordu.

Her adımında başımın arkasındaki keskin ağrı daha da artıyordu. O tanıdık gelen dırdırcı fısıltı giderek yükseliyordu.

Bırak gideyim.

Önce hayal ettiğimi sandım.

Reshaye?

Bırak gideyim!

"Sensin," dedi Max. Etrafımız yıkılmasına rağmen sakince konuşuyordu. "Burada olduğunu biliyordum."

Konuşamadım. Sihrim dikkatimi tamamen vermemi gerektiriyordu. Kalan gücümle kendime bir kalkan oluşturdum ama varlığın sihri kalkanı kolayca deldi. Gözünü gözümden ayırmıyordu. *Tanrılar aşkına...* Max'in gözleri böyle değildi. Artık tuhaf ve yabancı bakıyordu, insanlıkla alakası yoktu.

"Aefe," diye mırıldandı. "Hatırlıyor musun? Yoksa anılarını da mı aldılar?"

Aefe mi?

İsim yüreğime bir mızrak gibi saplanırken içimde bir şeyler koptu. Beynime uzanıp düşüncelerimi dağıtan elleri hissedebiliyordum. Max kollarımı kavrayınca kafam taş duvara çarpmış gibi acıyla zonkladı. Ancak hiçbir şey hissedemiyordum. Beynimi parçalayan, hiç tanımadığım sihir hissetmeme engel oluyordu.

Reshaye çığlık atınca ben de haykırdım. Seslerimiz fiziksel ve ruhsal âlemler arasındaki bir yerlerde birbirine karışıyordu.

Bırak öleyim! diye uludu Reshaye. ***Ben ölmüştüm! Bırak gideyim!***

"Hiç ölmedin, Aefe."

Varlığın eli yanağımdaydı. Yüzü o kadar yakındı ki, neredeyse burunlarımız birbirine değiyordu. Yanağımdaki avucu sıcaktı. Şakağıma dokunduğunda sihri zihnime akın etti.

Acı dayanılmazdı. Nefes alamıyordum.

O anda bütün dünyalar çarpıştı. Artık Yara'da değildim. Max'in hem tanıdık hem de yabancı gelen yüzüne bakmıyordum. Karşımdaki koyu bakır rengi saçlı ve yosun yeşili gözlü adamı daha önce hiç görmemiştim. Sivri kulakları dalgalı saçlarının arasından sıyrılıyordu.

Yukarıya doğru baktım. Sihrin en derinlerindeki tanıdık yıldızlarla dolu gökyüzünü görebiliyordum. Bizi... beni, Max'i ve Res-

haye'yi birbirimize bağlayan sihrin kan kırmızısı bağlarını görebiliyordum. Max gibi görünen bu *şeye* bağlı yüzlerce ağ vardı.

Neden bana Aefe diyorsun? diye fısıldadı Reshaye.

Max'i gördüm ama aynı zamanda binlerce mil uzakta duran adamı da görebiliyordum. Oysa tam *buradaydı*. Sihri tıpkı suya karışan kan gibi, derinlerden yukarıya doğru süzülüyordu.

"*Aefe*," diye fısıldadı adam. "*Adın bu.*"

Bu adı bilmiyorum.

Belli belirsiz bir hüzün hissediyordu... tuhaf bir şekilde insaniydi. **Evet, biliyorsun.**

İhanet. Rüzgârda savrulan sarı saçlar. Parmak uçlarımdaki altın otlar. Sıcacık bir kucaklaşma. Ten kokusu. Güvenlik hissi.

Biliyorsun, Aefe.

Aefe.

Bu ismi söyleyiş şeklinden doğan nefret duygusu. Nefret ve sevgi. Aşinalık. Güven. Yas. Belki biraz sevgi.

Sadece hatırlamıyorsun.

Şefkat aniden buz kesti. Bizi birbirimize bağlayan bağlar aniden karardı. Bakır saçlı adamın öfkeyle sertleşen yüzü tekinsizdi.

Sana yaptıkları yüzünden hatırlamıyorsun ama buraya seni eve götürmek için geldim.

Benim evim yok, diye fısıldadı Reshaye. Ancak daha kelimeler zihnimde yeni belirirken Max'in elleri yanaklarımı kavradı. Vedalaşmamızın çirkin taklidiyle acı bütün bedenime yayıldı.

Reshaye'yi zihnimden adeta koparıyordu.

BÖLÜM SEKSEN DÖRT

MAX

Dünya çöküyordu. Her parçamı, kalan sihir kırıntılarımı, irademin her damlasını onunla savaşmaya harcadım. Alevlerim kontrolden çıkmış bir halde içimde kükrüyordu. Azıcık gücümle, hepimizi yutmasını engellemek için sihrime fısıldamaya çalıştım ama gücüm beni ele geçiren bu varlık tarafından adeta sömürülüyordu. Kendimi sihrin derinliklerinden kurtaramıyordum. Bir kapının arkasına itilmiş gibiydim, sihrim burada sıkışıp kalmıştı.

Tisaanah da elinden geldiğince savaşıyordu. Gözleri kapalıydı, ağzı sessiz bir çığlıkla çarpılmıştı. Kral zihninin derinliklerine inmişti, onu araştırıyor ve zihnini kesip biçiyordu.

Dur, dur, dur...

Kalın bir camı yumrukluyormuş gibiydim.

Tisaanah'nın kirpikleri uçuştu. Islak ıslak parlayan gözlerini tekrar açtığında bana bakıyordu. "Her yerde kökü var, Max,"

dedi boğulurcasına. "Bu dünyanın her yerine bağlanabiliyor." Konuşmakta zorlanıyordu.

Dehşetle bahsettiği şeyi anladım. Bu dünyanın altındaki başka bir dünyada hapsolmuştum. Gökyüzüne doğru baktım... Bir ışık yıldızdan yıldıza koşuyordu.

Birden neye baktığımı fark ettim.

Yıldız değillerdi.

Oydu. Sihir diyarının sınırlarında delikler açmış, kendini Ara'ya küçük bağlarla bağlamıştı. En büyük delik benim içimdeydi. Bu dünyaya girebilmek için beni kullanıyordu.

Sihir sihirle çarpışırken sevdiğim kadının sessiz çığlığı kulakları sağır eden bir haykırışa dönüştü. Sihrinin solduğunu hissettim. Kral hâlâ en derinlere gizlenen zayıflamış gücü kesip biçiyordu. Reshaye'den geri kalanlar sihir bile sayılmazdı.

Tisaanah'nın sihri o kadar gerilmişti ki, aynı anda pek çok farklı yöne uzanmaya çalışıyordu.

Kral durmazsa, onu bu şekilde öldürecekti.

Sevdiğin her şeyi yok ettin.

Beynimde çınlayan şey elbette Nura'nın sesiydi. Başka koşullar altında burada olduğumuz için ona kızabilirdim. Tüm bunlar aptalca bir insan bencilliğinin sonucuydu.

Ama düşünebildiğim tek bir gerçek vardı.

Tisaanah'nın içimde kanayan yarayı kapatması gerekiyordu. Normal şartlar altında bunu yapabilirdi ancak şu anda sihri yoktu.

"Caduan."

Ses kralın duraksamasına neden oldu.

Yüzüm o tarafa döndüğünde kralın öfkesini ve aşinalığını hissediyordum. Çok uzaklardan, Reshaye'nin acısının yankılarını da hissedebiliyordum.

Ishqa tam oradaydı. Kapalı duran kanatlarının altın rengi tüyleri alevlerin kıpkırmızı ışığında parıldıyordu. Beyaz cübbesinin etekleri alev almıştı. Elindeki devasa kılıcın çeliği ona saldıran ateşi yansıtıyordu.

"Ishqa." İsmin dudaklarımdan döküldüğünü duydum. Bir

elimle yarı baygın Tisaanah'yı kayaya bastırmaya devam ediyordum. "Neden geldin?"

Ara dilinde konuşmasa da paylaştığımız sihir sayesinde kelimelerin anlamını sezebiliyordum.

"Yanlış yapıyorsun," dedi Ishqa. "Büyük bir hata yapıyorsun. Devam edersen sadece daha çok can alacaksın."

Nefretim içimde fokurduyordu. "Yaptığın seçimler yüzünden kaç kişi canından oldu?"

"Çok fazla, Caduan. Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ishqa temkinli adımlarla yaklaştı. "Dönmek için geç değil."

Yüz kaslarımda bir seğirme hissettim. Dudaklarımı bir tiksinti çekiştiriyordu. "Ben senin gibi değilim. İnsanların çaldığı halkımı geride bırakmayacağım. Onu burada bırakmayacağım."

"Aefe gitti, Caduan. O asırlar önce gitti. Bulduğun şey o değil."

"Buna inanmak senin için daha uygun," dedi sesim. "Ama kanımı yerde bırakmak istemiyorum artık. İnsanlar nasıl yaratıklar olduklarını kanıtladı. Asla durmayacaklarını kanıtladılar."

"Sen sadece *yalnızlığını* iyileştirmeye çalışıyorsun."

"Halkımıza getirdiğin *felaketi* düzeltmeye çalışıyorum." İçim öfkeyle dolarken kralın beni bıraktığını hissediyordum. Sanki kendi öfkesinin gücüyle dengesi sarsılmıştı. Ishqa'ya döndüğünde ayaklarım ona doğru ilerledi. "Belki zavallı politik oyunların yüzünden hayatlar senin için hiç önemli olmadı ama benim kurduğum dünya öyle değil. Halkımız her bir *ferdinin* insanlığı yakmaya değer olduğunu bilmeyi hak ediyor."

"Onu sadece gücü için istiyorsun."

"Ben *sen* değilim," dedim tükürürcesine.

Düşünmek için zaman yoktu, hareket etmek için zaman yoktu. Aniden dönüp elimi Tisaanah'nın şakağına bastırdım ve şiddetli bir patlamayla Reshaye'yi zihninden söküp attım.

Tisaanah çığlık atarak dizlerinin üstüne düştü. Acı artık zihnimdeki varlığı bile ele geçirmişti. Güç hepimizi tüketiyordu.

Bir fırsat doğmuştu. Anlık bir fırsattı.

Düşünecek zamanım yoktu. Öne doğru atıldım. Sihrim kük-

reyerek kralı sıyırıp geçerken Yara'daki her yer aniden ışıldadı. Sanki güneş bir anda bulutun ardından çıkıvermişti.

Tisaanah'nın titreyen elinde tuttuğu bıçağın üzerinden parmaklarımı geçirdim. Başını salladıktan sonra bitkin bir halde bana baktı. Sihir kanıyordu, hayat kanıyordu ama gözleri ne yapmasını istediğimi bildiğini söylüyordu.

Gözleri kocaman açıldı. "Hayır."

"Kes," dedim boğulurcasına.

Başını iki yana salladı. "*Hayır.*"

Varlık kendini toparlamaya başlamıştı, güce yeniden kavuşuyordu. Tartışacak zamanımız yoktu. Avuçlarımız birleştiğinde kanlarımız birleşti. "Yap, Tisaanah. Sihrimi al ve yap."

Islak gözlerinden alevler yansıyordu. Elini tutan parmaklarım bembeyaz kesilmişti. "*Şimdi!*"

Fey kralı aramızdaki bağa tekrar dalıyordu.

Tisaanah diğer elini yanağıma bastırıp fısıldadı. "Papağanı ceketine uysun diye almış."

Kontrol bende olsaydı başımı arkaya atıp kahkahalar atabilirdim.

Delinin teki olduğunu biliyordum!

Tisaanah'nın sadece dudakları kıpırdadı. "Seni seviyorum."

Aramızda bir koridor açıldığında her şeyimi... bütün sihrimi ona verdim.

BÖLÜM SEKSEN BEŞ

TISAANAH

Çok hızlı oldu.

Max'in derinliklerine uzandım. Feylerle aramızdaki bütün bağlantıları ve en derinlerden taşan tüm yoz sihir bağlarını görebilecek kadar derindeydim. Adeta irin fışkıran bir yaraya bakıyordum.

Fey kralı işte ona... Ara'ya buradan ulaşıyordu. Reshaye'nin zihnimin en derin girintilerinde oyduğu yerler de kanıyordu. Beni sakat bırakacak... belki de öldürecek kadar korkutucu bir yaraydı.

Ama Max'in içimde dalgalanan sihri, *onu* tükettiğimi hissetmeme rağmen yeterince güçlüydü.

Bütün gücü kullandım.

Aramızdaki varlık bana doğru hamle yaptı. Çok yavaştı, zar zor hareket ediyordu. Bir zamanlar Esmaris'in saçlarımı öldür-

mek istercesine kavradığında olduğu gibi hissetsem de geçidi tam zamanında kapatmayı başardım.

O son saniyelerde bir yüz gördüğüme yemin edebilirdim. Sivri kulakları, bronz teni ve koyu menekşe gözleri olan bir kadına aitti. Kaybolmadan önce bir anlığına elini bana doğru uzatmıştı.

Max'in acısıyla birlikte konuşmasa da kararlılığıyla beni uzaktan cesaretlendirdiğini hissediyordum.

Tanrılar aşkına... Yaşa, Max. Hayatta kal, yaşa, yaşa.

Zihninin derinliklerine gömülürken, anılarına, duygularına, Fey kralının bağlandığı bütün hastalıklı bağlara dolanırken yalvarıyordum.

Lütfen yaşa.

Son gücümü... Max'in gücünü kendime çektim.

Sonra o hastalıklı bağları kopardım.

Aynı anda Max'in anıları cam kıymıkları gibi üzerime yağdı.

BÖLÜM SEKSEN ALTI

MAX

Acı.

Kan kokusu.

Havadaki sihrin ağırlığı.

Yer sarsılıyordu. Sarlazai'daydım. Ailemin evindeydim. Yara'daydım.

Tisaanah.

Gözlerimi açmaya zorladığımda ikinci göz kapaklarım kapandı. Dünya bir bulanıklıktan ibaretti. Beynim darmadağındı.

Tisaanah.

Bir parça vardı. Parçaları birleştirmek zorundaydım. Buna rağmen hâlâ bir sürü parça eksik görünüyordu.

Başımı çevirdiğimde, Tisaanah'nın kalkan sisin arasında yüzünü yere bastırdığını gördüm. İki farklı teni olan... biri gümüş, diğeri yeşil gözlere sahip güzel bir kız bana bakıyordu. Bir damla gözyaşı yere düştü.

Panik.

Ölmüş müydü? Ölmüş gibi görünüyordu. Bu... bu...

Hayır.

Hayır, ölmemişti. Parmakları halsizce bana uzanıyordu. Benimkiler de kendiliğinden ona doğru uzandı.

Ama birbirimize dokunamadık, Tisaanah yerden kalktığında başımı yukarı kaldırmayı başardım. Orada bir adam duruyordu... fakat aslında bir adam değildi. İnsan değildi. Kanatları ve sivri kulakları vardı.

Beynimde onu tanıyan parçaları bulmakta zorlanıyordum.

"Hareket edebiliyor musun?" diye soruyordu adam. "Gitmemiz gerekiyor. Hemen şimdi."

Gitmek mi? Nereye? Nerede olduğumuzu bile bilmiyordum.

Kanatlı adamın arkasındaki yamaçların çatlaklarından gölgeler fışkırıyor, eğri büğrü de olsa birer insan şekline bürünüyordu.

"İkinizi birden taşıyamam," dedi adam daha büyük bir panikle. "Kalk."

Göz göze geldik. Tisaanah kucağındaydı.

"Git." Konuşmak bütün gücümü tüketiyordu.

Adam duraksadı. Sonra omzunun üzerinden yaklaşan gölgelere baktı.

"*Git*," dedim yine.

"Geri geleceğim," diye cevap verdi. "Yukarı çıkmaya çalış."

Hangi yukarıdan bahsettiğinden emin değildim ama bir önemi yoktu. Başımı onaylarcasına salladım.

Adam kanatlarını açtığı gibi karanlığa yükseldi. Gölgeler ondan korkmuş gibi kaçıştı, sonra toparlanıp yüzsüz kafalarını bana doğru çevirdiler.

İki kez doğrulmaya çalışıp başarısız oldum. Sanki her yer sarsılıyor, taşlar her noktadan üstüme yuvarlanıyordu.

Sonunda dizlerimin üzerinde doğrulmayı başardım. Ayağa kalkıp sendeleyerek de olsa yürümeye başladım. Sadece üç adım atmıştım ki, bir şey beni arkadan çekti ve bir çuval gibi yere yığıldım.

Örgülü gümüşi saçları ve gri gözleriyle bir kadın üzerime eğilmişti. Yüzünde kan, gözlerinde ise nefret vardı.

Nura.

Adını hızla hatırlamıştım.

Elim yerdeki hançeri kavradı. Bedenim nasıl hareket edeceğini biliyordu ama kaslarım işbirliği yapmıyordu. Nura anında yeni bir hamleyle hançeri elimden düşürdü.

Her yerden taşlar dökülüyordu. Vadi kapanıyordu.

Nura gözlerini benden ayırmıyordu.

Demek böyle sona erecekmiş.

Dağınık düşüncelerim arasında bu sözler yüzeye çıkmıştı. Beni milyonlarca karmaşık yoldan buraya kadar getiren binlerce anı darmadağındı. Belki de sonun aniden bu kadar *kaçınılmaz* görünmeye başlamasının sebebi buydu.

Kader dedikleri şey bu muydu? Nura'yla birbirimizi yok etmek kaderimizde mi yazıyordu?

"Kaçamazsın, Max," dedi Nura. "Bu sefer kaçamayacaksın." Yer değiştiren kayalar kelimelerini yutuyordu. Artık burun buruna gelmiştik. "Beni öldürmeliydin," diye fısıldadı. "Vicdanın konusunda seni uyarmıştım."

Duvarlar çöktü.

Sonrası karanlıktı.

BÖLÜM SEKSEN YEDİ

~~AEFE~~
~~RESHAYE~~
AEFE

Önce sesler geldi. Kuşların sesiydi. Sonra yaprakların arasında dolaşan esintinin hışırtısını ve cilalı zeminde yürüyen birinin uzak adım seslerini duydum. Bu sesleri bir zamanlar tanıyor olabilirdim.

Ardından sızlayan tenime değen kumaşın yumuşaklığını hissettim.

Uzaktaki çiçeklerin ve ıslak toprağın tertemiz kokusu... *Çay. Zambaklar...* Zambak kokusunu nereden biliyordum ki?

Gözlerimi açıp sarmaşık ve yosunların sardığı karmaşık bakır desenlerden oluşan tavana baktım. Bu desenleri gri renkli çalkantılı gökyüzünü gösteren camlar çevreliyordu.

Parmaklarımı kıpırdattım.

Benim parmaklarım.

Burada başka birini... dizginleri ele geçirmek için benimle savaşacak ya da ulaşamayacağım bir yerde pusuya yatacak başka

birini bulmayı bekliyordum. Ama her yer sessizdi. Zihnim hiçlikteydi, tamamen boştu, yapayalnızdı. Benden başka kimse yoktu.

"Aefe."

Sıcak parmak uçlarının dokunuşunu hissedince istemsizce elimi çekip hızla doğruldum. Başım dönüyor, midem bir bulantıyla çalkalanıyordu.

"Güvendesin," diye mırıldandı ses.

Güvendesin.

Bu sözleri Tisaanah'nın sesinde, düşüncelerinde, bir zamanlar paylaştığımız zihninde duyabiliyordum. Zihnim artık bomboştu.

Hırıldayarak yataktan fırlayınca biriyle çapıştım ve birlikte yere yuvarlandık. Üzerindeydim, elleri omuzlarımdaydı. Ona bakmaya fırsat bile bulamamıştım.

"Benim, Aefe."

"Bana öyle deme," diye hırladım.

Sonra başımı kaldırınca donup kaldım. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama onu tanıyordum. Artık hatırlamadığım bir hayattan... başkalarının hayatından gelen bir hayaletti. Keskin hatlarıyla köşeli bir yüzü vardı. Yanakları çilliydi. Alnında dalgalanan kumral saçlarını geyik boynuzu şeklindeki bakır bir taç süslüyordu. Ama donup kalmama neden olan şey gözleriydi. Tanıdık gelen yosun yeşili gözler beni tanıyormuş... *içimi* okuyormuş gibi bakıyordu.

Hiç hoşuma gitmemişti. İçimin okunmasını istemiyordum.

Bir tıslama eşliğinde sendeleyerek sırtım duvara çarpana kadar geriledim. Bir yatak odasındaydım. Benim için bir anlamı olmasa da güzel bir odaydı. Ayağımın altındaki seramik yer döşemesi serindi.

"Neredeyim? Sen... burası..." Soruyu kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyordum. Önümde açtığım ellerime baktım. Tisaanah'nın elleri değildi. Maxantarius'un elleri değildi. Beyaz, beyaz, beyaz odadaki adamın ölü elleri değildi.

Bakır saçlı adam yavaş ve temkinli adımlarla yaklaştı. Bana incelenecek, anlaşılacak bir şeymişim gibi bakması hoşuma gitmiyordu. Anlaşılmamak çok daha kolaydı.

"Bu beden senin," dedi usulca. "Hadi gel, buradan bak."

"Benim bedenim yok."

"Bak." Eliyle odanın diğer ucundaki aynayı işaret ediyordu.

Yavaşça ilerlerken adımlarım çekingendi. Fakat aynada gördüğüm şey, nedenini bilmesem de yüreğimin sıkışmasına neden olmuştu. Karşımda sade beyaz elbisesiyle bir Fey kadını duruyordu. Teni güneş yanığıydı, koyu kızıl renkte uzun saçları vardı, yanaklarının morluğu inci gibi parlıyordu. İrisleri koyu menekşe rengiydi. Şişmiş gözleriyle yorgun ve fazlasıyla korkmuş bakıyordu.

Geriledim.

"Kendini tanıdın," dedi adam.

"Ben..." Cevabı bilmiyordum, başım çok ağrıyordu. Cilalı siyah taştan duvarları olan bir odada üç güzel insanın görüntüsü gözümün önüne geldi. Aynadaki yüze benzeyen çehreler vardı.

"Sorun değil," dedi adam nazikçe. "Zamanın var."

Tekrar ellerime baktığımda bakışlarım kollarımın pürüzsüz bronz tenine kaydı. Hiç iz yoktu. Neden bir şeylerin... yanlış olduğunu düşünüyordum? Cevabı bir türlü kestiremiyordum.

Elimi çevirince iç bileğimdeki siyah mürekkepten dövmeyi gördüm. Farklı içeriklere sahip sarmal halindeki üç sembolden oluşuyordu. Kelime olduklarını biliyordum ancak yazan şeyi anlayamıyordum. Buna rağmen o dövmeleri görmek canımı yakıyordu. Gözlerimi kırpıştırırken, tıpkı bunun gibi sembollerle kaplı ve göğe uzanan siyah taş tabakasını düşündüm.

"Bedenin tekrar yaratıldı," dedi adam yine usulca. "Bir zamanlar dövmelerin hikâyelerini anlatıyordu. Halihazırda bir sürü hayat yaşadın. Hiçbir iz olmadan tekrar yaratılmana göz yumamazdım."

Ağzımı açıp kapattım, sonra ona dönerken ellerimi indirerek, "Burası neresi?" diye sordum.

Dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Sana göstermeme izin ver."

ALTIN, BAKIR VE cam tavanlı güzel koridorlardan geçtik. Her yer bitkilerle doluydu. Yanımızdan son derece karmaşık giysiler giymiş başka Feyler geçiyor, bana tuhaf tuhaf bakıyor, Caduan'ı selamlamak için duruyorlardı.

Nihayet bir koridorun sonundaki açık cam kapılardan geçerek bir balkona çıktık. Güneş çok parlaktı, gözlerimi kısmak zorunda kalmıştım. Başım çok ağrıyordu ve esinti yüzünden ürperiyordum. Bir bedenin hassasiyetleriyle bu kadar iç içe olmaya alışık değildim. İnsanlar kendilerine ait bedenleri olduğunda hep böyle mi hissediyordu?

"Burası Ela'Dar," dedi Caduan. "Birlik Evi."

Bunu söylerken sesi biraz değişmişti. Değişikliğin ne anlama geldiğini anlamadım ama bana çok yabancı değildi. Korkuluğa yaslanıp manzarayı seyrettiğim sırada o da beni izliyordu.

Güzel bakır binalarıyla önümde alabildiğince uzanan şehir yeşilliklerle iç içeydi. Bir dağın yamacına inşa edilmişti. Binaların bronz rengi, ormanın yeşili ve kurşun mavisi taşların hepsi birbirini tamamlıyordu. Uzakta küçük evler, asmalarla çevrili yüksek yapılar ve hepsini birbirine bağlayan kalabalık yollarla köprüler vardı. Dimdik inen arduvaz kayalıkların altındaki denizin huzurlu maviliği ufka doğru uzanıyordu.

"Dünyamız çok farklıydı," dedi Caduan sessizce. "Yıllar öncesinden bahsediyorum. Bütün soylu aileler sürekli savaş halindeydi. Volkan ve Rüzgâr bölgeleri savaşa giriştiğinde, Fey ulusu neredeyse yok olacaktı. Aileler bölündü, hatta bazıları yok oldu." Ona dönmesem de bana baktığını hissedebiliyordum. "Hepsini birleştirdim. Hayatta olmamızın tek yolu birlikte olmaktı. Sonunda bir bütün haline geldik. Var olan tüm kırık parçalar birleşik Fey krallığında toplandı."

Başım ağrıyor, midem bulanıyordu. "Bütün bunların benimle ne alakası olduğunu bilmiyorum."

Caduan alınmış olsa bile hiçbir tepki vermedi. "Şu anda önemsememeni anlayabilirim ama evini görmekten hoşlanacağını düşünmüştüm."

Gözlerimi aniden ona çevirdim.

Ev. Ev. Ev.

Evi nasıl da özlemiştim. Bir evim olması için nasıl da yanıp tutuşmuştum. Burası bir zamanlar evim miydi? Hayal ettiğim evle neredeyse hiç alakası yoktu. Çok daha soğuk, gürültülü ve kalabalıktı. Buz gibi, boş bir beyinle yaşanacak yer değildi.

Tekrar şehre baktığımda anılar iznim olmadan zihnimde çarpışmaya başladı. Yanan şehirler, savaş, katlanılmaz bir acı. Beyaz, beyaz, beyaz bir oda... İhanetin burukluğu.

Öfke.

Ani bir rahatlama.

Sonunda boşluğu dolduran bir şey.

"Bana yapılan iğrençlikleri asla anlayamazsın," dedim dişlerimin arasından.

Buz gibi bir sessizlik oldu.

"Anladığıma inanabilirsin," dedi Caduan.

"Kimse benim için gelmedi. Günlerce kimse gelmedi," diyerek bir hışımla ona döndüm. "Neden? Ne olduğumu biliyorsan, neden beni yalnız bıraktın?"

Yüzü acıyla dalgalanırken, "Denedim," diye açıkladı. "Yaşadığını bilmiyordum, Aefe. Seni hiçbir yerde bulamadım. Sihirde bir değişiklik hissedene kadar bulamadım. Önce güneyde... Threll'de seni hissettim. Sonra tekrar Ara'da ortaya çıktın." Hüznü yüzünü sert bir ifadeye bıraktı. Bu duyguyu tanıyordum çünkü benimkinin bir yansımasıydı. "Çok geçmeden halkımızı kaçırmaya başladılar," diye devam etti. "Sana yapılanları öğrenmeye çalıştığım sırada altı Fey ortadan kayboldu. Hepsini geri almayı başardım ama hiçbiri hayatta kalamadı. O yüzlerce yıl... sana yaptıkları..."

Kelimeler diline dolanıyordu. Böyle konuştuğunu görmek tuhaftı. Dili dolanacak birine benzemiyordu. Bir anlığına durup uzaklara baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Biz izin verdiğimiz için insanlar bu kadar uzun süre varlıklarını sürdürmeyi başardı. Bir zamanlar, hayatlar ait oldukları ailenin gücü değerindeydi. Artık tek bir krallığız. Yaşayan her Feyin hayatı değerli. İnsanlar çok uzun zamandır yüzlerce insanımızı katlediyor. Buna bir daha

izin veremeyiz. Tek bir yoldaşımızı daha almalarına izin veremeyiz." Burnu tiksintiyle kırıştı. "Bir daha asla halkımı korumaktan aciz kalmayacağım. İnsan ırkı yok olduğunda dünya daha iyi bir yer olacak."

Bir sessizlik oldu.

Sözlerinin yoğunluğu yaprakların arasından gelen hafif yelle çelişiyor gibiydi. Gözlerimiz kenetlendiğinde gördüğüm bir şey duraksamama neden oldu.

Bakışlarında anılar vardı. Onun sahip olduğu ve benim sahip olmadığım anılar...

"Hatırlamıyorum," dedim usulca. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Bakışları yumuşadı. "Biliyorum."

"Aefe'yi arıyorsun ama belki o artık yoktur."

Gözlerinde adını koyamadığım bir değişim fark ettim. "Belki de," dedi. "Her halükârda, burada olduğun için mutluyum."

Tuhaf, diye düşündüm. Göğsümdeki hissi nasıl tanımlayacağımı bilmiyordum. Rahatsız hissediyordum. Her şey rahatsız ediciydi. "Sadece Reshaye olsam bile mi?" diye sordum.

Caduan tuttuğunda elimi kaçırmadım. "Reshaye olsan bile," diye cevap verdi.

BÖLÜM SEKSEN SEKİZ

MAX

Gerçeklik, parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gidiyordu. Tek yapabildiğim, zamanın geride kalan kırıntılarını yakalamaktı. Çok önemli bir anı, bir hayalet gibi uçup gitmişti.

Bilincim gidip geliyordu. Birkaç kez midemi bulandıracak kadar beyaz bir odada uyandım. Dayanılmaz bir acı hissediyordum. Üzerime eğilmiş, şaşkınlıkla bakan insanları tanımıyordum. Bulanık günler rüyalar kadar canlı değildi. Gerçekliği buğulu bir camın diğer tarafındaymış gibi yaşıyordum. Peki ya rüyalarım? Kırık parçalardan oluşsa da rüyalarım daha netti.

Bir şey arıyordum. Ne olduğunu bilmediğim bir şeyi özlüyordum. Rüyalarımda farklı renkte gözleri olan bir kız görüyordum. Teni de farklı renklerdeydi. Bazen gülüyor, bazen konuşuyor, bazen bir kitaba dalıp gidiyordu. Diğer zamanlarda ise üstüme eğilerek ciddi bir ifadeyle yanaklarımı tutuyordu.

Geri gel, Max. Geri gelmelisin.

Beyaz saçları göz kapaklarımı, dudakları kulağımı gıdıklarken fısıltısını duymakta zorlanıyordum.

Gözlerimi kırparak her seferinde kendime gelmeye çalışıyor, son gücümle savaşıyordum. Fakat ayıldığımda ne yapacağımı bilmiyordum. Gerçeklik sürekli yer değiştiriyordu.

Beyaz bir odadaydım.

Küçük bir kulübenin eşya dolu odasındaydım.

Çiçeklerin arasında dizlerimin üstündeyken biri bana sesleniyordu.

Altın rengi güzel bir koridorda siyah saçlı çocuklar tarafından itilip kakılıyordum.

Aynı altın renkli koridorda etrafım siyah saçlı cesetlerle çevriliydi.

Gözlerimi kırptığımda yine beyaz odadaydım. Gümüş saçlarını örmüş, ince uzun bir kadın kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Odadakilere, "Tekrar kontrol edin," diyordu. "Hızlı kaçamazlar. Savaş zamanı hainlerin kaçmasına izin veremeyiz. Hepsi ölmeli."

Kaşlarım çatıldı. Anıları birleştirmeye çalıştım.

Hainler. Tisaanah. Yara. Nura...

Karşımdaki kadın Nura'ydı. Tisaanah'yı bulmaya çalışıyordu...

Panik.

Doğrulmaya... bir şeyler söylemeye çalıştım ama kıpırdadığım anda dünya bir kâğıt parçası gibi yanıp kül oldu.

Gözümü kırptığımda uzun bir koridorda yürüyordum. Üzerime oturmayan kaskatı bir ceket giymiştim. Göz ucuyla gördüğüm her yer bulanıktı. Başım ağrıyordu, iki yanımda askerler vardı. Arkama baktım, iki asker daha... Aşağı baktım. Ellerim kelepçeliydi. Bileklerimi kaplayan kapkara damarların üzerinde kapkara mürekkepten daire şeklinde sembol dövmeleri vardı... *Stratagram'lar.* Dünya tatmin eden bir keskinlikle geri geliyordu. Beynimin işe yarar bir şeyler üretmesini diliyordum.

"Nereye gidiyoruz?" Sesim beni şaşırttı. Belli ki yanımdaki asker de şaşırmıştı, bana bakakalırken ağzını açtı.

Gözümü kırptığımda daire şeklinde bir odadaydım. Yüzlerce

göz üstüme dikilmişti. Tavandan gelen ışık gözlerimi kamaştırdığından yüzleri göremiyordum. Hepsi birer siluetten ibaretti.

Örgü saçlı bir kadın önümde durmuştu, seyircilere doğru bakıyordu. Gür sesi yüksek tavanda yankılanıyor, en arkadakilere bile ulaşıyordu. "Hayal edemeyeceğimiz kadar güçlü bir düşmanla karşı karşıyayız," diyordu. "Feyler canavardır. Maxantarius Farlione halkını onlara sattı. Tisaanah Vytezic ve yandaşlarını bulacağız. Ama bugün adalet kısmen de olsa yerine gelecek."

Tisaanah Vytezic.

Bu ismi duymak içimde bir şeylerin çözülmesine neden oluyordu.

Kadın bana dönerek, "Sarlazai Savaşı'nda sayısız masumu katlettikten sonra Farlione'nin neler yapabileceğini bilmeliydik," diye devam etti. "Ama sıklıkla insanların çirkin yanlarını çok geç fark ederiz."

Sarlazai.

Ateş.

Cesetler.

Yanan binalar.

Gözlerimi kırpıp açtığımda sarsıldım.

Ben mi yapmıştım?

Parmak eklemlerim bembeyazdı. *Durun*, demek istiyordum ama ne diyeceğimden emin değildim. Çok az şey hatırlıyordum. Belki de suçlamalar doğruydu.

Kadının sesi yine yankılandı. "Yara Savaşı'nda yıkılan kulelerde hayatını kaybeden yetmiş iki Syrizen ve sivilin ölümünden Maxantarius Farlione suçlu bulunmuştur."

Durun...

"Feyleri ülkemiz Ara'ya davet ederek halkını daha önce görülmemiş bir savaşın ortasına attığı için, Maxantarius Farlione vatana ihanetten suçlu bulunmuştur."

Hayır... Bu doğru değildi. Çok büyük bir yanlışlık vardı. Sadece konuşmak için kelimeleri bulamıyordum.

Örgü saçlı kadın omzunun üstünden bana baktı. Sert bakışla-

rının altında... biraz daha derinlerde... buz gibi liderliğinin çok daha derinlerinde bir şeyler vardı.

Bir anı parçasını sımsıkı kavradım.

"Ortaya çıkan yeni bilgiler doğrultusunda Sarlazai'da sevdiklerini kaybedenlerin adalete kavuşmasını sağlamak üzere, dört yüz otuz iki Ara canının ölümü ve yüzlercesinin kaybıyla sonuçlanan savaş suçlarından Maxantarius Farlione suçlu bulunmuştur."

Dört yüz otuz iki mi?

İtirazım boğazımda düğümlendi. Yanık et kokusu o kadar güçlüydü ki, insanlar bulunduğumuz salonda yanıyor olabilirdi. Birden nefes alamadım.

Durun. Bir yanlışlık var.

"Bu ağır suçlara yaraşır bir ceza olarak..."

Uyan, Max.

"...eski komutan Farlione'nin sahip olduğu korkunç güç göz önüne alındığında..."

Geri gel.

"...tüm Ara halklarının korunması adına Birlikler Başkomutanı ve Ara Kraliçesi'nin vekili olarak, onu Ilyzath'da ömür boyu hapse mahkûm ediyorum."

Ilyzath.

Gözümü kırptığımda tuzlu okyanus suları yüzüme püskürdü. Taş bir kaldırımda duruyordum, kollarım yanıyordu. Yeniden aşağı baktım, tenime daha çok *stratagram* dövmesi yapılmıştı. Ellerim ve ayak bileklerim bağlıydı.

İki yanımdaki askerler beni ileri itti. Örgü saçlı kadın yan taraftaydı. Havada mide bulandırıcı bir şeyler vardı. Başımı kaldırıp yukarıya baktım. Gri sisin içinde fildişi renginde bir kule yükseliyor, eteklerini kuleyi yıkmak istercesine döven okyanus yüzüme tuzlu su tanecikleri püskürtüyordu.

Uzun kapkara kapılar karşımda sevgi dolu kollar ya da yırtıcı bir çene gibi açıldı.

Evine hoş geldin, diye fısıldıyordu kule.

Kıpırdamadım.

Beynimdeki perdelerin ardında hâlâ kopamadığım bir şey... çok önemli bir şey vardı ancak zihnim birbirine uymayan kırık parçalardan ibaretti. Bir şeyleri gözden kaçırıyordum. Bir eksiklik vardı.

Omzumun üzerinden baktığımda sisle denizin pusuna karışan birini gördüğüme yemin edebilirdim. Farklı renkte gözlere ve tene sahip o kadın bana ulaşmaya çalışıyordu.

Geri gel, Max.

"Hadi." Söylenen bir asker beni tekrar ittiğinde hapishanenin soğuk gölgesi her yanımı sardı. Kulenin yılan gibi gölgeleri bir âşığın kolları gibi üstüme uzanıyordu.

Sana söylemiştim, diye mırladı Ilyzath. *Sen buraya aitsin.*

Buraya ait değildim. Kapının önünde aniden durdum.

"Yürü..." diye kükredi asker ama hızla arkaya döndüğümde bütün taşlar aynı anda yerine oturdu. Her şeyi hatırlıyordum. Bütün hareketlerim mükemmel ve akıcıydı.

Nura hâlâ kıpırdamadan beni seyrediyordu.

"İyi hissediyor musun, Nura?" dedim nefes nefese. "Bu sana doğru geliyor mu?"

Bir şey söylemedi.

Askerlerden biri kolumu kavramaya çalışsa da hareket etmedim.

Tisaanah'yı, Sammerin'i, Moth'u, korumam ve liderlik etmem gereken insanları düşündüm.

Hepsini hayal kırıklığına uğratmıştım.

Tisaanah savaşmaya devam edecekti. Bu düşünce hem gururlanmama hem de hüzünlenmeme neden oluyordu. Tek istediğim şey, dünyanın Tisaanah'nın bir daha dert edinmeyeceği kadar güzel bir yere dönüşmesiydi. Ancak şimdi sonsuza kadar savaşmak zorunda kalacaktı.

Askerlere direnerek Nura'nın gözlerine baktım. Ona acıyordum. "Çok büyük bir hata yaptın."

"*Yürü*..." diye kükredi asker.

Elini itip sırtımı döndüm. Ilyzath'ın açık bir ağız gibi duran kapısından girerken hiçbir tereddüdüm yoktu. Ancak gölgeler

her yerimi sardığında korkuya teslim oldum. Bütün anılarım soldu. Benekli teni ve farklı renkte gözleri olan... bana ulaşmaya çalışan kızı görmeye çalışarak çaresizce geri dönmek istedim.

Max, geri gel...

Artık çok geçti. Kapı kapanmıştı.

BÖLÜM SEKSEN DOKUZ

TISAANAH

Bahçe o gün özellikle güzeldi. Pencereden baktığımda, tabloya sıçrayan boya gibi güneşin parlattığı renklerden başka bir şey göremiyordum. Bu vahşiliği seviyordum.

Günbatımının ardından gece geldi. Yatak odamız bildiğim seslerle doluydu. Kendimi burada fazlasıyla güvende hissediyordum. Max'in dudakları kulak mememde, boynumda, çenemdeydi. Sonra... en sonunda dudaklarımdan öptü.

Öpüşmemiz eve dönmek gibiydi. Bedenlerimiz birbirinde eriyor, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanıyordu. O nerede başlıyordu? Ben nerede bitiyordum? Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Tisaanah," diye mırıldandı.

"Hmm?"

"Hep böyle olsak?" dedikten sonra beni öpücükleriyle sarhoş etti.

"Böyle?"

"Böyle işte." Gözlerime bakmak için geri çekildiğinde dudaklarımız ayrılmamıştı. "Hiç düşündün mü? Sonsuza kadar hep böyle olduğumuzu?"

Tanrılar aşkına... Bunları söyleyişi, bana bakışı... Cevabı gerçekten duymak istiyordu. Midem korkuyla kasıldı. Böyle bir sevgiyi yeterince hak eden biri olamamanın korkusuydu bu. Uzun zamandır sakladığım her şeyi ona vermek için elimi açtığımda, sahip olduklarımın almaya bile değer olmayacağı korkusu...

Max'in gözlerine baktım. Onu seviyordum ve sevgim korkularımdan daha güçlüydü. Yanaklarını avuçlarımın arasına alarak, "Düşünüyorum," diye fısıldadım. "Sürekli düşünüyorum. O kadar canlı bir rüya ki, her ayrıntısını biliyorum. Yaşlılığın kırıştırdığı gözlerinin nasıl göründüğünü biliyorum. Onlarca yılın yıpırattığı ellerine dokunmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Yüz hatlarımızın çocuklarımızda nasıl bir araya geldiğini... seslerinin ahengini, onlara hangi isimlerle seslendiğimizi biliyor, hepsini şimdiden çok seviyorum." Onu arzuyla öptükten sonra ekledim. "Beni bencil biri haline getiriyorsun. Bunu istememi sağlıyorsun. Senden asla bıkmam."

Dudaklarımda gülümsediğini hissettim. Bütün sıcağıyla beni sarıyordu. Böylesine saçma bir hayali... kaybetmenin çok acı vereceği belli olan bir hayali dile getirmekten duyduğum korku onun şefkatinde eriyip gitmişti.

Ne kadar aptalım, diye düşündüm. Bu kadar güzel bir şeyden korkmuş olmak aptallıktı.

Sonra gözlerim açıldı. Pencerenin dışında, bir zamanlar çiçeklerin olduğu yerde şimdi sadece kül ve yanık eller vardı. Max'in bir zamanlar olduğu yerde sadece soğuk örtüler kalmıştı.

İçime bir korku çöktü. Dehşet ve korkunç bir pişmanlık hissediyordum.

Onu aramak için dışarı fırladım. Beni terk edemezdi. Ona çok önemli gerçekleri henüz söylememiştim, hayallerimi henüz onunla paylaşmamıştım. Bilmesi gereken çok şey vardı.

Onu kaybedemezdim.

Onu kaybedemezdim.

Koşarken kül ayaklarımın altını kavuruyordu.

Adını haykırdım.

Ancak Max çoktan gitmişti.

BULUTSUZ GÖKYÜZÜ MASMAVİYDİ.

Hayır... gökyüzü değildi. Gördüğüm şey bir kumaştı. Çadırın tavanı soluk mavi kumaştan yapılmıştı. Yer sanki hareket ediyordu. Ağzım kumla doluymuş gibi kurumuştu. Bütün hantallığımla doğrulmaya çalıştığımda derme çatma yataktan yere yuvarlandım.

Havada farklı bir koku vardı. Sıcak ve kuruydu. Ara kışının nemli soğuğunu hissetmiyordum.

Yavaş yavaş hatırlamaya başladım.

Başkomutanlık savaşı. Syrizenlerin saldırısı. Gölgelerin saldırısı. Feylerin saldırısı...

Max'in zihnindeki bütün bağları kesmiştim.

Panik beni hızla ele geçirdi. Bir terslik olduğunu biliyordum. Bir yanlışlık vardı.

Emekleyerek çadırın ortasına geldiğimde perde aralandı.

"Tisaanah." Sammerin beni görünce rahatlamış gibi ismimi tek nefeste söylemişti. "Uyanmışsın."

Biri dışarıdan, "Tisaanah?" diye bağırdı. Saniyeler sonra içeri dalan Serel dizlerinin üzerine düşüp bana sımsıkı sarıldı. "Bir daha uyanmayacaksın diye çok korkuyordum. Tanrılar aşkına... bir ay sonra..."

Bir ay mı?

Sammerin'in yüzüne bakarken midem korkuyla kasıldı. "Ne oldu?" diye sorarken sesim çatlıyordu.

"Kaçtık," dedi usulca. "Hızla kaçtık." Kaşlarının arası kırışmıştı. Söylemediği bir şeyler vardı.

Panik giderek artıyordu. "Max nerede?" diye sordum.

İkisi de cevap vermedi.

"*Max nerede?*"

Sessizlik dehşet vericiydi. Ayağa kalkmaya çalışırken sendeledim. Serel yardım etmeye çalışsa da elini iterek uzaklaştırdım.

"Hızla oradan ayrılmamız gerekiyordu," dedi Serel fısıldarcasına. "Yara çöktükten sonra Syrizenler peşine düşmüştü. Sammerin'i... hepimizi arıyorlardı. Seni bize Ishqa getirdi."

Bunların ne kadar anlamsız olduğu umurumda değildi. Serel'in Ishqa'nın adını rahatça söylemesi ya da Ishqa'yı tanıyor olması bile umurumda değildi. Kahredici soruma cevap vermemesine rağmen bunları neden anlattığını bilmiyordum.

Sammerin'e doğru döndüm. Bana korkunç... *korkunç* bir hüzünle bakıyordu. "Sammerin. Max'in nerede olduğunu söyle."

"Ara'da," dedi usulca.

Ara mı?

Peki *biz* neredeydik?

Midem bulanıyordu. Yeni doğan bir ceylan gibi doğrulurken dengemi sağlamama yardım etmeye çalışan arkadaşımı umursamadım. Sammerin'in yanından hızla geçip sendeleyerek dışarı çıktım ve kör eden güneş ışığında gözlerimi kıstım. Okyanus kokusu baş döndürücüydü.

Ara okyanusu muydu? Hayır, daha yoğun bir yosun kokusu vardı. Koku daha... kuru ve tuzluydu.

Sonunda gözlerim alıştığında bir kumsalda olduğumu gördüm. İçinden çıktığıma benzer büyük çadırlar sıralanmıştı. İnsanlar... kadınlar, erkekler, çocuklar her yerdeydi. Geçici bir yerleşke olduğu kesindi.

Beni görenler susup yavaşça işlerini bıraktı.

Threll sığınmacıları olduklarını anlamam sadece birkaç saniyemi aldı. İçlerinden biri bana doğru geliyordu. Filias iki adım attıktan sonra durdu. Dudakları aralıktı ama kaybolmuş gibi görünüyordu.

Herkes bana *acıyarak* bakıyordu.

"Neredeyiz?" diye bağırdım.

"Threll'deyiz," dedi nazik bir ses arkamdan.

Dönüp baktığımda, önemli bir yere gitmek üzereymiş gibi

kollarını kitaplarla doldurmuş Riasha'yı görünce nefesim kesildi. "Threll mi?"

"Kaçtık. Hatırlamıyor musun, çocuğum?"

Hatırlamıyordum. Hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Elbette hatırlamıyorsun. Sürekli... kendinden geçiyordun. Ishqa ayrıldığımız sırada bize her şeyi anlattı. Fey savaşı... Feylerin lordlarla yaptıkları işbirliği..." Gözlerinde nefret kıvılcımları çakıyordu. "Yeni başkomutan, tam da olmasından korktuğun üzere seninle yakınlığı olan herkesin peşine düştü. Bu yüzden oradan kaçtık. Aslına bakarsan, neredeyse son anda kaçabildik." Filias'a doğru baktı. "Şimdi buradayız. Savaşa hazırlanıyoruz."

Hayır.

Her şey mantıksızdı. Nasıl bu kadar uzun baygın kalmıştım? Ben kaçarken, Max neden kaçamamıştı? Son hatırladığım şey birbirimize sarıldığımızdı. Zihinlerimiz bile iç içe geçmişti. Onsuz nasıl kaçabilmiştim?

Gözüm denize ve ufka kaydı. Ardından bana itaat etmeyen bacaklarımla koşmaya başladım. Bir süre sonra buz gibi dalgaları ayaklarımda... bacaklarımda hissettim. Ellerimin üstüne düştüğümde tuzun tadını dilimde alabiliyordum.

"Tisaanah." Sammerin'in nazik sesinden nefret ediyordum. Nasıl bu kadar *sakin* kalabiliyordu?

"Nasıl bırakabildin?" derken ona doğru döndüm. Kendi kelimelerim yüreğime hançer gibi saplanıyordu. Hıçkırıklarla kesik kesik konuştuğumun farkında bile değildim. "Onu nasıl arkada bırakabildin?"

Sammerin'in yüzü acıyla çarpıldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Onu geri getirmemiz gerekiyor."

"Denedik, Tisaanah. Defalarca denedik. Nura onu Ilyzath'a kapatmış."

Gözlerimi yumdum. Acım bütün diğer duyguları utandıracak şiddetteydi. "Olamaz," dedim boğulurcasına.

Hayatımın aşkı, zihninin en kötü anılarla yoğrulacağı bir zindana kapanmıştı. Tanıdığım en değerli insan, dünyanın en korkunç yerine hapsedilmişti. Bunu düşünürken kalbimi göğsümden

söküp atmak istiyordum. Düşüncesi bile dünyayı yakıp yıkma isteğimi harlıyordu.

"Onu çıkarmanın bir yolunu bulacağız, Tisaanah," diye mırıldandı Sammerin. Ancak öfke çoktan içimde köpürmeye başlamıştı.

"Hemen geri dönmemiz gerekiyor. Hemen şimdi, Sammerin." Sesim histerik bir şekilde tizleşmişti. Nefes almakta zorlanıyordum. "Onu bir saniye daha orada bırakamayız. Onu bırakamayız. Onu..." Hıçkırıklar kelimelerimi boğuyordu.

Sammerin'in kollarını hissettiğim anda hiç düşünmeden sarıldım. Benimkiyle yarışan kederini ve öfkesini hissedebiliyordum.

Saçlarıma doğru, "Onu oradan çıkaracağız," diye fısıldadı.

Geri çekilip sonsuzluğa doğru uzanan denize baktım. Ara'yla... Max'le aramda binlerce millik okyanus vardı.

Kaşlarımın arasına kondurduğu veda öpücüğünü düşündüm.

Birlikte inşa edebileceğimiz hayata dair ona söylemediğim her şeyi düşündüm.

Onu benden çalan insanı düşündüm.

Kelimeler yetmiyordu.

Yeterince çaba gösterirsem binlerce mil uzaktaki Ilyzath'a... *ona* ulaşabilirmişim gibi dizlerimin üzerinde ufka baktım.

Kederimin iflah olmaz bir *öfkeye* dönüşmesine izin verdim.

Ayışığı Kitaplığı

BİTERKEN

Nura yorgundu.

Birçok taç giyme törenine katılmıştı. Çok küçükken Sesri'nin babasının taç giyme törenindeydi. Ardından Sesri'nin ruhani danışmanlarının, sonra da Sesri'nin resmi taç giyme törenine tanıklık etmişti. Neyse ki, Zeryth'inkini kaçırmıştı ve muhtemelen bu herkes için en iyisi olmuştu. Ancak sonuçta taç giyme töreninin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Peki ya bu seferki? Hepsinden farklıydı.

Başdanışman tacı alnına yerleştirirken vakur bir şekilde diz çökmüştü. Kalabalığın gözlerinde gördüğü şey heyecanlı bir umuttan ziyade taşlaşmış bir korkuydu. Sessiz fısıltıların hâkim olduğu durgun törene kutlama bile denemezdi.

Erken ayrılmıştı ama sorun değildi. Hiçbir zaman kutlamaları sevmemişti. Aklında o kadar çok şey vardı ki, zamanını boşa harcıyormuş gibi hissediyordu.

İnsanlar dehşet içindeydi. Nasıl korkmayacaklardı ki? Beş asırdır soylarının tükendiğini sandıkları mitolojik bir ırkla savaş halinde olduklarını yeni öğrenmişlerdi. Tehlikenin gerçekliğini gördükten sonra bundan daha korkuncu olamazdı. Özellikle Yara Savaşı'ndan sonra yaşananlar dehşete neden olmuştu. Syrizen-

lerin çoğu katledilmişti. Yara çöküp birlik kulelerini de devirdiğinde düzinelerce sivil ölmüştü. Nura'nın hayatta kalması mucizeydi.

Nura'nın ve...

Düşünmekten vazgeçti.

Uyuyamıyordu. Gözlerini her kapattığında, yıkımı... Eğer başarısız olursa Feylerin Ara'ya neler yapabileceğini görüyordu.

Sandalyeden kalkıp altın ve mücevherlerle süslenmiş gösterişli aynaya gitti. Saraydaki her şey altındı. Kuleler misafirperver bir yer sayılmazdı ama zamanla orayı kendi evi haline getirmeyi başarmıştı. Saray ise tamamen farklıydı, duvarlar bile onu yargılıyormuş gibiydi. Aynanın yargıladığı kesindi. Karşısındaki kadın zayıf ve bitkindi. Bol geceliğinin altından yanık izleri görülebiliyordu. Çöküşün hediyesi olan başka bir yara izi, yanağından çenesine kadar uzanıyordu. Üstelik kalıcı topallığını ve son üç haftadır bir türlü geçmek bilmeyen baş ağrısını maskelemek zorundaydı.

Tüm bunlara rağmen... şanslıydı.

Max'in aksine...

Yine düşünmekten vazgeçti.

Hayır, yürüyecekti. Giydiği bornozun yakasını yanık izlerini göstermeyecek şekilde dikkatle kapatıp dışarı çıktı ve mermer koridorlarda çıplak ayaklarla ilerledi. Duvardaki portreler onu kınayan bakışlarla takip ediyormuş gibiydi.

Taht divanına gitti. Gerçekten çok güzel bir yerdi. Büyük vitray pencereler karşı duvarı süslüyordu. Gün boyunca güneş pencerelerden çok renkli ışıltılarıyla içeri süzülüyordu. Şimdiyse ay ışığı zemini kederli bir maviye boyuyor, dünyayı buz gibi bir sıradanlığa hapsediyordu.

Merdivenlerin dibine ulaştığında bir an için nefesi kesildi. Sonra yutkunarak basamakları tırmandı ve kendini tahta bıraktı.

Buradan görünen manzara büyüleyiciydi, divanın tamamını görebiliyordu. Yerdeki kusursuz mozaikler, pencerelerden sızarak gölgeleri derinleştiren ay ışığı...

Hiç ses çıkmıyordu. Sadece hayaletler vardı.

Gümüşten yapılmış narin taç hemen tahtın yanında duruyordu. Eline alıp başına yerleştirdikten sonra törende yaptığı gibi oturdu. Tören sırasında gerginlikten neredeyse hiçbir şey düşünemiyordu. Şimdiyse düşünmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi.

Kendine doğru olanı yaptığını söylüyordu.

Feyler geliyordu. Daha da kötüsü aslında çoktan gelmiş, bir sürü can almışlardı. Ara güçlü ve kararlı bir lider olmadan varlığını sürdüremezdi. Nura bunu biliyor, iliklerinde hissediyordu.

Doğru olanı yapmıştı.

Ancak gölgelerin arasındaki bir varlığı hissediyor, bazen göz ucuyla onu gördüğünü sanıyordu.

Mahkûm edildiğinde Max de ona öyle bakmıştı.

Cebinin derinliklerindeki sert dikişlere komşuluk eden soğuk kristal parçasına dokundu.

Morrigan Buzu.

Henüz tamamlanmamıştı.

Avucuna bakarken kolyeyi veren kadını düşündü. Başka hiç kimse sevmezken... bir anneye en ihtiyaç duyduğu anda o kadın onu sevmişti. Gerçi hayatta olsaydı, Nura'yı sevmeye devam etmezdi. Oğluna yaptıklarından sonra onu sevmesi imkânsızdı.

Belki de zaten sevilmeyi hak etmiyordu. Belki sevgi de başka bir fedakârlıktan ibaretti.

Düşünceleri aklından kovarak kristal çatlayıp avucunu kesene kadar parmaklarını sıktı, sıktı, *sıktı*. Elini tekrar açtığında kristalden geriye kanlı parçalar kalmıştı.

Hepsini yere fırlattı.

Kendine doğru olanı yaptığını söylüyordu. Hepsine değerdi. Ülkeyi kurtarmaya... savaşı kazanmaya değerdi. Bunu yapacak cesarete sahipti. Bu *güç* için savaşmıştı.

Eski hayatının son kırıntıları ayaklarının dibine düştü. Nura ay ışığında yapayalnız otururken kendini güçlü hissetmiyordu.

Hiçbir şey hissetmiyordu.

2. KİTABIN SONU

TEŞEKKÜRLER

Şimdiye kadar birkaç teşekkür yazısı yazmış olmam akıl alır gibi değil ama her zaman ilk ve en önemli isim sen olacaksın, Nathan. Hayatımın aşkı ve inanılmaz bir partner olduğun için, yazma hezeyanlarım sırasında beni hayatta tuttuğun için, canavarlar konusunda bana uçsuz bucaksız bir esin kaynağı olduğun, hatta genel olarak tanıdığım en süper insan olduğun için teşekkürler. Başıma gelen en güzel şeysin. Hayatımın geri kalanını seninle geçireceğim için çok heyecanlıyım.

Harika olmalarının yanı sıra, bu hikâyenin yazılışı sırasında destek ve geri bildirim sağlayan yazı grubum Stephen, Michael, Noah ve Tom'a kocaman bir teşekkür. Yüz yüze görüşmelerimizin bu yıl sona ermesi büyük bir talihsizlik ancak yakında tekrar *canlı bağlantıyla* görüşmeyi dört gözle bekliyorum. Her halükârda Tisaanah ve Max'in hikâyesi her zaman size ait olacak. Özellikle Noah... bu hikâye üzerinde yaptığın inanılmaz çalışma için sana ne kadar teşekkür etsem azdır (cidden, kimse bir şeyi defalarca okumak zorunda kalmamalı). Sağladığın katkılar olmasaydı bu kitap yarısı kadar bile iyi olamazdı. Profesyonel editörlüğe geçtiğin için çok heyecanlıyım, böylece daha fazla yazar kelime ustalığından faydalanabilir (onu işe alın millet!). Ama kitaplarının yakında bütün dünyaya ulaştığını görmek için şimdiden heyecanlanıyorum!!!

Harika düzeltmeler için teşekkürler, Anthony. Kurduğumuz bağ beni çok mutlu ediyor. Yeniden birlikte çalışmayı dört gözle

bekliyorum! Ve CodyAnne, redaksiyon için çok teşekkür ederim. Tekrar birlikte çalışmak için sabırsızlanıyorum.

Romfan ve Romantic Fantasy Shelf yazarları arkadaşlarım... Özellikle Clare, Miranda, Nicolette, Jenn ve Jessica, yoldaşlığınız, paha biçilmez tavsiyeleriniz ve Hiçbir Dünyanın Kızı kitabımın yükselişinde oynadığınız rol için hepinize çok teşekkür ederim. Böylesine harika bir yazar topluluğunun parçası olduğum için çok şanslıyım!

Nick, Skype görüşmelerimiz, uzun e-posta yazışmalarımız ve genel olarak arkadaşlığımız için teşekkürler.

Bu kadar çok yazım hatasını yakaladığın ve hepsini bana göndermek adına zaman ayırdığın için TEŞEKKÜRLER, Rachel. Tanrı seni korusun. Cidden.

Anneme, babama, Elizabeth'e ve Michael'a beni her zaman desteklemelerinin yanı sıra son derece harika bir aile oldukları için teşekkür ederim!

En sevimli dikkat dağıtıcım Calcifer'e teşekkürler.

Ve hepsinden önemlisi size... Tisaanah ve Max'in hikâyesinde bir mutluluk kıvılcımı bulan tüm okuyucularıma teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Büyük resimdeki küçücük bir balığım ama hayatımın en güzel deneyimlerinden biri kitaplarımın okuyucu kazanmasını izlemek oldu. Her gün yeniden hayret ediyorum. Dünyada bundan daha güzel bir duygu olamaz.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitabığı

@AYISIGIKITAP